

Hương Wet

香蜜
沉沉
烬如
霜

Tu
Khởi
Sương

Điện
Tuyển

Công ty cổ phần
sách Văn Việt

vh

Nhà xuất bản
Văn Học

Table of Contents

MỤC LỤC

Mở đầu Hoa tàn duyên mới

Chương 1 Lần đầu gặp gỡ

1

2

3

Chương 2 Trái cây tới từ ngoài trời

1

2

3

Chương 3 Cầu vồng mới hiện

1

2

3

Chương 4 Giấc mộng Vong Xuyên

1

2

3

Chương 5 Đầu mối lộ tẩy

1

2

3

Chương 6 Thoáng chốc hồng trần

1

2

3

Chương 7 Say

1

2

3

Chương 8 Cảnh cây phong nhĩ

1

2

3

Chương 9 Bữa tiệc mừng thọ

1

2

3

Chương 10 Hoàn đế Phượng Linh

1

2

3

Chương 11 Nước nguồn nơi đâu

1

2

3

Chương 12 Đóa hoa sương

1

2

3

Chương 13 Người dừng gần gũi

1

2

3

Chương 14 Nha trùng phế phủ

1

2

3

Chương 15 Sen hồng dưới trăng

1

2

3

Chương 16 Không ngại đạ**m** bạc

1

2

3

Chương 17 Thiện ác một đường

1

2

3

Chương 18 Cái chết của Thủy Thần

1

2

3

Chương 19 Sợi tóc sợi tình

1

2

3

Chương 20 Vết thương ngọt ngào

1

2

3

Chương 21 Phụng này Hoàng này

1

2

3

Chương 22 Yêu hận rõ ràng

1

2

3

Chương 23 Không thể hối hận

1

2

3

Chương 24 Biển xanh rơi lệ

1

2

3

Phần kết Hoa nở nguyệt tròn

Lời cuối sách

MỤC LỤC

Mở đầu Hoa tàn duyên mới

Chương 1 Lần đầu gặp gỡ

Chương 2 Trái cây tới từ ngoài trời

Chương 3 Cậu vô tình mới hiện

Chương 4 Giác mộng Vong Xuyên

Chương 5 Đầu mối lộ tẩy

Chương 6 Thoáng chốc hồ ng trăng

Chương 7 Say

Chương 8 Cảnh cây phong nhĩ

Chương 9 Bữa tiệc mừng thọ

Chương 10 Hoàn đế Phượng Linh

Chương 11 Nước ngồn nơi đâu

Chương 12 Đóa hoa sương

Chương 13 Người đưng gầ n gũi

Chương 14 Nha trùng phê phủ

Chương 15 Sen hồ ng dưới trăng

Chương 16 Không ngại đạ bạc

Chương 17 Thiện ác một đường

Chương 18 Cái chết của Thủy Thôn

Chương 19 Sợi tóc sợi tình

Chương 20 Vết thương ngọt ngào

Chương 21 Phụng này Hoàng này

Chương 22 Yêu hận rõ ràng

Chương 23 Không thể hối hận

Chương 24 Biển xanh rơi lệ

Phần kết Hoa nở nguyệt tròn

Lời cuối sách

Mở đầu

Hoa tàn duyên mới

Năm năm trên ruộng sinh thu thảo, buổi buổi trong lầu đón tịch dương. Mây nước mênh mang, trong chớp mắt, bốn nghìn năm đã trôi qua.

Tiết sương giáng⁽¹⁾, trăng lạnh, đêm khuya sương rơi càng nặng.

Trong Bách Hoa cung, hai mươi tư vị phương chủ theo thứ tự quỳ phục trên tòa đại điện được lát bằng ngọc lưu ly óng ánh, trâm ngâm chăm chú. Một cơn gió đêm thổi qua, ngoài đại điện bóng cây lay động, rải ánh trăng thành những viên ngọc vỡ rải rác trên mặt đất. Giữa tòa điện, tấm rèm bằng lụa mỏng màu nước nhẹ nhàng đu đưa, giống như hơi thở phấp phù yếu ớt của người trong rèm.

Người ấy năm nghiêng trên giường gấm chăn mây, mái tóc đen cài chiếc trâm màu hồng, đôi mắt đẹp khép hờ, dung mạo vô cùng xinh đẹp, tuy sắc mặt trắng bệch yếu ớt nhưng vẫn khó giấu được tư thái phong lưu, đẹp đến mức khiến người ta khó có thể nhìn thẳng. Ánh trăng nồng đậm như sương đọng trên đầu mày khẽ nhú của nàng.

Đột nhiên, hơi thở của nàng trở nên dồn dập, giữa những đợt thở dốc, hương thơm trước vốn phảng phất trong đại điện dần dần trở nên ngào ngạt, giống như muôn hoa cùng nở, trăm hương hội tụ. Chính làn hương thơm nồng đượm ấy khiến hai mươi tư vị phương chủ vốn lay phục trong đại điện không quản lễ nghi, xôn xao ngẩng đầu lên, nhìn thấy vẻ ưu sầu khó giấu trên gương mặt người trong màn, nhưng vẫn không dám cất tiếng.

Hoa ngọc lan, hoa hạnh, hoa nhài, hoa quế, hoa phù dung, hoa sơn trà, hoa sen, hoa tường vi... bên trong tấm rèm lụa, giữa không trung, các đóa hoa đủ màu tranh nhau khoe sắc, rồi lại nhanh chóng úa tàn, cánh hoa rơi rụng như mưa, hoa rơi rục rờ, trong chỗ lát đã phủ đầy tòa đại điện lát ngọc lưu li, trông như một biển hoa, rục rờ mênh mông khiến người ta cảm thấy tuyệt vọng không nơi nương tựa.

Sau khi hoa thủy tiên rơi xuống, bông mai vàng cuối cùng tượng trưng cho mùa đông kiêu hãnh khoe sắc, trong khoảnh khắc, từng cánh từng cánh rơi xuống. Khi cánh mai hồng cuối cùng lưu luyến không nổi rơi vào biển hoa, người trong rèm chấn động mãnh liệt, họ ra một ngụm máu tươi, trên trán bay vút ra một đóa hoa sương, cuối cùng đọng lại thành một giọt nước lỏng lạnh. Ngón tay trong suốt của người ấy khẽ giơ lên, đón lấy giọt nước rơi xuống, ôm vào trong lòng, trong chỗ lát giọt nước hóa thành một bé gái hồng hào.

“Chủ thượng!” Mẫu Đơn phương chủ vén bức rèm lụa, quỳ trước giường, đưa tay đón lấy đứa bé đang nhắm mắt ngủ say, cuối cùng không thể kìm nổi khi nhìn thấy khuôn mặt không còn huyết sắc của người nằm trên giường, nước mắt lăn trên gò má.

“Truyền lệnh của ta, từ nay về sau, thân thể của con ta sẽ theo ta mà đi, phạm kẻ nào tiết lộ sẽ bị nguyên thân tiêu tán!” Người trên giường hơi thở yếu ớt, ngữ điệu tuy không cao nhưng lại có cảm giác uy nghiêm, trang trọng.

“Tuân lệnh! Thuộc hạ kính cẩn tuân theo ý chỉ của chủ thượng! Nếu có nửa phần vi phạm, sẽ tự hủy diệt nguyên thân!” Hai mươi tư vị phương chủ bao gồm cả Mẫu Đơn phương chủ đang bế đứa bé đều trịnh trọng cúi người bái lạy.

Người nằm trên giường nhìn thấy đám thuốc hạ lập lờì thê , nước mắt rung rung, dường như có chút an lòng: “Như vậy thì ta yên tâm rồi, đề u đứng lên đi. Mẫu Đơn, người lại đây”. Nàng giơ tay vẫy vẫy một cách yếu ớt, cánh hoa bay múa theo từng cử động của nàng.

“Chủ thượng!” Mẫu Đơn phương chủ bế đưa bé tiê n lại gầ n giường.

“Cho nó ăn cái này.” Người trên giường cầm một viên thuốc tròn tròn trông như một hạt đàn châu để vào trong tay Mẫu Đơn phương chủ. Mẫu Đơn phương chủ nghe lời đặt viên thuốc vào miệng đứa bé, dùng nước sương đọng trên hoa giúp nó nuốt viên thuốc vào bụng.

Trên khuôn mặt gầ y gò của người trên giường hiện lên một nét cười an tâm, mong manh đến mức khó có thể nhìn ra. “Đó là Văn đan, người uống loại thuốc này đề u diệt tình tuyệt ái.”

“Chủ thượng, người đây là...?”, Mẫu Đơn phương chủ nghe xong hơi thở như tắt c nhen.

“Vô tình thì mạnh mẽ, không yêu thì thoải mái. Đây là lời chúc phúc tốt đẹp nhất mà ta có thể dành cho con mình. Con ta không thể lại giống như ta đây...” Giống như chấ t chứa nỗi đau khổ khôn cùng, người nằm trên giường vừa bình phục đôi mày lại nhanh chóng nhúu lại, đưa bàn tay trắng bệch vô lực xoa xoa ngực.

“Chủ thượng!”

Người nằm trên giường chậm rãi thở ra một hơi: “Không có việc gì đáng ngại”, lại mở đôi mắt đẹp, “Hôm nay là tiê t Sương giáng?”.

“Đúng vậy.” Đinh Hương phương chủ ở cuối i giường trả lời.

Người nằm trên giường đôi mắt mơ màng, như đang chìm đắm trong hồ i ức mịt mờ, sau khoảnh khắ c trầ m lặng liê n vuô t ve gò

má hồng hào như cánh hoa của đứa bé, yêu ớt lên tiếng: “Vậy gọi nó là Cẩm Mịch đi”.

“Vâng! Thuộc hạ cung kính chúc mừng Thiệu Thiên Cẩm Mịch ra đời!” Hai mươi tư vị phương chủ lần lượt dịu dàng vái lạy.

“Miễn đi. Không có Thiệu Thiên gì cả, sau khi nguyên thân ta tiêu tán cũng đừng lập nó làm Hoa Thiên.” Nàng xua xua tay, chuỗi ngọc trên cổ tay chạm vào nhau, như mưa hiên rơi vào đồ sứ, âm thanh kì ảo vang vọng, cúi đầu cười thê lương: “Làm một vị tán tiên tiêu dao thực là chuyện tốt”.

“Xin chủ thượng suy nghĩ kĩ càng, Hoa Giới ta sao có thể một ngày không có chủ?” Dưới điện, Hạnh Hoa phương chủ ngẩng đầu lên lo lắng.

“Tâm ý ta đã quyết, đợi sau khi ta qua đời, hai mươi tư người các ngươi hai mươi tư tiếp luân phiên chăm sóc muôn hoa, lần lượt làm chủ bốn mùa.” Người nằm trên giường hơi thở yếu ớt, nhưng trong lời nói lại có vẻ quyết đoán không thể nghi ngờ.

Nghe được lời này, các vị phương chủ trong điện không nở nhìn nàng, đồng thanh nói “Dạ!”, trong tiếng trả lời có vài phần ghen ngào.

“Để Cẩm Mịch sống trong Thủy Kính, trong vạn năm không được bước ra ngoài Hoa Giới ta nửa bước.” Người nằm trên giường vừa mới tập trung tính toán, đoán rằng trong vạn năm Cẩm Mịch sẽ gặp phải kiếp nạn, tuy đã uống Vãn đàn nhưng nàng cuối cùng vẫn không thể yên tâm, mà Thủy Kính có bố trí kết giới, nếu giữ Cẩm Mịch ở nơi này trong vạn năm, có thể hoàn toàn đoạn tuyệt vết thương lòng khiến người ta đau xé ruột gan. Nghĩ tới đây, khóe miệng nàng khẽ nở nụ cười như một bông sen xanh, đôi mắt sáng dần dần khép lại trong nụ cười ấy...

Tiết Sương giáng năm Thiên Nguyên hai mươi vạn tám nghìn sáu trăm mười hai, Hoa Thần Tử Phân qua đời, trăm hoa tàn úa. Đêm đó, trong thiên đình lại có một nơi vui vẻ an hòa, các tiên dự tiệc cùng chúc mừng Thủy Thần Lạc Lâm và Phong Thần Lâm Tú kết duyên ân ái.

Hoa Giới vì để tang Hoa Thần, mười năm sau đó trăm hoa đều tiếc thương, giầu nhụy không nở. Trong mười năm trên đời không có đóa hoa nào nở, trong trời đất không có sắc màu. Cho đến mười năm sau, hết hạn để tang, trăm hoa lại đua nhau khoe sắc.

Năm năm trên ruộng sinh thu thảo, buổi buổi trong lầu đón tịch dương. Mây nước mênh mang, trong chớp mắt, bốn nghìn năm đã trôi qua.

Biển xanh biến thành nương dâu, nương dâu biến thành biển xanh, mọi vật đổi thay, cuối cùng cũng chẳng có gì mới mẻ. Một đám thần tiên ngày ngày lên thiên đình vào giờ Mão⁽²⁾, xử lý mấy việc lật vật thường ngày, lúc nhàn hạ thì đầu thơ thưởng rượu gọi bè kêu bạn, ngày qua ngày tầm thường vô vị, biết bao nhàm chán.

Người người đều trông ngóng xuất hiện một cơn sóng lớn kinh thiên động địa thần không quỷ sâu. Ngóng ngóng trông trông, quả thực không phụ sự kì vọng của mọi người, đứa con yêu của Thiên Đế đã gặp nạn.

Năm Thiên Nguyên hai mươi một vạn hai nghìn sáu trăm mười hai, con trai Thiên Đế là Hỏa Thần Phượng Hoàng tắm lửa niết bàn⁽³⁾, cảnh ngộ dòng lửa thiêu bốn mươi chín ngày mới tắt, sau khi lửa tắt, Hỏa Thần Phượng Hoàng không rõ tung tích, Thiên Đế vô cùng tức giận.

Chương I

Lần đầu gặp gỡ

Sông thì thế nào, chết thì làm sao? Sông chết đâu có cơ duyên, muôn vật tự có luân hồi.

I

Ta véo véo cái kết giới màu lam nhạt, nó vẫn co dẫn đàn hồ i như từ xưa tới giờ, so với vỏ quả bồ đào còn trơn láng hơn vài phần, nhưng cho dù là đao chém lửa thiêu cũng không sút mẻ gì, nghe nói là do Hoa Thần tiên nhiệm bày ra. Ta phỏng đoán cái kết giới này nếu dùng để may áo thì sẽ vừa rất đẹp vừa hữu dụng.

“A, đây có phải là Tiểu Đào Đào không? Xa nhau lâu rồi, xa nhau lâu rồi, lâu nay không gặp cháu vẫn tốt chứ?” Lão Hồ đột nhiên chui từ dưới đất lên, đứng trước mặt ta, dọa cho ta một trận sợ hết hồn.

Ta sờ sờ ngực, trái tim giật thót mất hai nhịp rồi cũng yên ổn trở lại vị trí cũ. Ta vỗ vỗ cái trán bóng loáng của lão Hồ, nhắc nhở: “Chúng ta sáng sớm nay vừa mới gặp rồi”.

Đôi mắt ti hí của lão Hồ chợt lóe sáng, trên mặt chẳng chút nể p nhăn: “Đào Đào cười ta tuổi già, đâu óc không còn minh mẫn phải không?”.

“Ừm.” Ta thành thực gật gật đầu.

“Đào Đào trước nay lúc nào cũng làm cho người khác đau lòng, ta cảm thấy rất vui vẻ, rất vui vẻ.” Lão Hồ gật gù đắc ý: “Nghe nói Đào Đào đang muốn đi đâu à?”.

“Nghe nói Trương phương chủ gần đây rất nhàn nhã, ta có một bản thảo thỉnh muốn đưa nàng xem.” Ta thò tay vào ống tay áo lấy ra một mảnh lụa: “Nghe nói bên ngoài Hoa Giới rất thú vị, ta muốn đi xem xem”.

“Đào Đào muốn xin Trương phương chủ thả cháu ra khỏi kết giới?” Lão Hồ giật mình sợ hãi.

Ta nhìn biển hoa bên ngoài Thủy Kính qua lớp kết giới, trông đợi có con côn trùng yêu quái nào đi qua đây có thể thay ta đưa tờ thảo thỉnh này cho Trương phương chủ, nhất thời cảm thấy lão Hồ hết sức ô n ào.

“Ai ya, Tiểu Đào Đào bị trúng phải thứ bệnh gì thế này, bên ngoài đâu có chỗ nào thú vị, cực kỳ nguy hiểm, cực kỳ nguy hiểm đấy. Quả tình, quả tiên như ta với cháu vốn rất hiếm, chỉ cần bước ra ngoài là sẽ bị ăn thịt ngay.”

Lão Hồ là một cây cà rốt tu thành tiên, rõ ràng là rau củ, nhưng thích coi mình là trái cây, còn tự hào vì điều đó. Nghe nói trên đời này có rất ít rau quả tu luyện thành tiên, cho dù trong Hoa Giới khắp nơi đều là hoa tiên xinh đẹp này, trường hợp giống như chúng ta cũng là đặc biệt. Có điều, lão Hồ tốt xấu gì cũng đã tu thành tiên, còn ta tu luyện suốt bốn nghìn năm nhưng vẫn chỉ là một tinh linh bé nhỏ, ngay cả tiên cũng chưa tu thành, điều này không khỏi khiến ta u sầu.

Trong Thủy Kính ngoài ta và lão Hồ, còn có mấy tiểu hoa tinh chưa trưởng thành. Thủy Kính có kết giới mạnh mẽ có thể ngăn cản người ngoài tiến vào trong, là do Hoa Thần tiên nhiệm bày ra để

bảo vệ những tinh linh đạo hạnh nông cạn như chúng ta. Có điều, ta lại cảm thấy rất phiền lòng, giống như một cánh cửa chỉ được kéo không được đẩy, hoặc chỉ được đẩy không được kéo, luôn có một mặt có thể mở ra: nếu kéo cũng không mở, đẩy cũng không mở, liền trở thành một bức tường. Cái kết giới này chính là như vậy, không những ngăn cản người bên ngoài, còn ngăn cản tinh linh chúng ta trong Thủy Kính, cực kì quái dị. Trưởng phương chủ mỗi năm tới Thủy Kính xem xét một lần, thuận tiện kiểm tra việc tu luyện của bọn ta. Mỗi lần thấy phép thuật của ta tiến triển đều không khỏi sụt sùi, chỉ nhẹ nhàng nói với ta, đợi vạn năm sau ta tu luyện thành tiên có phép thuật để tự bảo vệ mình mới có thể cho ta rời khỏi kết giới Thủy Kính này.

Mà ta, lại không có đủ tính kiên nhẫn, phải đợi thêm sáu ngàn năm.

“Cháu chưa có kinh nghiệm từng trải gì, bên ngoài rất là đáng sợ. Năm đó khi ta còn nhỏ, tình cờ gặp phải một con thỏ hai mắt đỏ như máu, há cái mõm to như chiếc chậu đỏ lòm, thò ra hai cái răng nanh định ăn thịt ta, nếu không phải ta đào nhiều hố, dễ dàng trốn thoát thì đã sớm ra bã rồi, đâu còn có ngày hôm nay. Cháu xem xem, cháu xem xem, ở đây vẫn còn vết sẹo do con thỏ đó cắn này.”

Lão Hồ vừa nói vừa vén tay áo cho ta xem cổ tay.

Ta thò đầu xem thử, thực không thể phân biệt nổi những vết màu nâu ấy, chỗ nào là vết dòi mò của người già, chỗ nào là sẹo do thỏ cắn, nên đành thôi. Nói chung trong câu chuyện của lão Hồ, thỏ luôn là loài dã thú hung ác đáng sợ nhất trên thế gian.

“Một quả đào mật mọng nước như cháu, ra ngoài còn không bị người ta tộp một phát ăn sạch à.” Lão Hồ xoa xoa cái bụng tròn vo,

chép chép miệng.

“Cháu là quả bồ` đào, không phải đào mật.” Tuy ta nghe câu được câu mà t` nhưng đây là vậ`n đề` có tính nguyên tắ`c liên quan đế`n giớ`ng loài của mình nên ta vẫn nhắ`c nhờ ông â`y.

“Bồ` đào, đào mật không phải đề`u là đào sao? Một cô bé còn nhỏ tuổi như cháu mà bắ`t bẻ từng câu từng chữ thì không tồ`t đâu.” Lão Hồ` bữu bữu môi, cảm thắ`y bị mắ`t mặt, nên có chút ngượng ngùng.

Ta đợi cả nửa ngày cũng không thắ`y con yêu quái nào đi qua, đành phải thôi, trong lòng nghĩ ngày mai sẽ lại tới.

Khi trở về`, mặt trời đã lặn sau núi, trong gian phòng truyề`n tới một mùi cháy khét, mở cửa ra thắ`y Liên Kiề`u đang ôm một thứ tròn tròn đen thui chăm chú xem xét trước bàn của ta, thắ`y ta trở về` thì rắ`t cao hứng.

“Đào Đào, cô đã về` rô`i. Cô xem ta đã nhặt được thứ gì ở vườn sau của cô này!” Liên Kiề`u nói còn chưa dứt lời đã đưa cái vật tròn tròn â`y ra trước mặt ta.

Mùi cháy khét kia khiế`n ta phải lui mắ`y bước mới có thể thở được, miễn cưỡng nheo mắ`t nhìn thử, câ`t lời khen: “Đen! Thực sự là rắ`t đen!”.

Nhưng Liên Kiề`u lại không hài lòng: “Ta hỏi cô đây là thứ gì, cô lại nói về` màu sắ`c với ta làm gì?”.

Liên Kiề`u là một hoa tinh chưa tu luyện thành tiên, ngày thường rắ`t thích đi khắ`p nơi nhặt nhanh các thứ, nhưng phạm là những thứ nhặt được đề`u để ở chỗ ta. Thứ cô â`y nhặt được hôm nay không phải là thứ lớn nhắ`t, nhưng chắ`c chắ`n là thứ thô`i nhắ`t.

“Chẳng qua chỉ là một con quạ lạnh cóng đã chết thôi, đem chôn làm phân bón cho hoa cũng tốt.” Ta lơ mơ nhìn thấy cái thứ đen thui thui đó là một cục lông cánh tròn tròn, đoán rằng đó là một con quạ đen.

“Con quạ lạnh cóng sao?” Liên Kiêu cao giọng nói: “Đào Đào, cô nói đây là một con quạ? Một con quạ à! Cả đời ta cuối cùng cũng gặp được một con quạ!”. Nói xong liền rất kích động hét quay sang bên này đến quay sang bên kia không biết làm thế nào cho phải.

Cũng không trách được cô ấy kích động như vậy, trong Thủy Kính này trừ một ít hoa cỏ, côn trùng, trước nay chưa từng có con quạ nào có thể bay vào, ta chỉ vì đã lật xem một lượt cuốn sách *Đại toàn vật chủng lục giới* của lão Hồ, cho nên có chút ấn tượng.

“Sắp chết? Thế thì vẫn chưa chết, có thể cứu sống nó hay không? Chúng ta nuôi nó được không?” Liên Kiêu kéo ống tay áo của ta nài nỉ.

Ta nhìn bàn tay đen sì sì của Liên Kiêu, lại nhìn tay áo của mình, may là hôm nay ta mặc bộ xiêm y màu tím, giặt kĩ rồi bộ áo này vẫn có thể miễn cưỡng mặc tiếp, liền dẫn cơn tức giận xuống nói với cô ấy: “Sống thì thế nào, chết thì làm sao? Sống chết đều có cơ duyên, muôn vật tự có luân hồi. Nó nếu có mệnh, thì đặt ở trong vườn không quản không hỏi đến cũng sẽ tự sống lại, nếu nó không có mệnh, thì dầu ta cứu nó cũng không đâu lại với trời”.

“Những lời huyền diệu Đào Đào nói ta lại hồ đồ rồi, ta chỉ biết Phật dạy phải có đức từ bi, Đào Đào sao có thể thấy chết mà không cứu?”

“Sao cô biết tôi cứu con quạ này là từ bi? Kẻ phạm phu mê luyến cuộc sống, nào ai hay biết đức Phật dùng cái chết để cứu độ chúng

sinh, dần dần t vãng sinh tới bờ bên kia. Sợ ng rất đau khổ, chết mới được hưởng cực lạc.”

Liên Kiêu há hốc mồm, trợn mắt nhìn ta một cái, rồi lại há hốc mồm, cuối cùng nói một cách bô i rôi: “Cô để ta suy nghĩ đã”. Nói xong liền một đường vừa suy nghĩ về những lời ta nói vừa đi ra khỏi cửa.

Ta cười ha ha mang con quạ đen kia ra vườn sau, ngày trước ta trồng một cây chuôi ở vườn sau nhưng lại không ngờ là mãi nó chả lớn, nghĩ là do đất không màu mỡ, nếu đem chôn con quạ đen này làm phân bón, mùa hè năm nay cây chuôi nhất định sẽ có cành lá sum suê che mát cho ta.

Ta một lát đã chôn xong, sau đó liền rửa mặt súc miệng trở về phòng đi ngủ.

Ngủ đến nửa đêm, ta chợt nghĩ tới việc làm sao con quạ đen này có thể xông vào kết giới Thủy Kính, nghĩ ngờ nửa buổi, ta lại đứng dậy ra vườn sau đào con quạ đen ấy lên.

Ta tiện tay hái mấy chiếc lá bồ đào gọi một đàn đom đóm đến, bao lại thành một chiếc đèn đom đóm, soi sáng để ta lật lật cánh của nó, ở dưới cánh có một tầng ánh sáng màu vàng nhạt. Quả nhiên không phải một con quạ đen bình thường, nghĩ là một con quạ đen đã thành tiên đạo, chôn làm phân bón rất là đáng tiếc, chỉ bằng đem nó hấp cách thủy rồi chia cho các tinh linh trong Thủy Kính ăn, còn có thể tăng thêm linh lực, bớt đi nỗi khổ mấy năm tu luyện.

Nghĩ đến đây, ta chợt cảm thấy hành động của mình cực kì sáng suốt. Chỉ là con quạ này đã gần như không còn thở nữa, mắt thấy sắp cứng đờ, đem hấp cách thủy công hiệu nhất định sẽ giảm đi đôi chút, hấp thu linh lực phải chú ý đến độ tươi sống. Ta đành

trước tiên điề u hòa chân khí cho nó một lâ n, không để cho nó cứng đờ mới được.

Nghĩ đi nghĩ lại, ta liê n cắ n rằng chui xuô ng dưới giường lôi hũ mật ta đã ủ suố t năm trăm năm ra, múc một giọt mật đổ vào trong mỏ nó, lại điề u hòa chân khí cho nó. Sau khi ta làm xong những việc này, cánh con quạ đen lập tức ấ m thêm một ít. Ta vô cùng hài lòng vỗ vỗ tay, quay đầ u đi vào nhà bế p lấ y nô i.

Nhưng không ngờ khi ta câ m nô i quay trở lại, cái đèn đom đóm vớ n được ta bọc lại không biế t bị cái gì làm kinh sợ đã mở bung ra, đóm đóm ở trong bay ra tán loạn đầ y cả phòng.

Ta vừa nhìn, cũng chả có chuyện gì lớn, lũ côn trùng này đúng là chưa từng trải chuyện đời.

Có điề u con quạ đen đắ c đạo này vì uố ng mật của ta nên giờ đã hiện hình người, nửa người đang nằ m mê m oặt trên bàn. Ta câ m cái nô i đi vòng quanh hắ n một vòng, có chút buồ n bã, nó biế n thành hình người, cái nô i bé bắ ng bàn tay này của ta sao có thể đưng được, không đưng được đương nhiên không thể hấ p cách thủy được.

Nghĩ một lúc, ta mới nhớ ra phạm là tiên gia, thầ n linh, yêu quái đề u có một quả nội đan tinh nguyên, tâ t cả linh lực đạo hạnh bình sinh đề u ngưng tụ trong đó, chỉ câ n lấ y được nội đan tinh nguyên này là có được tâ t cả, vừa rô i là ta ngồ c nghế ch, lại muố n đem con quạ đen này đi hấ p.

Chỉ là không rõ con quạ đen lạnh cớ ng này giấ u nội đan tinh nguyên của nó ở đâu, ta cô sức kéo nó lên trên giường, lục soát bộ xiêm y màu đen rách nát trên người nó khắ p một lượt, cũng không tìm thấ y thứ gì giồ ng như đan hoàn cả. Nghĩ là hắ n giấ u trong cơ thể của nó rô i.

Ta lại cố sức cởi bộ xiêm y màu đen thủng lỗ chỗ của nó ra, tìm cả buổi, cuối cùng có một phát hiện rất đáng mừng. Dưới bụng dưới của con quạ đen này có một cái bọc rất quái dị, ta véo véo, có chút mềm lại có chút cứng. Ta nhớ lại cấu tạo thân thể của mình một lát, thực sự không có thứ gì tròn tròn như vậy, đoán rằng nội đan tinh nguyên nhất định được giấu trong này. Ta quả là thông minh.

Ta bẻ một cành bồ đào biến nó thành một con dao sắc bén, lại dùng hai sợi tóc của chính mình để thử lưỡi dao, vừa chạm vào tóc liền đứt, ta rất hài lòng.

2

Cầm con dao, ta xoay lưng lại phía mặt của con quạ đen, ngóc lên trên bụng dưới của nó, cầm lấy cái bọc đó chuẩn bị hạ lưỡi dao xuống, bất chợt nghe thấy sau lưng có một tiếng quát phẫn nộ như sấm sét giữa trời quang: “To gan!”.

Trong đêm thanh vắng tĩnh lặng thế này, đột nhiên lại vang lên một âm thanh không hài hòa như vậy, thực khiến người ta sợ hãi. Ta sợ tới mức ngã xuống đất, con dao trong tay suýt nữa cắt đứt cả tay.

Chỉ thấy con quạ đen trên truông kia từ trên giường của ta ngóc bật dậy, một đôi mắt lóe sáng như mũi dùi đang liếc xéo ta. Bị người ta nhìn xuống như vậy, ta bỗng cảm thấy mất hết dũng khí, thế là nhặt con dao đứng lên, như vậy mới có thể miễn cưỡng cùng nó nhìn thẳng. Ta không khỏi cảm khái trong lòng: không hổ là một con quạ đen đã đắc đạo thành tiên, ngay cả dáng người cũng cao hơn cây mía trong sân nhà lão Hồ.

Không khỏi lại nghĩ tới mình đã tu luyện bốn nghìn năm nhưng đạo hạnh chẳng tiến triển mấy, đến giờ bộ dạng vẫn là một đứa trẻ mười tuổi ở nhân gian, thậm chí so với Liên Kiêu có một nghìn năm đạo hạnh còn non nớt hơn nhiều. Đương nhiên lúc đó ta còn chưa biết mình không phải là một bồ đề tinh bình thường.

Ta còn đang rất hổ thẹn vì vóc người nhỏ bé của mình, con quạ đen đã dùng ánh mắt sắc bén nhìn ta từ trên xuống dưới một lần, mở miệng quát hỏi: “Dưới kia là tiểu yêu phương nào?”. Tuy trên người không một mảnh vải nhưng khí thế của con quạ đen này lại hoàn toàn áp đảo ta, khi đó lần đầu tiên ta ý thức được rằng quần áo và khí thế hoàn toàn chẳng có nửa phần quan hệ.

Có điều ta tuy đạo hạnh nông cạn, nhưng tốt xấu gì cũng là một tinh linh, đường đường chính chính lấy tu tiên làm mục đích phấn đấu cao cả, bị một con quạ đen gọi là tiểu yêu thực khiến ta bị phần vô cùng.

Nghĩ lại con quạ đen này vừa mới cận kề cái chết, ăn được một giọt mật của ta liền khôi phục hoàn hảo như xưa, mà loại mật ta ỉ có công hiệu như thế nào ta hoàn toàn nắm rõ, đủ thấy đạo hạnh của con quạ đen này không thấp. Ta nên cùng nó đấu phép nhất định sẽ thất bại thảm hại, càng đừng nói tới việc ta vừa muốn lấy nội đan tinh nguyên của nó, nên để nó biết, chỉ sợ hôm nay chính là ngày ta hương tàn ngọc nát.

Cân nhắc một phen, ta làm ra vẻ hòa hoãn thân thiện, khiêm tốn cung kính nói: “Đạo hữu cứ gọi ta là “ân công” là được, làm việc thiện không lưu tên tuổi là truyền thống tốt đẹp của tinh linh trong Thủy Kính ta”.

Lời này nói rõ ta là ân nhân cứu mạng nó (tuy bản ý của ta là cứu nó xong sẽ ăn thịt nó, nhưng cách làm khác mà cùng một hiệu quả, cứ

coi là ta cứu nó), nó đương nhiên không thể giết ân nhân của mình được, hai là nhấc nhờ nó ta thuộc tộc tinh linh chứ thực không phải là tiểu yêu trong miệng nó.

“Ân công sao?” Con quạ đen nhìn ta một cái, cười nhạt thếch.

Nhìn thấy thế trong lòng ta lạnh toát, nghĩ là đã bại lộ nhưng vẫn cố gắng tỏ ra bình thản nói: “Chả lẽ lại không đúng. Hôm nay đạo hữu rơi xuống vườn của ta, bị thương rất nặng, để cứu tính mạng của đạo hữu, ta đã đem cả hũ mật hoa tự tay bí chế cho đạo hữu uống, lại còn vì ngài điểu hòa chân khí, đạo hữu mới tỉnh lại”. Trời xanh chứng giám, trừ phi “cả hũ mật”, lời nào cũng xác thực.

Con quạ đen kia bỗng nhiên cười tươi rói, tuy vẻ rực rỡ khó so với cảnh cả vườn hoa đào khoe sắc nhưng lúc đó nhìn thấy ta lại có ý sợ chết khiếp. Chỉ thấy nó âm trầm mở miệng nói: “Đạo hữu vừa mới vung dao lên không phải cũng định cứu tính mạng của ta đấy chứ?”.

Ta trình trọng suy nghĩ một lúc, thương cảm kéo một tấm chăn đắp lên người nó: “Ta thấy đạo hữu áo quần rách rưới, vốn muốn thay cho đạo hữu một bộ quần áo, nhưng không ngờ ở dưới bụng dưới của đạo hữu mọc ra một khối u, tuy là thân tàn chí không tàn không hẳn không phải là việc tốt, nhưng mà chung quy vẫn có chỗ khác với người thường, ta đã cứu đạo hữu, đương nhiên việc tốt phải làm cho trót, cho nên muốn thay đạo hữu khoét khối u này đi”.

Ta vừa nói xong, sắc mặt con quạ đen rất cổ quái, lúc xanh lúc trắng, vô cùng dị thường, lại nhìn ta từ trên xuống dưới một phen, hỏi: “Người là nữ nhi?”, tiếp đó lại nói: “Đã là thân nữ nhi, lẽ nào không biết nam nữ có chỗ khác nhau? Làm bừa như vậy còn ra thể thống gì!”. Trong lời nói có phần tức giận.

Chuyện này ta chẳng biết trả lời như thế nào, ta chỉ biết muôn loài có phân biệt hoa, cỏ, cây cối, người, cá, chim, thú, từ trước tới nay chưa từng nghe thấy cái gì là sự khác biệt giữa nam với nữ, rất là hoài nghi. Sau này có một hôm, sau khi nghe ta kể xong câu chuyện này, lão Hồ mười phần bi phẫn, nước mắt rưng rưng tỏ cáo: “Ta chính là thân nam nhi, Tiểu Đào Đào sao có thể trách nói là chưa từng nhìn thấy nam nhi!”. Ta không để ý lắm an ủi ông ấy: “Ta nghĩ phàm là cà rốt lớn lên đều giống hết ông”. Lão Hồ dấm ngực giậm chân.

Lúc ta đang mơ hồ và bàng hoàng vì suốt bốn ngàn năm đây là lần đầu tiên ta biết mình là nữ nhi, mà trên đời còn có một giống loài khác gọi là “nam nhi”, con quạ đen tự xưng mình là thân nam nhi kia dùng tay vân vê búi tóc trên đầu ta, nói: “Xem như người tuổi còn nhỏ, lại ở nơi hoang dã bên ngoài thiên giới, ta tạm không tính toán với người”.

Ta phần nộ đang muốn cãi lại, nhưng con quạ đen kia lại niệm khẩu quyết biến ta hiện nguyên hình, ta đứng không vững liền lăn long lóc trên thành giường rơi xuống, con quạ đen kia lại hứng thú dùng đầu ngón tay kẹp ta lên: “Ta tưởng là thứ gì, thì ra là quả bồ đào tinh bé xíu”.

Nhìn thấy đôi môi mỏng của hã'n lúc mở lúc khép trước mặt, ta bỗng nhiên nghĩ tới lời của lão Hồ: “Quả tinh, quả tiên như ta và cô vốn rất hiếm, chỉ cần đi ra ngoài là bị ăn thịt ngay”. Ta run lấy bầy nhấm chặt đôi mắt, lão Hồ à lão Hồ, ra quân chưa thắng trận thân đã vong, ta hôm nay còn chưa rời khỏi Thủy Kính đã bị một con quạ đen ăn thịt rồi, tha thứ cho ta đi trước một bước.

Hậu quả khi nhắm mắt là, không cần thận liên ngủ luôn.

Đợi khi ta ngủ say tít mít tỉnh lại, lại thấy trước mắt một mảnh tối sẫm, sao trời còn chưa sáng, lại cảm thấy một trận Thái Sơn áp đỉnh, trong lòng thấy nghĩ không phải là mình đã chui vào trong bụng con quạ đen kia rồi chứ, nếu bây giờ ta biến lại thành hình người, không biết có làm cho bụng nó trương phình ra hay không.

Nói biến liên biến.

Sau khi biến thành hình người, trước mắt ta bỗng là một khoảng rộng rãi sáng sủa, nhưng không phải là ta làm cái bụng của con quạ đen ấy trương phình ra. Thì ra con quạ đen ấy không biết lúc nào đã biến thành hình chim, đang dang cánh ngủ trên giường của ta, vừa rồi chính là cánh của hã'n đè lên người ta.

Thì ra, quạ đen không ăn bô` đào. Ta cảm thấy rất yên tâm.

Nghĩ tới hôm qua còn chưa đưa tấ'u thỉnh cho Trương phương chủ, ta liền chuẩn bị lại đi ra kể giới.

Khi sắp bước ra đến cửa, ta chợt nghe thấy một thanh âm như nước chảy ngọc rơi ở sau lưng mình: “Người hãy chuẩn bị bữa sáng”. Nhưng ta quay đầu lại nhìn, chỉ thấy con quạ đen kia đã biến thành hình người, đang lười nhác dựa vào thành giường. Nghe khẩu khí của hã'n có vẻ rất hay sai phái người khác, đáng tiếc ta lại có thói quen xấu là không quen nghe người khác sai phái.

Thế nhưng - đáng chán nhất chính là chữ “thế nhưng” này - pháp lực của hã'n cao cường hơn ta, tối qua tùy ý niệm khẩu quyết liên biến ta hiện nguyên hình, đắc tội với hã'n chắc chắn với ta chả có chuyện gì tốt. Thế là, ta đành ngậm đắng nuốt cay đi ra khỏi cửa, sau lưng còn nghe thấy một tiếng: “Đi nhanh về nhanh”.

Khi ta đưa món ăn ta vất vả tìm được cho con quạ đen kia, sắc mặt của nó lại biến đổi lần lượt lúc xanh lúc trắng một màn y như

tô i qua, sau đó đưa cho ta một cách cảm ghét: “Người tự ăn đi”.

Ta cúi đầu nhìn đi nhìn lại cả đĩa giun đất đang ngoe nguẩy bò lên bờ xuống, cảm thấy chẳng có chỗ nào không ớn cả: “Quạ đen không phải để ăn giun, ăn sâu sao?”. Uống công ta đào bới khắp vườn sau một phen mới tìm được lũ giun này, miễn cưỡng nhét đất vào một đĩa.

Lần này sắc mặt con quạ đen càng phong phú hơn, sau khi các màu đỏ, cam, vàng, lục, xanh lam, tím lần lượt thay phiên, cũng mở được miệng: “Tên tiểu yêu này, ai nói với mi ta là quạ đen?”.

3

Ta há mồm tròn mắt nhìn hấn hồi lâu, ấp a ấp úng nói: “Chả lẽ không phải, lẽ nào người là chim khách?”.

Con chim sắc mặt tái mét lườm ta một cái, rồi không trả lời ta nữa. Ta cho đó là sự mặc nhận. Trong lòng tính toán, ta gọi nó là chim khách, nó gọi ta là yêu quái, kẻ cũng rất công bằng.

Hấn dang rộng cánh tay dài, đứng dậy phất một cái vào không trung, trên người đã có một bộ áo giáp màu vàng tím, rực rỡ chói mắt giống như mặt trời mới mọc. Ta nhìn kĩ hấn một phen, cảm thấy hấn trừ việc lông mày đậm hơn ta một chút, khóe mắt xếch hơn ta một chút, sống mũi cao hơn ta một chút, dáng người cao hơn ta một chút, còn có thêm một vật bất minh trên cơ thể, thực chẳng thấy cái gọi là “sự khác nhau giữa nam và nữ” cuối cùng nằm ở chỗ nào.

“Chỗ nào có nước suối?” Ánh mắt sắc bén của hấn nhìn quanh một vòng, cuối cùng từ trên nhìn xuống chĩa vào mặt ta.

“Đạo hữu, mời đi theo ta.” Dẫu tính tình con chim này không được tốt nhưng chúng ta là trái cây đương nhiên không giống với một con chim, việc thiện nên làm chính là chính đạo.

Trong đình của ta có một con suối trong, cả năm sương khói mịt mù, lão Hồ` luôn khen ngợi: “Nơi này của Đào Đào có thể so với tiên cảnh trong Thiên cung”. Tuy ta cảm thấy lão Hồ` chưa chắc đã từng lên Thiên cung nhưng ta vẫn rất vừa lòng với dòng suối này của mình.

Con chim khách nhìn thấy dòng suối, sắc mặt mới tươi lên đôi chút, giơ tay vẫy một cái, trên tay liền có một cái chén bằng ngọc trắng, múc nửa chén nước suối, tỉ mỉ như thưởng trà một phen mới đưa vào miệng uống, rất lâu sau mới nói: “Nước suối ở đây vừa ngọt vừa mát, miễn cưỡng có thể uống”.

Ta không để ý nghe hắn nói gì, chỉ cảm thấy vô cùng hâm mộ việc hắn tiện tay biến ra được một cái chén tinh xảo đẹp đẽ như vậy. Ta tuy biết thuật biến hóa, nhưng rút cục cũng phải mượn cảnh cây hay ngọn cỏ mới có thể biến được, chứ không thể biến hóa từ hư không được. Lão Hồ` cũng không làm được, Trương phương chủ thì có thể. Đủ thấy con chim khách này không chỉ là một vị tiên, mà còn là một vị tiên đẳng cấp không thấp. Đáng tiếc động tác của ta khi đó không đủ nhanh, không thể thừa lúc hôn mê lấy đi nội đan tinh nguyên của nó, nói không chừng lúc đó ta đã được vào hàng tiên ban, không như hôm nay trộm gà không thành lại bị mất năm thóc, lại còn phải úy khuất bản thân hậu hạ hắn, ôi!

Ta bỗng cảm thấy trên đầu có gì là lạ, ngược mắt lên nhìn lại thấy con chim khách kia đang cầm búi tóc của ta nghịch ngợm. Thực quá vô lý, búi tóc của ta sao lại để hắn đùa vui như vậy?

“Tiểu yêu nhà ngươi, vì sao lại thờ dài?” Con chim khách này trí nhớ còn kém hơn cả lão Hồ, há mồm mở miệng ra vẫn gọi ta là tiểu yêu.

Ta vẫn ngồ i bên dòng suối, cởi bỏ giày t, ngâm chân trong dòng suối, mát mẻ dễ chịu vô cùng thích thú, đá nước chơi rấ t là thoải mái, lại thấ y con chim khách nửa mặt đen sì hỏi rằ ng: “Nước suối này dùng để làm gì?”.

Ta rấ t là buồ n phiề n: “Nước suối đương nhiên dùng để rửa tay chân, tắ m gội, giặt quầ n áo”.

“Ngươi...”, sắ c mặt con chim khách này lại từ đen chuyển sang đỏ, che miệng bắ t đầ u nôn ọe, một lúc lâu sau liề n lửa giận phùng phùng quát ta: “Tiểu yêu mọi rợ, bản thủ không chịu nổi”.

Ta không hiểu nổi, vừa rồ i nói “mát ngọt” là hắ n, giờ nói “bản thủ” cũng là hắ n, chim khách đúng là vui giận thấ t thường. Thực khiế n người ta không thể hiểu nổi.

Con chim khách kia lắ y tay xoa trán, day day huyết thái dương, nói: “Bỏ đi”. Tiế p đó đảo mắ t nhìn quanh một vòng: “Đây là Hoa Giới sao?”.

“Chính thế .”

Đế n lúc đó ta phầ n nào hiểu được, chim khách là một giồ ng chim tính tình cổ quái, trí nhớ tồ i tệ, vui giận thấ t thường lại thêm phản ứng chậm chạp.

Hắ n liề c ta một cái, giơ tay lên vẫy một đám mây lành bảy sắ c bay tới, mắ t nhìn thấ y sắ p đập mây mà đi. Ta lúc này mới có phản ứng, hắ n sắ p rời khỏi Hoa Giới này, thế là ta liề n túm lắ y ổ ng

tay áo của hắ n, giọng đầ y ủy khuấ t: “Đạo hữu còn chưa báo đáp ơn cứu mạng của ta?”.

Hắ n cười nhạt, hỏi ta: “À? Không rõ ân công muố n ta báo đáp như thế nào?”.

Ta xoắ n xoắ n ngón tay, suy ngẫm một chút: “Nế u người đem ta rời khỏi Hoa Giới này tới Thiên cung, ân tình này coi như báo đáp”.

Lời vừa dứt, ta lại bị hắ n hóa phép hiện nguyên hình, đang chuẩn bị tức giận, con chim khách ấ y lại để ta vào lòng bàn tay nâng lên nâng xuố ng, nói: “Như vậy mang đi cũng không có vấ n đề gì”. Nói xong liề n bỏ ta vào ô ng tay áo rô i đầ ng vùn bay đi.

Không biế t hắ n bay bao xa, ta chỉ biế t mình ở trong tay áo hắ n hế t lần từ trái qua phải, lại lần từ phải qua trái, lần từ trên xuố ng dưới, rô i lại lần từ dưới lên trên, lần đế n mức đầ u vầng mắ t hoa rấ t khó chịu.

Vừa hạ xuố ng, ta liề n nghe thầ y tiế ng kêu ngờ ngàng mừng rỡ: “Nhị điện hạ đã trở về rô i! Nhị điện hạ đã trở về rô i! Mau mau đi thông báo cho Thiên Đế bệ hạ!”.

Tiế p đó là một trận hương phấ n nô ng đượm xộc tới, mắ y giọng nói cùng vang lên: “Phượng quân đi đâu vậy? Thực là làm cho bọn nô gia lo muố n chết!”.

“Chẳng qua đi vòng vèo ở bên ngoài một hai ngày thôi, khiế n các mĩ nhân kinh sợ rô i.” Ta nhận ra thanh âm của con chim khách.

Một giọng nói oán trách ủy mị vang lên tiế p đó: “Phượng quân thật là hư, làm cho nô gia lo lắ ng không yên”.

Lại nghe thầ y một giọng nói già cả vang lên: “Cung kính chúc mừng Nhị điện hạ niế t bàn số ng lại. Chúng lão tiên hộ pháp không

tốt, xin điện hạ trách phạt!”.

Niết bàn ư? Ta tuy bị nhốt trong Thủy Kính kiề n thức không nhiều, nhưng lại đọc rất nhiều sách vở, cho nên hiểu rằng chỉ có Phượng Hoàng mới có truyền thuyết “tắm lửa viết bàn” này. Liền cảm thấy kinh ngạc, nói như vậy con chim này lại là một con thần diệu Phượng Hoàng sao!

Thì ra, lông cánh đen sì không chắc đã là quạ đen, nó còn có thể là phượng hoàng khét lẹt.

Xung quanh im ắng, mùi phấn hoa dần dần tản đi hết, vừa nghe thấy Phượng Hoàng nhẹ nhàng trả lời: “Chuyện này không thể oán trách Liêu Nguyên Quân các tiên. Chỉ có trăm năm làm giấc, chứ không nghe nói trăm năm phòng giấc bao giờ. Câu nói này của phạm nhân ta thật rất có lí”.

“Điện hạ là nói ...”

Còn chưa nghe rõ nguyên nhân, ta đã lộn vòng vòng rơi ra khỏi tay áo của hã n, hóa thành hình người, mộng nện xuống đất, đau đến mức nước mắt đầm đìa. Ta ngẩng đầu lên, nhìn thấy một lão thần tiên có chòm râu bạc trắng đang nhìn ta chăm chú, sững sờ hồi lâu mới hỏi: “Đây, đây là tiểu đồ ở đâu?”.

Nhưng cái con chim Phượng Hoàng kia lại không thêm bận tâm liếc ta một cái: “Chẳng qua chỉ là một con tiểu yêu muốn báo ân thôi”.

Lão thần tiên vuốt vuốt chòm râu dưới cằm: “Điện hạ nhân từ lương thiện, vừa mới gặp nạn nhưng vẫn không quên cứu giúp cả thiên hạ”.

Ta tức giận muốn móc mắt con chim kia ra, sao lại không nói rõ ràng là ai báo ân ai, khiên cụ già kia hiểu nhầm là ta phải trả ơn hắn. Ta đang muốn mở miệng giải thích, bỗng nhiên ở cửa có một vị tiên quan bay tới, tuyên đọc một tràng âm thanh dài dàu ra đấ́y: “Thiên Đế́ bệ hạ tuyên triệu Hỏa Thầ́n mau tới diện kiế́n”.

“Húc Phượng lĩnh chỉ.” Con Phượng Hoàng cháy khét khiếm tốn cúi người ôm tay. Quay lại nói với vị lão thầ́n tiên: “Liêu Nguyên Quân hãy đi cùng ta”. Lại nói với vị tiên quan kia: “Huệ hành giả xin đi trước dẫn đường”.

Một đoàn người đề̀u đi hế́t, chỉ còn mình ta ngồi giữa đại sảnh rộng lớn cùng với tấ́m hoành phi đề̀ hai chữ “Tê Ngô” treo trên đại sảnh, hai bên nhìn nhau sinh ra chán ngán.

Ta phúi phúi quầ́n áo đứng lên, đi ra khỏi cửa nhìn ngang nhìn dọc, lẽ nào đây chính là thiên cung? Nhìn cảnh vật xung quanh cũng chẳng có gì quá đẹp cả, chỉ có thêm một tầ́ng sương khói lượn lờ không tan mà thôi, che phủ khiế́n mặt đấ́t lúc ẩn lúc hiện, ngược lại khiế́n ta nhìn đường không rõ, bước thấ́p bước cao, đi rấ́t là khó sở.

Lúc đó ta vẫn không biế́t phạm là thầ́n tiên khi ra khỏi cửa đề̀u dùng phép thuật phi hành, đi trên đường thực là một hành động đáng chán.

Khu vườn của con Phượng Hoàng cháy khét tuy rấ́t rộng nhưng hoa cỏ vô cùng đơn điệu, đề́m đi đề́m lại tổng cộng chỉ có ba loại là hoa phượng hoàng, hoa phượng tiên và hoa ngọc phượng.

Ta đi một vòng, giữa những cánh hoa phượng hoàng rụng màu đỏ rực nhìn thấ́y một vật gì tròn tròn nhô lên lúc phồ́ng lúc xẹp, nhìn xa không rõ lắ́m. Ta liề́n lại gầ́n, gạt hế́t mấ́y lớp cánh hoa, lại thấ́y một con thú nhỏ lông màu đỏ, nằ́m cuộn tròn thành một cục

đang ngáy khò khò ở trong đó. Lòi ra một cái tai nhỏ nhòn nhọn và một cái chân lông mượt như nhung, rất là thú vị.

Ta giơ tay ra sờ nắn cái chân, ở giữa có một lớp đệm thịt mềm mềm. Ôi, xem ra rất là ngon đây.

Thế là ta lại sờ sờ nắn nắn.

Chương 2

Trái cây tới từ ngoài trời

“Một niệm lòng tham trỗi dậy, trăm ngàn chương ngại tới.”

I

Ta bỗng nghe thấy một tiếng nổ lớn “bụp”, con thú lông đỏ đỏ xù lông nhảy dựng lên, thì ra là một con hồ ly lông đỏ. Còn chưa kịp để m rõ nó có mấy cái đuôi ở sau lưng, lại nghe thấy một tiếng “bụp”, chỉ thấy cái chân nhỏ mướt mà xinh xắn ta đang nắm trong tay trong chớp mắt biến thành một cánh tay dài.

Theo cánh tay nhìn lên trên, đứng trước mặt ta là một thiếu niên tầm mười lăm, mười sáu tuổi, mặc một bộ áo lụa mỏng màu đỏ, môi hồng răng trắng, mi mắt cong cong, nhìn chằm chằm bàn tay ta hồi lâu, khẽ thở dài một tiếng: “Ôi, lão phu sống đã nhiều năm như vậy cuối cùng cũng bị người ta phi lễ một phen, thật sự rất được an ủi, rất được an ủi”.

Tiếp đó, hất nước mắt rưng rưng ngáng đầu cầm ngược lại tay của ta: “Không biết người là tiên đồ nào? Họ tên là gì?”.

Ta nghĩ đi nghĩ lại, tuy từ “phi lễ” hất nói ta không hiểu lắm, nhưng “tiên đồ” thì ta vẫn không dám nhận xứng, nhưng trước mặt tiên gia trên Thiên Giới mà thừa nhận mình chỉ là một tinh linh thì nói cho cùng cũng có chút mất mặt, thế là ta hất giọng nói: “Người gọi ta Cẩm Mịch là được, tiên đồ ta không dám nhận, có

điều... à... có điều ta là một bán tiên thôi”. Tu tiên mới được một nửa, phải chăng chính là bán tiên, đối với từ do chính mình phát minh ra này, ta thấy rất tự đắc.

“Bán tiên? Xem ra trưa nay ta đã ngủ quá lâu rồi, Thiên Giới không ngờ lại có thêm một tiên giai.” Hắc nắm tay ta, đưa mắt nhìn quanh. “Đây không phải là vườn của Húc Phượng sao? Nói như vậy, ngươi là tiên đồng của Húc Phượng. Ta đã nói đùa bé Húc Phượng này tuy tính tình không tốt nhưng ánh mắt lại rất sắc bén, nhìn dáng vẻ xinh xắn của đứa tiên đồng nó chọn được này.”

Nói xong, hắc còn véo véo má ta. Ta tránh qua tránh lại nhưng vẫn không thoát, liền tức giận: “Ta không phải là tiên đồng của con Phượng Hoàng cháy khét đó, ta là ân công của hắc”.

“Ân công ư?” Người nọ hai mắt lóe sáng, kéo tay ta ngơ ngác đi, “Tới đây tới đây, nói cho ta nghe. Ta thích nhất là nghe kể chuyện”.

Ta tránh qua tránh lại vẫn không thoát được cái tay của Hồ Ly tiên kia, đành phải kể cho hắc nghe đầu đuôi ngọn nguồn: “Con Phượng Hoàng cháy khét ấy, rơi xuống Hoa Giới...”.

“Chắc chắc... công tử gặp nạn.” Hồ Ly tiên gật gù đắc ý ngắt lời ta.

“Ta tình cờ gặp...”

“Chắc chắc... tiểu đồng thông minh.” Hồ Ly tiên lại gật gù đắc ý ngắt lời ta.

“Vì hắc điều hòa chân khí...”

“Chắc chắc... da thịt thân mật.” Hồ Ly tiên vẫn gật gù đắc ý ngắt lời ta.

“Hắ n tỉnh dậy...”, ta quay đầ u nhìn Hô` Ly tiên, thấ y hắ n đang chồ ng cầ m nhìn ta, ta cũng nhìn lại hắ n. Nhìn đi nhìn lại, hắ n cuố i cùng không chịu đưng nổi nữa: “Sao không kể tiế p đi?”.

“Ta đang chờ tiế ng “chặc chặc” của ngươi.” Ta thản nhiên trả lời.

Hắ n hiểu ra “chặc chặc” một cái, ta liề n tiế p tục kể: “Sau đó con Phượng Hoàng cháy khét để trả ân ta liề n đưa ta lên Thiên Giới”.

“Chặc chặc... tình ái luôn luôn mạnh nha như vậy.” Hô` Ly tiên vẻ mặt cao thâm khó lường, gật gù đắ c ý hô` i lâu, đột nhiên vỗ tay cười khen ngợi: “Một đoạn câ u kinh điển, ta rấ t là thích”.

Nhân lúc hắ n vỗ tay, ta nhanh chóng thu hô` i bàn tay bị hắ n nắ m chặt, đưa lên mũi ngửi ngửi. Ôi, sao lại không có mùi hôi của hô` ly trong truyề n thuyề t nhỉ?

Hô` Ly tiên ngắ m ta trên dưới một phen, nói: “Đáng tiế c là một đứ a bé trai, Húc Phượng nhà ta xem ra đoạn tụ<sup>(1)</sup> rô` i”.

Ta lại hô` đô` rô` i, tạm không nói tới “đoạn tụ” là cái gì, chỉ riêng việc hắ n nói ta là bé trai ta đã không rõ ràng, con Phượng Hoàng cháy khét kia không phải nói ta là nữ nhi sao? Sau này ta mới hiểu, lúc đó vì ta mặc quầ n áo của nam nhi, Hô` Ly tiên mới nhận lâ m như vậy.

Ta đang mơ hô`, Hô` Ly tiên đó lại vẫ y ta lại với vẻ mặt thầ n bí: “Tiểu Cẩm Mịch ghé tai lại đây”.

Ta nhích người lên phía trước, Hô` Ly tiên trịnh trọng ghé vào tai ta nói: “Kì thực, cái từ “báo ân” này vô` n là do ta nghĩ ra, không biế t vì sao lưu truyề n ra ngoài lại truyề n nhằ m một chữ trong đó, uống phí ý nguyện ban đầ u của ta”.

Trong chớp mắt, Hồ Ly tiên biến ra một cành cây nhỏ trong tay, trên mặt đất phủ đầy cánh hoa một nét bút viết ra chữ “ôm” rất to, nói: “Đây mới là chữ đúng. Báo ân báo ân, không ôm sao có thể trả ân⁽²⁾!”.

Nói xong hắ n liền tiêu sái vung cái tay áo màu đỏ, ném cành cây nhỏ kia đi, cười ha ha nhìn ta, sau đó rút ra một sợi tơ hồng sáng loáng từ trong tay áo, nói rất là khẳng khái: “Xem ngươi là người duy nhất trên trời dưới đất từng phi lễ bản tiên, tặng ngươi sợi tơ hồng này, buộc nó lên cổ chân Húc Phượng thì đường tình bình an, gặp dữ hóa lành”.

Ta đang muốn tiếp lấy sợi tơ hồng thần kì theo lời của Hồ Ly tiên thì giữa không trung chợt hiện ra một đạo quang mang bảy sắc, rực rỡ như cầu vồng, vô cùng chói mắt, định thần nhìn lại, thì ra là con Phượng Hoàng cháy khét không rõ khi nào đã bay trở về, đang liếc hai con mắt như mũi dùi nhọn hoắt đứng ở một bên: “Nguyệt Hạ tiên nhân giờ ban phát ngày càng hào phóng”. Nói xong, liền vén vạt áo gấm lên, trên cổ chân bắt ngờ buộc rất nhiều sợi tơ hồng, ta đếm một lát vừa đúng mười sợi.

Phượng Hoàng giật chúng ra bỏ vào tay Hồ Ly tiên: “Xem ra Nguyệt Hạ tiên nhân có rất nhiều tơ hồng, chẳng qua liệu có thể không tiếp tục tặng cho tiên tử thị tì trong phủ của Húc Phượng hay không, nếu có thể như vậy cũng coi như là một chuyện tốt vậy”.

Hồ Ly tiên cầm đám dây tơ hồng rực rỡ đó, nhét vào vạt áo, thở vắn than dài: “Bé Phượng giờ đã lớn rồi, cháu lớn không nghe thúc! Nhớ năm đó, khi ngươi còn là một con chim nhỏ còn chưa thay lông tơ, thích nhất chính là lăn lộn trong đám tơ hồng trong phủ của ta. Giờ ngay cả xung hô cũng đều xa lạ như vậy, lão phu buồn lắm, buồn lắm đấy!”.

Mặt Phụng Hoàng cau lại, ta sững sờ. Trâm ngâm chốc lát, ta chợt cảm thấy hai chữ “bé Phụng” này hay không thể tả được.

“Thúc phụ quá lời.” Phụng Hoàng chắp tay vái lạy, có điều động tác có phần miễn cưỡng.

Ta đứng bên cạnh, không nói câu nào, trong lòng suy nghĩ ngổn ngang. Ta nhìn Hồ Ly tiên, chẳng qua chỉ là thiếu niên mười lăm, mười sáu tuổi còn chưa hết vẻ non tơ, lại nhìn sang Phụng Hoàng cao hơn lão cả một cái đầu, lại có bộ dạng mười bảy, mười tám tuổi kiêu ngạo hiên ngang, bọn họ lại là chú cháu. Quả nhiên tiên không thể xem tướng mạo.

Hồ Ly tiên ôn hòa cầm lấy tay Phụng Hoàng, thân thiết nói: “Cháu ta thật ngoan, xưng hô như vậy mới tỏ ra là một nhà hòa thuận yên vui”. Tiếp đó lại nói: “Tên tiểu tiên dòng Cẩm Mịch này, ta thấy rất là đẹp, chỉ bằng cháu thu làm thiếp đi”.

“Cẩm Mịch? Là ai?” Dầu quanh thân có mây lành bao bọc, sắc mặt Phụng Hoàng vẫn rất xấu.

Ta ho mấy tiếng, tỏ ý ta chính là vị “Cẩm Mịch” đó. Phụng Hoàng dùng ánh mắt lạnh lẽo để nhìn ta. Hồ Ly tiên lại tới nắm tay ta nói: “Không biết chữ “mật” trong tên của Cẩm Mịch tiên tử có phải là chữ “mật” trong “mật đường” không?⁽³⁾”.

Ta nói: “Không phải không phải”.

“Thế thì là mật nào?” Hồ Ly tiên hỏi rất khẩn thiết.

Ta đang định trả lời thì Phụng Hoàng không đủ kiên nhẫn, nói xen vào: “Chắc là chữ “mịch” trong “tâm mịch” đấy”.

“Không phải, là chữ “mịch” trong “mịch thực”.” Ta trình trọng cái chính việc này, tuy là cùng chữ, nhưng ý nghĩa mới là quan trọng⁽⁴⁾.

“Hay! Hay lắm!” Hồ Ly tiên khen ngợi.

Có thể lĩnh ngộ được nội hàm trong tên của ta là việc cực kì khó, ta nhất thời cảm động, liền coi Hồ Ly tiên như tri kỉ, không thềm nhìn tới vẻ mặt xấu xí của Phượng Hoàng.

“Không rõ Cẩm Mịch bán tiên năm nay bao tuổi? Giờ, ngày, tháng, năm sinh như thế nào? Là người phương nào? Trong nhà có mấy người...”

Phượng Hoàng cau mày ho một tiếng, cắt đứt những lời nói tha thiết của Hồ Ly tiên: “Húc Phượng vừa từ Tử Phương Vân cung về, nghe nói Thiên Hậu gần đây có được một cây thần trâm có lỗ kim rất lớn, thúc phụ mắt mũi không tốt, lại thích xuyên chỉ hồng vào ban đêm, nếu có được cây thần trâm này thì sẽ rất tiện lợi”.

Hồ Ly tiên nghe thế nhất thời mặt mày hớn hở, cố gắng đứng kiễng mũi chân giơ tay vỗ vỗ vào vai Phượng Hoàng: “Vẫn là bé Phượng khôn lanh, không biết tốt hơn bao nhiêu lần so với thằng nhóc Nhuận Ngọc kia. Đợi lão phu kiếm một vị tiên tử xinh đẹp cho người, ha ha ha!”.

Hồ Ly tiên cười ha ha vui sướng, khi đi vẫn không quên nắm tay ta nói: “Thực ra, đoạn tụ cũng không phải là không ổn”.

2

Thời gian trôi rất nhanh, như con ngựa trắng lướt qua cửa sổ.

Tính ra ta đã sống thoải mái hai vòng trăng tròn trăng khuyết trong Nhân Duyên phủ của Nguyệt Hạ tiên nhân.

Ngày hôm đó, sau khi Nguyệt Hạ tiên nhân rời đi, ta cùng tên Phượng Hoàng cao ngạo đó nhìn thấy nào cũng cảm thấy thật chán ghét, ta liền không thèm để ý đến người khác, một mình rời khỏi vườn, một đường đi dạo. Nhưng không ngờ Thiên Giới thực quá rộng lớn, ta lại không thèm cười mây đáp gió, đi rất lâu cũng không thấy phong cảnh nào vừa lòng hoặc người nào thú vị. Ta đang uể oải ôm một đám mây cách một cách giận dữ, bỗng cảm thấy khóe mắt có một màu đỏ rực rỡ lướt qua, ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy Hồ Ly tiên đã gặp trong vườn của Phượng Hoàng đang hôn hờ cầm một cây kim thoa hoa, miệng ngâm nga khúc nhạc cười mây bay qua trước mặt.

“Nguyệt Hạ tiên nhân chậm đã.” Ta vút đám mây trong tay đã bị cắn nham nhở đi, cất tiếng gọi.

Hồ Ly tiên chẳng những không dừng lại, còn bay thẳng một mạch về phía trước, mắt thấy chỉ còn một điểm màu đỏ, lại đột nhiên quay ngược trở lại, nheo đôi mắt trong như suốt hỏi ta một cách hiền hòa: “Vừa rồi là tiên hữu gọi ta?”.

Ta xoa xoa thái dương: “Chính là tại hạ”.

Hồ Ly tiên vừa nhìn ta, vừa cắn cắn cắn môi đỏ tươi, dường như đang cố nhớ lại cái gì đó, cuối cùng trên mặt đã lộ ra vẻ bất ngờ nhớ ra, nói: “À! Đây không phải là Lưu Nguyệt tiên sứ của Trích Tinh quân hay sao? Mấy chục năm không gặp, càng ngày càng trẻ đấy!”.

Ta choáng váng.

Hồ Ly tiên nhìn thấy vẻ mặt hoang mang của ta, cảm thấy không đúng, lại trầm tư hồi lâu, đột nhiên cười ha ha cầm lấy tay ta: “Xem mắt mũi của ta này, rõ ràng ngươi là Đông Tước sứ giả ở Ngân Hà cung! Sứ giả chó trách, gặp được Chúc Nữ thì hãy thay ta gửi lời hỏi thăm, vất vả vất vả rồi”.

Lúc ấy ta chỉ cảm thấy như có một bể lửa hoang đang chạy nhảy hò hét giẫm đạp trong đầu, sau đó ta hiểu được một chuyện: trí nhớ của Hồ Ly tiên sợ là rất kém, so với lão Hồ là chỉ có hơn chứ không có kém.

“Ta và Hồ Ly tiên trưa nay vừa gặp nhau, tại hạ gọi là Cẩm Mịch.”

Hồ Ly tiên nghiêng đầu ngắm ta hồi lâu, cau mày cắn miệng một phen, cuối cùng nhớ ra: “À! Vườn của Húc Phượng... bán tiên... đoạn tụ... Cẩm Mịch”.

Thực không dễ dàng gì, ta cười khen ngợi.

Hồ Ly tiên hiển nhiên rất cao hứng, nhiệt tình hỏi han ta đã ăn gì chưa, ở trong phủ đệ của ai.

Ta trả lời rành mạch với ông ấy là ta hôm nay mới từ Hoa Giới lên đây, còn chưa tìm được nơi ăn ngủ tử tế. Hồ Ly tiên nghe thấy vậy, liền rất nhiệt tình mời ta đến phủ của ông ấy nghỉ.

Ta liền thuận lý thuận tình ở trong tòa phủ đệ đồ rực rỡ của Nguyệt Hạ tiên nhân cho tới bây giờ.

Trừ việc Hồ Ly tiên nhiệt tình và mấy vị tiên cô thích tới véo má ta trong Nhân Duyên phủ không nói, Thiên Giới này quả thực là một nơi kì quái, chuyện đầu tiên chính là việc hoa cỏ biệt tích.

Ta tuy không phải là hoa tiên chính thống, nhưng tốt xấu gì cũng là một Bồ Đào tinh biết tu luyện, trừ việc lớn như tu luyện ra, việc còn lại chính là hái hoa ủ mật nhấm chuẩn bị thuốc chữa lúc vạn nhất bị thương, nào ngờ hôm đó ta xách cái giỏ đi khắp khu vườn của Hồ Ly tiên cả nửa ngày cũng không hái được nửa chiếc lá. Tuy cảnh tượng trong vườn rất là đẹp, cỏ thơm xanh mướt, trăm hoa

đua nở, nhưng chỉ cần ta giơ tay ngắt một đóa hoa, đóa hoa ấy trong chớp mắt liền hóa thành làn khói bay mất, thực là li kì.

Buổi tối ta đem hỏi Nguyệt Hạ tiên nhân, ông gật gù bô`i hờ`i thỏn thức nửa ngày, mới nặng nề` nói với ta: “Xuân qua không trở lại, hoa rụng không nở nữa. Nguyên do chuyện này không tiện nói rõ, có liên quan tới một đoạn tình cừu có một không hai”, rồi lại thở dài ba tiế`ng, “Một chữ tình ôi...”.

Chà, “tình” là cái gì vậy? Thôi đi, phàm là chuyện không liên quan tới việc đề` thăng linh lực, ta đề`u không có hứng thú.

Trong câu chuyện kể lung tung sơ lược của Hô` Ly tiên, nói chung ta hiểu được mấ`y ngàn năm trước, Thiên Đế` hiện giờ cùng Hoa Thầ`n tiề`n nhiệm có một mớ`i bất hòa rấ`t nghiêm trọng, Hoa Thầ`n tiề`n nhiệm trong cơn tức giận liền hóa phép hủy hế`t tấ`t cả hoa cỏ trên Thiên Giới, từ đó Thiên Giới không thể mọc được ngọn cỏ nào. Thế` nhưng trơ trụi lâu ngày như vậy không phải chuyện hay, cho nên Thiên Đế` liền dùng mây hóa thành muôn nghìn loài hoa cỏ phân bố` khắp Thiên Giới, nói chung để` Thiên Giới khôi phục vẻ đẹp ngày trước. Những hoa cỏ này không phải là thật, chỉ cần hái xuố`ng liền hiện nguyên hình, hóa thành mây khói.

Ta cũng hiểu được một điề`u, trên Thiên Giới ta đừng mong ủ` mật.

Cho nên, ta ngày ngày trừ việc đả tọa luyện phép, đề`u rấ`t rồi rãi. Ngược lại, Nguyệt Hạ tiên nhân lại cực kì bận rộn.

Mọi ngày vào khoảng giữa giờ Dầ`n và giờ Mão, liền có một tiểu tiên quan lưng đeo một cái túi vải nặng trĩu đế`n cửa, trong túi chứa đầ`y giấ`y tờ đủ mọi kiểu dáng. Các tiên sứ trong Nhân Duyên phủ sau khi bận rộn phân loại, chép sách những giấ`y tờ ấy, liền đóng quyển đưa cho Hô` Ly tiên. Hô` Ly tiên liền ngồ`i giữa đám tơ hồ`ng vừa gỡ sách vừa xe chỉ luồ`n kim.

Không biết Hồ Ly tiên luyện thứ pháp thuật kì quái gì. Ta cũng đã từng hiểu kì xem qua mấy tờ trong túi, lúc nào cũng viết: “Tiểu nữ Liễu Yên, là trưởng nữ của Liễu gia ở Hàng Châu, tuổi vừa mười sáu, xin Nguyệt lão đại nhân tìm cho tiểu nữ một người chồng tốt, mong chàng dung mạo như Phan An, tài cao hơn Lý, Đỗ, tình cảm bền chắc hơn kim tiên...” (5).

Từng chữ trên tờ giấy ta đều hiểu rõ, nhưng ghép lại thì ta lại không hiểu lắm, chỉ biết là câu xin Hồ Ly tiên vì một việc nào đó. Ta liền thỉnh giáo Hồ Ly tiên, ông thần sắc nghiêm túc nhìn ta hồi lâu: “Cẩm Mịch tuổi vẫn còn nhỏ, không hiểu được chuyện tình cảm, có lẽ ngày sau muốn kết lương duyên với đứa cháu thứ hai của ta, còn phải hiểu biết sớm một chút”.

Sớm hôm sau, ta mắt nhắm mắt mở đẩy cửa ra, thấy ngoài cửa một mảnh âm u, ta liền nghĩ là trời chưa sáng, vừa định quay người vào ngủ tiếp, lại bị Nguyệt Hạ tiên nhân đột nhiên xuất hiện dọa cho một trận.

“Tiểu Cẩm Mịch, đây là sách tình ái và xuân cung bí độ (6) ta tàng trữ nhiều năm, trước tiên cho ngươi mượn xem, mở mang thì phải bắt đầu từ lý thuyết.” Hồ Ly tiên cười híp mắt vén sợi tóc phất phơ trước trán, giơ tay chỉ huy tiên thị đứng ở bên cạnh: “Mau mau mau, đều chuyển vào đây”.

Ta nép vào một bên, nhìn các tiên thị đem chồng sách cao bằng mấy đầu người lần lượt xếp vào trong phòng ta.

Sau khi các tiên thị đi khỏi, ta quay người lại nhìn thấy Hồ Ly tiên đang bò giữa đống sách không biết đang lật giở tìm kiếm cái gì, vừa lật giở vừa lầm bầm: “*Nhân nhân lục*, không được, chả có gì đặc sắc”, một quyển sách bị vứt sang một bên; “*Tiên tiên lục*, không được, quá huyền ảo”, lại một quyển sách bị vứt ra; “*Nhân thú*

luyê´n, thôi, khẩu vị quá nặng”, lại một quyển sách bị vứt đi; “*Tiên phạm luyê´n, Đổng Dũng, Thâ´t tiên nữ*⁽⁷⁾, quá thô tục”.

Cuô´i cùng, Hồ` Ly tiên đứng giữa đô´ng sách lộn xộn, vẻ mặt vừa ý câ`m một quyển sách vẩy vẩy tay với ta. Ta bước tới, thấ’y trên bìa sách có một hàng chữ hành⁽⁸⁾ viê´t như nhe nanh múa vuô´t: “*Đợi chờ một ngàn năm*”.

“Hôm nay, chúng ta liê`n bắ´t đầ`u giảng giải từ mô´i tình của người và yêu.”

Cả tiế`ng đô`ng hồ`, Hồ` Ly tiên lúc thì hùng hồ`n, lúc thì bi thương giờ sách nói cho ta nghe câu chuyện giữa xà yêu và chàng thư sinh. Cuô´i cùng, Hồ` Ly tiên trịnh trọng gấp quyển sách lại, bùi ngùi cảm khái tổng kế´t: “Đây là chuyện tình khiế´n người ta tim đập thành thịch, nước mắ´t tuôn rơi”.

Ta day day trán, thì ra đây là câu chuyện tình khiế´n người ta lim dim muô´n ngủ, chả hiểu ra sao.

Có điề`u vì đáng vẻ tha thiế´t của Hồ` Ly tiên, ta không đành lòng làm trái ý tô´t của ông, liê`n phụ họa nhiệt tình: “Quả là xúc động, rấ´t xúc động”.

Hồ` Ly tiên được cô vũ, sau đó mỗi ngày đê`u tới phòng ta kể cho ta nghe câu chuyện gọi là ái tình, còn thỉnh thoảng giờ mấ’y bức xuân cung đô` cho ta xem. Có một lâ`n, sau khi ta nhìn thấ’y không nhin được, bình phẩm: “Tư thê´ quá xấ’u”. Hồ` Ly tiên dùng ánh mắ´t gồ mục không thể đẽo gọt khinh bỉ nhìn ta trừng trừng.

Có điề`u, sau mấ’y ngày xem xuân cung đô`, ta hoàn toàn thấ’u triệt nam nữ khác nhau là ở chỗ nào, cũng hiểu được một chỗ tô´t của song tu, theo lời của Hồ` Ly tiên, có thể lâ’y âm bổ dương, lâ’y dương bổ âm, rấ´t tô´t. Ta nghĩ, nê`u một ngày nào đó, linh lực của ta

không thể tăng thêm, cũng không ngại đi tìm một người tu luyện thứ này.

Tình ái trong miệng Hồ Ly tiên, theo ta thấy hoàn toàn không phải là thứ tốt, người trong những câu chuyện ấy đa phần đều thần trí đảo điên, nhưng lại vẫn cam tâm tình nguyện, khiến ta thực không thể nào hiểu nổi. Nhưng xét thấy việc Hồ Ly tiên làm hàng ngày chính là xe duyên bậc cao cho những đôi nam nữ si tình kia, mà bản thân ông lại rất vui vẻ, ta liền đem những suy nghĩ đó như sương khói nuốt vào trong bụng.

Thì ra thứ mà vị tiểu tiên quan ấy mỗi ngày đưa tới cửa chính là lời cầu nguyện của phàm nhân cầu xin Nguyệt Hạ tiên nhân chấp thuận ở trong miếu, Nguyệt Hạ tiên nhân mỗi đêm chỉ cần buộc sợi dây tơ hồng này vào ngón tay cái của hai người, thì hai người này đâu có xa nhau muôn dặm hay hai gia đình cừu hận đời đời, cũng có thể dựa vào sợi dây tơ hồng này mà kết duyên vợ chồng, vô cùng ảo diệu.

Nguyệt Hạ tiên nhân quản lý nhân duyên, nhưng quản người quản yêu chứ không quản tiên, nhân duyên của các tiên không do ông ấy quản lý. Nhưng mà điều đó không hề cản trở việc các tiên cô tiên sứ tới cầu xin Nguyệt lão sợi tơ hồng để có tin vui.

Ta ở trong Nhân Duyên phủ, không thể tránh khỏi việc bị các vị tiên cô tiên sứ qua qua lại lại nhìn thấy, có tiên cô rất thích sờ má ta nói với Hồ Ly tiên rằng: “Tên tiểu đồ trong phủ của tiên thượng này thực khiến người ta yêu mến, nếu lớn khoảng một vạn hay tám nghìn tuổi, không biết sẽ làm bao nhiêu tiên cô trên thiên đình si mê”.

Lại có vị tiên cô nói: “Ta thấy tên tiểu đồ này cứ lớn lên như vậy, sợ là ngay cả hai vị điện hạ cũng không so được với hắn”.

Mỗi khi thấ y chuyện này, Hô` Ly tiên vui sướng đem ta ra nhìn ngắ m, hiề n từ yêu mê` n như mẹ nhìn con, lại vui sướng thêm một câu: “Chứ không à, tương lai Húc Phượng cùng hắ n kế t duyên ta cũng yên tâm”.

Sau đó liề n nhìn thấ y các tiên cô sắ c mặt xám ngoét, dùng ánh mắ t không thể tin nổi nhìn ta, hoàn toàn không có vẻ thoải mái như lúc sờ má ta.

3

Phật tổ gia gia từng nói: “Một niệm lòng tham trỗi dậy, trăm ngàn chướng ngại tới”. Đời người phải trải qua hai mươi kiế p nạn, thứ đầ u tiên chính là lòng tham. Nhưng ta chỉ là một tinh linh tu tiên chưa thành, đạo hạnh không cao, cảnh giới đương nhiên cũng không quá cao. Lầ n này ra khỏi Hoa Giới chính là vì tham tìm con đường tá t để đề` thăng linh lực. Ta sô` ng ở chỗ Hô` Ly tiên rấ t thoải mái, trừ việc ngẫu nhiên bị Hô` Ly tiên xách đi bình phẩm xuân cung đô` nói chuyện tình ái, thời gian nhàn rỗi chính là suy nghĩ về` việc này.

Đáng tiế c Hô` Ly tiên trời sinh đã có tiên căn, đố i với việc tu luyện hoàn toàn không câ` n nghiên cứu tập luyện gì, không có pháp môn nào có thể truyề n thụ cho ta. Chẳng qua Thiên Giới có rấ t nhiề u cao nhân, bảo vật vô số` , thông minh như ta đương nhiên chưa tới hai ngày đã nghĩ ra một biện pháp.

Trong Nhân Duyên phủ có thể không tìm được tiên đan pháp khí, nhưng có rấ t nhiề u tơ hồ` ng.

Trong phòng tơ có một đám thiên tắ m béo trắ ng sau khi cả ngày ăn no uô` ng say liề n thích thú nhả tơ chơi, đố ng tơ tắ m á y sau khi đem nhuộm trong hồ` ng trầ n liề n biế n thành sợi tơ hồ` ng

sáng chói. Nhưng không phải mọi sợi tơ đề`u có thể làm tơ hồ`ng trong tay Nguyệt Hạ tiên nhân, phải là những sợi tơ dãn lên kéo căng không đứt, chịu được xoay trở đủ kiểu mới có thể đem sử dụng. Những thứ còn dư các tiên thị đề`u coi như quét rác vớt ra khỏi phủ, ngẫu nhiên rơi một hai cuộn xuô`ng trầ`n liề`n bị những phàm nhân thiế`u hiểu biế`t chấ` thành những thứ như Thiên tà`m nhuộm giáp để` ngăn cản đao kiế`m.

Ta nhàn rồi không có việc gì làm ngẫu nhiên câ`m một hai cuộn tơ hồ`ng tề`t thành bông hoa, không cẩn thận rơi vào trong mây, không ngờ những bông hoa ấy rơi xuô`ng đấ`t lại có thể mọc rễ, cành lá sum suê. Các tiên thị trong phủ sau khi nhìn thấ`y cảnh ấy đề`u chặc chặc lấ`y làm kì lạ, nói là cả ngàn năm nay chưa từng thấ`y bông hoa nào chân thực mà còn có hương thơm như vậy, liề`n lũ lượt tới tìm ta.

Có qua mà không có lại, đó là phi lễ` vậy. Để` không làm các tiên thị, tiên cô tới lấ`y hoa của ta cảm thấ`y khiế`n ta chịu thiệt, ta đành cố` gắ`ng nhận những thứ họ tặng. Hai tuầ`n trăng trôi qua, cũng rấ`t phong phú, ta tính toán, liệt kê ra một tờ` giấ`y: lá cây có thể ẩn thân năm chiế`c, bút lông sói Văn Xương tiên nhân từng dùng một cây, Hứa Nguyên Đãng của Tư Mệnh Tinh Quân một chiế`c, đạo thư ít ỏi mà Nguyên Thủy Thiên Tôn đề` chữ một quyển, tóc xanh lúc Dạ Thầ`n chấ`i đầ`u rụng xuô`ng một sợi, lông đuôi của Hỏa Thầ`n Phượng Hoàng một cây... không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng mà, trong trăm thứ đồ` bỏ đi nhấ`t định phải có một thứ bảo vật. Bảo vật đó là hai quả trứng Chu Tước do tiểu tiên thị Liễu Thính trong Tê Ngô cung của Hỏa Thầ`n tặng ta.

Hôm trước, sau khi Liễu Thính lấ`y được một bó hoa thơm của ta, thò tay vào trong áo moi moi móc móc cả nửa ngày, ta nhìn thấ`y vẻ mặt đau khổ nhăn nhó của hắ`n, thực sự rấ`t sợ hãi, nghĩ là hắ`n

muôn nơi tìm mót phôi, vừa định nói chỉ vẩn vơ hai bông hoa tiên thị cứ cầm đi, nào ngờ hắ n mót ra hai quả trứng gà luộc bóc vỏ đỏ au trịnh trọng đặt lên bàn của ta.

Hai quả trứng gà đỏ lắ p lắ n lắ n mắ y vòng trên bàn, ta cười gượng hai tiế ng: “Ha ha, xin cung kính chúc mừng Liễu Thính tiên thị có được tiên đồ ề ng”.

Liễu Thính sững người, trên mặt bỗng chố c còn đỏ hơn cả quả hỉ đắ n⁽⁹⁾ để trên bàn: “Cầm Mịch bán... bán tiên... Liễu Thính... Liễu Thính tuổi vẫn còn nhỏ, còn chưa có... chưa có... chưa có tiên cô... thành duyên”.

Chưa kế t duyên liề n phát hỉ đắ n? Lẽ nào đây chính là việc “ăn cơm trước kẻng” khiế n Hồ Ly tiên đau đầ u nhưc óc mà ông â y nói mắ y ngày trước? Áo diệu thay!

“Hỉ đắ n này...”, ta há há mồ m, Liễu Thính tiên thị nghe thắ y ghen hợng, vẻ mặt vừa mới đỏ ửng lúc này lại có mắ y phắ n tím tái. Ta đưa một cô c nước cho hắ n, hắ n rắ t khó khăn uố ng một hơi, nắ m lắ y ô ố ng tay áo của ta đau khổ nhắ n nhó nói: “Đây là trứng của linh điểu Chu Tước trong cung của Hỏa Thầ n điện hạ, tám trăm năm mới có một quả đầ y!”.

Ta xoa xoa quả trứng Chu Tước đỏ au, trong lòng vui như hoa nở. Liễu Thính nói: “Ăn nó, một quả có thể tăng thêm trăm năm linh lực, hai quả thì có thể tăng thêm ba trăm năm linh lực”.

Hôm nay dậy sớm, thắ y mặt trời rực rồ , chim hót hoa thơm, ta lật giờ quyền hoàng lịch, dùng cây bút lông sói của Văn Xương tiên nhân chắ m đầ y mực viế t một dòng: “Ngày tô t, nên luộc trứng”.

Một quả đem ninh bắ ng lửa nhỏ, một quả đem rán bắ ng lửa to. Hương vị trứng Chu Tước quả nhiên không tắ m thường, trong vị

mệ̀m của trứng gà có một phậ̀n hương vị của trứng vịt, sau khi ăn vào bụng lại có vị chát của trứng chim cút, rậ́t hợp ý ta, thệ́ là ăn thêm hai bát.

Ăn xong một lúc, ta liệ̀n cảm thậ́y một luộ̀ng khí nóng bùng bùng xông lên từ huyết bách hội, chạy tới khặ́p các kinh mạch toàn thân, rậ́t vui sướng, liệ̀n ngưng thậ̀n đạ̉ tọa.

Nào ngờ luộ̀ng khí nóng bùng bùng ậy sau chộ̀c lát lại bùng lên giộ̀ng như lửa cháy rừng rực, ta chỉ cảm thậ́y toàn thân như ở trong độ̀ng củi cháy, nóng bỏng không thể chịu nổi, lại như lặn trong dậ̀u, ngũ tạng đậ̀u bộc cháy.

Ta loạng chà loạng choạng chạy ra cửa điện, gặp ngay Hộ̀ Ly tiên đang đậ̀n tìm ta, ông ậy thậ́y ta như vậy liệ̀n kinh hoàng thậ́t sặ́c, dìu ta vào trong nhà. Ta ráng chịu đau khổ cho ông ậy nghe đậ̀u đuôi câu chuyện.

Hộ̀ Ly tiên sặ́c mặt nghiêm túc bặ́t mạch cho ta, sau khi vỗ trán suy nghĩ hộ̀i lâu, tiêu sái việ́t một tờ giậ́y đưa cho tiên thị đứng bên, dặn dò mau đi sặ́c thuộ́c.

Ta tuy toàn thân đau đớn song thậ̀n chí lại rậ́t tỉnh táo, chỉ thậ́y quanh thân hơi nước lượn lơ, mờ mờ mịt mịt. Ta cộ́ gặ́ng mở miệng nói với Hộ̀ Ly tiên: “Không ngờ Nguyệt Hạ tiên nhân còn tinh thông y lý”.

Hộ̀ Ly tiên nheo nheo đôi mặ́t sáng, nói: “Biệ́t sơ sơ”.

Sau nửa canh giờ, một đám người kéo tới Nhân Duyên phủ, đậ̀u mặc áo giáp mang đao giộ̀ng hệt nhau, người thẳng như cây bút lông, trong lúc bước đi tỏa ra sát khí. Đám người này sau khi tiệ́n vào phủ không nói hai lời liệ̀n đặt ta lên cáng, nhặ́c lên rội mang đi.

Hồ` Ly tiên loạn choạng đuổi theo sau, khóc đến xé tim nứt phổi: “Các người là lũ táng tận lương tâm! Định cướp Cẩm Mịch nhà ta mang đi đâu?”.

Ta ngẩng đầu nhìn bầu trời màu xanh, chịu đau.

Hồ` Ly tiên cổ họng khản đặc đầu m ngực giậm chân: “Mịch nhi à, gia gia có lỗi với con. Mắt nhìn thấy con bị lũ giặc bắt đi gán nợ mà cũng không biết làm thế nào...”.

“Thúc phụ cứ kêu nữa đi, sợ là tên tiểu yêu này chưa tới một giờ nữa sẽ tan thành tro bụi.” Phượng Hoàng từ đầu tới giờ vẫn đứng ở bên lạnh lùng nhìn nhẹ nhàng nói một câu.

Hồ` Ly tiên gạt nước mắt đứng thẳng dậy, cười híp mắt nói: “Ta từ lâu đã muốn diễn một màn kịch sinh li tử biệt ác bá cướp thiêu nữ rồi”.

Tay những thiên binh đang khênh cáng run run. Ta cắn cắn răng, tiếp tục chịu đau.

Sự thực đã chứng minh với y thuật Hồ` Ly tiên quả thực chỉ hiểu biết “sơ sơ”, ông ấy cắt thuốc cho ta, nhiệt độ trên người ta không những không giảm, mà còn tăng lên gấp mấy lần. Cởi chuồng cần phải tìm người buộc chuồng, trứng Chu Tước ta ăn là thứ trong cung của Hỏa Thần, Hồ` Ly tiên liền đốt cây hương truyền âm, khẩn cấp mời Hỏa Thần Phượng Hoàng tới.

Phượng Hoàng đang ở trên thao trường thao luyện thiên binh thiên tướng, không biết thúc phụ đã gặp chuyện gì bất trắc bèn dẫn theo thiên binh thiên tướng tới Nhân Duyên phủ trong chớp mắt.

Hồ` Ly tiên kể cho đứa cháu nghe hết nguyên do sự tình, tên Phượng Hoàng cháy khét kia liền nuống đôi lông mày cao ngạo của hắn lên liếc xéo ta một cái, sau đó lệnh cho thiên binh thiên tướng đưa ta về` Tê Ngô cung chữa bệnh.

Trước khi rời khỏi Nhân Duyên phủ, Hồ` Ly tiên vẫy vẫy chiếc khăn lụa, căn đôi môi hồ`ng nhìn theo nói: “Mịch nhi, lần này tới Tê Ngô cung phải khôn khéo lanh lợi, hậu hạ tốt Húc Phượng đại quan nhân”.

Đuôi mắt Phượng Hoàng xếch lên. Ta cuối cùng cũng được thỏa nguyện ngất đi.

Khi ta tỉnh lại, liền thấy bầu trời vừa tròn vừa đỏ y như quả trứng Chu Tước, bên trên còn có những đám mây lửa đỏ rực cũng y như những quả trứng Chu Tước.

Ồi, chẳng qua chỉ ăn có hai quả trứng Chu Tước, sao trời đã t lại biến thành như thế này.

Ta ngoái cổ, bỗng nhìn thấy một vật gì đó không giống trứng Chu Tước, dọa cho ta thất kinh. Chỉ thấy trong mây khói mịt mờ, một thiếu niên khoanh chân ngồi cạnh, sắc mặt lãnh đạm, khẽ nhắm cặp mắt dài, mái tóc đen buộc một nửa ở trên vai.

Ta đang nghi hoặc, cặp mắt kia đột nhiên mở ra, ánh mắt sắc bén như bảo kiếm rút ra khỏi vỏ nhìn bốn phía. Sao lại là tên Phượng Hoàng này, mái tóc buông xõa như vậy, ta còn nghĩ là mình đã xuống địa phủ trông thấy quỷ câu hồn rồi chứ.

Phượng Hoàng giơ tay ra, đầu ngón tay đặt trên mạch của ta. Ta cúi đầu nhìn ngắm bàn tay ấy, trắng trẻo, thon dài, ngón tay thẳng, đầu ngón tay bóng loáng. Thực là kẻ đáng ghét, ngay cả ngón tay cũng ngạo mạn như vậy.

“Nín thở, nội vận mười hai chu thiên.” Phượng Hoàng ra lệnh cho ta.

Ta thực thà làm theo lời hắn, vừa phát hiện ra đã hoàn toàn không còn cảm giác đau đớn, chỉ là linh lực dường như yếu hơn trước rất nhiều, thật đáng buồn.

Phượng Hoàng hừ một tiếng: “Con tiểu yêu nhà ngươi, trời sinh thể chất âm hàn, chỉ hợp dung thủy để dưỡng, lại không biết tự lượng sức mình ăn trúng linh điều Chu Tước của ta, Chu Tước thuộc tính hỏa. Nếu không phải thúc phụ của ta cứu giúp, ngươi đã sớm tan thành khói rồi”.

Ta nước mắt rưng rưng: “Nhân gia là bồ` đào, luôn sống trong đất, không phải thủy dưỡng. Nhân gia nghĩ Chu Tước là họ hàng của heo, nào biết đâu nó là họ hàng của lửa, linh lực còn không được một nửa...”.

“Thôi đi, ngươi không cần lắm lời, để cho ngươi dưỡng thương trong Tê Ngô cung này đi.” Phượng Hoàng phất áo đứng dậy, gọi một tiểu tiên thị lại dặn dò: “Ngươi dọn dẹp căn phòng cho tên tiểu yêu này nghỉ ngơi”.

Ta quẹt quẹt những giọt nước mắt còn chưa kịp rơi xuống má, đi theo tiểu tiên thị kia.

“Kìa... Cẩm Mịch bán tiên, điện hạ sao lại gọi ngài là tiểu yêu?” Sao trong thiên hạ lại có kẻ không biết điều như vậy, ta u ám nhìn tên tiểu tiên thị đang đứng chờ ra, chẳng phải ai khác, chính là tên Liễu Thính đưa trúng Chu Tước cho ta.

“Liễu Thính, ta giờ đây nguyên khí địa thương, phải bồ`i bỏ một chút.” Ta tìm trong gian phòng một chiếc ghế hoa lê rồi ngồi lên.

“À? Vâng.” Liễu Thính sững sờ một lát, sờ sờ sau đầu, “Không biết Cẩm Mịch cần thứ đồ bỏ gì?”.

Ta hạ giọng nói vào bên tai hắn: “Yêu tinh chúng ta đương nhiên chỉ thích ăn bé trai bé gái, tiên đồng lại càng tốt”.

Liễu Thính mặt trắng bệch chạy chó i chết.

Chương 3

Cầu vòng mới hiện

“Thời gian dễ dàng vứt bỏ người, hờngh cánh anh đào, xanh lá chuôíi tiêu...”

I

Mão Nhật tinh quân vừa đem ông mặt trời nóng bỏng chìm vào biển, bóng tóíi đã như con dơi rời khỏi tổ, trong khoảnh khắcc bao trùm cả đấtt trời.

Ta ngửa mặt nắmm trên một chạc cây hải đường, nhắmm mắtt dưỡng thầnn. Phía dưới cây là một vùng nước biếcc mênh mông hòa quyện với ánh trắng. Cái đầmm nước xanh mênh mông không bờ bắnn này gọi là Lưu Tử Trì, được coi là phong cảnh đẹp nhắtt Tê Ngô cung.

Lúc đang lim dim mơ màng, chợt nghe thắyy dường như có tiếng nước lổm bổm, ta nhìn vềphía có tiếng động, nhưng thắyy bên bờ đầmm lờ mờ có một bóng người, đang vớcc nước tắmm gội.

Mượn ánh trắng, ta chăm chú nhìn kĩ, à, là Phượng Hoàng.

Các tiên cô, tiên nga lúc riêng tư đầuu thích bàn luận vềhắnn, theo lời của họ, trong lục giới Phượng Hoàng chính là nam thầnn tiên đẹp trai nhắtt trong vòng một vạn năm nay. Ta trước nay chưa từng ngắmm kĩ, lúc này liềnn đem tắtt cả các bộ phận lộ trên mặt nước nhìn ngắmm kĩ càng, chẳng nhìn thắyy gì đặc biệt cả. Ta đang muốnn thi triển phép thuật để xem xem nửa người ngâm dưới nước kia có gì đặc

biệt không, bất chợt cảm thấy thân hình nhẹ bỗng, bị người ta làm hiện nguyên hình rơi xuống nước.

Khi ta trèo từ dưới nước lên, chỉ thấy Phượng Hoàng đã mặc một chiếc áo màu xanh, tóc dùng một cây trâm ngọc bích cài lại, khoanh tay đứng bên bờ nhìn xuống chỗ ta.

“Người không chịu đi tu luyện, ở trên chạc cây làm cái gì?”

“Ngộ thiên.” Ta niệm chú giữ sạch nước trên người, trả lời không hề hoang mang.

“Phạm Thiên chú dạy người hôm nay đã nhớ hết chưa?” Phượng Hoàng theo thói nghịch nghịch búi tóc của ta, ta cũng không thể tránh né, liền không tình nguyện trả lời rằng: “Nhớ hết rồi”.

“Đọc lên cho ta nghe.” Phượng Hoàng chắp tay sau lưng, giẫm lên một đám mây đang bay là là trước mặt, ta vừa vụng về giẫm lên một đám mây đi theo sau, vừa áp úng đọc thuộc bốn mươi chín câu Phạm Thiên chú.

Mắt thấy sắp tới cửa Tây Tràn điện cũng coi như đọc xong, Phượng Hoàng đột nhiên quay người lại, ta suýt nữa va vào. Hấn bỗng cười một tiếng: “Phạm Thiên chú ngăn ngừa người đọc thất điên bát đảo như vậy, bốn mươi chín câu chỉ đúng có năm câu, đúng là chẳng dễ nhì”.

Ta cười gượng nhìn đầu ngón chân mình.

“Trở về chép Vô Tướng Tâm kinh cho thuộc, giờ Mão ngày mai tới đọc cho ta nghe.”

Ta cung kính nhìn hấn xoay người, sau đó cất bước giẫm lên cái bóng bị ánh trăng kéo dài sau lưng hấn.

Từ hơn một tháng trước, sau khi ăn trứng Chu Tước linh lực bị mất đi già nửa, ta liền ở trong Tê Ngô cung của Phượng Hoàng dưỡng thương. Ngày thường khi cùng các tiểu tiên nga nhân rồi tán chuyện, nghe nói Phượng Hoàng tuy tuổi mới có một vạn năm nhưng đã trưởng quân thiên tướng năm phương, là người có linh lực mạnh nhất trong các đời Hỏa Thần.

Ta tâm niệm vừa động, mặt dày đi tìm tên Phượng Hoàng kia, cầu xin hắn cho ta một ít linh lực, hắn không đồng ý.

Hồ Ly tiên từng nói bí quyết số một để đối phó với đàn ông là không được tấn công mạnh mẽ, chỉ có thể nhu nhược thu lấy, tỏ ra mềm yếu là lấy lùi làm tiến vậy.

Ta cố nén nước mắt, giả vờ ngoan ngoãn trước mặt hắn hai ngày, lại thỉnh thoảng dùng cặp mắt trong veo oán nhìn hắn. Quả nhiên cực kỳ hiệu quả, ngày thứ ba tên Phượng Hoàng kia liền hòa hoãn, tuy vẫn không chịu trực tiếp cho ta linh lực, nhưng đồng ý sẽ dạy cho ta vài pháp môn tu luyện.

Ta vô cùng vui mừng ngày nào cũng tới trước mặt hắn trình diện, nhưng không thấy hắn truyền thụ cho ta tí bí quyết nào, chỉ một mình vui đùa vào xử lý công văn, thỉnh thoảng sai ta mài mực pha trà. Ngay cả lên thao trường hắn cũng bảo ta đi theo, thế là ta thường đứng bên nhìn hắn thao luyện thiên binh, đứng coi khoảng bốn, năm canh giờ.

Ba ngày như thế, ta đoán tỏ ra nhu nhược như vậy giống với quá nhu nhược, chúng ta làm hoa quả cũng rất có nguyên tắc, suy nghĩ một lúc, đang định tìm hắn lý luận, hắn lại viết hai trang giấy nhẹ nhàng đưa cho ta: “Đây là Sa Bà quyết, trở về chép lại, có chỗ nào không hiểu ngày mai tới đây ta sẽ dạy cho ngươi”.

Thực là chạm đúng tử huyệt của ta. Từ khi ta có trí nhớ tới giờ, việc ta ghét nhất chính là học thuộc, phàm là nhắc tới chuyện học thuộc ta đều bắt đầu thở không yên.

Ta cảm thấy hai tờ giấy, cau mày rất là đau khổ.

Phượng Hoàng tay không rời sách, đầu cũng không ngẩng lên nói với ta: “Ta thấy người tư chất rất tốt, linh lực không cao, nhất định là vì không có căn bản tốt, tu luyện không đúng cách, hôm nay phải bắt đầu từ lý luận”.

“Nguyệt Hạ tiên nhân cũng nói như vậy.” Ta nhớ tới những lời tương tự Nguyệt Hạ tiên nhân cũng từng nói.

“Ồ? Thúc phụ cũng nói như vậy sao?”, Phượng Hoàng nhướn cặp lông mày dài rậm lên.

“Vâng, Nguyệt Hạ tiên nhân nói mở mang tình ái phải bắt đầu từ lý luận.” Ta thành thực trả lời.

Sắc mặt Phượng Hoàng xám ngoét.

Ta cố gắng cảm thấy về học thuộc. Ngày thứ hai tới Tây Tràn điện, Phượng Hoàng vẫn vùi đầu vào công vụ, sai ta mài mực pha trà, thấy ta tức giận liền thân nhiên trả lời: “Tu luyện kỳ nhất là tránh hấp tấp vội vàng, bình tâm tĩnh khí mới là căn bản. Mới có hai ngày ngươi đã không chịu được, sao có thể vào hàng thượng tiên?”.

Có câu: “Việc công báo thù riêng” chính là như vậy. Đại khái vì ta đã từng muốn lấy nội đan tinh nguyên của hắn khiến hắn ghi hận, tuy sau mấy ngày xem xuân cung đồ cuối cùng ta đã hiểu đó không phải là nội đan tinh nguyên, nhưng Hồ Ly tiên nói với ta, với

nam tử thứ đó còn quan trọng hơn nội đan tinh nguyên nhiên, nếu mất đi quả là chuyện cực kì kinh khủng.

Nghĩ tới việc Sa Bà quyết hẳn đưa ta hôm qua vẫn có chỗ hữu dụng, ta lại đầu óc lý trước mặt hẳn, tạm không tính toán gì với hẳn.

Thế là ta liên ngày ngày ngồi trong Tây Trăn điện với Phụng Hoàng, trừ những lúc hẳn kiểm tra ta học thuộc kinh, quyết, tụng, chú, hẳn đều sai phái ta không ngừng. Hơn tháng tiếp theo, ta cảm thấy mình nghiêm nhiên còn giống thư đồ ng của hẳn hơn cả hai tên tiên thị Liễu Thính và Phi Tự.

Có điều, làm thư đồ ng của Phụng Hoàng cũng không phải chuyện sai phái hoàn toàn buồn chán, cách dăm ba hôm thế nào cũng có người tới cửa giải sầu cho ta.

Đương nhiên điều là vì vẻ đẹp đứng đầu lục giới của Phụng Hoàng, làm say đắm nghìn vạn tiên cô, tiên nga. Khi Phụng Hoàng xử lý công vụ trong Tây Trăn điện, sẽ có tiên cô, tiên nga hoặc nữ yêu đắc đạo nhân lúc ta nhàn rỗi ra khỏi Tây Trăn điện hít thở không khí trong lành, đưa ra những bức thư thơm phức nhờ ta chuyển hộ.

Kẻ không chịu thiệt như ta, trước khi chuyển hộ sẽ thay mặt đọc trước. Thư tình trong truyện thuyết quả nhiên cực kì phong phú. Bút pháp tế nhị, khiến ta được mở mang kiến thức.

Nhưng Phụng Hoàng phàm là thấy những bức thư màu hồng ấy, lông mày đều nhíu lại, sau đó giũ ra khỏi bì thư bằng lụa, dùng ánh mắt như trông rau quả để đọc, sau đó vứt sang một bên.

Nếu Phụng Hoàng rời khỏi Tây Trăn điện đạp mây bay lên trời, thì nhât định chưa bay được mấy bước, liền có một vài mũ nhân yêu ột vô lực đứng trên mây không vững lão đảo ngã xuống. Phụng Hoàng đương nhiên sẽ lễ nghĩa chu toàn dìu mũ nhân đứng dậy, thuận

tiện nở một nụ cười phong lưu, vô cùng quan tâm nói: “Hôm nay gió lớn, mỗi nhân phải chú ý dưới chân, nếu không đứng trên mây sẽ bị gió cuốn đi”.

Các tiên tử sẽ dùng khăn lụa che miệng, yêu kiều trả lời một câu: “Nhị điện hạ vật và rồi, gió quá lớn, Nhị điện hạ sao lại ăn mặc phong phanh thế này, tiểu tiên vừa dệt một chiếc áo gấm, không bằng ngày mai đưa tới Tê Ngô cung được chứ?”.

Phượng Hoàng nhất định sẽ lại cười tiêu sái: “Tiên tử nhọc lòng rồi”.

Ta nhìn đám mây không hề lay động và mặt trời ngoác miệng cười ngớ ngẩn, bữu bữu môi, gió đúng là lớn thật.

2

Khói lửa thế gian, âm điệu của diễn viên tuồng Côn Khúc uyển chuyển du dương: “Thời gian dễ dàng vứt bỏ người, hồng cánh anh đào, xanh lá chuôi tiêu...”.

Bên cạnh Quan Trăn Kính, Hồ Ly tiên ôm cái đuôi mượt mà bóng loáng, hípmắt nhìn ngâm nga ư ử. Ta ngồi bên cạnh Quan Trăn Kính, cảm gặt gù ngủ lơ mơ.

Trong trăm năm này, ta vì tu luyện linh lực đi theo Phượng Hoàng làm một tiểu thư đồng thực rất lãng phí khí lực, thời gian nhàn rồi thế này quả thực không nhiều, cho nên lần này ta ngủ rất là thoải mái.

Lúc nhàn rồi thoải mái không khỏi sinh ra mộng mị. Trong giấc mộng, ta chân đạp mây lành, trên đầu hạc tiên bay lượn, cuối cùng công quả viên mãn phi thăng thành thượng tiên, các tiên trên trời

đều tới chúc mừng, ngay cả Nhị Lang Chân Quân cũng dắt theo Thiên Cầu tới tham dự, con Thiên Cầu béo chắ c nịch vừa vái chào vừa rót nước miế ng, khiế n các thầ n tiên cười vui mãi không thôi.

Ta nhậ t thời cao hứng cũng thả sủng vật của mình ra, một con quạ to lớn toàn thân đen kịt.

Ta vuô t ve cái đuôi của nó, ra lệnh: “Tiểu Phượng, hát một khúc nhạc cho các thượng tiên nghe nào”. Tiểu Phượng cào cào chân, vênh váo lườm ta một cái, trầ m mặc.

Ta cười gượng với các tiên một tiế ng: “Con quạ đen này vừa bị nướng cháy, sợ là cổ họng đã bị nướng khô rô i”.

Lời còn chưa dứt, Tiểu Phượng vỗ cánh bay tới, móng vuô t sắ c bén bắ u vào búi tóc của ta, lớn tiế ng niệm chú: “Mục mài xong chưa? Trà pha xong chưa? Thái Âm Kinh đã thuộc chưa? Không muô n linh lực nữa hay sao?”.

Ta giật mình mở mắ t ra, thấ y đồ i diện là một cặp mắ t to sáng lắ p lánh, lại giật mình tiế p.

Ta dựa vào phía sau, suýt nữa làm đổ Quan Trầ n Kính, kéo dài khoảng cách mới nhìn thấ y rõ chủ nhân của đôi mắ t to trong veo kia, một tiểu tiên cô má hô ng đang luô ng cuô ng đứng trước mặt ta, đôi mắ t không ngừng nhìn khuôn mặt ta. Ta cảm thấ y rấ t kì lạ.

Động tác này đã làm kinh động Hô Ly tiên đang nghe kịch, ông gắ p lại Quan Trầ n Kính, khúc hát trong kính im bật.

“Ha ha, Tử Khí tinh sứ tô t chứ, hôm nay sao lại nhàn rồi tới thăm lão phu thế này?”, Hô Ly tiên nhiệt tình tiế n lại gầ n.

Sắ c mặt của tiểu tiên cô đã hô ng lại càng hô ng, xoắ n xoắ n chiế c khăn lụa trong tay, chắ t giọng trong trẻo: “Tham kiế n

Nguyệt Hạ tiên nhân, tiểu tiên là Nguyệt Bột, Tử Khí là tí tí của tiểu tiên, tiểu tiên... tiểu tiên... tiểu tiên...”.

Ồ, tiểu tiên cô này nói chuyện sao lại có tiếng vọng nhỉ?

Nguyệt Hạ tiên nhân vỗ tay, cười ha ha, nói: “Nguyệt Bột tinh sứ tới đây rồi không phải không?”.

Sắc mặt tiểu tiên cô lập tức có thêm một tầng màu hồng nữa, cô áy gật đầu rất nhẹ, sau đó lại liếc ta một cái: “Đúng vậy, không biết vị thượng tiên này xưng hô thế nào?”.

Trời ơi, trên trời dưới đất đây là lần đầu tiên có người gọi ta là “thượng tiên”, ta vô cùng cảm động, đang muốn mở miệng, lại bị Hồ Ly tiên vốn luôn nhiệt tình tranh trước: “Ha ha ha, đây là Cẩm Mịch, đứa bé này do Phượng Hoàng nuôi nấng, trông rất xinh xắn phải không?”.

Ta cam chịu chờ dài, thấy việc lạ mà không lạ.

Hồ Ly tiên gặp người liên giới thiệu ta do Phượng Hoàng dẫn tới, ta chẳng qua chỉ ở trong Tê Ngô cung gần ngủ trăm năm, được hắc hắc chỉ bảo phép tu luyện, linh lực và cơ thể đều lớn lên nhiều, sao lại thành do hắc hắc nuôi lớn được...

Tiểu tiên cô lại khe khẽ gật gật đầu, sau đó liền không ngần ngại lên nữa.

Hồ Ly tiên lấy sợi tơ hồng đưa cho cô bé, ta nghĩ tiểu tiên cô này tốt xấu gì cũng là người đầu tiên gọi ta là “thượng tiên”, thực sự không có gì để báo đáp, liền gom tơ hồng lại tết thành một đoá hoa đưa cho cô bé, còn dặn dò: “Nguyệt Bột tinh sứ chỉ cần thả bông hoa này vào trong mây, liền rơi xuống đất mọc rễ nở hoa ngay”.

Tiểu tiên cô lầ n này rút cục đã ngẩng đầ u lên, nhận lầ y đóa hoa, đuôi mày khóe mắ t có vẻ rấ t hạnh phúc vui sướng, trước khi đi còn không quên nhìn ta một lầ n.

Hôm sau, sắ c trời còn chưa sáng hẳn, ta liề n dậy đi ra vườn hoa phía sau Tê Ngô cung đả tọa, chỉ vì Phượng Hoàng đã từng nói: “Giờ Dầ n là lúc mặt trời mặt trăng đổi ngôi, là khi nguyên khí trong trời đấ t giao hòa, có thể đả thông trăm huyết, tu luyện cực tồ t”. Thê ́ là, trăm năm á y ta không được nê m tư vị ngủ nướng, không biê t Thiên Giới có thể có mắ y thầ n tiên dậy sớm hơn cả Mão Nhật tinh quân như ta.

Nhìn xa ta giồ ng như đang đả tọa, nhìn gầ n cũng giồ ng đang đả tọa, kì thực là đang ngủ gà gật, tiểu tiên thị Phi Tự liề n như một trận gió bay tới trước mặt của ta: “Cầm Mịch, ngoài cửa có vị tiên nga tỉ tỉ ở Cửu Diệu tinh cung nhờ ta trao bức thư này cho ngươi”. Lời còn chưa dứt người đã chạy đi mắ y bước rồ i. Ta câ m bức thư suýt nữa rơi vào trán mình, cảm thán biê t bao giờ Phi Tự mới có thể ổn trọng như ta? Biê t bao giờ Phượng Hoàng mới có thể khiêm tồ n không đào hoa nữa đây?

Giờ Mão, ta đưa bức thư tình màu hồ ề ng tới tay Phượng Hoàng, Phượng Hoàng mở ra theo lệ cũ, nhưng lầ n này vẻ mặt không giồ ng như xem rau quả mọi khi, mà còn híp híp mắ t, có vẻ rấ t thích thú, đọc xong còn có vẻ dư vị chưa tan cười lên một tiê ́ ng.

Ta không khỏi vô cùng hồ ỉ hận sao không xem trước bức thư tình ảo diệu này. Xem ra trăm năm nay tài văn chương của các tiên tử đã tiê ́ n bộ rồ i.

Ta đang buồ n rầ u, Phượng Hoàng lại nhướng cặp mắ t dài hẹp kia, nhìn ta từ trên xuồ ng dưới một lầ n, vẫy tay nói: “Ngươi lại đây”.

Đợi ta đến gần, hãy lại đưa bức thư thơm phức này cho ta:
“Người xem xem”.

Ha ha, thật hợp ý ta. Ta cầm lấy hai trang giấy thưởng thức kĩ lưỡng một hồi, Phượng Hoàng hỏi: “Thế nào?”.

Ta suy nghĩ một lát, nhận xét rất thực lòng: “Hành văn lưu loát, ngôn từ tha thiết, nét chữ tươi đẹp, chỉ có một chỗ không hay là dấu chấm phẩy sử dụng quá nhiều, nên giảm bớt”.

Phượng Hoàng hiển nhiên không thích lời nhận xét vừa công bằng vừa sắc sảo của ta, ngón tay nhẹ nhàng chỉ vào mấy chữ ở đầu bức thư: “Đọc đi”.

Cảm Mịch thượng tiên, thấy chữ như thấy người!

Ừa, bức thư tình này lại được viết cho ta! Sớm biết như vậy, ta liền ngậm ngậm cất đi.

“Ánh mắt của các tiên cô bây giờ càng ngày càng kém.” Phượng Hoàng vắn vẹo cổ tay nhìn ta một cái.

Giờ Ngọ buổi trưa, sau khi ta cơm no rượu say, Phi Tụ vội vàng tới báo tin: “Cảm Mịch, bên ngoài có người tìm”.

Ta liền rút cái bộ dạng của một con sâu ngủ đi ra trước cửa, chỉ thấy một tiểu tiên cô mảnh mai yếu đuối đang thẹn thùng rụt rè đứng ngoài cửa, sau khi nhìn thấy ta khuôn mặt lại càng thêm đỏ hồng. Mặt cô ửng đỏ như vậy, ta nhớ ra rồi, chính là Nguyệt Bội tinh sứ đã gặp ở Nhân Duyên phủ hôm qua. Chính là Nguyệt Bội tinh sứ đã gọi ta là “thượng tiên”!

Ta chạy tới trước mặt, nhiệt tình nói: “Xin chào tinh sứ”.

“Xin chào... Cảm Mịch... Cảm Mịch... thượng tiên, cái đó... cái đó... không biết ngài có đồng ý hay không...?”

Cô ấy hỏi như vậy, tức là hỏi ta, cái gì mà “có đồng ý hay không?”.

Thầy ta như vậy, đôi má hồng của tiểu tiên cô càng thêm đỏ rực, ấp úng nói: “Chính là... bức thư... đó... hôm nay... sáng sớm”.

Ồ, bức thư sáng nay thì ra là do Nguyệt Bội tinh sứ viết cho ta, ta quên không xem lạc khoản. Ta băn khoăn, Hồ Ly tiên nói với ta nam nhi với nam nhi phát sinh tình ái gọi là đoạn tụ, vậy tình ái giữa nữ nhi với nữ nhi gọi là gì nhỉ? Thật lúng túng.

Một trận gió nhẹ thổi qua, Nguyệt Bội tinh sứ bỗng loạng chạng loạng choạng ngã về phía ta. Ta vừa tránh, cô ấy dường như không giữ được thăng bằng, không va vào người ta, có điều cặp môi hồng lại chạm lên má ta một cái.

Nhìn tiểu tiên cô đỏ mặt chạy đi, ta giơ tay lau đi vết son trên má, quay người trở về ngủ trưa.

Lại một ngày trôi qua, ta đang đọc sách đến đau cả đầu, Liễu Thính bẩm báo với Phượng Hoàng có người cầu kiến. Từ đôi mắt long lanh của hắn, ta nghiệm nhiên ngửi thấy mùi vị hấp dẫn, thế là chỉnh sửa quần áo ngồi ngay ngắn ôm sách chuẩn bị xem kịch.

Nào ngờ, Phượng Hoàng còn chưa mở môn cho gặp, liền thấy một vị tiên quân cao lớn uy phong lẫm liệt bước vào Tây Trân điện, phía sau là một đám tiên thị xách theo hòm to hòm nhỏ.

Vị tiên quân cao lớn chắp tay, mở miệng rất có khí thế: “Kế Đô ở Cửu Diệu tinh cung tham kiến Nhị điện hạ”.

Phượng Hoàng thờ ơ gác bút, đáp lại một câu, ánh mắt vẫn tập trung vào đám công văn không hề dịch chuyển.

Vị tiên quân kia hắ ng giọng, thẳng thừng nói ra một câu: “Kê´ Đô là người thô lỗ, không biế t nói chuyện quanh co, hôm nay tới đây là để câ`u thân với Nhị điện hạ”.

Cả tòa Tẩy Trầ n điện nhấ t thời ngay cả tiế ng lá rụng cũng có thể nghe thấ y. Tròng mắ t Liễu Thính như sắ p lò i ra ngoài. Ta không khỏi có chút cảm khái, Thiên Giới quả là nơi rấ t thầ n kì, hôm qua ta bị một tiểu tiên cô hôn, hôm nay lại có một người đàn ông thô lỗ tới cưới Phượng Hoàng. Hay, rấ t hay.

Lại nhìn Phượng Hoàng, hắ n chỉ day day thái dương, không hỏ là cao thủ trăm hoa mê đấ m, sắ c mặt vẫn không chuyển, chỉ ngược mắ t lên mà thôi.

Lúc đó một tiểu tiên thị phía sau Kê´ Đô tinh quân ho mạnh một tiế ng, vội vàng thanh minh: “Nhị điện hạ chớ trách, tinh quân nhà ta không có ý đó. Tinh quân thay mặt Nguyệt Bội tinh sứ nhà ta đề n câ`u thân với Nhị điện hạ”.

Một tiểu tiên thị khác kéo kéo vạt áo hắ n, cau mày nói: “Nhầ m rô`i nhầ m rô`i, lại nhầ m rô`i! Là tinh quân thay mặt Nguyệt Bội tinh sứ tới câ`u thân với Cẩm Mịch thượng tiên trong phủ của Nhị điện hạ”.

Cái vòng luân quần này sao lại rắ c rô`i như vậy, mọi người trong Tẩy Trầ n điện sau chồ c lát đã hiểu ra trận thế này của Kê´ Đô tinh quân không phải tới để bắ t Nhị điện hạ của họ, thế là yên tâm ào ào thồ t lên một tiế ng “à”, sau khi dư vị chồ c lát lại “ồ” một tiế ng với ngữ điệu rấ t cao cuố i cùng ánh mắ t tấ t cả mọi người đề u đổ dô n lên người ta.

Kê Đô tinh quân cười chắt phác: “Chính thế, chính thế, tới để cậu thân với Cẩm Mịch thượng tiên”.

Ta nghe thấy tiếng quyền sách rơi bịch xuống đất.

Kê Đô tinh quân lần này cũng không ngại thẹn, thuận theo ánh mắt của mọi người tìm thấy ta, bước tới vỗ vai ta rất vui vẻ. Bàn tay gấu ấy vừa hạ xuống, vai ta đau bỏng rát, hấn lại vui vẻ tự nói một mình: “Nhìn dung mạo hào sảng như vậy thì nghĩ chính là Cẩm Mịch thượng tiên rồi! Nghe nói hôm qua Nguyệt Bột nhà ta đã khinh bạc người ở ngoài Tê Ngô cung, Cửu Diệu tinh cung chúng ta trước nay dám làm dám chịu, đây là sinh lễ, ta thấy cũng chẳng cần chọn ngày lành tháng tốt làm gì, hôm nay ta dẫn người về cưới tiêu nha cậu Nguyệt Bột luôn”.

Phượng Hoàng lần này cuối cùng cũng cảm thấy hứng thú, bước qua trung tâm tòa điện tới trước mặt ta, không hề có dấu vết nhấc bàn tay gấu ra khỏi vai ta, Phượng Hoàng mạnh mẽ nhìn ta một cái, thuận tiện dùng ngữ điệu cao ngạo hấn vẫn quen dùng nói: “Khinh bạc sao?”.

Ta sờ sờ má: “Chẳng qua chỉ thẹn một cái, không sao, không sao”.

Phượng Hoàng ngẩng đầu nhìn trời, day day trán. Sau đó nó với Kê Đô tinh quân: “Sợ là phải làm tinh quân thất vọng, Cẩm Mịch này thực không thể cưới Nguyệt Bột tinh sứ được”.

Kê Đô tinh quân như muỗi nỏ tung nói: “Vì sao không thể cưới? Kẻ nào ghét bỏ Nguyệt Bột nhà ta?”.

Phượng Hoàng dè tay hấn xuống: “Tinh quân chớ lo, thực ra là vì Cẩm Mịch cũng coi như có tâm không có lực. Từ xưa uyên ương sánh đôi, cậu vô tình làm bạn, Cẩm Mịch cũng là nữ nhi, đương nhiên không thể cưới Nguyệt Bột tinh sứ”.

Lời này Phượng Hoàng vừa nói ra, các tiên trong điện đều bàng hoàng.

Kê Đô tinh quân phản ứng rất nhanh, nhìn ta từ trên xuống dưới một lần, vẻ nghi ngờ trong mắt rất đậm: “Thật sao?”.

Phượng Hoàng thở dài, đưa tay rút cây trâm trên đầu ta ra, mái tóc dài buông xõa xuống. “Thế này tinh quân đã tin chưa?” Có lẽ sự thay đổi trong chớp mắt của ta đã khiến các tiên kinh ngạc, vài người suýt nữa ngã lảo nhào.

“Đây là... đây là... đây là...” Kê Đô tinh quân lắp bắp.

“Cầm Mịch trước bị Tỏa Linh trâm áp chế, tinh quân và Nguyệt Bội tinh sứ nhận nhầm cũng chẳng có gì lạ.” Ô? Phượng Hoàng sao lại biết cây Tỏa Linh trâm này? Ta cũng không biết. Cây trâm này hơn một nghìn năm trước Trường phương chủ Mẫu Đơn đưa cho ta, nói với ta có thể đề cao linh lực, ta liền rất vui vẻ luôn mang bên mình. Chẳng qua linh lực không tăng được bao nhiêu, nhưng gần trăm năm qua cơ thể ta dần dần phát triển, phát hiện rằng chỉ cần rút cây trâm này ra, dung mạo cơ thể ta sẽ biến hóa, vô cùng thần kỳ.

Một lúc lâu sau, vị tinh quân lảo nhào kia cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại, mặt ửng hồng, quay mặt đi nói có chút ngượng ngùng: “Cầm Mịch tiên tử, thực là đắc tội, thực là đắc tội”.

Đám người Cửu Diệu tinh cung liền rời đi. Chưa tới hai ngày, chuyện này đã lan truyền khắp Thiên Giới.

“Biết chưa? Tên thư đồ đi theo Nhị điện hạ, chính là cái tên mặt búng ra sữa, môi hồng răng trắng đó, chính là một tiểu cô nương xinh đẹp.”

“Thật sao! Nghe nói tên tiểu thư đó không chỉ quýt nũ Nhị diện hạ, còn khinh bạc cả Kê Đô tinh quân.”

...

3

Mấy ngày gần đây, tâm tình của Phượng Hoàng dường như không tốt lắm, đặc biệt là khi nhìn thấy ta, trên đôi mắt ấy rõ ràng viết hai chữ “chán ghét” rất lớn. Ta đoán mò, nói chung là ghen tị.

Dung mạo của Phượng Hoàng đứng đầu lục giới đã khoảng vạn năm, nói chung đã quen được nghìn người ngưỡng mộ vạn người điên đảo rồi, giờ lại có Nguyệt Bột tinh sứ lọt lưới không bị hấn quýt nũ, ngược lại nhìn trúng ta, đương nhiên khiên hấn trong lòng không quá thoải mái.

Ta suy nghĩ, phải làm một trái cây vừa khiêm tốn vừa có cảnh giới. Thế là quyết định cất Tọa Linh trâm đi, cài cây trâm được biến hóa từ một cành nho, hiện ra chân thân, không để mọi người nhận nhầm ta là nam thần tiên, tránh việc khiên các tiểu tiên cô như Nguyệt Bột tinh sứ si mê ta, cũng tránh cho lòng tự tôn của Phượng Hoàng lại bị đả kích.

Ta cài cành bồ đào, ngày ngày ra vào Tê Ngô cung, sắc mặt của Phượng Hoàng ngày càng không tốt, ngay cả sắc mặt của các tiên nga tí tỉ trong Tê Ngô cung cũng không tốt lên được, chỉ có các tiểu tiên thị khi nhìn thấy ta hai má đỏ hồng sắc mặt vui mừng.

Hôm nay tiên nga tí tỉ tới Tây Trân điện quét dọn ngã m nghĩa ta hò i lâu, trình trọng nói: “Cầm Mịch, cô lớn lên thực sự mời ong gọi bướm”.

Ồ? Lời này nghe có chút kì quái, chúng ta là hoa cỏ rau quả đương nhiên phải mời ong gọi bướm, nếu không phấn hoa, không có bướm ong thụ phấn, sao có thể kết quả? Không có quả, bồ đào sẽ mọc ra từ đâu? Cho nên, ta thân nhiên nói: “Ha ha, đó là bổn phận của ta, nên như vậy, nên như vậy”.

Tiên nga tí tí đứng ở đó sững sờ, Phi Tứ ở bên ho dữ dội: “Cầm Mịch, thiếu u thông minh không phải lỗi của người, chỉ là thiếu u thông minh mà lại lớn lên xinh đẹp thế này, thực là thẹn với thân xác xinh đẹp của người”.

Ta đang định mở miệng, chợt nghe thấy sau lưng có tiếng cười nhạt, tiên nga tí tí và Phi Tứ bỗng đứng lên, nghiêm chỉnh đứng một bên. Ta quay đầu lại nhìn, thì ra Phượng Hoàng không biết đã trở về từ lúc nào, đang đứng sau lưng ta.

Ta nhìn nhìn, sắc mặt tên này hôm nay khá tốt, khóe miệng còn có ý cười. Hắn cũng nhìn ta một cái, nhẹ nhàng phất phất tay áo: “Đều lui xuống đi”.

“Dạ”, Phi Tứ và tiên nga tí tí khom mình lui xuống.

Ta liền theo đó đi ra ngoài, Phượng Hoàng lại cản ta: “Người đi lấy ai mài mực?”.

Ta bữu bữu môi, cầm lấy thỏi mực thơm, đổ nước mài mài, Phượng Hoàng cầm bút bắt đầu vùi đầu vào công văn, đột nhiên nói với ta đầu không thèm ngẩng lên: “Hay là cái Tỏa Linh trầm đi”.

“Ồ?” Chuyện này lại từ đâu chui ra thế?

Hắn lại cau mày, nheo đuôi mắt dài nhìn ta: “Sao? Không đồng ý à?”.

Khí thế chèn ép người khác quả thực kinh người, ta vội vàng nói: “Ta thực sự không có ý lớn lên sẽ đẹp hơn người, hoàn toàn là xảo hợp, xảo hợp”.

Phượng Hoàng sửng sờ, sau đó bật cười khanh khách, giờ tay gõ trán ta một cái: “Người à... không tim không phổi...”.

Quả nhiên là một con quạ vui giận thất thường.

“Đây là thiệp mời thúc phụ nhờ ta đưa cho người.” Hắc n rút ra một tấm thiệp đỏ chói từ trong tay áo đưa cho ta.

Ta nhận tấm thiệp đọc, thì ra Hồ Ly tiên hẹn ta giờ Tý ngày mai tới Nhân Duyên phủ uống trà nghe kịch.

Thực ra, chuyện lần này Kế Đô tinh quân tới cửa cáu thân đã lan truyền khắp Thiên cung, Hồ Ly tiên tính tình ưa náo nhiệt như vậy hẳn đã biết từ sớm, nhìn đến hôm nay mới hành động quả không dễ. Chỉ là ngày thường Hồ Ly tiên hề gặp chuyện gì vui đều tới thẳng Nhân Duyên phủ tìm ta, hoặc sai tiểu tiên thị chuyển lời mời ta đến Nhân Duyên phủ, sao hôm nay lại trịnh trọng như vậy.

Muốn hỏi Phượng Hoàng, nhưng nhìn cái kiêu bân rợn của hắc n, ta cũng không tiện hỏi, chả có gì thú vị cả, thôi đi.

Hôm sau, ta cầm một thỏi mực thơm màu xanh đen loại thượng hảo ở Tây Trâu điện làm lễ vật đi tới Nhân Duyên phủ. Trời vừa đổ cơn mưa nhỏ rải rích, bên ngoài Tế Ngộ cung có treo một chiếc cầu vòng bảy sắc, chứng tỏ sắc trời rất đẹp.

Ta vốn không thích đi mây về gió, nhìn thấy cảnh đẹp như vậy, trong lòng không khỏi vui sướng, liền thông thả đi bộ lên trên chiếc cầu vòng, tiện đường ngắm phong cảnh. Sau khi đi lên mới phát hiện cây cầu vòng này trơn dị thường, ta đứng không vững, liền

ngã oạch từ đầu nọ tới đầu kia. Phía cuối cây vô cùng, ta nhếch nhác đứng dậy, còn chưa kịp chỉnh lại quần áo đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho mê đắm.

Trong khung cảnh yên lặng không tiếng động, một cánh rừng tươi tốt xanh đen gần như màu tóc, bao quanh nước hồ màu nâu đậm đầy tràn như chén thuốc, trong hồ sóng gợn lăn tăn hình tròn. Bên hồ có một bãi hươu sao, con nấp con ngó, có vẻ rất thanh nhàn, trong đó có một con hươu con có thể nghe thấy tiếng động, cái tai vẫy vẫy, hai con mắt to tròn nhìn về phía ta, chắc cảm thấy sắc mặt ta hiền hòa, lương thiện không có ác ý liền lại quay trở về.

Trong khoảng trống nó chuyển động, ta nhìn thấy một cái đuôi cá, một cái đuôi cá ở trên bờ. Ôi sao giờ đây cá cũng bị ép lên bờ ư?

Ta tiến lại gần nhìn thử một cái, lại thấy một con cá, sai rồi, là một người. Dường như cũng không đúng lắm, là một thiếu niên áo trắng nửa dưới là đuôi cá, nửa trên là hình người, đang nhắm mắt gó trên bụng một con hươu sao ngủ ngon lành, chìm trong giấc mộng.

Ta chẳng qua chỉ nhìn một cái, người đó đã tỉnh, một đôi mắt mờ mịt nhìn về phía ta.

Ta chỉ cái đuôi của hắn, vui vẻ nói: “Thực là một cái đuôi cá có một không hai!”.

Người đó cũng nhìn nhìn cái đuôi của mình, nói: “Thường thôi, thường thôi”. Thái độ khiêm tốn hòa nhã.

Lũ hươu sao bốn bề thấy hắn tỉnh dậy, liền lũ lượt ngoan ngoãn chạy tới dụi đầu. Thấy cảnh đó, ta hiểu được, người này đại khái là tiên quan chăn hươu.

Trong chớp mắt, cái đuôi cá to lớn màu trắng bạc lấp lánh đã biến thành hai chân. Chỉ thấy tiên quan chặn hươu lười biếng chinh trang y phục đứng lên, hắ n vừa mới nằ m, không ngờ sau khi đứng lên ta phát hiện hắ n cao như vậy, xấ p xỉ Phượng Hoàng.

Ta ngẩng đầ u lên nói với hắ n: “Tiên quan ở đây chặn hươu rấ t tốt, thể trạng béo mập. Chỉ là không biế t sẽ đưa đế n phòng bế p của tiên cung phủ nào?”.

Tiên quan kia trấ n định: “Chặn hươu? Phòng bế p?”. Thầ n sắ c có vẻ ấ m ức.

Ta kinh ngạc, chẳng lẽ chạm đế n nỗi đau của hắ n ư? Cá p bậc của thầ n tiên trên Thiên Giới rấ t nghiêm ngặt, rấ t được chú trọng, một Tiểu Ngư tiên quan làm việc chặn thả cá p bậc không cao, lầ n này bị ta trực tiế p gọi ra nhấ t định là sắ c mặt u ám. Ta thực là sơ ý, vội vã sửa sai: “Ha ha, chức vụ của thượng tiên rấ t có tiề n đồ , nhớ tới năm đó Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không cũng từ chức Bật Mã Ôn chặn ngựa như vậy mà trở nên nổi bật, sau tới Tây Thiên lầ y kinh vẻ vang như thế nào, nghe nói Phật tổ còn phong ông ấ y làm “Đầ u Chiề n Thắ ng Phật”. Ôi, còn có Trương Quả Lão trong bát tiên⁽¹⁾, trước khi thành tiên cũng đã đi chặn lừa, giờ không phải cũng rấ t vẻ vang sao. Cho nên, Cầm Mịch cho rằ ng tiề n đồ của thượng tiên không thể hạn lượng”.

Vị tiên quan kia cúi đầ u trầ m tư giây lát, chợt nở nụ cười tươi rói: “Tiên tử một phen suy diễn, thực khiế n tại hạ đột nhiên bùng tỉnh, thông suố t tấ t cả. Đa tạ đa tạ”.

Ta chấ p tay, tiêu sái nói: “Thượng tiên khách khí rồ i”.

“Tiểu tiên tên tự là Nhuận Ngọc, không biế t tiên tử xưng hô như thế nào?” Tiểu Ngư tiên quan gương mặt tươi cười.

“Tại hạ Cẩm Mịch.” Ta giờ tay ra, thỏi mực thơm màu xanh đen trong tay áo không cẩn thận bị rơi ra ngoài, ta vỗ trán, mới nhớ ra lời mời của Hồ` Ly tiên.

Ta vội vã nhặt thỏi mực thơm lên và nói lời từ biệt với Tiểu Ngưu tiên quan, cẩn thận vượt qua cây cầu vòng tròn tuột, cười mây nhả`m thẳng hướng Nhân Duyên phủ mà đi.

Chương 4

Giấc mộng Vong Xuyên

“Vong Xuyên, Vong Xuyên, cùng quên quay gót đã thành sông.”

I

Ta gõ cánh cửa lớn được sơn đỏ của Nhân Duyên phủ, tiểu tiên thị canh cửa nhìn thấy ta thì ngơ ngẩn, đôi má hồng ửng ửng nói: “Vị tiên tử này tới tìm tiên nhân nhà ta sao? Không may tiên nhân nhà ta hôm nay có khách, không bằng tiên tử hôm khác lại tới”.

Ồ? Ta tới Nhân Duyên phủ này tốt xấu gì cũng đã trăm năm, luôn là tên tiểu tiên thị này canh cửa, hôm nay sao lại không nhận ra ta, lẽ nào... Ta rất thương hại nhìn thấy một cái, thì ra chứng bệnh đãng trí của Hồ Ly tiên cũng có thể lan truyền.

“Ta là Cẩm Mịch. Nguyệt Hạ tiên nhân đã hẹn với người khác, ngày mai ta lại tới.”

Tiểu tiên thị trông cửa há hốc mồm, đứng sững ở đó như khúc gỗ.

Ta xoay người định đi, khúc gỗ ẩy lại giơ một cánh tay thẳng đơ ra muốn ngăn ta lại, dường như lại cảm thấy không quá ổn thỏa, rút tay về, vội vàng nói: “Cẩm... Cẩm... Cẩm Mịch?!”.

Ta thương hại gật gật đầu.

Hắ' n cũng nói lảm bảm một cách thương xót: “Quả nhiên là nam biế' n thành nữ, nam biế' n thành nữ, phong hóa ngày càng sa sút...”.

Đúng lúc chúng ta đang thương xót nhau, Hô' Ly tiên người chưa thấ' y tiế' ng đã tới: “Là Cẩm Mịch tới à?”.

Ta còn chưa kịp lên tiế' ng trả lời, Hô' Ly tiên đã cười đám mây đờ rục như lửa bay tới cửa, nhìn thấ' y ta trên mặt cũng hiện ra vẻ sững sờ, tiế' p đó từ tê' đánh giá ta một phen: “Chặc chặc chặc! Cô bé Húc Phượng nhà ta nuôi lớn đấ' y ư, thực là xinh đẹp!”.

Bắ' t chợt ta cảm thấ' y không đúng, vừa sờ lên đầ' u, thì ra cây Tỏa Linh trâm sáng ta cài không biế' t đã rơi mấ' t từ lúc nào, khó trách mọi người đê' u không nhận ra ta. Cây trâm này có lẽ đi mây về' gió nhanh quá rơi mấ' t rô' i, thôi đi, chẳng qua chỉ là một cây trâm.

Ta cười ha ha một tiế' ng, nhìn tiểu tiên thị canh cửa hít một hơi quay lưng đi. Hô' Ly tiên đi lên nói rấ' t khẩn thiế' t: “Vào đi vào đi, chúng ta vào trong nói chuyện”.

Ta thấ' y Hô' Ly tiên hình như gầ' y đi nhiề' u, hai tay áo bay bay, cái đuôi cũng không tron bóng mượt mà như xưa nữa, liề' n cung kính nói: “Nhân Duyên phủ gầ' n đây giảm cân rấ' t thành công, thật là chuyện vui đáng chúc mừng”.

Hô' Ly tiên ủy khuấ' t dừng chân nhìn ta một cái: “Lẽ nào nhân gia vô' n rấ' t béo sao?”. Không đợi ta trả lời lại tiế' p tục nói: “Đê' u tại điều tộc kia, gầ' mấ' y hôm nay đưa tới còn nhỏ hơn bô' câu mấ' y phầ' n, gầ' y đê' n mức khiế' n người ta hô' n xiêu phách lạc, ta mỗi ngày đê' u ăn không no, đêm luôn đói đê' n không ngủ được, mấ' y ngày trước đói đê' n ngấ' t đi lại làm hồng đại sự của người rô' i”.

Khó trách hôm nay lại gọi ta tới cửa.

“Ồ, lẽ nào lại là bệnh toi gà?” Ta hiểu kỳ.

“Cũng không phải vậy, chuyện này nói ra rất dài dòng. Nghe nói một con quạ đen trong triều tộc trăm năm trước đã bắt cóc một tinh linh của Hoa Giới, Trưởng phương chủ Mẫu Đơn của Hoa Giới trước đi tìm người, thủ lĩnh triều tộc liền liền lượt tra hỏi lũ chim bay trên trời, kể cả lũ chim non chưa chui ra khỏi trứng một lượt, đều nói không hề làm việc này. Trưởng phương chủ lại kiên quyết khẳng định có một tiểu hoa tinh đã chính mắt nhìn thấy việc này, thủ lĩnh triều tộc nghĩ có chút xấu hổ tức giận liền vặc lại mấy câu, Trưởng phương chủ nổi cơn thịnh nộ, nói thủ lĩnh triều tộc là Khổng Tước bao che thuộc hạ, thế là hai bên nảy sinh hiềm khích. Trước kia triều tộc trừ ăn côn trùng ra thì thức ăn chủ yếu chính là hoa lá, các loại hạt ngũ cốc, gần đây Trưởng phương chủ ra lệnh cắt đứt nguồn lương thực của triều tộc, tuyên bố triều tộc một ngày không giao ra tiểu tinh linh kia, Hoa Giới một ngày không cung cấp lương thực”. Hồ Ly tiên lại thở dài tiếp tục nói: “Gà cũng thuộc triều tộc, cho nên lương thực thiếu thốn, có thể lớn được cỡ con bồ câu thế này đã là cố gắng lắm rồi”.

“Thực là rắc rối.” Ta cảm khái thở dài một tiếng, Trưởng phương chủ vốn tính tình nóng nảy, thủ lĩnh triều tộc kia ngàn vạn lần không nên, thực không nên vặc lại lão nhân gia nàng.

“Ồ, chim hoa đánh nhau, hại tới Hồ Ly! Lão phu thực rất oan khuất.” Hồ Ly tiên hậm hực bày tỏ sự bất mãn của mình, đột nhiên chuyển đề tài: “Đi đi đi, chúng ta đi nghe kịch”.

Vở kịch hôm nay xem gọi là *Võ Tông đánh hổ*, vừa nghe thấy tiếng quát của nam tử đánh hổ trong Quan Trăn Kính: “Đồ sâu bọ! Chạy đi đâu!” liền có một cái bóng tròn tròn màu hồng quất từ ngoài cửa xông vào, theo sau là tiểu tiên thị canh cửa đang vội vã la

lên: “Kìa! Tiên gia ngươi sao lại xông vào vô lễ như thế! Đã nói với ngài là tiên nhân nhà ta hôm nay có khách...”.

Thân ảnh tròn tròn màu hồng quất đó sau khi tiến vào cửa liền cài then cửa, sau còn thậm thụt ngó nghiêng bên ngoài, xác định không có ai đuổi theo sau, mới yên tâm xoay tấm thân tròn vo tiến lại.

“Lão Hồ!”

“Lão Hồ!”

Ta và Hồ Ly tiên cùng thốt lên.

Lão Hồ tiến lại bung chén trà uống một hơi, sau khi giải khát liền vỗ bụng nói: “Hồng Hồng à, dọa chết ta rồi! Ngươi biết là ta vừa nhìn thấy ai không?”.

“Chẳng lẽ là thỏ ngọc ở cung Quảng Hàn?”, Hồ Ly tiên tuy trên mặt tỏ vẻ nhát định như vậy, nhưng vẫn phớt lờ chôn cằm làm ra vẻ rất thích thú.

“Chẳng lẽ lại không phải!” Gương mặt lão Hồ trắng bệch. “Con thỏ này nghìn năm không gặp, lại béo lên nhiều, không biết đã làm hại bao nhiêu củ cải rồi! Thường Nga tiên tử⁽¹⁾ cũng không quản đến. May là ta chạy nhanh, may quá, may quá.”

“Không biết hôm nay có cơn gió nào thổi, đưa lão huynh tới chỗ ta trải qua kiếp nạn này vậy?” Hồ Ly tiên vỗ vỗ bụng Lão Hồ.

Lão Hồ thôn thốc: “Ôi, lão phu phen này thực khó n khổ, bị Trương phương chủ đuổi ra khỏi Thủy Kính. Nghĩ tới nghĩ lui vẫn chạy tới chỗ ngươi là tốt nhất”.

Ta chẳng qua rời khỏi Hoa Giới vẹn vẹn trăm năm, sao lại xảy ra nhiều chuyện như vậy. Trưởng phương chủ, thực có bàn tay sắt. Ta liền hỏi lão Hồ: “Trưởng phương chủ sao lại đuổi ông đi?”.

“Vị tiên tử này là...?” Lại một người không nhận ra ta... “Cầm Mịch.”

“Cháu dâu của ta.”

Ta và Hồ Ly tiên lại thêm một lần cùng thốt lên.

Lão Hồ vuốt vuốt chòm râu: “Cầm Mịch? Là ai?”.

Ta bất đắc dĩ nói: “Ta là Bồ Đào”.

Lão Hồ nghe vậy, ba ngón mỡ trên bụng rung lên bần bật: “Tiểu Đào Đào?!”.
Ta gật gật đầu.

“Ôi trời ơi! Tiểu tổ tông của ta, người hại ta thâm quá! Sao có thể nói không gặp là không gặp, hai mươi tư vị phương chủ suýt chút nữa đã lột da củ cà rốt già này rồi! Như nay gán cái tội danh trộm không chu đáo lên đầu ta, sai ta ra ngoài tìm người, nói nếu không tìm được người liền vứt ta vào hang hổ...” Lão Hồ nước mắt tuôn dài.

Ha ha, thì ra ta cũng có chút quan trọng, được yêu mến không khỏi giật mình.

Lão Hồ không nói hai lời nắm lấy tay ta kẹp vào dưới nách: “Đi đi đi, người lập tức cùng ta trở về, cái mạng già này của ta có thể giữ được rồi”.

Hồ Ly tiên lại không vui lòng: “Này! Lão hồ đồ nhà ngươi muố n đem cháu dâu thứ hai của ta đi đâu?”.

“Cháu dâu thứ hai?” Lão Hồ kinh ngạc nhìn ta một cái, tiế p đó đau lòng nhăn nhó nói: “Tiểu Đào Đào à, ngươi chớ bị lão Hồ Ly mắ t mũi kèm nhèm này buộc nhằ m sợi tơ hồ ng? Đứa cháu thứ hai nhà hắ n lớn lên có tướng đào hoa như vậy, tương lai sợ là không lắ y mười phòng thì chí ít cũng có bảy, tám phòng thê thiế p, chúng ta đi tìm Thái Thượng Lão Quân mượn kiế m chặt đứt sợi tơ hồ ng này đi”.

“Ừa?”, ta càng ngày càng khó hiểu, “Ta là theo Phượng Hoàng học nghệ thôi mà”.

Lão Hồ giậm chân một cái: “Thực sao?”. Thắ y ta gật gật đầ u, nế p nhăn trên mặt ông á y cuố i cùng dẫn ra đôi phầ n. “Ha ha, vậy thì đi từ biệt hắ n rồ i theo ta quay về Hoa Giới.”

Dừng nhìn lão Hồ ngày thường đi đi lại lại tròn trùng trực, lầ n này chân cẩ ng rá t nhanh nhẹn, cười mây dẫn ta bay vèo vèo về Tê Ngô cung, Hồ Ly tiên ở phía sau vừa đuối theo vừa hò hét.

Đế n Tê Ngô cung, đúng là lúc dùng cơm.

Phượng Hoàng ngày thường vô n quen thong thả ung dung cũng không khỏi bị trận thê của chúng ta kinh động, hắ n câ m đôi đĩa bạc ngẩ ng đầ u lên.

Không ngờ lão Hồ sau khi tiế n vào điện, thả tay ta ra, trực tiế p chạy tới bàn ăn, ôm lắ y đĩa rau rồ i bắ t đầ u gào khóc tru tréo: “Thái Thái ơi, Thái Thái mệnh khổ của ta, sao mà hai ngày không gặp, ngươi liề n trúng phải độc thủ thê này! Lữ thiên thầ n độc ác đoản mệnh này! Tạo nghiệt...”.

Ta cười hắ c hắ c một tiế ng, ngô ì cạnh lão Hồ hỏi: “Thái Thái là cọng rau nào thê ?”.

“Chính là tình lang rau kê mao của rau hẹ muối muối ở thửa ruộng sát vách Thủy Kính đó! Khi người còn nhỏ hắ n đã từng khen người có linh khí đó.” Lão Hồ nước mắ t rung rung tô cáo.

Ta nhìn đi nhìn lại cái đĩa rau xào xanh mượt toàn mỡ ấ y, trịnh trọng nói: “Nói như vậy, cũng có mắ y phầ n quen mắ t. Có điề u sao ta lại nhận không ra nhi?”.

“Thái Thái lớn lên cái lá xanh xanh, cái cành trắng trắ ng, cái ngọn tròn tròn, ở giữa mê m mê m. Chính là như thê này!” Lão Hồ một mực khẳng định.

“Rau kê mao lẽ nào lớn lên đê u không như vậy hay sao?” Liễu Thính ở bên cạnh rụt rè hỏi một câu.

“Dám hỏi vị tiên này là...?” Sắ c mặt Phượng Hoàng có phầ n không kiên nhẫn, lên tiế ng cắ t đứt.

2

Hồ Ly tiên đuổi phía sau quẹt áo lau mồ hôi, hơi thở phì phò nói: “Chính là cây cà rô t tiên trước kia bị người thả thả ngọc ra gặm đê n náo loạn cả Thiên cung, lão Hồ đó”.

Phượng Hoàng cúi đầ u ho nhẹ một tiế ng, lão Hồ bi phần nhìn Phượng Hoàng một cái, ôm cái đĩa chứa đầ y xác Thái Thái nói: “Ta biế t rô i, tre xắ u không mọc được măng ngon, thiên gia các người chả có ai lương thiện cả. Cha người như vậy, mẹ người như vậy, người cũng như vậy, nghĩ tới huynh trưởng cả ngày chỉ ra ngoài vào ban đêm của người cũng như vậy”.

“Húc Phượng năm đó còn nhỏ không hiểu chuyện, nếu có dăc tội với tiên gia, xin nhận lỗi với tiên gia ở đây. Chỉ là Thiên Đế, Thiên Hậu là chí tôn trong lục giới, không thể để ngài nói bừa như vậy.” Phượng Hoàng nheo nheo mắt, ánh mắt sắc bén quét tới lão Hồ.

Lão Hồ sắc mặt trắng bệch, nhưng vẫn đứng thẳng lưng, trừng mắt nhìn Phượng Hoàng.

“Đừng vội, đừng vội, mọi người bình tĩnh nào, từ từ nói chuyện.” Hồ Ly tiên đứng xen ở giữa, không bênh bên nào.

Ta nhìn một lát, cảm thấy chả có gì thú vị, liền kiếm một chỗ ở cạnh Phi Tự ngô ì xuống, tay cầm miếng bánh phù dung chuẩn bị cho vào miệng. Lão Hồ đột nhiên thu lại ánh mắt lạng lẽ tỏ ý với Phượng Hoàng, tới kéo ta đi: “Đào Đào, đồ của nhà người ta ăn không nổi, mau từ biệt họ, theo ta về Hoa Giới phục mệnh với hai mươi tư vị phương chủ”.

Ánh mắt sắc bén của Phượng Hoàng chạm đến mặt ta, nhân lúc ta bỏ cái bánh phù dung xuống vỗ cho rơi hết đồ dính vụn bánh, nhẹ nhàng nói: “Gần đây nghe nói Hoa Giới vì một tiểu tinh linh mà không ngại trở mặt cùng điều tộc, lần xích mích này không phải là do Cẩm Mịch gây ra đâu chứ?”.

Ta tròn tròn mắt, khiêm tốn nói: “Chuyện này... nghĩ là không quá có thể”. Tuy việc Hồ Ly tiên nói con quạ đen bắt cóc hoa tinh quả thực có phần quen tai, song thực không có liên quan gì đến ta.

Lão Hồ rung rung chòm râu nói: “Đúng thì thế nào? Không đúng thì thế nào?”.

Ánh mắt sắc như kiếm của Phượng Hoàng nhìn ta một lượt, quay lại ung dung nói với lão Hồ: “Hoa Giới mấy ngàn năm nay không qua lại với Thiên Giới, không ngờ giờ ngay một việc như mắt

một tiểu hoa tinh mà hai mươi tư vị phương chủ cũng phải đích thân xử lý. Xem ra bình thường nhấ t định rấ t bận rộn”.

“Đó là chuyện của Hoa Giới chúng ta, không nhọc các người quan tâm.” Lão Hồ` vươn thẳng cổ nói. Rấ t hiển nhiên, đây thực là động tác tự bộc lộ điểm yếu, ta không khỏi nhìn chấ m chấ m vào cái cổ vừa gắ n vừa tròn của lão Hồ` một lát.

“Lầ n này ngươi phải quay về ?” Phụng Hoàng khép hờ mi mắ t, nhẹ nhàng vổ vổ đường vân trên tay áo.

Ta ngẫm nghĩ, lời này của hắ n là nói với ta, nên trả lời: “Đúng thế”.

Phụng Hoàng ngược mắ t nhẹ nhàng liề c một cái, bình thản như không nói: “Như vậy thì tô t. Gầ n đây Ma Giới có loạn, Thiên Đế sai ta đi tuầ n tra một chuyế n, ngày mai khởi hành. Ta đi chuyế n này thời gian không gắ n, nế u ngươi ở Thiên Giới, không có người truyề n thụ phép tu luyện, cũng lãng phí thời giờ, không bắ ng quay về` đi”.

Ồ , Ma Giới. Ta cúi đầ u dòng tai lên.

Hồ` Ly tiên đứng ở một bên nước mắ t dầ m dề , lẩm bầm: “Sao có thể đi? Sao có thể đi?”.

“Tiểu Đào Đào, thế` thì ngươi liề n theo ta về` Thủy Kính đi.” Lão Hồ` không thể chờ thêm liề n xoay người dẫn ta đi ra ngoài điện.

Ta ngoan ngoãn theo sau, mới đi được mấ y bước, liề n vồ trán bỗng nhiên tinh ngộ nói: “Ôi trời, còn chưa thu dọn túi đồ`!”.

Lão Hồ` vừa đi vừa nâng cái bụng tròn vo, ngoảnh đầ u lại nói: “Ngươi là một tiểu cô nương, sao còn hồ` đồ` hơn cả ta, không phải

phàm nhân thì cần gì túi đồ? Chẳng qua tùy tay biếu hóa một chút, muốn áo quần gì mà không có?”.

“Ừm, không phải áo quần, ta muốn nói tới kinh sách.”

Lão Hồ nghe ta giải thích cuối cùng cũng dừng chân, tròn mắt há mồm, ngạc nhiên nói: “Kinh sách?”.

Ta thành khẩn gật gật đầu: “Trong trăm năm ở đây ta đọc không ít tâm pháp tu luyện, có vài quyển kinh sách, chú còn chưa tham ngộ đến thấu triệt, muốn đem về để còn có thể thỉnh giáo Trương phương chủ”. Kế đó quay đầu, tha thiết nhìn Phụng Hoàng: “Ta muốn chọn lấy vài quyển sách trong Tĩnh Kinh các, không biết có được không?”.

Phụng Hoàng trầm ngâm một lát, nhếch nhếch khóe miệng, nhẹ nhàng nói: “Lẽ nào ngươi lại hiểu học như vậy, ta đương nhiên rất vui mừng, sách trong Tĩnh Kinh các tùy ngươi chọn lấy vài quyển đi”.

“Ông trời có thể coi là có mắt, Tiểu Đào Đào trừ việc vui chơi ra còn hiểu được nhiều!” Lão Hồ nắm chặt lấy áo mình, nước mắt đầm đìa, như được an ủi nếu không sẽ chết không nhắm mắt. “Như vậy, mai chúng ta hãy đi. Đào Đào thu dọn tử tế, đừng sợ nặng, cứ lấy thêm mấy quyển thiên thư, lão phu sẽ khiêng giúp ngươi.”

Tối hôm đó, Lão Hồ ở trong Nhân Duyên phủ của Nguyệt Hạ tiên nhân. Ta ở trong Tĩnh Kinh các thắp một cái đèn đom đóm, lật giở kinh sách một hồi, cuối cùng cầm lấy hai quyển sách nhỏ mỏng mỏng rồi cảm ơn tiểu tiên quan trông coi Tĩnh Kinh các, rời khỏi cửa đi qua hành lang bằng đá, tiện tay rút quyển sách bên bờ Lưu Tử Trì, đi thẳng vào phòng ngủ của Phụng Hoàng.

Hoa Giới ta đã sống bốn ngàn năm, Thiên Giới ta đã ở một trăm năm, nhưng lại không biết Ma Giới cảnh tượng như thế nào.

Làm thế nào để không bị Phượng Hoàng phát giác cùng hấn đi tới Ma Giới? Ta đứng trong căn phòng trống không một bóng người lưỡng lự một lát, liền quyết đoán hiện nguyên hình, trón vào trong ống tay áo một chiếc áo gấm Liễu Tự đã giặt gấp gọn gàng đặt ở đầu giường cho Phượng Hoàng.

Ta vừa chui vào trong tay áo, liền nghe thấy tiếng động ở cửa, nghĩ là Phượng Hoàng trở về từ Tây Trăn điện. Ta nín thở, không hề động dậy, Phượng Hoàng pháp lực cao cường, không để hấn phát hiện ra ta mới được.

Sợ hết hồn một lúc lâu, trừ tiếng động thấp đèn giờ sách ra, hoàn toàn không có gì lạ thường cả. Ha ha, thì ra tên Phượng Hoàng này cũng có lúc sợ ý.

Ta liền yên tâm tìm một góc mê mại thoải mái trong ống tay áo để đi gặp Chu Công⁽²⁾. Lúc đang ngủ say sưa, ta bỗng cảm thấy một trận Thái Sơn áp đỉnh, trên người hình như bị một thứ gì đó đè lên. Ta tỉnh dậy vô cùng khó chịu, ngửi ngửi, thấy có một mùi mốc của sách cũ. Tên Phượng Hoàng này lại đặt một chỗ ng sách lên cái áo gấm ở đầu giường! Không hề sai lệch đè ngay lên ống tay áo nơi ta đang trón.

Ôi! Đọc sách trước khi ngủ thực không phải là một thói quen tốt. Để không phát ra tiếng động nào, ta đành chịu bị đè, cả đêm không động dậy gì.

Rất khó khăn trông đợi đến khi gà trống gáy sáng, Liễu Thính, Phi Tự vào hạ Phượng Hoàng dậy khỏi giường, không biết ai đã đẩy đổ ng sách cũ mốc trên đầu ta ra, ta đang cảm kích, chợt nghe

thầy tiếng Phi Tự nói: “Ôi trời, cái áo này sao lại dính bụi thế này?”.

Liều Thính nói: “Chắc quyển sách này cũ quá, không quét sạch nên dây ra áo đây”.

Phi Tự lại nói: “Điện hạ, hay là đổi cho ngài cái áo gấm khác nhé”.

Phượng Hoàng nhẹ nhàng “ừ” một tiếng. Ta nhất thời cảm thấy như sấm sét giáng xuống đầu, thực là giỏ trúc mức nước cũng chẳng không mà! Ta vận khí lên não, phải bình tĩnh, phải bình tĩnh... “Cái áo này màu vàng kim, điện hạ thầy thế nào...”

“Hơi chói.”

“Cái áo màu tím này, điện hạ có thích không?”

“Quá u ám.”

“Không bằng cái áo màu hồng này, điện hạ thầy thế nào?”

“Hơi nhạt.”

Nghe thầy Liều Thính, Phi Tự hai người lục tung hòm xiềng, ta nhấc mắt vận khí, nội vận một tiểu chu thiên, lại vận một đại chu thiên.

Cuối cùng nghe thầy một âm thanh ung dung tự tại: “Hay là cái này đi, dính tí bụi cũng không có gì đáng ngại”.

Liều Thính gỡ áo ra, khoác lên người Phượng Hoàng. Ta lẩn lộn lộc trong tay áo.

Lân này Phụng Hoàng bay khá vững vàng, không khiên ta lặn lên lặn xuống trong ống tay áo, chỉ là đường sá hơi xa, ta ngủ trong tay áo được hai giờ mới tỉnh dậy, cảm thấy tiếng gió thổi vù vù bên tai đã dứt, chắc là đến rồi.

“Vị công tử này muốn đi dò phải không?” Chợt nghe thấy một giọng nói khàn khàn già nua vang lên.

“Đúng vậy, làm phiên lão nhân gia.” Một trận đùng đưa, chắc là Phụng Hoàng bước lên thuyền. Thì ra tới Ma Giới lại phải qua sông.

“Công tử đứng vững, tiên tử trong ống tay áo cũng bám chắc rồi chứ, lão phu bắt đầu chèo thuyền đây!” Ông già hét lớn một tiếng.

“À, tiên tử trong ống tay áo đã bám chắc chưa?” Phụng Hoàng ung dung nhún mạnh thêm một lân.

Sao ai cũng phát hiện ra ta thế này? Ta trượt từ ống tay áo ra biến thành hình người, ngẩng đầu vừa nhìn vừa vỗ tay nói: “Ôi! Tôi qua sao lại ngủ nhầm chỗ thế này, thực là tai hại, thực tai hại”.

Phụng Hoàng nhếch nhếch môi, chấp tay sau lưng đi không thèm nhìn ta. Ta cười hắc hắc một tiếng, nhìn ngó bên bên, ta và Phụng Hoàng đang đu đưa đưa tiễn về phía trước trên một chiếc thuyền nhỏ, dưới thuyền chẳng có một giọt nước nào, càng chẳng nói tới sông. Khoảng giữa hai bờ sâu không thấy đáy, tuy không thấy nước nhưng ở trên con thuyền nhỏ lại có thể nghe thấy tiếng nước đập bì bõm vào đáy thuyền, cũng có cảm giác sóng nước đùng đưa, thực là kì dị.

Ta vừa giơ tay ra, định vốc một vốc nước như có như không này⁽³⁾, lại không biết bị cái gì đánh một cái vào tay, sợ đến mức vội vàng rút tay lại, phát hiện thì ra là một sợi lông phụng gõ vào tay ta.

“Đây là Vong Xuyên hà”, Phượng Hoàng rút lại sợi lông phượng, “ngươi nếu không muốn làm thức ăn cho u hồn dã quỷ dưới đáy sông thì hãy ngồi cho vững”.

Ta lúng túng rút tay lại, ngẩng đầu lên nhìn thấy ông lái đò đang nhìn ta, liền rất vui vẻ cười với ông ấy. Phượng Hoàng nhẹ nhàng ho một tiếng, cau cau mày: “Tòa Linh trâm đâu?”.

“Mất rồi.” Ta trả lời thành thực, thấy sắc mặt hắn trầm xuống, liền vội vàng bổ sung một câu: “Hôm qua đi tới Nhân Duyên phủ cười mây đi nhanh quá, chắc là rơi trong mây rồi”.

Phượng Hoàng đang định nói, ông lão lái thuyền lại xen vào: “Lão phu trông coi Vong Xuyên hà này đã hơn mười vạn năm, đây là lần thứ hai thấy được người xinh đẹp tuyệt trần như cô nương”.

Việc làm ăn của ông ấy cũng quá kém đi, hơn mười vạn năm mà cộng lại mới thấy hai cô nương.

“Còn nhớ hai vạn năm trước từng có một cô gái đi qua đây, hỏi xin lão phu một vốc nước Vong Xuyên hà. Cô gái ấy nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành, khi đi mỗi bước đều nở hoa, dung mạo quả thực tuyệt mỹ nhưng thân tình đau khổ, không trong sáng tươi tắn như cô nương đây.”

“Sau đó thì sao?”, ta hỏi vô cùng hứng thú, chắc là một câu chuyện thú vị để khi về kể cho Hồ Ly tiên nghe, ông ấy nhất định sẽ rất thích thú.

“Sau đó à? Sau đó bên bờ có một vị công tử mặc áo gấm đuổi tới, vội vã hất vốc nước trong tay vị cô nương kia đi. Sau một phen tranh chấp giữa hai người, cô gái kia lại thả người muốn nhảy xuống Vong Xuyên hà, vị công tử mặc áo gấm lo lắng, như lên cơn

điên chạy ra ngăn cô nương kia lại, sau đó hai người đều biến mất bất vô âm tín.”

“Vong Xuyên, Vong Xuyên, cùng quên quay gót đã thành sông⁽⁴⁾.” Ông lão lắc đầu thở dài một câu.

Thì ra là một câu chuyện đầu voi đuôi chuột, ta không khỏi thất hứng. Nhưng Phụng Hoàng lại như có điều suy ngẫm nhìn ta một cái, ra vẻ trầm mặc.

Mãi nói chuyện thuyên đã tới bờ bên kia, Phụng Hoàng lấy một viên linh đan làm tiền trả cho ông lão lái thuyên rồi bước khỏi thuyên trước. Khi ta bước khỏi thuyên chợt thấy phong cảnh Ma Giới, một chân đứng trên mạn thuyên còn chưa vững, ngã về phía trước, may mà tên Phụng Hoàng kia quay người kịp thời, đỡ được ta.

Ta sờ sờ cái sông mũi bị va đập đau điếng, từ trong lòng hấn đứng lên, nhưng thân hình hấn lại cứng đờ, bỏ tay ta ra, đột ngột quay người đi về phía trước. Thực là vui giận thất thường, ta suốt nửa lại ngã lảo ra, khi đứng vững lại đuổi theo.

Bầu trời Ma Giới tràn ngập màu máu đỏ rực, minh hỏa xanh leo lét bay lượn dật dờ khắp nơi, ta toàn thân run cầm cập, thì thào: “Kia là... Phụng Hoàng, người đợi ta với... ta... ta sợ quỷ”.

Phụng Hoàng đi đằng trước cuối cùng cũng dừng chân, quay đầu lại, dờ khóc dờ cười nói: “Một tên yêu tinh như ngươi thì sợ gì quỷ”.

Ta suy ngẫm một lát, cũng đứng dậy chứ. Nhưng nghĩ lại, không đúng, ta là tinh linh chứ không phải yêu quái. May mà Phụng Hoàng không vứt bỏ ta nữa, ta càng không tính toán gì với hấn, đi theo hấn tiến thẳng về phía trước.

Giữa đường, Phượng Hoàng dùng phép thuật biến đổi diện mạo của hai người chúng ta, áo trên người cũng biến thành màu tro xám, hắ n nói với ta: “Người đi theo ta cũng được, chỉ là bắt đầu từ hôm nay ở Ma Giới người sẽ làm thị nữ tùy thân của ta, hậ u hạ ta, ta sẽ bảo vệ người không bị bọn quỷ bắt đi”. Ta ngẫm nghĩ, chính mình đã làm thư đồ ò ng cho hắ n một trăm năm, làm thị nữ tùy thân cũng chẳng khác gì, liê ãn đồ ò ng ý.

Trong Ma Giới vô cùng náo nhiệt, yêu quái đi qua đi lại trên đường tuy phậ ãn lớn đê ù có hình người, nhưng trên người lại có thêm một cái gì đó, hoặc có cái đuôi, hoặc trên đầ u mọc sừng, hoặc môm có cặp răng nanh, ta nhìn thấ y rấ t sợ.

Một tên tiểu yêu quái chỉ cao tới hông ta tới tiế p đón, bê một cái khay rấ t lớn, nịnh nọt bước tới nói với Phượng Hoàng: “Vị ma gia này, mua cái đuôi này đi. Đê ù là hàng mới tinh, đeo lên đảm bảo người ta không thể nhìn ra hình dáng thực của ngài!”.

Phượng Hoàng lắ c lắ c đầ u, không thèm liê c lắ y một cái. Ta rấ t thích thú nhìn ngắ m, cái khay đuôi thực lớn, trên đó bày đuôi trâu, đuôi dê, đuôi thỏ, đuôi cá, đuôi chim, ta thò tay lật lật, mêm mêm âm ấ m, quả nhiên tươi mới rấ t giồ ng thật. Liê ãn hỏi tiểu yêu: “Cái đuôi này hay lắ m, không biế t có tai không?”.

Tiểu yêu luôn môm nói: “Có có”, vội vàng móc từ trong túi ra mắ y đôi tai, ta vừa nhìn liê ãn thấ y một đôi tai thỏ trắ ng dài dài. Nê ù có một đôi tai như thế ãy này, lâ ãn sau khi lão Hồ ãi tới bắt ta có thể đeo nó lên để dọa cho ông ấ y chạy về ã.

Tiểu yêu tắ m tắ c: “Yêu nương con mắ t tinh tường, đôi tai thỏ này là dựa theo đôi tai của thỏ ngọc cung Quảng Hàn biế ãn hóa ra đầ y”.

Ta sờ sờ đôi tai ấy, rất vui sướng ôm vào trong lòng, Phượng Hoàng ở bên cười nhạo: “Chẳng qua là chương nhãn thuật kém cỏi thôi”.

Đang định bước đi, tiểu yêu vội vã la lên: “Yêu nương còn chưa trả tiền?”.

“Tiền là cái gì?” Ta quay đầu lại nghi hoặc.

Tiểu yêu trợn tròn mắt, giậm chân không thôi. Bên cạnh đột nhiên xuất hiện một đôi tay, ném cho tên tiểu yêu kia một thứ màu bạc lấp lánh: “Ta trả tiền thay cho vị yêu nương này”.

Ta xoay người, nhìn thấy một tên yêu quái toàn thân mặc một bộ áo màu đen, dắt theo một con hươu đang mỉm cười với ta. Ha ha, thực là Ma Giới chỗ nào cũng có nghĩa tình.

Sắc mặt Phượng Hoàng lại lạnh ngắt, móc ra một thứ bằng vàng ròng ném cho tên tiểu yêu kia, đem thỏi bạc tên yêu quái kia vừa ném đi trả vào tay hắn: “Đồ thị nữ của ta mua, đương nhiên là ta trả tiền, sao lại phải phiền tới Đại điện hạ”.

Tên yêu quái kia không cho là đúng cất thỏi bạc đi nói: “Đã là người một nhà, sao lại nói tới phiền hà”.

Người một nhà ư? Thiên gia quả thực thần kì, tên Phượng Hoàng này trước có một thúc phụ Hồ Ly, giờ lại có thêm một tên yêu quái làm thân thích của hắn. Ta nhìn nhìn tên yêu quái kia, có chút quen mặt.

Phượng Hoàng cười nhạt: “Đại điện hạ sao hôm nay lại có hứng đi tới Ma Giới này chơi thế?”.

“Nghe nói Phượng đệ xin lệnh đích thân đi Ma Giới, kẻ làm bậc huynh không khỏi hiểu kì, không biết là công án ghê gớm như thế”

nào mà lại cầ`n Hỏa Thầ`n đích thân ra mặt.” Giọng nói của tên yêu quái kia rấ`t ấ`m áp.

Phượng Hoàng vuô`t vuô`t tay áo, không thoả mái nói: “Yêu thú Cùng Kỳ và ác quỷ Chư Kiề`n đánh nhau, tạo ra yêu hỏa và bệnh dịch, hại kẻ vô tội, xác chề`t đầ`y đồ`ng. Có thể coi là một chuyện lớn không?”.

“Nói như vậy, kẻ làm bậc huynh cũng nên cùng đi, giúp một chút sức lực mỏng manh.” Tên yêu quái kia đột nhiên quay sang ta: “Cầm Mịch tiên tử từ khi từ biệt tới nay khỏe chứ?”. Nói xong, đưa tay ôn hòa vuô`t ve cổ con hươu ở bên cạnh.

Ta nhìn kĩ con hươu ấ`y, nhớ ra: “Tiểu Ngư tiên quan ư?”.

Tiểu Ngư tiên quan bật cười ôn hòa: “Chính là đời người có nơi nào không gặp nhau”.

“Tiểu Ngư tiên quan?” Phượng Hoàng mặt vô cảm nhắ`c lại một lâ`n, “Không ngờ hai người lại đã từng gặp mặt”.

“Đúng vậy, hôm trước vừa khéo gặp được khi Nhuận Ngọc tiên quan chặn hươu.” Ta nói với Phượng Hoàng.

“Chặn hươu? Cá? Không biế`t Dạ Thầ`n Đại diện hạ lúc nào ngay cả rô`ng cũng không muố`n làm, lại đi làm cá vậy?”

Nhuận Ngọc tiên quan cúi đầ`u cười một tiế`ng: “Hỏa Thầ`n đã làm quạ đen, ta làm cá cũng chả ảnh hưởng gì”.

Đô`i đáp như vậy, ta cuô`i cùng hiểu được Tiểu Ngư tiên quan lại là Chân Long Dạ Thầ`n huynh trưởng của Phượng Hoàng. Thì ra kẻ có đuôi có vẩy không nhấ`t định là cá, nó còn có thể là một con rô`ng khiêm tô`n.

Sau đó, Tiểu Ngư tiên quan cùng đi chung đường với chúng ta. Sắ c mặt Phượng Hoàng ngày càng lạnh lẽo, thực không hiểu sao một người lạnh lùng như hắ n lại làm được Hỏa Thầ n.

Ban đêm ở quán trọ, Phượng Hoàng chọn lấ y một căn phòng, sai ta ở phòng ngoài, nói rấ t hiển nhiên: “Ngươi là thị nữ tùy thân của ta, đương nhiên phải ở cạnh hầ u hạ”. Tiểu Ngư tiên quan ở phòng liề n bên.

Ngủ đế n nửa đêm, Phượng Hoàng kêu khát sai ta đi lấ y cho hắ n cô c nước, ta mơ mơ hồ hồ đi xuô ng muô n tìm tên tiểu quỷ trông quán để lấ y bình trà. Không ngờ lại thấ y con hươu của Dạ Thầ n đang co ro dưới câ u thang gỗ, ánh mắ t nhìn ta mong đợi, rấ t đáng thương, chắ c nó cũng sợ quý, ta liề n bê nước lên luôn tiện dắ t nó về phòng khách.

Sớm hôm sau, ta ra hậu viện quán trọ tìm một nắ m cỏ cho con hươu ăn, nó lại cứng cổ không chịu ăn. Sau lưng ta có người cười khẽ, ta xoay người lại nhìn thấ y Dạ Thầ n đang đứng ở đó, nói với ta: “Cầm Mịch đừng làm khó nó, con hươu này của ta gọi là Yểm Thú, chỉ ăn giấ c mơ chứ không ăn cỏ. Đêm đế n chỉ câ n thả nó ra, nó sẽ tự tìm mọng mị của người để ăn”.

Ta vỗ vỗ con hươu tâ m tắ c khen ngợi: “Quả nhiên là báu vật của thiên gia, rấ t thú vị”. Con hươu bắ t ngờ ợ một cái, ta sờ sờ cái bụng tròn vo của nó, nghĩ xem đêm qua không biế t ăn được bao nhiêu mọng mị, giờ đã no bụng rồi i.

“Hai vị khách quan, bữa sáng đã chuẩn bị xong, vị ma gia kia ở trong quán chắ c là rấ t đói, sắ c mặt rấ t kém, xin mời hai vị vào quán dùng cơm.”

Ta nói với Dạ Thầ n: “Không bắ ng ngài vào ăn trước đi, ta thấ y con hươu này ăn no rồi i, ta dắ t nó đi trong sân cho tiêu cơm”.

Dạ Thậ̀n cười cười: “Cũng được”.

Đợi sau khi hặ́n đi, ta ôm lặ́y cái bụng của con hươu, uộ́n bên phải nặ́n bên trái: “Mì có thể ăn mộng, vậy có thể nhả mộng ra không? Nhả giặ́c mộng ra cho ta xem”. Nó tránh trái tránh phải, ta lại bám riệ̀t không tha, nặ́n bóp bụng nó mãi.

Chặ́c con Yệ̉m Thú này quả thực ăn no, cuộ́i cùng thực sự nhả ra một thứ giộ́ng như viên ngọc dạ minh châu, ta rặ́t thích thú thò tay cậm lặ́y, viên ngọc ấy lại bặ́t ngờ chui xuộ́ng đậ́t biệ̉n mặ́t.

Trong khoảnh khặ́c, trên mặt đậ́t hiện lên một tậng quang ảo ảnh, ta ngộ̀i bên thượ̉ng thức một cách hứng thú. Cảnh tượng trong tậng quang ảnh có chút quen thuộc, ta nhớ lại một lát, giộ́ng như nơi xuộ́ng thuyệ̀n ở bặ́n Vong Xuyên hà. Chỉ thặ́y Vong Xuyên hà hư vô, một nam tử anh tuậ́n hiên ngang đang đứng ôm một cô gái, ta nhìn kĩ dung mạo của nam tử đó, lại là tên Phượ̣ng Hoặ̀ng kia.

Cô gái nặ́m trong lòng Phượ̣ng Hoặ̀ng, nhìn không rõ mặt, chỉ thặ́y cô ấy chậm rãi ngặ́ng đậ̀u lên, Phượ̣ng Hoặ̀ng chậm rãi cúi đậ̀u xuộ́ng, hai người nhìn nhau thâm tình, cùng trao nộ̣ hôn.

Như vậy xem ra, đây đại khái là giặ́c mộng xuân Hộ̀ Ly tiên đã từng nói qua. Con Yệ̉m Thú này tợ́i qua ngủ trong phòng ta và Phượ̣ng Hoặ̀ng, ta rặ́t ít khi mơ, chặ́c giặ́c mộng xuân này là của Phượ̣ng Hoặ̀ng rội.

Ta rặ́t thích thú nhìn nam tử và cô gái trong quang ảnh cứ hôn nhau mãi, hôn đệ́n khi cô gái yêu kiệ̀u thở họ̉n hệ̉n, Phượ̣ng Hoặ̀ng mới dừng lại, nhưng vẫn vương vặ́n ôm lặ́y eo cô gái. Cô gái này như cây liễu yệ́u ớt trong gió dựa vào ngực hặ́n, gương mặt đỏ họ̉n quay sang phía ta.

Ộ̀, thực là quen mặt.

Ta mượn vũng nước đọng trong sân soi mặt mình, so sánh một phen cuối cùng đưa ra kết luận: cô gái trong quang ảnh quả thực giống hệt ta.

Chương 5

Đầu mối lộ tẩy

Đây là tình cảnh gì thế này? Ta không rõ nguyên nhân nhìn hắ n, hắ n cũng nhìn lại ta.

I

“Hừ!” Trên đỉnh đầu đột nhiên vang lên một âm thanh yêu mị khó chịu, ta ngó bên vũng nước ngẩng đầu lên, chỉ thấy một cô gái mặc bộ áo mỏng đang cầm kiếm chỉ vào hai người trong giấc mộng xuân, nghiêng nãy nghiêng lợi nói: “Nói! Cô ta là ai?”.

Thấy cô ta như có mớ thù không đội chung trời, ta che mặt mình một cách bản năng, tiếp đó lại nhớ ra Phượng Hoàng đã hóa phép ảo thuật trên mặt mình, không phải bản thân thì không thấy được khuôn mặt chân thực, liền bỏ tay xuống thản nhiên trả lời: “Không biết đâu”.

Cô gái kia nghi hoặc nhìn ta kỹ một phen, có vẻ cảm thấy ta tương mạo bình thường, liền quay người cảm tức nhìn quang ảnh trên đất, vung kiếm chém vào đầu cô gái trong giấc mộng xuân.

A Di Đà Phật, ta sờ sờ sau cổ, mắt nhìn thấy giấc mộng trên mặt đất bị một kiếm chém thành tro bụi, bỗng cảm thấy cô gái này không phải người tử tế, phá hỏng niềm vui xem mộng xuân của ta.

“Ngươi là tùy tùng của Dạ Thần điện hạ? Nói! Hỏa Thần đang ở đây phải không?” Cô ta mắt lạnh trợn trừng, khí thế hung tợn.

Nhìn thấy khí thế ấy, ta nghiêng ngả một lát, đây hẳn là kẻ thù của Phụng Hoàng, liền ân cần trả lời: “Đúng vậy”. Còn thuận tay chỉ đường cho cô ta: “Rẽ trái, lại rẽ trái, đi thẳng về phía trước rồi rẽ phải vào cửa, đang ở trong sảnh đường ấy”.

Cô ta không phụ sự kì vọng của ta, nhấc kiế m lên đi về phía tay trái.

Ta vỗ vỗ tay trực tiếp đi về bên phải, đi vào sảnh đường. Chỉ thấy Phụng Hoàng và Tiểu Ngưu tiên quan hai người đang ngồi đối mặt trên một cái bàn hoa đào bốn mặt, đều đang tinh tế thưởng lãm một ly trà xanh, com trên bàn chưa động tí nào.

Xem kịch quan trọng nhất là chọn được chỗ ngồi tốt, vở kịch này Phụng Hoàng là diễn viên chính, đương nhiên phải ngồi đối diện với hắn để xem cho thoải mái, cho nên ta không hề do dự chọn lấy chỗ ngồi bên cạnh Tiểu Ngưu tiên quan.

Ta vừa ngồi xuống, Phụng Hoàng lạnh lùng nhìn ta một cái, ra lệnh: “Ngươi lại đây”.

Lời còn chưa dứt, liền nghe tiếng rèm cửa kêu xoẹt một tiếng, kịch đã mở màn rồi. Ta liền không nhìn Phụng Hoàng, tay ôm một cốc trà im lặng ngồi đó, cô gái váy mỏng kia bị ta lừa đi một vòng cũng đã tới rồi, Phụng Hoàng kẻ địch xông tới mà còn chưa biết, còn cứ cau mày trợn mắt với ta.

Chỉ thấy cô gái ấy cầm kiế m đi thẳng vào, nhìn thấy chúng ta trước tiên là sững người, tiếp đó nhẹ nhàng cúi chào: “Lưu Anh tham kiến Dạ Thần Đại diện hạ, Hỏa Thần nhị diện hạ”.

Thì ra không phải là báo thù... Ta không khỏi mất hứng.

Tiểu Ngưu tiên quan gật gật đầu với cô ta, chỉ cười không nói. Tên Phượng Hoàng kia rời ánh mắt lạnh như băng ra khỏi gương mặt của ta, liếc người mới đến một cái. Cô gái kia thấy Phượng Hoàng nhìn mình, khuôn mặt ửng hồng.

Phượng Hoàng cười nhạt một tiếng: “Thì ra là Biện Thành công chúa, đã lâu không gặp, nàng vẫn khỏe chứ?”.

Ta đi theo Phượng Hoàng cả trăm năm, coi như biết tính cách của hắn, phàm là khi gặp mặt nữ nhi, hắn liền giả thái độ khiêm tốn hòa nhã là đủ, lại phối hợp với bộ mặt kia, các tiên cô tiên nga trên Thiên Giới đều cam tâm tình nguyện đồ rơm rơm như vậy.

Lần này xem ra Biện Thành công chúa cũng không địch nổi phong thái của Phượng Hoàng, ánh mắt của cô ấy theo nụ cười phong lưu của Phượng Hoàng trở nên mê mẩn đi mấy phần, cả người cũng mê mẩn, ngờ i xuống chỗ trống bên cạnh Phượng Hoàng y như chú chim nhỏ nép mình, hoàn toàn không còn thấy khí thế hùng kiêu trong sân nữa.

“Lưu Anh thấy rất buồn, Nhị điện hạ tới Ma Giới mà lại không bảo lũ tiểu quỷ thông báo một tiếng, cùng Đại điện hạ ở trong một quán trọ quê mùa thế này, khiến người ta cho rằng cha con thiếu phẩm tiết không chu toàn.”

“Mọi việc đều có nguyên nhân của nó, lần này tới Ma Giới không phải để đi chơi, mà là vì một vụ công án, cho nên không tiện tới phủ làm phiền.” Phượng Hoàng khôn khéo tránh sang một bên.

“Nhị điện hạ không phải đã có ý trung nhân rồi, hạng ma nữ chúng ta không thể lọt vào mắt của Nhị điện hạ?” Vị Biện Thành công chúa kia hai mắt đỏ hoe, rung rung chực khóc. “Vừa rồi Lưu Anh thấy Yểm Thú nhả ra một giắc mộng trong sân, cô gái trong

mộng cùng Nhị điện hạ cử chỉ rất thân mật, không phải là ý trung nhân của Nhị điện hạ chứ?”

“Khụ, khụ, khụ...” Trong cổ ta nghẹn sắc nước trà, ho không ngừng, Tiểu Ngu tiên quan đưa tay vỗ vỗ lưng giúp ta thuận khí.

“Cô gái trong mộng ư?”, sắc mặt Phượng Hoàng trầm xuống, “Giờ tài nghệ trộm mộng của Yểm Thú của Đại điện hạ ngày càng cao cường, ngay cả giấc mộng của thượng thân cũng dám trộm, không sợ trái với luật trời, bị giáng xuống luân hồi ư?”.

“Thượng thân đầu ngủ cũng luôn có kẻ gác giới, Yểm Thú của ta đầu bản lĩnh thông thiên cũng không vào được kẻ gác giới, Hỏa Thân chẳng lẽ không biết hay sao?” Tiểu Ngu tiên quan khí định thần nhẹ nhàng vỗ vỗ vào lưng ta.

Ta trầm biết gay rồi, sợ là đêm qua ta đưa Yểm Thú về phòng, xông nhào vào kẻ gác giới của Phượng Hoàng, nó mới lỡ ăn giấc mộng xuân của Phượng Hoàng. Phượng Hoàng sắc mặt lạnh như băng, ta run rẩy, cơn ho không thể dừng lại được.

Cặp lông mày dài của Phượng Hoàng khẽ nhíu, nhìn thấy tay của Tiểu Ngu tiên quan đặt trên lưng ta giúp ta điều khí, ra lệnh cho ta: “Người qua đây, Dạ Thân Đại điện hạ đã có hôn ước trên người, nếu để một tiểu tiên tử như người hủy hoại thanh danh, bảo sao Tê Ngô cung chúng ta có thể đảm đương được”.

Thấy ánh mắt hằn bặt thiện khí thế ép người, ta liền cúi đầu, cố ngừng cơn ho đi tới sau lưng hằn, sắc mặt hằn mới hòa hoãn đôi phần.

Vị công chúa kia có lẽ cũng bị khí thế của hằn làm cho sợ hãi, không dám tiếp tục hỏi về giấc mộng xuân nữa, ta liền chịu không biết ý trung nhân của Phượng Hoàng rốt cuộc là cái gì.

“Từ lâu đã nghe nói Thiên Đế định hôn ước cho Dạ Thần Đại điện hạ, nhưng không biết cô nương nhà ai trong thiên địa lục giới có được may mắn này?” Sau một lúc trầm mặc, Lưu Anh công chúa liền đổi đề tài.

Tiểu Ngư tiên quan nghe thế, khóe mắt khép hờ, có một hình ảnh mờ nhạt, khóe môi cong cong, u ám nói: “Trưởng nữ của Thủy Thần”.

“Trưởng nữ của Thủy Thần... Thủy Thần và Phong Thần không phải tới giờ vẫn chưa có con hay sao?” Lưu Anh công chúa lời vừa nói ra khỏi miệng đã hốt hoảng, ngưng ngưng cứng đờ ở đó.

Hiển nhiên câu nói này rất không thích hợp, nói cách khác, Thiên phi chính cung của Tiểu Ngư tiên quan còn chưa ra đời. Nhắc tới chuyện này, tự nhiên khiến hấn rất buồn. Ta trong lòng thở dài, Tô Ng Tử Quan Âm nương nương phen này quả thực không giữ thể diện cho Thiên gia.

Thế nhưng Tiểu Ngư tiên quan lại không hề quan tâm ngáp một cái: “Giữa thanh thiên bạch nhật, là lúc ngủ tốt nhất, các người cứ nói chuyện, ta đi ngủ một giấc”, rồi lập tức biến mất không tung tích, chắc là về phòng rồi. Ta bỗng nhớ ra Tiểu Ngư tiên quan là Dạ Thần, nghĩa là ban đêm làm việc, ban ngày mới ngủ bù, khó trách trước kia lão Hồ nói hấn chỉ ra ngoài vào ban đêm.

Biện Thành công chúa khuyên Phượng Hoàng tới phủ ở không được, liền thuê một căn phòng trong quán trọ ở lại. Cô Lưu Anh công chúa này không phải ai khác, chính là viên ngọc minh châu trên tay của Lục Biện Thành Vương trong Thập Điện Diêm La. Hành động này của cô ta, cả Ma Giới đều biết hai vị điện hạ của Thiên Giới liên thủ tới Ma Giới trừ hại, mà lục công chúa của bọn họ đang cẩn thận từng li từng tí phụng bồi bên cạnh. Cho nên, cửa quán trọ nhỏ bé này

ngày ngày đều rất náo nhiệt, đám yêu quỷ si tình lũ lượt tới cửa như đèn cù.

Ta tổng kết được một câu tâm đắc: Trên trời dưới đất nếu luận về bản lĩnh đào hoa, quả nhiên không ai thắng được Phượng Hoàng.

Lại nói về yêu thú Cùng Kỳ và ác quỷ Chư Kiền, vốn là người thả ra yêu hỏa, ta tạo ôn dịch, đánh nhau rất dữ dội, có điều lúc đó hại chết một số phạm nhân cây cỏ. Cũng không phải chuyện gì ghê gớm, nhưng không ngờ lại bị Hỏa Thần và Dạ Thần cùng bắt, quả có vài phần oan khuất. Thế nhưng, dầu có oan khuất trăm lần, giờ cũng không có chỗ tố cáo, hai tên yêu thú đã bị Hỏa Thần phong ấn trong hai cái hồ lô khác nhau, dán thêm hỏa ấn, chỉ đợi qua vài ngày sẽ phản tội tan thành tro bụi.

Phượng Hoàng và Tiểu Ngư tiên quan không có nghĩa khí gì, khi hai người đi bắt yêu liền dùng phép định thân bỏ ta lại một mình trong quán trọ, thế là ta trả nợ trọn nợ một màn giao đấu đặc sắc. Cùng Kỳ và Chư Kiền hình dáng thế nào ta cũng không thấy, chỉ thấy Phượng Hoàng cầm hai cái hồ lô vàng ói một mình trở về, Tiểu Ngư tiên quan vì tạm thời có công vụ khẩn cấp nên đã trở về Thiên Giới.

Phượng Hoàng vốn không quá nhiệt tình với ta, mấy ngày gần đây ở Ma Giới không biết bị trúng phải chứng bệnh gì, thái độ đối với ta ngày càng quái dị. Rõ ràng nhìn ta không thuận mắt, lại cứ một mực bắt ta ở bên cạnh hắn, trừ hôm đi bắt yêu, hắn đều dùng tiên chương phong tỏa hành tung của ta, khiến ta kè kè đi theo không thể cách hắn trăm bước.

Giác mộng thường là tương phản. Cho nên, ta ngẫm nghĩ nếu xoay ngược lại giác mộng của Phượng Hoàng bị Yểm Thú bắt ngờ

lấy được ngày đó, chắc đây mới là tâm ý thực sự của hắ n.

Tuy thân phận ta lúc này chỉ là một thị nữ tùy thân của Nhị điện hạ hèn kém không đáng nhắc tới, nhưng vị Biện Thành công chúa kia vẫn thấy ta rất chướng mắt, luôn nghĩ cách không để ta và Phượng Hoàng ở riêng, kì thực ta cũng muốn thành toàn cho cô ta, nhưng Phượng Hoàng lại không chịu thành toàn cho ý tốt của ta. Pháp thuật của ta không bằng hắ n, đành bất đắc dĩ tiếp tục chịu đựng Biện Thành công chúa và một đám yêu nữ ma cau mày quắc mắt.

Liễu Thính thường thường than thở, không biết cô gái nào trên thế gian có thể lấy được trái tim của Nhị điện hạ, ta lại âm thầm tự thán, không biết vị tiên ma nào trên thế gian có thể lấy được nội đan tinh nguyên của Phượng Hoàng.

Đương nhiên, lấy không được nội đan của Phượng Hoàng, lấy nội đan của yêu ma cũng không tệ, hiện giờ có hẳn hai tên. Một đêm khuya gió lớn, khi vạn vật đang ngủ yên, nhân lúc Phượng Hoàng không dùng tiên chướng nhốt ta, hắ n lại vừa đầu phép cùng yêu quái trở về đang đã tọa nghỉ ngơi trong phòng, ta liền lấy trộm một cái tiểu hồ lô nhốt yêu quái.

Ta làm rầm rộ niệm chú, mở nắp hồ lô nhìn thấy mọi thứ bên trong, chỉ thấy một thứ màu tro xám đang nằm ở đáy hồ lô, trông giống con chuột ở trần gian, hai mắt nhắm chặt chỉ thở ra chứ không hít vào, mắt thấy hơi thở càng lúc càng yếu đi. Ta đoán nó yếu ớt như vậy, linh lực còn lâu mới thảnh được ta, liền yên tâm liền u linh gỡ hóa ấn trên hồ lô, thả nó ra.

“Nằm xuống!” Chợt nghe một tiếng kêu thảm thiết vang lên sau lưng ta, liền thấy con chuột hai mắt mở trừng, như có nghìn vạn cây trâm bắn ra, ta không kịp làm gì, liền bị một thân thể cao lớn áp m áp lao tới đè xuống.

Bụp! Một âm thanh của vũ khí bén nhọn đâm vào cơ thể từ trên đỉnh đầu truyền xuống, có tiếng người kêu “hự” đau đớn, hình như là tiếng của Phụng Hoàng.

“Mau đi!” Chỉ thấy bộ ngực đè lên người ta vang lên tiếng hét rất ghê gớm, cảm giác sức nặng đè lên người ta theo đó giảm bớt, ta lập tức bò dậy.

Chỉ thấy Phụng Hoàng một thân áo trắng đứng xoay lưng chắn trước mặt ta, một kẻ da mặt trắng bệch đang đứng ngoài mười bước, tay cầm họa kích, khoe miệng có vết máu rõ ràng, nhìn màu còn rất tươi. Ta thậm chí nghĩ không hay, xoay người muốn lạng lẽ bỏ trốn.

Ta vừa niệm Độn Địa chú, trên mặt đất liền mọc ra một lớp cương trâm đâm vào lòng bàn chân, may mắn ta nhanh chóng né tránh kịp thời mới thoát được. Độn Địa không xong, ta liền dùng Xuyên Tường thuật, nào ngờ bức tường cũng theo lời chú mà mọc ra một lớp cương trâm. Xuyên tường không thành, độn đất không xong, ta đành quay người lại.

Phụng Hoàng thấy vậy liền giơ tay lên, một điểm hồng quang từ trong lòng bàn tay đón gió bay ra, nhìn kỹ thì thấy là một ngọn lửa cháy rực, bùng đưa như một đóa sen hồng nở rộ nóng bỏng, trong mảnh hồng quang ấy, Phụng Hoàng thân thể hiện ngang cao lớn, áo bào tung bay.

Trong hồng quang, sắc mặt tên cầm kích kia càng thêm trắng bệch, như thấy tử thần trước mặt, dòng tử máu tràn to, lùi về phía sau. Cương trâm trên bốn bức tường lũ lượt rơi xuống như lá khô héo. Thì ra là một con yêu quái sợ lửa.

Có điều, sao ta cũng cảm thấy có một cảm giác nóng bỏng thiêu đốt từ huyết Bách Hội, Hậu Đỉnh, Phong Phủ, Thiên Trụ chạy khắp toàn thân, một làn hơi nước nhàn nhạt từ ấn đường từ từ bay ra, thân chí ta bắt đầu dần dần trở nên mơ hồ, lại thấy đau đớn như ngày đó ăn nhậm trứng Chu Tước vậy.

Phượng Hoàng ánh mắt chợt lóe, mi tâm khẽ nhếch lên, thu tay lại, hồng quang chợt tắt, ta cũng theo đó giật mình tỉnh lại.

Kẻ căm kích kia thở phào một hơi, ánh mắt dõi theo động tác của Phượng Hoàng, đảo qua đảo lại giữa hai người bọn ta: “Ha ha ha! Sao Hỏa Thần điện hạ không dùng Hồng Liên Nghiệp Hỏa để đối phó ta? Không phải vì vị tiểu tiên tử sợ lửa này chứ? Hỏa Thần đã thương hương tiếc ngọc như vậy thì đừng trách ta hạ thủ chẳng lưu tình!”.

Con yêu quái kia hai mắt chăm chú, nghìn vạn ánh trâm bay ra, Phượng Hoàng lật tay bày ra tiên chương bảo vệ ta trong đó, quay người rút ra một thanh binh khí sắc bén cùng nó chiến đấu.

Thanh binh khí sắc bén đó giống kiếm mà không phải kiếm, giống đao mà không phải đao, nhanh hơn sắt, lại tỏa ra hào quang bảy màu, được Phượng Hoàng sử dụng đến xuất thần nhập hóa, mạnh mẽ gạt hết dòng quang trâm. Lại không ngờ bị trúng kế diệu hồ ly sơn của con yêu quái, con yêu quái kia nhân lúc Phượng Hoàng toàn lực gạt trâm, nâng cây họa kích trong tay lên đâm về phía ta.

Phượng Hoàng ánh mắt vừa động, nhanh chóng bám sau lưng tên yêu quái muốn ngăn lại, không ngờ yêu quái lại đột nhiên xoay người, cây họa kích đâm vào ngực Phượng Hoàng, vô cùng xảo quyệt.

Thiện tai, thiện tai, ta nhắm chặt mắt.

Nghe thấ y tiế ng hét của yêu quái, ta mở mắ t ra nhìn, chỉ thấ y Phượn g Hoằ ng khéo léo dạt sang một bên tránh né thề tấ n công, nhẹ nhàng ngả về phía sau, tung chân đá một cái, đầ u mũi chân dùng thề bắ n lạng đẩy nghìn cân đá trúng cổ tay yêu quái, yêu quái trong tay thoát lực, thanh hợa kích rơi xuố ng đấ t, Phượn g Hoằ ng sau khi ngả người lộn nhào về phía sau liề n hạ xuố ng phía trước, binh khí trên tay vững vàng đặt lên cổ tên yêu quái.

Yêu quái hai mắ t tròn tròn, ngưng thầ n phóng trầ m muố n đánh một chiêu liề u chề t, đầ u ngón tay Phượn g Hoằ ng hiện ra một hợa á n dán lên á n đường của nó, con yêu quái kia ré lên “chít” một tiế ng rô i hiện nguyên hình, lại co lại thành một con chuột nhỏ hai mắ t nhắ m chặt như ta nhìn thấ y lúc đầ u.

Lại nhìn thấ y trầ m rơi đầ y đấ t, một cơn gió nhẹ thổi qua liề n bay lên, thì ra tấ t cả đầ u là sợi lông màu xám bạc trên mình con chuột con kia. Phượn g Hoằ ng hừ một tiế ng thu lại thanh binh khí đặt trên cổ con chuột, ta nhìn kĩ, đầ u phải là binh khí sắ c bén gì, thì ra là một sợi lông phượn g bảy màu của Phượn g Hoằ ng.

Chà chà, thì ra vũ khí hắ n dùng để giao chiế n là tiện tay ngắ t một sợi lông trên người ra, ngày rộng tháng dài sao có thể nhỏ lông mà không bị hói nhỉ? Phượn g Hoằ ng cháy khét thì ta đã gặp, không biế t Phượn g Hoằ ng hói thì sẽ trông như thề nào nhỉ, ta ngồ i bên góc tường ngắ m ngắ m tưởng tượng một phen.

May mà chúng ta là bồ ðào không có lông.

Phượn g Hoằ ng lại phong á n con chuột trong hồ lô, mở ra tiên chương trên người ta, ngược mắ t liế c nhìn ta một cái. Ta ngoan ngoãn cúi đầ u xuố ng, tránh ánh mắ t phượn g như dao chém kia, tiế p đó ngược mắ t khắ m phục nhìn Phượn g Hoằ ng: “Nhị điện hạ

bắt con chuột này thật lợi hại, thật tài giỏi! Cẩm Mịch phen này có thể coi như được mở rộng tầm mắt”.

“Người...”, bộ dạng của Phượng Hoàng như người huyệt khí không thông, sau một lát liền phất tay áo, “Thôi bỏ đi! Người hãy nói rõ cho ta lần này lên thả yêu thú Cùng Kỳ là vì cái gì?”.

Ta cúi mắt xuống nhìn ngón chân, ấp úng nói: “Vì lấy nội đan tinh nguyên của nó”.

Phượng Hoàng thò tay day day thái dương: “Nội đan tinh nguyên ư? Người không bị nó lấy đi đã là may lắm rồi. Nếu không phải ta tới xem người...”, nói được nửa chừng, hắt liền ngậm miệng, trên mặt hiện lên sắc hồng nhạt rất là quý dị.

Ta có chút phần nộ nhìn hắt chòng chọc, ta tuy đánh không thắng Cùng Kỳ, nhưng còn chưa yếu tới mức bị nó lấy đi nội đan tinh nguyên, cùng lắm là bị đánh cho hiện nguyên hình...

Phượng Hoàng thấy ta nhìn hắt chăm chú, màu hồng trên mặt liền lan xuống cả cổ, rất là kì dị, ánh mắt ngày thường sắc bén như kiếm, lúc này lại ánh lên một tầng dị quang trong suốt, lóe lên một cái rồi lẩn tránh ánh mắt của ta. Sau khi khoanh tay ho nhẹ một tiếng, lại khôi phục như trước, vươn tay ra chạm vào ấn đường của ta.

Ta giật mình nhảy tránh, nghĩ tới con yêu thú Cùng Kỳ kia bị hắt ấn một cái vào ấn đường liền hiện nguyên hình, yêu lực mất hết, ta muôn vạn lần không muốn giẫm lên vết xe đổ. Nào ngờ lực đạo của Phượng Hoàng quá lớn, hắt nắm chặt lấy vai ta, rồi ấn lên ấn đường của ta.

Ta run cầm cập nhắm mắt lại, nhưng cảm thấy đầu ngón tay hắt chạm vào ấn đường của ta nhẹ nhàng như mưa xuân gió xuân

vậy. “Có gì không thoải mái à? Ta vừa rồ i nhấ t thời lo lắ ng liề n quên mắ t bản tính của ngươi là thuộc thủy”.

Ta rõ ràng là mọc từ dưới đấ t lên, tên Phượng Hoàng này! Ta trợn mắ t đang định cấ i lại, lại thấ y lòng bàn tay của Phượng Hoàng ở trước mắ t có vế t máu ngang dọc loang lổ. Vội hỏi: “Tay của ngươi...?”.

Phượng Hoàng lúc ấy mới thuận theo ánh mắ t của ta lật lòng bàn tay của mình ra xem, đầ u mảy khế nhúu: “Chấ c là bị ôn trâm⁽¹⁾ của Cùng Kỳ đâm phải”.

Ta chợt nhớ ra lúc đầ u con chuột kia mở mắ t ra Phượng Hoàng đề lên người ta, quả thực nghe thấ y tiế ng vũ khí bén nhọn đâm vào cơ thể, thì ra là Phượng Hoàng dùng tay thay ta cản lại ôn trâm của con chuột kia.

Bỗng nhiên, trên cửa vang lên tiế ng gõ cửa nhẹ nhàng: “Nhị điện hạ có ở trong phòng không?”. Thanh âm yêu kiề u, đúng là vị Biện Thành công chúa kia.

Phượng Hoàng còn chưa trả lời, ta dựa gầ n cửa liề n tiện tay mở cửa ra.

“Lưu Anh vừa nghe thấ y tiế ng giao chiế n... Ôi!” Vị Biện Thành công chúa kia vừa bước vào cửa liề n kinh sợ hét lên, ta đoán chấ c là bị đám lông chuột rơi khắ p phòng dọa cho sợ hãi.

“Không phải yêu thú Cùng Kỳ kia đã trồ n rồ i chứ? Hỏa Thầ n điện hạ bị thương à?” Biện Thành công chúa sồ t sắ ng quan tâm tiế n về phía trước, Phượng Hoàng khế tránh, nói: “Không có gì đáng ngại”.

“Chỉ là trên tay bị cây trâm đâm trúng, công chúa có sa bô⁽²⁾ không?” Nghĩ tới Phượng Hoàng tốt xấu gì cũng thay ta bị trâm đâm, ta đương nhiên phải bằng bó cho hă³n, liền thuận miệng hỏi vị công chúa kia lấ⁴y ít sa bô⁵.

Nào ngờ vị công chúa kia nghe xong, sắc mặt lập tức trắng bệch: “Nhị điện hạ trúng phải ôn trâm của Cùng Kỳ sao?”.

Nhìn thấ⁶y cô ta như vậy, không phải ôn trâm này có chuyện gì chứ? Ta không khỏi nghi hoặc.

“Lưu Anh này sẽ đi Hoa Giới vì Nhị điện hạ câ⁷u xin Linh chi tiên thảo, nhấ⁸t định trong bảy bảy bô⁹n mười chín canh giờ sẽ quay về¹⁰.” Biện Thành công chúa kia sau khi khom lưng hành lễ với Phượng Hoàng, liền nhanh chóng đi mấ¹¹t hút.

“Biện Thành công chúa khoan đã...” Phượng Hoàng nói lời ngăn cản nhưng đã không kịp.

“Bị ôn trâm đâm trúng thì sẽ ra sao?” Ta ngẩng đầ¹²u lên hỏi Phượng Hoàng.

“Cùng Kỳ là yêu thú bệnh dịch của Ma Giới, kim trâm trên người đề¹³u mang theo rấ¹⁴t nhiê¹⁵u dịch bệnh, nế¹⁶u vào trong cơ thể, liền sinh bệnh tật, trong vòng bảy bảy bô¹⁷n mười chín canh giờ sẽ mấ¹⁸t hế¹⁹t linh lực.”

Phượng Hoàng nhẹ nhàng nói với ta.

“Linh chi tiên thảo có thể trị được bệnh này?” Nhìn bộ dạng của cô công chúa kia thì chắ²⁰c là như vậy.

“Đúng vậy.” Trán Phượng Hoàng đã dầ²¹n dầ²²n lấ²³m tâ²⁴m mô²⁵hôi, dựa vào chiế²⁶c ghế²⁷ dầ²⁸n dầ²⁹n ngồ³⁰i xuố³¹ng. “Nhưng Hoa Giới

và Thiên Giới có rất nhiều oán thù, chắc là Trương phương chủ tuyệt đối không cho Linh chi tiên thảo.”

3

Lão Hồ từng nói: “Phàm là kẻ có gương mặt xinh đẹp, dưỡng chút phần lớn đều tập trung lên mặt, đầu óc thường không sáng suốt”. Ta hôm nay cho là rất đúng, Phượng Hoàng chính là như vậy.

Trương phương chủ ngày thường bận rộn nhiều việc, chỉ vì một cái cây bé tí mà đi làm phiền lão nhân gia nàng, thực là ánh mắt kém cỏi, đương nhiên khiến nàng tức giận, mà tức giận thì đương nhiên không cho. Điều này chả có quan hệ gì với oán thù giữa hai giới cả. Huống chi, chẳng qua chỉ là cái cây, tiện tay biến ra, sao lại cần vòng vèo mà t công thế. Phượng Hoàng lần này không biết là buồn vì cái gì.

Ta lấy từ trong bụng ra một sợi tơ hồng, trải ra trước mắt Phượng Hoàng: “Ta nếu có thể trở nên được Linh chi tiên thảo, thì ngươi lấy gì cảm tạ ta?”.

Phượng Hoàng nhìn ta quái dị, tiếp đó khép mí mắt, cuối cùng im lặng nhắm mắt vận khí, không thèm nhìn ta.

Coi thường! Đây là sự coi thường trắng trợn!

Ta đứng bên cạnh cây sợi tơ hồng nghĩ tới hình dáng linh chi, tâm niệm khẽ động, sợi tơ hồng trong tay không mất bao nhiêu thời gian liền biến thành một cây nấm, rơi xuống đất mọc rễ, sau thời gian nửa chén trà liền mọc thành một cây Linh chi màu nâu đỏ.

Ta rấ t sung sướng đưa cây tiên thảo ra trước mặt Phụng Hoàng, Phụng Hoàng mở mắ t, nhận lấ y cây Linh chi nhìn ngắ m kĩ càng, sắ c mặt bắ t định, cuố i cùng có mắ y phầ n dờ khóc dờ cười, đánh giá rằ ng: “Ừm, cây nắ m hương này nguoi trồ ng nắ u ăn chắ c ngon lắ m”.

Ta cười gượng hai tiế ng hắ c hắ c, giậ t lấ y cây nắ m hương về : “Nguoi lại nhìn xem, lầ n này nhắ t định không sai sót”.

Diề u này thực không trách đượ c ta, giồ ng như chim sáo và quạ đen lớn lên giồ ng nhau, một nhà nắ m Linh chi, nắ m hương, mộc nhĩ đen trong mắ t ta xem đề u giồ ng nhau như đứ c, chả khác biệt mắ y, nhằ m lẫn tí cũng chả phải lỗi gì ghê gớm.

Phụng Hoàng một tay chồ ng má, cúi mắ t nhìn ta khí thể ồ ồ bồng bồng ngồ i trồ ng các loại nắ m hương, mộc nhĩ, nắ m đông cô, nắ m rom, nắ m cây trà... sắ c mặt tuy ngày càng trắ ng bệch, nhưng hứ ng thú lại ngày càng cao thêm, lúm đồ ng tiế n khóe miệng lúc ẩn lúc hiện. “Nguoi nế u có thể trồ ng đượ c Linh chi tiên thảo, ta liề n cho nguoi hai trăm năm tu vi, thế nào?”

Ta hiểu là hắ n trêu chọc ta, nhưng làm trái cây như ta, kiề n thức không thể giồ ng một con chim đượ c, liề n rộng rãi giơ ba ngón tay ra mặc cả một chút: “Ba trăm năm tu vi”.

“Đượ c. Cho nguoi ba trăm năm tu vi.” Lúm đồ ng tiế n của Phụng Hoàng dầ n nhậ t đi.

Sau khi ta trồ ng muoi mắ y loại nắ m hương, lại trồ ng ra một đồ ng cây vắ cực kì tươi tồ t, một cây Linh chi tiên thảo hiện ngang đầ y đặ n ngồ i ngồ i linh khí cuố i cùng đã mọc ra tươi tồ t trước mắ t Phụng Hoàng.

Nào ngờ Phượng Hoàng sắc mặt trầm xuống, vừa giơ tay nắm chặt cổ tay ta, ánh mắt hàn quang chột lóe, áp sát ta nghiêm giọng hỏi: “Nói! Người rót cuộc là ai?”.

Không lương thiện không lương thiện, hù dọa người khi trời tối. Ta dùng tay còn rồi sờ sờ vào trán hắ n. “Ôi, lông con chuột này phát bệnh thật là nhanh, không phải bệnh đã nhập vào não rồi chứ?”

Chỗ tay sờ vào, trán Phượng Hoàng nóng đến kinh người, hàn quang trong mắt lại càng đậm.

“Linh chi tiên thảo của Hoa Giới sao một hoa tinh nhỏ nhoi nói trò ng là có thể trò ng được? Nói! Người và Hoa Thần Tử Phân quá có có quan hệ gì?”

Uy lực của ôn trâm quả nhiên lợi hại, Phượng Hoàng hiển nhiên đã mắc bệnh nặng nhâm lẫn hết cả. Hoa Thần tiên nhiệm nghe nói thần lực chỉ kém Thiên Đế, đứng trên các thần, ta nếu có thể với được chút quan hệ với nàng, lại có thể vì ba trăm năm tu vi còn con này cùng hắ n cò kẻ từng tí một như vậy.

Phượng Hoàng hừ hừ sát người, sức lực trên tay không vì ốm đau mà giảm đi chút nào, còn nắm cả tay kia của ta. Nếu không kịp thời cứu hắ n, sợ là chẳng cần bao lâu nữa Hỏa Thần điện hạ sẽ nguyên thần câu diệt, ba trăm năm tu vi của ta cũng không cần trông ngóng nữa, trước mắt thấy đánh ngắ t rịt thuốc cho hắ n mới là việc quan trọng.

Nhưng hai tay của ta bị hắ n giữ chặt, khiến ta không động đậy được gì. Nhìn thấy hắ n đang gằn sát mặt, trong lòng ta nảy ra một kế, đánh ngắ t không được vậy dọa hắ n ngắ t cũng thế. Ta liền thuận thế nghiêng về phía trước, chạm vào mặt hắ n, há miệng ngậm lấy đôi môi mỏng của hắ n nhẹ nhàng liếm một vòng.

Lại nhìn Phượng Hoàng, tròn tròn mắt như bị sét đánh, đứng ngây ra ở đấy, ha ha, quả nhiên hiệu nghiệm, bị dọa sợ rồi. Ta nhẹ nhàng rút hai tay lại, ôm lấy cổ họng, một tay chém vào gáy họng, Phượng Hoàng cuối cùng ngất đi.

Ta niệm pháp quyết đưa họng về phòng đặt trên giường, dùng cành bồ đào hóa thành chày giã thuốc đem Linh chi tiên thảo một nửa giã nát đắp lên miệng vết thương, một nửa còn lại sắc làm nước cốt đổ vào miệng họng.

Để phòng việc Phượng Hoàng sau khi tỉnh lại quyết nợ không cho ta ba trăm năm linh lực, ta liền ngồi bên giường canh chừng. Canh chừng khoảng hai thời gian chén trà, thầy họng ngủ rất thoải mái, ta không khỏi ghen tị, liền dựa vào thành giường nhắm mắt định chớp mắt tí.

Không biết ngủ được bao lâu, chỉ cảm thấy trên trán ngứa ngứa, giống như có con sâu đục thân đang chậm rãi bò qua. Ta không khỏi kinh hoàng, bồ đào chúng ta trứn ra, sợ nhất chính là con sâu đục thân trắng trắng kia, một khi dính phải liền toi đời.

Ta giả vờ ngủ say, vung tay ra muốn bóp chết con sâu đục thân kia, mắt mở ra lại thấy Phượng Hoàng đang chống tay cách ta khoảng hai gang tay, sắc mặt ửng hồng, thân sắc trong mắt có một phần kinh ngạc, hai phần nghi ngờ, ba phần sóng gợn, còn bốn phần thì thâm ảo khó hiểu, mà thứ ta nắm trong tay không phải con sâu đục thân mà là đầu ngón tay tròn bóng của Phượng Hoàng.

Đây là tình cảnh gì thế này? Ta không rõ nguyên nhân nhìn họng, họng cũng nhìn lại ta.

“Các ngươi đang làm gì thế này!”

Đúng lúc chúng ta đang nhìn nhau khó hiểu, một giọng nói đầy uy nghiêm mạnh mẽ chặt đứt tất cả.

Ta quay đầu lại nhìn, chỉ thấy cả phòng mây rang chói lòa, Trương phương chủ mặc áo hoa xinh đẹp y, búi tóc trên đầu không một sợi loạn, ôm hai tay mà đứng, sau lưng quần áo thướt tha, trái phải đều có một hoa thị cung kính cúi đầu, tay cầm Hoa trượng. Đúng không xa là vị Biện Thành công chúa kia.

Ta và Trương phương chủ trăm năm không gặp, hôm nay lại gặp nhau ở Ma Giới, thực là xa quê gặp bạn cũ, vui vẻ biết bao nhiêu, liền nở nụ cười rạng rỡ với nàng. Nàng lại chẳng có chút vui vẻ nào, sắc mặt âm trầm, ánh mắt đặt trên tay trái của ta, vô cùng sắc bén.

Ta nhìn theo ánh mắt của nàng, Phượng Hoàng đang cầm tay trái của ta, dựa theo trí nhớ mơ màng vừa rồi rõ ràng là ta dùng tay trái nắm lấy ngón tay của hắn, sao giờ lại ngược lại, lúc đổi ngược lại ta hoàn toàn không hề có ấn tượng gì.

Phượng Hoàng nhẹ nhàng thả tay ta ra, ôm tay vái chào Trương phương chủ: “Trương phương chủ đại giá quang lâm, Húc Phượng có bệnh trong người, có lỗi không thể đón từ xa”.

Trương phương chủ hừ một tiếng, nhìn chằm chằm: “Hỏa Thần tiếp đón, tiểu tiên sao dám nhận?”, quay sang nói với ta: “Cầm Mịch! Ngươi lại đây!”.

Tính khí Trương phương chủ trước nay nóng nảy, đối chọi với nàng thực là hành vi không thông minh, ta thông minh lạnh lợi như vậy, liền ngoan ngoãn đứng bên cạnh nàng.

“Ngươi lên rời khỏi Thủy Kính, xông bừa vào Thiên Giới, phá hoại Hoa quy của ta, có biết tội không?”

Ồi! Một đồ ng tội danh khiế n ta đầ u vắ g mắ t hoa, sao việc ta rời khỏi Hoa Giới còn có nhiề u cách nói như vậy?

“Việc này không thể trách Cẩm Mịch tiên tử, là tiểu thầ n niế t bàn nhằ m vào Hoa Giới, một lầ n khéo gặp mới kế t bạn mà đi.”
Phượng Hoàng chỉnh lại y phục, đứng dậy khỏi giường.

“Chuyện của Hoa Giới chúng ta không cầ n ngoại nhân nhúng tay. Ngoài ra còn xin Hỏa Thầ n tự trọng, thu liễm cử chỉ lời nói, các tiên cô tiên nga khác ta quản không nổi, chỉ là tinh linh tiên tử của Hoa Giới chúng ta dẫu Hỏa Thầ n điện hạ quyế n rũ kinh người thế nào cũng chớ mong ngóng gì!”

Sắ c mặt Phượng Hoàng trầ m xuố ng: “Tiểu thầ n tự xét thấ y trước nay không có hành vi lời nói nào không đoan chính, vẫn xin Trương phương chủ chớ tin lời đồ n đại. Còn Cẩm Mịch tiên tử...”, hắ n quay sang ta, trong mắ t lưu quang chớp lóe, “Quả thực tiểu thầ n đã gắ n bó trong tim”.

“Ngươi...” Trương phương chủ sắ c mặt trong chồ c lát đã xanh mét, Biện Thành công chúa trong chớp mắ t đổi thành vẻ rung rung chực khóc, hai tiểu tiên thị đứng bên trợn trừng mắ t.

Ta còn chưa kịp suy ngắ m cái gọi là “gắ n bó trong tim” có ý nghĩa gì, cổ tay đã bị Trương phương chủ dùng cành hoa trói lại thật chặt.

“Tiểu tiên đưa Cẩm Mịch trở về , Hỏa Thầ n đừng vọng tưởng nữa! Từ nay chia li, ngày sau không gặp!” Trương phương chủ thực sự rắ t tức giận.

“Trương phương chủ đừng khắ ng định chắ c chắ n thế , tiểu thầ n ngày khác nhắ t định sẽ tới cửa bá i phỏng. Lúc đó có thể nhân cơ hội này cải thiện quan hệ của hai giới.”

Trưởng phương chủ không thèm nhìn Phụng Hoàng, quay người kéo ta đi.

Trong chốc lát, ta bỗng nhớ ra Phụng Hoàng còn thiếu ta ba trăm năm tu vi, lần sau gặp hẳn nhất định phải đòi lại, liền quay người hỏi hẳn: “Ngày khác là ngày nào?”.

Phụng Hoàng nghe vậy, lông mày khẽ nhíu, trong mắt sóng nước dập dềnh, miệng nở nụ cười: “Ngày khác là ngày mai”.

Trưởng phương chủ không để ta nói thêm gì nữa, trong chớp mắt nắm tay ta giẫm lên đóa hoa sen bay về Hoa Giới. Chẳng qua lần này không phải là về Thủy Kính, Trưởng phương chủ thu lại đóa hoa sen, vút ta xuống giữa một bãi cỏ thơm xanh rì. Ta cố gắng bò dậy, chỉ thấy trước mặt có một ngôi mộ thơm hương nả m lễ loi giữa vùng cỏ xanh.

Trưởng phương chủ trong chớp mắt đã thay một bộ quần áo màu trắng, sắc mặt tái xanh ra lệnh cho ta: “Quỳ xuống!”.

Chương 6

Thoáng chốc hồng trần

Ta đang chuẩn bị theo đường cũ trở về, khloe mắt lại thấy một mảnh hào quang bảy sắc, vô cùng tươi đẹp. Ta định thàn nhìn kĩ, chính là Phượng Hoàng kia không biết từ lúc nào đã bay từ trên trời xuống đứng ngay trước cổng nhà.

I

Ta nhìn ngó bốn bề, ngôi mộ của Hoa Thàn tiên nhiệm lão nhân gia vẫn giữ vẻ thanh thoát như xưa. Trong trăm năm ta rời khỏi Hoa Giới, sao không thấy nở thêm vài đóa hoa trên mộ để trang điểm. Nhớ khi ta còn nhỏ, sống trong Thủy Kính mỗi năm trông chờ nhất chính là tiết Sương giáng, vì ngày này là ngày giỗ của Hoa Thàn. Mỗi năm đến tiết Sương giáng, Trưởng phương chủ sẽ mở Thủy Kính, thả cho một lũ tiểu tiên tiểu tinh chúng ta ra khỏi kết giới, đi tới trước mộ của Hoa Thàn tiên nhiệm để cúng tế, kính cẩn làm tròn đạo hiếu của tiểu bối. Tuy là từ Thủy Kính tới ngôi mộ, chẳng qua bay đi chỉ mấy thời gian một nén hương, nhưng đối với những tinh linh chúng ta cả năm bị giam lỏng trong Thủy Kính mà nói, mức độ quý giá tuyệt đối không kém gì Tết Nguyên đán của phàm nhân. Tuy là ngoài mặt phải học theo hai mươi tư vị Phương chủ làm ra vẻ đau khổ xót thương, nhưng trong lòng lại vui sướng vô cùng.

Lúc đó ta quỳ ở trước mộ bấm ngón tay tính toán, ngay tiết Hạ chí còn chưa tới, cách tiết Sương giáng quá xa, tiết Thanh minh

hình như đã sớm qua.

“Tiên chúa hô`n ly thiên ngoại có biế`t, hôm nay trước mộ, ta hỏi người đáp, không được có nửa phầ`n giả dồ`i!” Trương phương chủ từ trên cao trông xuô`ng trầ`m giọng cá`t lời.

Ta nhìn sắ`c mặt của Trương phương chủ, hai tay theo đúng quy pháp hợp thành hình chữ thập vãi ba vãi trước mộ, làm ra vẻ rắ`t thành khẩn.

“Cây trâm trên đầ`u người đâu?”

“Làm mắ`t rô`i.” Sao mọi người ai cũng quan tâm tới cây Tỏa Linh trâm này thế`nhi?

“Trừ Hỏa Thầ`n ra, còn có bao nhiêu người đã thắ`y dung mạo của người?”

“Còn có Nguyệt Hạ tiên nhân, Liễu Thính, Phi Tự, Dạ Thầ`n, Lão Hô`, Kê` Đô` tinh quân...”, ta đang bắ`m ngón tay cô` sức nhớ lại, trong mắ`t Trương phương chủ sát khí nổi lên phùng phùng, khiế`n ta toàn thân run rẩy, không dám tiế`p tục nói.

“Có phải Hỏa Thầ`n đưa người rời khỏi Thủy Kính không?” Ánh mắ`t Trương phương chủ như cây roi theo sát không rời.

“Đúng vậy.” Ta sợ hãi trả lời.

“Người rời khỏi Thủy Kính trong trăm năm đầ`u sô`ng trong Tê Ngô` cung ở Thiên Giới phải không?”

“Đúng vậy.”

“Hỏa Thầ`n bị trúng độc của ôn trâm, là người trồ`ng Linh chi tiên thảo để cứu mạng hắ`n phải không?”

“Đúng thế’.”

“Cuô’i cùng, ta hỏi ngươi...”, Trương phương chủ cắ’n chặt rằng, giồ’ng như phải hạ quyề’t tâm mới mở miệng nói: “Ngươi đã nảy sinh tình cảm nam nữ với Hỏa Thầ’n phải không?”.

“Đúng vậy.” Thực ra là do trước đó ta đã trả lời quen miệng rô’i, ta nghĩ mãi cũng không ra liề’n buộ’t miệng trả lời.

“Tạo nghiệt! Đây chính là tạo nghiệt!” Trương phương chủ tâm thầ’n đau đón, hai mắ’t nhắ’m nghiề’n. “Tiên chúa! Mẫu Đơn bắ’t tài, hỏ’ thẹn với ủy thác của người! Hôm nay nguyện tự hủy một nửa tiên nguyên để tạ tội!”. Lúc nói, liề’n trịnh trọng quỳ phịch xuố’ng trước mộ, giơ tay lên muố’n đâm vào á’n đường.

“Không phải, không phải, hoàn toàn không phải!” Ta vội vã cải chính, vì sao mắ’y người này nghe thắ’y ta và Phượn’g Hoàng có chút quan hệ thì đề’u kích động như vậy nhỉ? Lão Hô’ như vậy, Trương phương chủ lâ’n này cũng như vậy, một nửa tiên nguyên ư, Trương phương chủ xuố’ng tay cũng quá xa xỉ, lãng phí rô’i.

Trương phương chủ nghe vậy liề’n thu tay lại, mắ’t sáng như đuồ’c nhìn ta chắ’m chắ’m: “Căn cứ sự thực trả lời ta, lời đó có thực không?”.

Thắ’y nàng chú trọng câu trả lời như vậy, ta không khỏi cân nhắ’c kĩ càng một phen. Chỉ là như thế’ nào mới là có tình cảm nam nữ với Phượn’g Hoàng nhỉ?

Ta nhớ lại tinh túy sách tình ái mà Hô’ Ly tiên một lâ’n nói cho ta nghe, tổng kế’t lại, nói chung không quá tám chữ lớn “điên loạn đảo phượn’g, câ’u sồ’ng đòi chề’t”. Phượn’g Hoàng tuy dạy ta một ít phép tu luyện, nhưng chưa từng cùng ta luyện cái thuật song tu kia, do đó “điên loạn đảo phượn’g” có thể vứ’t đi rô’i, còn bảo ta vì tên Phượn’g

Hoàng kia mà đi “cầ u sô ́ ng đòi ché t”, thì càng vượt quá phạm vi tưởng tượng của ta.

Cho nên, ta gật gật đầ u với Trương phương chủ, nói: “Thật ạ”.

Trương phương chủ quan sát khuôn mặt ta kĩ lưỡng hô i lâu: “Thê ́ vì sao ngươi lại cứu mạng hắ n? Trước khi đi nói lời từ biệt với hắ n có vẻ hẹn hò như vậy?!”.

Có sao? Ta chớp chớp mắ t: “Hắ n đồ ́ ng ý dùng ba trăm năm tu vi đổi lấ y một cây Linh chi tiên thảo của ta, hiện giờ còn thiế u nợ”.

Trương phương chủ cả người loạng choạng, nhắ m mắ t bình tĩnh hô i lâu, mở miệng nói: “Chỉ là vì tu vi thôi sao?”. Tiế p đó vui vẻ thở dài một cái, lâm bẫm: “Thôi bỏ đi, là ta nhắ t thời hô ́ đồ ́ đánh giá ngươi quá cao...”.

Thầ y lão nhân gia nàng hế t giận, ta liề n xoa xoa đầ u gồ i chuẩn bị đứng dậy, nào ngờ nàng lại đột nhiên quắ c mắ t nhìn ta nghiêm nghị: “Ngươi phải nhớ kĩ, Thiên Giới và Hoa Giới ta có mô i thù không đội trời chung! Hôm nay trước mộ, trước mặt tiên chúa, ngươi hãy lập lời thề , từ nay về ́ sau không được có nửa phầ n quan hệ với Thiên Giới !”.

Ta ngoan ngoãn giơ tay phải lên, hai ngón tay đặt ở â ́ n đường: “Ta Cẩm Mịch lập lời thề ́ ở đây, cả đời này không có bắ t kì quan hệ gì với người Thiên Giới! Nế u làm trái lời thề ́ này, thì linh lực hủy hế t, cả đời không thành tiên đạo, kiế p sau bị biế n làm phạm nhân ở hạ giới, kiế p sau nữa làm một củ cà rô ́ t bị thỏ gặm...”.

“Được rô i, được rô i, hôm nay thì như thề ́ đi.” Trương phương chủ cảm thầ y biểu hiện của ta rấ t đáng khen, lập lời thề ́ cũng đủ ác độc, coi như vừa lòng đích thân giơ tay đỡ ta dậy.

Ta rút rè mừng thậ̀m, lão nhân gia quả nhiên dễ bị phỉnh phờ. Người Thiên Giới, ha ha, đã là Thiên Giới thì người chui từ đâu ra?

Chuyện lậ̀n này thực rậ́t lớn, sau khi Trương phương chủ đích thân đưa ta về Thủy Kính, hai mươi ba vị phương chủ còn lại đệ̀u lậ̀n lượt tới thăm ta. Các tinh linh trong Thủy Kính cũng rậ́t vui sướng chen chúc trước cửa nhà ta xem náo nhiệt, trừ Liên Kiệ̀u, nghe nói do báo nhậ̀m chuyện gì đó nên bị Trương phương chủ trách phạt phải bón phân trộ̀ng rau ở thửa ruộng nước sát vách, còn có lão Hộ̀ la oai oái đóng cửa nói bị ta lừa độ̀i quá thương tâm nên không muộ́n gặp ta nữa.

Có đệ̀u, Thiên Giới rút cục sao lại động tới Hoa Giới? Để tới mức các vị phương chủ hể nhậ́c tới Thiên Giới là mặt đậ̀y khinh bỉ, mặ́t tràn cừ hận, luôn chân thành dặn dò ta không được có quan hệ gì với thiên gia, nhưng lại không chịu cho ta biệ́t nguyên do, mặc ta hiệ́u kì đệ̀n mức ruột gan rội bời.

Sau khi các phương chủ đi rội, Trương phương chủ liệ̀n dán ba tạ́m linh phù “chát chát chát” lên cửa nhà ta, nói ta chịu khó bẹ̃ quan suy nghĩ vệ̀ lỗi lậ̀m của mình.

2

Phượng Hoàng tuy ngày thường độ̀i với ta cũng chẳng phải thân thiệ́t, nhưng cũng có thể coi là một vị thậ̀n tiên giữ chữ tín, hôm trước hặ́n đã sảng khoái nhận lời với ta sẽ đệ̀n Hoa Giới, hôm nay chặ́c nhặ́t định sẽ đệ̀n. Thậ̀n lực của Phượng Hoàng ta vộn rậ́t âm mộ̣, ba tạ́m bùa trên cửa độ̀i với hặ́n mà nói cũng chả khác gì gõ cửa độ̀i cả.

Cho nên, ta dậy rất sớm, sau khi tắm rửa, liền trông chờ Phượng Hoàng tới gõ cửa chú, thả ta ra ngoài. Sau khi ta giẫm lên cái giá bằng gỗ đào, bám lên đầu tường nhìn ra cửa ba lần, nhìn thấy trên trời có một đám mây lành, hai đám mây lành, ba đám mây lành... Đếm đến đám thứ hai mươi tư, ta rút cổ xuống, chuẩn bị từ đâu nhảy lên thì nhảy xuống đó. Hai mươi bốn vị phương chủ đáng thốt tha đập hoa bay tới.

Ta đang chuẩn bị theo đường cũ trở về, khéo mắt lại thấy một mảnh hào quang bảy sắc, vô cùng tươi đẹp. Ta định thần nhìn kỹ, chính là Phượng Hoàng kia không biết từ lúc nào đã bay từ trên trời xuống đứng ngay trước Thủy Kính. Hắn hôm nay mặc một chiếc trường bào tay rộng màu đỏ, có thêu hoa văn phượng hoàng màu vàng kim, vật áo chầm đật, hắn đứng nổi bật như vậy trước cửa, cả Thủy Kính đều được chiếu rọi rực rỡ thêm vài phần.

Nhưng hai mươi tư vị phương chủ bị hắn làm cho chói lóa như vậy, sắc mặt lại âm trầm đi rất nhiều, lũ lượt giẫm chân hạ hoa xuống, đứng ở trước mặt Phượng Hoàng. Phượng Hoàng lịch sự chắp tay: “Tiểu thần Húc Phượng tham kiến các vị phương chủ”.

Trưởng phương chủ liếc hắn: “Hỏa Thần không ngại nghìn dặm xa xôi nhiều lần xông vào cấm địa của Hoa Giới ta, không biết là vì chuyện gì?”.

“Tiểu thần lần này tới cửa là vì Cẩm Mịch tiên tử.” Khéo mắt Phượng Hoàng mang theo ý cười, còn có phần ngây không sợ chết đứng. “Húc Phượng nhận lời với Cẩm Mịch từ hôm trước, đã nói thì phải làm, huống hồ nàng còn là ý trung nhân của tiểu thần, dẫu là núi đao biển lửa cũng phải xông vào, còn xin các vị phương chủ trăm chúc một hai.”

Ý trung nhân? Nếu dựa theo cách nói của Hồ Ly tiên: “Mấy chữ ý trung nhân lão phu cho là thật mê hồn tuyệt diệu”. Phụng Hoàng lại muốn cùng ta tu luyện thuật song tu kia ư? Ta chờng cả m ngâm nghĩ một lát, ừm, thực ra cũng không phải là không thể, chỉ cần tăng thêm linh lực là được.

“Hoang đường!” Đinh Hương phương chủ nghiêng rằng nghiêng lợi tiếp lời, tức giận đến nỗi toàn thân phát run. “Thực là tạo nghiệt! Trời đất mệnh mông, nữ tử đâu chỉ có nghìn vạn người, thiên gia người sao cứ không chịu tha cho Hoa Giới ta? Huống hồ Cẩm Mịch... Hỏa Thân đừng mơ hão nữa.”

“Huống hồ Cẩm Mịch?” Phụng Hoàng nhíu nhíu mày, khóe miệng có vẻ suy ngâm: “Tiểu thân chỉ biết Cẩm Mịch là một quả tinh đã tu luyện mấy nghìn năm, nghe Đinh Hương phương chủ nói như vậy, xin chỉ giáo sao lại nói Cẩm Mịch là huống hồ...?”

Đinh Hương phương chủ im lặng, thái độ có chút ảo não.

Trưởng phương chủ ngược mắt khẽ liếc thấy ta đang bò trên đầu tường. “Chuyện trong thiên hạ, không phải nguyên do thế nào Hỏa Thân cũng có thể truy cứu. Hôm nay tiểu tiên thành tâm khuyên Nhị điện hạ một câu, đừng bị nhan sắc của Cẩm Mịch mê hoặc, cuối cùng rơi vào cảnh tan vỡ giấc mộng Hoàng Lương⁽¹⁾, trong lòng đau đớn.”

Phụng Hoàng vung tay lên, lắc lắc đầu, nói: “Tiểu thân lẽ nào lại là loại người nông cạn mê muội sắc đẹp. Húc Phụng yêu thương Cẩm Mịch, chính là vì thích bản tính trong sáng của cô ấy, chẳng có liên quan gì tới tướng mạo của cô ấy cả”.

Đinh Hương phương chủ cười mỉa một tiếng: “Người thiên gia đều là kẻ bạc tình, người có biết mấy vạn năm trước có một vị thân tiên cũng nói những lời y hệt như người không? Kết quả thì

như thế nào? Cái gọi là mãi mãi tình thân, tình mộng chẳng qua chỉ là một chuyện lừa dối ghê tởm thôi”.

Phượng Hoàng cau cau mày: “Tiểu thần không biết hai giới vì sao xưa lại kết mối oán thù ngàn vạn năm, bất luận quá khứ như thế nào, đều là chuyện đã qua, nếu kết oán đời đời kiếp kiếp thì không phải là dở sao. Cho nên vẫn xin hai mươi tư vị phương chủ nói rõ nguyên do cho tiểu thần biết, có khi là hiểu lầm cũng không chừng”.

“Hỏa Thần mất công xông vào Hoa Giới chúng ta, không bằng đi hỏi vị Thiên Đế bề hạ cao cao tại thượng kia.” Ngọc Lan phương chủ lạnh lùng xen vào.

Trưởng phương chủ vung tay ngăn Ngọc Lan phương chủ lại: “Chúng ta đã nói hết lời, chỉ có một câu: Nữ tử trong thiên hạ đều được, chỉ có Cẩm Mịch là muôn vàn lần không được!”.

“Chỉ có Cẩm Mịch là muôn vàn lần không được sao?” Phượng Hoàng nghe vậy cúi đầu trầm tư một lúc, bỗng chốc giật mình biến sắc, “Thiên Đế... Hỏa Thần quá cô... Cẩm Mịch chẳng lẽ là...”.

“Nhiều lời vô ích, lão Hồ, tiễn khách!” Trưởng phương chủ phất tay áo xoay người.

Lão Hồ ngồi ở góc tường bên cạnh nhà ta lắng nghe hồi lâu bị Trưởng phương chủ chỉ tên tóm ra, sờ sờ đầu cười gượng hắc hắc rồi di chuyển thân hình tròn vo, quay đầu làm ra vẻ mặt nghiêm túc giờ tay nói với Phượng Hoàng: “Hỏa Thần điện hạ, mời!”.

“Ôi!” Ta bò trên đầu tường nghe họ phỏng đoán đúng sai như làm ám hiệu anh một câu tôi một câu, nói khiến cho ta đầu óc mơ hồ, vậy sao có thể nói đi là đi được? Ta còn đang bị nhốt. Cho nên vội

vàng mở miệng gọi Phượng Hoàng, nào ngờ hắ n xiêu hờ n lạc phách như không nghe thấ y gì xoay người đi. Ta lúc đó mới chú ý đế n chứng nhân pháp Trương phương chủ đã bày ra ở ngoài cửa, trừ người làm phép, những người khác đề u không thấ y được ta.

Trương phương chủ dường như nghe thấ y ta hô hoán, ném cái nhìn sắc như dao, ta sợ hãi ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Ta đã thấ y Phượng Hoàng kêu ngạo, Phượng Hoàng lạnh lùng, Phượng Hoàng phong lưu, Phượng Hoàng khó tính, nhưng Phượng Hoàng ba hờ n sáu phách đã mấ t đi một nửa như hôm nay, lại là lần đầ u tiên nhìn thấ y, không khỏi hiế u kì nhìn thêm mấ y cái. Chỉ thấ y hắ n bước chân lộn xộn từ từ ra khỏi Thủy Kính, ngay cả mây cũng quên cười, đi thẳng không hề ngoái đầ u lại.

Đế n đây, ta coi như tham ngộ được một việc. Kì thực linh lực cao hay không cao không phải thứ quan trọng, nề u như mô m mép lợi hại, dựa vào đó có thể đánh bại địch thủ. Trương phương chủ lần này đố i trận với Phượng Hoàng chính là một ví dụ tốt, sự sùng bái của ta với lão nhân gia này không khỏi tăng thêm vài phầ n.

Chỉ là Phượng Hoàng bị Trương phương chủ nói cho choáng váng. Ta đi tìm ai để giải ba tấ m bùa trên cửa nhà ta đây? Trước kia ta còn có thể tung tăng thư giãn gân cốt trong Thủy Kính, giờ chỉ có thể lòng vòng trong căn phòng nhỏ của mình, rấ t là buồn phiề n.

Hai ngày lại trôi qua, Trương phương chủ theo lệ tới Thủy Kính tuầ n tra ta một lần. Đợi sau khi nàng đi, ta nhìn cái đồ ù ng hờ ã trên bàn, còn chưa qua giờ Hợi, lúc vô vị buồn chán liề n câ m mấ y cái lá bồ ã đào đi bắ t lũ đom đóm, lần lượt bứ t cánh của chúng để giải sầ u.

Đang bứ t cánh rấ t thích thú, bỗng thấ y một vì sao băng chói lóa kéo cái đuôi dài xệ t qua, chắ c là hôm nay có vị tinh quân nào đó hạ

giới vui chơi. Nghe nói phàm nhân có một tập tục, phàm là trông thấy sao rơi, nhân lúc trước khi vì sao sáng ấy chưa rơi xuống đất cầu nguyện một điều, nhất định sẽ linh nghiệm. Ta tuy cho rằng phàm nhân không có kiến thức, nhưng tập tục ấy thực sự rất thú vị, trong đáy lòng cũng khế ước một điều ước với ngôi sao ấy, cầu mong sớm được tự do.

Ta im lặng chăm chú nhìn ngôi sao ấy, sao nhìn lại cảm thấy đường đi của nó hình như có chỗ không ổn. Trong chốc lát, ánh sáng trong nhà bùng lên rực rỡ, ôi thực không ngoài dự đoán, ngôi sao đã rơi xuống nhà ta. Hy vọng nó sẽ không phá hỏng cây chuối ta trồng.

Ta vội vàng chạy ra vườn sau, sau khi một mảnh tiên quang rực rỡ tan biến, đâu có vị tiểu tinh quân cười chỏi nào. Dưới ánh trăng sáng như nước, Tiểu Ngư tiên quan dắt con Yểm Thú hoa mai, đứng im lặng trong sân mỉm cười với ta, những đường thêu màu xanh sù cức kì thanh nhã ở trên chiếc áo màu trắng hă n mặc, bay phấp phới trong gió đêm.

“Tiểu thần chưa gửi thiệp, đường đột tới trước, xin Cẩm Mịch tiên tử chớ trách tội.”

Tiểu Ngư tiên quan thực là một thần tiên lễ số chu toàn.

“Đâu có đâu có, hai ngày này rảnh rồi đến phát chán, Tiểu Ngư tiên quan đúng lúc có thể tới cùng ta giải sầu, Cẩm Mịch rất vui.” Ta vội vàng khách khí nói đôi câu.

Tiểu Ngư tiên quan nhìn tay ta, khóe môi hiện lên ý cười. Ta nhìn theo ánh mắt của hă n, thấy trong tay mình cầm một đống cánh đom đóm, mà y con đom đóm này bị nă m cánh, đang quẫy rất hăng hái. Ta vội vàng rút chúng đi, xoa xoa tay cười trừ.

Tiểu Ngư tiên quan thu lại ánh mắt, nhẹ nhàng nở một nụ cười: “Cảm Mịch tiên tử quả nhiên có chút buồn phiền, tiểu thần không biết có thể vinh hạnh đưa Cảm Mịch tiên tử ra khỏi Thủy Kính giải khuây không?”. Tiểu Ngư tiên quan quả là một thần tiên tốt, rất hiểu lòng người.

Ta làm ra vẻ miễn cưỡng nói: “Cũng được”.

Ta trèo lên lưng Yểm Thú, Tiểu Ngư tiên quan dắt dây, nhanh chóng bay ra khỏi kết giới của Trường phương chủ, trước mắt là khoảng không gian thoáng đãng sáng sủa. Ta càng phát giác ra vị Tiểu Ngư tiên quan này là một thần tiên tốt, pháp thuật cao cường.

Có thể thấy phạm nhân có lúc cũng có hiểu biết, thuyết cá nhân nguyện với sao rơi này quả nhiên cực kỳ linh nghiệm.

3

Không biết bao nhiêu ngôi sao vỡ vụn tụ tập trên bầu trời tạo thành Thiên Hà, Tiểu Ngư tiên quan dắt Yểm Thú hoa mai tiến vào Thiên hà, đi ngược dòng lên phía trước. Một vùng sao lấp lánh ước chừng không tới mắt cá chân, lặng lẽ trôi đi vô thanh vô tức. Bốn bề một mảnh yên tĩnh, ngay cả lũ côn trùng ngày thường om sòm cũng đều đi ngủ.

Ta cười trên lưng Yểm Thú, vuốt vuốt lớp lông mềm mượt của nó, quay đầu nói với Tiểu Ngư tiên quan: “Nhuận Ngọc tiên quan cái chức vụ này bàn về thứ bậc thì không tệ, nhưng nếu bàn về thú vị, Cảm Mịch cho rằng không hay bằng Mão Nhật tinh quân”.

“Ồ! Xin được nghe cao kiến của Cảm Mịch tiên tử.” Tiểu Ngư tiên quan dừng bước quay đầu lại nhìn ta một cái.

“Mão Nhật tinh quân làm việc ban ngày, gà chó kêu vang rất là náo nhiệt. Làm việc ban đêm ai cũng đi ngủ cả, quá tĩnh lặng, chỉ có một con Yểm Thú cầm này làm bạn, ngay cả người nói chuyện cùng cũng không có, Tiểu Ngư tiên quan làm thầ n tiên không phải quá cô đơn tịch mịch sao.”

Tiểu Ngư tiên quan cúi đầ u nhìn dòng Thiên hà đang chảy lấ p lánh dưới chân, nhẹ nhàng mỉm cười với hình bóng phản chiế u của mình. “Chỉ có người đã từng trải qua náo nhiệt mới hiểu thê nào là tịch mịch. Ta vô n là một vị thầ n tiên vạn năm cô độc, năm năm tháng tháng đầ u một mình ăn cơm, một mình tu luyện, một mình đọc sách, một mình đi ngủ, trước nay chưa từng trải nghiệm náo nhiệt sao có thể hiểu được tịch mịch là gì?”

Ta nghiêng đầ u nói với hắ n: “Ta đêm ngủ rấ t muộn, người nê u buồ n chán thì có thể tới tìm ta, hoặc là ta tìm người, hai người chúng ta cùng làm một đôi bạn tồ t. Chỉ là không biế t phủ đệ của Tiểu Ngư tiên quan ở đâu?”.

Tiểu Ngư tiên quan ngắ ng đầ u lên, trong mắ t ánh lên một vì sao tan vỡ, trong sáng như lưu ly. “Tuyê n Cơ cung ta ở nằ m ở cuố i câ u vô ng, trong Âm Lâm. Ngày đó Cẩm Mịch tiên tử vừa khéo gặp tiê u thầ n ở trong Âm Lâm.”

Ta gật gật đầ u, móc từ trong tay áo ra một hạt giồ ng, đưa cho hắ n: “Đây là hạt giồ ng hoa Văn Hương Ngọc, loài hoa này thích nở về đêm, ban ngày lại khép cánh nghỉ ngơi, rấ t giồ ng tính cách của Tiểu Ngư tiên quan, rấ t hợp làm bạn với người”.

Nhuận Ngọc tiên quan nhận lấ y hạt giồ ng cẩn thận câ t vào trong người, cười với ta: “Đa tạ Cẩm Mịch tiên tử”.

“Đâu có đâu có.” Ta vỗ vỗ con Yểm Thú đang cười ra vẻ khách khí: “Chỉ là... chỉ là Dạ Thầ n có thể đừng đưa ta về Thủy Kính hay

không? Cẩm Mịch muốn ở trong Tuyên Cơ cung của Đại điện hạ quả ý quả mấy ngày, không biết có được không?”.

Tiểu Ngư tiên quan phì cười: “Hôm nay đã mời Cẩm Mịch tiên tử từ trong Thủy Kính đi ra ngoài, đương nhiên sẽ không đưa tiên tử trở về. Cẩm Mịch tiên tử không chê Tuyên Cơ cung của ta, ta đã cảm thấy rất vinh hạnh, còn nói gì tới quả ý quả? Chỉ là nếu hai mươi tư vị phương chủ thấy Cẩm Mịch tiên tử đi mất, giống như lần trước nhất định sẽ tìm lên Thiên Giới, cho nên Cẩm Mịch tiên tử nếu muốn tự do lâu dài, Nhuận Ngọc cho rằng Thiên Giới không phải là một lựa chọn tốt”.

“Rất có lý.” Ta liên tục gật gù, vẫn là Tiểu Ngư tiên quan suy nghĩ chu toàn. “Chỉ là Cẩm Mịch không thông thạo lục giới, còn phải phiên Nhuận Ngọc tiên quan chỉ cho con đường sáng.”

Tiểu Ngư tiên quan cười ôn hòa nhưng không trả lời, chỉ dắt Yểm Thú một đường đi ngược lên trên, sau khi tới đầu ngưỡn Thiên hà, bước lên bờ nói: “Tới đây là ranh giới của Thiên hà, trên là trời, dưới là đất, vượt qua Thiên hà đi xuống dưới chính là Phàm Giới. Trên gian thế tục muôn vẻ, nếu muốn tìm thấy khí tức của Cẩm Mịch tiên tử trong muôn vạn chúng sinh, chắc là không phải chuyện dễ”.

“Đại Thầ nhân điện hạ quả nhiên là tài năng trụ cột hiếm có của Thiên Giới, Cẩm Mịch vô cùng khâm phục ngài.” Ta vô cùng vui sướng nói với Tiểu Ngư tiên quan.

Tiểu Ngư tiên quan dắt ta tung mình nhảy xuống, bụi hồng trên cuồn cuộn phả vào mặt.

Tiểu Ngư tiên quan tìm lấy một ngôi nhà vừa mắt ở trên gian thu xếp ổn thỏa cho ta, lại biến ta thành bộ dạng nam nhi, ta còn chưa kịp cầm gương soi một cái, tên Thổ Địa phong thủy vùng này đã như mèo thấy mỡ, một đường ngửi thấy tiên khí xông vào.

“Ồ...” Thổ Địa ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn chằm chằm vào cổ ta hồi lâu. Ta nghi hoặc quay đầu, thì ra sợi dây buộc tóc của ta quá dài, vừa rồi không để ý nên đầu sợi dây đã xuôi theo gáy chui vào trong y phục phía sau lưng, Tiểu Ngư tiên quan rất cẩn thận, đưa tay thay ta rút cái sợi dây ấy ra khỏi y phục, không để sợi dây ấy làm cổ ta ngứa ngáy.

Sau khi giải quyết ổn thỏa sợi dây buộc tóc, Tiểu Ngư tiên quan xoay sang viên Thổ Địa kia nói rất ôn tồn tử tế: “Lần này mượn dùng bảo địa của Thổ Địa một phen, còn chưa thông báo, xin được thứ lỗi”.

Viên Thổ Địa kia cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại, khom người làm lễ cung kính nói: “Dạ Thôn Đại điện hạ quang lâm tề xá, thực làm cho hoa cỏ trong phương viên nghìn dặm nơi đây vinh hạnh, tỏa sáng rực rỡ! Tiểu tiên khi còn sống được một lần nhìn thấy phong tư lỗi lạc của Đại điện hạ, thực là may mắn trong ba kiếp, phúc lộc vô biên! Tiểu tiên...”.

“Vị này là người bạn tốt Lăng Quang công tử tiểu thôn kết giao gần đây, vì gặp phải mấy chuyện phiền lòng, mượn nhà của ngài ở một thời gian, còn xin Thổ Địa tiên quan quan chăm sóc tử tế.” Tiểu Ngư tiên quan giơ tay giới thiệu ta. Cái tên giả Lăng Quang này, ta thấy cũng hay, liền lẳng lặng chấp nhận.

Phần mở đầu sôi nổi hào hùng của Thổ Địa bị Tiểu Ngư tiên quan cắt đứt lúc cao trào, nhưng hẳn cũng không buồn bã, rất nhanh nhẹn xoay người sang làm lễ với ta: “Tiểu tiên tham kiến Lăng Quang công tử”. Tiếp đó ra vẻ hào sảng vỗ vỗ ngực bảo đảm với Tiểu Ngư tiên quan: “Núi này do ta mở, đường này do ta tạo, đất này do ta làm chủ! Nếu có người muốn thương tổn đến một sợi tóc của Lăng Quang công tử, ắt trước tiên phải giẫm qua xác của tiểu tiên!”.

Ồ, lời này nghe rất là có khí phách.

Tiểu Ngư tiên quan thì thầm bên tai ta: “Thỏ Địa này trước khi phi thăng thành tiên là một tên sơn tặc chặn đường cướp bóc”.

Ta hiểu ra gật gật đầu.

“Như thế, vâng và cho Thỏ Địa rồi.” Tiểu Ngư tiên quan hài lòng liếc khách khí với Thỏ Địa một phen.

“Chuyện này...” Đôi mắt lạnh lợi của Thỏ Địa nhìn lên người ta và Tiểu Ngư tiên quan mờ ý lờn, sau đó sắc mặt nghiêm túc nói với Tiểu Ngư tiên quan: “Kì thực, tiểu tiên mắt mũi kém nhem, trong đêm càng không nhìn thấy rõ, hai tay giơ ra cũng chỉ có thể thấy được cái hình mờ mờ ảo ảo thôi. Dạ Thôn Đại điện hạ không cần lo lắng về tiểu tiên, cứ tiếp tục... tiếp tục... tiểu tiên xin cáo lui”.

Ta nhìn vị Thỏ Địa theo lời nói là mắt mũi kém nhem kia, tay chân lạnh lẽ thay bọn ta hết lòng đóng cửa lại, một đường chạy thẳng trong màn đêm đen kịt, linh hoạt vòng qua hòn giả sơn và hồ nước, chạy ra ngoài nhanh như gió. Trong lòng ta không khỏi phiêu nhiên muộn, tiếp theo sẽ là chuyện gì đây? Không phải là Tiểu Ngư tiên quan có việc gấp cần làm chứ, nhân đó ta quay đầu lại nói với hắn: “Tiểu Ngư tiên quan cứ tiếp tục”.

Tiểu Ngư tiên quan không biết nên khóc hay cười day day thái dương.

Chương 7

Say

Ta vội vàng giơ tay nhẹ nhàng chọc vào người hắ n, nào ngờ hắ n loạng choạng lại thuận thế dựa vào vai ta, mùi rượu Hoa Quê xộc thẳng vào mặt, lúc này ta mới biết kì thực hắ n đã say từ lâu rồi.

I

“Người sống trên đời, không gì ngoài bốn thú vui lớn là ăn, uống, chơi gái và cờ bạc.” Thổ Địa tiên quan gương mặt đỏ bừng, khua môi múa mép, một tay cầm chén rượu, một tay nắm lấy tay áo ta, có vẻ cởi mở chân tình: “Có điều nếu nói tới vật trong chén, chút rượu ở nhân gian nếu so với tiên gia bí tửu của Lăng Quang công tử, thế thì, thế thì nói thế nào nhỉ, như là nước đái mèo vậy, hoàn toàn không đáng nhắc lên bàn”.

Ta rất khoan dung đại lượng để mặc hắ n nắm lấy tay áo của ta, cười tủm tỉm khiêm tốn thỉnh giáo: “Tạm không nói tới chuyện ăn và uống nữa, không biết đánh bạc và chơi gái là thú vui như thế nào nhỉ? Lăng Quang lần đầu tới đây, còn phải phiền Thổ Địa chỉ giáo một hai”.

“Hắc hắc c!” Thổ Địa tiên quan cười một cách đen tối, “Không phải ta nói đùa, trên trời cái gì cũng tốt, nhưng không khỏi quá thanh đạm nhạt nhẽo, nhưng sao có thể so với sự sung sướng mê người của lạc thú chốn trần gian này được. Được Lăng Quang công tử không chê ngôi nhà tranh của tiểu tiên tới đây làm khách, tiểu tiên

đương nhiên phải làm hết nghĩa vụ của người chủ nhà”. Lúc nói liền cầm lấy tay ta, hào sảng nói: “Đi đi đi, tiểu tiên lần này dẫn Lăng Quang công tử đi tìm lạc thú”.

“Vất vả cho ngài rồi.” Ta chấp tay, sửa lại áo mũ, tiêu sai cùng hắn đi ra khỏi cửa.

Ta tới trăn gian được nửa tháng, Nhuận Ngọc tiên quan làm việc ban đêm, ban ngày trừ lúc ngủ trong chốc lát, phần lớn thời gian đều ở bên ta đánh cờ, chơi đàn, bàn luận về văn thơ sách vở, chăm sóc ta vô cùng chu đáo, tận tình. Thế nhưng, quá chu đáo cũng có cái dở của quá chu đáo, ngày ngày không rời khỏi ngôi nhà này có cảm giác buồn bức như bị giam lỏng trong Thủy Kính vậy, chẳng qua chỉ là chuyển sang một nơi khác mà thôi.

Tiểu Ngư tiên quan từ tốn nói với ta: “Chỗ phạm trăn có nhiều thú ồ ồ, nếu để chúng làm vậy bản tiên nguyên thanh tịnh của Cẩm Mịch tiên tử, Nhuận Ngọc có chết vạn lần cũng khó thoát tội này”.

Vậy bản ta, mau mau làm vậy bản ta! Chỉ cần có thể đi ra ngoài chơi. Mặc cho trong lòng ta gào thét liên hồi, dưới ánh mắt thành khẩn như nước của Tiểu Ngư tiên quan, ta cuối cùng vẫn kết một câu: “Tiểu Ngư tiên quan nói rất đúng”.

Mấy ngày nay, Tiểu Ngư tiên quan không biết gặp phải công vụ gì bận rộn, ban ngày cũng không có thời gian rảnh rỗi tới đánh cờ với ta, chỉ đành nhờ Thổ Địa tới chăm sóc ta. Thổ Địa tiên quan quan vô cùng cung kính tuân theo ý chỉ của Đại điện hạ, ngày ngày mang theo đặc sản vùng này tới cửa hiếu kính với ta, cái gì mà đầu cổ vịt, vịt nẫu tương, vịt hoa quế, vịt muôi... Ta tuy rất háu ăn, nhưng không có oán thù gì lớn với loài vịt trong điều tộc, thế là khuyên Thổ Địa đổi sang món khác. Tiểu Thổ Địa lại có sắc mặt không thể gạt

bừa: “Lăng Quang công tử không biế t rô`i, món ngon nhấ t để nhấ m rượu chính là thịt vịt, nhấ p một ngum hoàng tửu, cắ n hai miế ng thịt vịt, nhân sinh khoan khoái a khoan khoái!”.

Vị Thổ Địa này thích uố ng rượu, nhưng tửu lượng lại rấ t kém, mỗi lâ n uố ng không quá mười bình, liề n nói năng loạn xạ, những lời nói bừa không giảm mà lại tăng thêm, thẳng như ruột ngựa, những lời tục tĩu tuôn ra hế t chuyện này tới chuyện khác.

Ta cũng nề m thử ít hoàng tửu, rấ t khó uố ng, không hiểu sao Thổ Địa lại có thể uố ng một cách thích thú như vậy. Thực ra không nữ nhìn hắ n hành hạ bản thân như vậy, ta liề n đặc biệt dùng hoa quế trong vườn ủ cho hắ n ít rượu, ý muố n thuận tiện cho hắ n thưởng thức. Kề t quả Thổ Địa vừa mới uố ng chưa được một bình rượu Hoa Quế liề n hai mắ t lơ`i lơ, hỏi gì đáp nắ y. Thật đáng thờ dài, ta liề n uố ng hai mươi mắ y bình linh đài vẫn không có chút hỗn độn nào. Trước kia tinh linh trong Thủy Kính sợ nhấ t là uố ng rượu với ta, đế n lúc khi ta muố n uố ng thì lại không tìm được bạn, thực là đúng với câu: “Xứ cao gió càng lạnh”.

Hôm nay, vô n muố n sau khi chuồ c hắ n lăn quay, ta sẽ ra ngoài thăm thú. Nào ngờ hắ n tuy uố ng nhiề u, nhưng vẫn rấ t nhiệt tình đòi đích thân đưa ta đi, ta thấ y rấ t hay.

Lại nói Thổ Địa tiên quan này nhân lúc say dắ t ta rẽ quặt lung tung, cuố i cùng đế n trước một cửa hiệu nhỏ, nơi đây xem ra chỉ là một cửa hàng bán vải nhỏ thôi, sau khi vào cửa hàng, Thổ Địa tiên quan hỏi trưởng quầ y: “Không biế t ở đâu có bán cá tươi nhỉ?”.

Vị trưởng quầ y kia bị mùi rượu nô`ng nặc của hắ n làm cho thấ t điên bát đảo, rấ t khó khăn mới bình tĩnh trở lại, nhìn kĩ hai chúng ta một lâ n, nói: “Hai vị công tử mời đi theo ta”.

Ta thấy rất kì lạ, theo vị trưởng quân tiến vào phía sau cửa hiệu, lại đi xuống mấy tầng cầu thang, đi xuống lòng đất, mới phát hiện ra có cảnh đẹp lạ thường. Căn phòng dưới đất này đèn đuốc sáng choang, bày đặt chỉnh tề, có khoảng không dưới hai mươi tư cái bàn bốn cạnh, mỗi cái bàn đều ngồi bốn người, trước mặt xếp một hàng đậu phụ nhỏ làm ra vẻ suy nghĩ rất lung, bên cạnh cũng có hai ba người đứng xem.

“Chỗ này đánh bạc đặt cược lớn, cao thủ nhiều, nếu muốn đánh bạc thì phải đến đây mới tận hứng.” Thổ Địa tiên quan nói bên tai ta. Hắn lấy từ trưởng quân một bộ mặt cược, giống như miếng đậu phụ, sau khi đem quy tắc giảng giải đại khái cho ta một lần, liền kéo hai kẻ phạm nhân nữa ngồi vào bàn chính thức bắt đầu.

Sau hai canh giờ, ta và Thổ Địa tiên quan bị vệ sĩ sòng bạc này đuổi ra đường cái: “Vị công tử này, chúng ta làm ăn cò con, chịu không nổi cao nhân như ngài giày vò, còn xin ngài đừng đến phá sòng bạc nữa”. Cuối cùng, viên trưởng quân còn vái ta ba vái.

Thổ Địa tiên quan đứng bên cạnh nhìn ta vô cùng sùng bái: “Lăng Quang công tử thật mát tay! Tay nghề đánh bạc rất cừ! Chân thân của Lăng Quang công tử không phải là Thân Tài quan nhị gia chứ?”.

Ta nhớ kĩ lại vị quan nhị gia có gương mặt đỏ hồng như quả táo kia, lại so sánh với bộ dạng khuôn mặt trắng trẻo nhẵn nhụi của mình, thực chẳng giống chút nào. Cái trò chơi mặt cược này chán chết đi được, đã chơi là phải có thắng có thua mới thú vị, như ta và Tiểu Ngư tiên quan đánh cờ, hắn ăn của ta ba, bốn con, ta ăn của hắn năm, sáu con, luân phiên thắng thua mới thú vị. Đâu có như trò mặt cược này, ta thiếu quân bài gì liền có thể bắt được quân đó, ván nào cũng ù, trừ thắng được mấy thứ vàng vàng trắng trắng nặng trình trịch ra, quả thực chả có gì thú vị, thôi đi thôi đi.

Ta giữ giữ vạt áo mà t hế t cả hứng thú đi phía trước, Thổ Địa dùng một cái hầ u bao bằ ng vải xách mắ y thứ vàng vàng trắng trắng mà ta thắ ng được lắ c la lắ c lư chạy đắ ng sau.

Đã thử đánh bạc rô i, liề n không ngại tiện đường thử nghiệm luôn thử cuố i cùng trong bồ n lạc thú lớn nhấ t của đời người mà Thổ Địa nói.

Thổ Địa tiên quan dắ t ta tới một chỗ gọi là Vạn Xuân lâu, đập vào mũi là một mùi son phấ n kinh người xông thẳng lên huyết thiên linh cái, ta khiế p hẩ mắ t trắng dã. Một nữ tử lớn tuổi áo quầ n lộng lẫy chạy ra níu lắ y ta và Thổ Địa tiên quan: “Ôi nhìn hai vị công tử tuấ n tú này, mau vào đây, mau vào đây! Không biế t hai vị công tử có quen cô nương nào không?”.

Thổ Địa vẫn còn chuế nh choáng say, lại đi chặ ng đường không ngắ n, thử phì phò tiện tay ném cái túi vải lên bàn, uố ng một ngụm trà, nói: “Đem những cô đẹp nhấ t của các ngưoi ra đây”.

Bà ta liế c một cái thắ y miệng túi để ngỏ, ánh mắ t lập tức sáng lên, câ t giọng lạnh lạnh gọi lên trên lầ u: “Mẫu Đơn! Nguyệt Quế ! Có khách quý!”.

Ta vừa nghe liề n ngó người, Mẫu Đơn Trương phương chủ ư?

Ta túm lắ y Thổ Địa phá cửa chạy troắ n, một hơi chạy như điên, không biế t chạy bao xa, không nhìn thắ y ai cười hoa tới bắ t ta mới yên tâm thở ra một hơi dừng lại.

May mà ta phản ứng nhanh nhạy! Nế u lại bị Trương phương chủ bắ t về , không biế t sẽ bị trừng phạt như the nào đây, may quá, may quá!

“Lăng Quang công tử làm cái gì vậy?” Thổ Địa không rõ nguyên nhân, ngạc nhiên hỏi ta. Nhưng không đợi ta mở miệng trả lời, hắ n vỗ vỗ sau gáy, bỗng nhiên tỉnh ra nói: “Tiểu tiên sơ suất, tiểu tiên sơ suất, tiểu tiên lại quên mất sở thích của Lăng Quang công tử, về lí phải tự phạt!”.

Ừa? Ta có sở thích gì vậy?

Thổ Địa không để ta kịp nói gì, dắ t ta gõ cửa vào một chỗ gọi là Nam Lâu tiểu quán, trong khu vườn nhỏ cạnh cửa có trồ ng cúc trồ ng đào, rắ t là trang nhã, càng đi vào trong càng thắ y có chỗ không ổn, nhưng lại không nói rõ được không ổn ở chỗ nào. Cho đế n khi Thổ Địa tiên quan cực kì hào phóng ném ra mắ y thứ vàng rực, phải trái hai tên nam tử mặc áo hoa da trắ ng nỡn bước ra nép vào người ta, ta mới phát giác ra chỗ không ổn rút cục là chỗ nào.

Đưa mắ t nhìn, khắ p cả Nam Lâu tiểu quán này toàn là đàn ông với đàn ông ôm á p nhau. Thì ra đây là nơi dân đoạn tụ tập trung song tu.

“Hai tên tiểu quan này, Lăng Quang công tử có thắ y vừa lòng không?” Thổ Địa tiên quan cười ha hả híp cả mắ t, ngô ì trên cái ghế thái sư ở bên cạnh uớ ng trà, nghe giọng còn ngọng nghịu thề kia, hiển nhiên là vẫn còn say.

Ta nuớ t ngậm nước bọt, nói: “Rắ t hài lòng”.

Đã tới rồ ì thì bình tĩnh thôi. Ta định thắ n, lại không biế t tiế p sau nên làm thề nào, nế u để người ta chê cười ta chưa từng trải việc đời thì không hay. Ta quay đầ u nhìn vào tá m rèm ở sát vách, chỉ thắ y một người đàn ông trông như cục thịt cằ m một cái quạt xế p gọn gắ y gắ y cằ m gã tiểu quan đang nằ m trong lòng hắ n, cười nói: “Oanh ca, đề gia gia yêu người!”.

Hiếu rô`i!

Chỉ là, trên tay ta không có quạt thì nên làm thế` nào? Nế`u từ hư không biế`n ra một cái quạt sợ là sẽ làm đám phàn nhân này sợ chề`t khiế`p. Cho nên ta tiện tay lấ`y một đôi đũa để trên cái bàn trước mặt, nhẹ nhàng nâng cắ`m gã tiểu quan đang ôm lấ`y vai ta ở bên tay phải lên, nở nụ cười, vận khí đang chuẩn bị nói mấ`y câu vừa học được. Nào ngờ gã tiểu quan bên cạnh khẽ`ngẩng đầ`u lên, ánh mắ`t lại sững sờ nhìn về` phía sau lưng của ta, trong mắ`t đã có vẻ hăm mộ` lại có ý kinh ngạc.

“Cảm Mịch?!”

Ta quay đầ`u, chỉ thấ`y Phượng Hoàng đang đứng ở cửa, áo xanh giầy đen, thầ`n thái trên mặt đã siêu thoát lục giới, không nhập luân hồ`i, vô cùng ảo diệu.

Ta cười cười với hắ`n: “Thật khéo, Nhị điện hạ cũng tới đây tìm thú vui sao?”.

2

“Tìm thú vui ư?!” Phượng Hoàng bình tĩnh nhắ`c lại lời của ta một lầ`n, một trận gió lạnh thổi vù vù sau gáy ta: “Ta là tới tìm ngươi đầ`y”.

Đám phàn nhân trong đại sảnh không biế`t trúng phải thứ tà thuật gì, ai ai cũng mờ`m há hốc mắ`t trợn trừng nhìn Phượng Hoàng, trên mặt có mấ`y phầ`n ngây dại đờ đẫn. Cục thịt trong cái rèm sát vách cũng nuố`t nước bọt nói: “Cực phẩm ôi cực phẩm! Kinh hãi người trời!”.

Ủa? Ta kinh ngạc, không ngờ giữa chỗ n phồ chợ trầ n gian này nay cũng có cao nhân thâm tang bất lộ, vừa nhìn đã nhận ra Phụng Hoàng là “người trời”⁽¹⁾, lúc trước ta lại khinh thường cục thịt đó.

Ta đang nghiêng cổ nói chuyện với Phụng Hoàng, có chút khó chịu, đang định đổi tư thế khác, lại thấy Phụng Hoàng hai mắt âm trầm nhìn tay của ta. Ta nhìn theo ánh mắt của hắ n, khó trách ta cảm thấy tay ê ẩm như vậy, thì ra tay trái ta vẫn cầm cái đĩa gậy gậy cắ m gĩa tiểu quan kia.

Phụng Hoàng ánh mắt biế n đổi, cái đĩa trong tay ta liên rơi bịch xuống đất, bốc lửa trong nháy mắt, trong chỗ lát liên biế n thành tro bụi. Vạt áo hai tên tiểu quan vớ n dựa vào gầ n ta đột nhiên bốc cháy, dọa cho hai người nhảy dựng lên, có lẽ muố n tìm cốc nước để giải tắ t lửa, lúc ra tay không kịp lại lắ y nhằ m cốc rượu trên bàn, một chén đồ xuống lửa còn cháy dữ hơn.

Rèm lụa, ghé gổ, bàn trúc... phàm là những thứ dễ cháy trong khoảnh khắc đề u vô có bốc lửa cháy rùng rục, đám phàm nhân trong đại sảnh lúc này mới có phản ứng: “Cháy rồi! Mau chạy đi!”.

Trong biển lửa, ngăn cách bởi đám người đang gào thét ồm ồm đầ u chạy trốn như chuột, Phụng Hoàng nhìn ta, trong mắt có ngọn lửa nhảy múa. Ta cũng không phân biệt được ngọn lửa cháy rùng rục ấy phản chiếu vào mắt Phụng Hoàng, hay mắt Phụng Hoàng đã châm ngòi cho cả vùng biển lửa nóng bỏng này.

Trừ Phụng Hoàng ra, trong đại sảnh còn có ta và Thổ Địa tiên quan không hề động đậy. Ta không động đậy vì ngọn lửa này là lửa thường, không thể thương tổn tới ta, huố ng chỉ cặp mắt Phụng Hoàng đang nhìn ta chắ m chắ m, ta không dám động đậy. Thổ Địa tiên quan không động đậy, là vì hắ n đã ngủ rồi, có điề u ta nghĩ hắ n mắt nhắ m hờ giả vờ ngủ, thực sự là không giố ng lắ m.

Ngọn lửa này bùng lên rất nhanh, trong khoảnh khắc cả tòa tiểu lâu đã bị ngọn lửa lan rộng nuốt mất. Phượng Hoàng cuối cùng cũng có hành động, bay người đem ta ra khỏi biển lửa, Thổ Địa tiên quan vừa đuổi theo vừa hét: “Nhị điện hạ bay chậm chút, chờ ta với”.

“Yêu quái! Có yêu quái!” Hai tên phạm nhân ôm đầu run cầm cập.

Phượng Hoàng vừa mới thả ta ở ngoài rừng trúc, liền thấy trên đỉnh đầu mây đen quàn tụ, sau khi một trận sấm rền vang lên ầm ầm, cơn mưa to như trút nước đổ xuống, cách chỗ ấy không xa ngọn lửa trong tiểu lâu đã dần bị dập tắt bởi cơn mưa kịp thời. Một vị tiên giẫm chân trên lá trúc ung dung từ trên trời hạ xuống, mái tóc đen của ông tung bay, quần áo thanh bạch trang nhã, trên mặt có vẻ an tường, rất khó đoán tuổi.

“Hôm nay nếu không phải tiểu thần đi chơi tới đây, Hỏa Thần không phải định để lửa thiêu chết hơn trăm sinh linh trong tòa tiểu lâu kia chứ?” Tuy không cao lớn như Phượng Hoàng, nhưng ánh mắt trách cứ của vị tiên này vẫn rất uy nghiêm. “Trời xanh có đức hiếu sinh, sâu kiến cũng còn ham sống qua ngày, căn bản của việc tu hành chính là để cứu chúng sinh trong cơn nước lửa, Hỏa Thần vi phạm tiên đạo xuống tay độc ác, đạo hạnh hơn vạn năm đã uổng công tu luyện rồi!”.

Phượng Hoàng mắt nhìn xuống, một giọt mưa thuận thế rơi xuống, chạm vào mặt đất bắn tung tóe thành một đóa hoa nước. “Thủy Thần giáo huấn rất phải. Húc Phượng đã biết lỗi.”

Ta đi theo Phượng Hoàng hơn trăm năm, chưa từng thấy hắn hồn lìa khỏi xác cúi đầu nhận lỗi như vậy, không khỏi kinh ngạc. Có điều, nhớ lại vừa rồi ở trong tòa tiểu lâu thái độ của Phượng Hoàng

cắm hận muô´n đem ta rút gân lột da, chấ´c lửa giận lâ´n này của hắ´n là nhắ´m vào ta.

Nhân đó, ta chấ´p tay làm lễ với Thủy Thầ´n, nói: “Tham kiế´n Thủy Thầ´n. Hỏa Thầ´n vừa rô´i vô´n định phóng hỏa đố´t ta, nào ngờ lại thiế´u chính xác, châm lửa nhắ´m chỗ. Do đó, cũng không thể hoàn toàn trách Nhị điện hạ”.

Tuy ta không hiểu rõ vì sao Phượng Hoàng tức giận, chẳng qua hắ´n trước nay vui giận thấ´t thường, tự nhiên nổi nóng cũng chẳng cần lý do gì, cũng trách ta làm bia ngắ´m mà không tìm chỗ tồ´t ngoan ngoãn cho hắ´n đố´t, làm liên lụy tới người khác. Cảm Mịch ta tuy tiên thuật không cao, nhưng phẩm hạnh rấ´t tồ´t. Lại thêm, nghe nói ngày nay con nợ mới là ông chủ, ba trăm năm tu vi của ta còn chưa tới tay, nhắ´t định phải lừa cho hắ´n vui lòng mới được.

Phượng Hoàng ngắ´ng đầ´u, trên mặt hiện ra vẻ dờ khóc dờ cười, nói: “Đố´t nguoi? Không bắ´ng đố´t chính bản thân ta...”. Bộ dạng thê lương, giồ´ng như người mới bị đố´t chính là hắ´n vậy.

Thủy Thầ´n nhìn ta, trong mắ´t có vài phầ´n ngạc nhiên, sau chồ´c lát liề´n khôi phục bình tĩnh, quay đầ´u nhìn Phượng Hoàng, nói: “Chuyện hôm nay Hỏa Thầ´n nên lắ’y để răn mình, lâ´n sau đừng làm như thế´. May là lâ´n này không có thương vong, nế´u không phạm vào Thiên điề´u, sẽ bị trời phạt!”.

Khi chúng ta đang nói chuyện, Tiểu Ngu tiên quan giẩm trên một đám tinh quang, hạ xuô´ng khu rừng. Thường ngày, hắ´n vẫn luôn nhẹ nhàng điề´m tĩnh, không biế´t vì sao trong mắ´t lại có vẻ lo lắ´ng, sau khi tiế´p xúc với ánh mắ´t của ta mới yên lặng bay xuô´ng ung dung như lá rụng vậy.

“Nhuận Ngọc tham kiế´n Thủy Thầ´n tiên thượng.” Tiểu Ngu tiên quan làm lễ với Thủy Thầ´n, thái độ rấ´t cung kính.

Ta vừa nhớ ra, vị Thủy Thần tướng mạo, lời nói, cử chỉ đều tràn ngập phong vị thần tiên này chính là nhạc phụ tương lai của Tiểu Ngư tiên quan. Thực là vị trưởng bối đáng trọng vọng, khó trách Tiểu Ngư tiên quan lại tôn kính thêm một tiếng “tiên thượng” cho ông ấy.

Nào ngờ vị nhạc phụ tương lai của Đại điện hạ này chỉ khẽ “ừ” một tiếng, cặp mắt rất hư linh, ba người chúng ta đứng trước mặt ông, dường như chẳng khác gì lũ phạm nhân trong lầu lúc này, thực là một vị thần tiên phong thái uy nghi.

Tiểu Ngư tiên quan đứng thẳng người, khôi phục lại dáng vẻ trước đây.

Thủy Thần gật gù đầu với Tiểu Ngư tiên quan, sau đó lấy chiếc lá trúc giã lên bay đi mất.

Thổ Địa xúc động thở dài: “Hôm nay được gặp ba vị thiên thần chí tôn, tiểu tiên kiếp này thỏa nguyện rồi!”. Lần này há lên tiếng, khiến cho Tiểu Ngư tiên quan chú ý, quay đầu lại nhìn há một cách ôn hòa. Viên Thổ Địa này chắc là tỉnh rượu, không thở ra hơi run lập cập, lặng lẽ chuồn mất.

“Ta còn tưởng là như thế nào”, Phượng Hoàng cau mày nheo mắt, “thì ra là tay chân của Đại điện hạ, khó trách Húc Phượng tìm khắp nơi không thấy, không ngờ Đại điện hạ hao phí tâm cơ đem giâu khí tức của Cẩm Mịch giữa nơi phố chợ, ý ngài muốn thế nào?”.

Tiểu Ngư tiên quan cười cười: “Cẩm Mịch là bạn của Nhuận Ngọc, thân ở trong tù, Nhuận Ngọc đương nhiên phải dốc lòng hết sức giúp đỡ”. Tiểu Ngư tiên quan quả thực trọng nghĩa, ta khen ngợi nhìn há một cái, há cũng nhìn lại ta. “Cũng không biết lần này Nhị

điện hạ trong lòng nóng như lửa đốt tìm một tiểu hoa tinh để làm gì?”

Ngọc lửa trong mắt Phượng Hoàng lóe lên: “Người ta nói Đại điện hạ thường ở trong nhà ít đi ra ngoài, hai tai không nghe chuyện bên ngoài cửa sổ, không ngờ tin tức trên trời dưới đất đều rất linh thông, ngay cả mỗi hành động của Húc Phượng đều biết rõ”.

“Người ta vốn là huynh đệ, quan tâm yêu thương nhau là việc nên làm, sao lại ăn nói xa lạ như vậy?” Tiểu Ngư tiên quan không cho là đúng.

“Ồ! Nói như thế, hai mươi tư vị phương chủ của Hoa Giới hiểu làm Húc Phượng ức hiếp Cẩm Mịch, mấy lần muốn náo loạn Thiên Giới, chắc là Đại điện hạ cũng biết rõ, kẻ làm đệ như ta ngày thường thay Đại điện hạ gánh chịu tội danh này thì nói như thế nào?” Giọng nói của Phượng Hoàng lạnh lẽo bén nhọn như băng đá. “Đại điện hạ cũng chăm sóc người bạn Cẩm Mịch này quá chu đáo, lại chăm sóc đến cả những nơi ô uế kinh tởm như trong tòa tiêu quan lâu kia!”

Ồi trời ơi, hai mươi tư vị phương chủ tới tìm ta, không để Phượng Hoàng giao ta ra mới được.

Ta nhiệt tình tiến lên phía trước, nói xen vào: “Nghe nói ăn, uống, chơi gái, đánh bạc là bốn thú vui lớn nhất trong đời người, ta đã uống ít rượu Hoa Quê, không bằng Nhị điện hạ thưởng thức một chút?”.

Đêm khuya trăng mờ gió lạnh, uống say mới dễ hành sự.

“Ăn, uống, chơi gái, đánh bạc sao?”, Phượng Hoàng nghiêng răng nghiêng lợi, “Ai dạy cho người?”.

Trăng đêm nay rất sáng, rất tròn, chiếu sáng cả cây cầu, dòng nước, tòa giả sơn, đình hóng gió trong đình viện, ta và Phượng Hoàng, Tiểu Ngư tiên quan ba người ngồi trên bàn bát tiên uống rượu, ta cho là vô cùng hài hòa, viên mãn. Trừ Thổ Địa tiên quan đang quỳ trên mặt đất lưng đeo một cái chổi tre cao bằng nửa thân người, thỉnh thoảng lấy ống tay áo lau lau mồ hôi trên trán, tướng mạo có vẻ không được viên mãn cho lắm.

“Tiểu tiên nhận lỗi xin hai vị tiên thượng trách phạt!” Thổ Địa lần này nói rất tròn trịa, không bị nói nhịu nữa, hiển nhiên đã tỉnh rượu.

“Người biết người sai ở đâu không?” Tiểu Ngư tiên quan khéo léo dẫn dắt không hề đao to búa lớn.

“Tiểu tiên nghìn sai vạn sai, thực không nên tham thứ trong cốc, không nên lén lút đưa Lăng Quang công tử ra khỏi đây, không nên dạy Lăng Quang công tử đánh bạc!” Thổ Địa kể tội mình rất nhanh nhẹn thành khẩn.

“Ồ? Còn mấy thứ này?” Tiểu Ngư tiên quan cười cười với Thổ Địa, còn ôn hòa hơn trước nhưng Thổ Địa phát run: “Tiểu tiên tội không thể tha, phạm tội cùng hung cực ác, tội đáng chết muôn lần, nhất là không nên đưa Lăng Quang công tử tới nơi thâm ô bản thủ đó!”. Nói xong liền nã m phủ phục cả người xuống đất để nhận tội.

“Còn có gì nữa?” Phượng Hoàng lạnh lùng hỏi.

“Ồ?” Thổ Địa tiên quan nhòm người dậy chớp chớp mắt, bí hiểm nói: “Không ạ, thực sự không có!”.

Phượng Hoàng lắc lắc rượu Hoa Quê trong chén, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, ung dung nói: “Nghe nói thế gian có một hình

phật gọi là “liên đới”, cách đây ngoài nghìn dặm có một sơn trại, trong đó hình như có một ổ sơn tặc, bản thân khó khăn lắm mới có một dịp xuống trần, không bằng thay trời hành đạo tiện tay xử lý chúng?”.

Thổ Địa nước mắt đầm đìa: “Lũ sơn tặc trong sơn trại ấy là con cháu ba mươi sáu đời của anh em trên thế tục của thân, mong Nhị điện hạ giơ cao đánh khẽ!”. Chính là hoàng đế cũng có vài họ hàng nghèo, thân tiên cũng có mấy anh em trần tục.

Phượng Hoàng khóc mắt xé ch lên, quét qua Thổ Địa một cái, kéo dài âm cuối: “Bản thân kiến thức nông cạn, nghe nói có cái gì bổn lạc thú lớn nhất trong đời người, lại không biết nó là cái gì?”.

Thổ Địa toàn thân run rẩy, đột nhiên quay sang ta trịnh trọng nói: “Lăng Quang công tử, tiểu tiên hôm qua uống rượu, uống tới hồ đồ, kì thực bổn thú vui lớn trong đời người là càm, kì, thư, họa”. Cuối cùng còn cười gượng ha ha hai tiếng: “Lỡ lời, hoàn toàn là lỡ lời”.

Ồ! Ua! Một chuyện lỡ lời có thể nhầm lẫn như vậy được ư. Ta đang băn khoăn trong lòng không biết nên tin theo thuyết nào, Phượng Hoàng lại giơ tay ra xem thử ấn đường của ta: “May mà tiên căn còn tốt, chưa bị nhiễm bẩn bởi trọc khí”.

Thổ Địa tiên quan thở phào nhẹ nhõm một hơi, lại nghe thấy Phượng Hoàng nói tiếp: “Từ ngày mai khởi hành, ngươi sẽ làm tiên thị trông lò nhóm lửa trong phòng luyện đan của Thái Thượng Lão Quân”.

Thổ Địa khóc lóc thảm thiết, nói: “Nhị điện hạ, phòng luyện đan của Lão Quân giống như cái lò ng hấp, tiểu tiên sợ lửa, nếu đi tới đó sợ là thuốc còn chưa thành, tiểu tiên đã bị hấp rồi. Có thể đổi được hình phạt khác không ạ?”.

Thực tế đã chứng minh, mặc cả với tên Phượng Hoàng lạnh lùng độc ác này là một hành động không sáng suốt, chỉ thầy Phượng Hoàng hơi trầm ngâm nói: “Thế thì có một chức sai phái đang trống, nghe nói trong A Tì địa ngục đang thiếu một quỷ sai đi bắt hồn, không bằng người tới đó một thời gian?”.

“Đa tạ ân điển của Nhị điện hạ, tiểu tiên cam tâm tình nguyện đi tới phủ của Lão Quân nhóm lửa.” Thổ Địa tiên quan lau những giọt nước mắt đau khổ, bị Tiểu Ngư tiên quan vung tay cho lui xuống.

“Tay nghề ủ rượu của Cẩm Mịch rất lợi hại.” Tiểu Ngư tiên quan tinh tế thưởng thức rượu Hoa Quế trong tay, khen ngợi.

“Đâu có, đâu có.” Ta giả vờ khách khí nói một câu: “Nếu Nhuận Ngọc tiên quan thích, Cẩm Mịch sẽ đem phương pháp chế biến hết lòng truyền thụ”.

“Quyết định như vậy đi, đợi tới đêm khác khi hoa Văn Hương Ngọc nở, Nhuận Ngọc nhất định quét dọn nhà cửa, cung kính chờ tiên tử tới nhà chỉ giáo.” Tiểu Ngư tiên quan cười tươi rói.

Ta đương nhiên lập tức đáp ứng.

Phượng Hoàng ngồi một bên tự rót tự uống, rất thờ ơ. Ta ân cần cầm bình rượu lên thay hắn rót rượu, hắn cũng không nói gì, để mặc ta rót rượu thay hắn. Ta đã quen tính hắn thảnh thơi hờ hững một cái, giờ thầy hắn im lặng như vậy ta liền cảm thấy có phần quái dị.

Tiếp đó, ta nghiễm nhiên trở thành tiểu đồng hầu rượu cho hai người đó. Hai người huynh một chén đệ một chén, uống rượu không ngừng, nhưng nửa câu cũng không nói, ngay cả mắt cũng không nhìn nhau tí nào. Cứ như vậy, uống được khoảng năm bình rượu, Tiểu Ngư tiên quan một tay ôm trán cười cười với ta, đôi mắt mơ mơ

màng màng trong phút chốc đã khép lại. Ta bỏ bình rượu xuống gọi hắ n hai câu, cũng không thấy hắ n có phản ứng gì.

“Hắ n say rồi i.” Phụng Hoàng liếc Tiểu Ngư tiên quan một cái, đưa ra kết luận.

Ta bỗng cảm thấy bên chân có gì đó ngựa ngựa, cúi đầu nhìn xuống, lại thấy con Yểm Thú hoa mai đang cọ cọ vào áo ta. Con thú này tuy không biết nói nhưng bản tính rất thông linh. Ta niệm một câu pháp quyết đưa Tiểu Ngư tiên quan lên lưng nó, nó liền đưa Tiểu Ngư tiên quan bay lên Thiên Giới giữa bầu trời đen mênh mông, chắc là đi về Tây Vực.

Phụng Hoàng thần sắc phức tạp nhìn ta một cái, nhìn phong thái chắc vẫn chưa say. Tại sao nên say lại không say, không nên say thì lại say. Ta tiếp tục cầm bình rượu rót cho hắ n, khi uống tới bình thứ mười lăm, ta lập tức vứt bình rượu đi, trực tiếp lấy vò rượu giúp hắ n rót rượu. Khi uống đến bình thứ hai mươi, ta kinh sợ, không ngờ Phụng Hoàng lại là cao thủ về rượu, chẳng lẽ hắ n cũng giống ta uống ngàn chén không say? Chỉ là rượu đã uống hết sạch, tiếp theo nên làm thế nào mới được đây.

Ta kéo cái ghế đá ở bên cạnh Phụng Hoàng ngồi xuống, cân nhắc một phen, mở miệng nói: “Chuyện kia... chuyện kia... người còn nợ ta ba trăm năm tu vi, không bằng nhân đêm nay ngày lành tháng tốt trả cho ta đi”.

Hồi lâu không thấy hắ n trả lời, hắ n không phải đã hồi hận rồi chứ? Ta ngẩng đầu nhìn hắ n, lại thấy hắ n ngồi đó không hề nhúc nhích, nhìn xa còn chưa thấy, lúc này nhìn gần mới phát hiện trên má hắ n không biết từ lúc nào đã hiện ra hai vết hồng mờ mờ, đôi mắt phụng dài nhọn có một tia ngời hơi nước mê mại, càng làm đỏ mắt hắ n đen thăm thẳm.

Cứ ngô ì cứng đờ như vậy để làm gì. Ta lại nhắ c lại hai lầ n, hắ n vẫn như cũ không thềm đầ m xỉa đầ n ta. Ta tức giận đưa tay ra nhẹ nhàng chọc vào người hắ n, nào ngờ hắ n loạng choạng thuận thề ́ dựa vào vai ta, mùi rượu Hoa Quế ́ xộc thẳng vào mặt, ta lúc ấy mới biế t hắ n đã say từ lâu rồi.

Bình thường người say rượu nói rấ t nhiề u, ví dụ như Thổ Địa tiên quan; có người rấ t thích cười, ví dụ như như Hồ ́ Ly tiên; nghe nói còn có người khua tay múa chân; nhưng im lặng không nói năng gì như Phụng Hoàng, mà còn giữ tư thề ́ oai phong như vậy, ta nghĩ thực không nhiề u.

Ta muố n niệm một pháp quyế t để đưa hắ n về ́ phòng, nhưng ngại vì hắ n dựa vào gầ n ta như vậy mà còn có xu thề ́ thuận theo vai ta trượt lên, ta đành giơ một cánh tay ôm lắ y hắ n, cánh tay kia bị hắ n đè lên không cử động gì được, nói gì đế n hóa phép.

Ta đành nửa kéo nửa đỡ đưa hắ n về ́ phòng, tên gia hỏa này nặng quá, nhưng vẫn ngoan, không hành động lung tung tăng thêm gánh nặng.

Ta cô ́ hế t sức đặt hắ n lên giường nằ m tử tề ́, lại thả y tay hắ n nằ m chặt một cô c rượu không, khoe miệng đỏ hỏ nng khề ́ dầu lên, mắ t nhắ m lại, hai hàng lông mi rủ xuố ng hai cái bóng khéo léo, nhìn giồ ng như một đứa bé con chưa hế t vẻ thơ ngây.

Đứa bé này chỉ dùng để bắ t nạt! Ta giơ hai tay câ u hai má hắ n, xoa nằ n một phen, chơi rấ t thích chí.

Khi ta đang chơi rấ t hứng chí, hắ n lại đột nhiên mở mắ t ra, ánh mắ t nhìn ta ghề ́ gớm, mở miệng nói: “Tiểu yêu phương nào?”.

Chương 8

Cành cây phong nhĩ

Trong khoảnh khắc, ta cảm thấy trong trời đất dường như chỉ còn lại đôi môi mỏng câu hò náo động phách và đôi tay mạnh mẽ đang đỡ lấy eo ta của Phụng Hoàng, tất cả những thứ khác đều biến mất.

I

Ta cũng sờ nhìn hắ n mắ ng xớ i xả vào mặt ta một câu, lại rắ t hài lòng nhắ m mắ t lại, trong lòng không khỏi có chút bi phẫn, tên Phụng Hoàng kia trong mơ cũng không quên miệt thị ta.

Ta suy tính một chút, câu nói này chắ c là câu cửa miệng của hắ n, ví như Tôn Đại Thánh, hể nhìn thấy người bất kể trai gái già trẻ, ban đầu nhất định sẽ nói một câu: “Yêu quái! Trốn đi đâu!”. Lại ví như phạm nhân ở trắ n gian, hể nhìn thấy mặt bạn bè, bất kể sớm trưa chiều tối, nhất định phải hỏi một câu: “Ăn cơm chưa?”.

Thế là ta liền rộng lượng bỏ qua.

Ta đề n bên giường, nhẹ nhàng hỏi bên tai hắ n: “Phụng Hoàng, người có nhớ chuyện quan trọng là còn nợ ta sáu trăm năm tu vi hay không?”.

Phụng Hoàng hít thở đều đặn, hai mắ t nhắ m nghiêng.

“Người không phản đồ i tức là đã ngắ m xác nhận phải không?”
Ta lại nghiêm túc xác nhận một lần với hắ n.

Phượng Hoàng hai mắt nhắm nghiền, thái độ rất bình an.

“Thiếu u nợ thì trả tiền, đó là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Như vậy, ta liền tự lạy, cũng tránh cho người nhiều phiền toái.” Bây giờ chủ nợ quan tâm chu đáo như ta, ta nghĩ rằng thực không nhiều.

Ta giờ ngón tay trở và ngón giữa bên tay phải ra, để lên bên môi lần bấm niệm câu Phá Môn chú, mắt thấy giữa hai ngón tay từ từ nổi lên một tia kim quang lấp lánh, liền nhanh chóng để hai ngón tay lên ấn đường của Phượng Hoàng. Nào ngờ tia kim quang đó không những không chui vào trán Phượng Hoàng như ta mong muốn, lại bị một kết giới hào quang bảy màu bắn ngược ra ngoài. Nếu không phải ta phản ứng nhanh nhẹn, cổ tay xoay cái đã nhanh chóng rút ngón tay về, e là hai ngón tay đã bị phê.

Quá tà ác! Ta ủy khuất đưa hai ngón tay bị bỏng đến ứng đo lên miệng liên tục thổi phù phù, độ nóng của cái kết giới này có thể sánh với Hồng Liên Nghiệp Hỏa, nếu để chậm một bước, ngón tay của ta chắc chín rồi.

Cử chỉ này đương nhiên kinh động tới Phượng Hoàng, hấn chậm rãi mở mắt ra, thân sắc có chút mê muội, xoay chuyển ánh mắt mịt mờ quan sát xung quanh, cuối cùng ánh mắt dừng lại một chỗ không hề chuyển động.

Ta nhìn theo ánh mắt của hấn, chỉ thấy trên bức tường đồi diện với chiếc giường có treo một bức họa truyền thần bằng mực đen, trên tranh vẽ một chùm bồ đào màu tím ngọc tươi ngon mọng nước, xung quanh lưu một khoảng trắng lớn khiến chùm bồ đào trở nên rất sống động, giống như giờ tay là có thể hái được.

Lại nhìn Phượng Hoàng, ánh mắt nhìn chăm chú vào chùm bồ đào kia, thân sắc vừa u buồn vừa ôn nhu, vừa ngọt ngào vừa đau

thương. Nhìn thấy hắn như vậy, ta liền suy đoán một phen, đưa ra một kết luận: Nhất định là đối!

Nghĩ đến đó, ta không khỏi toàn thân phát run. Không phải con chim Phượng Hoàng này sau khi say rượu tính tình thay đổi, muốn ăn bô` đào thay đổi khẩu vị chứ? Không phải ta tự khoe khoang, chân thân của ta còn tím hơn chum bô` đào trong bức họa ba phần, tròn hơn năm phần, tươi ngon hơn tám phần, không lớn không nhỏ, vừa vặn để cái mỏ chim Phượng Hoàng kia nuốt một cái vào bụng hắn. A Di Đà Phật, A Di Đà Phật.

Ta nhẹ bước xoay người đang chuẩn bị chạy ra ngoài, chợt nghe thấy sau lưng có tiếng gọi: “Cầm Mịch?”.

Ta thu ống tay áo, hết sức cẩn thận quay người lại nói: “Đúng rồi. Ta đi kiếm một ít đồ` ăn cho người giải rượu nhé”.

“Không được.” Phượng Hoàng lập tức bác bỏ đề` nghị của ta, chống tay dựa nửa người trên chiếc giường khảm hoa, nói: “Ta không đối”.

Ta nhìn thân sắc của hắn, không giống như nói dối, liền yên tâm to gan ngỏ`i lại: “Người đã tỉnh rồi, không bả`ng tiện tay trả cho ta linh lực người thiế`u nợ?”.

Phượng Hoàng giơ tay vuốt vuốt lông mày: “Tu vi ư? Bao nhiêu năm?”.

Ta đoán hắn giờ nửa tỉnh nửa say, đầu óc không minh mẫn lắm, liền chớp chớp mắt, thành khẩn nhìn hắn một cái, nói: “Sáu trăm năm”.

“Được.” Hắn sáng khoái như vậy, khiến ta có chút bất ngờ. “Người qua đây, ta cho người.”

Đợi khi ta ngồ ì vững bên mép giường, hắ ñ giơ tay ra chậm rãi hắ ñ chùm tóc trước trán ta ra, ta phồ ì hợp nhắ ñ mắ ñ lại. Sau đó, ta cảm thắ ñ y có một luồ ñg linh lực á ñ m nóng theo á ñ ñường từ từ đi vào cơ thể, đi khắ ñ p trăm huyết đạo, vào trong cơ thể giao hòa với nguyên thầ ñ n của ta, theo đó một luồ ñg ý thông tuệ tiế ñ n thẳng vào linh đài, trong chồ ñ c lát ngực ta có cảm giác sáng khoái thoải mái.

Tồ ñ t quá! Tu vi tinh thuầ ñ n của Hỏa Thầ ñ n quả nhiên không tầ ñ m thường!

Đêm lạnh như nước, tay của Phượ ñg Hoàng lại rắ ñ t á ñ m áp, ta không khỏi hơi dựa vào tìm chút hơi á ñ m, hai tay hắ ñ n nhắ ñ t thời cứng lại nhưng lại chậm rãi không rút về ñ . Ta mở mắ ñ t nhìn hắ ñ n, chỉ thắ ñ y Phượ ñg Hoàng thầ ñ n sắ ñ c rắ ñ t chăm chú nhìn vào khuôn mặt của ta, trong mắ ñ t tràn ñầy hình ảnh giả nam trang của ta bị Tiể ñ Ngự tiên quan biể ñ n ảo thành, sắ ñ c đỏ trên má Phượ ñg Hoàng ñầ ñ n ñầ ñ n lan xuồ ñ ng cái cổ thon dài.

Ta có ñược sáu trăm năm linh lực của hắ ñ n, tâm tình rắ ñ t vui vẻ, ñột nhiên nhớ ra tên Phượ ñg Hoàng này hình như có ý muồ ñ n cùng ta song tu, không bắ ñ ng nhân hôm nay cùng nhau tu luyện.

Chỉ là, ta chưa từng tu luyện như thế ñ , không biể ñ t tu luyện từ ñâu mới tồ ñ t.

Ta trước tiên biể ñ n hóa lại hình dạng chân thực của mình, nhớ lại một phen những thứ mình nhìn thắ ñ y, nghe thắ ñ y trong Nam Lâu tiể ñ quán. Đú ñg rồ ñ i, nhưng phạm là trước song tu hình như luôn phải có một câu mở màn, tổng kắ ñ t lại không ngoài ba cách nói, tức là: “Ngươi, ñể gia gia yêu ngươi!”, hoặc “Ngươi, ngươi ngoan ngoan theo ta nào!”, hoặc là “Ngươi cứ kêu đi! Dầu có kêu rách cổ họng cũng không có ai tới cứu ngươi ñâu!”.

Ta suy nghĩ một lát, câu đầu tiên hình như hơi thẳng thắn, câu cuối không khỏi quá mạnh bạo, cho nên liền chọn câu ở giữa.

Ta một tay kéo cằm Phượng Hoàng xuống, ngả người về phía trước, nở nụ cười tươi tắn với hắn, nói với hắn cực kì ôn hòa, nho nhã: “Phượng lang, hôm nay chàng ngoan ngoãn theo ta nhé”.

Phượng Hoàng xem ra còn chưa tỉnh rượu, chỉ thấy sắc mặt rất hoang mang.

Ta đưa một cánh tay ra nhẹ nhàng ôm lấy vai Phượng Hoàng, cơ thể Phượng Hoàng vốn rất cao lớn, sau khi kéo cằm hắn xuống, gương mặt vẫn còn cách ta khá xa, ta cố ngẩng cổ lên mới hơi ngang hàng với hắn, ta rất hiền ngang áp mặt vào môi của Phượng Hoàng.

Chúng ta cứ áp sát nhau bất động, mắt to nhìn mắt nhỏ như vậy hồi lâu, ta chỉ cảm thấy cơ thể nhanh chóng cứng đờ, xem ra chuyện song tu này thực hao phí thể lực.

Ta đang chuẩn bị rút cổ lại xoay xoay, để tiếp tục làm bước sau là cởi quần áo Phượng Hoàng, Phượng Hoàng lại giơ tay ra ôm lấy eo ta, cúi mặt xuống giữ ngược lại môi ta, mùi hương thanh khiết của rượu Hoa Quê thấm vào mũi vào phổi ta. Ta sửng sò, Phượng Hoàng không hổ là người đã từng mơ giấc mộng xuân, kinh nghiệm thực phong phú hơn ta nhiều lắm.

Trong khoảnh khắc, ta cảm thấy trong trời đất dường như chỉ còn lại đôi môi mỏng câu hò náo loạn phách và đôi tay mạnh mẽ đang đỡ lấy eo ta của Phượng Hoàng, tất cả những thứ khác đều biến mất.

Trong lúc trời xoay đất chuyển, ta suy nghĩ một chút, Hồ Ly tiên quả thực không gạt ta, tư vị của kiểu song tu chéo cổ này thực là tuyệt diệu. Nhân cơ hội này ta phải nhớ cho kĩ thứ tự các bước, chuẩn bị sẵn

từ trước, để chuẩn bị lần sau khi cùng người khác song tu sẽ dựa theo trình tự này mà làm.

Ta đang tính toán, Phượng Hoàng lại ngừng lại im bất, đột nhiên nắm lấy hai vai ta đẩy ra xa hơn một thước, trong mắt tràn ngập vẻ đau khổ, nói: “Sai rồi! Loạn rồi! Đều sai cả rồi!”.

Ừ? Ta kinh ngạc, uống công ta nhớ kỹ trình tự, cuối cùng há n lại nói hỏng rồi, thực là nhận nhầm đệ tử, uống công làm thầy!

Ta chớp chớp mắt, khiêm tốn hỏi: “Vì sao?”.

Phượng Hoàng cũng nói: “Vì sao?”. Trên mặt hiện ra thần sắc rất thâm trầm. “Ta biết người đã có tình ý với ta, ta cũng có tình cảm với người, sao... tạo hóa trêu người, đạo trời bất công... đạo đức luân thường thực khó dung thứ, nếu chúng ta cố đến bên nhau, ắt bị trời phạt, tan thành tro bụi...”.

Ta càng nghe càng mơ hồ, lời nói khi say này của Phượng Hoàng không biết là muốn nói cái gì. Chỉ là lẫn lộn cả ngày, ta thực cũng hơi mệt, liền ngáp một cái, phụ họa cho lấy lệ nói: “Tan thành tro bụi thì tan thành tro bụi”.

Phượng Hoàng cầm lấy tay ta ngỡ ngàng cháy, đau khổ nói: “Ta thì không sao, chỉ là sao có thể nhẫn tâm thầy người bị trời phạt”.

Ta lúc mơ màng ngái ngủ hươ hươ tay nói: “Không sao không sao...”. Con mệt mỏi rồi kéo tới, ta thực không gượng nổi nữa, liền nằm lên giường đi gặp Chu Công.

Lúc mơ màng, chỉ thấy Chu Công giống hệt Phượng Hoàng, bộ dạng cực kỳ đau khổ vỗ vỗ má ta than thở: “Ta sao có thể bỏ được người...”.

Ta không khỏi run rẩy, quấn chặt cái chăn gấm trên người.

Khi ta mở mắt đã là buổi sáng chim hót hoa thơm. Ta nheo nheo mắt ngò ì dậy, một đạo hào quang bảy sắc lấp lánh vàng thuần theo cử động của ta nhẹ nhàng rơi xuống đất. Ta thò đầu nhìn một cái, là một sợi lông phượng, trong bóng râm khuất nắng mà vẫn tỏa sáng rực rỡ, kim quang bốn phía. Ngay cả sợi lông chim cũng cao ngạo như thế, Phượng Hoàng thực đúng là một con chim cao ngạo mạn không biết khiêm tốn là gì.

Chỉ là, ta nhìn quanh một vòng, lại không thấy con chim cao ngạo Phượng Hoàng. Ta rất vừa lòng thở phào một hơi, như vậy không cần vì ba trăm năm tu vi lấy thêm mà nhọc công kiếm lời bịa đặt.

Ta nhẹ nhàng vui sướng đứng dậy rửa mặt, sau khi búi tóc, tiện tay nhặt sợi lông phượng dưới đất cài vào tóc. Sau đó thoải mái đẩy cửa đi ra ngoài, ngẩng đầu nhìn thấy Tiểu Ngư tiên quan trong vườn một tay cầm trà thơm một tay ôm bàn cờ, quay đầu lại cười với ta một cách ấm áp: “Cầm Mịch tiên tử đêm qua ngủ có ngon không?”.

Ta cũng cười lại với hắn, nói: “Rất ngon. Chỉ là không biết rượu Hoa Quê hôm qua có làm Nhuận Ngọc tiên quan nhức đầu không?”.

“Rượu của Cầm Mịch tiên tử ngon mà không nặng, đúng là hàng thượng phẩm, chỉ đáng tiếc tửu lượng của Nhuận Ngọc vốn kém, khiến Cầm Mịch tiên tử chê cười.” Tiểu Ngư tiên quan cầm ấm trà rót đầy tám phân cái cốc không ở trước mặt, nói: “Cầm Mịch tiên tử dậy rồi đúng giờ, Nhuận Ngọc vừa khéo bày xong ván cờ chúng ta hôm trước chơi chưa xong, không bằng nhân lúc này sáng sửa chơi tiếp ván cờ?”.

Ta không hề khách khí cầm chén trà Tiểu Ngư tiên quan rót cho, cầm một quân cờ trắng hạ xuống: “Đúng vậy...”. Ta không chắc chắn lắm nhìn một cái, xác nhận với Tiểu Ngư tiên quan: “Nhuận Ngọc tiên quan có nhìn thấy Hỏa Thần không?”.

“Hôm nay là ngày chúc thọ Thiên Hậu, Nhuận Ngọc giờ đây nhìn thấy Hỏa Thần vội vã ra khỏi khu vườn này, chắc là về Tử Phương Vân cung ở Thiên Giới bậc nhất Thiên Hậu rồi.” Tiểu Ngư tiên quan nhẹ nhàng trả lời, ngược mắt lên ôn hòa nhìn ta, khi ánh mắt không mấy may để tâm lướt qua đỉnh đầu ta lại khựng lại chỗ lát, quân cờ đen trong tay rơi bịch một tiếng xuống một chỗ rất kì lạ trên bàn cờ. “Cây trâm cài tóc này của Cẩm Mịch tiên tử rất đặc biệt.”

Ta suy nghĩ nước cờ này chẳng lẽ là cách đánh mới nào đó, liền buột miệng trả lời: “Chẳng qua là tiện tay nhặt được thôi, nếu Tiểu Ngư tiên quan thích thì cứ cầm lấy đi”.

Tiểu Ngư tiên quan lấy một quân cờ đen trong hộp cờ kẹp giữa hai ngón tay, nhẹ nhàng nói: “Sợi lông phượng này rất chói mắt, Nhuận Ngọc cho là không phong nhã bằng cảnh bờ đào Cẩm Mịch tiên tử cài hôm trước”.

Thực là tri kỉ! Ta cũng cảm thấy cảnh bờ đào rất đẹp, lộ ra vẻ hoa lệ trong sự cổ điển giản dị thanh nhã. Cho nên ta thích thú tặng một cảnh bờ đào cho Tiểu Ngư tiên quan. Tiểu Ngư tiên quan rất biết thưởng thức, lúc đó liền rút cây trâm bạch ngọc trên đầu xuống, cài cảnh bờ đào ta tặng lên.

Thời gian không tới một chén trà, ván cờ dở này đã chơi xong, ta thắng hiểm hai quân, không khỏi trong lòng vui như hoa nở, nói với Tiểu Ngư tiên quan: “Hôm nay ta mời khách, mời Tiểu Ngư tiên quan đến quán trong phố chợ ăn sáng được không? Mấy thứ vàng vàng

trắng trắ ng ta thắ ng bạc hôm qua nghe nói rấ t hữu dụng ở trấ n gian, ăn, mặc đề u có thể mua, quan tước cũng có thể mua, ngay cả vợ con nghe nói cũng có thể mua. Chỉ là Tiểu Ngư tiên quan đã định hôn ước, nế u không có thể lấ y một người vợ phạm nhân cho ngưoi”. Ta chậ chậ thở dài.

Tiểu Ngư tiên quan đang câ m hộp cờ bắ ng gỗ thơm thu dọn quân cờ, nghe thề tay liề n nghiêng một cái, quân cờ đã sắ p xế p gọn gàng liề n bị rơi hơn một nửa.

Xem ra rấ t là kích động!

“Khụ...”, Tiểu Ngư tiên quan bỏ hộp cờ xuố ng trấ n định nhìn ta, nói: “Ăn sáng rấ t tô t, vợ thì...”.

Ta nhìn thấ y cờ rơi đầ y bàn, trong lòng chợt nảy ra một ý nghĩ, không biế t sáu trăm năm linh lực hôm qua Phụng Hoàng cho ta có hữu dụng không, không bắ ng nhân cơ hội này thử một chút. Thề là ta đưa hai ngón trỏ lên trước miệng, tập trung hế t tinh thầ n nhìn vào quân cờ trắ ng, lắ m bắ m niệm chú: “Biế n thành bánh bao, biế n thành bánh bao, biế n thành bánh bao!”.

Tiểu Ngư tiên quan thấ y ta làm như vậy, cũng rấ t phớ i hợp không nhậ t quân cờ nữa, khoanh tay đứng nhìn ta mặt đầ y hứng thú.

Sau một trận lạch bạch lộn bộn, quả nhiên hiệu nghiệm! Ta định thầ n nhìn kĩ, chỉ thấ y quân cờ biế n ảo một trận xoạt xoạt, cuố i cùng lại biế n thành một cục nước đá to bắ ng bàn tay, lắ n lắ n trên bàn, rơi lộn bộn xuố ng đấ t, bị mặt trời chiế u vào, hóa thành một vũng nước đọng...

Đô i diện có người hít một hơi khí lạnh, ta ngắ ng đầ u lên nhìn, chỉ thấ y Thổ Địa tiên quan hai mắ t trợn trừng như Quảng Mục Thiên Vương, đang ngơ ngắ n nhìn ta.

“Hoàn toàn chấ n động bởi tiên thuật của ta!” Ta che nửa miệng, tiể n đẩ n bên cạnh Tiểu Ngu tiên quan, nói nhỏ với hắ n.

Tiểu Ngu tiên quan thở ra một hơi, bước lên trước nửa bước, che chắ n cho ta ở phía sau: “Thỏ Địa tiên quan có việc gì không?”.

Chỉ nghe thấ y sau khi Thỏ Địa tiên quan bình tĩnh lại, ho khan một trận sặc sụa, nói: “Tiểu tiên tham kiế n Dạ Thầ n Đại điện hạ. Tiểu tiên hôm nay phải tới phủ của Lão Quân nhậm chức, trước khi đi đặc biệt tới đây từ biệt Đại điện hạ, Nhị điện hạ và Lăng Quang công tử”. Thỏ Địa tiên quan nghển nghển cổ lên nhìn về phía sau lưng Tiểu Ngu tiên quan, nhưng ánh mắ t đã đi được nửa đường lại bị Tiểu Ngu tiên quan phắ t tay áo che mắ t.

“Hắ c hắ c.” Thỏ Địa tiên quan sờ sờ đầ u, tiể p tục nói: “Không may không gặp được Nhị điện hạ và Lăng Quang công tử, không biế t vị tiểu tiên cô này xưng hô như thế nào?”.

Ta vừa nhớ ra tô i qua sau khi khôi phục nguyên dạng liề n quên mắ t không biế n hóa lại, khó trách sao Thỏ Địa tiên quan không nhận ra được. Ta đang định mở miệng trả lời hắ n, lại nghe thấ y Tiểu Ngu tiên quan nói: “Hôm nay là ngày chúc thọ Thiên Hậu, các thầ n tới chầ u. Thỏ Địa tiên quan nế u bây giờ đi gắ p, có lẽ còn có thể đẩ n kịp lễ đại xá trước yế n tiệc của Thiên Hậu”.

Thỏ Địa tiên quan nghe vậy liề n kích động khuôn mặt đỏ ửng, liên tục xoa tay, vái Tiểu Ngu tiên quan liề n ba vái: “Đa tạ Đại điện hạ mách bảo! Đại điện hạ quả đúng như lời đồn, là vị tiên thượng rắ t thiện lương nhân hậu”.

Tiểu Ngu tiên quan xua tay: “Không câ n cảm tạ ta”, sau đó nhẹ nhàng nói: “Còn vị tiểu tiên cô này... chắ c là hôm nay nắ ng chói quá, có lẽ Thỏ Địa tiên quan bị nắ ng chiế u hoa mắ t nhìn nhầ m?”.

Thổ Địa tiên quan hiểu ý rất nhanh chóng, vội vàng nói: “Tiểu tiên già rồi hoa mắt, cái gì cũng không nhìn thấy, cái gì cũng không nhìn thấy. Giờ tiểu tiên xin cáo từ”.

Tiểu Ngư tiên quan hài lòng gật gật đầu, nhìn Thổ Địa lùi ra như sương khói.

Ta vỗ vỗ đầu, nói: “Đã là ngày mừng thọ Thiên Hậu, Tiểu Ngư tiên quan sao còn ở trên gian làm gì? Không bắt đi cùng với Thổ Địa, làm thành một nhóm”.

“Không vội. Lễ mừng thọ đến tôi mới bắt đầu. Huống hồ thần tiên đông tây nam bắc trên trời dưới đất đâu chỉ có trăm nghìn người, thiếu một người như ta cũng chẳng có gì to tát.” Nhuận Ngọc tiên quan nhìn xuống cục băng đá vừa tan ra ở dưới đất, như có điều suy nghĩ.

“Phượng Hoàng không phải sáng sớm đã đi bái yết Thiên Hậu rồi sao? Tiểu Ngư tiên quan không cần đi à? Thiên Hậu lão nhân gia không tức giận sao?” Ta lại mơ hồ.

Tiểu Ngư tiên quan tay cầm hộp cờ, chậm rãi vuốt ve, cúi đầu cười nhẹ nhàng, nói: “Ta không giống với Phượng Hoàng. Nếu ta sáng sớm liền đi bái yết, Thiên Hậu lại càng thêm giận dữ”.

“Ừa?” Đó là cách nói gì thế này?

Tiểu Ngư tiên quan vung tay đi qua vũng nước, nói: “Nhuận Ngọc không phải do Thiên Hậu sinh ra”.

“Ồ. Không biết mẫu thân Tiểu Ngư tiên quan là vị Thiên phi nào?” Ta mới nghe lần đầu, không khỏi hiểu kì.

Trong mắt Tiểu Ngư tiên quan dần nổi lên một tầng mây khói: “Mẫu thân của Nhuận Ngọc chưa từng được phong làm phi, chẳng qua

chỉ là một tinh linh trong sóng nước Thái Hồ` thôi, rấ t bình thường”. Bấ t ngờ, hắ n cười một tiế ng rấ t thê lương: “Chính là rấ t bình thường, cũng như chúng sinh tâ m thường chồ n phạm trầ n, khó tránh khỏi cái chề t”.

Ồ , cách nói có chút mùi thiê n, ta nghe không hiểu lắ m, chỉ biế t là mẫu thân của Tiểu Ngư tiên quan đại khái đã mấ t rồ i.

“Không biế t thân phụ mẫu của Cẩm Mịch tiên tử là tiên thánh phương nào?” Tiểu Ngư tiên quan chuyển đề` tài nói chuyện.

“Thân phụ mẫu?” Ta ngắ n ngớ, trước nay chưa từng nghĩ tới, mắ t ta xoay tròn nói: “Không biế t, chắ c là một cảnh bờ` đào rấ t già rấ t già”.

3

Đã biế n không ra bánh bao, ta vừa nói vừa tính toán, mời Nhuận Ngọc tiên quan đi đế n quán của phạm nhân ăn sáng.

Tạm nói hai người bọn ta biế n hóa thu lại tiên khí, tìm một quán trông vừa mắ t giữa phố` đi vào, chúng ta vừa chọn lắ y một cái ghé` sạch sẽ để ngồ i xuố ng, liề n nghe thấ y có người ngồ i cách vách gọi: “Tiểu nhị, cho bồ n lạng bánh bao”.

“Tới đây!” Một người hầ u bàn sau lưng vắ t chiề c khăn vải trắ ng, tay chân nhanh nhẹn bung một cái lờ ng hắ p khói bay nghi ngút, vừa trả lời vừa chạy tới.

Phải học ngay mua ngay, chỉ là “tiểu nhị” người cách vách đã gọi rồ i, dựa theo sô` thứ tự, ta oai phong lẫm liệt đập bàn một cái, gọi: “Tiểu tam, đem thực đơn lên đây!”.

Nhất thời, cả quán im lặng như tờ, sau tấm rèm trúc bên phải mảy ánh mắt cay độc bắn ra vèo vèo. Ta quay đầu lại nhìn, chỉ thấy mảy người phụ nữ ngơ i sau tấm rèm đó, đều dùng ánh mắt oán độc phần hận nhìn ta.

Ở một góc quán có người cười phá lên.

Ta xoay người nhích lại gần Tiểu Ngư tiên quan, nhỏ giọng hỏi hắ n: “Chẳng lẽ là ta tranh trước của bọn họ?”.

Tiểu Ngư tiên quan nhậ p một ngụm trà, cũng xích lại gần ta, nhỏ giọng trả lời: “Từ “tiểu tam” này ở phớ phường trà n gian là dùng để chửi mắ ng người”.

Lúc đang nói chuyện, ông già vô n đang gầy gầy bàn tính ở trước quầ y, mặt đầ y lo lắ ng cầ m một tập thực đơn đưa tới phía trước, chắ p tay lại nói với ta: “Vị đại gia này, cái bàn cách vách kia đều là dì ba của một vị đại gia tiề n trang rắ t có máu mặt ở trắ n này, hôm nay tụ tập ở quán ta, ngài cầ n cái gì chỉ cầ n đánh tiề ng, chỉ mong ngài đừng phá quán của ta như vậy, cầ u xin ngài”.

Phàm nhân thực là kì lạ, sao “tiểu nhị” thì gọi được, “tiểu tam” lại không gọi được, quá gàn dở!

Tạm không tính toán cùng bọn họ, ta lật giở thực đơn, món đầ u tiên đập vào mắ t liề n vô cùng kinh hoàng, gọi là món “bánh rán trái cây”, khiề n cho tim gan của kẻ làm trái cây như ta như lẫn lộn giữa đầ u sôi, liên tục lắ c đầ u: “Tàn nhẫn quá! Tàn nhẫn quá!”.

Tiểu Ngư tiên quan thò đầ u ra nhìn, mím miệng cười an ủi ta: “Trái cây này không phải trái cây kia đâu, là bột mì chiên quắ y trong đầ u thôi, đừng sợ đừng sợ”.

Tuy nói là như vậy, song cái tên món ăn đậm máu đỏ vẫn làm ta trong lòng lo nôm nớp. Ta liền nhìn xuống dưới, phía dưới có một món gọi là “bánh bao canh thịt cua”, ta rất thích bánh bao, liền chỉ vào món ấy, lại gọi thêm hai bát đậu tương.

Một lát sau, người hầu bàn gọi là tiểu nhị liền bưng đến một cái lòng hấp bánh bao lớn khói nóng bay nghi ngút, ta thò tay lấy một cái, thổi phù phù, vô cùng khoái chí cắn một miếng.

Thực tế đã chứng minh, phạm nhân là giống vật không thể tin tưởng được. Trong bánh rán trái cây không có trái cây, nào ngờ trong bánh bao canh cua⁽¹⁾ lại có canh, còn có không ít canh, một ngụm canh chảy ra bắn tung tóe, rất chuẩn xác rơi vào áo của Tiểu Ngu tiên quan. Người ngồi trong góc quán lại cười phá lên.

Ta cầm ống tay áo lau áo cho Tiểu Ngu tiên quan, hã lại xua xua tay, nói: “Không sao không sao”. Phất tay áo qua chiếc áo không để lại vết tích nào. Bỗng chốc cả chiếc áo lại khôi phục vẻ mới tinh sạch sẽ.

Tiểu Ngu tiên quan thực là một vị thần tiên rộng lượng và ôn hòa, không những không giận ta, mà còn tử tế gắp một cái bánh bao chấm giấm để vào bát của ta. Như vậy, ta liền thoải mái dùng hết bữa ăn sáng còn lại.

Ăn sáng xong, Tiểu Ngu tiên quan dẫn ta đi vòng quanh phố phường, kết quả là cứ đi cho đến khi sắc trời sắp tối, Tiểu Ngu tiên quan liền đưa ta về nhà, vội vã đi tới lễ chúc thọ. Nói tóm lại, cả ngày coi như trôi qua rất bình an vui vẻ.

Chỉ là, Tiểu Ngu tiên quan rất tốt, nhưng vẫn có chỗ không tốt, vội vã đi tới lễ chúc thọ thì cứ đi, vì sao còn bày ra một kết giới nhốt ta ở trong phòng, thật là xấu xa.

Ta véo véo kết giới, nhớ lại có một lần Phượng Hoàng đã từng dạy ta Bát nhã ba la mật đa tâm kinh, trong Vô Thượng Đại Minh chú hình như có phương pháp phá giải kết giới, chỉ là với tu vi bây giờ của ta không biết có đối phó được với kết giới của Dạ Thần không. Ta lắm bả tưng kinh văn, Phá Kim chú, Phá Mộc chú, Phá Hỏa chú, Phá Thổ chú, đều không có hiệu quả, chỉ còn lại Phá Thủy chú cuối cùng, xem ra cũng không có mấy hy vọng. Dẫu tệ hại còn có hai phần may mắn, ta ngẫm niệm Phá Thủy chú một lần, không ngờ một trận hào quang sắc bén theo tiếng niệm chú hiện ra, bụp một tiếng, kết giới trong chớp mắt như quả pháo nước nổ tung đột nhiên tan biến, chỉ còn lại hơi nước tung bay mù mịt.

Tuyệt tuyệt! Hơn sáu trăm năm tu vi thực không tầm thường! Ta chạy ra khỏi cửa, chỉnh lại áo quần, chuẩn bị lên Thiên Giới dự cảnh náo nhiệt. Vừa vẫy một đám mây dưới chân, lại bỗng nhớ ra không có người dẫn đường, e là đợi đến khi ta mò lên đến bờ sông Thiên hà, trời đã sáng rồi. Không bằng kiếm một tên Thổ Địa tiên quan chỉ đường.

Thế là ta lắm bả niệm chú, niệm chú xong, một người to lớn bay phần phật từ trên trời xuống, suýt nữa nện vào mặt ta, may mà ta lùi ra phía sau hai bước.

“Ngạc nhiên quá, bây giờ Thổ Địa tiên quan không chui từ dưới đất lên sao?” Ta chỉnh lại tay áo, cúi đầu nhìn xuống mấy giọt nước không biết bắn lên trên giày từ khi nào.

Người đối diện xì một tiếng, âm thanh này thực quen tai và thân thiết.

Ta ngẩng đầu lên nhìn, người mới tới y phục toàn thân xanh biếc, ánh mắt sáng quét ra bốn phía, vạt áo tung bay rất phóng khoáng, chính là Phốc Xích Quân ngồi trong góc quán hồ i sáng.

Ta chấ p tay nói với hắ n: “Thì ra Phồ c Xích Quân là một vị thổ địa, may mắ n được gặp, may mắ n được gặp”.

Phồ c Xích! Người này không then với danh hiệu ấy bật cười một tiế ng, nói: “Phồ c Xích Quân, ô ̀, cái tên cũng hay đấ y! Ta thích nó! Có điề u ta không phải là Thổ Địa, mà là thủy yêu ở suồ i Bích Thủy ngoài thành. Không biế t vị Tiểu nhị tiên này tìm ta tới là vì việc gì?”.

Tiểu nhị tiên... Ta ngắ m nghĩ, cũng rấ t ứng hợp với cái tên Phồ c Xích Quân. Chỉ là, ta rõ ràng gọi Thổ Địa, sao người tới lại là thủy yêu? Chẳng lẽ ta có khí chấ t hấ p dẫn yêu quái? Thực là đáng buồ n... Mắ t thấ y sắ c trời sắ p tồ i, thời gian không còn nhiề u, bây giờ chỉ câ n đi thì đi thôi.

“Lầ n này mời Phồ c Xích Quân tới, là muồ n xin thỉnh giáo một chuyện. Phồ c Xích Quân có biế t đường tới Thiên Giới đi từ hướng nào là nhanh nhấ t không? Phiề n ngài dẫn đường.”

Phồ c Xích Quân vạt áo tung bay trong gió, giũ giũ những giọt nước đọng trên tóc, chậm rãi nói: “Tiểu nhị tiên không phải muồ n dự lễ chúc thọ của Thiên Hậu chứ?”.

Ta trả lời: “Đúng vậy”.

Phồ c Xích Quân lại hỏi: “Tiểu nhị tiên chuẩn bị đi tới Nam Thiên Môn hay Bắ c Thiên Môn?”.

Ta nghĩ Bắ c Thiên Môn là cửa chính của Thiên Giới, thực không hợp với phong cách của ta, còn cửa bên Nam Thiên Môn thì rấ t hợp, liề n trả lời: “Nam Thiên Môn”.

Phồ c Xích Quân lại hỏi: “Tiểu nhị tiên chuẩn bị tới từ cuồ i giờ Thân, hay đầ u giờ Dậu?”.

Ta nói: “Đương nhiên là càng nhanh càng tốt”.

Phước Xích Quân hỏi tiếp: “Tiểu nhị tiên chuẩn bị bay hay là bơi?”.

“Bay.” Ta không phải là đã, bơi thì...

Ước chừng sau khoảng nửa nén hương hỏi đáp tường tận, Phước Xích Quân lại “hừ” một tiếng, buồm bả nói: “Đường lên Thiên Giới ta biết, chỉ là vừa rồi tại hạ mới tắm gội được một nửa, liền bị Tiểu nhị tiên vội vã gọi tới, bây giờ e là trước tiên phải quay về tắm rửa cho xong”.

Ta lập tức choáng váng, đang chuẩn bị một chân giẫm chết hắc n, hắc n lại ung dung nói: “Chẳng qua, thầy ta và Tiểu nhị tiên có duyên phận, ta sẽ cố gắng nhẫn nhịn, dẫn đường cho ngươi”.

Nói xong, Phước Xích Quân tụ lại một đám hơi nước, không nhanh không chậm giẫm lên trên, thông thả bay lên phía trước dẫn đường. Ta cẩn rắng, vầy một đám mây đi theo phía sau, chúng ta một trước một sau vượt qua Thiên hà đến Nam Thiên Môn. Lúc tới nơi, giờ Thân đã qua, giờ Dậu chưa tới, vị Phước Xích Quân này tính giờ rất chuẩn xác.

Ngoài Nam Thiên Môn, trái phải có hai vị thiên tướng râu quai nón tay cầm họa kích, oai phong đứng canh cửa. Ta vội vã thu lại đám mây xông vào, Phước Xích Quân ung dung thông thả đi phía sau, nào ngờ thiên tướng lại giờ họa kích ra nhẹ nhàng ngăn ta lại: “Hai vị đạo hữu có thiệp mời không?”.

Ta sững sờ một lúc: “Không có. Ta là bạn tốt của Nguyệt Hạ tiên nhân, xin thiên tướng châm trước”.

“Như vậy thì xin lỗi, hôm nay không giống khi trước. Lễ chúc thọ của Thiên Hậu, Nam Thiên Môn này nếu không có thiệp mời, tất cả đều không được vào.” Đưa cả Hồ Ly tiên ra cũng vô dụng, thiên tướng này thực là quân bài mặt chược vuông vức, lại khó khăn như vậy!

Phước Xích Quân bỗng thò tay lên tóc của ta, nhẹ nhàng rút ra nói: “Tiểu nhị tiên quả nhiên thú vị. Rõ ràng có mang Thượng Phương bảo kiếm, còn đây đưa môm mép với các thiên tướng”.

“Tiểu thần mắc tội lớn!” Hai vị thiên tướng ôm tay quỳ xuống trước sớ long phượng trên tay Phước Xích Quân.

Chương 9

Bữa tiệc mừng thọ

Khó khăn lắm mới có thể lại được ngộ i, ta thật khoan khoái, liền tươi cười rạng rỡ ngộ i xuông, nhìn Phụng Hoàng mỉm cười một cái, rồi lại nhìn Tiểu Ngự tiên quan mỉm cười một cái.

I

Cầm lông chim làm lệnh tiễn. Tai nghe là hư mắt thấy là thực⁽¹⁾, thì ra câu nói này hoàn toàn không phải là điên cô. Không ngờ Phụng Hoàng vốn cũng chỉ là một con chim mình cá m đầ y lệnh bài mà thôi, thật đáng thương làm sao.

Ta không phải Phụng Hoàng, đương nhiên không có thói quen cá m lệnh bài khắp người chạy lung tung, trước đây ta không hiểu, giờ thì đã rõ, tất nhiên ta sẽ không dùng lông phụng làm trâm cài tóc nữa. Vì lẽ đó, sau khi vào Nam Thiên Môn ta liền lấy một cành bồ đào đổi làm trâm cài tóc, còn cái lông phụng thì đem nhét vào tay áo.

Sự phô trương của bữa tiệc mừng thọ Thiên Hậu quả nhiên không giống bình thường, phóng mắt nhìn quanh, thần tiên từ khắp mọi ngả đường chen vai nối gót nhau mà tới, người đi lại ồn ào nhộn nhạo cười trên những đụn mây cùng hướng về phía Tử Phương Vân cung. Đám mây dưới chân ta không lớn gì cho lắm, vậy mà suýt nữa cũng bị chen cho tan tác ngay ngoài cửa điện, cũng may

Phô'c Xích Quân nhanh mắt nhanh tay đỡ lấy ta, ta mới có thể tiếp đất an toàn.

Trong điện trần ngập tiên khí, ta tìm một góc khuất hài lòng ngồi xuống, không ngờ Phô'c Xích Quân cũng đến bên cạnh nhất lấy một miếng bông đoàn⁽²⁾, lông nga lông ngóng bắt chéo chân xếp bằng ngồi xuống. Ta nhìn hấn vẩy vẩy tay, nói: “Phô'c Xích Quân dẫn đường rất giỏi, tại hạ vô cùng hài lòng. Bây giờ, Phô'c Xích Quân có thể trở về rồi”.

Phô'c Xích Quân chớp mắt kinh ngạc, ngay lập tức cất giọng vừa tủi thân vừa buồn rầu rứt: “Tiểu nhị tiên qua cầu rút ván thật là quá nhanh, khiến tại hạ hoàn toàn không kịp chuẩn bị tâm lý!”.

“Vậy thì bây giờ Phô'c Xích Quân cứ chuẩn bị đi, nhưng mà không biết Phô'c Xích Quân cần bao nhiêu thời gian để chuẩn bị nhỉ?”
Làm trái cây như bọn ta từ xưa đến nay luôn luôn rộng rãi hiền hòa, đối với mọi người đều làm việc thiện.

Phô'c Xích Quân trịnh trọng suy tư một lát rồi nói: “Tại hạ yếu đuối mỏng manh, sợ là một chút thời gian thì chưa thể lấy lại tinh thần được”.

Ta nhíu nhíu hai hàng lông mày, Phô'c Xích Quân cười hì hì nói tiếp: “Tại hạ trên tỏ thiên văn dưới tường địa lý, không những có thể dẫn đường, còn có thể làm bạn hầu chuyện với Tiểu nhị tiên, xua bớt khoảng thời gian nhàm chán giữa bữa tiệc ồn ào, lộn xộn này”.

Ta nhìn các vị thần tiên chung quanh đang trò chuyện to nhỏ với nhau, không có lấy một nửa người mà ta quen biết, thôi được, tạm thời giữ lại tên thủy yêu này làm bạn vậy.

Đang lúc nói chuyện, ngoài cửa một trận sương khói mờ mịt bay qua, một nữ thần tiên xinh đẹp thanh tú thướt tha vào điện. “Đây là

Dao Cơ, Vu Sơn thân nữ, duyên dáng xinh tươi, nổi danh Thiên Giới, chặc chặc, trong số các tiên cô, nàng là người quyên rũ nhất. Có điếu, xinh tươi thì xinh tươi, nhưng eo lại to đến một thước tám, hơi thiếu chút mảnh mai yếu đuối.” Phốc Xích Quân trên tờ thiên văn dưới tường địa lý ghé vào tai ta thì thầm.

Chỉ lát sau, lại có một nữ thân tiên mềm yếu thướt tha tiến vào. “Ồ, đây là Nữ Anh của Trương Thủy, tuy rằng bàn tay có hơi lớn, nhưng lại yếu đuối mềm mại khiến người ta thương yêu. Nam nhân mà, khoái nhất là loại này, ngài nói có phải không?” Phốc Xích Quân vỗ vỗ lên vai ta muốn tìm kiếm sự đồng tình. Mắt thấy Nữ Anh kia được hai người tiên nga dìu ở hai bên nhưng bước đi vẫn cứ liêu xiêu muốn ngã, ta cũng gật gù tỏ vẻ đồng tình, nhưng Phốc Xích Quân lại than: “Có điếu yếu đuối như một miếng đậu phụ vừa cầm đã nát cũng chẳng hay ho gì, vẫn cần có thêm chút anh khí”.

Vừa nhắc đến anh khí, thì kiếm khí lại lóe lên, một nữ tiên thân đeo bội kiếm sắc bén bước qua cửa, mày liễu dựng ngược, ánh mắt sắc sảo. “Ồ, đây chính là Tinh Vệ của Điện Hải. Quả thật là một nữ trung hào kiệt! Một đồ đá nhỏ đã khiến Đông Hải lão Long Vương vô cùng sầu khổ oán, nghe nói gần đây Đông Hải Long Vương đáng thương đang thương lượng với Nam Hải Long Vương để mượn đất dọn nhà.” Phốc Xích Quân tiếp tục bát quái⁽³⁾, “Có điếu, lúc nào cũng thực thi vũ lực, khắp thiên hạ e là không có mấy nam thân tiên có thể chịu đựng được”.

Sau khi bình phẩm thêm tướng mạo, ưu khuyết, sở thích cùng tính cách của khoảng tám, chín tiên cô gì đó, ta không thể không thừa nhận tên Phốc Xích Quân này bị mắc chứng bệnh nói nhiều, liền ngắt lời hắn: “Phốc Xích Quân hiểu biết quả là nhiều”.

“Đúng vậy!”, Phôc Xích Quân diễm lệ giữ giữ vạt áo, vẻ mặt đả c ý đầy đẽ n nổi như sắ p tràn ra ngoài. “Nhớ lại năm xưa, cuố n *Lục giới mỹ nhân thưởng tích bảo điển* vô n rấ t thịnh hành trong lục giới chính là do một tay tại hạ biên soạn, hiện tại chỉ còn lại một bản. Đáng tiế c ngày nay vị thê mỹ nhân dầ n dầ n suy yế u, thua xa năm xưa, nghĩ đẽ n Hoa Thầ n Tử Phân năm ấy, đó mới thật sự là một giai nhân tuyệt mỹ, đáng tiế c hồ ng nhan bạc mệnh.” Phôc Xích Quân lắ c lắ c đầ u, bóp bóp cổ tay.

Ồ , Hoa Thầ n lão nhân gia ư, ta nhớ đẽ n cái mộ phầ n đơn độc nọ, quả thực vô cùng bạc mệnh.

“Dạ Thầ n Đại điện hạ giá đáo! Hỏa Thầ n Nhị điện hạ giá đáo!” Tiểu tiên thị ngoài cửa điện vung cây phấ t trầ n, cao giọng xướng lên. Phôc Xích Quân đáng vẻ hùng hồ n đang ôm lấ y bả vai ta, nước bọt bay tung tóe vô cùng kích động: “Nghe nói Hỏa Thầ n kia...”.

Ta chợt cảm thấ y mây đen u ám phủ kín trên đầ u, ngắ ng đầ u tìm kiế m, thì ra là tên Phượng Hoàng ánh vàng rực rỡ ngô ì xuố ng ở phía trên điện, đang chau mày lại, đôi mắ t phượng như mũi dùi nhọn hoắ t chiế u thẳng đúng ngay cái góc ta đang ngô ì. Khiế p, thị lực của tên này quả nhiên là tinh tường. Chỉ có điề u, hình như không được thân thiện cho lắ m, chẳng lẽ sự việc đã bại lộ, sau khi tỉnh rượu đã nhớ ra ta gạt của hắ n ba trăm năm tu vì rô ì sao?

Nghĩ vậy, ta liề n “bịt tai trộm chuông” quay đầ u sang hướng khác, giả vờ như không nhìn thấ y hắ n, mặc kệ ánh mắ t sắ c như đao kiế m của hắ n đang nhìn như đâm chém ở trên đỉnh đầ u của ta.

Khi ta vừa quay đầ u đi, tuy không cô ý nhưng lại nhìn ngay thấ y Tiểu Ngư tiên quan, đôi mắ t sáng như sao kia của hắ n hình

như cũng bay đến rớt ngay xuống góc nơi ta ngồi, sắc mặt có chút kinh ngạc cổ quái, nhìn ta dường như ngoài suy đoán, lại dường như đều ở trong suy đoán của hắn. Ta mỉm cười với hắn, nhưng hiếm khi thấy hắn không cười đáp lại, tựa như đang rơi vào trầm tư suy nghĩ. Chẳng lẽ đang trách ta phá kết giới của hắn một mình chạy tới Thiên Giới hay sao?

“Thủy Thần giá đáo, Phong Thần giá đáo!” Tiểu tiên thị này giọng nói to thật, ta đang chột dạ, lại nghe tiếng hét của hắn, trái tim suýt nữa nhảy ra ngoài.

Chỉ thấy Thái Sơn đại nhân của Tiểu Ngư tiên quan cùng một vị tiên cô đoan trang một trước một sau nhẹ nhàng nhập điện, hai người khiêm tốn mời nhau ngồi, mời qua mời lại ước chừng khoảng nửa chén trà, Phong Thần mới miễn cưỡng ngồi xuống trước, thật đúng là một đôi thần tiên quyên lữ tương kính như tân. “Đúng là một đôi oan ngẫu!”, Phốc Xích Quân lại lắc nhai bên tai ta.

Dáng vẻ của Thủy Thần vẫn y như ta đã gặp hôm nọ, thần sắc khoan thai lãnh đạm, khí chất thần tiên không lẫn, vạn vật vào mắt nhưng vạn vật đều là không, thập phần đạt đến cảnh giới, khiến ta vô cùng ngưỡng mộ.

Tiểu Ngư tiên quan quay sang gật đầu với hai người bọn họ, hai người cũng đáp lại một lễ.

Giữa lúc qua lại như thế, lại có một đội thần tiên lũ lượt kéo vào, vị tiên cô dẫn đầu vô cùng rực rỡ, trên người khoác một chiếc khăn quàng lông vũ rất lòe loẹt, trái phải hai bên chập các tiên tử oanh yến xinh đẹp chen chúc nhau càng làm tăng thêm khí thế. Hiếm khi thấy Phốc Xích Quân vẫn chưa lên tiếng bình phẩm bất cứ một điều gì, ta ngẫm nghĩ chẳng lẽ đây chính là người được chúc thọ hôm nay - Thiên Hậu.

Không ngờ vị Thiên Hậu này tự ý tách ra một mình đi tới phía trên điện, cúi chào Tiểu Ngự tiên quan và Phượng Hoàng, nói: “Điều tộc Tuệ Hòa ra mắ t nhị vị điện hạ”. Thì ra không phải Thiên Hậu, mà là thủ lĩnh điều tộc Không Tước đã bị Trương phương chủ cắ t đứt nguồ n lương thực mắ y chục năm, có lẽ đạo gầ n đây đã được com no áo á m trở lại, nên sắ c mặt mới hồ ng hào rạng rỡ như thế, đoàn tiên tử chim chóc sau lưng tinh thầ n cũng rắ t khỏe khoắ n.

“Ngoại trừ các tiên linh của Hoa Giới, tiệc chúc thọ lâ n này của Thiên Hậu quả thật trên trời dưới đấ t, không có nữ thầ n tiên nào là không đế n dự.” Phồ c Xích Quân trầ m ngâm nói: “Hẳn là muồ n mượn cơ hội này giải quyế t luôn mộ i nhân duyên của Hỏa Thầ n đây mà”.

Ài! Thì ra là tuyên vọ cho Phượng Hoàng.

Một vị thầ n tiên bên cạnh vuồ t vuồ t bộ râu bạc, câ t giọng uyên thâm nói: “Vị đạo hữu này nói có lý lắ m, lão hủ cũng nghĩ như vậy”.

Trong chồ c lát, mắ y vị thầ n tiên chung quanh đề u quay đầ u lại phụ họa theo, ai nắ y hứng thú dạt dào, ngươ i một lời ta một câu, thảo luận vô cùng sôi nổi. Thật đúng là: “Thiên nhai hải giác hữu cùng thì, bát quái miên miên vô tuyệt kỳ”(4). Ta tránh sao khỏi bị lây nhiễm, cũng háng hái hào hứng gia nhập vào dòng nước lũ bát quái này. Nghe Phồ c Xích Quân dẫn đầ u các vị thầ n tiên đem các tiên cô, tiên nga đang hiện diện trong điện ra so sánh, ta ngắ m nghĩa Không Tước tiên đang đứng bên cạnh Phượng Hoàng rì rầ m to nhỏ, nhắ t thời có một linh cảm.

“Ta cược hai trái bồ ðào, Không Tước tiên thắ ng.” Ta thận trọng đặt tiề n cược lên chiế c bàn dài, hai quả bồ ðào xanh xanh tròn

tròn lăn qua lăn lại, tròn mắt của mấy vị thần tiên chung quanh cũng lăn qua lăn lại theo, một lát sau...

“Ta cược một chén Quỳnh Lộ, Dao Cơ thắng.”

“Ta cược một hạt tiên đan, Tinh Vệ tiên tử thắng.”

“Ta cược một sợi tua đeo kiếm, Cát Quang nữ thần thắng.”

...

Chỉ trong chốc lát, mọi người mồm năm miệng mười tranh nhau đặt cược, chiếu bàn dài trước mặt đầy ắp đồ vật. Ha ha, khẳng định cuối cùng toàn bộ thuộc về ta. Ta vui vẻ nhìn hai người phía trên điện, Phượng Hoàng phớt lờ với Khổng Tước, hai con chim màu sắc sặc sỡ, nhìn kiểu gì cũng thấy phù hợp!

Một tiểu tiên đồ ng vấp và ngã mới chen được đến cạnh chiếu bàn dài, trong tay cầm một củ nhân sâm, vẻ mặt phân vân không biết cược cho ai: “Thế nhưng, thế nhưng Nhị điện hạ hình như thích nam thần tiên, nghe nói hôm trước trong Tê Ngô cung có một thư đồ ng thanh tú rất được Nhị điện hạ yêu thích, theo hầu Nhị điện hạ mọi lúc mọi nơi, sau vị thư đồ ng đó lại vì Nhị điện hạ, dùng phép thuật hóa thành một nữ tiên tử, liền bị Nhị điện hạ bỏ rơi luôn”.

Ồ! Không ngờ Phượng Hoàng lại là một con chim bội tình bạc nghĩa.

“Ừ, nhắc đến việc này, lão hủ cũng có nghe nói, có điều nghe nói tiểu thư đồ ng kia vượt tường nhìn trúng Kế Đô tinh quân, Nhị điện hạ nhất thời bị tổn thương, mới trục xuất hẳn ra khỏi cung.” Lão thần tiên cao thâm kia nói xen vào.

“Sai rồi, sai rồi, nghe nói tiểu thư dòng này không biết tự lượng sức mình, cùng với Nhị điện hạ để mắt đến Nguyệt Bội tinh sứ của Cửu Diệu tinh cung...” Một vị thần tiên khác phe phẩy cây quạt nhện không được cũng chen vào.

Đúng lúc ấy, ngoài điện tiểu tiên thị to hống vung phất trần, lạnh lạnh nói: “Thiên Đế giá đáo! Thiên Hậu giá đáo!”.

2

Lời còn chưa dứt, các thần tiên trong điện dòng loạt dừng lời ba hoa khoác lác, thu hết mọi hành vi thiếu kẻm chế, nhứt tề đứng dậy, cung kính chắp tay cúi đầu nghênh đón. Ta vốn muốn ngẩng đầu để xem chuyện lạ, nhưng thấy bộ dạng chúng tiên như vậy, liền cũng không giữ vẻ hung hăng càn rỡ mà ngẩng đầu hết nhìn đông tới nhìn tây, chỉ cần hơi hơi cúi đầu, thì góc độ nhìn của đôi mắt có thể vươn xa hơn một chút.

Nhìn một cái thì đã làm sao! Một đôi tròng mắt đang yên lành khỏe mạnh suýt chút nữa bị chói lóa thành mù, còn chưa kịp nhìn thấy Thiên Đế, Thiên Hậu, thì đã thấy một mảng ánh sáng cao rộng ngút trời, nhưng chăm chú nhìn kỹ, thì là hai hàng tiên nga thướt tha duyên dáng đi đầu, mỗi người cầm trong tay một cái đèn lưu ly rồng ruột, bên trong đèn đều đặt những ngôi sao mới thành hình, các ngôi sao tuy rằng mới thành hình, nhưng ánh sáng không hề yếu chút nào, chúng xuyên qua ngọc lưu ly tỏa sáng rực rỡ khiến người ta đầu vầng mắt hoa, thảo nào chúng tiên đều không dám ngẩng mặt lên. Đôi mắt một phen chói lóa, ta cuối cùng cũng không chịu nổi, đành cúi thấp đầu xuống.

“Chư vị tiên hữu hãy miễn lễ, mời cùng nhập tiệc!”

A Di Đà Phật, thời gian trôi qua ước chừng ba chén trà nhỏ, mới nghe thấy trong đại điện truyền đến một câu thưởng tọa khí thế uy nghiêm.

Hoa Giới bọn ta từ trước tới nay chưa bao giờ nhiều quý củ như thế này, do đó, lần này ta cúi đầu lâu quá huyết mạch không tránh khỏi có chút không thông, nhưng vừa muốn ngoi xuống thì cảm thấy như bước đi trong không khí, mặt đất chao đảo, xiêu vẹo ngã vào cánh tay mà Phó Xích Quân nhanh mắt vừa giơ ra, đợi đến khi ta ngoi thẳng người ổn định tư thế, vừa ngẩng đầu lên, chẳng thấy Thiên Đế, Thiên Hậu đâu, mà chỉ thấy đôi diện với đôi mắt phượng vừa dài vừa hẹp của Phượng Hoàng.

Ánh mắt ấy nên hình dung thế nào cho phải đây? Từng nghe ở phạm giới có một môn công phu tên là “Liệt Diễm Chương”⁽⁵⁾, chứ chưa từng nghe có cái gì gọi là “Liệt Diễm Nhãn”⁽⁶⁾, ta còn nghe nói thế gian có một môn công phu khác tên là “Hàn Băng Chương”, nhưng chưa từng nghe có cái gì gọi là “Hàn Băng Nhãn”. Nhưng hiện tại, ta thâm nghĩ đôi mắt dài hẹp sắc bén kia của Phượng Hoàng kết hợp với vẻ mặt của hắc n, thật sự một nửa là Liệt Diễm, một nửa là Hàn Băng, luân phiên thay đổi, rất mang tính thưởng thức.

Điều nài này quả thật là hẹp hòi, ta cùng lắm chỉ lấy dư của hắc n ba trăm năm linh lực thôi mà.

Ta khinh thường ngoảnh mặt đi, chuyển sự chú ý sang chỗ ngoi phía trên diện của hai vị đại thần. Cái vị ngoi ở phía trên cao bên phải Phượng Hoàng, mặc một bộ áo bào gấm dát vàng, đầu đội phượng quan, trên đầu tô điểm bằng những hạt kim châu đông đưa buông xuống hai bên thái dương, toàn thân toát ra vẻ cao quý bất phàm, một đôi mắt phượng dài hẹp uy nghi sắc bén. Ô, đáng vẻ này, gương mặt này, Phượng Hoàng đúng là được chân truyền toàn bộ.

“Tiệc chúc thọ hôm nay của bản thân, hiể́m có được chư tiên rảnh rỗi góp mặt, khiể́n cho Tử Phương Vân cung thật là vinh hạnh, bản thân vô cùng vui mừng.” Tuy nói là nói vậy, nhưng vẻ mặt kiêu ngạo hiện rõ một ý khác đương nhiên là phải như thế́.

Các thân tiên dưới điện cũng đáp lại: “Không đâu, không đâu”; “Nên thế́, nên thế́”; “Thiên Hậu khách khí rối”.

“Khai tiệc thôi.” Một vị đại thân khác trên điện mở miệng. Ta đưa mắt quan sát ông ta một cách tinh tế́, mào tử kim, đai bạch ngọc, áo bào hoa văn viề́n mây uố́n lượn, nhưng khuôn mặt không uy nghiêm giố́ng như Thiên Hậu, ánh mắt lắ́p lánh như sao cong cong không chủ ý, khóe miệng cấm ý cười, dáng vẻ có vài phầ́n phong lưu đào hoa, so với bức tượng được cung phụng cúng tế́ trong má́y cái miế́u dưới trầ́n gian có phầ́n chênh lệch.

“Nói đề́n tầ́m gương tồ́t trong số́ các nam thân tiên, người đứng đầ́u tiên trong số́ đó phải nhắ́c đề́n chính là Thiên Đế́ bệ hạ, Thiên Đế́ chỉ cấn mỉm cười phong lưu một cái, hoa đào trong khắ́p thiên hạ đề́u sa lưới hế́t. Nghe nói năm xưa, Hoa Thầ́n vôố́n là người lạnh lùng xa lánh thế́ nhân mà cũng bị ngài mê hoặc hế́t má́y vạn năm”. Phồ́c Xích Quân vỗ vỗ vai ta, nhìn Thiên Đế́, vô cùng kính phục: “Chúng ta là nam thân tiên nếu có thể́ đạt được đề́n cảnh giới này của Thiên Đế́ thì coi như đã là đỉnh cấp. Tiểu nhị tiên có thể́ mượn cơ hội này mà quan sát học hỏi nhiề́u vào, về́ sau nếu muố́n hái được trái tim của một tiên cô nào đó, còn có cái mà tham khảo”.

Tiếp đó hắ́n lại nói: “Chỉ có điề́u, ngày nay ta thắ́y Hỏa Thầ́n thực là có tư chấ́t “con hơn cha”. Nhưng mà, ngài nói xem Hỏa Thầ́n làm cái gì mà vừa vào điện thì cứ nhìn ta chắ́m chắ́m vậy nhỉ? Có vẻ như lời của má́y vị thân tiên nói vừa nầy không phải giả, hóa ra Hỏa Thầ́n thật sự thích nam nhân”. Phồ́c Xích Quân đưa tay

vén mây sợi tóc lòa xòa trước trán, sụt sịt than thở: “Ta xưa nay luôn hiểu rõ bản thân mình có chút phong tư lỗi lạc, không ngờ ngoại trừ nữ tử, ngay cả nam tử cũng bị hấp dẫn, đáng tiếc ta chỉ yêu những nữ tử dịu dàng, đành phải phụ tâm lòng nhất kiến chung tình của Hỏa Thần lần này rồi, thực đúng là tạo nghiệt mà! Tiểu nhị tiên ngài nói có phải không?”.

Ta ngán người, trả lời không không: “Quả thật rất là tạo nghiệt...”.

“Tiểu thần Nhuận Ngọc kính chúc Thiên Hậu phúc thọ dài lâu.” Nghe thấy phía trên điện truyền đến một giọng nói quen thuộc, ngẩng đầu lên thì thấy Tiểu Ngư tiên quan đã nâng một chén rượu lên chúc thọ Thiên Hậu. Thì ra đã bắt đầu nâng cốc chúc mừng rồi, Tiểu Ngư tiên quan là Đại điện hạ, theo lý nên bắt đầu từ hắ n.

Thiên Hậu nâng chén rượu trước mặt lên nhấp một ngụm nhỏ, hai mắt lim dim, chậm rãi nói: “Dạ Thần hôm nay thật là giản dị, đường đường Đại điện hạ của Thiên Giới tham gia tiệc chúc thọ mà chỉ dùng một nhánh cây làm trâm cài tóc, bản thân thì có thể hiểu được ý giản dị tiết kiệm của Dạ Thần, nhưng mà, người ngoài không hiểu rõ tính cách của Dạ Thần, e rằng sẽ hiểu lầm, cho rằng Dạ Thần không nể mặt bản thân, đến lúc đó, khó tránh khỏi lại bị đặt ra những tin đồn rằng mẫu tử chúng ta bất hòa. Chẳng biết Dạ Thần thấy phải hay không?”.

Tiểu Ngư tiên quan uống cạn rượu trong chén, điềm tĩnh mỉm cười, đáp lời: “Vậy thì Thiên Hậu hiểu lầm rồi. Bạch Ngọc Ly Long Trâm, Hoa Ngân Lưu Kim Trâm, Đồi Mồi Phi Thúy Trâm, những thứ đó có thể quý giá, nhưng chẳng qua chỉ là những vật vô tri, với Nhuận Ngọc mà nói tuyệt đối không thể trân quý hơn nhánh cây bồ đào này được, nhánh cây này là của một người bạn thân tặng cho, ý

nghĩa phi phạm. Hôm nay đại thọ Thiên Hậu, Nhuận Ngọc cho rằng không phải cây trâm này thì không xứng”.

Ha ha, lời này Tiểu Ngư tiên quan nói quả thật rất hay, ta thích.

Phó c Xích Quân ngồi cạnh nhón nhơ ôm lấy vai ta, nói: “Người bạn tốt mà Dạ Thôn nói chẳng lẽ là Tiểu nhị tiên? Ta thấy cây trâm trên đầu ngài và cây trâm của y giống hệt nhau”.

Ai dà! Phó c Xích Quân này nhãn lực thật là kém cỏi, cũng như trên đời làm gì có hai người giống nhau như đúc, thì nhánh cây bồ đào đứt khoát cũng không có hai cành giống hệt.

“Lúc sáng, người đi vào quán trên phố cùng ngài lẽ nào chính là hóa thân của Dạ Thôn? Ngài và Dạ Thôn...” Phó c Xích Quân lắc đầu lia lịa, “Ta đã nói Thiên Đế chiếm hết phong lưu, nhất định vật cực tất phản, hôm nay quả đúng như lời ta nói, chẳng ngờ cả hai người con trai đều thích đoạn tụ”.

Ta đang tỏ vẻ khiêm tốn lắng nghe cao kiêu của Phó c Xích Quân, đột nhiên nhìn thấy Phượng Hoàng nhìn Tiểu Ngư tiên quan sắc mặt nặng nề khó chịu, trong đôi mắt sắc nhọn của hắn dao quang kiêu m ảnh hiện ra thấy rõ.

Lại nhìn sang Thiên Hậu, sắc mặt cao thâm, nhưng Thiên Đế bên cạnh lại mỉm cười, nói: “Nhánh cây này nhìn cũng hay, chẳng biết người bạn thân của con ta hôm nay có đến dự tiệc?”.

Phượng Hoàng thu hồi ánh mắt, nheo nheo mắt nhìn sang Tiểu Ngư tiên quan, Tiểu Ngư tiên quan tâm trí bình tĩnh sắc mặt không đổi, mê m懵懂 nói: “Bà hữu của Nhuận Ngọc không phải thôn tiên, chỉ là một tinh linh mà thôi, do đó hôm nay không được mời đến”.

“Thật đáng tiếc. Có lẽ là một vị cao nhân phương ngoại đạ̣m bạ̣c, lận sau nệu có tiệ̣c rượ̣u, đùng̣n ngạ̣i gửi thiệ̣p mợ́i đện nhẹ́.” Thiện Đệ hòa nhậ́ nói.

“Dạ̣.” Tiệ̉u Ngự tiên quan vòng̣ tay thi lệ̉ cúi lặ̣ một cái rộ̀i quay trợ̉ lại chộ̃ ngộ̀i.

Cao nhân phương ngoại đạ̣m bạ̣c? Ta xoa xoa cặ́m, Thiện Đệ này quạ̉ là nhậ́n lự̣c không tộ̀i, chỉ dựạ vào một càṇh cậy bộ̀ đào mà có thệ̉ nhìn ra nhậ́n phẩṃ hơn ngườị của ta, lời bìnḥ luận vộ cùng̣ sát thực̣.

Phượ̣ng Hoặ̀ng khệ́ chau màỵ, đặ̣ng muộ́n nghiệng ngườị nói gì độ́ với Tiệ̉u Ngự tiên quan. Phộ̀c Xích Quận bêṇ cạ̣nh lại cườị hì hì vộ̀ vộ̀ vai ta: “Họ́a ra Tiệ̉u nhị̃ tiên là mộṭ tinḥ linh, thệ thì phẩṃ giai củạ chúng̣ ta cụ̃ng tượng đựng nhau!”.

Phượ̣ng Hoặ̀ng nhìn thậ́y vậỵ, lập̣ tức̣ đặ̣ng câụ chuyện, quệ́t ánh mặ́t sang, đặ̣ng ngaỵ trêṇ bạ̉ vai củạ ta. Sau độ́ khộ́e môị míṃ chặ̣t, bụ́ng ngóṇ tay mộṭ cái, mộṭ độ́m sặ́ng mặ́u đọ̉ nhọ̉ cợ̃ mộṭ con đom đóṃ phọ̉ng xệ̣t quạ giụ̃a điệ̣n y nhự mộṭ tia chọ̉p bay thặ́ng vệ̀ phíạ ta, tộ̀c độ̣ quạ́ nhanḥ, ta còṇ chưạ kịp̣ nẹ́ trạ́nh, độ́m sặ́ng đọ̉ đặ̣ bay sượ̣t quạ vai ta, không̣ thậ́y tưng̣ tícḥ.

May mạ̀ Phượ̣ng Hoặ̀ng rạ tay không̣ chị̃nh xặ́c, chặ́ng biệ́t hặ́n đặ̣ đặ̣ng phặ́p thuậ̣t lợ̣i hạị gì đặ̣ độ́i phọ̉ ta, ta vộ̀ vộ̀ ngực̣, còṇ chưạ kịp̣ vui mượ́ng, thị̀ cảṃ thậ́y phíạ saụ cọ́ mộṭ vậ̣t gì độ́ rặ́t lặ̣nh lệ̉o dặ́n vàọ ngườị mìṇh.

Ta thộ̀ tay rạ chọ̉p lặ́y, mộṭ cảṃ giặ́c trợ̀n tuộ̣t nhự nượ́c chặ́y quạ tay, lạị bọ́p bọ́p nặ́n nặ́n, hơị mệ̀m mệ̀m.

Dàị nhọ̉, trợ̀n bọ́ng, mệ̀m mặ̣i... chặ́ng lệ̉ là...? Tặ́t cạ̉ lợ̀ng tợ̣ sau gặ́y đặ̣ng đự́ng hệ́t lặ̣n, ta tự̀ tự̀ quaỵ đậ̀u lạị.

“Rắ n!”

Một con rắ n lục cả người xanh biể c như lá trúc lại lớn như vậy đang uố n lượn ngoắ n ngoề trên tắ m bờ ãoàn phía sau lưng ta. Ta lập tức nhảy dựng lên. Phật tổ gia gia ơi mau mau cứu con, đó chính là kẻ thù thiên nhiên số 1 một của bờ ão chúng ta đó. Ta toàn thân run lẩy bẩy.

“Hừm!” Ai đó trắ m giọng lên tiế ng, có phắ n không vui xen vào: “Vị tiên hữ này có chuyện gì vậy?”.

Ta quay đầ u lại, chỉ thắ y các vị thắ n tiên trong điện đang ngồ i rắ t yên ỏn, ai nắ y nghi hoặc nhìn ta chắ m chắ m, Thiên Hậu cũng nheo mắ t nhìn về phía ta, có lẽ vừa rồ i là lão nhân gia hỏi ta.

Vị Thiên Hậu này có lẽ giồ ng Phượn Hoàng bản tính cáu kỉnh, thêm một chuyện không bắ ng bớ t một chuyện, ta run rẩy lên tiế ng nói: “Không có việc gì, ha ha, không có việc gì”.

Ta xoay người lại định tìm Phồ c Xích Quân đổi chỗ với hắ n, nhưng chẳng ngờ Thiên Hậu lão nhân gia nheo mắ t nhìn ta một lượt, có hơi bắ t mắ n nói: “Chắ ng biể t vị tiên hữ này là tiên thánh phương nào, đế n dự tiệc chúc thọ của bản thắ n sao còn dùng phép thuật tạo ra diện mạo giả? Có thể hiện trở lại dung mạo thật đượ không?”.

Ai đó ho nhẹ một tiế ng.

Ta sờ sờ mặt: “À, nắ y đi vớ i quá, quên biể n trở lại”. Phượn Hoàng mỗi lầ n tức giận thì có thể biể n ra một con rắ n, tính tình của Thiên Hậu này so với Phượn Hoàng chỉ hơn chứ không kém, có lẽ chớ nên đắ c tội với bà ta mới đượ. Ta là người rắ t hiểu ý kẻ khác nên đưa tay lên phắ t qua mặt mình.

“Chậm đã!” Hình như là giọng của Phượng Hoàng.

Ta nhanh nhẹn đã biến trở lại hình dạng cũ, nhìn Phượng Hoàng nghi hoặc, chẳng biết hẳn muốn “chậm” cái gì.

Các chư tiên trong điện, có người đang giong đu, có người đang nâng chén, có người đang ghé tai nói chuyện với nhau, lúc này tất cả đều bất động, giống bị trúng phép định thân.

“Xì...” Ai đó hít vào một hơi.

“Xì...” Con rắn cũng hít vào một hơi.

Một lát sau, một âm thanh loảng xoảng giòn tan vang lên, chẳng biết chén rượu trên tay ai rơi xuống mặt bàn, vỡ nát.

3

“Ta đã tới muộn, tới muộn rồi!” Giữa lúc đó, một thân ảnh đỏ chói bỏ nhào về phía trước từ ngoài cửa xông xộc tiến vào, trông thấy chư tiên ai nấy như bị đông thành băng đá, liền nương theo ánh mắt mọi người hướng về phía ta, chăm chú như bị thôi miên trong chớp lát, rồi như bừng tỉnh lên tiếng nói: “Ôi! Đây không phải Tử Phân của Bách Hoa cung sao! Thật đúng là một mỹ nhân xinh xắn, càng lớn càng xinh đẹp”.

Tiếng nói vừa dứt, chư tiên kinh ngạc, bất kể những thứ gì đang cầm trong tay như đôi đu, cây quạt, chén rượu... tất cả đều rơi loảng xoảng xuống bàn hết.

Ta định lực rất tốt mà còn choáng, nên có chút thông cảm với các vị thần tiên trong điện. Nếu là ta mà nhìn thấy một người vô nên ngoan ngoãn ngủ yên trong mộ phần hiện tại lại đang khoa chân

múa tay vui vẻ trước mặt, chẳng cũng khó tránh khỏi vô cùng kinh ngạc. Hồ Ly tiên này cả nhãn lực lẫn trí nhớ càng lúc càng cao thâm bí hiểm, không có định dạng sẵn nào cả.

Ta bước ra khỏi chỗ khuất, đến trước mặt Hồ Ly tiên, thiện ý sửa lại: “Nguyệt Hạ tiên nhân không phải bị hoa mắt đó chứ, Hoa Thàn lão nhân gia người đã qua đời nhiều năm rồi mà”.

Hồ Ly tiên cong cong đôi mắt, búng tỉnh hiểu ra cười tủm tỉm nói: “Ái chà! Hóa ra là Mịch nhi! Vừa nãy người đứng ở chỗ tôi, chỉ trông hình dáng lơ mờ, lão phu lại mắc bệnh hay quên, chỉ nhớ mỗi Tử Phân mới có thể đẹp như vậy nên nhất thời hồ đồ, quên mất còn có một Mịch nhi. Đáng phạt, đáng phạt”. Vừa nói vừa thân thiết nắm lấy tay ta xoay người hướng lên trên điện.

Bao quanh giữa những chiếc đèn lưu ly lung linh ánh sao, cảm xúc hiện rõ trên nét mặt của Thiên Đế vừa ngỡ ngàng vừa thương cảm, sau khi nhìn thấy rõ mặt ta liền đổi thành gương mặt tràn đầy nghi hoặc và kinh ngạc.

Lại nhìn sang Thiên Hậu lão nhân gia, vẻ mặt vô kinh hoàng thực sự, nhưng đợi cho đến khi gương mặt của ta hiện rõ dưới ánh sáng thì gương mặt ấy lập tức chuyển sang ngờ vực bất định.

Phượng Hoàng thở dài thườn thượt ôm lấy thái dương, Tiểu Ngưu tiên quan thì vẻ mặt cao thâm khó hiểu.

Thủy Thàn cũng sờ nhìn ta, ly rượu bạch ngọc trước mặt rơi xuống vỡ tan thành nhiều mảnh, lòng dạ vô cùng buồn đau nắm trong vũng rượu đỏ. Bên cạnh, Phong Thàn đoan trang cũng nhìn ta một cách hiêu kỳ.

Nhìn dáng vẻ của đông đảo chúng sinh, ta thật thấy đau lòng, hóa ra bộ dạng của ta trông sợ hãi kinh khủng như vậy sao, chẳng trách

Trưởng phương chủ lại phải dùng một cây trâm để biệt trú ta.

“Vị tiên giả này là...?”

“Vị tiên giả này là...?”

Thiên Đê' và Thủy Thầ'n đồng thanh lên tiế'ng, thật xứng là hai ông thông gia, vô cùng hiểu ý nhau.

Ta tiêu sái giữ giữ tay áo, chấ'p tay nói: “Tại hạ Cẩm Mịch, ra mắ't Thiên Đê', Thủy Thầ'n”. Sau khi nói xong sức nhớ ra bản thân đã không còn mang bộ dạng nam tử nữa rồi, liề'n ngượng ngịu thu tay sửa lại kiêu chào của nữ tử.

Lời của ta vừa dứt, các tiên tử Điều tộc châu đầ'u ghé tai thì thầ'm to nhỏ: “Cẩm Mịch? Không phải là tinh linh đã khiế'n tộc chúng ta chịu oan ức đó sao?”.

“Chẳng biế't Cẩm Mịch tiên tử hiện tại đang tu tiên ở nơi nào?”
Thiên Đê' nắm phầ'n câ'p thiế't, nắm phầ'n bắ't an. Hình như có kỳ vọng, lại như sợ phải thấ't vọng.

Thầ'n sắ'c của Thủy Thầ'n vẫn giữ nguyên không thay đổi.

Ta đang định đáp lại, Hô' Ly tiên vô cùng hứng thú liề'n chen vào trả lời thay: “Đại ca hơi có phầ'n mù tịt thông tin rồi đầ'y, Mịch nhi chẳng phải đang ở trong Tê Ngô cung của Phượng oa đó sao. Thực ra, có thể coi như là được Phượng oa nuôi lớn, đã từng có lúc làm tiểu thư đầ'ng cho Phượng oa nữa đó”.

Ta ngắ'ng đầ'u nhìn trời, Phượng Hoàng tiế'p tục xoa thái dương. Thiên Đê' ngắ'ng ngơ, Thủy Thầ'n thần thờ, bộ dạng ai nắ'y không thể nào tin nổi.

Chúng tiên Thiên Giới châu đầ̀u ghé tai thì thầ̀m to nhỏ: “Thư đầ̀ng? Vậy chẳng phải cái tên tiểu tiên mê hoặc Nhị điện hạ lại còn đây chưa không rõ với Cửu Diệu tinh cung đó sao?”.

Đôi mắ́t phượng của Thiên Hậu lạnh lẽo nhìn như dán chặt vào ta, nhưng lại hỏi Phượng Hoàng: “Chẳng biế́t con trai ta tìm được một tiên tử thiên tư quố́c sắ́c như thế ở đâu vậy?”.

Phượng Hoàng nhìn ta đăm đăm, sắ́c mặt lộ rõ vài phầ̀n lo lắ́ng phân vân, tựa như có thiên ngôn vạn ngữ trong lòng nhưng khó bẽ́ mở miệng.

Hồ̀ Ly tiên vui vẻ thích thú vội vã trả lời: “Mịch nhi nghe nói là được Húc Phượng nhậ́t về̀”.

“Chuyện này Nguyệt Hạ tiên nhân nói ngược rồi, Nhị điện hạ là do ta nhậ́t về̀.” Ta phản bác, nhân tiện ở trước mặt phụ mẫu của Phượng Hoàng kể công một chút: “Nói ra thật xấ́u hổ, tại hạ bấ́t tài đã cứu tính mạng của Nhị điện hạ hai lầ̀n rồi ạ”.

“Ồ̀!” Về mặt bấ́t ngờ đầ̀n không thể tin của Thiên Đầ́ khiến ta cực kỳ bấ́t mãn. “Cảm Mịch tiên tử đã từng cứu giúp Húc Phượng?”

Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, bên ngoài điề̀u bấ́t ngờ còn có cái bấ́t ngờ hơn.

“Đúng vậy.” Hiế́m thắ́y Phượng Hoàng lại thành thật như hôm nay.

“Như vậy, bản thầ̀n phải cùng Thiên Đầ́ cảm tạ ơn cứu mạng Húc Phượng của Cảm Mịch tiên tử.” Thiên Hậu ngoài miệng nói cảm ơn, nhưng ánh mắ́t lại kiêu căng lạnh lùng.

“Cử thủ chi lao⁽⁷⁾, tiện tay thôi mà.” Ta cũng khách khí một chút. Phượng Hoàng nheo mắ́t nhìn ta, dường như có vài phầ̀n bấ́t mãn.

“Chẳng biết Cẩm Mịch tiên tử ở nơi nào nhất được... à, vừa khéo lại gặp được Hỏa Thần?” Thủy Thần nhìn ta cô chấp, như thể bằng mọi giá phải hỏi cho ra ngọn nguồn mới được.

“À, ở trong Thủy Kính.” Sau khi buột miệng nói ra, ta lập tức hối hận, hai mươi tư vị phương chủ đang chờ tóm ta về, trên đại điện giờ đang có mặt chư vị thần tiên ở khắp mọi nơi, lần này nói ra tung tích coi như bại lộ.

“Thủy Kính!” Giọng Thủy Thần bỗng nhiên trầm xuống, bàn tay túm chặt ống tay áo đặt cạnh bàn, hình như hơi run lên, hiếm thấy một vị thần tiên vô dục vô cầu như vậy mà cũng có thể trở nên kích động. Chẳng biết vị nhạc phụ này của Tiểu Ngư tiên quan có giao tình gì với các vị phương chủ, nhưng đừng có bán đứng ta là được.

“Cẩm Mịch tiên tử chẳng lẽ đúng là Hoa Tiên?” Thiên Đế nhòai người ra phía trước, vẻ mặt khẩn thiết.

Vị Thiên Đế này chẳng khoan dung gì cả, vừa mở miệng hỏi liền chạm vào chỗ đau của ta, thứ nhất ta không phải là một bông hoa, thứ hai ta chưa tu thành tiên.

“Không phải.” Ta trấn tĩnh lại, miễn cưỡng đáp: “Tại hạ là quả tinh”.

“Trái cây?” Thủy Thần kinh ngạc.

Ta gật đầu: “Bồ đào”.

“Có thể đường đột hỏi một câu, Cẩm Mịch tiên tử tiên linh bao nhiêu?” Thiên Đế lại hỏi, Thiên Hậu khóe miệng chảy dài.

Ta trầm nghĩ, hôm nay nếu có thêm một thanh Kinh Đường Mộc⁽⁸⁾ nữa, thì nơi đây sẽ biến thành một cái tam đường hội thảo⁽⁹⁾.

hoàn mỹ. Trên trời dưới đất Thiên Đế lão nhi được xem là lớn nhất, y đã hỏi ta, ta đương nhiên phải cân nhắc đãn đo trả lời rồi. Mọi khi hay nghe nói ngàn năm mới có thể tọa hóa⁽¹⁰⁾, như vậy phỏng đoán, có lẽ trước khi thành tinh chắc ta đã làm bồ đào được hơn một ngàn năm, như vậy cộng lại, ta thận trọng trả lời: “Ít nhất cũng được năm ngàn tuổi”.

Nghe vậy, trên mặt ba người: Thiên Đế, Thiên Hậu, Thủy Thần lại biến hóa dữ dội một lần nữa.

“Cứ đứng mà nói chuyện mệt lắm.” Hồ Ly tiên đi sát lên phía trước, thấp giọng nói với Thiên Đế, Thiên Hậu: “Huynh tâu à, mong muốn tìm vợ hiền cho Húc Phượng đúng là cảm động đó, nhưng mà tiểu cô nương người ta da mặt mỏng lắm, đặt câu hỏi cần duyên duyên khéo léo, có hiểu không?”.

Không để ý sắc mặt kỳ quái của Thiên Đế, Thiên Hậu, Hồ Ly tiên nhiệt tình kéo ta đến chỗ giữa Phượng Hoàng và Tiểu Ngư tiên quan tìm chỗ ngồi xuống.

Khó khăn lắm mới có thể lại được ngồi, ta thật khoan khoái, liền tươi cười rạng rỡ ngồi xuống, nhìn Phượng Hoàng mỉm cười một cái, rồi lại nhìn Tiểu Ngư tiên quan mỉm cười một cái.

Sau khi cười xong, ta chợt thấy bốn phía chung quanh hình như không được bình thường, ngoại trừ Thiên Đế, Thiên Hậu, Thủy Thần mỗi người một nghĩ suy trong lòng nhưng đều chăm chú nhìn ta, còn thì các nam thần tiên đều đang ngắm ta trong trạng thái say mê, tâm thần nhộn nhạo, các nữ thần tiên thì lại căm giận nhìn ta như cái gai trong mắt. Bên cạnh, Phượng Hoàng lạnh lùng “hừ” một tiếng, phất tay áo một cái, Tiểu Ngư tiên quan “cách” một tiếng đặt chén trà xuống bàn.

“Chúng tiên gia chớ nên khách khí, hôm nay chuẩn bị chỉ có rượu nhạt, rau dưa, rất mong mọi người tận tình hưởng dụng.” Thiên Hậu ho một tiếng mở miệng lạnh lạnh nói, phá tan bầu không khí kỳ dị trong điện.

Có người thực hiện luôn liền đứng dậy nâng chén dâng trước mặt Thiên Hậu, nói: “Di mẫu thiên thọ đại hỷ, Tuệ Hòa mang theo Điều tộc chư tiên chúc di mẫu thọ cùng trời đất!”. Các tiên tử chim chóc đang ngò i đều nâng chén hướng về Thiên Hậu. Khổng Tước tiên thủ lĩnh kia vung tay, ngoài điện có hai con Thụy Điều⁽¹¹⁾ màu sắc rực rỡ, đuôi cánh rất dài bay vào, uốn lượn vòng quanh nóc điện một vòng, những con chim bằ ng gỗ khắ c trên các rường cột chạm trở bồng như được uốn nước tiên trở nên sống động, thoát ra từ các cây cột nhẹ nhàng bay múa cùng Thụy Điều, trong khoảnh khắ c, oanh ca yến hót, cả sảnh đường sống động rực rỡ. Cuối cùng, hai con Thụy Điều dang rộng đôi cánh, bay vút tới trước mặt Thiên Đế, Thiên Hậu, một vật trong miệng bỗng nhiên rơi xuống, ta nhìn thử, thì ra là một đôi liễn.

“Bát Nguyệt xưng thương quế hoa đầu hào diên bát trập, thiên thanh tấu nhạc huyền thảo nghênh tiếu chúc thiên thu.”⁽¹²⁾ Khổng Tước tiên cao giọng đọc lên.

“Hay, hay lắm. Quả nhiên là một hài tử ngoan ngoãn, hiếu thuận!” Thiên Hậu gật đầu lia lịa, dáng vẻ rất hài lòng, quay sang nói với Thiên Đế: “Thảo nào phàm nhân dưới trầ n đều nói nữ nhi là tâm giao tri kỷ, thân thiế t hơn con trai, bản thân cho rằng rất có lý. Nếu như Húc Phượng có thể bằ ng được phân nửa Tuệ Hòa, bản thân cũng đủ thấ y an ủi lắm rồi”.

Thiên Đế gật đầu phụ họa, nhưng dáng vẻ có chút lơ đãng.

Thiên Hậu lại quay sang nói với Không Tước tiên: “Tuệ Hòa, sau này cậu phải thường xuyên lui tới Thiên Giới, dù gì cũng là người một tộc, chớ có xa lánh nhau mới được”.

Không Tước tiên tử khoanh tay vâng dạ, vô cùng ngoan ngoãn.

“Có lẽ con đã lâu không gặp Húc Phượng rồi nhỉ?” Thiên Hậu nhìn sang chỗ ngồi của Không Tước tiên, “Người trong nhà mà ngồi xa như vậy, hình như có chút xa cách, không bằng con mau đến ngồi bên cạnh Húc Phượng đi, như vậy bản thân muốn nói chuyện với con cũng gần hơn”.

“Dạ.” Không Tước tiên sau khi uống hết ly rượu chúc thọ liền tìm một chỗ bên cạnh Phượng Hoàng thút tha ngồi xuống, tư thái rất là ưu mỹ. Ta ngồi cách Phượng Hoàng nghiêng đầu thưởng thức một phen, không tệ không tệ.

Chạy tới chạy lui cả nửa ngày, bụng ta bây giờ đang sôi ùng ục, vì vậy ta quay đầu lại bắt đầu toàn tâm toàn ý đối phó với các món ăn trước mắt.

Không Tước tiên kia thật không phụ sự kỳ vọng của Thiên Hậu, chẳng biết cúi đầu thì thầm gì đó với Phượng Hoàng, Phượng Hoàng thỉnh thoảng cũng đáp lại hai câu.

“Bệ hạ, ngài xem Húc Phượng và Tuệ Hòa ngồi với nhau như vậy, có giống người trong bức họa treo ở sương phòng⁽¹³⁾ của thiếp không? Mùa xuân mù mịt, dưới ô thắp thoáng bóng hai người sánh vai, thiếp còn nhớ bức họa kia còn có một cái tên rất phù hợp, gọi là *Châu liên bích hợp*⁽¹⁴⁾”. Ta đang ăn ngon lành, nghe thấy Thiên Hậu trên điện có cao kiển, liền ngừng lại lắng nghe.

Không Tước tiên gò má ửng hồng lên, hờn dỗi nói: “Di mẫu trêu ghẹo Tuệ Hòa nữa rồi”.

Phượng Hoàng bên cạnh chau mày nhăn mặt, trên mũi hiện ra đầ̀y nề́p gầ́p.

Châu liên bích hợp? Nghe có chút quen thuộc, ta nhớ mang máng hình như trong một quyển sách xuân cung mà Hồ̀ Ly tiên từng cho ta xem có một bức họa đồ̀ cũng tên là *Châu liên bích hợp*.

Lại nhìn sang gương mặt đầ̀y ấ́p xuân tình của Không Tước tiên, diện mạo ửng hồ̀ng e lệ, chẳng lẽ... Ta thò đầ̀u sang hỏi thử nàng: “Ồ̀, thì ra Không Tước tiên cũng đã từng song tu với Hỏa Thầ̀n điện hạ rồi sao?”.

Phượng Hoàng sắc rượu, Tiểu Ngư tiên quan hóa đá, Thủy Thầ̀n cả kinh, Thiên Đế́ giật bắ́n, Thiên Hậu giận dữ, Không Tước tiên tổn thương, Hồ̀ Ly tiên vui vẻ.

Cả điện im phăng phắ́c.

Dựa vào tất cả các giác quan của ta, thì đây là một điề̀m báo xấ́u.

Chương 10

Hoàn đế Phượng Linh

Giữa cảnh hỗn loạn, ta thấy mắt mình hoa lên, đột nhiên cảm thấy có vật gì đó chung quanh bỗng trở nên to lớn, chẳng biết ai niệm chú làm cho ta trở về chân thân vốn có. Trong khoảnh khắc, trời bỗng nhiên đen kịt, dường như có một bàn tay nhấc ta lên.

I

“Người nói cái gì?” Thiên Hậu hai mắt tóe lửa, lớn tiếng quát to.

Sao mà hung dữ quá, ta chẳng qua là chỉ muốn cùng Khổng Tước tiên thảo luận một chút, Thiên Hậu lão nhân gia vì sao mà kích động như vậy. Ta mang vẻ mặt ngây thơ vô tội nói: “Có gì đâu. Tại hạ chỉ muốn cùng Khổng Tước tiên trao đổi ý kiến học hỏi lẫn nhau điểm mấu chốt của phương pháp tu luyện này, mong ngày sau cùng tiến bộ”.

“Người...! Ta không có...” Khổng Tước tiên mặt đỏ bừng bừng, có thể sánh với bộ mặt của Quan Nhị Gia, há miệng thốt ra vài tiếng không biết muốn biểu đạt ý gì?

Phượng Hoàng mặt mày cũng đỏ lựng, chẳng biết sắc cái gì trong miệng, kìm nén đến mức hai mắt ứa nước lưng tròng, trông thật đáng thương. Ta ôn hòa bưng chén trà trên bàn đưa cho hã n: “Nhị điện hạ uống ngụm nước cho cổ họng trơn mềm hơn”. Ngờ đâu lời vừa dứt, Phượng Hoàng lại bị sắc còn nghiêm trọng hơn.

“Tinh linh hoang dã nhà ngươi, trên đại điện mà dám nói xǎ`ng nói bậy. Mặt mũi của Thiên gia ta há có thể dung thứ cho những lời nói năng xǎ`ng bậy đó của ngươi!” Thiên Hậu giơ tay đập mạnh xuống bàn, hầ`m hầ`m đứng dậy, “Lôi Công! Điện Mẫu!”.

Một nam thầ`n tiên đen như hòn than và một nữ thầ`n tiên ùng oàng lạch tạch chớp lóe chắ`ng chịt cùng chắ`p tay, từ trong hai hàng thiên binh canh gác bên ngoài cửa điện bước ra khỏi hàng.

“Lôi tên tiểu yêu này ra ngoài!”, Thiên Hậu lạnh lùng nói: “Chém!”.

Ta cả kinh, Thiên Hậu này có vài phầ`n ác độc, đang nghiêm túc đứng đắ`n như vậy sao lại hạ lệnh cho Lôi Công, Điện Mẫu đánh chề`t, giết chề`t ta như thế`.

“Khoan đã!” Phượng Hoàng đưa tay chắ`n trước mặt ta, nhưng thực ra lúc ấy có tới năm giọng nói cùng đồ`ng thanh, trong thời khắ`c sinh tử ấy ta vẫn phân biệt được năm giọng nói ấy lầ`n lượt là của Thiên Đế`, Thủy Thầ`n, Tiểu Ngư tiên quan, Hô` Ly tiên và Phượng Hoàng thồ`t ra.

“Hôm nay là ngày mừng thọ của mẫu thầ`n, khắ`p cả thiên giới đề`u mừng vui, nế`u mẫu thầ`n tùy tiện hủy diệt sinh linh con e là không ổn thỏa, mong mẫu thầ`n suy nghĩ lại.” Phượng Hoàng trong phút chồ`c không còn sắc nữa, vô cùng nhanh nhẹn đứng dậy khom người trước mặt Thiên Hậu. Thật hiế`m thắ`y một kẻ hi`nộ vô thường như hắ`n mà lại có thể thồ`t ra những lời nói như vậy vì ta.

“Những lời con trai ta nói thật phải, Cẩm Mịch tiên tử này từ Hoa Giới đề`n, có lẽ không thông hiểu nhân tình thế` sự bên ngoài cho lắ`m, kẻ không biế`t không mắ`c tội.” Thiên Đế` phụ họa thêm. Không ngờ lão nhĩ này lại rắ`t có thiện tâm.

“Thiên có thiên quy, địa có địa pháp. Không có quy củ thì sao có được vuông tròn. Hôm nay tên tiểu yêu này trước mặt các chư vị tiên gia mà xuấ t ngôn hàm hồ` khiế m nhấ, làm vấ y bản sự tôn nghiêm của Thiên gia, há có thể bỏ qua như thế` sao!” Thiên Hậu cánh mũi phập phồ ng, trong ánh mắ t nhìn Phượn g Hoàng và Thiên Đế` như có lửa giận ngút ngàn, nhưng cũng chỉ dám giận mà không dám nói. “Tội chề t có thể tha, nhưng tội sô` ng làm sao có thể miễn!”

Sắ c mặt Thủy Thầ n được một phen kinh biế n, đang định mở miệng, thì Tiểu Ngư tiên quan lại đứng lên: “Thiên Hậu nế u muố n trách phạt thì hãy trách phạt Nhuận Ngọc. Cẩm Mịch tiên tử vô n là bắ ng hữu của Nhuận Ngọc, nế u không vì Nhuận Ngọc ngẫu nhiên đề` cập đế n tiệc mừng thọ của Thiên Hậu, thì có lẽ Cẩm Mịch tiên tử cũng sẽ không nhấ t thời hứ ng khởi mà đế n đây, Nhuận Ngọc xin chịu hoàn toàn trách nhiệm”.

“Ồ`!” Đôi mắ t phượn g của Thiên Hậu quét qua đĩnh đầ u ta: “Trâm cài tóc này thì ra là một đôi, chẳng lẽ tiểu yêu này chính là người tặng nhánh cây mà Dạ Thầ n đề` cập đế n lúc nầy? Nế u bản thầ n nhớ không lầ m thì vừa rồ i Dạ Thầ n có nói bắ ng hữu không đế n đây, như vậy hôm nay xem ra đúng là nói dố i không thành? Bây giờ nế u lại thay tiểu yêu này nhận tội thì hai tội cùng phạt, Dạ Thầ n ngươi có thể chịu đự ng được hay không?”.

Tiểu Ngư tiên quan cúi người vòng tay thi lễ, mở miệng nói: “Thiên Hậu cứ việc trách phạt, Nhuận Ngọc nhấ t định không có nửa câu oán thán”. Trong lời nói của Tiểu Ngư tiên quan không có một chút thoái thác do dự nào. Quả nhiên trượng nghĩa!

Đuôi mắ t của Thiên Hậu khề nhề` ch lên, rút từ trên đầ u xuố ng một cái thoa cài tóc bắ ng vàng mạnh mẽ vẽ một đường, một tia sáng trắ ng mang theo uy lực to lớn như sắ m sét ngàn cân nhắ m mặt Tiểu Ngư tiên quan phóng thẳng tới. Thiên Đế` ra tay chặn lại nhưng

lại không nhanh bằng tia sáng kia. Lại nhìn Tiểu Ngư tiên quan, đứng sừng sững nhắm mắt bất động để nghênh đón. Tia sáng kia tốc độ cực nhanh, ta còn chưa kịp có phản ứng gì, thì nó đột nhiên giữa đường chuyển hướng một vòng, trực tiếp vượt qua Tiểu Ngư tiên quan, sượt qua bên thân Phượng Hoàng, lao thẳng vào ta.

Giữa lúc điện quang đá lửa chớp lóe chằng chịt, chỉ thấy một tia bụi nước màu vàng từ trong tay áo ta tỏa ra khắp nơi, trong phút chốc tập hợp lại tạo thành một bức tường ánh sáng giúp ta chặn đứng thế tiến của tia sáng trắng kia.

“Hoàn Đệ Phượng Linh! Húc Phượng, ngươi...” Thiên Hậu kinh sợ thất sắc.

Giữa cảnh hỗn loạn, ta thấy mắt mình hoa lên, đột nhiên cảm thấy có vật gì đó chung quanh bỗng trở nên to lớn, chẳng biết ai niệm chú làm cho ta trở về chân thân vốn có. Trong khoảnh khắc, trời bỗng nhiên đen kịt, dường như có một bàn tay nhắc ta lên.

Đến khi thấy sáng rõ trở lại, thì đã thấy Phốc Xích Quân lúc này tự nhiên biến đâu mất đang nâng bổng ta trong tay đập trên một đám hơi nước hời hả bay về phía trước, phía sau thiên binh thiên tướng cầm đao gươm kiếm cưỡi gió hô hoán quát nạt đuổi theo. Phốc Xích Quân thân pháp nhanh nhẹn vượt qua Thiên Nam Môn, càng bay càng cấp tốc, gió đêm hai bên gào thét sượt qua, mắt thấy thiên binh thiên tướng trong khoảnh khắc bị bỏ rơi không còn dấu vết. Phốc Xích Quân nắm lấy ta bay qua Thiên hà, bí mật xâm nhập vào hồng trần phàm thế, rồi lủi vào một dòng suối nhỏ.

Cái lạnh ở đâu bất ngờ phả thẳng vào mặt, nhưng toàn thân lại không hề thấm nước. Ta định thẩn nhìn kỹ, trong làn suối trong vắt óng ánh những đình đài lầu các rường cột được chạm trổ họa

khắc thứ gì cũng không thiếu, có lẽ so với Đông Hải Long cung cũng chẳng thua kém chút nào.

Ta từ trong tay Phôc Xích Quân quay tròn trượt xuống đất biến trở lại thành hình người, giữ giữ ống tay áo, những bong bóng nước sáng lấp lánh từ xung quanh nổi dần lên, nhưng áo quần lại không hề ngấm lấy nửa giọt nước, phiêu dật tựa mọc phong. Ta quay sang Phôc Xích Quân chấp tay nói: “Đa tạ Phôc Xích Quân, lần này đã kịp thời cứu ta từ trong nước lửa, không ngờ thân thủ của Phôc Xích Quân lại nhanh nhẹn như vậy, thật là bội phục bội phục”.

Phôc Xích Quân phẩy phẩy vạt áo: “Ài dà, lâu rồi không dùng đến phép Ngự Vụ Thuần Di Đại Pháp này, hôm nay dùng lại, không ngờ lại tinh thông tiến bộ không ít, cái này khiến các thiên binh thiên tướng theo sau làm sao mà sống được!”. Kế tiếp lại tỏ vẻ đau lòng nhúc nhích nói: “Ài dà, ta hôm nay thật là ở chỗ cao không thấy nổi lạnh giá, sao mà thể lương quá!”.

Ta ngừng lại đôi chút rồi khuyên hấn: “Phôc Xích Quân đừng buồn, làm tiên cũng cần phải hòa nhã khiêm tốn một chút mới tốt”.

Phôc Xích Quân lắc lắc đầu, không cho là đúng, hấn chấp hai tay ra sau lưng, ý tình sâu xa nói: “Khiêm tốn làm người ta phát phì”.

...

Giữa một vùng bong bóng nước tràn đầy màu sắc, Phôc Xích Quân gương mặt tươi tắn vênh vênh lên: “Cảm Mịch tiên tử thấy Hi Giáo Thủy Trại này của ta thế nào?”.

“Rất tốt, rất tốt.” Ta gật gật đầu. “Nhà cửa rất là đầy đủ.”

Nghe vậy, Phô'c Xích Quân lại thở dài thườn thượt: “Nhà cửa đã' y đủ thì làm gì, người lại không đã' y đủ”.

“Phô'c Xích Quân phải chẳng là thiê' u tiểu thị đề sai bảo?” Ta nhìn chỗ ở vô cùng phô trương của hắ' n nghĩ chắ' c hắ' n rắ' t thích kiểu có đông người tiê' n hô hậu ủng.

Phô'c Xích Quân chớp mắ' t, nhìn thật sâu vào gương mặt ta, nhìn như muô' n giũ cho rơi hế' t xuô' ng đấ' t những mụn cơm nhỏ. “Tiểu thị thì không thiê' u, độc nhấ' t chỉ thiê' u một tiểu nương tử thôi.” Rô' i lại đắ' m đuô' i đưa tình nói: “Không bắ' ng Cẩm Mịch tiên tử hãy làm áp trại phu nhân của ta vậy!”.

Ta nhìn Phô'c Xích Quân một cách thân thiê' t, quan tâm hỏi hắ' n: “Đúng rô' i, vừa nẩy trên mặt tắ' m bô' đoàn ở phía sau ta nhìn thắ' y một con rắ' n, có phải Phô'c Xích Quân bị dọa sợ quá nên đã' u óc có vắ' n đề' rô' i phải không?”.

“Con rắ' n đó chính là chân thân của ta.” Phô'c Xích Quân hoa lệ kiêu ngạo vạch trắ' n chân tướng đáng sợ của mình, “Không ngờ lúc á' y lại làm cho Cẩm Mịch tiên tử sợ hãi như vậy, thật là xấ' u hổ, xấ' u hổ”.

Ta không phải là sợ hãi, mà chỉ là kinh khủng quá nên nhảy giật lùi ra phía sau, run rẩy nói: “Ngươi, ngươi đừng qua đây! Ta vừa chua vừa chát vẫn chưa chín đâu, ngươi đừng ăn ta...”.

Phô'c Xích Quân ngăn người một lúc, rô' i bước lại gầ' n ta, ta run lẩy bẩy nhắ' m tịt mắ' t lại.

Phô'c Xích Quân câ' m một lọn tóc trên đã' u ta đang rử xuô' ng đưa lên mũi ngửi ngửi, nói một cách say sưa: “Ngươi yên tâm, Ngạn Hữu ta xưa nay cướp sắ' c chứ không cướp mạng”. Phô'c Xích Quân nhìn ta chăm chú: “Huô' ng hô' , Cẩm Mịch tiên tử là một quả bô' ”

đào xinh đẹp như vậy, nếu ăn mất thì thật là đáng tiếc, có lẽ giữ lại sinh oa oa thì tốt hơn”.

2

Sinh oa oa?

Ồ, điều này thì ta biết, Hồ Ly tiên nói nam nữ sau khi song tu thì sẽ sinh oa oa. Nói như vậy, có nghĩa là Phốc Xích Quân muốn cùng ta song tu? Người nói hàm súc khúc triết như vậy suýt chút nữa làm ta nghe không hiểu.

Ta nhìn Phốc Xích Quân một cách tỉ mỉ rồi lưu loát nói: “Ta không muốn cùng người sinh oa oa”.

Phốc Xích Quân ngẩn người, như muốn khóc thút thít nói: “Trái tim yêu đuối của ta, ôi...”.

“Song tu là được rồi, vì sao cần phải sinh oa oa?” Ta không tránh khỏi có chút nghi hoặc, chỉ nghe nói song tu có thể tăng linh lực, chứ chưa từng nghe nói sinh tiểu oa có thể tăng linh lực.

Phốc Xích Quân ngập ngừng một lát rồi thấp giọng hỏi ta: “Ý của Cẩm Mịch tiên tử chẳng lẽ là chỉ cần không sinh oa oa thì có thể đồng ý cùng ta song tu?”.

Ta nghĩ suy một lát, xem bộ dạng của Phốc Xích Quân thấy thân thủ của hắn nhanh nhẹn như vậy thì linh lực chắc hẳn là cao hơn ta, tu luyện với hắn hoặc ít hoặc nhiều gì thì cũng có thể nâng cao linh lực của ta, nghĩ vậy nên ta liền gật đầu nói: “Đúng vậy”.

Phốc Xích Quân nghe vậy vô cùng kích động, vội nắm chặt lấy tay của ta, rất hùng hồn nói: “Vậy thì chúng ta mau đi song tu

thôi!”.

Bị một con rắn cắn tay, ta thấy rất khó chịu, đang định rút tay lại, thì nghe trên đỉnh đầu truyền đến một giọng nói lạnh như băng: “Nghe nói Ngạn Hữu Quân làm tiên không kiên nhẫn nên mới xuống phạm trần làm yêu tinh, không ngờ đến hôm nay yêu tinh cũng không muốn làm nữa mà lại nhớ về lúc hồn siêu phách tán, suýt tan thành tro bụi hay sao?”.

Phượng Hoàng chẳng biết từ đâu bỗng xuất hiện, đứng giữa hai chúng ta, hai hàng lông mày rậm chau lại, Phượng Hoàng quét ánh mắt lạnh lùng nhìn Phốc Xích Quân đang nắm chặt lấy tay của ta, gương mặt không chút biểu cảm, đến từng chân tơ kẽ tóc cũng toát ra vẻ lạnh buốt.

Dựa vào kinh nghiệm hơn một trăm năm của ta, thì chắc chắn tên điều nhi hỉ nộ vô thường này lại đang không vui về gì. Ta lập tức nhanh nhẹn làm ra vẻ ngoan ngoãn then thùng cười với hắn, nhưng không ngờ chỉ đổi lại được một cái lườm lạnh lùng của hắn.

Phốc Xích Quân vừa nắm chặt lấy tay ta, vừa tỉnh bơ phát phát cái vạt áo đã mở ra một nửa của hắn nói: “Ngạn Hữu ngày nay không phải tiên cũng chẳng phải yêu, không thuộc về lục giới, không bắt bó giam giữ, cũng không gò bó trói buộc, chẳng biết Hỏa Thân lấy danh nghĩa gì mà đòi làm cho ta tan thành tro bụi?”.

Phượng Hoàng cười lạnh lùng, nhặt lên một nắm kim quang rực rỡ trong tay, thủng thẳng nói: “Ta thiết nghĩ dựa vào linh lực của ta thì không cần đến cái gì gọi là danh nghĩa, làm cho Ngạn Hữu Quân hóa thành tro bụi chẳng qua cũng chỉ là việc trong tầm tay mà thôi”.

Lời còn chưa dứt, những bong bóng nước sáng lấp lánh bên ngoài ngập tràn trong khe suối trong phút chốc đột ngột vỡ tan,

hiệt độ dòng nước đột nhiên tăng cao, cuộn cuộn như muốn sôi lên, lũ cá bảy màu đang tung tăng bơi lội xung quanh bỗng từng con từng con giãy giụa rồi lật ngửa bụng trắng hếu.

Phước Xích Quân toàn thân run rẩy, khoe miệng xịu xuống nhìn có vẻ rất tủi thân, nói: “Bạo lực quá, bạo lực quá! Thiên Giới thời này mà cũng có tiểu nhân, hèn hạ bỉ ổi, người uy hiếp ta?”.

Phượng Hoàng cầm kim quang trong tay, liếc nhìn Phước Xích Quân nói: “Vậy thì không biết Ngạn Hữu Quân có tiếp nhận sự uy hiếp này của ta hay không đây?”.

Phước Xích Quân ngao ngán thở dài, lưu luyến bịn rịn buông tay ta ra, vẻ mặt đầy buồn đau thâm nói với ta: “Cầm Mịch tiểu nương tử, thật đúng là ông trời đổ kỳ duyên ương! Nhớ năm xưa bọn họ cũng đã từng chia rẽ Ngưu Lang Chức Nữ như vậy, không ngờ chúng ta hôm nay tình vừa hòa hợp lại đã bị rẽ chia ngay trước mắt”. Tiếp đó lại ngênh ngang đắc ý nói: “Nàng yên tâm, chờ ta gắng sức tu luyện thêm vài năm nữa nhất định sẽ đoạt nàng về, rửa sạch mọi hận hôm nay”.

Phượng Hoàng chau mày lờm Phước Xích Quân đang lải nhải dài dòng thế non hèn biền, kim quang trong tay chợt lóe, Phước Xích Quân lập tức ngậm miệng. Phượng Hoàng khẽ động đầu ngón tay quấn lấy một sợi tiên chướng trời ta lại bên người hấn, rồi mới thu kim quang trong tay lại, niệm một tiếng: “Khởi!”.

Ta cảm thấy một trận gió lướt qua hai bên má, thì ra Phượng Hoàng mang theo ta bay ra khỏi khe suối, bên tai ta còn nghe được loáng thoáng tiếng của Phước Xích Quân nói với theo: “Cầm Mịch tiểu nương tử, nếu nhớ ta chỉ cần dùng chú gọi ta đến, Ngạn Hữu nhất định có mặt ngay lập tức, không oán thán, không hối hận!”.

Phượng Hoàng sa sầm nét mặt, tay cầm sợi tiên chướng siết ta chặt hơn khiến ta không thể động đậy, tay kia búng ra một đốm huỳnh quang chui vào mặt nước, xa xa vẫn còn nghe được Phốc Xích Quân gào khóc: “Húc Phượng, sao ngươi phá hủy mái nhà của ta!”.

Phượng Hoàng để ngoài tai coi như không nghe thấy, gương mặt hấn xám lại, mang theo ta cười mây đạp gió bay đi một đoạn, cuối cùng hất ta xuống treo lơ lửng bên trên một sườn núi, ta vấp chân loạng choạng, cũng may vội đưa tay ra tóm được một thân cây tùng già, mới miễn cưỡng đứng vững được. Ta đột nhiên cảm thấy trong lòng bàn tay đau rất vô cùng, buông tay ra nhìn thử, thì ra trong lúc vội vàng tóm lấy thân cây tùng, lòng bàn tay đã bị lớp vỏ xù xì bên ngoài của thân cây rạch vài đường nho nhỏ, suýt chút nữa tróc đi mất một lớp da, đau đến mức ta phải vung tay liên tục.

Phượng Hoàng bên cạnh vẫn đứng chắp tay sau lưng, ánh mắt lạnh lùng nhìn ta nâng bàn tay lên vừa thôi vừa lắc lắc, trong ánh mắt có một làn sóng yếu mẽ dâng lên trong khoảnh khắc, đầu ngón tay khẽ động dường như muốn đưa tay ra dìu ta, nhưng rồi lại cương quyết thu về.

Ta giơ tay lên nhìn chăm chú vào mảng sung đỏ đang từ từ phồng lên, thềm nghĩ tên Phượng Hoàng này sai cả một trăm tám mươi lăm, rồi mới thức thời cô phải cúi đầu chuẩn bị nặn ra một ít nước long lanh nơi đáy mắt, ngẩng đầu nhìn hấn bằng ánh mắt yếu đuối, dùng bàn tay bị thương sợ sệt lay lay ống tay áo của hấn, nhân cơ hội ấy chùi đi vết máu nhàn nhạt vừa tứa ra trên mặt vết thương, nói lí nhí: “Lần này ta sai rồi, lần sau ta nhất định chú ý một chút, ngươi đừng tức giận nữa được không?”.

“Lần sau? Còn có lần sau sao?” Sắc mặt Phượng Hoàng vốn đã dịu đi, nhưng nghe được nửa câu sau trong phút chốc lại sa sầm xuống.

“Không có không có, không có lần sau nữa, người nói cái gì thì là cái đó, ta đều nghe lời người có được không?” Ta rất nghe lời luôn miệng phụ họa theo hắn. Phượng Hoàng thật bủn xỉn, ta chẳng qua cũng chỉ lấy thêm của hắn ba trăm năm tu vi thôi, chẳng nhẽ vì thế mà làm cho hắn tức khí trở nên có bộ dạng như vậy, bỏ dở cả buổi tiệc đuổi đến tận phạm gian. Nói không chừng, hắn thay Thiên Hậu đuổi theo bắt ta, rồi ta trở lại Thiên Giới... mà thôi.

Nghĩ đến đó, ta khẽ run lên, rung mình một cái.

“Rất đau phải không?” Ta bỗng cảm thấy trên tay mình thật ấm áp, thì ra là bởi Phượng Hoàng đã nâng bàn tay bị thương của ta lên, tay kia cầm một cái kim châm mảnh như sợi tóc giúp ta khâu những mảnh da đâm vào lòng bàn tay ra.

Phượng Hoàng cúi thấp mặt, chăm chú với việc ở trong tay, sợi tóc mai đen nhánh rũ xuống bị gió thổi nhẹ nhàng bông bông bay lên, lại nhẹ nhàng lượn xuống, quét qua lòng bàn tay của ta, làm cho ta cảm thấy hơi ngứa ngứa.

Tay của ta vốn chẳng qua chỉ là bị quét mấy đường, lúc đầu thì có hơi đau một chút, nhưng bây giờ thì chẳng còn khó chịu như thế nữa. Tuy nhiên khi nghe hắn hỏi ta lại tự cho phép mình trả lời: “Rất đau, rất đau...”, bản thân ta cũng không hiểu nổi vì sao lại muốn lừa hắn như vậy, giống như ta cũng không hiểu được hắn vì sao lại không dùng pháp thuật, mà lại chọn dùng phương pháp bình thường tốn nhiều công sức để khâu những mảnh da ra cho ta.

Phượng Hoàng nghe vậy, khẽ chau đôi mày dài, ánh mắt căng thẳng ngẩng đầu lên nhìn ta, ánh mắt ấy lập tức va phải ánh mắt của ta chẳng hiểu vì sao cũng đang nhìn hắn chăm chú, trong khoảnh khắc, ta chợt thấy trong đôi mắt phượng kia có một tia sáng ấm áp lóe lên.

Bàn tay hắ n đang nắ m tay ta bỗng vội vàng rút lại, hắ n nhắ m nghiề n hai mắ t quay đầ u sang một bên, ngắ m giắ u đi sắ c mặt của mình, thì thảo nói: “Là ta ra tay hơi nặng, vớ n muớ n phạt nàng, không ngờ, cuố i cùng lại tự phạt chính mình, thôi bỏ đi...”.

Cái gì? Rõ ràng là tay ta bị thương, còn tên điều nhi hắ n đã đứng như trời trồ ng một bên giờ lại nói cái gì là tự phạt chính mình, thật không công bắ ng.

Ta sợ sệt hỏi hắ n: “Người sẽ không bắ t ta đem về cho Thiên Hậu xử chém chứ?”.

Phượng Hoàng nhìn vế t máu trên tay áo, nói: “Hoàn Đê ́ Phượng Linh trên trời dưới đấ t chỉ có một chiế c, ta để nó lại cho nàng, nàng còn không hiểu được hay sao?”. Rồ i ngay sau đó, sắ c mặt trở nên u ám, giọng nói có vài phầ n yế u ớt: “Dù cho sớ trời đã định chúng ta không thể nào viên mãn...”.

Ta mân mê cọng lông phượng trong tay áo, không ngờ cọng lông này đúng là quý giá như vậy, may mà lúc dọn giường không tiện tay vút nó đi.

Có được bảo bồ i như vậy, ta vô cùng hài lòng, liề n tiế n lại gắ n Phượng Hoàng ngoạm lắ y môi của hắ n. Hôm nay ta đã thấ y được nam thầ n tiên quả đúng như Hồ ́ Ly tiên từng nói, ai nắ y đề u thích song tu. Phượng Hoàng đã tặng ta một lễ vật quý như vậy, mà ta lại không có cái gì tồ t để gửi tặng lại nên không tránh khỏi cảm thấ y áy náy, thôi thì nhân tiện đành tặng lại hắ n bắ ng cách song tu vậy.

Không ngờ Phượng Hoàng giật mình, hai má ửng hồ ng như ráng chiề u, một lát sau, thầ n sắ c lại chuyển sang rầ u rĩ, rồ i giố ng như lúc nắ nắ m hai vai ta đẩy ra xa một sắ tay, đau khổ quay người xoay lưng về ́ phía ta, mặt hướng về ́ sơn cô c trồ ng trái bên dưới

vách đá dôc đứng, gió núi vù vù thổi, tà áo hắ n tung bay, trông cảnh ấy ta thấy có một chút ý vị của đất trời bao la mờ mịt.

Nhìn dáng vẻ của hắ n như vậy, một linh cảm trong ta chợt lóe: “Ta hiểu rồi, thực ra người chẳng hề thích ta...”.

Lời còn chưa dứt, thì Phượng Hoàng đột nhiên xoay người lại, nói: “Sao ta lại có thể không thích nàng!” khiế n nửa câu sau “Thực ra người chẳng hề thích ta và người song tu với nhau?” bị chặt làm đôi, đáng tiể c đáng tiể c.

Ta lảm nhảm lại lời Phượng Hoàng vừa nói, hắ n nói hắ n thích ta sao, thích ta! Thích ta? Thích ta...

Trong lúc ta còn đang hồ đồ, thì Phượng Hoàng lại buồ n bã lắ c đầu, nói: “Phải, nàng nói đúng, ta kỳ thực không hề thích nàng... Nàng cứ xem như ta chưa bao giờ thích nàng, nàng cũng chưa bao giờ thích ta...”.

Hử? Sao thoắ t cái lại thành không thích rồi? Thật đúng là hỉ nộ vô thường, có điề u theo ta thấy, cái câu “không thích ta” mà hắ n nói sau cùng mới là lời thật. Vì vậy, ta liề n thấy an tâm thoải mái, ngoan ngoãn đáp: “Được, ta đương nhiên nghe lời người”.

Phượng Hoàng nghe vậy, sắc mặt bỗng trở nên buồ n thảm, đưa tay vén mớ tóc đang lòa xòa trước trán ta, nhẹ giọng hỏi: “Phượng Linh ta cho nàng đâu?”.

Ta cho tay vào tay áo lấy cọng lông quý giá ra, hắ n đưa tay cầm lấy, tháo nhánh cây bồ đào trên đầu ta xuống, rồi tự tay cài cọng lông phượng lên đầu cho ta, nói: “Nàng mang Phượng Linh này, để nó thay ta bảo vệ nàng bình an vui vẻ, hôm nay ta sẽ đưa nàng trở về Hoa Giới, từ nay về sau, chúng ta không bao giờ gặp lại”.

“Hỏa Thân điện hạ có thể làm như thế thì không còn gì tốt hơn.” Sương mù mờ mịt trên núi dần tan đi, một giọng nói uy nghiêm truyền đến.

Ta lập tức cúi đầu nhìn chằm chằm vào mũi chân của mình.

Một đôi chân, hai đôi chân, ba đôi chân... hai mươi tư đôi chân. Ô, trận thế tương đối lớn đấy.

Phượng Hoàng nhẹ nhàng cất tiếng cười, trong thanh âm nghe như chất chứa chút dư vị chát đắng: “Húc Phượng đâu phải là người không hiểu lý lẽ. Bây giờ đã hiểu rõ quan hệ giữa mình và Cẩm Mịch thì tuyệt đối sẽ không làm liên lụy tới nàng”.

“Việc này vốn là chuyện ân oán lâu năm rồi, không thể nói với người ngoài, lần này Hỏa Thân biết được cũng tốt, mong rằng hãy giữ bí...” Trương phương chủ còn chưa dứt lời, thì ổng tay áo rộng của Phượng Hoàng khẽ động, nói: “Sợ rằng đã muộn”. Về mặt có vài phần tiếc nuối không biết làm gì được.

Trương phương chủ mũi chân khựng lại, ngả người về phía trước, mặt nghiêm trọng nói: “Hỏa Thân có ý gì?”.

“Hôm nay là ngày sinh của mẫu thân, Cẩm Mịch vào nhậm, trong lúc vô tình diện mạo chân thân đã bị lộ, phụ đế và chư thân đã sinh nghi.” Trong vẻ mặt của Phượng Hoàng thấp thoáng nét u sầu.

“Cẩm Mịch, ngươi!...” Trương phương chủ ấn chặt thái dương, thở dài một tiếng: “Mà thôi, nếu ngươi có thể khiến người khác không phải lo lắng, thì e rằng Nguyệt Lão cũng có thể xem qua là nhờ”.

Trưởng phương chủ lời vừa dứt, trên bầu trời những đám mây ừn ừn kéo tới, trong chớp mắt sấm vang chớp giạt. Một tia chớp sáng lóe xé toạc bầu trời, mây đen cuộn cuộn từ giữa ào ào tuôn ra, bốn phía xung quanh ngập tràn sát khí. Ta chăm chú nhìn, thì thấy Lôi Công Điện Mẫu dẫn theo thiên binh thiên tướng quát tháo ầm ỹ đáp xuống.

Kim bặt trong tay Lôi Công đập vào nhau một cái kêu loảng xoảng, một trận thanh âm sấm sét rầm rầm rền vang: “Tiểu yêu chạy đi đâu! Mau mau chịu phục!”.

Giọng lớn quá! Ta bị chấn động ừ cả hai tai. Đợi đến khi tinh thần hồi phục trở lại, thì đã thấy Phượng Hoàng chấp tay sau lưng đứng chắn trước người ta, giọng lạnh lùng quát: “Các ngươi làm vậy là muốn gì?”.

Lôi Công Điện Mẫu lúc này mới nhìn thấy Phượng Hoàng đang ở đây, liền dẫn các thiên binh cùng quỳ xuống bái lạy hấn: “Khởi bẩm Hỏa Thần điện hạ, Thiên Hậu phái chúng thần tước nã Cẩm Mịch tiểu yêu lên thiên đình thụ hình. Mong Nhị điện hạ chớ ngăn cản”.

Phượng Hoàng sa sầm nét mặt, còn chưa mở miệng, đã nghe Trưởng phương chủ lạnh lùng nói: “Người của Hoa Giới ta lúc nào đến phiên Thiên Giới tới bắt! Huống hồ, Cẩm Mịch là tinh linh của Thủy Kính ta, linh thiêng Hoa Giới há để cho Thiên Giới tùy ý làm nhục sao, mong Lôi Công chú ý ngôn từ một chút!”.

Lôi Công mặt mũi, tóc tai, mồm miệng tất cả đều đen thui, chỉ có hai hàm răng trong miệng trắng bóc rât dễ thấy: “Trưởng phương chủ có đạo lý của Trưởng phương chủ, Vân Hưởng cũng có chức trách của Vân Hưởng. Hôm nay Thiên Hậu lệnh cho ta đến đây, Vân Hưởng đương nhiên làm hết phận sự mới về”.

Phượng Hoàng đầu mày chau lại: “Thiên Giới có ba mươi sáu vị thiên tướng, tám trăm mười hai vạn thiên binh, nếu như ta nhớ không lầm, không có một vị nào thuộc sự quản lý của Thiên Hậu, Vân Hương Lôi Công và Thánh Quang Điện Mẫu chẳng lẽ đã quên mất hiện tại đang phục vụ dưới trướng người nào rồi sao?”.

Lôi Công còn đang thật thà chắt phác, ngờ ngác chưa hiểu gì, thì Điện Mẫu kia đã chợt hiểu ra, nhanh nhẹn thò tay giật giật vạt áo Lôi Công, cúi người nói: “Xin Nhị điện hạ bớt giận, chúng thuộc hạ đều phục vụ dưới sự chỉ huy của Nhị điện hạ, tất nhiên phải nghe theo sự sai phái của Nhị điện hạ!”.

“Như vậy, ta lệnh cho nhị tướng các ngươi và các thiên binh ngay lập tức quay lại thiên đình.” Phượng Hoàng phúi phúi đám sương mù trên tay áo nói: “Chỗ Thiên Hậu ta sẽ tự nói cho rõ”.

“Dạ!”, Điện Mẫu liền chắp tay, Lôi Công há miệng mở ra hai hàm răng trắng bóc, vẫn còn do dự, nhưng khi ánh mắt vừa nhìn đến sắc mặt của Phượng Hoàng, chút do dự còn sót lại cũng ngay tức thì biến mất.

Nhưng lúc này, lại nghe thấy một giọng nói có phần sợ sệt vang lên: “Bẩm Hỏa Thần điện hạ, tiểu tiên không thuộc sự quản lý của Nhị điện hạ, mà là dưới quyền sai bảo của Dạ Thần Đại điện...”. Chỉ thấy ở phía cuối đám thiên binh có một tiểu binh không rõ mặt giờ tay, sợ sệt nói.

“Ừm”, ánh mắt Phượng Hoàng nghiêm nghị.

Tiểu thiên binh kia run rẩy, nhưng cuối cùng vẫn rất kiên cường đứng thẳng không bị ngã, có lẽ bé con mới sinh không sợ hổ, thiên binh mới vào chưa được bao lâu. Trước đây, lúc ta còn làm thư đồ của Phượng Hoàng, cũng thường được hấn đưa đến thao trường, cảnh tượng ở đó... chặc chặc... vô cùng đẫm máu!

Ta nhấ t thời hứng khởi, đang chuẩn bị xem tiểu thiên binh này đại chiế n với Hỏa Thầ n như thế nào, thì lại thấ y một người không nhanh không chậm nói: “Đã là trưởng hạ của ta, chẳng biế t có thể nghe ta một câu không?”.

Tiểu Ngu tiên quan sao mà cũng đề n vậy?

Tiểu thiên binh kia nhìn Tiểu Ngu tiên quan đầ y sùng bái, gật gật đầ u thành khân: “Chỉ chờ Đại điện hạ sai bảo!”.

“Chuyện hôm nay vô n là hiểu lầ m, ngươi hãy trở về thao trường thao luyện, nế u Thiên Hậu có chấ t vấ n, mọi trách nhiệm đề u do ta gánh vác.” Tiểu Ngu tiên quan vỗ vỗ lên vai tiểu thiên binh thanh tú.

Tiểu thiên binh chớp chớp đôi mắ t sáng lắ p lánh, cúi người câ t giọng lạnh lạnh: “Dạ! Thuộc hạ nghe lệnh!”.

Phượng Hoàng lạnh lùng nhìn, không nói một lời.

Các thiên binh thiên tướng khí thế bùng bùng trong chồ c lát bị Phượng Hoàng và Tiểu Ngu tiên quan đuổi quay về , làm cho ta thấ t vọng.

Tiểu Ngu tiên quan chỉnh lại tay áo, quay sang hai mươi tư vị phương chủ chấ p tay chào: “Nhuận Ngọc ra mắ t chư vị phương chủ”.

Đinh Hương phương chủ nhìn Tiểu Ngu tiên quan một cách tỉ mỉ, rồ i đột nhiên đưa tay đánh về phía mặt Tiểu Ngu tiên quan, Tiểu Ngu tiên quan kéo tiên chương lên nghiêng người tránh được, Đinh Hương phương chủ thu tay về , nói: “Chương ẩn thuật này... thì ra ngày đó đúng là Dạ Thầ n Đại điện hạ phá vỡ kế t giới của Thủy Kính bắ t Cẩm Mịch đi!”.

Các phương chủ còn lại nghe vậy đều nhấ t thời sững sờ, bất ngờ nhìn Tiểu Ngư tiên quan bằng ánh mắ t không má y thiện cảm.

“Hai vị tôn thầ n Thiên Giới luân phiên tự ý xông vào Hoa Giới ta, lý do của Hỏa Thầ n ta còn hiểu được, nhưng không biế t Dạ Thầ n hành động như vậy là có ý đồ` gì?” Trương phương chủ nhíu chặt hai hàng lông mày, ánh mắ t nhìn Tiểu Ngư tiên quan sắc lẹm.

Tiểu Ngư tiên quan cười â m áp, nhìn ta nói: “Tính của Cẩm Mịch tiên tử thích những gì mới lạ náo nhiệt, không giồ ng như Nhuận Ngọc là người thanh quả, hai mươi tư vị phương chủ bày kế t giới giam giữ nàng, nghĩ đế n thấ y việc này không được thỏa đáng lắ m, Nhuận Ngọc là bạn bè của Cẩm Mịch tiên tử, giúp nàng giải trừ trói buộc là việc phải làm”.

“Bạn bè?” Đinh Hương phương chủ cười mỉa mai một tiế ng. “Thiên Giới quả nhiên đều là những hạng người giả đồ i nông cạn, nhìn thấ y Cẩm Mịch dung mạo vô song, hai chữ “bạn bè” của Dạ Thầ n lầ n này nói ra e rằ ng không phải chỉ đơn giản có giới hạn ở chỗ này? Hỏa Thầ n còn trực ngôn bất hứ y⁽¹⁾, Dạ Thầ n nghĩ gì sao không nói thẳng ra?”

“Đinh Hương phương chủ có thể hoài nghi lời của Nhuận Ngọc, nhưng những lời nói và hành động của Nhuận Ngọc đều là thẳng thắ n vô tư, tự xét thấ y trước nay chưa từng vượt quá giới hạn, hai chữ “bạn bè” này không thẹn với lương tâm.” Tiểu Ngư tiên quan hoàn toàn không để ý đế n lời nói đầ y khiêu khích của Đinh Hương phương chủ.

Ta cũng gật gật đầ u, nhích thêm nửa bước chân tiế n gầ n hơn về` phía Tiểu Ngư tiên quan: “Đinh Hương phương chủ chớ nên trách tội Nhuận Ngọc tiên quan, Nhuận Ngọc tiên quan là một con rô`ng tồ t, con rắ t thích hắ n”.

Mọi người chung quanh trong khoảnh khắc đều nín thở. Cây tùng già bên cạnh rung bần bật, lá tùng rơi đầy đất.

“Nàng nói cái gì?” Giọng nói Phụng Hoàng trầm nặng, cổ rắn từng chữ một, đôi đòng tử lưu ly giống như một món đồ sứ hạng nhất bị người ta dùng mũi dùi nhọn gõ vào, trên bề mặt hiện ra nhiều vết nứt rạn.

“Nhuận Ngọc tiên quan là một con rồng tốt, ta rất thích...”, lời còn chưa dứt, đôi ngọc lưu ly rạn nứt kia âm âm rơi xuống đất, vỡ vụn tung tóe, dọa ta sợ đến mức nuốt luôn hai chữ cuối cùng trở lại vào trong bụng.

Một chút bất ngờ thoáng qua trong ánh mắt của Tiểu Ngư tiên quan, mơ hồ có một ánh sao sáng nhàn nhạt nhấp nháy, nhưng khi nhìn kỹ lại, dáng vẻ ôn hòa, bình thản của Tiểu Ngư tiên quan đã trở lại như vốn có, nói với ta: “Cảm ơn Cẩm Mịch tiên tử ưu ái, Nhuận Ngọc cũng thích Cẩm Mịch tiên tử”.

Ta vui vẻ mỉm cười. Hai mươi tư vị phương chủ đứng xung quanh sắc mặt kinh hoàng phần nộ bất định, Trương phương chủ phóng thân cây dây leo nhẹ nhàng chuẩn xác kéo ta lại bên người, nhìn chòng chọc vào hai mắt của ta: “Ngươi và Dạ Thân!”, hoa cỏ cây cối trên núi đều bị vẻ căm giận tàn ác của Trương phương chủ đột nhiên nổi dậy làm cho chấn động thu lá khép nhụy.

“Cẩm Mịch...”, Phụng Hoàng thì thào trong miệng, sắc mặt kinh hoàng nghi hoặc lẫn lộn không phân biệt nổi, có lúc thần thái giống như bị tổn thương, có lúc lại giống như bị gậy đập vào đầu, bộ dạng ngơ ngẩn như hồn lìa khỏi xác, “Điều mà hai người nói có phải là sự thật?”.

Tên điều nhi này chẳng biết tại sao lại có những cử chỉ điên rồ như vậy, ta gật đầu nói: “Là thật, tuyệt đối là thật, thật hơn cả lá

tùng trên cây tùng này”. Cây tùng già lại rung bần bật, lản này còn rung khùng khiếp hơn, không chỉ lá tùng, mà đến cả quả tùng cũng rụng lả tả.

Phượng Hoàng hai mắt nhắm chặt, gió núi đột nhiên lạnh thấu xương, mái tóc của hắn bị gió thổi bay phơ phất, mặt mũi tái nhợt, dờ dẩn nói: “Nếu nói như thế, ta chẳng qua chỉ là một cây cầu bắc qua sông, tác thành cho nỗi tương tư cách trở đôi bờ của hai người...”.

Tiểu Ngư tiên quan nhìn mây ngấm gió, thần thái an nhàn.

Sợi dây leo của Trương phương chủ càng thu càng siết chặt, siết chặt đến mức làm ta đau đớn, Trương phương chủ nghiêm giọng quát: “Đừng hòng! Chỉ cần hai mươi tư người bọn ta vẫn còn một hơi thở, thì việc này đừng có tính toán công cuong, suy nghĩ viễn vông”.

Ngọc Lan phương chủ che mặt khóc to: “Nghịch chướng! Đến là nghịch chướng! Quan hệ của hai người sao có thể nảy sinh tình ý được?”.

Nói thực lòng, ta rất hoang mang, tại sao đang yên đang lành mọi người lại trở nên cuong quýt như vậy, so với những nếp nhăn trên thân cây tùng già thì còn lộn xộn hơn nhiều lần.

Nhưng câu nói của Ngọc Lan phương chủ lại làm Phượng Hoàng biến sắc, Phượng Hoàng quay người lại nói với Tiểu Ngư tiên quan: “Huynh có biết Cẩm Mịch là ai không? Huynh có biết Lưu Tử Trì trong Tê Ngô cung của ta không? Huynh có biết phụ đế trước khi lên ngôi đã cư ngụ nơi nào không? Huynh có biết tục danh của Hoa Thần trước đây là gì không? Huynh có biết Cẩm Mịch có thể tiện tay biến ra hoa không? Huynh có biết Cẩm Mịch tính vốn thuộc thủy hay không? Huynh có biết Hoa Thần trước đây chân thân là một cánh hoa thủy liên không?”. Cuối cùng buồm cười nói:

“Huynh có biế́t phụ đề́ đã từng thừa nhận chuyện gì với ta không? Huynh, ta, Cẩm Mịch ba người... đúng là huynh muội khác mẹ...”.

Tiểu Ngư tiên quan nghe vậy giật mình hoảng hốt, quay đầu nhìn về phía ta, rồi lại nhìn sang hai mươi tư vị phương chủ. Hai mươi tư vị phương chủ có người ngạc nhiên, có người kinh ngạc, chỉ có Trưởng phương chủ không kinh không động, tựa như ngẫm thừa nhận.

Ta lúc thì kinh hãi, lúc thì vui mừng, lúc lại u sầu. Kinh hãi là vì một cây bồ đề đào như ta lại có thể có họ hàng thân thích với nhiều chim và thú như vậy; vui mừng là bởi cho dù chuyện này là thật hay giả, ngày sau ta có thể dựa vào đó giả danh để lừa bịp một chút linh lực tiên đan về cho mình; u sầu là bởi gặp phải Thiên Hậu là một bà mẹ kế không dễ gì đối phó.

Nói chung, lúc này tâm tình của ta có chút phức tạp, rồi rã m.

Tiểu Ngư tiên quan không hổ là Tiểu Ngư tiên quan, chỉ kinh ngạc trong chớp lát, rồi nhanh chóng lấy lại tinh thần, như có vẻ ung dung bình tĩnh ở trong lòng, bảo táp phong ba cũng không sợ hãi nói: “Nếu là huynh muội cũng tốt, không ngại...”.

Tiểu Ngư tiên quan còn chưa nói hết câu, Phượng Hoàng trông như bị ngũ lôi oanh đỉnh nói: “Hành vi luân thường nghịch thiên, phải chịu hình phạt hồi phi yên diệt⁽²⁾, Đại điện hạ nếu muốn kéo Cẩm Mịch vào vực thăm vạn kiếp không thể khôi phục, ta dù có dùng hết toàn lực cũng sẽ ngăn cản!”.

Tiểu Ngư tiên quan nói: “E rằng Nhị điện hạ đã có chỗ nào đó hiểu sai rồi”. Sau đó, xoay người sang ta hỏi: “Cẩm Mịch tiên tử ngoại trừ thích ta ra, chẳng biết có thích Hỏa Thần không?”.

Ta suy nghĩ một chút, miễn cưỡng trả lời: “Thích”.

Phượng Hoàng nghi hoặc không hiểu, Trương phương chủ lão đảo suýt ngã.

Tiểu Ngư tiên quan lại hỏi: “Vậy còn Nguyệt Hạ tiên nhân thì sao?”.

Ta không chút do dự trả lời: “Thích”.

Phượng Hoàng sắc mặt chảy xệ, Trương phương chủ thoải mái.

Tiểu Ngư tiên quan tiếp tục hỏi: “Chẳng biết Ngạn Hữu Quân thì thế nào?”

Ta gạt đầu trả lời: “Thích”.

Phượng Hoàng lông mày xếch ngược, Trương phương chủ cười cùng cũng thả lỏng sợi dây leo trói ta.

Tiểu Ngư tiên quan cười: “Vậy tiểu thị Liễu Thính, Phi Tụ trong Tê Ngô cung thì sao?”.

“Thích”, ta đáp y như cũ.

Sau khi hỏi đáp xong, trong đôi mắt hẹp dài của Phượng Hoàng ánh lửa bốc lên ngùn ngụt, hắc nỏ giận bùng bùng, cây cối hoa cỏ xung quanh đột nhiên bốc cháy, trong phút chốc chỗ sườn núi nơi bọn ta đứng trở nên trụi lủi.

Tận đáy lòng, ta vô cùng thương tiếc cây tùng già kia.

Không ngờ, thì ra nghe chuyện bát quái lại phải trả giá bằng chính sinh mệnh của mình.

Chương II

Nước nguồn nơi đâu

***“Cầm Mịch, Cầm Mịch, phởn hoa tự Cầm Mịch an ninh,
đạm vân lưu thủy độ thử sinh.”***

I

Chợt n Bờng Lai tiên cảnh, mây bay, nước chảy, thuyề n trôi.

Trong lớp sương mù huyề n ảo như ẩn như hiện, có một người từ trên bè gỗ bước xuống, nhìn ta nở nụ cười hòa nhã thân thiện: “Lầ n này mạo muội mời Cầm Mịch tiên tử đế n Thái Hư hoan cảnh, mong Cầm Mịch tiên tử chớ để bụng”.

Ta nói khéo: “Thiên Đế khách khí rô i”.

Kỳ thực ta nghĩ, bất luận là ai nề u đang ngủ ngon lành mà bị người khác từ trong mộng thỉnh hồ n phách mình ra đế u khó tránh khỏi có chút bức bối cáu kỉnh, nhưng nề u như người này là Thiên Đế thì thôi đừng bàn cãi, ta cúi người chào: “Chẳng biế t Thiên Đế đêm hôm khuya khoắ t gọi Cầm Mịch đế n tận đây là có chuyện gì?”.

Một hồ i lâu, ngoại trừ bên tai mơ hồ thấ p thoáng tiế ng tiêu thiên vắng lại, còn không nghe thấ y tiế ng Thiên Đế trả lời ta. Ta ngẩng đầ u nhìn, chỉ thấ y đôi mắ t của Người đang chăm chú nhìn, nhưng lại không giồ ng như đang nhìn ta, mà như xuyên qua ta đế ngắ m nhìn một con người khác vậy. Thấ y ta nhìn nghi hoặc, Thiên Đế mới hoàn hồ n mỉm cười, trong nụ cười có vài phầ n đau thương, vài phầ n hồ i hận, vài phầ n chờ mong, trả lời chẳng đúng với ý mà

ta muố n hỏi: “Nơi này chính là Thái Hư hoan cảnh, trong Bô`ng Lai tiên châu, là nơi du ngoạn của các đôi tiên gia hoặc linh hồ`n, ngẫu nhiên có huyền cảnh hiện ra ở thê` gian, phàm nhân gọi là Hải Thị thầ n lâu⁽¹⁾, vì cho rằ ng thiên thiề m⁽²⁾ dưới biển lúc hít thở tạo thành ảo giác. Lúc mới nghe ta không khỏi buồ n cười, nghĩ rằ ng lời nói của phàm nhân quả thật thú vị. Vậy mà chín vạn năm trước đây, một đêm ta du ngoạn đế n nơi này, nhìn thấ y trên dòng nước một nữ tử đạp nước lướt đi, mỗi bước hoa sen nở, càng đi càng xa, trước khi biế n mấ t, dáng người thanh nhấ trác tuyệt á y trong hư ảo còn vô tình ngoái đầ u nhìn lại chớp mắ t, lúc đó ta mới hiểu thê` nào là hoan cảnh, thê` nào Hải Thị thầ n lâu...”.

Thiên Đê` thầ n thái trầ m mê, nhìn làn sương bụi vấ n vương trên mặt nước, khẽ thở dài.

Mấ y người già quả nhiên đê`u thích nhớ lại chuyện xưa, Thiên Đê` đương nhiên là có khác so với mấ y ông lão bình thường, thích nhớ lại chuyện xưa xa lắ c vào lúc quá nửa đêm. Tuy rằ ng ta với Người không phải quá quen thuộc, nhưng theo những gì Phụng Hoàng nói hôm qua, rấ t có thể ta và lão nhi này có chút quan hệ gì đó chẳng. Vì vậy ta đành gắ ng gượng đuổi mãi mới được con sâu ngủ đi để giả vờ hứng thú chăm chú lắ ng nghe. Có điề u câu chuyện “chín vạn năm trước” này thực sự làm ta đở sụp, bởi nó khó mà có thể kể xong trong chồ c lát được.

Trong lòng ta đang không biế t phải làm sao, thì Thiên Đê` bỗng dừng ngừng lại không nói tiế p nữa. Ta trầ m ngâm suy nghĩ một lát, giồ ng như người hát kịch ở trầ n gian, mỗi khi hát đế n đoạn đặc sắ c, muố n làm nổi bật hình ảnh của nhân vật thì sẽ dừng lại một lát đợi người nghe kịch khen ngợi xong thì mới tiế p tục. Thiên Đê` lầ n này ngừng lại nhấ t định là đợi ta tiế p một câu rô i mới tiế p tục kể đây mà, vì vậy về mặt ta liề n thoải mái cười, nói: “Rấ t hay, rấ t hay”.

Ánh mắt Thiên Đê' bừng tỉnh, sau một lát thấ't thầ'n liề'n mím cười tự giễu, nói: “Thật là giồ'ng. Trong màn sương khói mông lung mờ ảo, con và nàng nế'u thoáng nhìn thì dường như rấ't giồ'ng nhau, nhưng nhìn kỹ thì dung mạo này lại không có chỗ nào tương đờ'ng. Nế'u nói thầ'n vận⁽³⁾ giồ'ng nhau lại có chút khiên cưỡng, chỉ riêng nụ cười này cũng đã tuyệt nhiên không giồ'ng. Nàng không hay cười. Ta với nàng quen nhau trong chín vạn năm á'y, thấ'y nàng có vẻ mặt thoải mái tươi cười không quá đế'n mười lầ'n, đó là nụ cười giồ'ng như hạt sương mai trong thoáng chố'c đã vội tan biế'n mấ't, không giồ'ng như con tràn căng sức sồ'ng, ngọt ngào như mật vậy”.

Thiên Đê' bỗng nhiên ngừng lại, trong thanh âm len lỏi một nỗi buồn man mác, nói: “Kỳ thực cũng không hẳn là như vậy... thời gian năm vạn năm sau này, ta thực sự không còn nhìn thấ'y nàng cười nữa. Nế'u không phải do ta... chín vạn năm này của nàng sẽ không phải chỉ có những nụ cười hiế'm hoi đó, nàng cũng sẽ không phải kề't thúc cuộc đời của mình trong cô tịch như vậy...”.

Ta vô'n tưởng rằ'ng Thiên Đê' lão nhi này đế'n nhận người thân, đang phá'n chấ'n tinh thầ'n chuẩn bị cùng Người diễn một tiế't mục lệ tuôn lã chấ, nhân tiện mang một chút linh lực làm quà gặp mặt. Nhưng không ngờ y nói nửa ngày cũng chỉ xoay quanh một người đã “kề't thúc cuộc đời” rồ'i. Ta tuy cụt hứng, nhưng trên mặt vẫn phải tỏ ra cung kính nói: “Diêm Vương lão gia sẽ phù hộ cho nàng, Thiên Đê' bệ hạ vì thế' mà cũng nên kìm nén nỗi đau thương xót”.

Thiên Đê' vô cùng ngạc nhiên, rồ'i lại mỉm cười rồi ánh mắ't nhìn đi nơi khác. Trước mặt Thiên Đê' là dòng nước phẳng lặng yên tĩnh, Người nhìn chăm chú: “Từ năm vạn năm trước, Thiên Giới cũng như Thái Hư hoan cảnh này đã không còn một ngọn cỏ, nghe nói Cẩm Mịch tiên tử có thể tùy ý trờ'ng hoa, chi bằ'ng hãy trờ'ng một ít hoa sen ở đây nhé”. Tư duy của người già mà còn có thể thay đổi liên tục như vậy, ta cho rằ'ng không nhiề'u người làm được. Không hổ là

Thiên Đế, làm sao mà đột nhiên lại chuyển đề tài sang chuyện trồng hoa được nhỉ?

Ta nhìn ngó xung quanh, rồi nhặt lên một nắm đất rắc xuống mặt nước, rồi râm niêm chú, trong chớp mắt những đóa hoa sen từ trong nước chầm chậm mọc lên, thoắt cái đã nở, một vùng sen xanh thanh nhã ngút ngàn hiện ra đầy trước mắt.

Ánh mắt Thiên Đế vừa ngạc nhiên vừa mừng vui khôn tả: “Quả nhiên!”, rồi lại hỏi tiếp: “Con có biết người mà ta vừa nhắc đến là người nào không?”. Suy nghĩ của lão nhân gia này đúng là vừa nhảy nhót vừa phát tán, cũng may mà ta thông minh.

“Cảm Mịch tuổi nhỏ, quanh năm lại ở trong Thủy Kính, những người quen biết chẳng qua cũng chỉ là những tinh linh cỏ cây hoa quả, cô nhân của Thiên Đế có lẽ là Cảm Mịch không biết, đương nhiên cũng không thể hiểu được người mà Thiên Đế nói đến là người nào.” Ta nói năng hùng hồn.

Thiên Đế khẩn thiết nhìn ta: “Người mà ta nói đến không phải ai khác, chính là Hoa Thần Tử Phân. Cảm Mịch tiên tử tiên linh được hơn năm ngàn tuổi, Tử Phân mới đi về cõi tiên được bốn ngàn năm, Cảm Mịch tiên tử chẳng lẽ đến cả Tử Phân cũng chưa từng gặp mặt?”.

“Chưa từng gặp.” Ta lắc đầu. Thiên Đế già rồi nên mắt mũi hơi kèm nhèm, ta với Hoa Thần sao có thể giống nhau được, trái cây và hoa quả vốn là hai loại khác nhau, thậm chí khác nhau rất nhiều ăy chứ.

Thiên Đế nghe vậy, trên mặt lộ rõ vẻ bi thương, nói: “Không ngờ Tử Phân lại hận ta đến vậy, ngay cả cốt nhục của mình cũng nhẫn tâm không gặp...”. Lời đang nói bỗng nhiên im bật giữa chừng.

Những lời nói chưa tận áy lại vang lên như sấm, âm âm bên tai làm ta chấn động đến mức ù tai hoa mắt. Theo ý nghĩa lời nói của Thiên Đế, thì ta đúng là do Hoa Thần và Thiên Đế sinh ra. Ta nhớ lại những lời hôm qua Phượng Hoàng đã nói, đối chiếu trước sau, vô cùng ăn khớp. Hôm qua Phượng Hoàng nổi lửa, hỏa thiêu sườn núi, hoa cỏ tận diệt, Trừng phương chủ giận dữ, cùng với các vị phương chủ còn kiên quyết đưa ta về Thủy Kính. Do đi rất vội vàng, nên ta chưa kịp hiểu ra ý nghĩa trong lời nói của Phượng Hoàng. Hôm nay nghe Thiên Đế nói vậy, ta cuối cùng cũng đã hiểu rõ ngọn nguồn.

Có điều, lúc này e rằng không biết có sự hiểu nhầm nào không? Thứ nhất, Hoa Thần là một cánh hoa sen, còn ta lại là một quả bồ đào, nhưng mà không thể loại trừ khả năng Thiên Đế vốn cũng là một quả bồ đào; thứ hai, Hoa Thần linh lực vượt trên vạn người, còn ta tu luyện đã bốn ngàn năm nhưng ngay cả tiên đạo cũng chưa nhập được, nhưng mà không loại trừ khả năng ta tài năng nở muộn.

Nghĩ như vậy, ta liền cảm thấy vô cùng thoải mái, tuy nhiên trên mặt lại lộ rõ vẻ ngây thơ ngác chẳng hiểu gì, chớp chớp hai mắt, lí nhí nói: “Nếu Thiên Đế thích ngắm hoa, Cẩm Mịch sẽ tận lực trồng thêm nhiều hoa nữa, cho dù Thiên Đế bảo Cẩm Mịch đến Thiên Giới làm một người trồng hoa cũng được. Chỉ là... chỉ là...”, ta nhíu chặt lông mày, vô cùng ưu tư sâu khổ.

Thiên Đế thấy sắc mặt ta do dự, vội hỏi: “Chỉ là sao? Cẩm Mịch tiên tử có gì khó xử cứ việc nói thẳng”.

“Chỉ là, Cẩm Mịch linh lực không cao, tuy là cần cù chăm chỉ tu hành đã hơn bốn ngàn năm, nhưng vẫn chỉ là một tinh linh, kỹ thuật gieo trồng hoa cỏ mặc dù có biết chút ít, nhưng vẫn cần phải dựa

vào ngoại vật mới có thể biến thành, khiến Thiên Đế chế cười.” Ta chắp tay cúi người.

Thiên Đế dùng thiên nhãn quan sát ta một lát, rồi nói: “Có lẽ là Tử Phân đã phong tỏa nguyên linh của con, giờ ta sẽ truyền cho con chút linh lực, con cứ trở về tu hành bảy bảy bốn mươi chín ngày, bốn mươi chín ngày sau ta lại đưa hồn phách con đến đây, đến lúc đó, chân thân của con...”, Thiên Đế đột nhiên nín lặng.

Ta nhíu mày nghiêm túc nói: “Cảm Mạch chẳng qua chỉ là một quả tinh nhỏ bé, sao dám nhận linh lực của Thiên Đế bệ hạ, Cảm Mạch cho rằng không ổn lắm”.

Thiên Đế ngấm nhìn ta đầy yêu thương: “Hài tử ngoan, con và ta không cần phải xa lạ như vậy, ta truyền linh lực cho con chính là một việc thiên kinh địa nghĩa⁽⁴⁾”.

Thiên Đế đã khẳng khái như vậy, nếu ta còn từ chối thì thật là không nể mặt, cho nên đành miễn cưỡng chắp nhận: “Như vậy thì đa tạ Thiên Đế”.

Thiên Đế đưa tay ra, chỉ thấy lòng bàn tay nắm chặt rồi mở ra, một vầng huỳnh quang mờ mờ liên tục hiện, Người niệm “khởi!” một tiếng, vầng huỳnh quang kia liên tục nhún nhor uốn lượn bay lên từ lòng bàn tay của y, còn chưa kịp nhìn thấy rõ ràng, nó đã chui vào giữa trán của ta, một luồng ý lạnh thông suốt chạy dọc toàn thân.

Thiên Đế có chút áy náy nói: “Sợ là tu vi của con không sâu, hôm nay ta tạm thời truyền cho con năm ngàn năm linh lực...”.

Năm ngàn năm, tạm thời.

Hai chữ “tạm thời” này ta đặc biệt yêu thích, sóng lòng cuộn trào dâng nên nửa câu sau Thiên Đế nói cái gì ta không chú ý tới.

Lúc sắp chia tay, Thiên Đế nói: “Hôm nay quá nhiều giấc ngủ của con, nếu không vì sai lầm mấy vạn năm trước của ta, thì hai mươi tư vị phương chủ cũng sẽ không thù địch với Thiên Giới, con và ta cũng không cần phải đợi đến đêm mới có thể hôn phách gặp nhau, thật là ủy khuất cho con”. Trên môi Thiên Đế thoáng một nụ cười đau khổ.

“Đâu có đâu có, Thiên Đế khách khí rồi.” Ta từ tốn trả lời.

“Ta có một lời, Cẩm Mịch tiên tử cần phải nhớ kỹ.” Thiên Đế vội phải để ta đi rồi, nhưng lại đột nhiên gọi ta đứng lại: “Con và Húc Phượng, Nhuận Ngọc tuyệt đối không được nảy sinh tình cảm nam nữ”.

Ta còn tưởng chuyện gì, hóa ra chỉ là một việc bé xiu vụn vặt, liền khẳng khái nói: “Chuyện nhỏ, chuyện nhỏ. Thiên Đế có thể hoàn toàn yên tâm”.

Trong lúc Thiên Đế còn ngậy người ra, ta đã nguyên hồn trở về chỗ cũ.

Hôn phách của ta trong cơ thể điều hòa khí thở, vừa mở mắt ra nhìn, bên ngoài cửa sổ trời đã tang tảng sáng.

Ngoài cửa Ngọc Lan phương chủ nói: “Cẩm Mịch thức dậy chưa?”.

Ta không tránh khỏi một trận đau đầu đau khủng khiếp. Hôm qua, kể từ lúc trở về Hoa Giới, hai mươi tư vị phương chủ đã bàn với nhau, ban đêm luân phiên đến ngủ trong viện của ta, còn ban ngày thì đưa ta đến trước mộ phàn của Hoa Thần để mà sám hối về những lỗi lầm của mình. Ban ngày quả thật là khó chịu đựng, hôm nay mới là ngày thứ hai, mà ta cảm giác như đã mấy năm trôi qua rồi vậy.

Có điề`u, hai mươi tư vị phương chủ ban ngày mỗi người mỗi việc, tất cả điề`u bận rộn, chẳng ai nhìn ngó điể`n ta, chỉ dùng tiên chương trói buộc ta trong phạm vi một dặm quanh mộ phầ`n.

Sau khi Ngọc Lan phương chủ đi khuấ`t, ta nhìn mộ phầ`n điu hiu, cô quạnh của Hoa Thầ`n bái lạy ba bái, thành kính rì rầ`m: “Quả tinh Cẩm Mịch lầ`n này giả mạo hậu nhân của Hoa Thầ`n, có được năm ngàn năm linh lực của Thiên Đế`, mong rằ`ng Hoa Thầ`n mở lượng hải hà dùng tính toán với con, sau này Cẩm Mịch nhấ`t định sẽ hiể`u kính thật nhiề`u bô` đào dâng lên lão nhân gia người làm cô`ng quả”.

Sau khi sám hớ`i xong, ta toàn thân thoải mái. Nghĩ điể`n việc mình khi không lại nhật được năm ngàn năm linh lực liề`n cảm thấ`y nhìn thứ gì cũng điề`u thuận mắ`t. Điể`n ngay cả mộ phầ`n ngày trước trông hiu quạnh thế` mà hôm nay cũng thấ`y vô cùng rực rỡ. Ta nhấ`t thời vui sướng không kìm được muố`n tìm một người phải mũ mừng nhau một phen. Chỉ là bây giờ không thể tìm Phụng Hoàng và Tiểu Ngự tiên quan được, nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có thể tạm thời tìm tên Phớ`c Xích Quân kia thôi.

Ta lầ`m rầ`m niệm bài chú triệu hoán.

Mới niệm được một nửa, bầ`u trời đang quang đắ`ng bỗng có một trận mưa nhỏ rơi tí tách, một người từ giữa màn mưa bước tới. Tên Phớ`c Xích Quân này tồ`c độ thật là nhanh, câu chú của ta còn chưa niệm hế`t, vậy mà hắ`n đã chạy điể`n rồ`i.

Nhưng mà chỉ thấ`y hắ`n chân không chạm đấ`t, dáng người phiêu lãng, nước mưa rơi vào người mà không ướt, khí chấ`t thầ`n tiên không thể trộn lẫn đang rề`m mưa mà điể`n.

Ta chăm chú nhìn kỹ, thì ra chính là Thủy Thầ`n!

Bây giờ linh lực của ta thực là quá mạnh, lần trước gọi được một thủy yêu, hôm nay lại có thể gọi được cả Thủy Thần. Từ đó có thể suy đoán, ta quả nhiên là một quả tinh tài năng nở muộn!

2

Trường bào gấm trắng của Thủy Thần đổ xuống thành một dòng lấp lánh ánh lên sắc bạc. Lúc cơn mưa nhỏ biến mất, Thủy Thần đã đứng ở trước mặt ta, có một làn hơi nước tựa như chiếc khăn mỏng phủ vào mặt. Y cúi đầu nhìn ta, rồi lại nhìn một phẫn bên cạnh, trong đôi mắt như chứa đựng cả một hồ nước mát lạnh và trong vắt, trong vắt đến tựa hồ như đau thương.

Trời không gió không mưa, những ngọn cỏ bậc mảnh dẻ mọc đầy trên mặt đất nhẹ nhàng lay động, nhao nhao dựa kề ở bên chân Thủy Thần, hình như có tiếng thở dài rất khẽ từ khóe miệng y thoát ra, lập tức lẫn vào màn sương mỏng buổi sớm mai rồi tan biến mất.

Y cứ cúi đầu như vậy nhìn ta, nước hồ tràn đầy trong mắt khẽ gợn sóng, làm ta không khỏi lo lắng nếu y cúi đầu thấp thêm chút nữa, thì mí mắt sẽ không chịu đựng nổi lượng nước hồ tràn đầy kia, nó sẽ nhanh chóng tràn lan ra tứ phía. Nhưng rốt cục cũng chỉ là do ta lo lắng quá mà thôi.

Y nhìn ta, không biết là đã nhìn bao lâu, dường như dài như mơ một giấc mơ, lại dường như ngắn như mơ một giấc mơ vậy.

“Cầm Mịch tiên tử sao lại ở đây canh mộ cho Tử Phân?” Không đợi ta trả lời, y lại nói: “Nơi này vốn là một rừng hải đường, mỗi năm đến đầu xuân, tầm tháng Ba thì trăm hoa đua nở, rực rỡ vô cùng. Khi xưa ta luôn nghĩ mình may mắn, may mắn đến mức đêm đó

ta trở về muộn, tự ý gọi nguyên hồn của Tử Phân trở về từ bánh xe định mệnh. Sau này ta lại thấy hối hận, nếu ngày ấy ta không về muộn, trên đời này sẽ không có Tử Phân, nàng cũng sẽ không phải chịu bao nhiêu năm long đong lận đận, rồi cuối cùng phải chịu hồn phi phách tán...”.

Thủy Thần ngẩng đầu nhìn trời, dùng giọng nói trong vắ t không mấy may mắn kể cho ta câu chuyện mà ta nghe không hiểu: “Như vậy, có thể lúc này hồn của cánh sen ấy đang ở hồng trần, trải qua cuộc sống sinh, lão, bệnh, tử bình thường nhưng mỹ mãn; còn ta, lúc này vẫn có thể ở trên thập châu tam đảo của Hoa Giới này làm một vị thế ngoại tán tiên... tuy rằng cô tịch nhưng lại có hạnh phúc của riêng mỗi người”.

“Tử Phân năm giữ các loài hoa, nhưng cuối cùng lại không thích những sinh linh diễm lệ rực rỡ này, thuân khiết một đời, tìm kiếm một đời, cuối cùng cũng tìm được một chốn bình an như nơi đây.” Thủy Thần quay người lại phía ta, trong khóe mắt có một giọt nước trong veo rót xuống lẫn vào tóc mai. “Cầm Mịch, Cầm Mịch, phồn hoa tự Cầm Mịch an ninh, đàm vân lưu thủy độ thử sinh⁽⁵⁾. Tử Phân lúc còn sống trên án có treo hai câu thơ này, chính là ta thay nàng chép lại treo lên”.

Ta bất giác rung động, Thủy Thần lại đưa tay ra đỡ ta đứng dậy: “Không ngờ Tử Phân còn có một phần huyết mạch lưu lại ở thế gian, cho dù không phải do ta sinh ra... Nhưng năm ngàn năm qua ta đã không chăm sóc con đến nơi đến chốn, ta làm sao có thể đối mặt với Tử Phân... đối mặt với con...”. Lời nói của Thủy Thần bi thương nhưng xen trong ấy là chút niềm hân hoan vui thích, y nhìn ta đầy tha thiết.

Ta càng thêm giật mình, Thủy Thần cũng nói như vậy, lẽ nào ta thật sự là hậu nhân của Hoa Thần và Thiên Đế?

Trong lúc ta đang do dự phân vân, thì một bóng hình xanh biếc tấp vào ngay bên cạnh cách ta không đầy hai tấc, ta quay đầu nhìn, thì ra là một con thiên ngoại phi xà.

“Ngạn Hữu đến chậm, đến chậm rồi, Cẩm Mịch tiểu nương tử đừng có trách ta nhé.” Phốc Xích Quân hoa lệ đưa tay ra thân thiết định kéo ta lại gần, thấy trên tay ta đang được hai bàn tay khác bao phủ, bèn nhìn theo cánh tay hướng lên phía trên, khi thấy chủ nhân của hai bàn tay kia, Phốc Xích Quân lập tức đứng thẳng người, chỉnh lại vạt áo, trang trọng hành lễ nói: “Ngạn Hữu đường đột, ra mắt Thủy Thần tiên thượng”.

Đôi mắt trong sáng của Thủy Thần nhìn Phốc Xích Quân, ánh mắt không hề gợn sóng, cũng chẳng hứng thú hỏi: “Ngạn Hữu Quân nhiều năm không gặp, hôm nay sao lại lên Hoa Giới thưởng ngoạn vậy?”.

Ta không khỏi có chút nghi hoặc, Phốc Xích Quân ngay cả gặp Phượng Hoàng cũng không hành lễ, nhưng đối với Thủy Thần lại tất cung tất kính như vậy, mấy thứ lễ nghi này của lục giới quả nhiên cần phải nghiên cứu một chút mới được.

Phốc Xích Quân thu mày cup mắt, đoan trang nói: “Ngạn Hữu không hề tìm hoa hỏi liễu”, rồi lại tiếp tục hớn hờ nói: “Hôm nay bởi vì nhận được lời gọi của Cẩm Mịch tiên tử, nên mới xông vào Hoa Giới”.

Ta gật gật đầu, Phốc Xích Quân vẫn còn vui tươi hơn hớn.

Thủy Thần nghe vậy, mi phong rướn nhẹ nói: “Cẩm Mịch, con có thể gọi Ngạn Hữu Quân đến? Sử dụng chú gì?”.

Vì sao ta lại không gọi Ngạn Hữu Quân đến được? Nhìn vẻ mặt Thủy Thần đúng là có chút nghi hoặc, coi thường linh lực của ta.

Ngạn Hữu Quân mặc dù theo như Phượng Hoàng nói đã từng là một thần quân, nhưng hiện tại chẳng qua chỉ là một con tiểu thủy yêu, ta có thể triệu hắn đến đương nhiên là chuyện hợp tình hợp lý, vì thế miễn cưỡng trả lời: “Sử dụng Thỉnh Thổ Hộ thần chú gọi thổ địa”.

Thủy Thần tâm tư mơ mơ màng màng, đứng ở giữa một màn hơi nước mông lung mờ ảo, xa xa mặt trời mới mọc, vô cùng đẹp.

Phốc Xích Quân hai mắt không nhìn ta và Thủy Thần nói: “Thì ra Cẩm Mịch tiên tử là thân thích của tiên thượng? Như vậy thì tốt quá rồi còn gì! Ngạn Hữu trước kia còn lo lắng khi cậu thân với Cẩm Mịch tiên tử sợ rằng gặp phải chút cản trở, nếu như là thân thích của tiên thượng thì không còn gì tốt hơn”. Phốc Xích Quân vuốt vuốt mái tóc đen như mực, mỉm cười diễm lệ với ta, khoe hàm răng trắng lóa: “Thân càng thêm thân! Ha ha ha!”.

Ta toàn thân run rẩy, không nghĩ đến việc thân càng thêm thân với con rắn lục xanh lè ấy.

Thần sắc của Thủy Thần có đôi chút chần động, rồi nở nụ cười đáng ghét như nuốt phải hoàng liên: “Ta vốn sinh ra từ hư vô, chẳng qua chỉ là một giọt nước giữa đất trời, làm sao có ai là thân thích? Còn Ngạn Hữu Quân người, cũng do năm xưa mẫu thân người nhận ta làm nghĩa huynh, nên mới có chút liên quan với ta”.

Thủy Thần nói chưa xong đã vội quay sang ta hỏi: “Cẩm Mịch có thể gọi nước đến?”.

Ta nhớ lại một chút rồi nói: “Con không biết nữa, nhưng cũng chưa từng gọi bao giờ”.

“Bây giờ thử một chút sẽ biết ngay thôi mà.” Phốc Xích Quân hay đâm chọc chen ngang vào.

Thủy Thầ̀n gật đầ̀u. Đúng lúc có thể mượn cơ hội này thử xem linh lực Thiên Đế cho ta có hiệu nghiệm hay không, ta liền giơ ngón tay lên trời giớ̀ng như đang thề, niệm một lần chú như về đọc nhũ. Không ngờ, trong phạm vi trăm dặm xung quanh, không có một giọt nước nào rơi xuồng để giữ cho ta một chút thể diện. Trên trời những đám mây sắc sỡ nhõn nhơ bay lượn, dưới đấ́t cỏ khô dao động lắ́c lư theo nhịp gió. Một chút hơi nước ẩm ướt cũng chẳng thấ́y bóng dáng đâu cả.

Ta uể oải thu tay lại, lần này đúng thật là mấ́t mặt quá đi mấ́t.

“Mẫu Đơn ra mắ́t Thủy Thầ̀n.” Trong khi ta còn đang lẫn tẩn suy nghĩ, thì bỗng giọng của Trương phương chủ từ phía sau lưng truyề̀n đến. Quay đầ̀u lại nhìn thì đã thấ́y Trương phương chủ quỳ trên mặt đấ́t, vẻ mặt điề̀m tĩnh nhìn ta và Thủy Thầ̀n, nhưng những ngón tay để giữa ống tay áo khẽ run run: “Cầm Mịch từ nhỏ lớn lên trong Thủy Kính, không thông hiểu chuyện bên ngoài, chẳng biế́t có đấ́c tội với Thủy Thầ̀n hay không?”.

“Miễn lễ. Trương phương chủ và ta không cần phải tỏ ra khách khí xa lạ như vậy.” Thủy Thầ̀n quay sang Trương phương chủ hoàn lại một lễ. “Hôm nay ta vốn muốn tới đây cúng tề́ Tử Phân, nhưng không ngờ lại vừa khéo gặp Cầm Mịch tiên tử...” Trong đôi mắ́t Thủy Thầ̀n bao phủ một lớp sương mờ mỏng manh, hỏi: “Có phải Cầm Mịch từ lúc sinh ra đã được hai mươi tư vị phương chủ chăm sóc?”.

“Chủ thượng ở thiên ngoại mà biế́t Thủy Thầ̀n luôn nhung nhớ và thường đến thăm như vậy, nhấ́t định sẽ rấ́t vui vẻ và cảm thấ́y được an ủi vô cùng. Mẫu Đơn xin thay mặt chủ thượng tạ ơn Thủy Thầ̀n!” Trương phương chủ có lẽ tuổi tác cũng lớn rồi, nên khó tránh khỏi nói chuyện hồ̀ đồ̀, người ta hỏi một đầ̀ng đi trả lời một nẻo.

Thủy Thâ`n không nhận được câu trả lời chính xác cũng không tiếp lời để chỉnh sửa, chỉ dùng đôi mắt đen sẫm nhìn Trương phương chủ, ẩn chứa vài phâ`n thiê`t tha mong đợi. Trương phương chủ bị nhìn như vậy, trên khuôn mặt điề`m tĩnh thấ`p thoáng có chút ngượng ngùng xấ`u hổ.

Hai người còn đang nhìn qua nhìn lại giẫ`ng co với nhau, thì Phó`c Xích Quân bỗng nói: “Nhìn kìa! Một đám mây thật lớn! Một đám mây thật đen!”.

Ta ngẩng đầ`u, quả nhiên có một đám mây vừa lớn lại vừa đen đang từ phía chân trời nhanh như chớp tụ lại với nhau, đè nặng ngay trên đỉnh đầ`u của chúng ta. Ta đột nhiên cảm thấ`y một luồ`ng khí lạnh buồ`t từ từ thổi tới. Ở Hoa Giới từ mười mấ`y vạn năm nay thời tiế`t quanh năm đầ`u như mùa xuân, hôm nay không hiểu sao khí trời lại thay đổi thê` này.

Ta đang còn lẩn tẩn nghi hoặc, thì trong đám mây vừa đen vừa dày â`y bắ`t đầ`u lác đác rơi xuồ`ng những hạt nhỏ li ti trắ`ng như tuyê`t, càng lúc càng mau, càng lúc càng nhiề`u.

Phó`c Xích Quân giơ tay đón lấ`y một hạt, đưa đế`n trước mắ`t ta, thuận thê` đưa tay ôm lấ`y vai ta, kinh ngạc thồ`t lên: “Oa! Là một bông hoa tuyê`t!”.

Ta vô`n đã lạnh, lại bị một con rắ`n ôm vào lòng nên càng ớn lạnh, liề`n đưa tay lên đẩy con rắ`n kia sang một bên.

Trương phương chủ mảy liễu vô`n đang dựng ngược, dường như đang định quát mắ`ng Phó`c Xích Quân một câu gì đó, thấ`y ta đẩy hắ`n ra sắ`c mặt mới hòa hoãn một chút.

Phó`c Xích Quân lão đảo hai bước, ôm ngực lúng búng: “Ôi trái tim mỏng manh yê`u đuối`i của ta...”.

Thủy Thầ̀n đứng giữa tuyền bay đầy trời thầ̀n sắc cao thâm, vẻ mặt hiện rõ nỗi bi thương giống như người đang rơi xuống vực thăm sâu hun hút không thể nào đo được, một đóa hoa tuyền trong veo tan ra trên gò má, hóa thành giọt nước mắt chảy dài rơi xuống, miệng y mấp máy, như có nghìn ngôn vạn ngữ muốn thốt ra, nhưng cuối cùng lại hóa thành một câu: “Trận đại tuyền này là Cẩm Mịch gọi tới, Mẫu Đơn phương chủ có thể có cách nói nào không?”. Trong lời nói có vài phần nặc nộn.

3

Trưởng phương chủ sắc mặt kinh hãi, giống như bị người ta trộm mất vạn năm tu vi, đau lòng tiếc nuối, nhưng vẫn mím chặt đôi môi trước sự truy hỏi của Thủy Thầ̀n, một chữ cũng không nói. Hiếm thấy khi Phốc Xích Quân cũng giấu đi vẻ tươi cười trên gương mặt, làm ra vẻ suy tư thâm trầm.

Hiện tại ta chẳng để ý đến bọn họ đang chơi trò giả câm để giải đố ám hiệu, chỉ cảm thấy vô cùng thỏa mãn hài lòng. Một cây bồ đào như ta giờ đây cũng đã có thể hô mây gọi tuyền, có lẽ việc được đứng vào hàng tiên ban cũng chỉ đợi ngày một ngày hai mà thôi.

Trưởng phương chủ có lẽ hơi có chút khó chịu khi bị hai đôi mắt cứ nhìn chăm chú vào mình, cuối cùng cũng mở miệng nói: “Mẫu Đơn chẳng qua chỉ là một tiểu tiên điểu hành các loài hoa ở Hoa Giới mà thôi, chuyện của Thủy Thầ̀n chẳng lẽ tự mình làm mà không rõ, lại còn muốn người khác kể lại hay sao?”.

Thủy Thầ̀n bị Trưởng phương chủ làm cho nộn hộn, trên mặt nổi lên một vầng sáng nhàn nhạt, đỏ hồng hồng, một lúc sau mới nói: “Ta và Tử Phân năm xưa...”.

Câu nói của Thủy Thần ngừng lại ở giữa chừng, Phó c Xích Quân đột nhiên giở ng như dòm ngó được một bí mật động trời nào đó, quay sang Thủy Thần vái chào xin cáo lui, trước khi đi còn nói với ta: “Cầm Mịch tiểu nương tử, Ngạn Hữu ngày khác tắm rửa lột da sạch sẽ trở lại gặp nàng”. Bị Trương phương chủ suýt chút nữa khoét mắt hai con mắt.

Phó c Xích Quân đi rồi, Thủy Thần mới nói tiếp: “Ta đối với Tử Phân, năm đó tuy tình thâm ý trọng, dù có tình nhưng vẫn giữ lễ, tự xét lại cũng chưa từng tiếp xúc da thịt, làm sao có thể... Nhưng Cầm Mịch lại có thể dùng chú gọi thủy quân Ngạn Hữu, còn có thể niệm chú triệu tuyết đến, nếu nó không khống chế thần lực của nước thì làm sao có thể nói cho thông. Khắp cả trời này, ngoại trừ ta ra, chỉ có Long tộc mới có thể nắm giữ năng lực này, còn Cầm Mịch tự nhận mình chỉ là một quả bom đào...”, Thủy Thần do dự một chút, khẩn thiết nhìn Trương phương chủ, “Hiện tại, người có thể giải đáp được nghi vấn này, chỉ có hai mươi tư vị phương chủ. Mong Mẫu Đơn Trương phương chủ vui lòng chỉ giáo”.

Trương phương chủ kinh ngạc thở dài, đưa tay phải đi cạo cỏ bấm trên tay áo ta đầy yêu thương, rồi thấp giọng gằn như không nghe thấy gì nói với ta: “Ta vẫn nói rằng Cầm Mịch tình thần, tình cảm mơ màng màng này là trời sinh trời dưỡng, không ngờ đúng là có cội nguồn”. Rồi ngẩng đầu nói với Thủy Thần: “Chỉ là Thủy Thần hỏi ta cũng vô dụng, Mẫu Đơn có lời cũng không thể nói, hai mươi tư người chúng tôi từng thề độc với chủ thượng, nếu có nửa phần tiết lộ sẽ tự hủy nguyên thần. Mong Thủy Thần thứ lỗi”.

Lời này do chính miệng Trương phương chủ nói ra ta mới tin phục, việc rồi rắm này đã nhìn ra được đầu mối, không ngờ ta lại thực sự chính là hậu nhân của Hoa Thần.

Sự thực bao giờ cũng làm cho người ta kinh hãi. Việc này cũng giống như nghe tin Phi Tự chính là hậu nhân của Hỏa Thần Phụng Hoàng vậy, khiến người ta khó có thể tin. Ta chớp chớp miệng nuốt vài miếng nước bọt, đột nhiên cảm thấy đầu đau âm ỉ.

Rồi thấy Thủy Thần và Trương phương chủ trước mặt bắt đầu dùng đũa lúc lắc, một người lúc lắc biến thành hai người, hai người lúc lắc biến thành bốn người, những hình ảnh càng ngày càng nhiều cứ lúc lắc la lúc lắc lúc khiến ta choáng váng, trong bụng cuộn cuộn như Na Tra đại náo Long Cung, ta gắng sức đưa tay ra vỗ vỗ bọn họ: “Đừng lúc lắc nữa, không được lúc lắc, đầu của con... đau quá, chóng mặt quá...”.

Thủy Thần nhanh nhẹn giơ cánh tay ra đỡ lấy ta từ phía sau lưng, Trương phương chủ vội vàng dùng dây leo kiểm tra mạch tượng của ta, sắc mặt kinh biến: “Chân khí bên trong cơ thể Cẩm Mịch đại loạn, Thủy Thần phải chăng đã truyền linh lực cho Cẩm Mịch?”.

Lúc này, ta cảm thấy chân khí bên trong cơ thể hội tụ lại thành một lưỡi kiếm lạnh xông thẳng lên đỉnh đầu, hầu hết những kinh mạch huyết quản đều bị đứt đoạn. Ta vùng vẫy giữa giữa, rồi dần chìm vào một vùng hỗn độn.

Bước sang một khung cảnh khác, ta vượt qua vùng mênh mang hỗn độn, trước mắt hiện ra một vùng bao la rộng lớn, hải đường chen nhau đua nở, hoa rụng rơi đầy mặt đất, trong khung cảnh tươi sáng rực rỡ, một nữ tử ngô ì ngay ngắn ở giữa, tay vân vê một cành hoa tươi tắn mỉm cười: “Sur huynh, huynh đến rồi?”.

Giữa lúc ta còn đang ngơ ngác, một thân ảnh cao lớn bên cạnh đã khẽ sát lướt qua vai ta: “Tư Phân, ta đến rồi”. Giọng nói êm ái như nước chảy róc rách, ấm áp như ngọn gió đầu xuân.

Dưới gốc cây hải đường, hai người dùng cành hoa làm kiề m, nữ như xuân liễu nam tựa bạch dương, hai bóng người sánh vai múa kiề m, hành vân lưu thủy xuấ t thâ n nhập hóa⁽⁶⁾. Đang đề n chỗ đặc sắ c, thì người nữ kia bỗng mê m mại sải chân bước nhẹ nhàng qua bên hông nam tử, nam tử cũng thuận theo hướng nàng, ai ngờ nữ tử đột nhiên xoay người lại, một kiề m điểm lên vai nam tử, nam tử kia không hề đề phòng, bị điểm trúng huyệt ngũ uế oải rũ ra ngã xuố ng đấ t.

Thì ra là ám toán⁽⁷⁾, ta không tránh khỏi nỗi hứng thú, đợi xem nữ tử kia tiế p theo sẽ làm gì nam tử, hoặc giế t chề t hoặc lãng trì? Ai ngờ nữ tử này hoàn toàn không hề xẻ thịt nam tử như ta nghĩ, mà chỉ si mê ôm lắ y gương mặt của y ngắ m nhìn một hồ i lâu, nước mắ t tí tách rơi còn sôi nổi hơn cả cánh hoa trên ngọn cây: “Ơn tái sinh của sư huynh, Tử Phân không có cách nào báo đáp...”.

A... cúi xuố ng hôn rô i...!

Thì ra nữ tử này không hề muố n lắ y tính mệnh của nam tử kia, mà là muố n khinh bạc y. Ta chố ng tay lên má ngô i xỏ m xuố ng một bên chuẩn bị căng mắ t nhìn kỹ hai người bọn họ, một kẻ hôn mê, một kẻ yê u đầ u i, thực hiện việc song tu này như thế nào, thì lại nghe bên tai có những âm thanh â m ĩ huyền não vang lên.

“Hỏa Dương khí trong người Cẩm Mịch quá mạnh, không biế t người nào đã độ cho nó quá nhiề u dương khí như vậy, xung đột với bản tính âm hàn của nó, nếu không phải hôm nay trùng hợp gặp ta ở đây, chỉ e tính mệnh khó mà giữ được.” Trong giọng nói có phầ n run rẩy, dường như sợ hãi vô cùng.

Có người thở phào nhẹ nhõm: “Đa tạ Thủy Thâ n tiên thượng, nếu Cẩm Mịch có bất trắ c gì, chúng thâ n làm thế nào có thể ăn

nói với Hoa Thôn...”. Ta phân biệt rõ đây chính là giọng của Đinh Hương phương chủ.

“Cẩm Mịch... vốn là cốt nhục của ta... hơn bốn ngàn năm qua ta không làm tròn chức trách của mình, hôm nay hai chữ đa tạ này làm sao ta gánh nổi?” Trong lời nói của Thủy Thôn chắt chứa nỗi oán trách chính bản thân mình, trái tim tan vỡ nói: “Linh hồn của Tử Phân ở thiên ngoại nếu biết được, tương lai ta còn mặt mũi nào mà đi gặp nàng!”.

Nghe những lời này, toàn lưng ta ướt đầm mồ hôi lạnh toát, có thể ví với việc nghe tin Phi Tự là do Phượng Hoàng và Tiểu Ngư tiên quan hai người song tu sinh ra vậy.

“Tiên thượng, e rằng tiên thượng đã hiểu lầm rồi, Cẩm Mịch sao lại là cốt nhục của tiên thượng...” Ngọc Lan phương chủ ngày thường ăn nói lưu loát nhưng lúc này lại nói năng trúc trắc, trong lời nói có phần thiếu đi sinh khí.

“Các ngươi đừng giấu ta nữa, các ngươi đã từng thề độc trước Tử Phân ta cũng không làm khó dễ các ngươi.” Thủy Thôn nói với Ngọc Lan phương chủ có phần dứt đoạn, rồi lại dứt khoát nói: “Ta vừa kiểm tra nguyên linh của Cẩm Mịch, các ngươi bây giờ cũng không giấu nổi ta nữa, ta chỉ hỏi một câu, có phải Cẩm Mịch ra đời vào tiết Sương giáng hay không?”.

Cả điện yên tĩnh, chỉ còn tiếng tuyết rơi rào rào ngoài cửa sổ.

“Quả nhiên... Quả nhiên!”, giọng nói thât hồn lạc phách của Thủy Thôn rơi xuống bên mép giường, “Tử Phân...”.

Một lúc lâu sau, có một bàn tay mềm mại ấm áp vuốt ve gương mặt ta, “Mịch nhi, con gái của ta...”.

Ta thất kinh, tại sao bây giờ phụ thân ở đâu mà mọc lên khắp nơi như vậy, hôm qua mới nhặt được một người, hôm nay lại nhặt được một người. Hôm qua Thượng Đế đã cho ta năm ngàn năm linh lực. Không hiểu hôm nay người cha mới này ra tay có hào phóng hơn hay không.

Nghĩ đến điều này, ta mơ mơ màng màng mở to đôi mắt trong sáng thuần phác, nhìn lên thấy Thủy Thần đang ôm ta trong lòng, ta sợ sệt nói: “Thủy Thần e rằng đã nhận nhầm rồi, Cẩm Mịch chẳng qua chỉ là một tinh linh linh lực thấp kém, trời sinh trời dưỡng, không cha không mẹ, hèn mọn như loài sâu kiến, sao có thể với tới tiên thượng?”.

Chương 12

Đóa hoa sương

Thứ Phượng Hoàng đánh rơi trên người ta không phải chỉ một cọng lông phượng này?

I

Thủy Thầ̀n cúi đầ̀u nhìn ta, hồ̀ nước trong veo nơi đáy mắ̀t vô có cuồ̀n cuộn dâng trào như nước thủy triề̀u lên, một hàng nước mắ̀t trong veo trào ra rơi xuố̀ng vạt áo của ta: “Mịch nhi, con đã chịu nhiề̀u oan ức rồ̀i... Ta thẹn với Tử Phân, uổng là cha của con, cho dù hôm nay con không thừa nhận người cha này, ta cũng chẳng trách con...”. Mặc dù miệng nói như vậy, nhưng cánh tay lại ôm chặt ta vào lòng.

Ta ngoan ngoãn tựa đầ̀u trên vai Thủy Thầ̀n, không vùng thoát ra cũng không vồ vập quấ̀n quýt, giọng buồ̀n bã: “Cũng không phải là Cẩm Mịch không thừa nhận, mà chỉ là, Cẩm Mịch linh lực nông cạn, dù cho hiện tại con tự lừa dố̀i mình và lừa dố̀i mọi người tin vào điề̀u này, thì Thủy Thầ̀n làm thế̀ nào để thuyết phục chúng sinh trên đời này rằ̀ng một quả tinh như Cẩm Mịch lại là hậu nhân ruột thịt của Hoa Thầ̀n và Thủy Thầ̀n đây? Về̀ lâu dài miệng đời khó che đậy, ngày sau tấ̀t sinh ra rắ̀c rồ̀i”.

Nhìn qua vai Thủy Thầ̀n, ta thấ̀y Trương phương chủ đang chau mày nhìn ta, ta liề̀n chun mũi vui đầ̀u rúc vào lòng Thủy Thầ̀n, Thủy Thầ̀n dường như rấ̀t hạnh phúc, vừa ôm ta thật chặt, vừa đưa tay lên vuố̀t vuố̀t mái tóc ta đầ̀y yêu thương, chậm rãi nói: “Mịch

nhi chớ có lo lắng, nguyên thân của con có lẽ là bị Tử Phân dùng Già Lam Ấn phong tỏa, vì vậy chân thân hiện giờ cũng không phải là thân thể thực sự, đợi cha đến chỗ Như Lai Thánh Phật ở Tây Thiên cầu xin giải thuật thì có thể đưa Mịch nhi của ta trở về chân thân vốn có”.

Một mình ta cô độc đi về đã hơn bốn ngàn năm, cũng chưa từng cảm thấy mình thiếu thốn thứ gì, nhưng hôm nay được Thủy Thân ôm thật chặt như vậy, ta bỗng chùng lại, cảm thấy mặc dù bên ngoài tuyết rơi trắng xóa, song cả mùa xuân phảng phất như thu nhỏ lại trong vòng tay ấm áp này. Ta nhìn tuyết đọng ngoài song cửa mỉm cười trong vô thức, một nụ hoa mơ vàng từ giữa những tầng tuyết trắng run rẩy đâm chồi nảy lộc, đón gió lạnh quật cường khai nở.

Tiếng gọi “cha” nghe thật êm ái, ta khe khẽ lặp lại trong miệng: “Cha... cha...”.

Vòng tay đang ôm lấy ta bất chợt run rẩy kịch liệt.

Bỗng nhiên, như một đêm gió xuân ulla về, tuyết trắng đầy trời khắp nơi nơi trong phút chốc không còn hình ảnh, dấu vết. Dưới trời xanh muôn trượng, hoa nở vô thanh.

Trưởng phương chủ nhìn bọn ta, viền mắt đỏ hồng, Ngọc Lan phương chủ nghĩ chắc là hạt cát đã bay vào trong mắt, liên tục lấy tay áo lau lau khóe mắt.

“Mịch nhi... Mịch nhi ngoan...” Thủy Thân lại lên tiếng, giọng nói run rẩy nghẹn ngào, không nén nổi vui mừng, “Chỉ cần Mịch nhi thích, đừng nói là linh lực, cho dù dốc hết những gì cha có cũng không ngại.”

Đừng có đánh mạnh, chỉ mê m mông mới có thể giành lấy được - những lời Hồ Ly tiên nói quả nhiên câu nào cũng là chân lý, đối phó với nam nhân, chiêu thức chết người này vừa tung ra, quả nhiên là đánh đâu thắng đó, ai cũng có thể áp dụng được. Ta mừng thầm trong bụng.

“Chỉ có điều, hỏa dương khí vô cùng mạnh tương xung với bản thể trong người Mịch nhi hiện tại không biết từ đâu mà ra?” Thủy Thần đề cập đến chuyện quan trọng hơn, trong lòng lo lắng không yên, vẻ mặt sốt ruột nói: “Tháo chuông phải tìm người buộc chuông, bây giờ việc cấp bách là tìm ra người đã truyền linh khí thu hồi lại nghịch phản chân khí này”.

“Hỏa dương khí? Chẳng lẽ là do Thiên Đế đem qua truyền thụ?” Ta buột miệng nói.

“Thiên Đế?”, Trương phương chủ trừng mắt nhìn ta, “Ngọc Lan! Đem qua là muội trông nom Cẩm Mịch, bây giờ giải thích thế nào đây?”.

Ngọc Lan phương chủ quay sang Trương phương chủ quỳ sụp xuống. Ta vội nói: “Việc này vốn không liên quan đến Ngọc Lan phương chủ, là Thiên Đế đưa hồn phách con vào Thái Hư Hoan Cảnh, tiện thể cho con năm ngàn năm linh lực”.

“Hắn và người đã nói những gì?” Trương phương chủ hung dữ nhìn ta, ta nép người vào trong lòng Thủy Thần, nhưng lại thấy sắc mặt Thủy Thần cũng đắm chiêu suy nghĩ.

“Hắn nói... hắn nói... hắn nói hắn cũng là cha của con.” Ta nuốt nước miếng cái ực cuối cùng cũng thốt ra một câu trọn vẹn, hơi thở của Thủy Thần trên đỉnh đầu bỗng như ngưng lại.

“Nực cười!”, Trương phương chủ cười lạnh, hai mươi ba vị phương chủ còn lại cũng phần nộ không thể ngăn cản, bộ dạng của Đinh Hương phương chủ giông như hận không thể đem người kia ra lột da rút gân ngay lập tức: “Nếu không tại hắ n Chủ thượng sao lại hờ n phi phách tán, ôm nỗi hận mà chề t? Nói hắ n là kẻ thù giế t mẹ ngươi cũng không quá đáng!”.

“Đinh Hương!”, Trương phương chủ xuấ t ngôn ngăn lại nhưng đã không còn kịp nữa.

“Ngươi nói cái gì? Đinh Hương, ngươi nói cái gì?”, Thủy Thầ n sắc mặt trắng bệch, các ngón tay không thể kềm chề được run lẩy bẩy, “Từ Phân rồ t cuộc vì sao lại ra đi? Bô n ngàn năm rồ i, các ngươi rồ t cuộc còn muố n giấ u ta cho đế n khi nào?”.

“Chủ thượng vì sao ra đi ư? Nói ra, Thủy Thầ n tiên thượng năm xưa cũng có góp phầ n, có thể nói là công lao cũng không ít! Hôm nay, muội cho dù vi phạm lời thề đã lập khi xưa trước mặt tiên chủ tự hủy nguyên thầ n, cũng phải nói rõ chân tướng cho Cẩm Mịch!” Đinh Hương phương chủ đẩy Trương phương chủ ra, “Nam tử trong thiên hạ đề u là kẻ bạc tình! Hôm nay Cẩm Mịch đã lớn khôn, thì hế t người này tới người khác đề u muố n đế n đòi làm cha sao! Ngài có biế t năm xưa tiên chủ đề bảo vệ hài tử này đã phải dùng cả tính mạng của mình không? Đúng rồ i, là tôi hờ đồ rồ i, Thủy Thầ n làm sao mà biế t được? Lúc Cẩm Mịch câ t tiế ng khóc chào đời, cũng là khi tiên chủ nhắ m mắ t, chính là đêm mà Thủy Thầ n rước dâu, tiên thượng xuân phong đắ c ý, ngắ m hoa đào còn không đủ thời gian, làm sao rảnh rồi mà hoài niệm đế n người xưa?”.

Thủy Thầ n toàn thân run rẩy, vừa như có sắ m động bên tai, lại vừa như có một luồ ng khí lạnh thấ u xương lan tỏa, vòng tay đang ôm lắ y ta buông lơi, đột ngột đứng dậy, “Tiế t Sương giáng Thiên Nguyên năm hai mươi vạn tám ngàn sáu trăm mười hai,... chứ không

phải là Hạ chí Thiên Nguyên năm hai mươi vạn tám ngàn sáu trăm mười ba, người muốn nói Hoa Giới đã giấu giếm cái chết của Tử Phân với bên ngoài suốt gần một năm?”. Thủy Thần ba hôn sáu phách mất hết, tự nói với chính mình: “Tử Phân nói nàng chưa bao giờ thích ta... Tử Phân nói nàng từ trước đến nay chỉ có tình cảm với Thiên Đế ... Tử Phân bức ta kết hôn với Lâm Tú...”.

Đinh Hương phương chủ che mặt, khóc không thành tiếng.

“Hai mươi tư vị phương chủ năm xưa đều đã lập lời thề trước tiên chủ, Thủy Thần tiên thượng đùng nên chắt vãn nữa, chuyện năm đó, lão hủ có biết sơ sơ chút ít, tiên thượng có muốn nghe lão kể rõ ngọn nguồn?” Một cái bóng màu cam xoay tít rồi hiện ra chắn trước mặt Đinh Hương phương chủ, chăm chú nhìn kỹ, chính là lão Hồ chuyên gia nghe lén.

Thủy Thần không nói một lời, yên tĩnh đến rợn người.

“Khi xưa thái tử Thiên tộc không biết dùng cách nào mà đã từng bước lừa được trái tim của tiên chủ, tiên thượng chắc là biết rõ hơn lão hủ; mà tiên Thiên Đế trước khi di thể đã đính ước công chúa Điều tộc là Phượng Hoàng cho y làm vợ. Gặp lúc lục giới rồi ren, thái tử Thiên tộc vì ổn định thế cục, đã thực hiện hôn ước liên minh với Điều tộc tiêu diệt Ma Giới tính phản nghịch lại Thiên Đế kẻ vị. Tiên chủ trái tim tan nát, Thiên Đế tay nắm quyền cao nhưng bản tính phong lưu không đổi, vẫn dây dưa tiên chủ, muốn nạp tiên chủ làm Trắc Phi, tiên chủ không chấp nhận chịu nhục, cự tuyệt không theo.

Thủy Thần tiên thượng nhân ái lương thiện, đối đãi với tiên chủ mười mấy vạn năm vẫn như một ngày, tiên chủ đối với tiên thượng lâu ngày sinh tình, điều này vốn là một chuyện tốt đẹp, nhưng ai ngờ, Thiên Đế sau khi biết chuyện liền nổi cơn thịnh nộ, cưỡng ép sỉ nhục tiên chủ, tiên chủ muốn nhảy xuống Vong Xuyên tự hủy

nguyên thân nhưng lại bị Thiên Đế dùng pháp thuật ngăn cản, giam cầm trong Tê Ngô cung. Mặt khác, Thiên Đế âm mưu sắp đặt hôn sự cho tiên thượng với Phong Thân.

Thiên Hậu bản tính gian xảo, việc làm của Thiên Đế bị bà ta nhìn ra chân tướng nên ghi hận trong lòng, sau đó nhân lúc tiên chủ đang hôn mê, hạ Độc Hỏa thiêu đốt linh nguyên ngũ tạng của tiên chủ. Tiên chủ mặc dù trốn thoát, nhưng nguyên thân đại thương, tự biết thời gian không còn nhiều thiên mệnh đã đến, nên mới đòi xử lạnh nhạt với Thủy Thân tiên thượng, đẩy tiên thượng ra xa, mong tiên thượng và Phong Thân sau khi kết hôn có thể lãng quên nàng, tận hưởng hạnh phúc mỹ mãn.

Tiên chủ không muốn Đào Đào giẫm lên vết xe đổ của mình, cô ý ra lệnh cho hai mươi tư vị phương chủ che giấu kỹ thân thế của nàng, dùng Tỏa Linh trâm áp chế dung mạo thiên nhân của nàng, còn giam lỏng Đào Đào một vạn năm trong thủy kính, lệnh cho lão phải luôn luôn canh giữ, đâu ngờ...”. Lão Hồ ngựa mặt lên trời thở dài, chua xót vô hạn không nói nên lời.

“Giang Nam sinh tử mộc, hoa thơm nở rục trời... Tử Phân, Tử Phân, lên trời xuống đất, sư huynh biết đi đâu tìm muội?” Thủy Thân đã rời lệ tuôn ướt áo, thủy tinh vụn vỡ khắp nơi.

Ta vỗ trán não nề, không thể ngờ, ta lại thực sự là hậu nhân của Thủy Thân và Hoa Thân, “Thủy Tinh Dương Hoa” hình như là một từ không được tốt đẹp gì cho lắm...

Lại nghĩ đến chuyện, trong vở kịch thân thế chìm nổi của ta, hóa ra diễn viên chính đóng vai phản diện lại là cha mẹ của Phượng Hoàng, sau này có thể mượn việc này để lừa gạt tên Điều nhi kia tiếp rồi.

“Cầm Mịch tiên tử?” Phía sau có người nghi hoặc gọi ta, ta còn chưa kịp quay đầu lại thì đã thấy một con hươu sao nhẹ nhàng bước tới bên cạnh, cái mũi uơn uớt của nó rút rè ngửi ngửi vạt áo ta, đôi mắt xoe tròn long lanh nhìn ta sáng lấp lánh.

Ta đưa tay vỗ vỗ đỉnh đầu Yêm Thú, nhìn ánh mặt trời đang dần tắt phía xa xa, xoay người lại nói: “Tiểu Ngư tiên quan đang định đi tuần à?”.

“Đúng vậy.”

Tiểu Ngư tiên quan mặc một chiếc áo màu xanh như nước hồ, đứng ở cuối hướng gió nên dưới chân mây bay cuồn cuộn. Hắ n nhìn ta, trong ánh mắt có vài phần lo lắng: “Cầm Mịch tiên tử hôm trước trở về Hoa Giới, hai mươi tư vị phương chủ có làm khó nàng không?”, sau đó lại nói: “Cầm Mịch tiên tử hôm nay tới Thiên Giới có chuyện gì quan trọng không? Hiện tại, Thiên Hậu vẫn chưa bớt giận, sợ rằng sẽ bất lợi cho Cầm Mịch tiên tử, chỉ bằng lần này Cầm Mịch tiên tử đi chung với Nhuận Ngọc là tốt hơn cả, cả hai có thể săn sóc lẫn nhau”.

Tiểu Ngư tiên quan quả nhiên là một con rồng lương thiện, chỉ là lần này ta không cần làm phiền tới hắ n, bèn trả lời: “Đa tạ ý tốt của Tiểu Ngư tiên quan. Tiểu Ngư tiên quan đừng lo, cứ đi làm việc của ngươi đi, nói chuyện với ta coi chừng nhớ việc bây giờ”.

Hôm nay, Thủy Thần đưa ta đến Thiên Giới là để Thiên Đế thu lại linh lực đã truyền cho ta, không ngờ vừa vào Bắc Thiên Môn liền gặp Tiểu Ngư tiên quan, cha Thủy Thần đi ngay cạnh ta, nhưng vừa khéo bị cái trụ chống trời ngay cạnh cửa che khuất cả người, chỉ lộ ra một góc vạt áo, có lẽ Tiểu Ngư tiên quan không nhìn thấy.

Chỉ thấy Tiểu Ngư tiên quan vuốt ve trên cổ Yểm Thú, nhẹ nhàng mỉm cười với ta: “Lần trước khi nghe được Cẩm Mịch tiên tử nói “thích Nhuận Ngọc”, trong lòng Nhuận Ngọc vô cùng cảm kích, có thể vì Cẩm Mịch tiên tử mà đem hết sức lực phục vụ cũng không hề từ chối”.

Bên cạnh, Thủy Thần bỗng thân thể rung động, khuôn mặt thanh nhã trong nháy mắt đã biến sắc kinh ngạc, hai hàng lông mày nhíu lại.

Tiểu Ngư tiên quan cúi đầu, trên gương mặt thoát hiện vẻ đau buồn, lại nói: “Nhưng Nhuận Ngọc thuở nhỏ đã có hôn ước, e là phải phụ lòng Cẩm Mịch tiên tử mãi mãi rồi”.

Sao đang yên lành lại nhắc đến hôn ước làm gì? Nhưng nhìn vẻ mặt Tiểu Ngư tiên quan đau buồn đến như vậy, làm cho ta nghĩ có lẽ việc đính hôn khiến người trong cuộc vô cùng tự ti, nên đành dỗi dằn an ủi hăc: “Không sao cả, cho dù Tiểu Ngư tiên quan có hôn ước, ta cũng vẫn thích người như thường”.

Nghe vậy, sắc mặt cha Thủy Thần thay đổi liên tục, góc áo khẽ động.

Tiểu Ngư tiên quan chớp mắt, khóe môi cong lên nở một nụ cười nhạt, nhưng lại kèm theo một tiếng thở dài, trong lòng như có vạn phần tiếc hận: “Ta cũng thích nàng”. Giọng hăc thấp đến mức không thể nào thấp hơn được nữa, gần như hòa lẫn vào buổi hoàng hôn không một tiếng động.

Cha đang hăc một tiếng rồi từ phía sau trụ cột trời bước ra.

Tiểu Ngư tiên quan sắc mặt kinh hãi, dường như rất hoảng hốt, vội cung kính chắp tay chào Thủy Thần: “Nhuận Ngọc ra mắt tiên

thượng. Vừa rồi sơ suất, không nhìn thấy tiên thượng, mong tiên thượng thứ lỗi”.

Cha không nói gì, chỉ nhìn Tiểu Ngư tiên quan bằng thần sắc khó đoán.

Nét mặt Tiểu Ngư tiên quan lúc mới thấy cha có chút chấn động nhưng dưới ánh mắt quan sát nghiêm nghị của cha liền từ từ trấn tĩnh lại, gương mặt trở nên thản nhiên, hắn mở miệng nói: “Nhuận Ngọc không biết tiên thượng tới lúc nào, nhưng chắc hẳn đã nghe được vài câu đôi thoại giữa tiểu tiên và Cẩm Mịch tiên tử...”. Hắn ngập ngừng, nhưng chỉ trong chớp lát dường như đã quyết định, liền vén vạt áo, trình trọng quỳ xuống trước mặt Thủy Thần: “Nhuận Ngọc tại đây thỉnh tội với tiên thượng”.

Đôi mắt trong suốt của cha nhìn thẳng vào Tiểu Ngư tiên quan, sau một lúc lâu mới lên tiếng: “Chẳng biết Dạ Thần có tội gì? Bản thần nguyện nghe tường tận”.

“Nhuận Ngọc có tội lớn, tội không giữ trọn hôn ước mà phụ đề và tiên thượng đã đính ước cho Nhuận Ngọc mà lại nảy sinh tình cảm với Cẩm Mịch tiên tử! Nhuận Ngọc tuy không phải là người tài đức thánh thiện, nhưng cũng khinh thường hành vi một dạ hai lòng, tiểu tiên đã có chút cảm tình với Cẩm Mịch tiên tử và may mắn cũng được Cẩm Mịch tiên tử đáp lại, nên tiểu tiên chỉ có thể trao trái tim cho một mình nàng, sau này tuyệt đối sẽ không thành hôn với người khác, do đó ắt phải làm trái hôn ước với trưởng nữ của tiên thượng, Nhuận Ngọc tự biết tội không thể tha, xin tiên thượng trách phạt!”

Tiểu Ngư tiên quan quỳ trên mặt đất, tiếng nói sang sảng của hắn bỗng dưng làm ta hỗn loạn, nhưng trong lúc hỗn loạn ấy ta bỗng nhớ ra một việc không lớn cũng không nhỏ, nếu ta nhớ không

lắm thì ta hẳn được xem như là trưởng nữ của Thủy Thần. Hiển nhiên, Tiểu Ngư tiên quan không biết được điều này.

Thủy Thần khoe miệng trà m xuông: “Dạ Thần có biết nếu làm trái hôn ước này sẽ phải trả giá thế nào không?”.

Tiểu Ngư tiên quan vươn thẳng người lên, ngẩng đầu nhìn về phía ta, mỉm cười tình tứ: “Cùng lắm là tước bỏ thần tịch, giáng xuông hạ giới! Nếu có thể được ở cùng với Cẩm Mịch tiên tử, thì có bỏ đi chức vị thần tiên phù phiếm này cũng đã làm sao?”.

Thần sắc trên mặt cha chuyển đổi liên hồi: “Người phạm thần dưới hạ giới mệnh như giọt nước trong biển cả, số ng chỉ vài thập niên ngắn ngủi mà phải trải qua đủ nỗi khổ sinh, lão, bệnh, tử. Vì Cẩm Mịch, Dạ Thần ngươi không sợ hãi sao?”.

Ánh mắt Tiểu Ngư tiên quan tựa như sao Bắc Đẩu, vạn năm vẫn chỉ quay về hướng Bắc, không chuyển không rời, đoạn mỉm môi nói: “Trái tim Nhuận Ngọc đã quyết, cho dù có chết chín lần cũng không hối hận!”.

Cha dường như có chút lay động, sắc mặt trà m ngâm nhìn Tiểu Ngư tiên quan nói: “Ô t! Những lời Dạ Thần nói hôm nay bản thần nhớ kỹ!”, tiếp đến, quay người lại nói với ta: “Mịch nhi, đi thôi”.

Ta còn đang ngơ ngác thì Thủy Thần đã dắt ta tiến về phía Cửa Tiêu Vân điện, nơi ở của Thiên Đế, bỏ mặc Tiểu Ngư tiên quan ở bên ngoài Bắc Thiên Môn. Khi bay ngang qua một vùng hào quang óng ánh, ngăn cách bởi những áng mây bông bẽnh trôi nổi nối tiếp nhau, ta quay đầu nhìn lại thấy Tiểu Ngư tiên quan vẫn quỳ gối ở đó trong ánh nắng chói nóng bức, Yểm Thú đang cúi đầu cọ cọ vào mu bàn tay hấn, không biết có phải là ảo giác của ta hay

không, mà ta cảm thấy bóng người xanh lam kia tựa như một vầng trăng khuyết lặn lơ lửng dưới thanh tuyến, cô tịch mà ưu thương.

Vừa đến phía ngoài Cửu Tiêu Vân điện, tiếng chuông trống đàn cầm hòa âm réo rắt vắng đến bên tai, tiên thị trông cửa vung cây phát trên lan lạnh nói: “Thủy Thần tiên thượng đến”.

“Mau mau mời vào!”, trong điện truyền ra tiếng cười sang sảng, vang như chuông ngân, đúng là giọng Thiên Đế.

Thủy Thần dắt theo ta, một trước một sau bước vào trong điện, ở chính giữa điện có một tiên quan Ti Nhạc quay lưng về phía bọn ta tấu nhạc loong coong, tiếng kêu trong và rền vang. Chung quanh hai dãy bàn gỗ được làm từ cây giáng hương các chư tiên đang ngồi tụ tập, có lẽ đang thưởng nhạc.

“Thủy Thần tới thật đúng lúc, vốn nghe Thủy Thần thông thạo âm luật, hôm nay bản tọa tìm được một cây Nhai Cầm, đúng lúc mời Thủy Thần bình luận một...” Thiên Đế đang tràn đầy hứng thú, bỗng nhìn thấy ta ở phía sau lưng Thủy Thần thì lời nói khựng lại, sắc mặt nghi hoặc.

Thiên Hậu ngồi phía bên trái khế miệng đang cười liếc mắt trông sang, sau khi nhìn thấy ta đuôi mắt nhướn cao, nhưng mà gương mặt đã xi xuống dễ đến ba ngàn thước.

Chư thần trong điện, ngoại trừ Nhạc Ti gảy đàn đang quay lưng về phía cửa, còn không một ai không nhìn thẳng vào khuôn mặt của ta, không chút lơ đãng.

Đôi mắt đen sẫm xưa nay vẫn luôn lạnh lẽo băng giá của cha Thủy Thần phóng về phía trên điện, hai bàn tay khuất trong tay áo đang siết lại càng lúc càng chặt, các khớp ngón tay đã trắng bệch.

Thiên Đế nghi vấn, Thiên Hậu tức giận, còn cha phần nộ. Giữa tiếng đàn đình đoong, ba người nhìn nhau không nói năng gì.

Một dòng thu thủy lẳng lẳng róc rách, tiếng đàn càng lúc càng nhanh, leng keng như lưỡi mác giao nhau, gót sắt đập đất, vũ âm cao vút nối tiếp nhau, cuối cùng “bang” một tiếng, một sợi dây đàn bị đứt giắt tung lên. Tựa như một câu thần chú được tung ra, tan biến không tiếng động, chư thần trong điện chột hoàn hồn.

Nhạc Ti ôm đàn cổ đứng dậy, vạt áo thiên thanh xoay tròn, một thân người cao lớn ngạo mạn xoay lại.

Chính là Phượng Hoàng.

Ánh mắt kiêu căng lạnh lùng lướt qua mặt ta không thêm dừng lại, như thể nhìn vào một kẻ vô hình.

Tiên thị bên cạnh đón lấy Nhai Cô m trong tay hất, Phượng Hoàng phất tay áo bước đến phía bên phải trên điện nhẹ nhàng ngó xuống, vẻ mặt hờ hững, thờ ơ.

“Khụ...” Thiên Đế hoàn hồn xâu hổ khum tay ho một tiếng. “Tiên thượng hôm nay có chuyện quan trọng gì cần thương lượng chẳng? Không bằng các vị tiên liêu giải tán trước đi, ngày khác lại mở tiệc mời chư vị đến thưởng thức âm nhạc.”

“Khoan đã!” Cha Thủy Thần vung tay lên ngăn các vị thần tiên đang chuẩn bị ra về lại, vẫn nhìn chằm chằm vào Thiên Đế, đôi mắt đen thăm thẳm nhìn như muốn xuyên thấu mọi thứ, sắc mặt Thiên Đế mặt mày khó hiểu. “Cũng không phải chuyện to tát gì, chẳng qua chỉ là xin Thiên Đế thu hồi lại năm ngàn năm Hỏa Dương Tương Trùng Lực trên người tiểu nữ.”

Sắc mặt Thiên Hậu trở nên kinh hãi, Phượng Hoàng ngẩng phắt đầu lên. Thiên Đế không thể tin nổi lắm bầm nói: “Tiểu nữ... Chẳng lẽ... Cẩm Mịch...”.

“Đúng vậy!” Ánh mắt cha xác nhận, thẳng thắn nói, “Cẩm Mịch chính là con gái của bản thân và Tử Phân!”.

3

Hào quang trong mắt Phượng Hoàng lưu chuyển, thoáng một cái, xuyên về hoa nở, vạn vật hồi sinh. Xưa nay ta quá hiểu cái tính hỉ nộ vô thường của hắc n, nhìn thấy riết cũng thành quen, nên chẳng buồn nghĩ xem rốt cuộc vì sao hắc n đột nhiên lại phẫn chấn như vậy.

Trong khoảnh khắc các chư tiên trong điện bỗng yên lặng một cách dị thường, những vị thần tiên vốn chỉ dám mượn dư quang nhìn trộm ta bây giờ đều danh chính ngôn thuận ngó ta chòng chọc, Nhị Lang Hiển Thánh Chân Quân ngồi ở chỗ gần ta nhất, vốn bầm sinh trên trán có nhiều hơn người khác một con mắt, ba con mắt đồng thời nhìn ta thập phần lo lắng.

Thiên Đế sửng sốt ngạc nhiên, hoang mang thất thần, chẳng biết là đang suy nghĩ cái gì.

Thiên Hậu sau cơn giật mình qua đi cho dù có chút thất p thỏm bắn khoắn, đột nhiên bật cười, nói: “Thủy Thần không nhầm lẫn chứ, chân thân của tinh linh này là một cây bồ đào, bữa trước các chư tiên ở đây đều cùng nhìn thấy, nếu nói là con gái của Thủy Thần và Hoa Thần, không khỏi làm trò cười cho thiên hạ. Thủy Thần nói có đúng hay là không?”.

Một lời làm thức tỉnh chúng tiên nhân, ai nãy gật đầu ngờ vực, Thái Bạch Kim Tinh lông mày râu tóc một màu trắng toát, vuốt vuốt râu ra vẻ cao thâm, thân thiết nói với cha: “Thiên Hậu nói có lý, tiên thượng phải chăng đã nhầm lẫn?”.

Cha nắm tay ta đầy ấm áp, lạnh lùng nhìn Thiên Đế, Thiên Hậu: “Không làm phiền Thiên Hậu quan tâm, nếu không vì lòng người hiểm ác, Tử Phân sao lại phải dùng thuật áp chế chân thân linh lực của Cẩm Mịch từ khi mới sinh ra!”, cha lạnh giọng nói tiếp: “Thiên Đế có biết năm xưa Hoa Thôn vì sao ra đi không?”.

Thiên Đế ngán người, ho hai tiếng, sắc mặt Thiên Hậu đột nhiên thay đổi, vội vàng chen vào: “Cái chết của Hoa Thôn là thiên mệnh, Thủy Thôn lẽ nào không biết? *Lục giới thiên lục* có ghi lại, Hoa Thôn vốn là một cánh hoa sen trong đài sen mà Phật tọa thiền, nhập nhân quả chuyển thế luân bàn vốn phải chịu chôn vùi, không ngờ nhập nhầm Tam Đảo Thập Châu được Thủy Thôn và Huyền Linh Đầu Mẫu Nguyên Quân cứu vớt, đó là hành trình nghịch thiên, chung quy ắt gặp trừng phạt, Hoa Thôn chết đi chẳng qua là kết quả linh lực phản phệ⁽¹⁾ mà thôi. Lục giới đều biết”.

Cha nặng nề nhắm mắt, lúc mở mắt ra trên môi còn kèm theo một nụ cười lạnh lẽo, “Ta chỉ biết *Lục giới hân lục* có kể, Nghiệp Hỏa là pháp thuật phá hủy linh hồn, chia ra làm tám mươi một loại, Hôn Liên Nghiệp Hỏa đứng đầu, lại chia thành ngũ đẳng, Độc Hỏa là cao nhất, phá thiên linh đột ngũ tạng, chỉ có kẻ đảm nhiệm trọng trách Hỏa Thôn mới nắm giữ thuật này! Tử Phân năm xưa...”.

“Dạ Thôn Đại diện hạ đế n!” Người trong điện đang nín thở lắng nghe đế n chỗ cao trào, thì ngoài cửa tiên thị cất giọng oang oang đúng lúc ngắt lời của cha.

Tiểu Ngư tiên quan từ từ bước vào, mang theo một trận gió đêm mát lạnh như nước hồ` đến đứng bên cạnh ta: “Nhuận Ngọc ra mắ t phụ đế , ra mắ t Thiên Hậu”, xoay người lại nói với cha: “Ra mắ t Thủy Thầ n tiên thượng”. Ánh mắ t của hắ n khẽ lướt qua ta, gợn lên một làn sóng lăn tăn lạng lẽ rô i nhanh chóng tan biế n mắ t.

Thiên Hậu vô n đang chau mày mím môi sắ c mặt căng thẳng, tựa hồ` chỉ sợ một chữ tiế p theo của cha sẽ là một từ gì đó vô cùng kinh tâm động phách, nhưng hiện tại mặt mày thoáng thư giãn, thở phào nhẹ nhõm, tựa hồ` chưa bao giờ vui mừng như vậy khi gặp Tiểu Ngư tiên quan, bèn hòa nhã nói: “Đại diện hạ không câ n đa lẽ”.

“Nghe nói phụ đế tìm được thượng cổ tuyệt âm Nhai Câ m, Nhuận Ngọc bận làm xong việc nên mới đế n trể, không biế t có bỏ lỡ thanh âm nhã luật hay chưa?” Tiểu Ngư tiên quan thì ra là vội đế n để nghe đàn.

“Thật đáng tiế c đáng tiế c, e là Dạ Thầ n đã bỏ lỡ.” Phượng Hoàng đưa tay lướt một lượt qua mắ y sợi dây đàn đặt bên cạnh, âm sắ c vô cùng tốt nhưng lại không trọn vẹn, “Dây đàn đã đứt rô i”.

Tiểu Ngư tiên quan mỉm cười ôn hòa, cúi đầ u khẽ lắ c lắ c, dường như vô cùng tiế c nuố i, “Như vậy xem ra quả nhiên đã bỏ lỡ. Bình sinh chuyện đáng tiế c lại tăng thêm một chuyện. Chỉ mong hôm nay mắ t đi thứ này, ngày sau có thể thu được thứ khác”.

Nhưng Thiên Đế lại lơ đãng không để ý nói tiế p: “Thủy Thầ n có biế t chân thân của Cẩm Mịch thề nào không? Nế u Thủy Thầ n không nói, bản tọa làm sao có thể giải hỏa linh cho nó”. Thiên Đế dường như vẫn còn lại một chút hy vọng mong manh.

Cha lặng im trong chồ c lát, chư tiên trong điện cũng nín thở hồ i hộp chờ nghe câu trả lời, ta cũng rắ t hiế u kỳ, rô t cuộc chân thân của mình sẽ là thứ khó hiểu nào đây.

“Cầm Mịch sinh vào một đêm tiê t Sương giáng, có thể tro`ng hoa gọi nước, thể chấ t âm hàn, chân thân chính là một phiê n hoa sương sáu cánh.”

Thật đúng là làm cho người ta chán nản, hoa sương đêm giáng sáng tan, đi về` vôi vĩa không dấ u về t, nhẹ nhàng thanh thoát, vừa nhìn đã thấ y vô cùng bạc mệnh, còn không thực tê , phúc hậu bằ ng làm một quả bồ` đào tròn tròn.

Thiên Đê` dường như cũng vô cùng chán nản, vẻ mặt huyền tượng tan biê n hê t, giồ ng hệt như ta.

“Ngày mai giờ Thìn, bên bờ Lưu Tử Trì, chờ ta.” Bên tai truyề n đê n một mệnh lệnh nho nhỏ, âm thanh khẩu khí vô cùng quen thuộc, ta giật mình ngẩ ng đầ u nhìn, chỉ thấ y đôi mắ t hẹp dài của Phượng Hoàng đang nhìn ta chắ m chắ m, thì ra hắ n dùng mật ngữ truyề n âm đê n ta, chả biế t gặ lại muồ n cái gì nữa.

“Hoa sương? Cầm Mịch tiên tử...?”, Tiểu Ngư tiên quan ngạc nhiên không hiểu, “Có thể mạo muội hỏi một câu, lời này của tiên thượng là có ý gì?”.

Cha điề m nhiên nhìn Tiểu Ngư tiên quan, không nói một lời.

Thiên Đê` đứng dậy, từ trên thê m mây chậm rãi bước xuồ ng, đứng sừng sững ở trước mặt ta, nhắ m mắ t thờ dài, một luồ ng gió mát hội tụ tại linh đài của ta rô i tràn ra á n đường, Thiên Đê` đưa tay lên, làn gió vô hình hóa thành một điểm sáng giữa lòng bàn tay Người, trong nháy mắ t tan biế n mắ t. “Thật đáng tiê c...”, Thiên Đê` một lời nói rõ tiê ng lòng của ta, năm ngàn năm linh lực thê là hê t, quả thật là có hơi đáng tiê c.

Thiên Đê` xót thương vô hạn, buồ n bã nhìn ta: “Không ngờ lại là con gái Thủy Thầ n”.

Cha đưa tay trái nắm lấy tay ta kéo lui một bước, nhìn Thiên Đê', trong mắt không còn những tia nhìn ám áp như những ngày trước kia, tay phải bên trong tay áo khẽ động, Thiên Hậu đang ngò ì phía trên bỗng nhiên đứng dậy, mặt mày vô cùng lo lắng.

Giữa lúc gương tuốt vỏ, nỏ giương dây, Tiểu Ngư tiên quan đột nhiên vội vàng lên tiếng: “Ý của phụ đê'... Cẩm Mịch lẽ nào đúng là con gái của tiên thượng...?”. Những gì đang diễn ra trước mắt hắn không thể không tin, hắn như vừa sợ vừa mừng, vừa thoải mái, nhẹ nhõm, thân sắc liên tục thay đổi. Từ khi ta quen biết Tiểu Ngư tiên quan tới nay, chưa có khi nào nhìn thấy tâm tình của hắn lại rối loạn như hôm nay.

“Đúng vậy!”, Thiên Đê' nhìn Tiểu Ngư tiên quan rồi lại nhìn ta, “Cẩm Mịch chính là trưởng nữ của Thủy Thần, cũng chính là thê tử chưa cưới của con”.

Cha nhíu mày, thận trọng nhìn Tiểu Ngư tiên quan, đôi mắt trong veo của Tiểu Ngư tiên quan chẳng tránh né gì cứ nhìn thẳng về phía ta, từ trong đáy mắt có điều gì đó trào dâng như sắp tràn ra ngoài, khóe môi cong lên thành một nụ cười thanh tú. Đáp lại, ta cũng mỉm cười với hắn. Trong tích tắc, cha dường như trong lòng đã hạ quyết tâm, ép bàn tay phải dưới tay áo thu lại, trong thân sắc lạnh lẽo ẩn giấu sự kìm chế và ẩn nhẫn.

Bất ngờ, sau giây bỗng lạnh lạnh, có cái gì đó lướt qua bên gò má của ta, quay đầu vừa nhìn, thì đó là cây trâm gài từ trên tóc tuột ra, ngay tức khắc mái tóc dài mất đi sự nâng đỡ, trong nháy mắt xõa bung buông xuống.

Một cọng lông phượng vàng óng lướt qua những sợi tóc nhẹ bay thành những đường vòng cung cô tịch, chậm chậm rơi xuống đất. Chẳng biết có phải tại ban đêm ánh sáng mờ ảo hay không, mà cọng

lông phượng ngày thường chói chang rực rỡ bây giờ nằ m giữa mặt sần lốt bạch ngọc bên trong cung điện bao la rộng lớn này, lại khiế n người ta sinh ra một ảo giác mỏng manh điêu tàn như thế .

Ta cuố ng quít chặt lông phượng lên giữ chặt trong lòng bàn tay, quay đầ u sang nhìn Phượng Hoàng, trong lòng không hiểu vì sao sinh ra một cảm giác chột dạ như bị bắ t quả tang lúc làm chuyện xấ u vậy. Ta nhớ sáng sớm lúc ra khỏi cửa rõ ràng đã cài rấ t chặt, sao bây giờ lại bung ra thế này. Lông phượng này hình như vô cùng quý giá, để Phượng Hoàng nhìn thấ y bị rơi xuô ng đấ t thì thật khó lòng, thế nào cũng rước lấ y cơn lửa giận của hắ n.

Ta sợ hãi nhìn sang phía hắ n, chỉ thấ y đôi mắ t đen như mực của hắ n cũng đang nhìn ta, bình thản giồ ng như một phiế n lá lìa cành cô tịch, không hê ̣ gọn sóng.

Ta vẫn luôn cho rằ ng, Phượng Hoàng mặc bắ t cứ quầ n áo gì, màu tô i cũng vậy, mà màu sáng cũng vậy, không bao giờ che giấ u được vẻ lóa mắ t chói chang toát ra từ trên người của hắ n, ngay cả hắ n không mặc cái gì ta cũng nhìn thấ y rõ i, cái khí thế ̣ bức người kia vẫn không hê ̣ kém đi chút nào. Nhưng hôm nay, hắ n mặc một bộ xiêm y màu thiên thanh, dưới ngọn đèn lập lòe, nhàn nhạt tỏa ra một cảm giác mệt mỏi, đau thương giồ ng như sợi dây đàn bị đứt.

Ta nhấ t thời ngơ ngác.

“Hoàn Đê ̣ Phượng Linh...?” Không biế t là ai thồ t lên vì kinh ngạc, chư tiên chung quanh trong chồ c lát thay đổi sắ c mặt mắ y lầ n, nhưng ở trước mặt Thiên Đê ̣, Thiên Hậu lại không dám lỗ mãng, họ cô ̣ kìm chề ̣ mong muồ n được châu đầ u ghé tai thì thầ m to nhỏ, nhưng lại không nhin được nên đưa mắ t nhìn nhau đầ y ả n ý.

Dưới ánh mắt nhìn như thiêu như đốt ở chung quanh, Tiểu Ngư tiên quan đưa tay lên tháo nhánh bồ đào trên tóc mình đưa cho ta: “Nàng hãy dùng nhánh cây này thay vậy”. Thuận tay cầm lấy chiếc lông phượng, xoay người lại thản nhiên nói: “Mấy ngày trước nghe nói Hỏa Thân ngẫu nhiên chu du phạm trần đánh rơi Hoàn Đệ Phượng Linh, không ngờ Cẩm Mịch lại nhặt được, bây giờ đúng lúc châu về hợp phôi”.

Có thể nói Tiểu Ngư tiên quan chỉ biết một mà không biết hai. Cọng lông phượng này lúc trước đích thực là ta nhặt được, nhưng mà sau đó chính tay Phượng Hoàng đã tặng nó cho ta. Ta đang định lên tiêng, thì Thiên Hậu vội vàng tiếp lời: “Cũng còn may, thật trùng hợp”.

Chư tiên liền nói: “Hôm nay đúng là ngày tốt, Thủy Thân tìm được con gái, Dạ Thân có được thể tử, Hỏa Thân tìm được đồ bị mất, thật sự đáng chúc mừng! Tam hỉ lâm môn!”.

Giữa một rừng âm thanh chúc mừng náo nhiệt, Phượng Hoàng từ chỗ ngồi đứng dậy, từng bước từng bước đi tới trước mặt ta, cúi đầu nhìn cọng lông phượng trong tay Tiểu Ngư tiên quan, mỉm cười nhẹ nhàng tựa như lông hồng, rồi đem lông phượng đặt vào tay ta: “Vật đã tặng thì không có ý thu hồi... huống chi, thứ ta đánh rơi ở chỗ Cẩm Mịch tiên tử đâu phải chỉ có một cọng phượng linh này? Nếu như muốn trả, thì phải trả lại tất cả, nếu không thì... dứt khoát đừng có trả...”.

Thứ Phượng Hoàng đánh rơi trên người ta không phải chỉ một cọng lông phượng này?

Trái tim ta giật thót, ý hấn là... chẳng lẽ, chẳng lẽ thứ hấn nói chính là sáu trăm năm linh lực kia?

Nghĩ vậy, ta nắm tay lại giữ chặt cọng lông phượng, kiên định nói: “Không trả! Cái gì cũng không trả!”. Vừa mới mất năm ngàn năm linh lực, không thể nào họa vô đơn chí mất thêm sáu trăm năm nữa.

Phượng Hoàng cười, trong nụ cười ẩn chứa vị đắng chát, rồi lặng lẽ xoay người.

Chương 13

Người đứng gần gũi

Phật Tương Lai nói: “Mệnh tại cơ duyên, bất khả thuyết, bất khả thuyết”.

I

Ba, bốn bụi trúc xanh, hai hàng lá chuối tây, một vạt hạt giống. Không ngờ hậu viện của Toàn Cơ cung này chẳng qua cũng chỉ lớn hơn vườn nhà ta trong Thủy Kính phân nửa mà thôi. Ta thở dài, kéo cái ghế trúc ra đầu hồ ngô i.

Tờ giấy Tuyên Thành để trên bàn đá bị con tì hưu bằng thủy tinh chặn lại, trong gió đêm tung bay phấp phật, không thể thoát ra được, trông giống như một con bướm bướm bị giữ chặt hai cánh. Ta đưa tay giải cứu nó ra khỏi cái chặn giấy, cầm tờ giấy trong tay, nhân tiện lướt vội vài dòng, thì ra là một tờ hôn thư. Góc bên dưới có ba chỗ để điền tên, hai chữ “Thái Vi” mạnh mẽ hữu lực, hai chữ “Lạc Lâm” phiêu dật thanh kỳ, cuối cùng hai chữ “Nhuận Ngọc” như nước chảy mây trôi, thanh thoát sinh động, lộ ra một chút khí chất tài hoa xuất chúng không thể nói cho rõ ràng được.

“Đây chính là giấy đính ước mà phụ đế và tiên thượng đã ký cho chúng ta.” Ánh trăng bàng bạc rơi tán mát xuống mặt đất, những tia sáng ấy bị một tán lá chuối tây dày rộng che khuất, chỉ còn lại những bóng tối mờ mờ tỏa trên mặt Tiểu Ngư tiên quan, làm toát lên một chút âm áp mông lung. “Hơn bốn ngàn năm trước, nó đã được

lập vào đêm trước đại hôn của tiên thượng, bây giờ còn phải phiê`n Cẩm Mịch tiên tử bổ sung tục danh của nàng vào.”

Ta câ`m lâ`y một cây bút lông nhỏ, kẹp chặt nó trong tay suy nghĩ hô`i lâu, rô`i sau đó đặt bút viế`t tên của mình vào chỗ bên dưới.

Lúc ta đang viế`t chữ, Tiểu Ngư tiên quan vẫn cúi đầ`u nhìn chăm chú vào cái â`m trà xanh đang đặt trên bệ`p than hô`ng nhỏ bên cạnh, trong màn hơi nước lượn lơ`chăng biế`t đang suy nghĩ điề`u gì. Bộ xiêm y lụa trắ`ng hắ`n mặc trên người sáng lắ`n át cả ánh trăng, trắ`ng đế`n mức khiế`n người khác phải nghiế`n rằng ken kết hận không thể làm cho nó vắ`y bẩn. Ta liề`n chắ`m đầ`y mực vào cây bút, thừa dịp Tiểu Ngư tiên quan còn đang phiêu du trong cõi thầ`n tiên, vẽ một đóa hoa lên ô`ng tay áo trắ`ng tinh.

Đợi đế`n lúc hắ`n hoàn hô`n, thì mọi việc đã rô`i, ta nhìn hắ`n chớp chớp mắ`t. Tiểu Ngư tiên quan mỉm cười nhìn tay áo, không hề` tức giận, rót cho ta một chén trà, hòa nhã nói: “Bông hoa này thật sinh động, Nhuận Ngọc có rắ`t nhiề`u xiêm y đơn điệu như vậy, sau này còn phải làm phiê`n Cẩm Mịch tiên tử giúp ta vẽ thêm sắ`c màu cho chúng”.

Tiểu Ngư tiên quan quả nhiên là người có tính tình thật tồ`t.

“Được thôi, được thôi!”, ta câ`m cây bút lông liên tục gậ`t đầ`u.

Tồ`i nay, sau khi ra khỏi Cửu Tiêu Vân điện của Thiên Đế`, Tiểu Ngư tiên quan liề`n mời ta đế`n Toàn Cơ cung chơi, nói là hạt giồ`ng Văn Hương Ngọc ta cho hắ`n vài ngày trước đã đâm chồ`i trở bông, không biế`t tồ`i nay có thể nở hoa hay không. Cha chỉ nhìn bọn ta, không có ý kiế`n gì, ta liề`n vui vẻ đi theo Tiểu Ngư tiên quan.

Toàn Cơ cung và Tê Ngô cung của Phượng Hoàng thật là khác biệt, tường trắ`ng ngói đen, đơn giản khiêm tồ`n, ngoại trừ một tiểu tiên

thị trông cửa và một bầy hoa mai Yểm Thú không biết nói, thì chẳng có thêm một người nào cả, trong bóng đêm một khoảng không gian hoàn toàn tĩnh mịch.

Một con Yểm Thú con chừng khoảng hơn một tháng tuổi đang rụt rè nằm dưới chân Tiểu Ngư tiên quan, hai con mắt tròn xoe nhìn ta đây cảnh giác, ta tiện tay biến ra một lá cải trắng, khom lưng dụ nó: “Ngoan nào, đến ăn đi”. Thói quen tốt phải nuôi dưỡng từ nhỏ, nhất thiết chỉ chọn ăn những con ác mộng cũng đâu phải là tốt. Nhưng ngờ đâu ý tốt của ta không được hươu con tiếp nhận, nó ngoảnh mặt sang một bên. Tiểu Ngư tiên quan mỉm cười gãi gãi lên tai nó, nó mới chịu quay đầu lại, chậm chậm bước hai bước đến trước mặt ta, do dự một chút, rồi mới đớp lấy lá cải nuốt vào trong bụng như thể có chết cũng không sợ, ta sờ sờ đầu nó, khen ngợi: “Ngoan lắm, ngoan lắm”.

“Nhuận Ngọc không có thần vật quý báu gì để tặng Cẩm Mịch tiên tử, chỉ có con hoa mai Yểm Thú này, nếu Cẩm Mịch tiên tử không chê thì từ nay về sau hãy để nó làm bạn đồng hành với nàng, hai tháng nữa nó lớn hơn một chút thì có thể dùng để cưới được rồi.”

Ta vui mừng nói: “Đa tạ, đa tạ”. Cười hươu so với cười mây thì đáng tin cậy hơn nhiều rồi, chẳng may có ngã thì cũng vẫn còn có con hươu đỡ ở dưới.

Con hươu nằm xuống cạnh ta không được tự nhiên lắm, cái bụng phồng lên xẹp xuống, chắc đang cố ăn lá cải ta cho.

Ta lại vuốt ve đám lông ngắn cũn dọc trên gáy nó, rồi bụng tách trà bước đến chỗ cây Văn Hương Ngọc giữa vườn ngô ì xôm xuống, cây hoa này tuy đã đơm hoa, nhưng đợi cả nửa đêm rồi mà vẫn còn e ấp, không chịu nở bung ra cho thoải mái, đúng là chẳng nề mặt gì cả.

Chợt nghe thầy tiếp bước chân nhẹ phía sau lưng, thì ra Tiểu Ngu tiên quan cũng ngó i xỏm xuống ngay cạnh ta, mắt chăm chú nhìn bông hoa lạng yên không nói.

Một khoảng thời gian vừa đủ uống hết một chén trà trôi qua, trà trong chén cũng đã uống cạn, ta đang định đứng dậy rót thêm trà, thì nghe Tiểu Ngu tiên quan bên cạnh khẽ nói: “Nhuận Ngọc thanh bà n, một đời làm bạn với đêm đen, không có địa vị tôn quý, cũng chẳng có nhiều bạn bè thân thuộc. Dốc hết tất cả, cũng chỉ có vài con tiểu thú, nhà cửa sơ sài đơn giản... Ngày sau, nếu Cẩm Mịch tiên tử làm vợ ta tất phải chịu ít nhiều buồn tủi, như vậy, Cẩm Mịch tiên tử có chê bai hay không?”.

Ta quay đầu lại, thầy Tiểu Ngu tiên quan vẫn khom lưng ngó i như lúc nãy, mắt nhìn chằm chằm vào cây Văn Hương Ngọc, dáng vẻ chăm chú tựa như người mới nói lúc nãy không phải là hấn vậy, chỉ có ống tay áo vẽ hoa bị hấn siết chặt trong bàn tay, làm cho đầu ngón tay bị dính một chút mực đen.

Tiểu Ngu tiên quan đã hỏi, ta không thể không cân nhắc việc này một cách nghiêm túc. Nghe nói phạm là nữ tử khi đến một độ tuổi nhất định nào đó đều phải gả cho người ta, nếu đã như vậy, lấy ai mà chẳng là lấy, chỉ bằng gả cho Tiểu Ngu tiên quan còn thuộc đường biết lối. Huống hồ, Dạ Thần linh lực cao cường, sau này cùng nhau song tu nhất định có thể tiến bộ không ít, những vật ngoài thân sao có thể quan trọng bằng linh lực, nghĩ vậy nên ta bèn trả lời: “Không chê đâu”.

Tiểu Ngu tiên quan thả lỏng bàn tay đang cầm tay áo, đóa hoa mực theo mảnh lụa trắng rủ xuống, hấn chợt quay đầu lại, trong ánh mắt trong suốt của hấn lóe lên một tia sáng lấp lánh.

Ta lại ngờ ỉ xỏm xuố ng, trang trọng hỏi hắ n: “Khi nào chúng ta song tu?”.

Thân hình Tiểu Ngư tiên quan bỗng dờ ra, sau một lát, chẳng hiểu sao trên hai má lại nổi lên hai mảng hờ ng hờ ng.

Gió đêm thổi qua, bỗng nhiên ta ngửi thấ y một mùi hương thơm ngào ngạt, nhìn theo hướng gió, dưới ánh trăng một đóa Vãn Hương Ngọc nở rộ tung bừng, cánh hoa màu tím nhạt trùng trùng điệp điệp, phản chiế u dưới ánh trăng vô cùng kiề u diễm. Ta vui mừng reo lên: “Cuô ỉ cùng cũng nở rô ỉ!”.

Phía sau, một hơi thở ấ m áp nhè nhẹ thoảng qua gáy ta: “Từ hôm nay trở đi, ta sẽ gọi nàng là Mịch nhi, được chứ?”.

Ta lơ đãng nói: “Tấ t nhiên là được”.

Quay đầ u lại, Tiểu Ngư tiên quan đang mỉm cười ôn hòa với ta, nét mặt không còn đỏ ửng, nói: “Nghe nói loại hoa này còn có tên là Nguyệt Hạ Hương, quả nhiên rấ t đẹp, nhưng có điề u ta cho rằ ng cũng không sánh bằ ng Nguyệt Hạ Sương”.

Ta nghi hoặc đưa mắ t nhìn chung quanh, đâu có nhìn thấ y sương rơi.

Đêm đó, ta ở tại Lạc Tương phủ của cha Thủy Thầ n, ngủ một đêm ngon giấ c, sáng sớm hôm sau, khi mặt trời lên cao ba sào ta mới thức dậy. Lúc chẩ đầ u thuận tay gắ n cọng lông vũ của Phượng Hoàng lên tóc làm trâm cài, mới sực nhớ ra hôm qua Phượng Hoàng bảo ta giờ Thìn hôm nay đế n Lưu Tử Trì tìm hắ n, trong lòng cả kinh, bắ m tay tính giờ, đã sắ p qua giờ Ty, nguy to rô ỉ đây! Ta phập phồ ng lo lắ ng chạy vội đế n Tê Ngô cung.

Chú hươu nhỏ mà Tiểu Ngưu tiên quan tặng ta rất ngoan ngoãn, cũng bước thấp bước cao chạy theo ta đến Tê Ngô cung, ta vừa định chạy tới Lưu Tử Trì, thì đột nhiên nghe thấy từ sâu trong rừng liễu có một giọng nói giòn tan vang lên: “Cầm Mịch nào?”.

Cái gì? Hình như nghe thấy có người gọi ta, ta bèn dừng bước đi về phía phát ra âm thanh.

Lúc này, lại nghe một giọng nói khác: “Còn Cầm Mịch nào nữa, không phải cái tên thư đồ ở Tê Ngô cung theo hầu Nhị điện hạ gần một trăm năm kia thì còn ai!”.

“À! Chính là tinh linh tuyệt sắc kia! Trước đây ta từng gặp một lần rồi, tướng mạo đó, thật đúng là gây tội gây nợ mà! A Di Đà Phật, may mà cô ta đã đính hôn với Đại điện hạ, nếu không với bộ dạng của cô ta như vậy không biết sẽ gây họa cho bao nhiêu người nữa. Ta từng nghe tiên thi ở trong Tây Trăn điện nói, Nhị điện hạ hình như suýt chút nữa đã bị cô ta làm rung động tâm can rồi đấy.”

Cơn giận dữ trong trái tim ta bỗng nhiên trôi dạt. Ta thứ nhất không giết người, thứ nhì không phóng hỏa, thế nào gọi là gây họa cho người khác?

“Nói đến Nhị điện hạ, hôm qua ta tình cờ nghe được một chuyện, nghe nói Nhị điện hạ đem Hoàn Đế Phượng Linh tặng cho Cầm Mịch rồi”.

Nghe đến đây, một vị tiên cô khác hít mạnh một hơi nói: “Không xong, không xong rồi, Hoàn Đế Phượng Linh là pháp khí hộ thể, là vật cao quý của Điều tộc. Cha của Thiên Hậu là Ý Đức Công đã tặng Hoàn Đế Phượng Linh cho người đã hy sinh trong cuộc chiến Thần Ma là Thần Chi Tát Chân Nhân để làm lễ vật tuần táng. Thiên Hậu thì đem Hoàn Đế Phượng Linh tùy thân tặng cho Thiên Đế làm vật đính ước, Nhị điện hạ lần này...”.

Có người lạnh lùng ho một tiếng, hai vị tiên cô đang thảo luận say sưa đột nhiên im bật, chỉ nghe hai người cung kính nói: “Tham kiến Nhị điện hạ”.

Đúng là Phượng Hoàng. Nghe thấy hai vị tiên cô đang hàn huyên sau khi thực hiện chu toàn nghi lễ chào hỏi Phượng Hoàng xong xuôi rồi tháo lui, ta đứng trong rừng liễu cũng do dự một chút, dựa vào âm thanh nghe được suy đoán thì hình như Phượng Hoàng không được vui cho lắm, chỉ bằng ta quay về thì hơn, tránh gặp phải lúc hấn nổi nóng.

Ta đang chuẩn bị quay về, thì đột nhiên Phượng Hoàng bỗng xoay người hiện ra ngay trước mặt, làm ta sợ giật bắn cả người lùi một bước, lỡ tay bẻ gãy một cành liễu rủ bên cạnh.

Ta nhìn sắc mặt Phượng Hoàng, lúng ta lúng túng dứt cành liễu trên tay vào miệng Yểm Thú, giả vờ như đang cho nó ăn, dỗ dành: “Ngoan nào, ngoan nào”.

2

Ánh nắng chói chang của mặt trời chính ngọ khiến người ta chói mắt, nhưng Phượng Hoàng lại lẳng lặng chẳng nói lời nào ngẩng đầu nhìn những tia nắng lóa mắt kia một lúc lâu, làm cho ta không khỏi lo lắng, nếu cứ tiếp tục nhìn như vậy thì hấn sẽ bị mù mắt.

Ta đứng cạnh hấn một lát, rồi không nhịn được nữa đành lên tiếng: “Thực ra, mặt trời lúc sắp lặn mới là đẹp, đẹp như lòng đỏ trứng gà, nếu Hỏa Thần thích ngắm mặt trời, chỉ bằng đợi đến hoàng hôn lại ngắm tiếp”.

Phượng Hoàng bỗng nhiên thu hô ì ánh mắt, chiếu sang người ta, mặt trời kia quả nhiên độc ác, trong mắt Phượng Hoàng đã xuất hiện một chút tơ máu, hắ n nhìn ta, vừa nãy nhìn mặt trời sao không thấy hắ n híp mắt, giờ nhìn ta lại híp đôi mắt hoa đào dài hẹp của hắ n lại, làm như ta còn chói mắt hơn cả mặt trời nên hắ n mới khó chịu như vậy.

“Thì ra, nàng cũng biết quan tâm đến ta.”

Ta vuốt vuốt móng lông ngắ n trên gáy mai hoa Yểm Thú, miệng lằ m bằ m: “Tất nhiên phải như vậy! Ta với Hỏa Thầ n chẳng bao lâu nữa sẽ trở thành thân thích, hiện tại tuy chưa phải người một nhà, nhưng miễn cưỡng cũng coi như nửa người nhà rô ì, quan tâm lẫn nhau là việc nên làm mà”.

Sau này, nếu ta giả cho Tiểu Ngư tiên quan, thì sẽ là tẩu tẩu của Phượng Hoàng, vai vế cao hơn hắ n một chút, nghe nói phạm nhân có câu: “Trưởng tẩu như mẫu”, ta đương nhiên phải tỏ ra phong thái của một vị trưởng bối từ ái chứ. Để hiểu và thông cảm với tiểu thúc cằ n phải làm từ những việc nhỏ nhất trước mắt.

“Người một nhà...?”, Phượng Hoàng lặp lại câu nói của ta một lầ n nữa, rõ ràng không có gió, nhưng sao áo bào của hắ n lại phập phồ ng lay động, đột nhiên hắ n mỉm cười, mây mỏng gió nhẹ gằ n như trong suốt. “Cảm Mịch, nàng quả nhiên biết cách làm thế nào để thiêu hủy ta đến tận cùng mà.”

Tiểu thúc Phượng Hoàng này quả thật là người không dễ lắ y lòng chút nào. Ta tự xét lại những lời nói và hành động của mình đâu có chỗ nào không phù hợp, vì sao ta đứng đắ n nghiêm trang lại nói ta thiêu hủy hắ n chứ.

Phượng Hoàng cúi đầu nhìn chằ m chằ m Yểm Thú, đôi tròng mắt đen như ngọc lưu ly giồ ng như sắ p rơi ra ngoài. Con thú nhỏ

kia không thể so với ta, có lẽ chưa bao giờ nó bị ánh mắt khí thế ấy của Phụng Hoàng nhìn như vậy, cho nên lưng nó vội cong lên, sợ hãi lui về sau mấy bước.

“Người nhà ư... nhà ai? Nàng và hắ n sao? Ngay cả Yểm Thú mà hắ n cũng không tiếc đem tặng cho nàng... Ta với nàng chưa bao giờ là người một nhà, quá khứ không phải, hiện tại không phải, tương lai lại càng không.” Phụng Hoàng quay lưng về phía ta, ánh nắng chói chang phủ bóng ôm tâm lưng cô độc ngạo mạn của hắ n vào lòng. “Có điều, không thể trách nàng, chỉ trách bản thân ta, từ đầu đến cuối chỉ là sai lầm của một mình ta, vở kịch này một mình ta độc diễn. Nàng nào đã từng có chút tình cảm gì đối với ta đâu.” Nói rồi hắ n ngửa đầu cười tự giễu: “Chỉ là mộng tưởng...”.

Ta tiến lên một bước, ánh nắng hắt bóng ta lên trên tâm lưng của hắ n, trông như ta đang ôm hắ n từ phía sau, vô cùng thân mật. Từ phía sau, ta kéo lấy bàn tay hắ n, toàn thân hắ n thoáng run lên.

Ta xoa nhẹ những đường vân trong lòng bàn tay hắ n, khẽ nói: “Ta không hiểu vì sao ngươi không vui, cũng không hiểu vì sao ngươi không muốn làm người một nhà với ta. Nhưng ta biết, kỳ thực chúng ta vốn được xem như là kẻ thù lâu đời, oan oan tương báo đến khi nào? Chỉ bằng kết thân xóa hết mọi ân oán. Yên ổn thái bình mới là tốt”. Phụng Hoàng không muốn làm người một nhà với ta, chắc hẳn là có liên quan đến ân oán của đời trước, chỉ bằng ta khoan hồng độ lượng khuyên giải hắ n.

Phụng Hoàng đột ngột xoay người, cái bóng của ta liền chiếu vào giữa ngực hắ n một cách kỳ lạ: “Nàng nói cái gì? Thù nhà? Nàng đã biết những gì?”.

Ta cầm tay hắ n, cố gắng an ủi: “Ngươi yên tâm, tuy rằng mẹ ngươi giết mẹ ta, nhưng ta sẽ không báo thù đâu. Ngươi nghĩ mà

xem, mẹ người giết mẹ ta, ta giết mẹ người, người lại giết ta, tương lai con của ta lại giết người, con của người ắt sẽ không cam lòng, nhất định phải bằng mọi cách tiêu diệt con của ta... Cứ tuấn hoàn luân chuyển vô cùng vô tận như vậy, cuộc đời chẳng phải không còn vui thú gì nữa hay sao”.

Nhìn sắc mặt biến đổi không ngừng của Phụng Hoàng, cuối cùng ta nói: “Cho nên nói đời người vô n vô lo, kẻ nào có biết thêm một nút chết khó cởi thì kẻ đó chỉ là loại tâm thường tự chuốc lấy điều phiền toái mà thôi”.

Phụng Hoàng nheo nheo hàng mi dài, hai tay hất n nã m ngược lại hai tay ta, khí thế ngùn ngụt áp đến: “Ai nói với nàng Thiên Hậu hại Hoa Thôn!”.

Có thể thấy vừa rồi chỉ là ảo giác của ta khi ta cảm thấy Phụng Hoàng có chút yếu đuối. Nhưng mới chỉ nói thêm mấy câu ba điều thì cái tính bá đạo ngang ngược của hất n ngay lập tức lại nổi lên.

Phụng Hoàng đột nhiên trầm ngâm suy nghĩ, dựa sát vào người ta thấp giọng nói: “Phải chăng là hai mươi tư vị phương chủ? Có chứng cứ không? Thảo nào Thủy Thôn hôm qua muốn nói lại thôi...”.

“Không phải phương chủ nói, mà là lão Hôn nói.” Ta sửa lời hất n, thế nhưng, ta mơ hồ cảm thấy hai mươi tư vị phương chủ cũng biết được điều gì đó, nhưng từ trước tới giờ chưa từng nói với ta, có lẽ có liên quan đến lời thề nào đó mà lão Hôn đã nói.

Phụng Hoàng nhú mày cúi đầu trầm tư, dáng vẻ lo lắng ưu phiền, nhưng khi hất n ngẩng đầu lên sắc mặt đã trở lại bình thường: “Việc này nàng đã nói với hất n chưa?”.

“Chưa hề.” Ta lắc đầu, trên đời này có được mấy người có suy nghĩ phóng khoáng đại lượng giống như trái cây bọn ta. Chuyện này ta còn hiểu được, còn Phượng Hoàng, ta cũng không biết vì sao hôm nay trong lúc cấp bách lại buột miệng nói với hắn.

“Nhớ kỹ chớ có tiết lộ ra ngoài! Chớ có ở một mình một chỗ với Thiên Hậu!” Hai tay Phượng Hoàng nắm chặt lấy vai ta, gương mặt tuấn tú chỉ cách mặt ta trong gang tấc, đôi mắt đen sâu thẳm nhìn thẳng vào mắt ta.

“Ừ.” Ta nghiêm túc gật đầu.

Có được lời bảo đảm của ta, nhưng Phượng Hoàng vẫn không buông ta ra. Bàn tay hắn nắm giữ ta chẳng những không thả lỏng mà còn siết chặt hơn, thân thể hắn càng dựa càng gần, gần đến mức đầu mũi thẳng đứng như vách đá cọ xát vào chóp mũi của ta, ta nhất thời không thể phân biệt được hơi thở vừa ấm nóng vừa ẩm ướt này rốt cuộc là từ mũi của ai thổi ra, nhìn vào đôi môi bóng loáng căng mọng của Phượng Hoàng, ta bỗng nhiên thấy hơi khát nước, liên tục liếm liếm môi mình.

Trong mắt Phượng Hoàng lóe lên vẻ dị thường, lúc môi hắn gần như sắp chạm lên đôi môi ta, thì hai mắt bỗng nhắm lại, mặt trượt qua tựa vào bên tai ta thổi ra nặng nề, sau một lúc lâu, Phượng Hoàng mới buông vai ta ra.

Đột nhiên, Yểm Thú bên chân bỗng vươn mình đứng dậy, ánh mắt hân hoan, cái đuôi nhỏ vẫy vun vút liên hồi. Ta nhìn sắc mặt của Phượng Hoàng đang tái nhợt dần, đưa tay sờ lên trán hắn, không hiểu sao thân nhiệt lại cao như thế: “Hỏa Thần không phải bị bệnh chứ?”.

“Mịch nhi.” Phía sau có người dịu dàng gọi tên ta.

Ta quay đầu lại, giữa hàng liễu rủ lá lướt, Tiểu Ngư tiên quan đang bước về phía ta, dáng vẻ thanh nhã khác xa đám liễu. Ta mỉm cười với hắn. Tiểu Ngư tiên quan bước tới đứng bên cạnh ta, bàn tay thon dài trong tay áo từ ngón nắm lấy tay ta, siết chặt.

Đuôi mắt Phượng Hoàng nhướn cao khiêu khích, con mắt vừa hẹp vừa dài của hắn nhìn Tiểu Ngư tiên quan.

“Mịch nhi, dùng bữa trưa chưa?” Tiểu Ngư tiên quan đưa tay phủ sượt tóc của ta, nhặt lấy cọng tơ liễu mỏng manh như tơ nhện chẳng biết đã dính trên đó từ khi nào.

“Chưa ăn.” Ta lúc sáng dậy muộn lại vội vàng ra ngoài, chưa ăn bữa sáng, bây giờ không ngờ đã đến bữa trưa, hắn vừa nhắc đến ta đã cảm thấy bụng đói cồn cào.

Tiểu Ngư tiên quan cúi đầu mân mê bàn tay ta, nói: “Lần sau không được sơ ý như vậy”.

Phượng Hoàng khoé môi lạnh lùng mỉm lại: “Muộn bụng đói để tỏ nỗi lòng, khả năng lay động lòng người của Đại điện hạ ngày càng thành thực hơn đấy”.

Tiểu Ngư tiên quan bình thản ngắt đầu: “Hỏa Thân có ý gì? Bản thân không hiểu”. Quay sang ta lại nói: “Tiên thượng vừa tới tìm Mịch nhi, có lẽ có việc gì quan trọng. Chỉ bằng bây giờ ta đưa Mịch nhi về Lạc Tương phủ có được không? Chớ để tiên thượng lo lắng”.

Chẳng biết cha tìm ta có chuyện gì, ta thản nhiên nói: “Cũng tốt.”

“Vậy thì xin lỗi không tiếp được nữa rồi.” Tiểu Ngư tiên quan khẽ gạt đầu với Phượng Hoàng rồi nắm tay ta dắt đi, vừa đi được hai bước, Tiểu Ngư tiên quan đột nhiên dừng chân, nhưng không

quay đầu lại, chỉ nói: “Một trăm năm qua, Mịch nhi được Hỏa Thân dạy cho một số tâm pháp tu luyện, cũng coi như có nghĩa sư đồ, sau này, Mịch nhi rồi cũng sẽ vào ở trong Toàn Cơ cung, coi như là có quan hệ tình cảm thúc tẩu với Phượng Hoàng. Bất luận thầy trò, hay là thúc tẩu, đều có những lễ nghi phân biệt lớn nhỏ, mong rằng Nhị điện hạ ngôn hành luôn nhớ đúng mực”.

Nói xong liền dẫn ta đi thẳng.

Ta quay đầu lại, giữa ngàn tơ liễu bay tán loạn, hình dáng Phượng Hoàng dần dần khuất bóng.

3

“Vân hà đả c trường thọ, kim cương bất hoại thân. Phục dĩ hà nhân duyến, đả c đại kiên cô lực. Vân hà vu thử kinh, cứu cánh đáo bỉ ngạn. Nguyên phát khai vi mật, nghiêm vi chúng sinh thuyết. Na ma bản sư Thích Ca Mâu Ni Phật...”⁽¹⁾

Trên trời niê u thân, Tây Thiên niê u phật.

Trong Đại Lôi Âm Tự, mười tám vị Kim Thân La Hán người ngô i, người nă m, người đứng, sắ p xế p cao thắ p hai bên đề n miế u, ở chính giữa có một cái lư hương, chỉ đồ t có một cây hương nhỏ xiu, làn khói xanh mỏng uố n lượn bay lên, từ từ tản mát trong không trung, hòa nhập đồ ng điệu cùng với tiế ng tụng kinh Kim Cương ở xung quanh.

Cha hai tay chắ p trước ngực, chân bước vào bậu cửa được làm từ gỗ đàn hương, ta đi sau lưng cha, theo cha bước vào rồi đi thẳng tới phía trên điện, các vị La Hán ánh vàng rực rỡ hai bên đề u nghiêm mặt nhìn thẳng trang trọng uy nghiêm, ta quan sát một lúc, cảm thắ y chẳng có gì thú vị liền nhìn thẳng lên phía trên điện.

Trên bệ thờ bằ ng đá hình chữ nhật nguy nga, có ba vị ngô ì kiế t già ngang hàng nhau trên đài sen, có lẽ chính là Tam Thê ́ Phật. Cha chấ p hai tay trước ngực, cúi đầ u niệm vài câu Phạn văn, Tam Thê ́ Phật cũng khế gật đầ u với cha, vị Phật Hiện Tại ngô ì ở giữa mặt mũi hiề n lành, khoan thai câ t giọng: “Hôm nay không phải là ngày khai đàn giảng thiề n, Thủy Thầ n đế n đây có chuyện gì không?”.

“Lạc Lâm lâ n này đường đột đế n đây là để câ u kiế n Như Lai Thánh Phật xin cách giải trừ Già Lam Á n.” Giọng cha như nước suồ i, chậm rãi chảy xuôi, không nhanh không chậm.

“Có phải là vì con gái của Tử Phân đang đứng phía sau ngươi không?” Vị Phật Quá Khứ ngô ì ở tòa sen bên trái nhìn về phía ta, thầ n sắ c thấ p thoáng chút bi thương. Không hồ là ba vị Tam Thê ́ Phật quá khứ, hiện tại, tương lai, chỉ câ n liế c mắ t là đã biế t rõ nguồ n gồ c của ta.

“Dạ phải.” Cha nép sang bên, để ta lộ ra trước mặt. “Mong rằ ng ba vị tôn thượng mở rộng cửa đình, để Lạc Lâm được gặp Phật tổ.”

Phía bên phải, Phật Tương Lai thoáng nhìn ta một cái, khuôn mặt vô ́ n an tĩnh phẳng lặng bỗng thoáng gọn sóng, mi tâm nhú lại, chậm rãi nhắ m mắ t, khe khế thở dài.

Thầ y thê ́, cha hơi căng thẳng hỏi: “Chẳ biế t tôn thượng vì sao lại thở dài?”.

Phật Tương Lai nói: “Mệnh tại cơ duyên, bắ t khả thuyế t, bắ t khả thuyế t”.

Cha quay đầ u lại nhìn ta, ánh mắ t ắ n giấ u nổi u buồ n. Trái tim ta đập thành thịch, Phật Tương Lai không biế t quá khứ, nhưng hai mắ t có thể nhìn thầ u tương lai, nhìn dáng vẻ ngài như thê ́, tiề n đờ của ta nhắ t định sẽ chẳ sáng sửa gì, chẳ lẽ trong tương

lai ta lại không thể tu thành thần tiên được? Nghĩ đến điều này, ta thật sự mất hết tinh thần.

“Cổng đình vốn luôn rộng mở, chỉ có điều lần này Thủy Thần đi nhứt định phí công, không được việc gì.” Phật Tương Lai phẩy tay một cái, cánh cửa gỗ Hoàng Dương ở phía sau tọa vị cột kết mở ra, phía sau cánh cửa nguyên là những con đường ngoằn ngoèo khúc khuỷu giao nhau, chằng chịt dọc ngang khiến người ta hoa cả mắt. Lúc này, đột nhiên nhìn thấy một lối mòn mờ ảo không bắt mắt lắm, hai bên lần lượt mở ra từng ngọn từng ngọn Liên Hoa, không thấy phía cuối con đường. Phật Hiện Tại điềm đạm nói: “Thủy Liên có thể dẫn đường cho Thủy Thần, chớ để lầm đường lạc lối, bằng không lệ quý sẽ quấn lầy vĩnh viễn đọa xuống địa ngục, chúng ta chỉ có thể nói bấy nhiêu, A Di Đà Phật”.

Cha chấp hai tay dùng Phạn văn tạ ơn Tam Thế Phật, rồi dẫn ta đi theo đường nhỏ tìm Phật tổ gia gia. Những con đường chung quanh đều tràn ngập hương hoa, tiếng chim, bằng phẳng rộng lớn, chỉ có con đường này lầy lội quanh co vô cùng khó đi, ta bước thập bước cao đi trên con đường gồ ghề nhứt nhứt, trên gương mặt chẳng có chút gì vui thích. Phật Tương Lai lại nói “phí công” ư, vị ấy tiên đoán Như Lai gia gia sẽ không giải phong ấn cho ta sao? Không giải được phong ấn, thì linh lực của ta sẽ không thể tiến bộ được, mà như vậy thì ta cũng không thể thành tiên, không thể thành chính quả được. Lúc ấy nhứt định sẽ bị các vị đại thần miệt thị, khinh khi như Phụng Hoàng vậy. Chẳng phải số phận định trước của ta sẽ vô cùng thâm lương sao...?

Thử nghĩ xem, ta lúc mới sinh ra thì là một tinh linh bé nhỏ, lớn lên được mấy ngàn tuổi thì trở thành một cô nương tinh linh, sống thêm mấy chục vạn năm thì thành một bà cô tinh linh, cuối cùng chẳng lẽ lại biến thành một bà lão tinh linh hay sao?

Một người sinh ra làm một tinh linh cũng không có gì đáng buồn, nhưng điều buồn thảm nhất chính là cho đến lúc chết vẫn còn là một tinh linh.

Trong lúc ta còn đang trầm ngâm tư lự mãi nghĩ về vấn đề này, bỗng một vật tròn quay rơi xuống trước mặt, rơi thẳng vào ngay giữa ta với cha ta, lại còn rung rung mãi cái. Chân ta vấp vào nhau suýt nữa bổ nhào, may mà trái tim vịn được vào vật tròn tròn trước mặt.

“Ha ha, ay yo yo, đừng cù đừng cù! Nhột chết ta rồi, nhột chết ta rồi!”

Nhìn kỹ lại, té ra cái vật tròn quay mà ta vịn vào chính là một cái bụng to đùng núng nính thịt, ta còn tưởng rằng thiên hạ tuyệt đối không ai có thể so sánh với lão Hồ về cái khoản “châu tròn ngọc sáng”, bây giờ đem ra so sánh, mới biết như thế nào gọi là thầy mo nhỏ gặp thầy mo lớn. Cái bụng dày xúc thịt lúc này đang bật lên bật xuống, nhìn cái bụng ba lớp thịt “sóng trước chưa yên, sóng sau đã xô tới”, ta rút tay lại bình tĩnh cất lời khen: “Nhập nhô thoải mái, núng na núng nính, bụng đẹp, bụng đẹp!”.

“Khá lắm, khá lắm, lão phu nhìn từ xa đã thấy nữ oa oa này mặt mũi xinh đẹp, làm cho mọi người phải thích, lại gần nhìn kỹ, thì không chỉ xinh đẹp, mà nhãn lực cũng rất sáng.” Vị hòa thượng béo ú tròn quay kia có lẽ cực kỳ sợ nhột, cứ cười liên tục không ngừng, ước chừng cũng phải mất đến thời gian uống hết một chén trà nhỏ. Sau khi cười đủ rồi, vị hòa thượng mới nhìn ta từ trên xuống dưới, phe phẩy cái quạt hương bồ, xét nét ta một lúc, rồi nói: “Nữ oa này rất có tuệ căn, chi bằng quy y theo ta đi!”.

Ta nhắm đi nhắm lại lời này, nghe kiểu gì cũng có cảm giác giống giống với câu “chi bằng đi theo ta đi”, ta liền cảm thấy có chút

tình cảm thân thiết.

“Tiểu thần Lạc Lâm ra mắt Phật Di Lặc.” Cha đi đứng trước cũng đã xoay người lại này giờ.

Không ngờ vị hòa thượng béo núng nính này lại là Phật Di Lặc. Chỉ thấy bàn tay cầm quạt hương bồ của ông ta gõ gõ lên vai cha, “Ay da da, đây không phải là tiểu Lạc Lâm sao! Đã lâu không gặp nhỉ”.

Cha mỉm cười tao nhã nói: “Đã hơn mười vạn năm không gặp rồi, Lạc Lâm mặc dù không dám nhận mình là tôn lão nhưng cũng không dám nhận mình là nhỏ nữa, đây chính là nữ nhi Cẩm Mịch của tiểu thần, trót mạo phạm tôn thượng mong ngài thứ lỗi”.

“Ta còn tưởng con cái nhà ai, hóa ra là của ngươi, cha tuấn tú, mẹ xinh xắn, thảo nào sinh ra lại đẹp như vậy. Mầm non tốt như thế này nhưng phải sớm quy y cửa Phật mới tốt!” Phật Di Lặc phe phẩy cái quạt hương bồ tròn tròn, quay đầu khấn thiết nói với ta: “Gia nhập Phật môn có thể tiêu tai tránh tà, bảo vệ ngươi ra vào bình an, gia đình khí vượng, cơm áo không lo, mọi chuyện thuận lợi, suôn sẻ! Tiểu cô nương, có động lòng không hả? Nếu có thì mau mau bái ta làm thầy đi!”.

Cha cúi đầu mỉm cười, nói với Phật Di Lặc: “Cảm ơn tôn thượng để mắt tới Cẩm Mịch, chỉ tiếc Cẩm Mịch đã lập hôn ước, cũng là phạm phải điều cấm kỵ hàng đầu của Phật môn thanh tịnh, e rằng phải lỡ mất ý tốt của tôn thượng rồi”.

Phật Di Lặc nghe vậy, lắc đầu lia lịa, mi tâm thoáng hằn lên một vài nếp nhăn: “Đáng tiếc thật, đáng tiếc thật! Nhưng không biết đã hứa hôn với vị tiểu thần tiên tốt số nào vậy?”.

“Dạ Thần Nhuận Ngọc.” Cha đáp lời nhẹ nhàng như mây mỏng gió nhẹ.

“Chính là tiểu thân tiên cô độc lúc nào cũng dấn hươu đi tuấn tra ban đêm đó sao?” Phật Di Lặc đặt bàn tay lên bụng trâm tư một lát, không đợi cha trả lời đã quay đầu sang ta lắm bầm: “Nếu thật sự giả cho hấn thì cũng tốt, chỉ sợ...”. Làm như nói chuyện với ta, lại giống như đang tự nói một mình. Chỉ tiếng giọng nói quá nhỏ, nên ta không nghe được tiếp sau nói cái gì, cha đứng cách khá xa nên càng nghe không rõ.

“Sắc trời cũng đã muộn, Lạc Lâm hiện còn phải cầu kiến Như Lai Thánh Phật, đành phải xin cáo từ, chỉ bằng lần sau sẽ tới Pháp Hoa Lâm bái kiến tôn thượng.” Cha ngửa đầu nhìn sắc trời thây bảy sắc cầu vòng dần hiện, cáo từ Phật Di Lặc.

Phật Di Lặc phẩy phẩy vạt áo, nói: “Cũng được, cũng được”.

Cha dẫn ta đi về phía trước được một đoạn đường rồi mà ta vẫn loáng thoáng nghe thây phía sau Phật Di Lặc còn đang thôn thục: “Đáng tiếc quá, đáng tiếc quá, vốn muốn giúp người vượt qua kiếp nạn”. Ta cố gắng lắng nghe, thì lại thây im phăng phắc không một tiếng động, ngay cả tiếng côn trùng kêu cũng không có chứ nói gì đến tiếng người, có lẽ là ảo giác.

Con đường dần dần rộng mở, cho đến khi hiện ra trước mắt là một gốc cây tán rộng thân cao, cành lá sum suê rậm mát, những chiếc lá xanh sẫm chen chúc nhau mọc ra. Ta hé mắt nhìn thử, thì ra đó là cây Bồ Đề Thánh Thụ, giữa các cành cây mọc ra rất nhiều rễ, rủ xuống như chòm râu của ông lão, khiến người ta có cảm giác thanh tịnh, tôn kính.

Dưới tàng cây, Như Lai gia gia nằm nghiêng trong một vùng rất rậm mát, nhắm mắt nghỉ ngơi. Trên mặt đất phía trước hình như đặt một tấm gương sáng, phản chiếu ánh chiều tà vàng rực khiến người ta không thể nhìn kỹ. Ta buộc phải rời mắt đi chỗ khác, vào

lúc quay đầu đi ta nhìn thấy một đóa hoa sen nhiều cánh đang an tĩnh ngủ say trên mặt gương, điềm nhiên an lành, thanh nhã lồi lạc, nhưng độc nhất thiếu mất một cánh hoa, một cảm giác không trọn vẹn đột ngột ủa tới.

Phật tổ bỗng nhiên mở mắt, ánh chiều tà chói lóa kia trong nháy mắt tự ti mặc cảm mà tiêu tán hết.

“Lạc Lâm ra mắt ngã Phật!” Cha chắp hai tay trước ngực cúi thấp người chào Phật tổ. Ta cũng học theo bái lạy Phật tổ gia gia: “Cầm Mịch ra mắt ngã Phật!”.

“Ngã Phật anh minh, có lẽ nhất định đã biết lẽ này Lạc Lâm đến đây cầu xin việc gì, không biết có thể giúp đỡ?” Cha cung kính hạ mi nhìn chớp mũi. Phật tổ vươn người dậy ngồì xếp bằng, hai tay đặt trên đầu gối, dùng giọng bình thản đầy lòng thương dành cho thiên hạ sinh linh khoan thai nói: “Đối với người chết, Già Lam Ấn giải hay không giải cũng không có gì khác biệt”.

Chương 14

Nha trùng phế phủ

Do ái cô' sinh ưu, do ái cô' sinh ô', nhược lý vu ái giả, vô ưu diệt vô ô'.

I

Cha lão đảo, ngẩng phắ' t đầ' u.

Không ngờ Phật tổ gia gia đã già rồi mà vừa mở miệng ra đã nói những lời không hay như vậy, ta kinh hãi không tránh khỏi rùng mình một cái.

“Cảm Mịch liệu có thể thoát khỏi đại kiếp nạn hay không? Mong ngã phật nói rõ.” Giọng nói cha thường ngày như dòng suối nhỏ êm đềm bình lặng, bỗng nhiên hôm nay lại cuộn chảy xiết: “Ngã phật từ bi, giải cứu sinh linh từ trong nước lửa, Lạc Lâm cả gan thỉnh câ' u, câ' u ngã phật cứu tiểu nữ một mạng!”.

Phật tổ nhặt một chiếc lá bồ' đề' vừa rơi xuống, nói: “Cứu số' ng một mạng không phải từ bi, cứu số' ng trăm mạng cũng không phải từ bi, phổ độ chúng sinh mới là từ bi. Trong núi có một con mãnh hổ, bị thương nặng sắp chết, cứu hay không cứu?”.

Cha không chút do dự lập tức đáp: “Cứu!”.

Phật tổ bình thản cười: “Hổ khỏi bệnh mà về' núi, lại bắt nai, ăn cỏ, Thủy Thầ' n tuy cứu số' ng một mạng nhưng làm tổn hại cả trăm mạng. Từ bi không đúng pháp môn, chính là làm hại sinh linh đó”.

Ta thẳm nghĩ, Phật tổ gia gia so sánh một quả bồ đào với một con mãnh hổ chẳng phải khắp khiêng lăm hay sao. Cha có lẽ cũng suy nghĩ giởng ta, nên nói: “Cầm Mịch tinh khiết thiện lương, không nhiễm thói đời, tuyệt đồi sẽ không làm tổn thương người khác, mong ngã phật minh xét”. Nói xong, cha lấy từ trong ngực áo ra một quyển kinh *Kim cương* mà cha luôn mang theo bên mình, áp bàn tay phải lên cuốn kinh, trịnh trọng thề: “Dập đầu Lục giới tôn, ta hôm nay có một nguyện vọng to lớn, cầm quyển *Kim cương* kinh này, khẩn cầu ngã phật giúp Cầm Mịch vượt qua mệnh kiếp, Lạc Lâm nhất định thượng báo tứ trọng ân, hạ tế tam đồ khổ”.

Phật tổ nhẹ nhàng khép mắt, nói: “Mệnh do mình tạo nên, tướng do tâm sinh ra, thế gian vạn vật đều thay đổi, tâm bất động, vạn vật cũng bất động, tâm bất biến, vạn vật cũng bất biến”. Ngay sau đó lại ngược mắt chăm chú nhìn ta thương xót, ánh mắt dường như có một sức mạnh thần kỳ, trong chớp lát đã dẫn dắt ta đến bên cạnh ngài.

Phật tổ gia gia đưa tay lướt qua bề mặt của tấm gương, mặt gương khẽ gợn lăn tăn, bây giờ ta mới phát hiện đây vốn không phải là cái gương, mà là một cái hồ nước thánh tĩnh lặng, giọt nước lưu lại trên đầu ngón tay Phật tổ trong nháy mắt hóa thành một nhúm tàn hương, Phật tổ đặt tàn hương vào lòng bàn tay ta rồi nhẹ nhàng khép tay ta lại, mỉm cười, nói: “Do ái cố sinh ưu, do ái cố sinh ô, nhược ly vu ái giả, vô ưu diệc vô ô”.⁽¹⁾ Nguyện hương Phật này giúp con độ kiếp”.

Ta thành khẩn nhìn lão nhân gia, hỏi: “Vậy còn phong ấn thì sao? Chẳng biết có thể nhân tiện giải trừ luôn được không?”.

Phật tổ chỉ cười không nói, phất tay một cái, trong chớp mắt, vật đổi sao dời, cảnh sắc chung quanh liên biến đổi, ta và cha cũng đã đứng ngay trước cửa Bắc Thiên Môn. Cha hướng về phía Tây khom

người cúi lạy: “Đa tạ Phật tổ”. Sau đó cha quay đầu lại nhìn ta, trong mắt cha hiện rõ vẻ ưu sầu. Rõ ràng là cha rất tin vào lời nói của Phật tổ gia gia. Nhưng ta thì không cho là đúng.

Ban đêm, cha phải đi làm mưa xuống hạ giới, ta đứng bên cạnh Bắc Thiên Môn suy nghĩ, trong lòng có chút buồn rầu, từ ngàn dặm xa xôi vội đến Tây Thiên bái yết Phật tổ nhưng uổng công mà về, còn nhận được một lời nguyện rửa sẽ mất mạng vào một ngày không xa, thật chẳng đáng chút nào. Nghĩ mãi nghĩ mãi, nghĩ đến lúc các đầu ngón chân bỗng dưng đau nhức, cúi đầu nhìn xuống, thì ra là hai móng trước của con Yểm Thú đang đạp lên chân ta, nó ngẩng đầu nhìn ta bằng hai con mắt long lanh, trông đáng vẻ thật ngây thơ vô tội.

Con tiểu thú này hết sức trung thành, ta vừa về đến, nó liền tìm ta ngay, chỉ có điều cách thức ngênh tiếp này còn phải xem lại. Khó khăn lắm mới nhấc được gót sắt của nó ra khỏi chân ta, cời giày tãt ra, chỉ thấy ngón chân thâm tím, ta hít một hơi, ngửi phịch xuống thêm đá bên ngoài Bắc Thiên Môn xoa chân.

Hai thiên binh gác cổng râu dài cuộn cuộn, mắt mở trừng trừng, mặt mày đỏ lựng. Thấy ta nhìn, hai người nhát trí không quay mặt sang mà ngửa đầu nhìn trời, ta lấy làm khó hiểu, nên cũng ngẩng lên nhìn xem có cái gì ở trên mà bọn họ lại nhìn chăm chú đến như vậy. Nhìn qua nhìn lại, cũng chỉ có mỗi một đám mây đen lơ lửng như gỗ đá mà thôi. Không ngờ phong cách của người Thiên Giới lại thuần phác như vậy, hai thiên binh chỉ nhìn đám mây thôi mà cũng ngưng ngừng xâu hổ, quả thật bọn họ có chút e lệ của tiểu thư khuê các.

Ta thu hồi ánh mắt tiếp tục cúi đầu xoa chân. Đột nhiên cảm thấy trên đỉnh đầu có chút gì khác lạ. Ta ngẩng đầu nhìn, thì thấy một tiểu thiên binh tay chống một cây Hồng Anh thương đứng cách ta khoảng chừng hơn hai xích, đôi mắt mở to hiếu kỳ nhìn ta chăm

chú. Thấy ta ngẩng đầu lên, trên gương mặt trắng trẻo ửng lên vẻ ngại ngùng e thẹn, ta nhoẻn miệng nở nụ cười thân thiện với hắn.

Hắn cũng ngượng ngịu nở một nụ cười ngây thơ đáp lại, mắt chớp chớp, vẻ sợ sệt giống y hệt như hươu con nhìn ta: “Cô chính là Cẩm Mịch tiên tử kia có phải không?”.

Ta tập trung suy nghĩ một lát rồi hỏi hắn: “Chẳng biết “người kia” mà vị tiên hữu này nói đến là người nào?”. Không loại trừ Thiên Giới cũng có một người cùng tên với ta, phải hỏi rõ để tránh hiểu lầm mới được.

“Chính là Cẩm Mịch tiên tử mà có lời thề hôn ước với Dạ Thần Đại điện hạ đó.” Nói xong, trong ánh mắt của tiểu thiên binh có vẻ âm u, ta bỗng nhiên có cảm giác ánh mắt ấy hơi quen thuộc.

“Nói vậy thì ta chính là Cẩm Mịch kia đó.” Ta sáng khoái đáp.

Nghe được câu trả lời của ta, tiểu thiên binh bỗng thở dài đầy tâm sự, hàng lông mày thanh tú chau lại, chẳng biết trầm tư chuyện gì. Rồi khuôn mặt hắn bỗng trở nên nghiêm túc, hỏi một cách trang trọng: “Ta có thể thỉnh giáo cô một việc không?”.

Từ lúc khai thiên lập địa đến nay lần đầu tiên mới có người thỉnh giáo ta một chuyện, ta tất nhiên là hoàn toàn đồng ý.

Tiểu thiên binh suy nghĩ hồi lâu rồi úp úp mở mở nói: “Phụ thân của ta nói nam tử tam thế mới là đại trượng phu, sau khi Dạ Thần Đại điện hạ cưới cô về... sau khi cưới cô về, có phải vẫn có thể cưới thần tiên khác nữa hay không?”.

Ài chà... chuyện này đúng là làm khó ta rồi đây. Những quy định của Thiên Giới ta chưa từng xem qua, nếu trả lời sai thì e sẽ làm hại đến con cháu, như vậy sẽ không tốt. Ta đang chuẩn bị tìm một câu

trả lời nước đôi nào đó để đáp qua loa cho xong thì bỗng nghe đằng sau lưng có một âm thanh từ tõn đáp thay ta: “Đương nhiên là có thể”.

Ta quay đầu lại, liền thấy Phốc Xích Quân xanh mơn mớn chẳng biết đã ngõi trên thềm đá ngay sau lưng ta từ khi nào, lúc này đang khom người nhìn một cách say sưa hứng thú vào bàn chân trần của ta: “Giống như Mịch nhi nàng nếu gả cho cái tên Dạ Thân chuyên đi treo tinh tú kia, thì vẫn có thể cùng ta song tu vậy. Đây chính là một đạo lý”. Phốc Xích Quân bỗng ngẩng đầu ai oán, suýt chút nữa thì va phải cằm của ta. “Biển rộng nương dâu, vật đổi sao dời, Mịch nhi nàng vì sao mới mấy ngày không gặp đã chuyển qua tay Dạ Thân vậy? Tốt xấu gì cũng phải cho ta một cơ hội chứ?”

Tiểu thiên binh kia có lẽ không có được kiến thức rộng rãi giống như ta, gặp biến không sợ, nên bị Phốc Xích Quân xanh lè đột nhiên chui ra dọa cho sợ giật bắn người, lui về sau hai bước, đợi đến khi nghe rõ Phốc Xích Quân nói xong thì vẻ mặt mới tỏa sáng vội vàng tiến lại gần hai bước, hỏi: “Vị tiên hữu này nói vậy có phải là thật không? Dạ Thân Đại điện hạ thật sự có thể cưới thiếp?”.

Phốc Xích Quân quay sang tiểu thiên binh mỉm cười diêm dúa, nói một cách trịnh trọng: “Đương nhiên là thật”.

Tiểu thiên binh kia bị nụ cười của Phốc Xích Quân làm cho lóa mắt, hai má ửng đỏ: “Thật tốt quá!” - Hấn vui mừng như thể một chuyện thâm kín trong lòng bấy lâu chưa giải quyết được thì nay đã giải quyết ổn thỏa. Hấn vui vẻ thoải mái vỗ tay một cái, không ngờ vì cái vỗ tay này mà cây Hồ ng Anh thương vốn đang nắm trong tay không còn chỗ dựa bỗng loảng xoảng một tiếng rơi xuống đất.

Trong lòng ta cũng loảng xoảng vang lên một tiếng, chẳng lẽ tiểu thiên binh này cũng để mắt đến Tiểu Ngư tiên quan hay sao?

Tiểu thiên binh lúng túng nhặt cây Hồ`ng Anh thương lên mỉm cười ngượng ngịu: “Nế`u như Dạ Thầ`n Đại diện hạ cười thiế`p, Cẩm Mịch tiên tử có để tâm không?”.

Ta xua tay lia lịa, nói: “Không để tâm, không để tâm! Đó là việc của Dạ Thầ`n, ta đương nhiên không để tâm!”.

Tiểu thiên binh ngây ra, sau một lát, lại ngượng ngừng một chút rồi hỏi ta: “Cẩm Mịch tiên tử có biế`t Dạ Thầ`n Đại diện hạ thích kiểu tiên tử như thế` nào không?”.

Tiểu thiên binh này thắ`c mắ`c nhiề`u quá, mà nhắ`c đế`n chuyện này ta chỉ nhớ Tiểu Ngư tiên quan từng nói thích ta, nhưng hắ`n còn thích dạng thầ`n tiên nào khác hay không thì ta không biế`t, bèn tự đem mình ra làm mẫu, trả lời: “Chắ`c là thích loại giồ`ng như ta”.

2

Tiểu thiên binh khoe miệng méo xệch, trông như sắp khóc.

Còn Phồ`c Xích Quân thì nhíu mày, nghiêng người hỏi ta: “Mỹ nhân, làm sao nàng biế`t Dạ Thầ`n thích nàng?”.

“Đương nhiên là do chính hắ`n nói mà.” Ta căn cứ vào sự thực trả lời.

“Khì khì!” Phồ`c Xích Quân cười giả dố`i, “Nhầ`m rồi! Nhầ`m rồi! Mịch nhi ngây thơ quá, nam nhân nói “thích nàng” thì quá nửa có ý nói “ghét nàng”, không thể tin, không thể tin! Má`y chuyện tình

ái này bác đại tinh thâm lắm, bên trong ẩn chứa rất nhiều điều, nhất nhất cần chú ý bốn chữ tinh hoa “ngôn bất do trung”(2) này. Đạo hạnh mà sơ sài kém cỏi thì rất dễ trượt ngã, khó mà tự đứng dậy được”.

“Vậy phải như thế nào mới biết được đâu là thích thật sự?” Tiểu thiên binh rất hiếu kỳ, cũng ngồ i ngay xuống thềm đá hóng chuyện. Yêm Thú cọ cọ vào vạt áo của ta, ngoan ngoãn nằm dưới chân ta, đôi mắt tròn xoe nhìn về phía Phốc Xích Quân.

Phốc Xích đại sư ngồ i ở trung tâm, vẻ mặt cao thâm khai đàn giảng pháp: “Một người nam nhân nếu như thật tình thích người, thì sẽ thường nhìn người ngơ ngẩn, thí dụ giồ ng như hiện giờ ta đang nhìn Mịch nhi đây này”. Phốc Xích Quân vẻ mặt si mê nhìn về phía ta, làm ta rùng cả mình.

“Một người nam nhân nếu như thật tình thích người, thì tuyệt đô i sẽ không nổi giận với người, chẳng hạn như ta sủng ái Mịch nhi vậy; một người nam nhân nếu như thật tình thích người, thì lúc người vui sẽ còn vui hơn người, lúc người buồn sẽ tìm cách làm cho người vui, sẽ yêu thương người còn hơn cả bản thân người, biết cách quan tâm chăm sóc người còn hơn cả bản thân người. Thí dụ như Mịch nhi hiện tại ngón chân đang bị sưng, toàn thân ta đều thấy đau đớn giồ ng như bị nghiền nát vậy.” Phốc Xích Quân bỗng cầm lấy chân của ta xoa xoa nắn nắn, lòng bàn tay hơi ấm ấm có lẽ sử dụng pháp lực, để hắ n xoa quả nhiên có chút hiệu quả.

Chỉ có điều Phốc Xích Quân nắ m chân của ta, mà trên mặt hiện rõ vẻ thềm thuồ ng như tiểu cầu nhìn thấy khúc xương, quả thực khiế n người ta có chút kinh sợ. Ta rùng mình, rút bàn chân lại xỏ tọt vào trong giày, Phốc Xích Quân lưu luyế n bịn rịn ôm lấy một lát rô i mới buông ra, nói: “Kỳ thực, ngoại trừ ta ra, nam nhân

trong thiên hạ đều thích vĩnh viễn không thể chiêm được”. Phốc Xích Quân hướng ra phía sau lưng ta mỉm cười hoa lệ: “Thí dụ như...”.

“Tham kiến Hỏa Thần điện hạ!”

Ta quay đầu lại, hai thiên binh canh giữ bên ngoài Bắc Thiên Môn đồng loạt khom lưng chào một người cao lớn đứng trước mặt, người nọ hoa phục rực rỡ, mặt như quan ngọc, phía sau có mười người đeo kiếm vác đao đứng vây chung quanh hắn, không phải Phượng Hoàng thì còn ai vào đây. Bên dưới hai hàng lông mày lưỡi mác xếch ngược của hắn, hai con mắt đen trắng rõ ràng đang nhìn sang phía ta.

Có lẽ Phượng Hoàng dẫn binh đích thân tuấn tra Thiên Môn, ta nhìn hắn mỉm cười thân mật. Hắn không nói một lời, ánh mắt nhìn lướt qua ta như chuồn chuồn đập nước rồi chiếu thẳng về phía Phốc Xích Quân.

“Nếu ta nhớ không lầm, Ngạn Hữu Quân xưa nay khinh thường Thiên Giới, hôm nay năm lần bảy lượt quay lại Thiên Giới chẳng biết là vì sao?”

“Văn nhân tao khách có câu: Tô i thị nan tiêu mỹ nhân ân⁽³⁾. Ngạn Hữu tất nhiên là vì mỹ nhân mà đến.” Phốc Xích Quân lại nhìn về phía ta y như đang nhìn một khúc xương.

Những sợi tua rua trên thanh kiếm đeo bên thắt lưng của Phượng Hoàng đón gió bay phơ phất. “Ngạn Hữu Quân tiên sự chôn chặt, đã phạm luật trời nhiều không kể xiết, lẽ nào hôm nay lại muốn tăng thêm tội mới là tự ý xông vào Thiên Giới?”

Phốc Xích Quân phe phẩy vạt áo không bận tâm: “Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu. Huống hồ, chỗ đứng của Ngạn Hữu hiện tại mặc dù gần Thiên Giới, nhưng chưa phải Thiên Giới,

bên ngoài Bắc Thiên Môn, ngăn cách một cánh cửa, không thể coi là xông vào thiên đình”.

Phượng Hoàng tay vịn chuỗi kiề m, miệng cười có chút âm u đáng sợ, “Xưa nay được biết Ngạn Hữu Quân thiện chiến, chỉ bằng cho Ngạn Hữu Quân một cơ hội lập công chuộc tội, gia nhập binh doanh để lập chiến công. Ngạn Hữu Quân nghĩ sao?”.

Phốc Xích Quân bỗng chốc như người bị đâm sâu bảy tấc, sắc mặt trở nên tái nhợt.

Đúng lúc đó, bên ngoài Bắc Thiên Môn lại có một nhóm người kéo tới, người dẫn đầu chính là thủ lĩnh Điều tộc Tuệ Hòa, vòng ngọc kêu leng keng, áo quần tung bay, theo sau là các tiên tử Điều tộc sắc màu rực rỡ. Tuệ Hòa công chúa mỉm cười nhẹ nhàng bước tới gần, nhưng vừa nhìn thấy Phốc Xích Quân thì cứng đờ, trên mặt có phần bất an, rồi thoáng chốc lại khôi phục sắc mặt ung dung nói với Phượng Hoàng: “Thật trùng hợp, di mẫu gọi muội đến nói chuyện, vốn định đến bái kiến Thiên Hậu xong sẽ qua Tê Ngô cung chơi, nhưng không ngờ lại gặp Hỏa Thần tuấn tra Thiên Môn ở đây”.

Phượng Hoàng mỉm cười thân thiết với nàng ta: “Tuệ Hòa ít khi lên Thiên Giới, chỉ bằng ở lại lâu một chút rồi hãy về”.

Thủ lĩnh Điều tộc tươi cười rạng rỡ, gật đầu: “Như vậy thì Tuệ Hòa cung kính không bằng tuân mệnh”.

Ta bỗng nhiên cảm thấy, lúc này, ở bên ngoài Bắc Thiên Môn trong ba đội nhân mã thì đám người của bọn ta là cổ quái nhất. Đang định hỏi xem Phốc Xích Quân có muốn đến cung của Tiểu Ngư tiên quan uống chén trà hay không thì Phượng Hoàng bỗng quay sang hỏi: “Người có phải là trưởng hạ của Dạ Thần?”.

Ta ngỡ ngác, nhưng tiểu thiên binh bên cạnh chẳng biết từ khi nào đã chắp tay cúi người vâng dạ nói: “Thuộc hạ chính là Dạ Thần doanh hạ”.

“Nếu là Dạ Thần doanh hạ, giờ này đêm khuya sao mọc sao không chịu đi trực đêm mà còn ở đây làm gì?” Phượng Hoàng luyện binh xưa nay nghiêm khắc, không dung tha bất cứ sơ sót nào.

“Dạ Thần điện hạ từng nói, có thể lao động nghỉ ngơi kết hợp, cần nghỉ ngơi hồ i phục...” Tiểu thiên binh thật ra rất ngay thẳng gan dạ, có điều dưới ánh mắt chằm chằm của Phượng Hoàng cái từ cuối i cùng vẫn bị nuốt âm, hă n thông minh chuyển thành câu: “Thuộc hạ bây giờ đi trực đêm!”. Nói xong liền so vai ưỡn ngực, vác Hồ ng Anh thương chuôn mắ t.

Tuệ Hòa công chúa nhìn theo tiểu thiên binh thở dài, mỉm cười: “Hỏa Thần biết rõ nàng là do Thái Tị tiên nhân sinh ra, hà tất phải làm khó nàng như vậy. Có lúc thuận tiện thì kết hợp vừa làm người tốt vừa thả lỏng một chút cũng không phải không được”. Thì ra tiểu thiên binh này đúng là có một chỗ dựa vững chắ c, thảo nào kiên cường như vậy. Nhưng mà, Tuệ Hòa công chúa cũng không kém, dám đem chuyện nhà binh ra mà khuyên nhủ Phượng Hoàng, quả nhiên là người được Thiên Hậu gọi là xứng đôi vừa lứa với Phượng Hoàng.

“Đã vào trong quân, tất có quân quy. Một sai sót nhỏ cũng không được phép. Có điều, đề nghị thả lỏng của Tuệ Hòa cũng có thể xem xét.” Phượng Hoàng nói rõ lập trường, nhưng cũng rất phong độ giữ lại thể diện cho mỹ nhân công chúa.

Tuệ Hòa công chúa mỉm cười hài lòng, xoay người lại nói với ta: “Vị tiên tử này đã có duyên gặp mặt một lầ n tại thọ yến của Thiên Hậu, chắ c hẳn là ái nữ thắ t lạc vừa tìm lại được của Thủy Thần?”.

“Đúng vậy.” Ta hòa nhã gật đầu. Phôc Xích Quân thân thái nhớn nhợ, ta bỗng sực nhớ ra hắ n đã yên lặng bấy giờ cũng được khoảng thời gian nửa nén hương rồi đây chứ, điều này đối với hắ n thực sự không dễ dàng gì.

Tuệ Hòa công chúa kéo tay ta thân thiết, nói: “Xưa nay vẫn biết Dạ Thân và trưởng nữ của Thủy Thân có hôn ước, nhưng bởi vạn sự đã sẵn sàng chỉ còn thiếu u gió Đông, bây giờ Cẩm Mịch tiên tử như gió Đông thổi tới, trùng hợp lại là con gái của Hoa Thân, thật đúng là việc tốt từ trên trời rơi xuống, Tuệ Hòa có thể hỏi một câu không biết có nên hay không, chẳng biết hai người đã quyết định ngày thành hôn chưa? Đến lúc mở đại yến không được quên ta đâu nhé”. Tuệ Hòa công chúa tuy nói chuyện với ta, nhưng rồi cuộc chả hiểu vì sao ánh mắt lại len lén liếc nhìn sang Phượng Hoàng.

“Tất nhiên là không dám quên. Ngày thành hôn có lẽ cũng nhanh thôi.” Bởi vì ta đã từng liên lụy hại Điều tộc chịu đối oan ức, nên trong lòng cảm thấy có chút áy náy. Đúng lúc có thể mượn tiệc rượu này cho các điều nhi một bữa tâm bồi, coi như là lấy công đền tội.

Đôi mắt hoa đào đen trắng rõ ràng của Phượng Hoàng nheo nheo. Trong bóng đêm thăm thẳm bỗng nở nụ cười với ta, tựa như hoa mai đỏ mọc khắp núi đồi, sắc đỏ rực rỡ lần lượt màu tuyết trắng, vô cùng kiêu diễm. Mọi người chung quanh trông thấy nụ cười tươi rói của Phượng Hoàng đều ngẩn ngơ, các tiên tử điều tộc ai nấy đôi má ửng đỏ như mê như say, Khổng Tước tiên tử hai mắt sáng rực.

Nhưng chỉ riêng ta lại thấy một tầng hàn khí chạy dọc toàn thân, tuy rằng Phượng Hoàng bình thường vui buồn không lộ ra mặt, nhưng xưa nay tính tình nóng lạnh quái đản, đối đãi với ta nếu không phải là châm chọc khiêu khích, thì là bá đạo quát tháo, chưa bao giờ ta nhìn thấy vẻ mặt hắ n tươi cười dịu dàng với ta như vậy, ta

không khô'ng chề' được liề'n rùng mình một cái, sợ hãi cúi gầ'm mặt.

Trời không có gió nhưng vạt áo Phụng Hoàng bỗng nhiên động đây, bảo kiế'm trong tay hắ'n trong chớp nhoáng đã tuồ't ra khỏi vỏ, mùi sát khí bao trùm không gian, tiế'ng mũi kiế'm cọ sát vào vỏ kiế'm nghe chát chúa, hàn quang trên thân kiế'm từng tấ'c từng tấ'c một quét qua đôi mắ't đang cúi gầ'm của ta. Trái tim ta đập thình thịch.

Phồ'c Xích Quân khẽ chuyển động, lách người cản ở trước mặt ta, sau lưng hắ'n gồ'ng lên cứng ngắ'c, giồ'ng như cung đã căng dây, chỉ còn chờ vận đủ sức là bắ'n tên. Hai người giẫ'ng co trong chồ'c lát, đột nhiên Phụng Hoàng ngắ'ng đầ'u cười lớn: “Thề' nào? Ta mà có thể làm hại thê'tử của Dạ Thầ'n hay sao?”. Nói xong, xoay người phẩy tay áo bỏ đi. Giồ'ng như sau khi sắ'm sét đi đùng mà trời lại không mưa, bỏ lại những người có liên can ngơ ngác nhìn nhau chẳng hiểu chuyện gì.

3

Không Tước tiên tử nhìn ta một cái, rồ'i vội vàng đuổi theo sau Phụng Hoàng, không biế't có phải là ảo giác của ta hay không, chứ trong ánh mắ't như có vẻ điề'm tĩnh â'y ta thoáng thấ'y ánh lên vẻ oán hận, không có thiện cảm.

Ta ngơ ngác nhìn theo bóng lưng bọn họ rời đi, trong lòng vẫn còn hoảng hồ't chưa yên. Ta cũng không xác định được trong nụ cười như gió xuân vừa rồ'i của Phụng Hoàng có sát khí thoáng qua hay không nữa...

Chỉ nhìn thấy Không Tước tiên tử đuổi theo Phượng Hoàng khoảng hơn một trăm bước nói gì đó với hắn, nhưng Phượng Hoàng chỉ xua xua tay tựa như cự tuyệt, Không Tước tiên tử đành phải dẫn các tiên tử Điều tộc đi về phía Tây, đến Tử Phương Vân cung, nơi ở của Thiên Hậu, vài ba bước lại quay đầu lại nhìn. Phượng Hoàng vẫn đứng nguyên tại chỗ, ngẩng đầu nhìn tinh tú đầy trời chẳng biết đang suy nghĩ điều gì, phía sau mười vị thiên binh thiên tướng uy vũ nghiêm trang đứng thẳng, binh khí trong tay sáng loáng, khí thế凛冽.

Phốc Xích Quân thở phào nhẹ nhõm nói: “Thật đúng là làm nghề nào yêu nghề ấy mà. Húc Phượng này từ lúc làm Hỏa Thần, hỏa khí trong bụng càng ngày càng tăng”.

Ta thản nhiên nói: “Hèn gì cứ cách năm trăm năm lại phải tự thiêu một lần”.

“Tự thiêu? Ý mỹ nhân muốn nói có phải là niết bàn?” Phốc Xích Quân chớp mắt trầm tư một lúc, rồi bình luận: “Quả nhiên cực kỳ chuẩn xác”.

Lúc này, chợt nghe ở khoảng cách ngoài một trăm bước có tiếng hô hoảng hô t sệt sệt: “Nhị điện hạ!”.

Ta nghe tiếng kêu thất thanh của thiên binh vội lập tức quay đầu lại, chỉ thấy thanh bảo kiếm trong tay Phượng Hoàng rơi loảng xoảng xuống đất, hắn ôm ngực lão đảo loạn choạng, chân đứng không vững, như muốn ngã nhào xuống đất. Ta không biết có phải bản thân vừa rồi bị ý muốn giết người của Phượng Hoàng dọa cho sợ quá hay không mà thần trí điên đảo, lúc thấy Phượng Hoàng sắp ngã xuống đất, hành động lại nhanh không thua gì ý nghĩ, chớp mắt một cái đã bỏ lại Phốc Xích Quân đang lảo nhải bên tai đằng vân tới trước mặt Phượng Hoàng.

Ta đẩy mấ'y tên thiên binh đang xúm xít vây quanh ra, thì thấ'y Hộ Chương thiên tướng đang đỡ lấ'y cánh tay Phụng Hoàng, Phụng Hoàng mắ't nhắ'm nghiê'n tay ôm ngực, đầ'u mày nhúu chặt, như thể đang phải chịu một cơn đau đớn'ng khiế'p giày vò, nhưng miệng vẫn nói: “Không sao, chẳng qua là bệnh cũ tái phát do lầ'n trước trúng phải ôn trâm Cùng Kỳ, nhin' một chút sẽ qua thôi”.

Trái tim ta chấ'n động, cảm giác như có rấ't nhiê'u nha trùng nhỏ xíu đang gặm nhắ'm, đục khoét lục phủ ngũ tạng. Chỉ nghe thấ'y Hộ Chương thiên tướng lo lắ'ng nói: “Đã có bệnh trong người, phải tự biế't chữa trị kịp thời, sao có thể chịu đựng từ ngày này qua ngày khác như vậy. Mặt tướng lập tức đưa Nhị điện hạ đế'n chỗ Lão Quân nhờ chẩn bệnh, nhân tiện xin đan dược trị liệu”.

“Hộ Chương thiên tướng chớ vội, ta có thuố'c có thể chữa bệnh của Hỏa Thầ'n.” Đợi đế'n lúc ta kịp phản ứng thì đã buộ't miệng nói xong, ta không khỏi hồ'i hận, Phụng Hoàng này vừa mới muố'n sát hại ta, nhưng hiện giờ ta lại không tính toán chuyện cũ còn muố'n cứu chữa cho hắ'n, thật là khoan dung độ lượng quá rồ'i, sau này chớ có nồ'i gót theo Đông Quách⁽⁴⁾ tiên sinh mới được.

“Chẳng biế't Cẩm Mịch tiên tử có phương pháp gì?” Nhìn Hộ Chương thiên tướng mày rậm mắt vuông, dáng vẻ thật thà chấ't phác, vậy mà không ngờ lại hoài nghi ta thối phồ'ng để lừa hắ'n?

Ta uể oải nói: “Chẳng qua chỉ là vài viên Linh chi tiên thảo thôi, giả sử có trị không khỏi bệnh của Hỏa Thầ'n, thì chắ'c chắ'n cũng sẽ không làm hắ'n chề't được”.

“Linh chi tiên thảo!”, khuôn mặt thô' thiên chính trực của Hộ Chương thiên tướng ửng đỏ, có lẽ là cảm thấ'y xấ'u hổ vì đã lấ'y bụng tiểu nhân để đo lòng quân tử, hắ'n lập tức liên hồ'i nhận lỗi với ta,

sai người dìu Phượng Hoàng về` Tê Ngô cung đợi ta đi chuẩn bị thuố'c.

Suố't chẳng đường về` Tê Ngô cung, Phượng Hoàng luôn cúi mặt, mắ't khép hờ, không nói một lời, thầ'n sắ'c trên mặt không thắ'y rõ, không hiểu đang nghĩ cái gì, cũng không biế't hắ'n còn đau hay không, cho đế'n khi Liễu Thính, Phi Tự dìu hắ'n vào tẩm cung, đỡ hắ'n lên chiế'c giường khảm đá quý, hắ'n mới chậm rãi mở mắ't ra, không thềm liế'c ta lắ'y một cái, chỉ phắ't tay lạnh lùng ra hiệu cho Liễu Thính, Phi Tự, hai người hiểu ý thuận theo đó mà rút lui.

Phượng Hoàng lại nhắ'm chặt hai mắ't, hai bàn tay xé'p chồ'ng lên nhau đặt trên bụng, không nói không rắ'ng nắ'm ngửa mặt giữa đô'ng chấn mây nệm gắ'm, đầ'u mảy nhúu chặt, quai hàm căng cứng, chắ'c là đau đế'n mức phải cắ'n chặt hàm răng, chỉ có điề'u trên gương mặt hắ'n không hê' lộ ra vẻ tái nhợt hay suy nhược, mà trái lại còn thoáng hiện vẻ mừng rỡ vui vẻ.

Ta vừa thi triển thuật pháp trồ'ng Linh chi tiên thảo, vừa nôm nóp lo sợ đắ'o mắ't nhìn chung quanh. Trong tắ'm điện rộng như vậy ngoại trừ một đôi kỳ lân bắ'ng đô'ng lặ'ng lể đang phun ra những làn khói hương uố'n lượn, thì bắ'n phía không có một bóng người, nế'u như Phượng Hoàng bỗng nhiên tỉnh dậy lại muố'n lắ'y kiế'm chém ta, thì đế'n cả một người ngăn cản giúp cũng không có.

Nghĩ đế'n đó, tay ta không khỏi khựng lại, hớ'i hận khôn cùng, lại nghĩ chỉ bắ'ng mình nuố't lời, nhân lúc Phượng Hoàng còn đang ngắ't xỉu len lén trồ'n đi. Không ngờ đúng lúc đó, Phượng Hoàng nắ'm trên giường rên lên khe khẽ, tựa như đau đốn không chịu nổi, mười ngón tay đầ'u hơi cong lại. Thắ'y hắ'n như vậy, cái cảm giác quái lạ như bị nha trùng đục khoét ngũ tạng lại đột ngột xuấ't hiện, bắ't giác xóa tan luôn ý nghĩ trồ'n khỏi nơi đây của ta. Ta nắ'm chặt tay bắ't đầ'u trồ'ng Linh chi tiên thảo.

Tuy nhiên trong lòng ta lại cảm thấy rất kỳ lạ, lần trước Phụng Hoàng bị Cùng Kỳ ôn trầm gây thương tích, ta đã cho hắn dùng Linh chi tiên thảo rồi, sau đó cũng không hề nghe nói hắn có chút gì đó khó chịu hay là bị di chứng gì, sao hôm nay trước đó một khắc hắn còn khỏe như rồng như hổ tuốt kiếm chĩa thẳng vào ta, mà ngay sau đó nói ngã là ngã luôn như trời long đất lở vậy.

Tuy có chút nghi hoặc, nhưng nghĩ lại thì cái tên Phụng Hoàng này từ trước đến nay tranh cường hào thắng, chưa bao giờ tỏ ra dù chỉ là một chút yếu kém trước mặt bất luận kẻ nào, chứ đừng nói gì đến chuyện giả bệnh gạt người, vì vậy ta liền nén nỗi ngờ vực trong lòng xuống, dùng Linh chi tiên thảo sắc trong nước rồi bưng đến trước giường. Nhưng lại nhìn thấy hai mắt Phụng Hoàng đột nhiên mở toang, ánh mắt rực sáng nhìn về phía ta, ta giật mình suýt chút nữa thì hắn luôn chén thuốc nóng trong tay vào mặt hắn.

Ta cố gắng trấn định lại tinh thần, nói với hắn: “Nếu người tỉnh rồi thì tự bưng chén thuốc Linh chi này uống đi, ta cũng không tiện quấy rầy, ta đi về đây”.

Ta vừa mới xoay đi, liền nghe thấy phía sau lại vang lên tiếng rên rỉ, ta quay người lại nhìn, thì thấy Phụng Hoàng một tay khum khum ôm lấy trán, tay kia cố nắm chắc lấy mép giường, gắng sức đến nỗi các khớp xương ở ngón tay đều dần dần trắng bệch ra.

Chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào ta lại ngờ ngợ trở xuống mép giường đưa tay xoa xoa thái dương giúp hắn, hỏi bằng giọng: “Hồi nãy chẳng phải là đau ngực ư? Sao bây giờ lại đau đầu rồi?”. Bàn tay đang bắt chặt mép giường của Phụng Hoàng lập tức phồng ộp đặt ngay lên trên ngực, trên trán xuất hiện hai giọt mồ hôi, hơi thở hỗn hển nói: “Chỉ cảm thấy toàn thân đau đớn, cũng không rõ là đau chỗ nào...”.

Ta khoanh tay đứng nhìn hắ n đau đẽ n mức mặt mày nhăn nhúm mà quên luôn cả cái cảm giác bị nha trùng gặm nhậ m kỳ lạ kia, phải nói là có một cảm giác khoái chí len lỏi trong lòng, đây chính là “Đa hành bất nghĩa tấ t tự tẽ”(5) mà mọi người thường nói, ai bảo hắ n lúc nào cũng ỷ vào linh lực cao niên hơn ta, giỏi hơn ta, xem thường ta chỉ là một thứ trái cây nhu nhược, yế u đầ u i.

Quan sát một hồ i, cuồ i cùng ta vẫn nhàn từ đờ hắ n ngô i dậy, dựa vào cột giường, dùng cái thìa sứ hoa xanh múc canh Linh chi dứt cho hắ n uồ ng. Không ngờ, hắ n vừa mới chạm đôi môi mỏng dính của mình tới cạnh thìa, liề n quay mặt sang một bên, khó chịu nói: “Nóng quá!”.

Chẳng còn cách nào khác, ta đành phải đưa thìa canh lên miệng thổi cho đờ nóng, rô i lại dứt tới miệng hắ n, hắ n nế m thử một chút, rô i mới miễn cưỡng uồ ng vào, có mỗi một chén canh cuồ i cùng phải mấ t hế t nửa canh giờ mới uồ ng cạn. Sớm biế t phiề n phức như vậy, chi bắ ng ngay từ đầ u đánh cho hắ n hôn mê rô i đồ trực tiế p vào miệng thì thuận tiện hơn nhiề u.

Ta đờ hắ n nằ m lại xuồ ng giường xong, thấ y hơi thở hắ n từ từ đầ u đặn, mặt mày dần ra, nghĩ chắ c đờ nhiề u rô i, liề n đứng dậy định đi ra. Nhưng cái tên này tô i nay bỗng nhiên giố ng như có thầ n giao cách cảm với ta hay sao đó, hể ta vừa đứng dậy, là hắ n liề n bắ t đầ u rên rỉ đau đớn. Người trong Hoa Giới bọn ta từ trước đẽ n nay làm chuyện tô t thì phải làm cho trót, ta đương nhiên đành phải lại trồ ng Linh chi sắ c thuố c cho hắ n uồ ng. Nguyên cả đêm chạy đi chạy lại, hắ n tổng cộng đã uồ ng hế t năm cây Linh chi tiên thảo mới chịu yên, thật đúng là tuyệt diệt hế t thiên vật mà.

Ta hầ u hạ hắ n cả một đêm cũng mệt mỏi, lười đẽ n mức không muồ n cử động, liề n nhàn tiện dựa vào cạnh giường mơ mơ màng màng chợp mắ t một lát.

Ánh mặt trời buổi sớm rọi lên bức tường phù điêu phản xạ lại chiếu thẳng vào mắt ta làm ta bất chợt tỉnh giấc. Theo thói quen ta liền đưa tay định dụi mắt, nhưng cảm giác tay phải bị cái gì đó giữ lại, vừa nhìn xuống, thì chính là khuôn mặt của Phượng Hoàng đang gô i lên mu bàn tay ta, vẻ mặt ngọt ngào ngủ ngon lành.

Ta phần uất rút tay đi thẳng ra khỏi cửa điện, đi được một quãng, xen kẽ giữa tiếng bước chân lệt xệt ta mơ hồ nghe thấy tiếng than thở như thực như ảo ở sau lưng: “Thì ra, nàng cũng có quan tâm đến ta một chút, có phải không?”.

Có lẽ là Phượng Hoàng nói mê.

Ta đi một mạch ra khỏi Tê Ngô cung, không ít các tiên nga tiên thi kinh ngạc chào hỏi ta, đã lâu ta không đến Tê Ngô cung, bọn họ sáng sớm nhìn thấy ta từ tấm điện của Phượng Hoàng đi ra đương nhiên muốn quan tâm ta một chút.

Ta ngẩng đầu nhìn mặt trời buổi sớm như lòng đỏ trứng gà, chỉ mới qua giờ Dậu, người đi trên thiên nhai cũng chỉ lác đác, ta chậm rãi khoan thai tiến về phía trước, liền thấy ở cuối thiên nhai có treo một cái cầu vồng bảy sắc, cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Hôm qua không có mưa, sao tự nhiên lại hiện ra cầu vồng, sức nhớ Nhuận Ngọc tiên quan từng nói, chỉ cần bước qua cầu vồng, thì có thể đến được Toàn Cơ cung. Trước đây khi đến Toàn Cơ cung đều là Tiểu Ngư tiên quan đãng vân đưa ta đi, hôm nay thừa dịp có cầu vồng ở đây, ta tiện thể tự tìm đường đến chỗ Tiểu Ngư tiên quan xin bữa sáng cúng tế cho cái “miếu ngũ tạng” của ta mới được.

Chương 15

Sen hồng dưới trăng

Đêm nay, dưới gó c cây Phượng Hoàng đỏ rực, bên hồ nước trong suốt, một lần rồi một lần, một phen lại một phen, ta và kẻ trước đây ít phút còn muốn bóp chết ta đã quá n quýt bên nhau không rời.

I

Bầu trời buổi sớm mai vừa từ trong màn đêm đen đậm đặc vùng thoát ra trong lành tinh khiết đến lạ kỳ, những đám mây trắng bông bênh bênh nhơn nhơn bay, Toàn Cơ cung tường trăng ngói đen thấp thoáng ẩn hiện ở phía cuối khu rừng.

Ta đi đến bên ngoài cửa hậu viện, đang định đưa tay lên gõ cửa, thì cánh cửa Tử Đàn bỗng ngoan ngoãn không đẩy mà tự mở ra. Bên hồ nước trong vắt có hai, ba con Yểm Thú nghe tiếng động quay đầu lại, khi nhìn thấy đó là ta liền cụt hứng ngoảnh đi xúm lại quanh một người mặc áo lam.

Người áo lam ngồi bên hồ quay lưng về phía ta, rõ ràng là bóng người xanh biếc như nước hồ, nhưng lại gợi cho người ta nhớ tới ánh trăng lạc lõng trong tranh thủy mặc, thứ ánh sáng mượt mà, rực rỡ, nhưng buồn tẻ cô tịch. Lúc này hắc n đang xấn cao tay áo vốc nước trong hồ, đã ng trước ôm một con tiểu Yểm Thú, hình như đang tắm rửa cho nó.

Tiểu thú kia vừa nhìn thấy ta, lập tức tròn mắt mở lớn, cổ cứng đờ, lưỡi thè ra, uốn thẳng, lật người ngã lăn đùng ra đất chết luôn.

Người áo lam kinh ngạc, bàn tay khựng lại xoay người về phía ta, đôi mắt trong như nước, vẻ mặt hớn hở như mây, chính là Tiểu Ngư tiên quan.

“Mịch nhi...”

Ta bước vội hai bước đến bên Tiểu Ngư tiên quan, đưa tay lên mũi tiểu thú, không còn chút hơi thở nào, lại kéo kéo chân nó, cứng đờ hoàn toàn không thể nhúc nhích. Ta phui phui tay, quay đầu nói với Tiểu Ngư tiên quan: “Nó chết rồi, xác cứng rồi. Là người giết chết nó có phải không? Vì sao người lại phải giết chết nó chứ?”.

Nhuận Ngọc tiên quan ngơ ngác, vẻ mặt khó hiểu, theo phản xạ liền giải thích: “Không phải ta...”, rồi lấy lại tinh thần nói: “Mịch nhi, nàng chớ vội, để ta xem sao”. Nói xong, đưa tay phóng ra một vầng sáng bạc hướng tới cổ Yểm Thú.

Ta đứng phía sau hất nhẹ về ngón tay, cái tai nhọn của tiểu thú khẽ giật giật lên mấy cái, mới phút trước bị Hắc Bạch Vô Thường câu mắt hôn phách mà chớp mắt một cái lại quay trở về, khoái chí nhảy dựng lên. Tiểu Ngư tiên quan không phòng bị, bị cú vùng dậy của nó làm cho giật mình ngã ngửa ra sau.

Ta cúi đầu vỗ vỗ lên lưng con hươu sao con đang cọ cọ mu bàn tay ta, khen ngợi: “Không tồi không tồi, đã được năm phần chân truyền của ta rồi! Ngày mai đổi món khác cho người, ăn cái gì ngon một chút...”. Ta chớp mắt nhìn trân trọng suy nghĩ một hồi rồi nói: “Hay là ăn bắp cải nhé?”. Ánh mắt sáng rạng rỡ long lanh của tiểu thú trong phút chốc chợt mờ phai, nó trở nên lơ đãng chậm chạp.

Tiểu Ngư tiên quan nghiêm mặt cảm lạnh. “Thì ra là Mịch nhi nàng...!”, rồi bất chợt thay đổi cười khanh khách, trong giọng cười lạnh lạnh lộ ra một tâm tình sáng khoái. Tuy lúc nào hắn cũng mỉm cười, thường thì chưa nói đã cười, ôn nhu tao nhã, song ta luôn cảm thấy trong nụ cười đó hình như thiếu một thứ gì đó, cho đến hôm nay, khi nghe hắn cười vang như vậy lại thật hợp ý ta.

“Cái đó gọi là đọc vạn quyển sách, cũng không bằng một bản lĩnh tùy thân. Ta thấy tiểu thú này yếu ớt, sợ tương lai sẽ bị các loại Thiên Thú, Phi Cầm bắt nạt, bèn đem bí quyết hộ mệnh độc môn nhà họ Cẩm của ta ra dạy cho nó. Các kỹ xảo phòng thân trên trời dưới đất không dưới một trăm cách, nhưng cũng chỉ có một chiêu “giả chết” là dùng được, vừa dễ học, sử dụng lại đơn giản, chỉ cần lăn đùng ra là được.” Ta tỉ mỉ phân tích cho Tiểu Ngư tiên quan nghe, cuối cùng hỏi hắn: “Nhuận Ngọc tiên quan có muốn học hay không?”.

Tiểu Ngư tiên quan dịu dàng nhìn ta, khóe môi khẽ nhướn cười khiến ta cảm thấy như đã chìm trong gió xuân. Một vài sợi tóc bung ra bay lòa xòa trước trán, êm dịu như những tia nắng mặt trời chiếu xung quanh đám lông dày mượt. Hắn đưa tay vuốt nhẹ trên má ta: “Ta không học, cũng sẽ không để nàng dùng đến nó. Chỉ cần ta còn ở bên nàng một ngày, thì sẽ bảo vệ nàng bình an vui khỏe một ngày, tuyệt đối không để cho nàng dù chỉ một chút cơ hội dùng đến... ờ... bí quyết hộ mệnh độc môn nhà họ Cẩm”.

Những lời nói lương thiện này của Tiểu Ngư tiên quan làm cho ta nghe cảm thấy rất dễ chịu, chỉ có điều Tiểu Ngư tiên quan nhìn thì là một con rồng ấm áp, nhưng không hiểu sao bàn tay lại lạnh lẽo vô cùng, không như con chim Phượng Hoàng kia lạnh lùng băng giá nhưng lại có đôi bàn tay ấm áp.

Ta ngăn người suy nghĩ một lúc rồi giật mình định thân lại thì đã thấy Nhuận Ngọc tiên quan đang vuốt ve mặt ta, hai mắt sâu thẳm nhìn ta chăm chú, giống như người uống hết mười mấy bình rượu Hoa Quê nên say túy lúy vậy. Trước đây chưa bao giờ thấy Tiểu Ngư tiên quan nhìn ta như vậy, trái lại Phương Hoàng thỉnh thoảng có nhìn ta kiêu đó, chẳng biết Tiểu Ngư tiên quan bị trúng phải ma chứng gì rồi.

“Khụ...” Chợt nghe ngoài cửa có một tiếng ho nhẹ, ta quay đầu lại, liền thấy cha thân mặc trường bào gấm trắng, bên ngoài khoác một cái áo choàng lụa màu vàng nhạt bước qua cánh cửa đi vào trong viện.

Tiểu Ngư tiên quan liền rút bàn tay đang vuốt trên mặt ta lại, hai má nổi lên một màu hồng nhạt, lộ rõ vẻ ngại ngùng bối rối, đánh mắt luôn vẻ thanh thoát tao nhã thường ngày. Hấn cúi đầu giữ giữ tay áo, cung kính nói với cha: “Tham kiến tiên thượng”.

Cha nhìn Tiểu Ngư tiên quan gật đầu âm áp, bước đến chỗ ghế đá ngoài sân, phóng mắt nhìn mặt hồ trong xanh và rừng trúc xa xa, rồi lại nhìn bày hoa mai Yểm Thú đang nhón nhơ dạo bước, cuối cùng quay sang ta hỏi: “Đêm qua con đã đi đâu?”.

“Nghe nói thúc phụ đạo này rất mê xem trích đoạn kịch, hôm qua Nhân Duyên phủ có bày kính xem kịch, Mịch nhi và thúc phụ xưa nay hợp ý, chắc là đã được mời đến nghe kịch rồi?” Tiểu Ngư tiên quan từ tốn rủ rỉ cất tiếng nói, ngăn chặn câu trả lời còn chưa kịp thoát ra khỏi miệng của ta. Chỉ có điều lần này hấn đã đoán sai, ta đang định sửa lại cho đúng thì Tiểu Ngư tiên quan bỗng dừng lên lút kéo nhẹ vạt áo sau lưng ta.

“Dạ đúng. Hôm qua con đi nghe kịch. Hay là lần tới hai cha con mình cùng đi, Nguyệt Hạ tiên nhân thích đông người, nhìn thấy cha

nhất định sẽ rất vui.” Ta chớp mắt một cái, lựa theo ý của Tiểu Ngư tiên quan trả lời rất trôi chảy.

Cha nhìn hai đứa ta, xua xua tay: “Tính ta thích yên tĩnh, không chịu được những tiếng chiêng trống âm ỉ náo nhiệt, nếu con thích, thì cứ tùy ý đi một mình”. Mặt trời ngày càng lên cao, cây vông xa xa cũng dần dần tan biến, cha bỗng nhiên hỏi: “Sáng nay Thiên Giới không có mưa, sao tự nhiên lại xuất hiện cây vông?”.

Tiểu Ngư tiên quan cầm lấy tay ta nói: “Mịch nhi ham chơi, Cửu Trọng Thiên Giới vừa lớn vừa rộng, con sợ nàng quên mất đường về, bèn dùng hơi nước bắc cây vông”. Hả n thoáng dừng lại một chút, bàn tay siết chặt lấy tay ta: “Để cho Mịch nhi bất kể lúc nào, bất kể ở đâu, chỉ cần ngẩng đầu đều có thể trông thấy đường về, đều có thể nhớ đến ở phía cuối cây vông này còn có một tòa nhà tường trắng ngói đen đơn sơ, trong viện còn có một người...”.

Hả n bỗng nhiên buông tay ta ra, vuốt ve hươu con bên cạnh, một lúc lâu mới nói tiếp: “... Còn có một con Yểm Thú đang lặng lẽ chờ nàng”.

Ta có chút nghi hoặc, mới vừa nghe rõ ràng là “một người”, sao phía sau lại biến thành “một con”? Ta nghi ngờ hay bản thân đêm qua thiếu ngủ nên bị ù tai nghe nhầm rồi sao.

Cha khẽ khẽ thở dài.

Tiểu Ngư tiên quan giữ hai cha con ta lại dùng bữa sáng, sau đó tiễn chân hai người tới tận chân cây vông, Yểm Thú nhảy nhót tung tăng đi theo bên ta rất là hăng hái, ta thực sự nhìn không ra cái bộ dạng ngộ c ngô ch này của nó có chút tiềm chất “lặng lẽ chờ” ta một chút nào.

Hai bên đường rộng thênh thang tràn đầy kỳ hoa dị quả rực rỡ đủ sắc màu, thỉnh thoảng có một đám mây thấp thấp bay qua, cha đang đi ở đằng trước cách ta khoảng chừng hai bước chân bỗng ngừng lại, chắp tay nhìn đám hoa cỏ do những đám mây đang rong chơi tạo thành, chợt thấy trong đôi mắt trong suốt lạnh lẽo của cha hiện lên nỗi nhớ thương da diết.

“Mịch nhi, cha vốn không muốn gả con cho Dạ Thân.” Một lúc lâu sau, cha định thân xoay người lại, nhưng những lời cha vừa nói lại khiến ta cảm thấy mông lung.

“Giờ con cũng đã biết cái chết của mẫu thân con có liên quan đến Thiên Gia, chỉ trách cha năm đó trong lúc buồn đau hồ đồ đã nghe theo sự an bài của Thiên Đế kết hôn với Phong Thân, lại còn đồng ý hôn sự với trưởng tử của y. Từ sau khi nghe hai mươi tư vị phương chủ và Hộ Tiên nói rõ chân tướng sự việc, ngay từ đầu cha đã có ý dẹp bỏ chuyện hôn nhân này, không ngờ hôm đó ở bên ngoài Bắc Thiên Môn cha lại nghe được hai đứa bày tỏ nỗi lòng với nhau...”

Cha đến gần ta, vỗ vỗ lên đầu ta đầy yêu thương: “Tuy cha hận Thiên Gia, nhưng không thể để con giẫm lên vết xe đổ của mẫu thân, cha chỉ mong con được hạnh phúc suốt đời bên cạnh người mà con có tình cảm, người luôn ở trong trái tim con. Con ạ, người ta dễ câu bảo vật vô giá, nhưng khó có được tình lang như ý, mấy ngày nay cha thấy Dạ Thân quả thực có tình cảm chân thật đối với con, vì vậy những ưu tư trong lòng cha mới được trút bỏ”.

“Con thích nghe hát kịch, vậy có biết kịch trích đoạn vì sao lại dễ nghe như vậy không?” Cha vén mái tóc mai của ta ra sau tai, khẽ hỏi.

Ta nghi hoặc nhìn cha, xem kịch tất nhiên là bởi vì nhân vật trong kịch quần áo xanh xanh đỏ đỏ, giọng hát ê ê a a, như vậy mới thấy thú vị, lẽ nào lại còn có nguyên nhân nào khác?

Cha mỉm cười, nói: “Bởi vì kịch trích đoạn không có mở đầu và kết thúc, chỉ chọn lấy chỗ cao trào trong cả vở kịch, nên mới không có những nỗi hận và những điều không như ý, chỉ lựa ra phần rực rỡ nhất mà diễn thôi. Nhân sinh như kịch, vui buồn li hợp, nhưng cha mong cuộc đời của đứa con gái thương yêu nhất của cha sẽ giống như một đoạn kịch, chỉ có những lúc rực rỡ vui sướng, không có những ưu thương tăm tối”.

Hồi lâu sau, cha nhìn ta đầy yêu thương: “Cha thấy Dạ Thảo tính tình điềm đạm, xử sự ôn hòa, là một người có thể cùng tương kính như tân, cử án tên mi⁽¹⁾. Nếu Mịch nhi đã trao trái tim cho hã, thì cần phải một lòng hướng đến hã, như vậy mới có thể lâu dài. Hỏa Thảo năng lực tuy mạnh, nhưng tính tình cương ngạnh kiêu căng, ở trên địa vị cao đã lâu, sẽ không khom lưng trước người khác, trong mắt lại càng không dung thứ bất kỳ một tội vè nào, huống hồ mẫu thân hã lại thâm độc như vậy. Mịch nhi sau này cũng đừng đi lại Tê Ngô cung nữa, đừng làm tổn thương Dạ Thảo”. Cha gỡ cọng lông phượng trên đầu ta xuống đặt vào trong tay ta nói: “Sau này đừng mang thứ này bên người nữa, con phải ghi nhớ kỹ đây”.

2

Thiên Giới quy củ rườm rà, trong đó có một điều, cứ cách bảy bảy bốn mươi chín ngày chúng tiên gia phải tề tụ trong Cửu Tiêu điện bàn luận phương pháp luân chuyển, thương nghị đại sự lục giới; còn có một điều, Thiên Thú, Tiên Cầm không được dắt theo vào phòng chính của Cửu Tiêu điện, đều phải dừng bước ở bên ngoài thềm mây.

Ta đứng giữa rất nhiều Thiên Thú, Tiên Cá, nhìn con Thử Thiệt trên đầu có cặp sừng rất lớn, da lông thì đen kịt, lại nhìn con Anh Chiêu mình hổ cánh chim, còn có một con Viễn Phi Kê thân tím mỏ chim, bên dưới đôi cánh còn mọc ra hai con mắt. Tuy là thân thú nhưng con nào cũng dữ tợn hung tàn, chẳng có con nào có dáng vẻ ôn hòa hiền từ. Cân nhắc một hồi, cuối cùng ta bèn đem Yểm Thú đến buộc bên cạnh Thiên Cầu của Nhị Lang Hiển Thánh Chân Quân. Suy cho cùng, bởi vì ta biết được Thiên Cầu chỉ thích ăn ánh trăng, đối với thịt hươu chắc chắn là không có hứng thú gì.

Rõ ràng là cuộc gặp mặt của các vị thần tiên, nhưng không biết vì sao mấy ngày trước, Thiên Đế lại sai mười sáu tiên sứ, mười sáu tiên nga đến Lạc Tương phủ của cha đưa một cái thiệp mời ánh vàng rực rỡ, mời một tinh linh nhỏ bé như ta đến đây. Lúc đoàn người đưa thiệp mời rầm rộ phô trương kia đến phủ, cha đang ở trong thư phòng luyện chữ, chỉ hơi ngược mắt lên nhìn tấm thiệp một cái rồi lại cúi xuống chuyên tâm vào cây bút rồi ng bay phượng múa, tuy chưa giờ ra xem nhưng làm như đã biết rõ nội dung trong đó rồi vậy.

Ta cột Yểm Thú ôn hòa xong liền đi theo sự chỉ dẫn của tiên đồng vào điện ngô ì xuống bên cạnh cha, cách chỗ ngô ì của Tiểu Ngư tiên quan ở ngay bên dưới chỗ ngô ì của Thiên Đế ở giữa điện một khoảng đối diện xa xa. Tiểu Ngư tiên quan nhìn ta nở một nụ cười ấm áp. Ta theo bản năng đảo mắt một vòng nhìn thoáng qua chung quanh, Phượng Hoàng - con Chim Lửa có thân sắc dữ tợn hôm nay không có ở đây, ta liền thả lỏng sống lưng một chút, thở ra một hơi thoải mái, cầm chiếc chén ngọc đựng mỹ tửu trước mặt lên vừa uống cạn.

Thiên Đế, Thiên Hậu ngô ì nghiêm trang phía trên điện, hôm nay Thiên Hậu nhìn ta mà ánh mắt không khinh miệt coi thường, điều này thực là hiếm thấy. Cha thì dáng vẻ nhàn hạ ngô ì bên

cạnh ta, không hề hành lễ với hai người họ. Thỉnh thoảng có một vị tiên gia đến vãn an cha, cha liền nhẹ nhàng gật đầu đáp lại. Chỉ trong chỗ lát, các vị thần tiên bát phương tứ hải cửu thiên lục giới đều tụ đầy đủ trong thần điện rộng lớn, Thiên Đế uy nghiêm giơ tay lên, các chư tiên đang rì rầm hỏi thăm nhau đều đồng loạt im lặng, chỉ nghe giọng nói vừa vang vang chậm rãi vừa thận trọng của Thiên Đế: “Chư vị tiên gia đều biết, bản tọa và Thủy Thần từ thuở ban đầu đã lập giao ước, định hôn sự cho trưởng tử và trưởng nữ. Hôm nay Thủy Thần tìm được ái nữ, hôn sự này sẽ được thực hiện một cách tự nhiên như nó vốn có vậy. Hôm nay đưa thiệp mời các vị đang ngồi ở đây đến, chính là muốn thương nghị cùng Thủy Thần chọn ra ngày lành tháng tốt để Nhuận Ngọc cưới Cẩm Mịch tiên tử về Toàn Cơ cung”.

Tuy vẫn biết ta cuối cùng rồi cũng phải gả cho Dạ Thần, nhưng hôm nay Thiên Đế trịnh trọng nói về chuyện này một cách rõ ràng như vậy, chẳng hiểu sao ta lại có một cảm giác là lạ không rõ lắm, ta ngẩng đầu nhìn sang phía đối diện, chỉ thấy đôi mắt của Tiểu Ngư tiên quan sau khi bắt gặp ánh mắt ta thì liền nhìn sang chỗ khác, bên cạnh những đường gân xanh mờ nhạt trên cổ nổi lên một sắc hồng nhàn nhạt, tinh tú trên trời dường như đều rơi vào trong đôi mắt đen như màn đêm kia, rạng rỡ lấp lánh.

“Mùng tám tháng sau chính là ngày tốt.” Một giọng nói giòn tan xen vào cắt ngang luồng suy nghĩ của ta. Nhìn về nơi vừa phát ra tiếng nói, thì ra là Tam Đàn Hải Hội Đại Thần Na Tra. Thiện tài đồng tử Hộ pháp Hải Nhi của Nam Hải Quan Âm ngồi bên cạnh vẻ mặt trang trọng gật đầu phụ họa. Ta kinh ngạc thầm nghĩ hai vị này tuy là tiên gia, nhưng đều là hai vị tiên gia mặc yếu, nhìn kiểu gì cũng giống những đứa trẻ còn chưa dứt sữa, chắc chắn không ai nghe theo. Không ngờ, các vị thần tiên còn lại đều nói: “Không sai, mùng tám tháng sau chính là ngày tốt”.

Thiên Đê´ quay đầ u, cung kính hỏi ý cha: “Nhu vậy, chỉ bắ ng quyề t định chọn mừng tám tháng sau, Thủy Thầ n nghĩ thề nào?”.

Cha nhìn ta, chỉ gật đầ u nói một từ “Được” chắ c như đinh đóng cột.

Nguyệt Hạ tiên nhân ngô ì ngay bên tay trái ta mặt mày đau buồ n thấ p giọng lải nhải: “Sao có thể được, sao có thể được? Phượn oa nhà ta thì phải làm sao đây?”, rô ì lại nói với ta: “Tiểu Mịch nhi, sao ngươi có thể bội tình bạc nghĩa với Phượn oa nhà ta như vậy?”.

Lúc ta đang định hỏi y Phượn Hoàng và ngày mừng tám thì có liên quan gì với nhau, thì cửa điện “ầ m ầ m” một tiế ng bị đẩy ra, như tiế ng sắ m giữa trời quang, khiề n các chư tiên trong điện giật bắ n cả mình. Chỉ thấ y một người đang đứng ngược sáng, trong tay câ m trường kiề m, dáng người sừng sững, gương mặt khuấ t sáng bao phủ trong bóng râm của cung điện toát lên vẻ âm u đáng sợ, mũi kiề m phản xạ ánh mặt trời lóe lên một tia sáng duy nhấ t xung quanh thân hắ n, nế u không có cái cảm giác âm u ấy làm dịu đi thì sẽ khiề n người ta không rét mà run.

Khi ta thích ứng với tia sáng làm cho tức mắ t kia thì dầ n dầ n nhìn rõ mặt mũi của người vừa đế n, lúc này mới nhận ra đó là Phượn Hoàng.

Tiểu tiên thị trông cửa phía sau hắ n hoảng sợ nói với Thiên Đê´ : “Thiên Đê´ bệ hạ, Hỏa Thầ n... Hỏa Thầ n...”.

Thiên Đê´ thở dài, phắ t phắ t tay, tiên thị kia như trút được gánh nặng đóng cửa lui ra.

“Khởi bắ m phụ đề´ , Húc Phượn đã bắ t hế t Cộng Công bộ tộc tác loạn ở Tây Bắ c, đặc biệt đế n phục mệnh!” Phượn Hoàng câ m

kiếm, song quyên chắp lại, một giọt chắt lỏng đỏ tươi theo mũi kiếm nhỏ xuống mặt đất sạch sẽ sáng bóng. Ta kinh hãi, bây giờ mới thấy rõ trên thân kiếm lạnh giá kia có dính máu.

Thiên Đế che miệng ho một tiếng, khen: “Năng lực của Húc Phượng quả nhiên ngày càng tiến bộ, sáng nay mới vừa hạ chiếu lệnh, chưa đến buổi trưa thì đã trở về, không làm nhục sứ mệnh. Giờ chắc cũng mệt rồi, quay về nghỉ ngơi cho khỏe đi”.

Phượng Hoàng không lui mà tiến tới, cất bước đi vào trong điện, đến chỗ bên dưới Thiên Hậu thì nhẹ nhàng ngồi xuống, màu trắng tinh khiết không nhiễm trăn tọc của bộ xiêm y hắc đang mặc đối lập tương phản với thanh trường kiếm dính máu đập vào mắt khiến người ta kinh sợ.

“Đa tạ phụ đế, nhưng mà Húc Phượng không thấy mệt. Chẳng biết cuộc họp mặt hôm nay luận bàn đạo pháp của ai? Húc Phượng đặc biệt đến nghe.”

Thiên Hậu nhú mày lườm về phía ta, giống như nhìn một tên yêu nghiệt với vẻ oán hận. Thiên Đế nhấc thời giống như không biết mở miệng thế nào lại ho khụ khụ.

Khóe mắt ta nhìn thấy có cái gì đó hờn hờn khẽ động đậy, thì ra là Hồ Ly tiên cả người mặc hồng bào đang không thể đợi thêm, nói: “Hôm nay vốn là Thiên Đế cùng Thủy Thần thương nghị hôn sự của Dạ Thần và Cẩm Mịch tiên tử”.

“Ồ! Vậy định ngày nào?” Phượng Hoàng quét mắt qua ta, mang theo luồng không khí lạnh buốt giá trên đỉnh Thiên Sơn khiến ta bất giác cúi thấp đầu.

Trong điện hình như không có ai chịu nổi cái không khí khó hiểu bỗng nhiên ập tới đó, nên đều không trả lời. “Mùng tám tháng sau.”

Chỉ có Tiểu Ngư tiên quan dường như không cảm nhận được áp lực bức người kia, mỉm cười ôn hòa đáp.

“Mùng tám.” Phượng Hoàng nhỏ giọng lầ m bầ m, đôi môi đỏ tươi mỉm cười khiế n ai nầ y sờn cả tóc gáy, tựa như vẫn chưa nói hế t ý lại khoan thai lặp lại một lầ n: “Mùng tám...”.

Chư tiên trong điện đồ ùng loạt nín thở trong giây lát, rô ì thấ y Phượng Hoàng đột nhiên nhướn mày đầ y khoáng đạt, nói: “Như vậy, Húc Phượng sẽ rửa mắ t để chờ!”.

Tiểu Ngư tiên quan mỉm cười gật đầ u tỏ vẻ tạ ơn: “Đa tạ Hỏa Thầ n điện hạ”.

Thiên Đê Thiên Hậu thở phào nhẹ nhõm, sau một lát, trong điện lời chúc mừng ô ạt ập đê n như sóng thủy triề u dâng, ta học theo Tiểu Ngư tiên quan gặp ai cũng cười, vui vẻ nhận hế t những lời chúc tụng này.

Buổi tồ i, hai mươi tư vị phương chủ đê n Lạc Tương phủ chơi, chạ ra tận cửa nghênh đón, ta đứng ở xa xa nhìn thấ y búi tóc chải chuồ t cẩn thận tỉ mỉ của Trương phương chủ chọt cảm thấ y trong đầ u xuấ t hiện một cảm giác đau nhức âm i, thừa lúc không ai chú ý liề n lèn ra ngoài từ cửa sau.

Ta đi dạo lòng vòng một hồ i, đang định đê n Nhân Duyên phủ tìm Hồ Ly tiên tán gẫu, nhưng đi được nửa đường thì nhìn thấ y trên thề m đá bên ngoài Bàn Cổ miế u có hai tiểu tiên thị đang ngô ì chơi trò đê m cửu cung, chính là Phi Tự và Liễu Thính. Ta cũng đê n gầ n ngô ì xỏm xuố ng, quan sát tỉ mỉ những đường vẽ cửu cung trên mặt đấ t, thò tay vừa chỉ vừa nói: “Ở đây sai rô ì, phải điề n là...”. Lời còn chưa hế t, Phi Tự ngô ì đồ i diện đang vồ đầ u bứt tai suy nghĩ bỗng “Á!” lên một tiế ng, ném viên đá đang cầ m trên tay dùng để điề n chữ ra ngoài, giật thót mình.

Liễu Thính cũng liên tục vỗ vỗ ngực: “Dọa người ta sợ chết đi được! Nửa đêm nửa hôm, Cẩm Mịch người càng ngày càng không khoan dung gì cả! Vừa mới bị Nhị điện hạ dọa cho một trận, bây giờ lại tới lượt người, thực chẳng nghiêm túc gì!”.

Ta nghiêng đầu chớp chớp mắt, nghĩ kỹ ta có làm gì dọa bọn họ đâu, “Hỏa Thân hù dọa các người như thế nào?”.

“Ta đâu có biết gì, hôm nay sau khi Nhị điện hạ từ Cửu Tiêu điện trở về thì sắc mặt đã không tốt, tôi đến liền đuổi hết cả đám tiên thị tiên nga bọn ta ra khỏi Tê Ngô cung.” Liễu Thính oán giận nhìn ta, trong giọng nói có phần thâm thúy: “Có điều, quá nửa là có liên quan đến người, Nhị điện hạ tính tình thân thiện, chưa từng cáu giận như vậy bao giờ, mỗi khi nổi nóng thì đều là do người gây ra”.

Ta lặng im không nói. Cả đám tiên thị tiên nga của Tê Ngô cung sùng bái Nhị điện hạ của bọn họ đến mức mù quáng rồi. Phượng Hoàng đúng là đã đâm ta một kiếm trước mặt bọn họ, bọn họ cảm thấy Nhị điện hạ của họ không đem ta ra xử lăng trì thì thật là quá mức “thân thiện” rồi.

Huống hồ, Phượng Hoàng vốn là kẻ có tính khí âm dương kỳ quái, nổi giận thì liên quan gì đến ta?

Ta không thêm tính toán với Liễu Thính, nhưng mà trong lòng vẫn cảm thấy có một chút buồn bức khác thường. Trên đường trở về Lạc Tương phủ ta bỗng thay đổi suy nghĩ, sợ rằng không biết có phải cái tên Phượng Hoàng này hôm nay lúc đi bắt Cộng Công đã bị thương hay không, hay là mấy hôm trước ăn nhiều Linh chi bỏ quá dẫn đến hư hỏa quá dư thừa vì vậy mới sinh ra cáu kỉnh?

Nghĩ vậy, ta bèn quay đầu nhắm hướng Tê Ngô cung mà đi, đến nơi quả nhiên cửa lớn mở toang, trong cung không một bóng người. Ta tìm một vòng cũng không thấy Phượng Hoàng đâu nên

không khỏi nghi ngờ, đang định rời đi thì trong lòng bỗng có một chút lay động. Ta lại dạo một vòng quanh Lưu Tử Trì cũng không tìm thấy bóng dáng của tên Phụng Hoàng kiêu căng kia đâu, nhưng lại có một trực giác thần bí mách bảo rằng hắn nhất định ở gần đây.

Sau cùng, ta bị ánh sáng trong vầng màu hổ phách lấp loáng trong hồ hấp dẫn, nên ngơ ngác xuống vô cớ nước ao lên rửa mặt, ta vừa mới nhắm mắt lại, thì bất ngờ trên cổ tay đã bị một lực kéo hung hãn không cho phép chống cự kéo chìm xuống nước.

Ta trong lòng hoảng sợ, vẫn chưa kịp có hành động gì, thì đã cảm thấy nước hồ tràn ngập đỉnh đầu, dòng nước từ bốn phương tám hướng đè xuống người ta, không có chỗ nào là không chui vào. Tất cả những câu chú mà ta biết, thường ngày đã từng niệm như thủy chú, hỏa chú, thổ chú... trong chốc lát bị quăng lên chín tầng mây. Chân tay ta không xoay sở gì được định há miệng ra thở.

Đôi môi vừa hé mở chưa kịp hít không khí, liền bị một vật gì đó nặng nề nặc mùi hoa quế phủ lên trên, vật ấy trơn láng bóng mượt, mềm mại như nước, hương thơm ngào ngạt, làm cho ta trong chốc lát tâm trí bị mê hoặc. Ta thất thần mất một lát, giữa làn nước đen đặc có người đưa tay ra bóp mũi ta lại, không chặt, nhưng vừa đủ để ngăn không cho ta hít thở.

Ta dùng toàn bộ sức lực cố đẩy cái xiềng xích gông cùm ngang ngược này ra, nhưng lại càng bị giam cầm chặt hơn, hai cổ tay bị một bàn tay thon dài nắm chặt, giữ cố định tại một nơi mềm mại mạnh mẽ rộng lớn, trong lúc ý thức hỗn độn, tiếng đập thành thạch mà ta cảm nhận được ở dưới tay cuối cùng cũng cho ta biết đây là lòng ngực của một người nào đó, còn thứ đang phủ lên môi ta thì chính là đôi môi của hắn.

Vùng vẫy không thoát, ta theo bản năng há miệng muốn rút không khí từ miệng người kia. Ta hung hăng hút chặt đôi môi hé mở kia, cướp đoạt từng chút không khí ở bên trong, chủ nhân của đôi môi kia không hiểu có phải cũng cảm thấy hô hấp khó khăn hay không, mà một lát sau hắ n càng hung ác há miệng ra, bao phủ môi ta vào trong đó, liê u lĩnh liê m hút, thậm chí còn hung hăng càn rỡ thè lưỡi ra liê m lấp loạn xạ giữa nướu răng của ta. Ta đương nhiên không cam chịu tỏ ra yếu kém, vì mạng sống, ta bắt chước theo dáng vẻ của hắ n cũng đưa lưỡi ra cướp giật chút không khí cứu tính mạng của mình cho dù nó còn sót lại không nhiều lắm.

Sau một hô i quầ n nhau kịch liệt, tuy rằng ta dốc tận lực để tranh giành từng chút không khí một, nhưng không khí hít vào càng ngày càng loãng khiến ta toàn thân không thể chống đỡ được dần dần tê liệt, ý thức từ từ mơ hồ. Vào lúc ta nghĩ rằng mình sắp chết chìm dưới đáy hồ thì người nọ lại kéo hai cánh tay ta nhẹ nhàng đưa lên mặt nước.

Một luồng không khí tươi mát bất ngờ xông vào lồng ngực làm thông thoáng buồng phổi, ta ho sặc sụa, vừa đưa cánh tay nhẹ ch nhắc hắ t mái tóc phủ lòa xòa trước mặt ra, vừa há miệng thở dốc. Ta tự mừng thầm vì chưa bị chết đuối, nếu như việc con gái Thủy Thần bị chết chìm trong nước mà được ghi vào sử sách, thì e là tương lai sẽ bị hậu thế lưu truyền thành một câu chuyện cười kinh thiên động địa.

Đến khi thấy rõ kẻ đối diện cũng ướt sũng giống như ta nhưng không hề mất đi vẻ phong lưu hào phóng, lại còn dùng cặp mắt phượng câu hồn kia nhìn ta, một cơn tức giận lập tức bốc lên tới đỉnh đầu, thực không thể tha thứ. Thật là hô i hận lúc đầu không vật lông bẻ xương hắ n lên ăn, như vậy có phải là cắt đứt hết được những tai họa về sau này không. Ta đã sống hơn bốn ngàn năm nay mà chưa bao giờ tức giận như vậy.

“Người... người... người...”, đầu ngón tay ta run run chỉ vào Phượng Hoàng, nhưng lại không biết tìm từ ngữ gì để mà mắng chửi hắn.

Cuối cùng, ta chỉ vào giữa hông của hắn, nhớ tới Hồ Ly tiên từng nói cái vật kia của nam nhân còn quan trọng hơn cả nội đan tinh nguyên, nên nói rằng nên nói: “Người mà còn bất nhân với ta như vậy, ta sẽ khiến người cả đời không thể làm người”.

3

Nói xong, ta giận dữ dùng dùng quay người đi luôn, quên cả niệm thủy chú để sửa lại y phục đang ướt lướt thướt trên người. Tuy nhiên ta vừa cất bước thì cánh tay bị một sức mạnh đột nhiên tóm lại, sức mạnh mãnh liệt ấy xoay ngược người ta lại rồi đẩy ta ngã lên thân của một cây Phượng Hoàng mọc bên bờ hồ.

Cây Phượng Hoàng bị chấn động kịch liệt, những cánh hoa trên cây rơi lả tả, cánh hoa đẹp đẽ non tơ lướt qua mặt ta rồi lẳng lẽ rơi xuống đất. Giữa màn hoa rụng bay lả tả đó, Phượng Hoàng một thân áo quần trắng toát, vạt áo mở ra một nửa, lông mày lưỡi mác sưng nước, từng giọt từng giọt nhỏ xuống. Dưới ánh trăng mờ mờ ảo ảo, từng giọt từng giọt nước trong veo chảy xuôi theo lồng ngực mịn màng nhẵn nhụi của hắn rồi lăn xuống, chìm vào nơi sâu nhất, mất tích không dấu vết.

Ta dựa lưng vào thân cây thô ráp, quần áo ẩm ướt dán vào người khiến ta càng thêm mất cảm giác với những vật quanh mình, chỉ cảm thấy phía sau lưng đau buốt bỏng rát, ta cố vùng vẫy, nhưng bị ánh mắt lạnh lẽo và sát khí hùng hực quanh thân của Phượng Hoàng trấn áp, khiến không thể cử động được.

“Người... người... người muốn thế nào...?” Không dễ dàng gì từ cổ họng của ta mới bật ra được mấy từ sút mẻ giập vỡ này, nhưng dưới sự tập kích của đôi bàn tay thon dài lạnh lẽo của Phụng Hoàng, âm thanh lên đến cổ liền đứt đoạn.

“Ta muốn thế nào ư? Ta đương nhiên rất muốn biết nàng định làm thế nào để khiến ta không thể làm người? Hử...?” Âm tiết cuối cùng lên giọng cao vút tựa như một lưỡi dao sắc bén cắt đứt những sợi dây mỏng manh đang căng lên trong đầu ta, ta không thể kiềm chế thoáng rung mình. Nhưng hã'n không hề mảy may nhúc nhích, buông tay thả hai cánh tay bị siết sắp tê cứng của ta ra, từng tấc từng tấc, ve vuốt nhẹ nhàng từng chút một da thịt trên cổ ta, động tác bàn tay hã'n vô cùng dịu dàng, hoàn toàn tương phản với thân sắc trên mặt. Làm cho ta nhớ tới một con mãnh thú đang ăn nấp rình mò, khát máu và tàn khốc.

Một vầng trăng sáng lừng lơ giữa trời, gió đêm thổi mang theo hơi lạnh buốt. Trong Nguyệt cung chắ'c hẳn giờ này đèn đuốc đã sáng choang, ánh trăng tỏa ra sáng tỏ trong vắ't, phản chiếu ánh sáng trên mặt hồ lấp lánh ánh bạc. Nước và trời giao hòa cùng nhau, sáng loáng khiến người ta không có nơi ẩn nấp.

Thân thể Phụng Hoàng tỏa ra mùi hương nguyệt quế thơm nồng nàn chắ'm chậm kề sát vào ta. Mười ngón tay mềm mại từ từ siết chặt yết hầu ta, ta yếu ớt vùng vẫy hai lần, hơi thở càng lúc càng yếu, càng lúc càng đứt đoạn, bây giờ ta mới hiểu được bản thân quả nhiên đã làm Đông Quách tiên sinh, tốt bụng cứu hã'n xong, hôm nay hã'n lại muốn đưa ta vào chỗ chết. Ta gầ'n như tức thở, bắt được một luồng khí nhỏ bé cuối cùng, cất giọng lúng búng ngập ngừng: “Phụng... Phụng... Hoàng... Húc Phụng...”.

Phụng Hoàng đột nhiên kiềm chế, thả lỏng các ngón tay đang bóp chặt ở yết hầu ta ra, nở một nụ cười tà ma mê hoặc chóng sinh.

Ta nhìn hắ n mà trong lòng vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ bất định, lồng ngực phập phồng lên xuống. Một trận gió thổi qua, một đám mây đêm mỏng manh từ từ bay đến, che khuất ánh trăng giữa trời, bóng tối i phút chốc đã bao trùm lên hai chúng ta.

Trong khoảnh khắc tĩnh mịch đó, ta cảm thấy hắ n cúi đầu xuống, đôi môi thắm đầy nước dán lên đôi môi cũng thắm đầy nước của ta, lặp đi lặp lại xoay vần không chừa một chỗ nào. Hai cánh môi vừa nhỏ vừa lạnh của hắ n giống như nước suối i cọ rửa hòn đá cuội dài đầy năm tháng, mấy chốc, nhẵn bóng, thân trí mê người. Hắ n đưa tay giữ chặt sau gáy ta, nghiêng người bao phủ lên ta, giữa hai người dán chặt kín kẽ, không một khe hở. Ta khẽ hé miệng lấy hơi liền bị cái lưỡi dài của hắ n lừa thẳng vào càn quét sạch sẽ. Nhứt thời quên hết mọi lo lắng cho tính mạng của mình, trong lòng cũng cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm, một chút hiếu kỳ thoáng nổi lên, ta cũng thò lưỡi ra hôn lại hắ n, cả người Phượng Hoàng bỗng run lên, một luồng khí nóng bùng như lửa dâng trào khắp cơ thể. Thân cây sau lưng gồ ghề thô ráp cọ xát vào người khiến ta không rõ là đau hay là nóng, trước sau đều bị kìm kẹp, chỉ cảm thấy cuộn như dầu đang sôi trên lửa nóng, chân tay bủn rủn, như muốn rã ra.

Một lát sau, ta cảm thấy phía sau lưng bỗng trở trái, mát lạnh, thì ra là Phượng Hoàng đã đặt ta xuống bên hồ nước, chỗ nước cạn sâu sấp, quần áo trên người hắ n chẳng biết đã cởi hết hẳn từ lúc nào, ta không chút tránh né nhìn về phía lồng ngực cường tráng và cái bụng bầy phẳng nhẵn nhụi kia, mặc dù đang ở trong trạng thái tĩnh tại không động đậy gì mà ta vẫn cảm thấy có một luồng sức mạnh đang tích trữ trong người đợi dịp để bùng ra.

Ánh mắt dần dần hướng xuống dưới, ta nhìn thấy một vật dị dạng, thoáng giật mình, không khỏi lấy làm lạ, lần đầu tiên ta gặp hắ n trong Thủy Kính, hình như không phải như thế này...

Hơi thở của Phượng Hoàng càng lúc càng gập, ta lại ngẩng đầu lên, va phải ánh mắt mãnh liệt của hắ n, đọc không hiểu, nhìn không ra. Chỉ có những cơ bắp như ngọc thạch và những đường cong lồ lộ trên cơ thể hắ n tựa như ma chú đang cám dỗ ta, ta đưa tay chạm vào xương quai xanh của hắ n, đột nhiên cảm thấy không còn sợ hãi gì nữa.

Hắ n lại túm lấy hai tay của ta, cúi đầu lần lượt lần lượt từng ngón một, mút một ngón rồi lại hôn một ngón nhẹ nhàng tỉ mỉ, ta không thể kiềm chế khẽ run lên, ngón tay nó i liền với tim, nhấ t thời trong tim cũng trở nên ướt đầm.

Dưới ánh trăng màu hồ ng cánh sen, mùi hương hoa quế thơm nõ ng như làn khuấ t quanh thân ta, ta mơ hồ ý thức được đây rõ ràng là hương thơm của rượu ủ. Hôn mười ngón tay xong, hắ n lại ngậm đế n vành tai của ta, lần lần đi xuố ng dưới. Lúc này ta mới giật mình nhận ra không chỉ mình hắ n, mà xiêm y của ta cũng biế n mấ t sạch sẽ không biế t từ khi nào, chỉ còn lại ánh sao đầ y trời che đậy thân thể.

Trên mặt nước cạn, những cánh hoa diễm lệ rải rác bõ ng bẽ nh trôi nổi dập dề nh dưới thân ta, gột rửa thân thể ta, nhưng mà, nụ hôn của Phượng Hoàng còn êm ái hơn cả dòng nước, từ sau tai đế n bên gáy, từ đỉnh ngực đế n mũi chân, nam tử này bình thường cao ngạo không xem ai ra gì, giờ đây lại phủ phục bên người ta, nõ ng nhiệt chiế m hữu từng tá c da thịt của ta như nắ ng hạn lâu ngày gặp mưa.

Ta cảm thấy mình như bùng cháy, toàn thân nóng rực bùng bùng như thiêu như đố t. Trong lúc hỗn độn, lại cảm thấy niế t bàn của Phượng Hoàng e rằ ng cũng không nóng như thế này.

Hắ n không còn chế ngự ta, nhưng ta lại quên cả chạy trốn.

Tim đập như sấm, có cái gì đó từ trong lồng ngực dâng tràn ra, ta há hốc miệng, âm thanh phá hủy lạ lùng lú lú từ trong miệng thoát ra. Ta không hiểu được đó là cái gì, giữa lúc hỗn loạn một sức mạnh như chẻ tre xâm nhập vào cơ thể. Đau buốt trong khoảnh khắc, phảng phất như một tiếng sấm đầu xuân của tiết Kinh trập⁽²⁾, kinh sợ đến mức chân tay ta cứng đờ. Nhưng mà chỉ sau một khắc tỉnh táo, ta lại như rơi vào trong trạng thái hư ảo, chỉ cảm thấy xung quanh mình sương khói lượn lờ.

Ta theo bản năng muốn giơ chân lên đạp cho cái kẻ đã gây ra đau đớn cho mình một cái, còn miệng thì cô hé t sức cắn chặt bờ vai hấn, một chút cũng không thả. Bên tai ta hơi thở nóng bỏng như thiêu như đốt cứ phả ra dồn dập, hỗn hển không ngừng.

Khoảnh khắc đó, gió bất động, nước bất động, mây bất động, thời gian đứng im. Chỉ có kẻ đang ở trên người ta là chuyển động nhấp nhô lên xuống.

Ta giống như ngã vào trong vở kịch thường xem qua Quan Trăn Kính, nghe thấy cô đào dùng giọng hát cao vút, mỏng như tơ nhện hát: “Hồng phiên thúy biền, nhạ hạ phong sâu điệp luyến. Tam sinh thạch thượng duyên, phi nhân mộng huyễn. Nhứt chầm hoa tư, lưỡng hạ cự nhiên”.

Mặt nước gợn sóng lăn tăn lấp lánh dập dềnh những cánh hoa Phượng Hoàng đỏ rực rụng đầy, một tia đỏ kỳ lạ mỏng manh từ dưới thân ta chảy ra, cuốn trôi theo dòng nước, biền mấ t không tung tích.

“Húc... Phượng... Húc Phượng...” Không biết là đau buốt, là ám áp, hay là rối loạn, ta ở dưới lồng ngực hấn nhiều lần gọi tên hấn, bản thân cũng không biết gọi hấn như vậy là muốn bảo hấn dừng lại, hay là tiếp tục.

Những lọn tóc dài đen nhánh của chúng ta quện vào nhau trong nước, tay chân trăn trụi của bọn ta quăn lầy nhau giữa trời. Sau khi nước triều đã trở lại như cũ, hắ n kéo ta vào trước ngực, nhịp tim như tiếng trống thành thịch thành thịch đập liên hồi của hắ n giông như phải gánh một vật gì đó nặng vô cùng, cứ dâng lên tràn đầy, rồi không còn chứa đựng nổi nữa, cuối cùng tràn ra khỏi miệng.

“Cảm Mịch... Cảm Mịch... Cảm Mịch...” Hắ n nhìn ta không rời, gọi tên ta không dứt, hắ n nâng cằm ta lên, trong mắt lóe lên một tia sáng cuồn cuộn nhiệt rực lửa, tựa như chỉ cần ta đưa tay ra là có thể hái được ánh sao trong mắt hắ n.

Đêm nay, dưới gốc cây Phượng Hoàng đỏ rực, bên hồ nước trong suốt, một lần rồi một lần, một phen lại một phen, ta và kẻ trước đây ít phút còn muốn bóp chết ta đã quăn quýt bên nhau không rời.

Thì ra, đây chính là song tu mà Hồ Ly tiên đã nói. Một kiểu tu hành vô cùng đau đớn.

Hôm nay, mừng tám tháng Hai, thích hợp tang ma, cưới gả, dạm hỏi, liên minh, tế tự, cầu phúc, nhập trạch, xuất hành, khai quang, đào móng, tu tạo, động thổ, lợp mái, dựng trụ, lợp xà nhà, lợp đặt cửa, an táng, khởi công... Nói tóm lại, mọi việc đều thích hợp, không kiêng kỵ gì!

Chương 16

Không ngại đạ̣m bạ̣c

***Điệ̀u mà ta muộ́n thực không nhiệ̀u, không cậu
nàng yêu ta sâu đặ̣m, chỉ cận mỗi ngày nàng thích ta một
chụ́t, từng ngày rội từng tháng, từng tháng lại từng năm,
từng năm cho đệ́n hệ́t cuộc đời này. Có đượ̣c không?***

I

Choang!

Tiệ̀ng một vật gì đó rơi vỡ giộ̀n tan vang lên, ta thoặ́t cái mợ̉
choàng đôi mặ́t, giặ̣t mình tỉnh giậ́c từ trong mặ̣ng.

Trong ánh nặ́ng ban mai dịu nhẹ còn thậ́p thoặ́ng lớp hơi sương
mọ̉ng mảnh, bóng lưng thon dài của Tiểu Ngư tiên quan gọi cho người
ta nhớ đệ́n nhạ́nh cây Bộ̀ Đệ̀ ở Tây Thiên, mang theo một ý thiệ̀n
thâm trậ̀m xa lặ́c. Hặ́n đang đự́ng trước cái bàn bát tiên đượ̣c làm
từ gỗ Hoàng Dương quay lưng vệ̀ phía ta, bên chân là chiệ́c đĩa sứ
nhỏ đã vỡ tan, Yểm Thú sợ hãi phủ phục bên người hặ́n, trên đậ́t
một vậ̀ng quang ảnh đang dậ̀n dậ̀n tản đi.

Ta đưa tay dụi mặ́t, từ trên chiệ́c ghệ́ nặ̀m đượ̣c làm từ gỗ Tử
Đậ̀ng ngội bật dậy, lúc này mới phát giặ́c vừa nặ́y ngội đặ̣i Tiểu
Ngư tiên quan một lát trong phòng khách chẳng biệ́t đã ngủ quên từ
lúc nào. Trong lúc thậ̀n trí hỗn độn, cảm thậ́y dường như mình đã
mơ một giậ́c mơ rậ́t dài, lại dường như chẳng mơ thậ́y gì cả...

Ta đã quen với việc ngày ngày đến Toàn Cơ cung xin một bữa ăn sáng, hôm nay đương nhiên cũng không ngoại lệ. Chỉ là đêm qua song tu thực sự hao phí chút thể lực, nên Tiểu Ngư tiên quan vừa đi chuẩn bị bữa sáng có một lát mà ta đã buồn ngủ díp mắt nên mới thành ra như vậy. Chẳng hiểu linh lực có tăng lên được chút nào không, đợi lúc không có người ta sẽ kiểm tra xem sao.

“Tỉnh rồi à?”, Nhuận Ngọc tiên quan cất giọng trầm trầm, sống lưng thẳng tắp có chút cứng đờ.

Ta “ừ” một tiếng, rồi đứng dậy để chân trần đi đến trước bàn, nhìn thức ăn được bày la liệt trên mặt bàn, con sâu tham ăn trong bụng ta bắt đầu trỗi dậy, ngộ nguây liên hôì, ta đang định tiến lại, thì cổ tay bị Tiểu Ngư tiên quan dùng lực giữ lại, nói: “Cẩn thận dưới chân!”.

Ta cúi đầu nhìn, hai mảnh sứ vỡ sắc nhọn chỉ cách đầu ngón chân ta chừng vài tấc, quả nhiên thật là nguy hiểm. Ta cử động cổ tay, định thi pháp gạt bỏ những mảnh vỡ này đi, nhưng Tiểu Ngư tiên quan đã giơ tay ngăn lại, đầu ngón tay hấn vừa xoay, một cơn gió nhẹ lướt qua, các mảnh vỡ từ từ tụ lại, trong chớp mắt đã khôi phục lại thành một cái đĩa nhỏ hình bán nguyệt sáng bóng sạch sẽ, mượt mà, dày dặn. Hấn dùng cái đĩa nhỏ đựng nước rồi bưng đến ngòì đồì diện với ta. Cụp mắt lặng lẽ uông.

Ta vui đầu ăn một chập, khi ngẩng lên vẫn thấy hấn đang duy trì tư thế cũ, ánh mắt không chuyển, dường như đang rất chăm chú uống nước, chỉ là nước trong đĩa lại chẳng hề giảm đi chút nào, không hiểu đang nghĩ gì mà nhập thần như vậy. Ta đưa tay ra huơ huơ trước mắt hấn hỏi: “Ngươi không ăn sao?”.

Lúc này hấn mới bừng tỉnh, cằm đôi đũa ngà voi bên cạnh lên gắp một miếng măng mềm. Chẳng biết tại sao, động tác trên tay

hắn lại trở nên thô cứng như vậy, hoàn toàn mất đi phong độ nho nhã thường ngày, đôi đũa hắn cầm bỗng giống như hung khí vậy, gắp mấy lần mà vẫn không gắp được miếng măng tron trượt, đành bỏ đôi đũa ngà voi xuống, hai hàng lông mày đen như mực khẽ rướn lên, rồi lập tức đầu mày chau lại. Hoa mai yếm thú thắp thơm cọ cọ vào cạnh cửa, bộ dạng như muốn đi ra ngoài nhưng lại không dám đi.

Ta là người rất hiểu ý người khác nên giúp hắn gắp mấy miếng măng mềm, xới cho hắn một bát cơm ngũ cốc, lại còn cẩn thận gắp hết những cọng hành có trong món măng mà hắn không thích ăn ra, chỉ còn thiếu thay hắn ăn luôn cơm canh vào bụng. Ta tự cảm thấy thật là làm người phụ nữ hiền lành chăm sóc nhau nhiều lắm cũng đến như thế là cùng.

Không ngờ Tiểu Ngư tiên quan ngày thường ôn hòa như vậy mà giờ đây đến cả một nụ cười nhạt cũng không đáp lại với ta, vẫn chìm đắm trong suy tư, đầu mày trĩu nặng, hai mắt khép hờ, một chữ một câu cũng tiếc không tặng ta. Ai bảo ta trong lòng tràn ngập ý tốt lại chuốc lấy việc chẳng hứng thú này, nghĩ vậy ta bèn không thèm nhìn hắn nữa, cúi đầu tiếp tục cúng tế cho cái miếng ngũ tạng của mình.

“Đêm qua Văn Hương Ngọc nở rồi.” Sau một hồi lâu yên lặng, Tiểu Ngư tiên quan nói một câu không đầu không cuối, rồi tiếp đó lại nói: “Thật đáng tiếc là Mịch nhi lại không có ở đây... Hoa nở không có người thưởng thức, hương thơm cô tịch không có chủ, đối với một đóa hoa mà nói, nỗi bi ai lớn nhất cũng chỉ đến như thế này thôi”.

“Sao lại không có người thưởng thức? Ta đã đem nó tặng cho Tiểu Ngư tiên quan, Tiểu Ngư tiên quan chính là chủ nhân danh chính

ngôn thuận của nó. Đêm qua hoa nở, Tiểu Ngư tiên quan cũng đã có mặt, vậy xem như nó cũng không nở một cách vô ích rồi.”

Dùng bữa xong, ta bưng một tách trà để dưới cánh mũi, hít vào một hơi thật sâu, tinh tế bình phẩm. Không ngờ, một luồng ngoại lực ập đến, làm thân hình ta ngã nhào, rơi vào một vòng tay. Ta bỗng nhiên ngẩng đầu, đập vào mắt ta lúc này chính là gương mặt tuấn tú thanh nhã của Tiểu Ngư tiên quan, hắn dùng hai cánh tay ôm ta vào lòng.

“Ta thực sự là chủ nhân danh chính ngôn thuận của nó sao?” Nụ cười dù ôn hòa ấm áp vẫn không che giấu nỗi ưu thương ngập tràn trong đáy mắt. Hắn cúi người hôn lên đôi môi ta, một cảm giác mê mị lạnh buốt bao phủ lên cánh môi, lạnh ngắt như một bài thơ. Ta không kịp được khẽ run lên, trong phút chốc như bị đẩy vào một vùng hoang mang hỗn độn, cảm thấy đầy trời mù sương, vô biên vô hạn.

Bỗng nhiên xúc cảm lạnh lạnh rã rã chắt dưới cánh tay kéo thân trí ta quay trở lại. Ta rời môi ra, thì thấy dưới lòng bàn tay hiện ra một cái đuôi rồng lấp lánh ánh bạc, hình dáng giống như lông đuôi ta nhìn thấy Tiểu Ngư tiên quan, giữa ánh sáng ban ngày chói lóa, đuôi rồng ấy lại tỏa ra thứ ánh sáng nhàn nhạt và dịu dàng của ánh trăng trong vắt.

Lông ngực đang ôm ta nhẹ nhàng căng lên, dường như có chút ngạc nhiên ngoài dự liệu, lát sau mới thở ra một hơi, nói: “Gần hơn một vạn năm, ta chỉ có hai lần hiện nguyên hình, nhưng đều bị Mịch nhi nhìn thấy, thật đúng là làm trò cười cho người khác”.

Ta ngạc nhiên nói: “Hiện nguyên hình thì có gì mà đáng cười chứ? Huống hồ, cái đuôi rồng này ta thấy thật là đẹp!”.

Nhuận Ngọc tiên quan khẽ mỉm cười, nụ cười ngay lập tức đã tan vào trong gió.

“Thuở nhỏ ta sinh trưởng trong Thái Hồ, thân mẫu ta là một con cá chép gấm đỏ rất bình thường, sống trong một cái đầm nước nhỏ. Từ ngày được sinh ra, ta chỉ làm bạn với bầy cá chép hồ xung quanh mình, không biết trời cao biển rộng, cũng không hiểu vì sao mẫu thân ngày ngày không ngại phiêu hải thi triển pháp thuật trên thân thể ta...” Hả’n xoa nhẹ giữa hai hàng lông mày, ánh mắt cố tránh như không muốn chạm vào cái đuôi dài vậy lấp lánh ánh bạc.

“Thời gian dần trôi, ta dần dần phát hiện ra những khác biệt của bản thân mình, phần đuôi của ta càng ngày càng dài, trên đầu mọc ra một cặp sừng cao vút, móng vuốt dưới bụng dần dần thành hình. Hơn nữa, bất luận thân mẫu ta thi thuật thế nào, thì dựa vào linh lực kém cỏi của bà cũng không có cách nào có thể che giấu những cái vảy trắng toát trên cơ thể ta. Bầy cá chép hồ bắt đầu từ từ xa lánh ta, bọn chúng cười nhạo thân thể dữ dằn của ta, màu sắc trắng bệch của ta, bọn chúng gọi ta là yêu nghiệt, nhìn ta như một vật bất dạng. Ta trốn tránh trong một góc đầm nước, nhìn màu đỏ như lửa, nhìn cái đuôi nhàn nhã uốn lượn như tơ lụa của những con cá chép hồ mà vô cùng hâm mộ. Cảm giác đó, ta nghĩ, chính là tự ti chẳng...”

Mẫu thân nói với ta, phàm nhân thường nói *cần cù bù kém cỏi*, ta khi đó dường như chỉ còn bám víu vào chút tia sáng mỏng manh yếu ớt kia, hết ngày rồi đến đêm miệt mài tu luyện, chỉ mong sao đạt được đạo hạnh cao cường để có thể giành lại được sự tôn trọng cho bản thân. Sau khi ta tu thành hình người, thì không bao giờ muốn để lộ ra chân thân của mình nữa, luôn luôn chọn những bộ quần áo bằng lụa có màu đỏ rực rỡ để mặc, ngay cả khi biến hóa cũng chỉ biến thành hình dáng của một con cá chép bình thường. Ta cho

rằ ng, làm như vậy mới tiế p cận được gầ n nhấ t con cá bình thường... Sau này nghĩ lại, thấ y khi đó mình đúng là ế ch ngồ i đáy giề ng.” Tiểu Ngư tiên quan lắ c lắ c đầ u, ôm chặt ta cười khe khẽ.

“Một ngàn năm sau, thiên binh thiên tướng từ trên trời giáng xuố ng, đưa ta về Thiên Giới. Khi đó ta mới biế t, những việc ta đã làm suố t một ngàn năm qua chỉ là tô n công vô ích. Hóa ra ta vô n không phải là một con cá chép, mà chỉ là một con bạch long muố n biế n thành cá mà thôi.” Hắ n cúi đầ u nhắ m mắ t, nói nhẹ nhàng như gió thoảng qua tai: “Kỳ thực, cho dù luôn làm một con ế ch ngồ i đáy giề ng hay bị kỳ thị cũng không hẳn không phải là hạnh phúc...”.

Ta im lặng lắ ng nghe toàn bộ câu chuyện không có bắ t đầ u, không có diễn biế n và không có kế t thúc của hắ n, ta hắ ng giọng, nhẹ nhàng an ủi Tiểu Ngư tiên quan: “Nói như vậy thì chúng ta rấ t xứng đôi, ta đã làm một quả tinh suố t bồ n ngàn năm, kế t cục lại biế t mình chính là một đoá hoa sương do nước tạo thành. Thật cũng như nhau cả thôi”.

Tiểu Ngư tiên quan hai mắ t mở to, hai con ngươi đen láy như hồ phách nhìn ta không rời, cúi đầ u ngậm chặt đôi môi ta, sau một nụ hôn dài, hắ n nói với ta: “Điề u mà ta muố n thực không nhiề u, không câ u nàng yêu ta sâu đậm, chỉ câ n mỗi ngày nàng thích ta một chút, từng ngày rô i từng tháng, từng tháng lại từng năm, từng năm cho đế n hế t cuộc đời này. Có được không?”.

...

Hắ n nói: “Không ngại yêu ta đậm bạc, nhưng câ u yêu ta dài lâu”.

...

Yêu, rô t cục là cái gì? Dường như còn trừu tượng hơn so với tu hành rấ t nhiề u lâ n... Ta bỗng chố c sa vào sự trầ m tư hỗn loạn.

Trong Lưu Tử Trì hình như vẫn còn Phượng Hoàng say rượu Hoa Quê' ngâm mình trong đó...

2

Ta ở trong hậu viện của cha tẩy rửa mây' đám mây, khai vỡ chúng thành một khoảnh đất' tuông, chọn một chỗ râm mát ẩm ướt gieo vài hạt chuôi' tây. Chỉ trong chỗ' lát, ở khoảnh đất' bằ'ng phẳng bên cạnh hòn đá giả sơn có tiên khí lượn lờ, mọc lên mây' cây chuôi' tây xanh biếc, tán lá xòe rộng, nhìn kiểu gì cũng thấy yêu thích. Kỹ năng trồng hoa' trồng cỏ của ta hiện giờ có lẽ cũng không hổ danh là con gái của Hoa Thầ'n. Ta bê một cái ghế' trúc đến dưới bóng cây râm mát, bung một cốc nước chuẩn bị điề' u khí nhập định.

“Cầm Mịch tiên tử, Hỏa Thầ'n điện hạ ngoài cửa câ' u kiề' n.” Ta vừa ngồ' i xuô'ng, tiên đồ'ng canh cửa của Lạc Tương phủ liề' n đến báo.

Ta nhắ' m mắ' t lại, hươ' hươ' tay dứt khoát nói: “Không gặp”. Ngẫm lại, linh lực chẳng những không có nửa phầ' n thăng tiế' n mà trái lại còn giảm đi chút ít, cho dù bản tính của ta là khoan dung nhưng cũng không tránh khỏi có chút ủ' dột, ngao ngán.

Tiểu tiên đồ'ng lệt xệt đi ra từ chỗ' i, ta nghe bên tai tiế' ng suồ' i chảy ào ào, vận khí lên lầ' n nữa để nhập định. Một lúc sau, tiên đồ'ng kia quay lại nói: “Hỏa Thầ'n điện hạ nói hôm nay bất' luận thế' nào cũng phải gặp bằ'ng được Cầm Mịch tiên tử, bằ'ng không sẽ ở luôn ngoài cửa của Lạc Tương phủ không về' ”.

Phượng Hoàng này... vì sao đang yên đang lành qua một đêm liề' n từ thanh cao biế' n thành một kẻ lưu manh vô' lại thế' này. Nói năng như thế' thực không giồ'ng với phong cách của hắ' n. Hôm nay

Phật tổ gia gia ở Tây Thiên khai đàn giảng thiệ̀n ở Đại Lôi Âm Tự, chư thậ̀n chúng tiên lục giới đệ̀u đệ̀n đọ́ tham dự. Cha đi, Nhuận Ngọc tiên quan đi, Nguyệt Hạ tiên nhân cũng đi, nói chung các thậ̀n tiên bao gộ̀m cả Thiên Đệ̀ cũng đã đi hệ́t rộ̀i, còn Phụng Hoàng vì sao vẫn chưa đi nhi?

“Vậy thì người hãy nói với hặ́n hôm nay ta bặ́t luận thệ́ nào cũng không gặp hặ́n.” Ta suy nghĩ chuẩn bị một câu coi như là độ̀i xứng sai tiểu độ̀ng canh cửa đi trả lời, rộ̀i lại điệ̀u khí nhập định. Một lát sau, không thậ́y tiên độ̀ng hộ̀i báo, nghĩ Phụng Hoàng chặ́c đã đi rộ̀i, tâm trạng thậ́y dễ chịu hơn một chút, liệ̀n thu thệ́ nạp khí mở hai mặ́t ra, mặ́t vừa mở bặ́t ngờ nhìn thậ́y gương mặt Phụng Hoàng hiện ra ngay trước mặt. Tiên độ̀ng ôm phặ́t trậ̀n, lúng túng vịn vẹo ngón tay khó xử, đứng ở bên cạnh: “Hỏa Thậ̀n điện hạ... Cẩm Mịch tiên tử...”.

Phụng Hoàng phặ́t tay ra hiệu cho hặ́n lui ra, tiểu tiên độ̀ng kia lập tức cung kính vung cây phặ́t trậ̀n khom người đi thẳng. Ta nghiệ̀n răng ken két, cái thứ gọi là uy tín này và linh lực quả nhiên phộ̀i hợp bổ sung cho nhau. Phụng Hoàng và ta độ̀i mặt nhìn nhau một lúc, ánh mặ́t hặ́n sáng rực long lanh giộ̀ng như muộ́n nhìn thậ̀u điệ̀u gì đọ́. Trong lòng ta có chút thặ́c mặ́c, nhìn hặ́n một cái rộ̀i nhặ́m tịt mặ́t lại. Nhưng hặ́n lại đột nhiên đưa tay ra ôm lặ́y bờ vai ta, ta bặ́t ngờ ngặ́ng đậ̀u, chạm phải khuôn mặt hặ́n, chợt thậ́y mặt hặ́n trở nên kỳ quái hơn khi có vẻ thậ́p thẳm thoáng chút hiện qua.

“Nàng oán hận ta thì cũng là lẽ thường tình mà, đêm qua... ta đã phá giới...”, đôi mặ́t dài của Phụng Hoàng thường ngày diễm lệ kiêu căng, nhưng giờ đây lại long lanh ánh nước. Mộ̀i không hề cười nhưng khóe miệng lại dập đệ̀nh như hòn đá ném xuộng mặt hộ̀ phẳng lặng yên tĩnh tạo thành một vũng xoáy nước trăm năm khó gặp. Trên má hặ́n bị ánh mặt trời tô một quậ̀ng sáng không tự nhiên. Ta trợn

mắt há miệng suy đoán đây phải chăng là hấn đang ngượng ngùng e lệ? Dường như để che tai bịt mắt ta, hấn bỗng cúi người kéo ta ôm vào lòng, một lúc sau ta cảm thấy có một làn hơi thở mềm mại nhẹ nhàng phả vào đỉnh đầu: “Nhưng mà ta không hời hận. Cho dù đêm qua có lặp lại lần nữa, cho dù ta có nửa phần chưa say, ta cũng sẽ như vậy”.

Lòng bàn tay hấn ấm áp, nhẹ nhàng ve vuốt tâm lưng ta, cảm giác đau đớn mệt mỏi trên người ta trong phút chốc đã tan thành mây khói.

“Cảm Mịch, trái tim ta nàng đã hiểu rõ. Cho dù nàng giận ta, oán ta, ta cũng kiên quyết không để nàng và Dạ Thần liên hôn.” Lời nói của Phượng Hoàng thẳng thừng ngang ngược, nhưng lúc hấn một lần nữa nhìn ta, trong mắt hấn lại lộ rõ vẻ bất an do dự, hấn dường như đang muốn tìm kiếm một thứ gì đó để bầu vút chỗ ngờ.

Chẳng hiểu ra sao cả! Ta đẩy hấn ra, không biết tại sao lại mất đi sự bình tĩnh thường ngày, giờ chân hung hăng đạp đạp lên mũi chân của hấn: “Kẻ hủy hoại hôn nhân của người khác sẽ phải xuống địa ngục, ta đương nhiên là phải gả cho Dạ Thần!”.

Tán lá chuôi tây rộng lớn theo gió thổi phấp phồng lên xuống, che khuất ánh mặt trời buổi sớm mai ấm áp, bóng râm của tán lá lướt qua che trên gương mặt của Phượng Hoàng tạo thành một mảng tối âm u. Hấn đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, mặc kệ cho ta giẫm đạp, lạnh lùng đến gai người. Sau một hồi lâu trầm mặc không động tĩnh gì, hấn cúi xuống thì thào: “Xuống địa ngục thì làm sao?”, rồi mỉm cười cao ngạo, “Giữa trời đất này, há có thứ gì có thể làm cho Húc Phượng này sợ hãi sao!”.

Phượng Hoàng bản tính buồn vui bất định, vừa mới mỉm cười cao ngạo đó mà trong khoảnh khắc sắc mặt đã đổi thay rõ rệt, hắ n như sa vào nỗi ưu thương ngút ngàn, chau nhẹ đầu mày: “Nàng lại có thể nói với ta những lời như vậy ư... Sau đêm hôm qua, ta trong lòng ngập tràn hưng phấn, hăm hở chỉ muốn được đến đây ngay, vậy mà câu đầu tiên nàng nói với ta lại là lời tuyên thệ phải giả cho Dạ Thầ n...”. Hắ n day day thái dương: “Cầm Mịch, ta nghĩ, rồi có một ngày nào đó ta sẽ giết nàng”.

Ta sợ hãi, bỗng đột nhiên nhớ lại đã có hai lần hắ n muốn lấy đi tính mạng của ta.

Cuối cùng, chúng ta chia tay nhau mà chẳng vui vẻ gì. Phượng Hoàng trước khi đi đến Đại Lôi Âm Tự còn lờm ta một cái khiế n ta run lấy bầy mà trong lòng ngỡ ngác chẳng hiểu vì sao, ta chỉ thấy ẩn sâu trong đôi đồng tử đen óng ánh ấy là một nỗi buồn hoang mang vô định, giồ ng như vết thương lòng của một chàng trai lần đầu tiên bị thương tổn vậy.

Ta ngẩn ngơ ngồ i ở hậu viện cả nửa ngày, đến khi mặt trời đã lên cao ba sào, tiểu đồng ngoài cửa vào báo Thái Thượng Lão Quân mở lò phóng đàn, mời cha Thủy Thầ n đến phẩm đàn. Ta trong lòng cảm thấy rất kỳ lạ, hôm nay lẽ nào Lão Quân không đi nghe thiề n? Cho dù lão nhân gia ngài không đi nghe thiề n thì cũng không thể quên chuyện cha ta nhấ t định đi vấ ng rồi. Ta liền thay đổi suy nghĩ, Lão Quân ngày thường ngoại trừ việc luyện đàn và nghiên cứu được lý thì chẳng để ý đến chuyện đời, thường thường nếu đã vào trong đàn phòng thì chẳng còn biế t đến Thìn, Mùi, Dầ n, Mão, Xuân, Hạ, Thu, Đông gì nữa, có quên mấ t hôm nay là ngày gì thì cũng chẳng lạ. Nghĩ vậy, ta liền nói với tiên thị đưa thiế p mời đến: “Thủy Thầ n hôm nay đến Đại Lôi Âm Tự ở Tây Thiên nghe Phật tổ khai đàn giảng pháp, không có trong phủ”.

Tiên thị kia như ngộ ra bừng tỉnh, vỗ trán nói: “Ai ya, thật là không đúng lúc. Lão Quân nhà ta bế quan mới ra, lại nhớ nhầm thời gian rồi”. Nói xong liền do dự chần chừ một lát, rồi ra vẻ khó xử nói: “Một lò đan dược không có ai bình phẩm, giám định, thưởng thức, Lão Quân e là chán nản lắm đây. Chẳng biết Cẩm Mịch tiên tử có rồi không? Mời không được Thủy Thần, con gái của Thủy Thần đến, như vậy tiểu tiên còn có đường bám bảo với Lão Quân”.

Ta suy nghĩ một lát, dù sao cũng chẳng có chuyện gì làm, đan phòng của Lão Quân nổi tiếng gần xa, luyện đan dược cho dù không cải tử hoàn sinh thì cũng có công hiệu đặc biệt kéo dài tuổi thọ, ta có thể nhân cơ hội này đến xem để mở rộng kiến thức, bèn nói: “Như vậy cũng tốt, xin mời tiên giả đi trước dẫn đường”.

Tiên thị kia cung kính cúi người, dẫn ta đi về hướng đông, ta cười lên một đám bụi nước bay theo phía sau. Đến một phủ đệ, ta men theo hành lang gấp khúc uốn lượn đi vào bên trong, nhưng càng đi càng cảm thấy nghi hoặc. Theo lý mà nói, Lão Quân là người rất thích bát quái đạo hạnh, bố cục trong phủ của mình nhất định sẽ chiếu theo âm dương bát quái tứ tượng mà biến, nhưng mà bố cục của hành lang gấp khúc uốn lượn này, ta cảm thấy thật lạ lẫm, đi cả nửa ngày lại thấy giống như tô tem của dị tộc.

Trong lúc ta còn đang nghi nghi hoặc hoặc, tiên thị kia bỗng dừng lại trước một cánh cửa gỗ Diệp Tượng, không hề trạm trổ, cánh cửa vừa dày vừa nặng lại đóng im ỉm, chẳng có chút dáng vẻ lịch sự, đẹp đẽ gì của Thiên Giới, mà ngược lại dường như giống với cái thớt băm thịt ở phạm gian hơn. Tiên thị mỉm cười mở rộng cửa rồi quay sang ta làm động tác “mời”. Ta vừa một chân bước vào bên trong, đang muốn nhìn cho rõ mọi thứ ở đây, thì phía sau lưng đã bị một lực thô bạo tàn nhẫn gấn gục đẩy một cái, chân bước loạng choạng, ngã vào trong cửa.

“Râ`m!”, cánh cửa lớn sau lưng đóng sập lại, trái tim ta nhảy loạn xạ, đập liên hô`i.

Ta ngẩng đầ`u nhìn, thì thấ`y một thân áo mỏng mảnh, lầ`p lánh ánh vàng đang đưa theo một thân hình đoan trang cao ngạo đứng quay lưng về` phía ta và từ từ xoay lại, ở phía sau lưng lộ ra hình dáng của một nhụy hoa ngoẫ`n ngoèo uố`n lượn.

Ta cuố`i cùng cũng nghĩ ra được, bô` cục của hành lang gắ`p khúc uố`n lượn kia chính là tô`tem của Điều tộc.

3

“Cầm Mịch tiên tử, để bản thầ`n chờ lâu rô`i đầ`y!” Thiên Hậu tóc mây chải cao, từ trên nhìn xuố`ng. Cho dù trông xuố`ng như vậy, nhưng cái cắ`m cao ngạo kia cũng chẳng có chút gì là cúi xuố`ng, chỉ có đuôi mắ`t như là ban ơn hơi hạ xuố`ng một chút mà thôi.

Ai ya ya! Bị lừa rô`i, bị lừa rô`i. Hóa ra vở kịch ngày hôm nay chính là “Mời ngài vào hũ”. A Di Đà Phật, thiện tai thiện tai!

Ta lô`m cô`m bò dậy, phúi phúi vạt áo, vỗ vào trán một cái: “Ài, vớ`n muố`n đi xem Lão Quân luyện đan, không ngờ tên tiên thị dẫn đường kia không biế`t đường lại dẫn nhằ`m ta đế`n chỗ này, đã quấ`y rầ`y Thiên Hậu rô`i, thực sự không nên, Cầm Mịch xin cáo từ tại đây”. Ta chắ`p tay thi lễ, định đi về` phía cửa. Không ngờ còn chưa bước đế`n cửa, đã bị một đạo kế`t giới kim quang bắ`n ra, kéo quay trở lại.

“Hôm nay chính xác là luyện đan chứ không phải giả.” Thiên Hậu hừ ra một tiế`ng cười nhạt từ trong mũi, “Chỉ có điề`u, không phải Lão Quân luyện bách thảo...”. Bà ta kéo đuôi váy dài quét đầ`t, chậm rãi bước hai bước: “Bản thầ`n vẫn luôn hiế`u kỳ, không biế`t chân

thân của Cẩm Mịch tiên tử là thánh vật thế nào, không bằng nhân tiện hôm nay là ngày tốt, luyện một chút để bản thân được khai mở nhãn giới”.

Lúc này ta mới hiểu rõ bản thân mình hiện tại vẫn còn đang ở trên một cái luân bàn bát quái, bát quái hai cực âm dương, Thiên Hậu ở cực dương, còn ta bị kết giới giữ chặt ở cực âm, xung quanh luân bàn có một dòng nước róc rách lượn quanh, trong nước có vài ba con cá chép hồ ng vẩy đuôi thông dong bơi lội.

Ta sờ sờ lên trâm cài tóc, cảm giác thô giáp tiếp xúc trên đầu ngón tay khiến trái tim ta kinh sợ. Đúng rồi, là mấy ngày trước nghe lời cha dặn dò, ta đã đem Hoàn Đê Phượng Linh của Phượng Hoàng tặng cất đi rồi, hiện tại chỉ cài tóc bằng một cành bèo đào bình thường mà thôi, trên người chẳng có vật gì hộ thể, ta làm sao có thể đấu lại với Thiên Hậu đây.

“Thiên Hậu cứ hay đùa, lần trước trên Cửu Tiêu Vân điện, cha Thủy Thần chẳng phải đã tuyên bố rõ ràng với các chư tiên thân thân của Cẩm Mịch chính là đóa hoa sương sáu cánh rồi sao.”

Thiên Hậu nhếch môi cười giễu cợt, trong nụ cười có vài phần khinh miệt: “Năm xưa, yêu nữ Tử Phân kia ý mình dung mạo có vài phần xinh đẹp đã dụ dỗ Thiên Đế, mê hoặc Thủy Thần, ai mà biết rõ cha của người rồi cuộc là người nào? Có lẽ Thủy Thần Lạc Lâm trong lòng vị tất đã có thể khẳng định chắc chắn. Tai nghe là hư, mắt thấy là thực, cho đến nay chưa có ai đã từng thấy thân thân của tiểu yêu nghiệt nhà người, hôm nay bản thân nhất định phải kiểm tra cho rõ”.

Trong lúc nói chuyện, trên tay Thiên Hậu đột nhiên biến ra một cái hũ ngọc màu xanh có tai cầm, bà ta nhẹ nhàng đỡ thân hũ đảo ngược một vòng, miệng hũ chúc xuống dưới, vật ở bên trong lộn

nhào từ từ chảy ra, hòa nhập vào dòng nước của luân bàn bát quái đang lượn lờ xung quanh. Ta ngửi thấy một mùi hương rượu mạnh nồng nặc, có lẽ thứ đựng trong hũ chính là một loại rượu mạnh nhất của Thiên Giới.

Chỉ thấy nước và rượu hòa lẫn với nhau lặng lẽ chảy xuống, không có gì khác biệt. Tuy nhiên khi dòng rượu nước hỗn hợp ấy chảy qua chạm vào đuôi của con cá chép hồ thì “đùng!” một tiếng, một ngọn lửa màu đỏ sẫm trong nháy mắt đã bốc lên thẳng đứng. Thì ra những thứ đang bơi lượn lặng lẽ kia căn bản không phải là cá chép hồ gì cả, mà chính là những mô-i lửa đang rập rờn, đung đưa. Giống như một tràng pháo, mô-i lửa vừa gặp rượu lập tức bốc cháy. Tổng cộng chín chín tám mươi mốt ngọn lửa. Chỉ trong khoảnh khắc, xung quanh luân bàn bát quái những cột lửa mọc lên dày đặc như một bức tường bao quanh, bao vây chúng ta ở bên trong.

Trán ta giật giật, chỉ cảm thấy toàn thân khô nóng, ngũ tạng có cảm giác như đang từ từ sôi lên sùng sục.

“Nghịệp Hỏa phân thành tám mươi mốt loại, huỳnh hỏa, chúc hỏa, lương hỏa có lẽ đối với Cẩm Mịch mà nói cũng chẳng có mấy tác dụng. Thời gian không còn nhiều, nên chúng ta sẽ bắt đầu thử từ tứ cấp “Thuần Nhuộm Chi Hỏa”⁽¹⁾, Cẩm Mịch thấy thế nào?” Thiên Hậu nhẹ nhàng vớt chiếc hũ rỗng trong tay xuống, “xoảng!” một tiếng vỡ vụn vang lên từ chính giữa bát quái. Hỏa thế ngày càng mạnh. “Năm xưa, mẫu thân ngươi chịu được tới cấp cao nhất của Hồng Liên Nghịệp Hỏa - độc hỏa, nhưng không biết ngươi có thể chống đỡ được đến cấp thứ mấy, bản thân vô cùng mong đợi kết quả xem như thế nào.”

Quan Âm nương nương, Phật tổ gia gia! Thiên Hậu này quả nhiên cay độc, ta vốn mong không phạm người, người sẽ không phạm ta. Nào ngờ có một số người bẩm sinh đã ác độc. Chưa nói ta chỉ là một

đóa hoa sương tạo ra từ nước, mà cho dù ta có là một cây bồ` đào đích thực đi nữa thì cũng không thể nào chịu đựng nổi khi bà Hỏa Thân tiề`n nhiệm này dùng nghiệp hỏa nung ta. Đây nào phải thăm dò chân thân của ta, rõ ràng là muố`n dồ`n ta vào chỗ chề`t, muố`n diệt cỏ tận gồ`c đây mà.

Trước mắ`t việc tháo chạy chỉ còn là si tâm vọng tưởng, chỉ còn nước có thể chồ`ng đỡ được lúc nào hay lúc đó. Ta nhanh nhẹn dùng chút linh lực mỏng yế`u của mình bảo vệ huyết Khí Xá, huyết Thiên Trung, huyết Bách Hội, huyết Phong Trì, huyết Thiên Trụ, vận khí quanh thân, tạo nên một bức tường khí, chồ`ng lại luồ`ng khí nóng dày đặc đang ngày càng bồ`c lên ngàn ngút. Thật không ngờ, chút linh lực mỏng yế`u của ta lại tạo được một bức tường khí kiên cố` mà khi ngọn lửa hùng hực kia liề`m đế`n thì giồ`ng như một con mãnh hổ bị chiề`c rìu bổ thẳng vào đầ`u, lập tức co rúm lại. Lưỡi lửa kia không thể đế`n gầ`n cơ thể ta được nữa, điề`u này thực nắ`m ngoài trí tưởng tượng của ta, khiế`n ta có chút vui mừng.

Thời gian chồ`ng đỡ kéo dài chưa được nửa chén trà, thì trong biển lửa hùng hực chợt nghe tiế`ng Thiên Hậu cười lạnh buồ`t, bà ta giơ tay lên vung một cái, dòng nước rượu trong nháy mắ`t đã sôi lên sùng sục, sắ`c lửa càng lúc càng đỏ đậm, bọt tinh dầ`u bắ`n tung ra mọi hướng, lao thẳng tới trước mặt chúng ta.

Nghiệp Hỏa đạo thứ bảy, “Côn Du Chi Hỏa⁽²⁾”.

Ta từ trong đan điề`n rút ra một luồ`ng chân khí, gia cố` cho kề`t giới xung quanh mình, nhưng không ngờ ngọn lửa dầ`u trước mặt kia bắ`n tung tóe như ngọn roi ngựa quấ`t thẳng vào kề`t giới của ta, thề` lửa hùng hực chẳng có chút suy tàn, không chỉ thề`, nó còn dính chặt vào mặt ngoài của bức tường khí, lửa càng đố`t càng mạnh, mạnh đế`n mức chỉ nhìn thôi cũng khiế`n người ta cuồ`ng cuồ`ng sợ hãi.

Thiên Hậu dầ u mảy khề động, dường như có chút bất ngờ: “Hóa ra, người chính thực là do Lạc Lâm sinh ra...”.

Ta lại không rảnh rỗi để để ý đến việc bà ta cứ suy đoán ta rốt cục là do Thiên Đế hay Thủy Thần sinh ra. Mà chỉ quan tâm đến những đốm lửa dày đặc kia đang kéo tới, vây xung quanh ta. Lúc này ta mới nhìn rõ, thì ra bức tường khí mà ta dựng lên chính là do hơi nước tạo thành, nước mặc dù có thể dập tắt lửa, nhưng chỉ có thể dập tắt được lửa bình thường, dầ u nhẹ hơn nước nên có thể nổi trên mặt nước, do đó lửa dầ u không hề sợ nước mà trái lại còn bám vào bề mặt nước, càng cháy càng mãnh liệt.

Lúc này kết giới hơi nước này có thể diệt được lửa rượu, nhưng bây giờ trái lại, nó lại trở nên rườm rà phiền toái, dẫn lửa đốt thân ta, có lẽ Thiên Hậu dựa vào việc thấy ta biết chút pháp thuật không chế được nước nên đoán định rằng ta là do Thủy Thần sinh ra. Ta liền khép ba ngón tay lại đặt ở trước miệng, lớn tiếng hét to: “Phá!”. Tức thì, bức tường nước theo tiếng hét lập tức vỡ vụn, nước chảy tràn ra tứ phía. Ngọn lửa dầ u vốn dựa vào bức tường nước này vây khốn ta giờ cũng nhứt thời tiêu tán. Nhưng mà mất đi đám lửa cháy hùng hực, thì cũng mất đi bức tường nước để hộ thân. Lúc này khí nóng của dầ u sôi lửa bỏng vòng quanh luân bàn bát quái lập tức cuộn cuộn kéo đến, làm cho ta trong phút chốc toàn thân đau đớn, giống như bị roi quất vào người, giữa linh đài có một làn hơi nước từ từ bay ra, trong nháy mắt đã bị hỏa khí nuốt trọn, bốc lên không dầ u vết.

“Khụ, khụ, khụ khụ...”, ta ngã sụp xuống mặt đất, tay ôm lấy ngực, chẳng có cách nào không chế tiếng ho khù khụ phát ra, cuối cùng gắ ng sức ngưng thần một lúc mới có thể mở miệng nói: “Thiên Hậu... Thiên Hậu nếu bây giờ Thiên Hậu thiêu đốt linh nguyên ngũ tạng của ta, sợ là... sợ là cũng sẽ giết luôn con của Hỏa Thần!”.

Sắc mặt Thiên Hậu bỗng trở nên kinh hãi: “Người nói cái gì?”.

Ta run rẩy giơ tay lên, chỉ vào ánh đường giữa hai hàng lông mày: “Chỗ này có nguyên tủy của Nhị điện hạ thành hình... Không ngoài... Không ngoài mười năm... Mười năm...”.

“Không thể nào!”, Thiên Hậu giận dữ quát to một tiếng, cắt ngang lời ta.

Ta yêu ớt nhếch cao khóe miệng, cô hé một nụ cười: “Tại sao... Tại sao lại không thể? Ta và Hỏa Thần... đã song tu... song tu rồi”. Thiên Hậu đứng ở giữa trung tâm ngọn lửa bập bùng chòn vòn lên xuống, sắc mặt sa sầm, hai tay nắm chặt, không biết là tức giận, là phẫn nộ, là kinh hoàng hay nghi hoặc.

Ta liếm liếm đôi môi khô nứt nẻ, thêm vào một câu: “Nếu như... nếu như không tin, sao không đến kiểm... kiểm tra nguyên linh của ta...”.

Người thường có câu, hổ dữ cũng không ăn thịt con, nhưng không biết hổ dữ có ăn thịt cháu nội hay không. Có điều, thế lửa xung quanh quả thực có yêu đi một chút, ta thở mạnh một hơi. Chỉ thấy Thiên Hậu lập tức bước qua ranh giới của bát quái lưỡng cực, đến bên cạnh ta ngò ì xồm xuống, đưa tay ra kiểm tra mạch tượng nguyên linh ở giữa cổ tay ta: “Tên yêu nghiệt nhà ngươi, dám dụ dỗ Húc Phượng...”.

Ta cup mắt căm rắng, dùng toàn bộ sức lực tung ra một chưởng, lòng bàn tay của ta đối diện trực tiếp với lòng bàn tay của Thiên Hậu. Lửa có thể đốt nước, nhưng ta không tin nước không thể khắc lửa. Ta đường đường chính chính là một tinh linh, ghét nhất là có người lại gọi ta là “yêu”!

Chưởng phong của ta vạch ra một đường vòng cung trắng lóa như tuyết tạnh mãnh mẽ vô cùng, giống như tia sáng lóe lên từ thanh kiếm sắc bén mang theo sát mết ngàn cân, uy lực cực lớn tấn công về phía Thiên Hậu. Thứ mà chưởng phong của ta tung ra chẳng phải là gì khác, đó chính là Cực địa chi băng Tam Cửu chi bảo⁽³⁾. Dao băng sắc nhọn trực chỉ huyết Lao Cung trong lòng bàn tay Thiên Hậu đâm tới.

Thiên Hậu biến sắc, muốn thu tay phải lại nhưng đã không còn kịp nữa. Trong khoảnh khắc ấy, đất trời dường như tĩnh tại, chỉ nghe bà ta đột nhiên mở miệng lầm rầm niệm chú, từ lòng bàn tay phải một ngọn lửa vụt bốc lên, rồi chậm rãi nở ra từng cánh như một đóa sen hồng.

Hồng Liên Nghiệp Hỏa!

Ta vội vàng thu tay lại, trong nháy mắt suýt chút nữa đã chạm phải lòng bàn tay của bà ta, vì vội vàng thu tay ra chưởng về, nên ta lại bị toàn lực của bản thân vừa phóng ra đẩy lùi ba thước, chân động đến mức lòng ngực quay cuồng, chẳng biết xương khớp có vỡ vụn ra hay không nữa.

Thiên Hậu chỉ bị chưởng phong đao băng của ta trượt qua lóc đi một mảng da trong lòng bàn tay. Bà ta bịt dòng máu tươi vừa tràn ra từ lòng bàn tay phải, đột nhiên đứng dậy, mặt mày nhăn nhó, hậm hực nạt nộ: “Yêu nghiệt! Ngươi mà dám vọng tưởng sát hại bản thân! Đúng là không biết tự lượng sức mình! Hôm nay chính là ngày ngươi hồi phi yên diệt, ngũ linh câu tán”.

Quan Âm nương nương, Phật tổ gia gia! Giữa lãnh ranh giới mỏng manh của sự sống và cái chết, ta chỉ có chút oán hận Phật Thích Quân, nếu không phải hắn nói với ta rằng song tu có thể sinh ra oa oa, ta cũng sẽ không nghĩ ra một hạ sách như thế, liệu linh hồn thoát ra những lời bịa đặt lừa Thiên Hậu tới gần để giết bà ta.

Có lẽ sau khi bị thiêu ché[́]t, ta còn có thể hy vọng lưu lại một chút
hồ[̀]n phách đé[́]n chỗ Diêm Vương lão gia luân chuyển một phen,
đầ[̀]u thai làm một phàm nhân thấ[́]p kém. Giờ thì xem ra ta sắ[́]p bị
hôi phi yên diệt rô[̀]i.

Chương 17

Thiện ác một đường

***Ta kinh sợ, mở choàng hai mắt, chỉ thấy từ ngực
Phượng Hoàng bắt thành linh mọc ra hai bông hoa tuyết
óng ánh, một dòng máu đỏ tươi tràn ra đang từ từ nhuộm đỏ
chúng...***

I

Giữa lòng bàn tay Thiên Hậu, Hồ`ng Liên Nghiệp Hỏa bốc lên bùng bùng dữ dội như gió lốc, ta vừa liếc mắt nhìn thì những tia sáng chói chang ấy chiếu thẳng vào làm hai mắt ta bỏng rát như kim châm. Ta theo bản năng khép chặt hai mí mắt khô ráp lại, một luồng gió mạnh quạt vào giữa trán, giật bung búi tóc trên đầu làm tóc bay tán loạn, giờ thì chỉ dùng tai nghe âm thanh để phân biệt vị trí, Thiên Hậu đã giương bàn tay phải lên đánh trực diện vào huyệt Bách Hội trên đỉnh đầu của ta.

Giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc, thì đột nhiên nghe thấy một tiếng gào thảm thiết: “Cầm Mịch!”.

Ta dồn sức ngẩng đầu lên, chỉ thấy một người xuyên qua ánh lửa ngút trời đứng ở chỗ cách đó khoảng mười bước, khắp nơi hỏa thế cuộn cuộn, tràn ra rợp trời kín đất, vậy mà đối với người kia lại giống như đi vào chốn không người. Năm giác quan của ta đã mất dần, chỉ có thể mơ mơ hồ hồ nhìn thấy một hình dáng cao vút, không phân biệt rõ là người nào, trong朦胧 lung mờ màng chỉ

cảm thấy tiếng hét kia luôn luôn kinh hãi giống như đã mất đi ba hồn sáu phách.

Thiên Hậu trước mặt ta cấp tốc quay người lại: “Húc...!”, lời còn chưa dứt, thì thấy thấp thoáng một tia sáng mỏng mảnh vụt qua, bắn trúng vào sau lưng đang để ngỏ không được che chắn của bà. Đi kèm với một tiếng kêu thốt lên khổ vang lên, Thiên Hậu bị chấn động kịch liệt bởi một sức mạnh khủng khiếp nào đó, ôm ngực, phun ra một ngụm máu tươi.

Theo bản năng, bà ta thu chưởng lại bảo vệ tâm mạch, Hồn Liên Nghiệp Hỏa đang đè nặng trên đầu ta trong phút chốc cũng mất đi, cảm giác bức người ngạt thở đoạt mệnh cũng tiêu tán, ta nhẹ nhõm thở ra một hơi dài, rồi nheo mắt nhìn đôi mắt phượng vừa nhỏ vừa dài ở chỗ xa xa kia trong chốc lát mới mang máng nhận ra người vừa đến, trái tim gò bó vừa mới được thả lỏng trở lại bình thường trong chốc lát, giờ đây lại bị xách lên, lời nói âm u đáng sợ của người này lúc sáng sớm vẫn còn vang vọng bên tai: “Cầm Mịch, ta nghĩ, rồi có một ngày nào đó ta sẽ giết nàng”.

Xem ra, ta hôm nay chung quy cũng phải chết dưới tay hai mẹ con hắc n... Trái tim ta như bị hạ một đường, cô nhìn con đau đớn trong lồng ngực, phong bế mười hai kinh mạch, ba trăm sáu mươi mốt huyết trong cơ thể, bế khí thu hơi thở, dứt khoát nhanh gọn cắn phập hai hàm răng, cắn vào phần thịt bên trong miệng, tức thì, một mùi máu tanh tỏa khắp trong miệng, một dòng chất lỏng ấm ấm theo khóe miệng chảy ra. Ta nhú chặt lông mày, cánh tay vốn đang chống một nửa ở trên mặt đất giờ mất luôn lực chống đỡ cuối cùng, thân thể ta đổ sập, cuối cùng cũng rơi vào trong chốn trần ai, thỏa mãn ý nguyện của hai người.

Ta chết rồi.

Một lúc lâu, yên tĩnh đến dị thường.

“Cảm Mịch?”, Phượng Hoàng khẽ hỏi một tiếng nhưng dường như không phải là hỏi, mà giống như bị một hơi thở chen ngang nơi cổ họng, chỉ phát ra những tiếng mỏng mảnh nhẹ bay tựa hồ như hư vô vậy. Sau khoảnh khắc lặng im, nghe thấy hắn lại dùng giọng nói nhẹ bằng: “Mẹ giết nàng rồi”. Tuy đây chỉ là một câu trần thuật bình thường chẳng có sóng to gió lớn, cũng chẳng có chút gì là khí thế mãnh liệt, nhưng lại mang theo ý lạnh buốt người, thấm ngấm vào tận xương tủy mà cần quét. Khiến một kẻ giả chết như ta, trên cánh tay cũng suýt chút nữa thì nổi hết cả da gà.

Thiên Hậu ho một tiếng, không biết do bị thương hay là chợt dạ, trong âm điệu có phần bất ổn, nhưng chỉ lát sau bà ta đã trấn tĩnh tinh thần, nổi giận quát: “Người vì một con yêu nghiệt như thế mà dám ra tay với cả thân mẫu của mình?”.

Ta cảm thấy xung quanh không còn hơi nóng như thiêu như đốt đến độ không chịu nổi nữa, mà trái lại có chút gió mát nhẹ nhàng thổi qua, chẳng hiểu có phải là lửa đã tắt hay không. Thân thể ta lắng xuống, thần trí cũng từ từ hồi phục lại sự minh mẫn. Lúc này ta mới nhanh chóng hiểu ra, thứ vừa rồi bắn trúng vào lưng Thiên Hậu chính là một cọng lông vũ của Phượng Hoàng. Như thế mà nói thì Phượng Hoàng ngược lại đã cứu ta, còn không ngại vì điều này mà làm tổn thương Thiên Hậu... Ta nhất thời không tránh khỏi có chút khó hiểu...

“Phải. Con vì nàng mà ra tay, nhưng mục đích chẳng qua chỉ là ngăn cản.” Giọng nói vẫn như trước kia, như nước chảy ngọc rơi, chỉ là giờ đây thêm phần trống rỗng hắt hẫng như người ta đào khoét vào khoảng không. “Còn mẫu thân, vì có gì mà ra tay độc ác đến Cảm Mịch vào chỗ chết như vậy?”.

“Tránh ra!” Lời nói của Phượng Hoàng lạnh lùng đến mức làm người ra kinh sợ.

“Ngươi...!” Thiên Hậu hít một hơi thật sâu, giọng như khí đã đến cực điểm. “Thái độ của ngươi là gì vậy? Ngươi nói chuyện với mẫu thân của mình như vậy sao? Huống hồ nữ yêu này giao hoạt lắm mưu nhiều kế, ai biết là nó có giả chết hay không?”

Ta cả kinh, vốn muốn mượn cách giả chết để tránh qua kiếp nạn này, nhưng nếu bà Thiên Hậu độc ác đa nghi kia sợ ta giả chết lại bồi thêm một chương nữa, như vậy thật sự là một mệnh... ô hô... thôi rồi. Ta đang nghĩ như vậy, thì nghe trên đỉnh đầu tiếng Thiên Hậu rít lên lạnh buốt: “Đã chết rồi, cái xác này giữ lại còn có tác dụng gì”. Một luồng nghiệp hỏa nóng rực lại một lần nữa nhả vào ta bổ tới.

Phượng Hoàng lại không đáp lời. Ta chỉ cảm thấy luồng không khí xung quanh có sự thay đổi, trong chốc lát, cát bay đá cuộn, cuộn phong gào thét. Tuy không mở mắt, nhưng ta dường như có thể nhìn thấy Phượng Hoàng tóc bay tán loạn, vạt áo choàng mở toang bay phấp phật, đứng ở chính giữa tâm gió, mặt mũi lạnh băng, hai mắt sụp xuống, hai tay từ từ chắp lại, đôi môi mỏng mím chặt, đầu lưỡi niệm chú. Và chỉ trong giây lát, chú ngữ kia mang theo kim quang chói mắt, có một đường sáng loáng như ánh mặt trời mới mọc vùng thoát ra khỏi màn đêm u tối phóng thẳng về phía Thiên Hậu.

Thiên Hậu có lẽ không bao giờ ngờ tới Phượng Hoàng sẽ thật sự ra tay với mình như vậy, chỉ khi cảm thấy có một luồng khí chạm đến đỉnh đầu, bà ta mới nhanh nhẹn thu hồi nghiệp hỏa, dựng lên một kết giới để ngăn cản, cùng lúc đó, không hiểu là do bản năng hay là bị hành vi của con trai làm cho tức giận, liền tung ra một chương nghênh tiếp.

Tuy nhiên cường lực này không đủ để gây tổn thương cho Phượng Hoàng, trái tim ta lại trĩu xuống, một cơn đau cắt da cắt thịt từ vai trái không hiểu sao bỗng kéo đến, trong phút chốc đầu óc ta trở nên trống lóa.

“Đồ Diêu!”, Phượng Hoàng và Thiên Hậu hai người đang cùng nhau đấu pháp, trong tiếng linh lực hùng mạnh va đập vào nhau kêu chát chúa, bất ngờ có một giọng nói trầm thấp xen vào. Chủ nhân của thanh âm ấy dường như không thể tin nổi, lại dường như thất vọng vô cùng. Người đó không phải là ai khác mà chính là Thiên Đế.

Thiên Hậu có lẽ đã phân tâm, chỉ nghe “à ưm!” một tiếng, chẳng biết đã bị pháp lực mạnh mẽ của người nào đó tấn công, thân thể bắn ra xa. Ta ngửi thấy mùi hơi nước ẩm ướt.

Cùng lúc đó, thân thể giả chết lạnh ngắt cứng đờ của ta rơi vào một vòng tay ấm áp, đôi tay mát lạnh dịu dàng ve vuốt gương mặt ta, nói như trong cơn mê: “Mịch nhi... Mịch nhi...”. Ô, là cha Thủy Thần. Phượng Hoàng dường như cũng tiến lại gần, chỉ là hơi thở có chút rối loạn, không nói một lời.

Ta cảm thấy bên cạnh mình hình như còn có hơi thở của một người nữa, đều đều chậm rãi, thanh nhã mềm mại. Ta đang phỏng đoán xem đây là người nào, liền nghe hắc hắc mở miệng nói: “Tiên thượng đừng vội, hình thể Mịch nhi vẫn còn chưa diệt, với lại thời gian chưa dài, hồn phách chắc vẫn còn chưa tan hết, huống hồ con biết Mịch nhi có một...”, sau một lát cân nhắc, cuối cùng hắc hắc dùng cách lặng im để thay thế cho lời của nửa câu sau còn chưa nói hết. Thì ra là Tiểu Ngự tiên quan, chỉ là tại sao trong chốc lát, mọi người lại tập trung đầy đủ hết ở đây như vậy?

Một giọt, hai giọt, ba giọt, có ba giọt nước mát lạnh rỉ ra rớt xuống bên má ta, trong đó có một giọt rơi trên môi ta, thuận theo khe hở giữa môi ngấm vào trong miệng, mặc dù mùi máu trong miệng ta vẫn còn tanh nồng, nhưng đầu lưỡi vẫn nếm được vị mặn mặn của giọt nước, không biết ai đã vì ta mà rơi lệ? Tuy tổng cộng chỉ có ba giọt nước, nhưng nó lại khiến cho lòng ta có một cảm giác vui vẻ, chẳng thích hợp gì với hoàn cảnh hiện tại, bản thân ta cũng cảm thấy kỳ lạ.

Ta đang do dự không biết có nên tiếp tục giả chết nữa hay không, thì đột nhiên lại nghe thầy Thiên Đế từ nãy đến giờ vẫn lặng im bây giờ mới cất giọng trầm trầm nói: “Nhiều năm qua, ta vẫn luôn tự nhủ với mình rằng, nàng chẳng qua tính tình có hơi nóng nảy một chút, lời nói không khoan dung, nhưng tâm địa tuyệt không xấu... Nếu không phải hôm nay Nhuận Ngọc nhận được tin cấp báo vội vã gọi ta trở về, nếu không phải chính mắt ta nhìn thấy... ta chưa từng nghĩ, nàng lại độc ác tàn nhẫn như vậy! Đồ Diêu, nàng giờ đã là Thiên Hậu chí tôn, vậy mà vẫn còn chưa thấy đủ, những thứ này, là vì cái gì?”.

Thiên Hậu bị cha đánh văng ra xa, có lẽ thương thế cũng không nhẹ, ta nghe thấy bà ta ho ra một ngụm máu tươi, cười vang một tiếng, vô cùng thâm trầm, giống như người lúc trước bị nghiệp hỏa thiêu đốt không phải là ta mà chính là bà ấy.

“Bệ hạ hỏi ta vì sao ư? Ha ha, ta cũng muốn biết là vì sao... Đúng ở vị trí Thiên Hậu chí tôn thì thế nào? Hình ảnh của ta đã bao giờ từng tồn tại trong trái tim bệ hạ dù chỉ là thoáng chốc? Đồ Diêu tuy là thần, nhưng so với các nữ tử bình thường khác trong thiên hạ thì cũng chẳng có gì khác nhau, điều ta muốn chẳng qua chỉ là yêu một cách toàn tâm toàn ý mà thôi... còn bệ hạ... trong mắt bệ hạ ngoài người kia ra, bệ hạ có từng nhìn thấy một chút may mắn người khác hay không?”. Thiên Hậu cười tự giễu: “Đến cả một con cá chép

hồ`ng tinh hèn mọn thấ`p kém như vậy, chỉ vì có bóng lưng tương tự như người kia mà bệ hạ lại có thể bô` thí cho nó tình thương yêu trong suô`t cả năm trời! Bệ hạ có từng nghĩ đế`n ta? Có từng nghĩ đế`n cảm xúc của một người làm thê tử... có bao giờ hiểu được nỗi bi ai của một người luôn bị người mà mình yêu vĩnh viễn không đế` ý đế`n?”.

“Mẫu thân...” Là giọng của Phượng Hoàng, chấ`t chứa nỗi bi thương.

Thiên Hậu vừa nghe Phượng Hoàng gọi đột nhiên ngữ điệu lại trở nên tàn nhẫn: “Cầm Mịch, con yêu nghiệt này, dung mạo hoàn toàn giô`ng với người kia, bản thâ`n nhấ`t định phải trừ khử nó. Không thể đế` nó giô`ng như Tử Phân năm xưa, gây tai họa cho Thiên Giới, mê loạn chúng nhân tâm!”.

Cha vẫn đang vận khí đế` hộ thể cho ta, lúc này đột nhiên nhẹ nhàng nâng “thi thể” của ta đặt vào lòng Tiểu Ngư tiên quan, chỉ dặn dò một câu: “Bảo vệ hồ`n phách cho Mịch nhi”.

“Dạ.” Tiểu Ngư tiên quan đỡ lấ`y ta, vận chân khí lên bao bọc ba hồ`n sáu phách của ta. Hơi thở của hắ`n nhỏ nhẹ ôn hòa, chỉ truye`n vào trong cơ thể của ta trong chồ`c lát, vậy mà đã khiế`n ta cảm thấ`y ngực mình không còn đau đốn gì.

“Giế`t người ta yêu, giế`t con gái ta! Thù này không đội trời chung!” Giọng nói của cha âm u lạnh lẽo, ý định giế`t người lộ rõ. Chỉ trong nháy mắ`t, hàn băng lạnh thấ`u xương, một trận tuyết lớn ùn ùn kéo đế`n che phủ đấ`t trời tung bay mù mịt, chỉ nghe thấ`y cha tung ra ba chương liên tiế`p, chương phong càn quét. Thật không thể ngờ được một người lòng dạ từ bi, lãnh đạm với vạn vật trong thiên hạ như cha cũng có những thời khắ`c lửa giận ngập trời như vậy, ta nhấ`t thời sững sờ`t.

Không ngờ sau khi ba chương của cha tung ra, ngoài tiếng kêu đau đớn của Thiên Hậu phát ra, ngay sau đó còn nghe thấy tiếng rên rỉ của Phượng Hoàng.

“Tiên thượng... khụ... moi thù của tiên thượng, Húc Phượng nguyện thay mẫu thân gánh chịu... chỉ xin giữ lại tính mệnh cho mẫu thân của con...” Ta kinh sợ, mở choàng hai mắt, chỉ thấy từ ngực Phượng Hoàng bất thành linh mọc ra hai bông hoa tuyết óng ánh, một dòng máu đỏ tươi tràn ra đang từ từ nhuộm đỏ chúng...

“Mịch nhi...”, ta chỉ cảm thấy trong tai mình ong ong, Tiểu Ngư tiên quan đã nói những gì ở bên tai ta, ta hoàn toàn không hiểu.

“Húc Phượng!”, Thiên Đế thi pháp chấn hai bông hoa tuyết nhuộm máu, đưa tay đỡ lấy Phượng Hoàng lúc này sắc môi đã trắng bệch, hao hết khí lực, mắt nhắm hôn mê. Rồi Thiên Đế trừng mắt phẫn nộ nhìn sang Thiên Hậu đang ở bên cạnh: “Tử Phân đúng là do ngươi làm hại?”, trong giọng nói trầm thấp có chút run rẩy thoáng qua không dễ nhận ra. “Người đâu! Áp giải Thiên Hậu vào Bì Sa lao ngục! Tước bỏ hậu vị, vĩnh viễn không được tái nhập thân tịch!”.

2

“Cầm Mịch...”

“Cầm Mịch.”

“Cầm Mịch?”

“Cầm Mịch!”

Mực rơi vào nước, từng giọt từng giọt viên tròn đậm đặc không thể hòa tan, luôn có hình bóng mơ hồ của người nào đó lẫn khuất đâu đây, cô xua đi mà không được. Trên gương mặt của bóng hình mờ ảo ấy các cách biểu hiện tình cảm cứ luân phiên thay thế như hình ảnh trên chiếc đèn kéo quân vậy, lúc thì lạnh lùng kiêu căng, lúc thì dờ khóc dờ cười, lúc thì nghiến răng nghiến lợi, lúc lại rơi lệ bi thương. Cho dù ngữ điệu có đổi thay, nhưng điều nói ra rõ ràng không thay đổi, từ đầu đến cuối chỉ có hai chữ tục danh của ta - “Cầm Mịch”. Mỗi khi ta muốn nhìn rõ dung mạo của người này, thì hình ảnh ấy lại nhanh chóng tan biến mất, tung tích khó tìm...

“Mịch nhi, Mịch nhi.” Có người vỗ nhẹ trên má ta, ta đột ngột mở choàng mắt, mồ hôi nhễ nhại, áo sau lưng ướt đầm dính chặt vào người, lồng ngực vẫn đập thành thịch, nhịp đập rối loạn, hơi thở bất định.

“Có phải là lại gặp ác mộng không?” Cha Thủy Thần đưa bàn tay mát lạnh xoa nhẹ lên má ta, mang đến một luồng gió nhẹ, làm cho cảm giác khô nóng trên thân thể ta trong chốc lát bị đẩy lùi.

“Đừng sợ, đừng sợ, cha ở bên cạnh con đây”, cha ngồi ở mép giường nghiêng người ôm lấy vai ta, nhẹ nhàng vỗ vỗ ta giống như ta chỉ là một đứa trẻ lên ba vậy, cử chỉ ấy vô cùng giản đơn, nhưng khiến ta cảm thấy rất dễ chịu.

Từ khi ta bị Thiên Hậu dùng nghiệp hỏa đả thương tâm phế, sau khi giả chết rồi lại giả làm cái xác cứng đờ tỉnh dậy, mấy ngày liền cha không quản ngại vất vả chăm sóc ta, tự tay sắc thuốc rồi cho ta uống chứ không nhờ đến người khác, mỗi lần ta giật mình tỉnh giấc từ trong mộng, cha luôn là người an ủi vỗ về ta mà không ngại phiền hà. Cho đến khi tinh thần, khí sắc của ta tốt hơn một chút, cha mới cho phép Tiểu Ngư tiên quan đến thăm bạn với ta. Mỗi lần Tiểu Ngư tiên quan đến, hắn thường nắm tay ta ấm áp,

truyền một chút chân khí ngưng thần điều trị cho ta, trong ánh mắt không che giấu được sự xót thương đau đớn, trước khi đi lúc nào cũng bịn rịn không rời, bước một bước ba lần ngoái lại. Hai mươi bốn vị phương chủ cũng đến thăm ta vài lần, tuy nhiên sắc mặt cực kỳ khó coi. Thậm chí có một lần, tiên thị canh cửa báo Thiên Đế và Nguyệt Hạ tiên nhân cùng đến thăm ta, nhưng cha lại lấy lý do “tiểu nữ thân thể vẫn còn yếu” để từ chối.

Những việc này đối với ta đều là những thử nghiệm hoàn toàn mới mẻ. Trước đây, lúc ở trong Thủy Kính, ta do tu luyện nên thỉnh thoảng cũng bị sá khí⁽¹⁾ hoặc bị tẩu hỏa thường làm cho thân thể yếu ớt vài ngày. Lão Hồ bao giờ cũng vậy, sau khi ta hồi phục được nhiều ngày rồi mới lật đật đặt đến ngắm nghía tỉ mỉ sắc mặt vàng như sáp của ta, đưa cho ta mấy thứ thảo dược thôi miên an thần chẳng ăn nhập gì cả. Còn lần bị sá khí gần đây nhất là lúc đang ở nhờ tại Nhân Duyên phủ, đêm đó Nguyệt Hạ tiên nhân tặng cho ta cả một phòng toàn xuân cung đồ, hôm sau, Hồ Ly tiên nhìn thấy hai hốc mắt ta thâm quầng, thì vui mừng rộn rã hỏi: “Mịch nhi đêm qua ngủ ngon không? Có phải bị mấy quyển xuân cung đồ này làm cho lòng xuân nảy nở rồi không? Tốt lắm, tốt lắm”, nói xong liền xoa tay, nở nụ cười mãn nguyện, rồi lại cầm tay ta lời lẽ chân thành, tình ý sâu xa nói: “Tư xuân có thể làm cho gân cốt mạnh khỏe, kéo dài tuổi thọ”. Tuy rằng ta vẫn còn chưa kịp xem mấy cái gọi là “bí tàng trân bản chi đồ”⁽²⁾, thế nhưng cũng không muốn làm đứt đoạn niềm vui sướng đang trào dâng cuộn cuộn của lão, ta liền ngoan ngoãn im lặng mặc nhận giống như ý lão nói.

Cứ thế, ta tự sinh tự diệt hơn bốn ngàn năm qua như một loài cỏ dại, lâu rồi cũng thấy quen nếp và dễ chịu, chẳng cảm thấy có chỗ nào không ổn cả. Giờ lại có thêm cha Thủy Thần và một vị hôn phu nhẹ nhàng nâng niu ta trong lòng bàn tay, hết lòng che chở cho ta,

cảm giác mới mẻ này khó tránh khỏi khiến ta cảm thấy kỳ thực cảm giác được nếm trải cái chết một lần cũng không tệ.

Tuy rằng cơ thể ta ngày càng khỏe lên, dần dần hồi phục, nhưng cơn ác mộng không rõ ràng kia vẫn chưa kết thúc, cái bóng người nhìn không rõ mặt ấy cứ hễ khi ta vừa nhắm xuống gối liền chồm vờn xuất hiện trong giấc mộng, chẳng biết là duyên cớ gì.

Hôm nay, sau khi cha đút cho ta uống hết bát thuốc, liền đưa cho ta một thanh vũ khí, hình dáng trông giống như một chiếc lá liễu, dài nhỏ mỏng nhọn, cả hai bên lưỡi dao đều sắc bén, hàn quang lấp lấp, nhìn kỹ quả thực sáng lóng lánh.

“Con dao này là do Dục Thánh Huyền Băng làm ra, lúc rèn dao, cha đã lấy một nửa tu vi trong cơ thể tấn luyện trong đó, Mịch nhi hãy giữ nó bên người, nếu gặp phải kẻ xấu dù sao cũng có một vật phòng thân.”

Một nửa tu vi?

Cha nói đến chuyện một nửa tu vi mà cứ nhẹ như lông hồng, giống như chẳng có gì đáng kể vậy, còn ta lại trợn tròn mắt vô cùng kinh ngạc. Cha vì để bảo vệ ta chu toàn, đã không tiếc bỏ đi một nửa tu vi của chính mình. Thảo nào gần đây, sắc mặt cha trắng bệch, ngay cả chút hồng hào phơn phớt ngày xưa cũng chẳng thấy đâu nữa. Một lần mà mất đi chừng ấy linh lực nhất định là khiến cha đại thương nguyên khí, nói không chừng đến cả nguyên thần cũng bị tổn thương chút ít...

“Cha, tương lai Mịch nhi nhất định sẽ ngoan ngoãn hiếu thuận với cha. Sau một hồi lâu kinh ngạc, ta cũng không biết nói gì cho phải, chỉ mong bản thân tương lai sau khi tu nhập tiên tịch có thể báo đáp cho cha Thủy Thần.”

“Đồ` ngô` c.” Cha sờ sờ lên trán ta, cười điề`m đậm, thanh nhã.

Đế`n đêm, cha cuô`i cùng cũng chịu nghe theo lời khuyên của ta đi nghỉ sớm. Ta nằ`m trên giường trở mình trắ`n trọc, sau khi nhét con dao bằng hình lá liễu vào trong người, liề`n lắ`y từ dưới gô`i ra một vật ánh vàng rực rỡ, nghe nói là vật cũng có thể phòng thân, đó chính là Hoàn Đế` Phụng Linh quý giá của Phụng Hoàng, ta nhìn ngắ`m sắ`c vàng rực rỡ á`y hô`i lâu. Không biế`t Điểu nhi kia bây giờ ra sao, những người đi lại thăm viế`ng ta đế`u không hê` nhắ`c tới hắ`n, ta cũng không tiện thăm dò, mà trong phủ của cha phầ`n đông đế`u là nam tử tiên thị, hầ`u như chẳng thắ`y một tiên nga thích nói chuyện phiế`m nào, vì vậy từ lúc ta bị thương đế`n nay, hoàn toàn không biế`t Phụng Hoàng bị thương đế`n giờ đã đỡ hay chưa.

Ta do dự một lúc, về` tình về` lý mà nói thì có lẽ phải nên đế`n thăm hắ`n.

Ta đứng trước cửa Tê Ngô cung một hô`i, quyế`t định không bảo tiên thị trông cửa thông báo, hôm á`y cỗ hống ta bị tổn thương đế`n bây giờ nói chuyện vẫn còn chút đau đau, mắ`t lời lẽ thông báo đương nhiên không tiện lợi bắ`ng leo tường mà vào. Ta làm thư đồ`ng ở Tê Ngô cung một trăm năm, địa hình ở đây đã quá quen thuộc. Ta liề`n tìm một chỗ yế`u của kế`t giới, từ bên trên trực tiế`p trèo vào, một đường đi tắ`t tới thẳng phía ngoài tấm điện của Phụng Hoàng.

Ta vịn vào chấ`n song cửa sổ hướng mặt vào trong nhìn khắ`p một lượt, chỉ thắ`y trong tâ`ng quang ảnh mờ lung lớp màn chướng kéo lê trên đấ`t, Phụng Hoàng mắ`t nhắ`m mảy chau nằ`m ở trên giường, hai tay đan chéo vào nhau đặt trên ngực, đầ`u ngón tay trắ`ng bệch, các mắ`u tay nhắ`p nhô`nhè`nhẹ, dường như đang muô`n nằ`m lắ`y vật gì đó, khuôn mặt gầ`y sọ`p đi. Hắ`n nằ`m ở giữa đồ`ng chấn mây đệm gắ`m mê`m mại, có chút cảm giác giố`ng

như là một thư sinh nho nhã tay yếu chân mềm, trối gà không chặt, khiến người ta phát sinh ảo giác như muốn bảo vệ, chăm sóc hắn.

Đang muốn đẩy cửa bước vào trong, lúc này ta mới nhìn rõ ở bên giường vẫn còn một người đang ngủ, bất giác dừng chân. Người nọ quay lưng về phía ta, thân hình yếu đuối, trên tay cầm một chiếc khăn lụa đang dịu dàng lau đi những giọt mồ hôi trên trán Phụng Hoàng. Người đó không phải ai khác, chính là Tuệ Hòa công chúa của Điều tộc.

Đêm càng khuya, sương rơi càng nặng, như sợ Phụng Hoàng bị lạnh, nàng cẩn thận tỉ mỉ cầm đôi bàn tay của Phụng Hoàng đang lộ ra ở bên ngoài nhét vào trong chăn ấm. Thật đúng là tận tình chăm sóc.

Đột nhiên, trong cơn mơ Phụng Hoàng bỗng đưa tay ra, túm được bàn tay phải của Tuệ Hòa, có lẽ lực túm quá mạnh khiến Tuệ Hòa rên khẽ vì đau. Đôi môi Phụng Hoàng khẽ mấp máy, không biết nói câu gì. Chỉ thấy Tuệ Hòa sốt ruột cứng đờ, ngơ ngác ngác. Nhưng chỉ trong chớp lát đã vội phục trở lại, để mặc Phụng Hoàng nắm lấy tay nàng, nàng đưa bàn tay còn lại nhẹ nhàng đặt lên mu bàn tay của hắn, khe khẽ vuốt ve, Phụng Hoàng từ từ thả lỏng đầu mày đang nhíu chặt.

Lát sau, Tuệ Hòa nói một câu, rồi cúi người xuống...

Hai môi dính chặt vào nhau không rời. Thật lâu...

Ta dụi dụi mắt, đột nhiên cảm thấy cảnh tượng trước mắt có chút gì đó không rõ ràng. Phụng Hoàng khẽ cử động, giống như là đã tỉnh lại. Câu nói mà Tuệ Hòa đã nói trước khi cúi người xuống ta nghe rất rõ, nàng nói: “Muội cũng thích huynh, Húc Phụng”.

Ta men theo đường cũ leo tường ra ngoài, đi đến chỗ bậc thềm dài dằng dặc không thấy điểm dừng trước cửa Tê Ngô cung chông máng xuôi hôì lâu, ngáng đầu ngấm trắng, cảm thấy hôm nay trời đêm thật đen, ánh trăng sao mà chói mắt.

Ta vẫn chưa buồn ngủ, lúc này giữa đất trời bao la không biết có bao nhiêu người vẫn đang còn thức? Nhưng ta biết có một người nhất định vẫn chưa ngủ.

Trong bóng đêm đen kịt, nơi rừng rậm bên ngoài Toàn Cơ cung, Nhuận Ngọc tiên quan nhàn nhã ngả lưng trên chiếc sập bằng trúc, nửa tay phải đỡ lấy đầu, còn khuỷu tay chông ở trên sập, tay trái cầm một cuộn giấy, những con đom đóm thả p đèn, lập lập lờ lờ, nửa mờ nửa tỏ, thoai mái bay lượn xung quanh hắ n.

“Mịch nhi?”, Tiểu Ngư tiên quan chông người ngòì dậy hỏi: “Sao nàng lại tới đây? Trời đêm rất lạnh, nàng bệnh nặng mới khỏi sao lại đi chân trần ra ngoài?”. Hắ n vút cuộn giấy đang cầm lên trên cái sập, đón ta đi đến. Trong lời nói có vài phầ n trách cứ.

Ta cúi đầu nhìn mũi chân đã đỏ hô ãng, lúng túng cử động má y ngón chân, lúc này mới phát hiện mình không đi giày, không biết lúc ra cửa đã quên mang hay là nửa đường rơi má t. Ta còn chưa kịp suy nghĩ rõ ràng, thì đột nhiên cảm thấy thân thể bỗng nhẹ bẫng, hóa ra Tiểu Ngư tiên quan đã bế ta lên, ta hơi hoảng hô t. Một lát sau hắ n đặt ta lên trên sập trúc. Ta lẳng lẫng ngòì im, mặc cho Tiểu Ngư tiên quan cầm lấy hai bàn chân ta nhẹ nhàng xoa nắ n. Cuối cùng hắ n còn kéo bàn chân ta đặt vào lô ãng ngực, không chề bàn chân đi đường dính đầ y bụi bẫ.

“Sao vậy?” Tiểu Ngư tiên quan nhìn ta, khéo dẫn dắt ta mở miệng.

Đôi bàn chân đã ấm lên rất nhiều, ta háng háng cổ họng sau khi bị thương vẫn còn hơi đau, đáp lại một câu không ăn nhập gì: “Tiểu Ngư tiên quan đã từng tiếp xúc da thịt với bao nhiêu tiên nga rồi?”.

3

Tiểu Ngư tiên quan thoáng ngừng tay lại, trên má một vầng ửng đỏ đang từ từ lan ra, háng quay đầu đi húng háng ho, rồi ngoảnh lại ôn hòa nhìn ta: “Việc tiếp xúc da thịt không phải trò đùa, nếu phu thê chưa bái lạy thiên địa và phụ mẫu cao đường, thì không bao giờ được tiến hành lễ này. Nhuận Ngọc không phải hạng người tùy tiện, đã định hôn với Mịch nhi rồi, làm sao lại có thể tiếp xúc thân mật với những tiên nga khác? Chỉ mong mau đến ngày mừng tám tháng sau để đón Mịch nhi về Toàn Cơ cung, từ nay về sau phu thê hai người tương kính như tân, căm sứt ngàn đời”.

Ta ngán ra, theo cách nói của Tiểu Ngư tiên quan, chẳng lẽ đúng là chỉ có nam nữ hôn phối mới có thể song tu? Việc Phượng Hoàng và ta không có hôn phối ước hẹn nhưng đã tiến hành song tu, như vậy mà nói cả hai người đều là những kẻ tùy tiện sao? Nhưng Phốc Xích Quân lại nói phàm là một nam một nữ thì có thể song tu, Nguyệt Hạ tiên nhân chỉ từng nói song tu có thể điề hòa âm dương. Rõ ràng ba người ba cách nói hoàn toàn khác nhau, ta nhất thời không khỏi có chút rối trí, chưa thể rút ra kết luận được.

Tiểu Ngư tiên quan nhìn ta tỉ mỉ, điề m đậm nói: “Mịch nhi duyên có gì mà lại hỏi như vậy? Không lẽ Nhuận Ngọc có chỗ nào không được chu toàn hay sao?”.

Phượng Hoàng hình như cũng không có hôn phối với Tuệ Hòa, ta bỗng nhớ lại cảnh tượng vừa thấy lúc nãy ở Tê Ngô cung, nhú nhú

mày, nhìn đôi mắt trong như nước suối của Tiểu Ngư tiên quan, nói: “Người rất tốt, còn tốt hơn cả tốt. Ta đến để ngắm trăng với người, hôm này chẳng qua chỉ là tiện thì hỏi vậy thôi”.

Tiểu Ngư tiên quan mỉm cười dịu dàng, thoảng như gió nhẹ. Rồi đứng dậy ngồi xuống bên cạnh ta, nghiêng người ôm lấy vai ta kéo sát về phía mình, cúi đầu hôn ta, cảm giác mềm mại trơn mượt như màn đêm, tan ra như đường mật trên cánh môi ta, ước tính sau khoảng thời gian đọc hết một bài thơ dài mới rời ra được, hất cụng trán vào trán ta, chớp mũi nhẹ nhàng chà đi chà lại trên đỉnh mũi ta, khe khẽ thở dài một tiếng như có như không vậy. Sau đó hất ngửa người ra sau chống hai tay xuống sập, ngồi sánh vai bên ta, ngẩng đầu nhìn ánh trăng tràn ngập trên bầu trời, cười nói: “Nhuận Ngọc hôm nay mới biết ánh trăng không hẳn là lạnh lẽo”.

Đêm lạnh như nước, những con đom đóm nhỏ xíu tập nấp tập nấp bay lượn lòng vòng quanh bọn ta như những chiếc đèn lồng, nhẹ vỗ cánh, hữu thanh thăng vô thanh càng khiên cho sự tĩnh mịch của đêm thêm phần sâu lắng. Mí mắt của ta trùng xuống, ngáp một cái, rồi dựa vào cánh tay Tiểu Ngư tiên quan an nhiên đi vào giấc mộng...

Khi trời hưng sáng, cũng là lúc Mão Nhật tinh quân và Dạ Thần hoán đổi nhiệm vụ, ta mới tỉnh lại sau giấc ngủ no nê. Bên ngoài rừng tối, Tiểu Ngư tiên quan thăm hỏi Mão Nhật tinh quân dăm câu ba điều xong liền tiễn ta về Lạc Tương phủ.

Tiểu Ngư tiên quan sau khi đưa ta về, nhìn thấy ta đi vào trong phủ rồi mới dần dần bay đi. Ta đứng nhìn theo hất bay đi xong, mới đẩy nhẹ cánh cửa bước vào, liền thấy trong viện một đám tiên thị chân tay luống cuống vây quanh một góc tường. Ở chính giữa đám đông có một cái bóng xanh mượt mà, nước mắt giàn giụa đang bám vào cây cột gần cửa, gào khóc thảm thiết: “Mịch nhi tâm can⁽³⁾”.

của ta ơi! Ta ngày ngóng đêm trông, chỉ mong được thấy mặt nàng để an ủi nỗi khổ tương tư, ngờ đâu lại nhận được hung tin nàng đã hương tiêu ngọc vẫn! Không ai được ngăn cản ta hết! Vì tình yêu của mình ta quyết chết theo Mịch nhi. Ta muốn lấy cái chết để bày tỏ rõ ràng chí nguyện của ta”. Nói xong làm ra vẻ như muốn đập đầu vào cột, hung hăng vô cùng.

Ta nhìn kỹ thì nhận ra đó chính là Phò c Xích Quân đã lâu không gặp.

“Ai nói Mịch nhi đã chết?” Cha Thủy Thôn mặt trầm tĩnh từ nội sảnh bước ra, nhìn thấy Phò c Xích Quân, đầu mày chau lại như có vẻ đau đầu không chịu nổi.

“Không chết, vì sao tiên thượng không cho ta gặp Mịch nhi?”, Phò c Xích Quân vẫn ôm cây cột không chịu buông tay, nước mắt nước mũi lập tức ngừng chảy, đúng là tên Phò c Xích Quân này, nước mắt muốn chảy hay muốn ngừng đều có thể dễ dàng điều khiển theo ý muốn.

“Mịch nhi đã hôn phôi với Dạ Thôn, mong Ngạn Hữu Quân đừng có ở đây ăn nói tùy tiện, phá hủy danh dự của Mịch nhi.” Cha lạnh lùng lên tiếng, rõ ràng đã hơi có chút tức giận.

“Thủy Thôn tiên thượng nói như vậy thật không hợp tình người, Mịch nhi có quyết hôn phôi, ta cũng có quyết đơn phương tương tư.” Phò c Xích Quân dướn thẳng cổ, khí thế lẫm liệt như tráng sĩ hy sinh vì nghĩa lớn.

“Nếu vậy, Ngạn Hữu Quân cứ việc tự trở về mà tương tư đơn phương đi.” Cha phất tay áo nói: “Tiễn khách”.

“Mặc kệ mặc kệ, người ta chỉ muốn thấy Mịch nhi!”, Phò c Xích Quân ôm cây cột đập thùm thụp, hơi có chút càn quấy. Các tiên thị

chung quanh không dám đến gần, đều không biết làm sao cho phải.

“Ngạn Hữu Quân đừng có như trẻ con, liên tiếp mười ngày nay, hôm nào cũng náo loạn àm ĩ như vậy, không sợ làm trò cười cho người khác sao?” Hả? Thì ra Phốc Xích Quân đã đến đây nhiều ngày như vậy, nhưng ta ở trong nội viện lại không hề hay biết gì cả.

“Tâm lòng son sắt của ta nhật nguyệt có thể chứng giám, có gì đáng buồn cười?” Có thể nói Phốc Xích Quân là một kẻ cứng đầu cứng cổ.

Cha là người nhân từ lương thiện chứ không tàn ác như Phượng Hoàng, đương nhiên sẽ không tùy tiện ra tay dùng pháp thuật đô ĩ phó với Phốc Xích Quân. Chỉ thấy cha bóp bóp trán rồi không cần để ý đến quay người trở về sảnh, căn dặn các tiên thị đóng cửa lại, mặc kệ Phốc Xích Quân đi đi lại lại ở bên ngoài.

Tiên thị trong điện có lẽ cũng đã quen rồi, nên một lát sau tự tản đi hết. Ta đẩy cửa bước vào trong viện, Phốc Xích Quân hai mắt sáng rỡ, nhanh tay bỏ cái cột ra nhào tới, vui mừng rộn rã véo véo hai má ta rồi nói: “Ai da da! Còn mê m! Còn ả m! Quả nhiên còn số ng!”.

Ta kéo móng vuốt của hắ n ra: “Không biết Phốc Xích Quân tìm ta có chuyện gì?”.

“Mỹ nhân, người ta nghe nói nàng xảy ra chuyện nên lo lắng đến mức ăn không ngon miệng, ngủ không ngon giấc, bất chấp nguy cơ bị Thủy Thần tiên thượng đày đi trông coi thủy cầu, cũng muốn tự mình đến để nhìn thấy nàng, nàng thử nhìn xem, ta gầy đến mức chỉ còn da bọc xương.” Phốc Xích Quân vén ống tay áo để lộ cánh tay đưa đến trước mắt ta.

Ta cũng phớt lờ hợp chọc chọc vào cẳng tay tròn trĩnh của hắn suy nghĩ một lát nói: “Thon thả thon thả, rất tốt rất tốt”.

Phước Xích Quân chớp chớp đôi mắt, tủi thân nói: “Nàng hờ hững với ta...”. Bỗng nhiên đề tài câu chuyện bị thay đổi: “Mịch nhi, nàng đừng gả cho Dạ Thần có được không?”.

Ta nhất thời có chút phản ứng, không hiểu Dạ Thần và thon thả thì có gì liên quan với nhau, sao bỗng nhiên lại nhắc tới Dạ Thần, ta không lý giải được bèn quay sang hỏi hắn: “Tại sao? Ta không gả cho Dạ Thần thì ai gả cho Dạ Thần? Không lẽ Phước Xích Quân trong lòng ngưỡng mộ, thâm thương trộm nhớ Dạ Thần sao?”.

Phước Xích Quân giật giật hai hàng lông mày: “Chuyện đó sao có thể! Có thâm thương trộm nhớ thì cũng là Dạ Thần thâm thương trộm nhớ Ngạn Hữu ta thôi! Chứ ta đáng vẻ đường đường, phong lưu hào phóng, chỉ cần huơ tay múa chân là có sức hấp dẫn kỳ lạ tỏa ra bốn phía, khiến tình cảm người ta không thể kềm chế được, đó chính là nữ nhân ngưỡng mộ nam nhân ao ước”.

Ta lặng im cố nhìn, tạm thời xem như không nghe thấy gì.

Phước Xích Quân đang ba hoa chích chòe, đột nhiên lại chuyển đề tài xỉ mặt xuống, trình trọng câ m lấy tay ta nói: “Mỹ nhân, nàng nghe ta khuyên một câu, nhất thiết đừng gả cho Dạ Thần!”.

Ta nghe hắn cứ nói đi nói lại chuyện này nên khó tránh khỏi có chút hiểu kỳ: “Nhưng rốt cuộc là vì sao?”. Phước Xích Quân đột nhiên hạ thấp giọng, thì thì thâm thâm ra vẻ thần bí lăm lăm: “Mấy hôm trước ta có quan sát các vì sao trên trời, các vì sao ấy có ánh sáng dị thường, liệt vị có biết. Thiên cơ bất khả lộ, ta chỉ tiết lộ cho một mình nàng thôi”. Ngữ khí của hắn bình tĩnh, lời nói đĩnh đạc: “Hiện tượng thiên văn cho thấy... cho thấy... cho thấy nàng chỉ có thể gả cho ta!”.

Ta đang tập trung chờ nghe hắ n nói rõ đầ u đuôi ngọn nguồ n, ai ngờ cuố i cùng hắ n thình lình tuôn ra một câu như thế , ta sa sầ m sắ c mặt, cười khan hai tiế ng, nói: “Đúng là số tử vi thật thầ n kỳ”.

“Hắ c hắ c, thầ n kỳ phải không.” Phồ c Xích Quân đắ c ý xoa xoa cắ m, mặt mày nhăn nhó nói: “Gầ n đây ta mới học được thuật chiêm tinh của một vị bán tiên chuyên đoán số ở thôn Liên Hoa Cầu, trầ n Xích Thủy, huyện Triề u Mộ dưới thế gian, rấ t là linh nghiệm! Nàng có muố n học thử không?”.

“Không câ n đâu, ta bị trọng thương vừa mới khỏi không thích hợp học đoán mệnh, Phồ c Xích Quân cứ việc giữ lại bên mình từ từ nghiên cứu nhé.” Ta khéo léo từ chồ i Phồ c Xích Quân. Đột nhiên nhìn thấ y từ xa cha đang bung một bát thuố c đế n, rõ ràng là đang tìm ta uố ng thuố c, liề n gạt bàn tay của Phồ c Xích Quân đang nắ m chặt lắ y tay ta ra. Ta cảm thấ y lòng bàn tay có chút dính dính, chợt nhớ tới bộ dạng nước mắ t nước mũi lem nhem của Phồ c Xích Quân lúc nầy, không biế t có phải là đã chạm vào mắ y thứ bẩn thỉu đó không. Ta liề n túm lắ y ô ng tay áo của tên Phồ c Xích Quân đáng ghét lau lau vào đó, rô i nói: “Ta đi uố ng thuố c, Phồ c Xích Quân từ từ đi về , ta không tiễn nhé”.

“Chắc chắc, thật đúng là một mỹ nhân vô lương tâm.” Phồ c Xích Quân nhăn nhó thở dài, đôi mắ t diễm lệ hắ p háy, cười phóng khoáng: “Nhưng mà ta thích, ha ha!”.

Ta bỏ đi về phía cha, vẫn nghe thấ y Phồ c Xích Quân trước khi đi còn nói lải nhải dài dòng mãi phía sau lưng: “Tóm lại Dạ Thầ n tuyệt không phải hạng người đơn giản...”.

Cha nhìn theo hướng Phồ c Xích Quân đã đi chau mày hỏi: “Mịch nhi sao lại kế t bạn với loại lưu manh vô lại này vậy?”.

Ta nghiêng đầu cúi gập ngó lại một phen, đầu khỏ nói: “Có một lần con sử dụng Triệu Hoán chú gọi nhậm đề”.

Cha khẽ gật đầu: “Nói vậy cũng không có gì lạ, Ngạn Hữu Quân vốn là một vị thần trong mười hai con giáp, chân thân chính là rắn nước, vì phạm vào luật trời nên bị giáng xuống hạ giới, sau đó thì thuộc quyền quản lý của cha, gặp thủy tính Triệu Hoán chú tất phải trả lời”.

Ta có chút thương cảm, thực sự nhìn không ra Phốc Xích Quân từng là một trong các vị thần cầm tinh mười hai con giáp tôn quý của Thiên Giới: “Không biết Ngạn Hữu Quân phạm vào giới luật gì?”.

Cha xưa nay không để ý đến thế sự trần tục, chỉ nói: “Người này hành vi vốn bất lương, chuyện hắn phạm phải đại khái có liên quan đến bản tính phong lưu trêu hoa ghẹo nguyệt của hắn, cụ thể cha cũng không rõ lắm. Mịch nhi sau này ít chạm mặt hắn thì tốt. Được rồi, đừng nói tới người này nữa, nhân lúc thuộc còn ấm uông đúng giờ mới tốt”. Cha mở nắp bình thuộc, cẩn thận chu đáo thổi đi lớp bọt trên bề mặt, rồi mới đưa cho ta.

Ta nhận lấy bát thuộc trên tay cha, bịt mũi uông một hơi cạn sạch. Cha mỉm cười tự tay lấy một giọt sương trên lá cây hoa trong viện, hóa thành một viên đường, chớp mắt một cái đã nhét viên đường ngọt lịm vào trong miệng ta. Cha nhìn mặt mày ta giãn ra mới an tâm, mỉm cười hiền từ, trong ánh mắt lấp lánh niềm vui.

Ta nhìn thần thái xúc cảm vui vẻ ấy hiện ra trên dung mạo thần tiên bất nhiễm phạm tục của cha, chợt cảm thấy trái tim mình ấm áp, ta mơ hồ nhớ đến hai câu thơ của phạm nhân: “Thùy ngôn thôn thảo tâm, báo đắc tam xuân huy”⁽⁴⁾.

Nhưng ta lại quên mất phạm nhân còn có một câu:

“Nhân bất khả mạo tướng, hải thủy bất khả đầ u lượng”⁽⁵⁾.
Phô c Xích Quân tuy thích nói nhăng nói cuội, nhưng lần này đã đoán đúng một chuyện, ta quả nhiên không thể gả cho Dạ Thầ n vào mùa tám tháng Ba.

Chương 18

Cái chết của Thủy Thần

Phượng Hoàng đưa tay ve vuốt gương mặt ta, giống như đang vuốt lông của một con mèo, đầu ngón tay trượt xuống từ từ nâng cằm ta lên: “Ta thích nhất là được nhìn ngắm dáng vẻ thẹn thùng e ấp như thế này của nàng. Nàng đừng cúi đầu, hãy để cho ta ngắm nàng một chút có được không?”.

I

Mùng ba tháng Ba, xuân về tràn ngập đất trời, vạn vật bừng tỉnh. Mọi người ngẩng đầu trông ngóng một trận mưa xuân tươi mát. Nhưng năm nay đã chủ định phải khiến mọi người thất vọng.

Thủy Thần ra đi, làm sao mưa có thể đến được?

“Thiên Đế có chỉ!”, một tiên thị khí thế hiên ngang, tay phải cầm tờ thánh dụ có hoa văn màu xanh, đi xuyên qua rậm rạp nhiều chúng tiên đang khóc lóc gào xé tâm can khắp trong ngoài điện, tay trái vung cây phất trần dừng lại trong đại sảnh: “Cầm Mịch tiên tử lĩnh chỉ!”.

Ta dạ một tiếng, quỳ xuống nghe chỉ.

“Dụ viết: Thủy Thần tiên thượng hình diệt, thiên địa biến sắc, khắp nơi buồn thảm lệ rơi. Thủy Thần bình sinh tâm lòng nhân hậu, thương xót vạn vật muôn dân trong thiên hạ, dùng linh lực cả đời cứu người vô số, đặc biệt truy phong thụ hiệu Đức Thiện Tiên Tôn.

Cầm Mịch tiên tử là con gái duy nhất của Thủy Thần, mệnh cho thủ hiếu ba năm trước mộ, hôn kỳ với Dạ Thần Nhuận Ngọc hoãn lại ba năm. Ngoài ra, xếp Cầm Mịch tiên tử vào hàng tiên ban, kế nhiệm chức vị Thủy Thần, thụ phong ngay hôm nay! Dự tá t!”

“Cầm Mịch lĩnh chi!” Ta nhận lấy thánh dụ vẫn còn mới nguyên chưa khô nét mực, chân đạp mây lành, đầu đội vòng hoa, cuối cùng cũng danh chính ngôn thuận được làm thần tiên, điều mà ta hằng ước mơ tha thiết, vậy là tâm nguyện bấy lâu đã được thỏa mãn. Nhưng trái tim ta lại không hề nhảy nhót hoan hỉ như đã từng trăm ngàn lần mơ ước, mà trái lại chỉ cảm thấy lòng ngực nặng trĩu, nặng đến mức phát hoảng.

Trong một đêm, ta có thêm một người cha Thủy Thần.

Trong một đêm, cha ta hình tiêu linh diệt, hồn phi phách tán.

Giống như một màn mưa xuân lất phất của tháng Tư, chưa kịp đưa tay chạm đến đã tan biến trong sắc xuân của buổi hoàng hôn lặng gió, khiến người ta không khỏi kinh ngạc nghi ngờ, phải chăng mình hoa mắt nhìn nhầm.

Ta lại khôi phục trở về thân con cung quăng cô độc.

Nắm chặt con dao băng hình lá liễu trong tay, khí lạnh của nó tỏa ra xuyên thấu vào tận xương. Ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy đập vào mắt là khắp đình khắp viện màn trướng trắng toát một màu, đều là các tiên gia đến chịu tang cha. Ta ngẩn ngơ thất thần, trái tim loạn nhịp, mở miệng lầm bầm: “Nếu như cha không đem một nửa linh lực của cả đời mình luyện vào dao băng cho ta hộ thể, thì phải chăng cha sẽ không thể không địch lại đối thủ của mình, cũng sẽ không phải không đủ thể lực để dẫn đến không giữ được nguyên linh của mình nên hồn phi phách tán? Sớm biết... Sớm biết...”.

Tiểu Ngư tiên quan ôm ta vào lòng, khẽ vuốt vuốt trên lưng, động tác an ủi giống hệt như cha: “Nghìn vàng cũng khó mua được những điều biết trước. Mịch nhi đừng quá thương tâm, mọi việc đều có ta ở đây, hờn phách tiên thượng có biết cũng nhất định không muốn Mịch nhi trái tim vỡ vụn, thân trí tổn thương”.

Ta ngơ ngác nhìn hã n: “Trái tim vỡ vụn, thân trí tổn thương?”. Suy cho cùng như thế nào là trái tim vỡ vụn? Như thế nào là thân trí tổn thương? Lòng ngực ta chỉ có hơi nặng, giống như mới luyện công phu đập ngực vào tảng đá. Ta nghĩ, có lẽ chỉ là nhiễm bệnh nhẹ mà thôi, ngủ một giấc thì sẽ khỏi ngay mà.

Bên cạnh, Phong Thân khoác áo tang, thân sắc thản nhiên châm ba cây hương cắm vào lư hương, cúi người vái lạy ba vái rồi lặng lẽ ngồi xuống ghế chủ vị bên trái đón nhận những tấm lòng tôn kính của các chư tiên và gật đầu đáp tạ.

Phong Thân có thể xem là người bạn tri kỷ kết tóc xe tơ của cha, nhưng ta lại rất ít khi nhìn thấy bóng dáng nàng. Thứ nhất, là bởi từ xưa đến nay nàng không sống ở Lạc Tương phủ; thứ hai, nàng và cha tuy danh là bạn tri kỷ, nhưng kỳ thực chỉ là gật đầu kết giao, chỉ vì năm xưa Thiên Đế cưỡng bức chỉ định uyên ương mới kết thành phu thê. Hai người tính tình đều lạnh nhạt dửng dưng, nếu không có những buổi đại lễ long trọng của Thiên Giới, hai người cơ hồ chẳng có cơ hội gặp mặt nhau. Nếu không phải hôm nay gặp lại, ta hầu như sắp quên mất vị thân này.

“Thái Bạch Kim Tinh đến viếng! Nguyên Thủy Thiên Tôn đến viếng! Văn Khúc Tinh Quân đến viếng!...” Một đôi tiên đồng nhỏ tuổi đứng ngoài cửa xướng tên đông đảo các vị tiên gia đang lũ lượt kéo đến tỏ lòng tiếc thương Thủy Thân, bọn họ bỗng ngừng một lát, không rõ là nhìn thấy vị tôn thân nào, âm điệu bỗng nâng lên một chút: “Hỏa Thân điện hạ đến viếng!”.

Ta quay đầu lại, đúng lúc chạm phải một đôi mắt phượng không còn chút thanh cao kiêu ngạo thường ngày, chỉ thấy Phượng Hoàng mặc một bộ quần áo trắng tinh thuần khiết, mái tóc đen buộc lại đơn giản, người không điểm xuyết, nhận lấy hương đót sẵn tiên thi đưa cho rồi bước vào bên trong. Bước chân của hắn vô cùng chậm rãi, cuối cùng dừng bước trước y quan linh cữu của cha, nâng hương ngang mày khêu đầu tế bái, vẽ mặt thành kính. Ba làn khói mỏng tỏa ra, lượn lờ giữa ba cây hương mảnh dẻ trong tay hắn, các ngón tay từng đốt rõ ràng, trắng trẻo thon dài, nhưng ta biết, trong bàn tay phải chỗ ngón tay cầm bút của hắn có một vết chai nhỏ, giữa ngón cái và ngón trỏ, chỗ cầm kiếm cũng có một vết chai... Tiểu Ngư tiên quan bóp nhẹ lòng bàn tay ta, ta khẽ run lên, thu hôì hôì phách nẩy giờ đang thân du thiên ngoại.

Phượng Hoàng hành lễ xong liền bước đến bên Phong Thần, thân sắc nghiêm trang, không biết hạ giọng nói với Phong Thần những gì, chỉ thấy Phong Thần gật đầu.

Tiểu Ngư tiên quan xoa nhẹ giữa trán ta một cái. Ta vừa quay đầu lại, liền cảm thấy một luồng gió mát phả thẳng vào mặt, trong chớp mắt Phượng Hoàng đã đứng trước mặt ta, cúi đầu nhìn vào mắt ta với vẻ dịu dàng hiềm có, cất giọng nhỏ nhẹ trăm năm khó gặp nói với ta: “Nàng tạm thời cố nén đau thương. Tiên thượng cả đời dành trọn trái tim hướng về Hoa Thần, tuy không thể cùng nhau sinh ra, nhưng chắc hẳn đều muốn sau khi chết được yên nghỉ cùng huyết, ta nghĩ đưa linh cữu tiên thượng đến an táng bên cạnh mộ Hoa Thần, để hai người có thể sánh vai cùng nhìn về Thủy Kính, nơi họ lần đầu gặp gỡ, nàng thấy có được không? Ta mới hỏi ý kiến Phong Thần, nàng cũng không có ý kiến gì”.

Ta ngoan ngoãn phục tùng gật gật đầu.

Tiểu Ngư tiên quan vỗ vỗ lên mu bàn tay ta, Phượng Hoàng nhìn tay Tiểu Ngư tiên quan, thân sắc trên mặt nhứt thời lúc ẩn lúc hiện, đầu mây chợt nhúu chặt, mắt phượng híp lại thành một đường hẹp dài.

“Ta nhứt định sẽ thay nàng tìm ra kẻ hãm hại Thủy Thân.”

“Ta nhứt định sẽ thay nàng tìm ra kẻ hãm hại Thủy Thân.”

Phượng Hoàng và Tiểu Ngư tiên quan hai người cùng dị khẩu đồng thanh, quả nhiên không hổ là huynh đệ, vô cùng hài hòa.

Ta ngoan ngoãn gật đầu, ngay lập tức lại vội vàng lắc đầu, luôn miệng nói: “Không cần đâu, không cần đâu, người chết đã rồi, oan oan tương báo đến khi nào”.

“Nàng!... Ài!” Phượng Hoàng thở dài một tiếng, đưa tay ra tựa như muốn vỗ lên đầu ta, nhưng đến nửa chừng thì thu tay trở lại, ánh nắng ngày xuân rơi vào lòng bàn tay hắ n, dài ba tấc.

Một trận gió nổi lên, những tờ giấy lụa trắng dùng trong tế lễ không có chặn giấy chặn lên, nhứt thời tung bay tán loạn.

“Hỏa Thân điện hạ sức khỏe đã tốt hơn chưa?” Ta lặng yên nhìn Phượng Hoàng.

Ánh mắt hắ n chợt long lanh, tựa như tâm tình lại tốt lên: “Khỏe nhiều rồi, đã bình phục từ mấy ngày trước”.

Ta cau mày “ừ” một tiếng khe khẽ. Phượng Hoàng không hổ là người được chư thân khen ngợi có linh lực lớn mạnh nhứt trong các đời Hỏa Thân, trọng thương như vậy mà chưa đầy một tháng đã hồi phục như lúc ban đầu.

Phượng Hoàng thấy ta không nói gì, lại nói: “Hôm đó, Phi Tự nhặt được một chiếc giày bên ngoài điện của ta”. Ngập ngừng một lúc, lại nói tiếp: “Không phải linh đan, mà còn hơn cả linh đan”.

Ta trầm tư suy nghĩ, không để ý đến lời nói trước và sau của hắn chẳng ăn khớp gì với nhau.

Sau ngày thất đầu của cha, ta trở về Hoa Giới, đưa y quan của cha đi liệm táng. Trước khi đi, ta ghé qua Nhân Duyên phủ một lần, đem hết tất cả những cuốn sách tình yêu xuân cung bí đô mà Hồ Ly tiên đã tặng cho ta trước đây mang về Hoa Giới. Thời gian ba năm trông giữ lăng mộ cũng chẳng có việc gì làm, không bằng đem tất cả những quyển sách này nghiên cứu qua một lượt để chuẩn bị có thể dùng cho những ngày sau, cũng là để làm tiêu ma những ngày tháng dài dặc này.

Canh giữ hai phần mộ trụ thui lủi không tránh khỏi có chút mệt, lúc rồi rã ta trông ít hoa cỏ. Trông mai, trông liễu chẳng qua cũng chỉ là những cây bình thường, gần đây ta lại thích cây long não, những cái lá nhỏ hình tròn như quả trứng dày đặc chen chúc nhau, xuân xanh thu đỏ bốn mùa không tàn, thỉnh thoảng một cơn gió thổi qua tán lá reo xào xạc, những chiếc lá xanh đỏ xen lẫn vào nhau theo gió rơi rụng phủ đầy trên mặt đất, trông rất đẹp mắt. Ta thích chỗ ng một chiếc ô bằng trúc mười hai đốt xuyên qua những chiếc lá rụng này, lắng tai nghe tiếng lá rơi từng chiếc từng chiếc xuống tán ô, tựa như tiếng mưa rơi gõ vào mặt ô lộp độp tí tách, những thanh âm ấy gợi cho ta nhớ đến những trận mưa gió mà cha thường rải xuống trần gian.

Mọi người nói, nhân ảnh không trôi theo dòng nước chảy, nước thường chảy về hướng đông, còn nhân ảnh thì ở lại. Chỉ có điều vì sao hôm nay trong đất trời này nước đã chảy đi không ít, mà Thủy Thần mãi vẫn chẳng thấy đâu.

Gã này đây ta cũng tìm một ít sách nói về số mệnh của thế gian để đọc, nào là *Lục hào*, *Kinh dịch*, *Liên sơn*, *Quy tàng*, *Dị truyên*, nhiều vô số kể. Sau nhiều ngày nghiên cứu, cuối cùng ta rút ra một câu tổng kết cho chính bản thân mình, như lời thế tục nói: “Ta là người cao số, lúc sinh ra đã đeo đao kiếm, xung khắc với người khác”. Khắc cha, khắc mẹ, khắc chồng, khắc con... Tóm lại là xung khắc đến mức chết hết tất cả những người thân xung quanh mình.

2

Thời gian đẹp nhất trong năm chính là tháng Tư. Tháng Tư ở nhân gian, cỏ xanh mơn mớn, liễu rủ thướt tha, hương hoa đào, hoa mận vãn vút đan xen. Với phàm nhân, đó chính là cảnh sắc đẹp để nhất. Nhưng ở Hoa Giới, đó chẳng qua cũng chỉ là một cảnh tượng bình thường, bởi nơi đây tháng tháng đều là tháng Tư, bốn mùa đều là những ngày đầu xuân tươi mát. Hoa nở không nhớ năm, trải qua năm tháng gió sương cũng không tàn úa. Mai vàng mùa xuân, sen hồng mùa hạ cùng nhau khoe sắc. Tuyệt liên, thạch trúc tranh nhau tỏa hương cũng không phải cảnh lạ kỳ.

Gió ấm hây hây thổi khiến người ta đầu óc mơ màng chỉ muốn ngủ, uể oải như giọt lệ rơi trên tờ giấy Tuyên Thành, từng chút từng chút lan ra thấm hết trang giấy. Mấy ngày đầu mới trở về Hoa Giới ta thường ngủ không đủ giấc, hai mươi bốn vị phương chủ ban ngày đến thăm ta, cũng thấy ta đang ngủ mê mết. Chiều muộn hôm nay, ta đánh cờ với Tiểu Ngư tiên quan, nhưng mà găng gượng chống đỡ chơi được hơn nửa trận cờ thì không thể kháng cự lại cơn mệt mỏi nữa, đành nằm dài xuống chiếu bàn đá đi vào giấc mộng. Giữa lúc nửa mê nửa tỉnh, ta tựa hồ như nghe

thầy tiếng Trương phương chủ nói chuyện với Tiểu Ngư tiên quan, lúc được lúc mất.

“Cẩm Mịch hài tử này... ài dà, số mệnh long đong lận đận. Xin hỏi Dạ Thầ'n thật sự thành tâm đối đãi với nó, hoàn toàn không có ý nghĩ mờ ám gì?”

“Tất nhiên là thật tình, Trương phương chủ xin đừng hoài nghi.”

“Phàm là xuất phát từ tâm chân tình, ai cũng đều mong đối phương cũng dùng tình cảm chân thành mà đối đáp lại. Nhưng nếu Cẩm Mịch chỉ là một mảnh đất cằn khô, bất luận là gieo hạt gì, bón loại phân tốt nào, cho dù dốc lòng dẫn nước tưới tắm bảo vệ thế nào cũng không thể nở hoa báo đáp, nói chuyện tình cảm với nó cũng giống như đá chìm dưới đáy biển, bất vô âm tín, hao tâm tốn sức mất thời gian như vậy, Dạ Thầ'n có sợ không?”

“À, điều này thì có gì đáng sợ? Nếu như thời gian chủ định dùng lãng phí, như vậy, ta nguyện cùng nàng lãng phí cả cuộc đời này... Nhưng mà, Trương phương chủ duyên cớ gì mà lại nói những lời bi quan về Mịch nhi như vậy?”

“Khụ, khụ... Tiểu tiên nhìn Cẩm Mịch lớn lên từ nhỏ, bản tính nó thiện lương, chỉ là từ nhỏ đã sống lạnh nhạt bạc tình, ngoài việc tăng linh lực để được thăng thành tiên ra, vạn vật đối với nó đều có thể vút sang một bên, không một ai, không một việc gì có thể lọt vào mắt nó, chứ đừng nói tới vào được trái tim nó. Lần này Thủy Thầ'n qua đời, Dạ Thầ'n có thấy Cẩm Mịch rơi một giọt nước mắt nào không?”

“Nói như vậy, hình như là không. Chỉ là tình yêu lớn thì không có dấu tích, nỗi đau tận cùng thì không có nước mắt. Trương phương chủ làm sao biết Mịch nhi không đau đớn tận tâm can vì mất cha?”

Đừng nói xấu cho Mịch nhi như vậy. Nhuận Ngọc đường đột nói một câu, lời này ta không thích nghe.”

“Ài... đã nói đến như vậy thì thôi, tiểu tiên chỉ mong lòng thành của Dạ Thần sẽ khiến cho sắt đá nở hoa, có ngày sẽ được báo đáp.”

Tiểu Ngư tiên quan nhẹ nhàng vuốt mái tóc đang xỏa tung trên lưng ta, ta thoải mái nhào người về phía trước gõ i đầu lên cánh tay hấn cọ cọ, hoàn toàn ngã vào bóng tối.

Không biết thời gian trôi qua đã bao lâu, ta bừng tỉnh phát hiện ra cánh tay ta vừa mới gõ i lên đã không còn, thay vào đó là chiếc c gõ i tơ tằm, có lẽ Tiểu Ngư tiên quan đã đi rồi. Trong lúc mơ mơ màng màng chỉ nghe thấy Mẫu Đơn Trường phương chủ khẽ thở dài một tiếng: “Chẳng biết Văn Đan này đối với người mà nói, rốt cục là phúc hay là họa...”.

Ta lần thứ hai tỉnh lại thì sắc trời đã sáng rõ, một đêm mộng đi không dấu vết.

Chếch chếch bên cạnh phân mộ Tiên Hoa Thần có một cái thạch đình, gọi là Ký Minh đình, bên trong có một cái bàn đá hình tròn và bốn cái ghế đá cũng hình tròn không có chỗ dựa, ngoài rìa đình có một vòng lan can uốn quanh. Ban ngày, ta ngồi trong thạch đình này thủ hiếu, ban đêm mới trở về căn phòng trúc dựng tạm bên cạnh mộ để nghỉ ngơi. Máy quyển sách mượn về từ chỗ Hồ Ly tiên ta đã đọc lướt qua một lượt được hơn phân nửa, có điều chuyện tình cảm nam nữ người người ta ta, nhạt như nước ốc, ta vẫn phải cố ép mình xem hết từ đầu đến cuối, gặng tìm ra bí quyết ở trong đó.

Hôm nay thức dậy muộn, xem sách cả buổi khiến ta thực sự cảm thấy khô khan nhạt nhẽo, liền trải một tập giấy Tuyên Thành ra để luyện chữ, tiện tay nhặt một quyển sách chép lại mấy câu thơ trong

đó. Sau khi ta dùng kiểu chữ Khải viết khoảng hơn mười bài, định đổi sang lối viết cuồn cuộn thảo hào phóng để tiếp tục chép, thì bỗng nhiên một cơn gió thổi tới cuốn tờ giấy Tuyên Thành còn chưa khô mực ở bên tay ta bay ra khỏi đình.

Ta nhìn theo tờ giấy bay bay có vài phần thích thú, dứt khoát vút luôn cả bút, đem mười mấy tờ giấy đã chép thơ hoàn chỉnh ra từng tờ từng tờ xếp thành hình bướm bướm, dùng một chút pháp thuật, lập tức một cơn rồ hai con đập cánh bay lượn chung quanh đình. Những con bướm giấy trắng tinh mang theo những nét chữ màu mực chậm rãi bay lên bay xuống, vờn quanh lượn lờ. Đúng lúc mặt trời ấm áp chiếu rọi, ta ngẩng đầu nhìn những tia sáng xuyên qua cánh giấy, những đường vân trên trang giấy hiện ra rất rõ ràng, thật đúng là mỏng như cánh ve, còn đẹp hơn cả bướm bướm thật.

Trong lòng ta đang thầm khen chất lượng giấy này thật tốt, thì trong đình bỗng xuất hiện thêm một hơi thở không đều đặn. Ta thu hồi ánh mắt nhìn vào trong, thì thấy ngọc thể cao lớn của Phượng Hoàng đang đứng dựa vào cái trụ đình bên cạnh, trong tay cầm vài con bướm giấy đang mở ra xem, cảm giác được ánh mắt của ta, hấn ngẩng đầu nhếch miệng cười, lạnh nhạt nói: “Cũng không tồi”.

“Ừm.” Ta gật gù đầu. “Đích thực không tồi. Dai mà vẫn bóng, sáng mà không trơn, hoa văn tinh khiết, vò xát hay bẻ gập gãy đều không tổn hại gì, nếu Hỏa Thần thích loại giấy này, ta có thể tặng cho người một ít.”

Phượng Hoàng nhướn mày, dùng đầu ngón tay phải phủi phủi một góc trang giấy, nói: “Là ta nói bài thơ này không tồi”. Hấn tiện tay rút ra một trang, đọc lên: “Vô hạn xuân thi vô tận tư, khước vãn y quân hựu kỷ y. Kiêu đầu trình chỉ ngưng song mục, bích viên trì thủ

mi tỏa trì... Hồ`ng trầ`n tủng hữu thiên thiên kê`t, nhược giải tương tư chẳm xa si. Hữu tình hoàn tu hữu duyên thì, bằng tâm nhắ`t phiề`n song hoài chầ`p”(1).

Sắ`c mặt hắ`n chẳng có biểu cảm gì, lại rút ra một tờ giấ`y: “Yên thảo như bích ti, Tầ`n tang đê lục chi. Đương quân hoài quy nhật, thi thiề`p đoạn tràng thì. Xuân phong bắ`t tương thức, hà sự nhập la vi?”(2).

Đọc xong hai bài thơ hình như vẫn còn chưa tận hứng, hắ`n nhướn đuôi mắ`t liề`c ta một cái, rồ`i giờ hai ngón tay lên, nhẹ nhàng kẹp lắ`y một con bướm giấ`y đang bay ngang trước mặt, mở ra đọc: “Bắ`t tả tình từ bắ`t tả thi, nhắ`t phương tô` bạc ký tương tư, tâm tri tiề`p liễu điền đảo khán, hoành dã ti lai thụ dã ti. Giá bàn tâm sự hữu thù tri?”(3).

“Ngang cũng thơ mà đọc cũng là thơ...” Phụng Hoàng ngược mắ`t, lạnh nhạt kéo dài giọng: “Chẳng biế`t nàng đang thơ tưởng đế`n vị thầ`n tiên nào, mà nói trắ`ng ra như vậy?”.

Ta sững sờ, đang định mở miệng trả lời, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cuố`i cùng đổi ý thành ra nói: “Rõ ràng còn chưa đủ trắ`ng mà, nế`u không sao Hỏa Thầ`n lại nhìn không ra ta đang thơ tưởng ai?”.

Phụng Hoàng bỗng thu ngón tay dài lại, trang giấ`y bị vò thành những đường dọc ngang nhăn nhúm đầ`y vế`t tích: “Ồ` , nói như vậy là có ý gì?”.

Ta nhìn nắ`m mô` ngoài đình, chun mũi nói: “Đâu phải chỉ có khăn tay mới có thơ, giấ`y Tuyên Thành này giờ ra trước ánh sáng để nhìn, chẳng phải cũng có rắ`t nhiề`u sợi thơ ngang dọc hay sao. Chỉ tiề`c vừa rồ`i cho ngưoi mà ngưoi không câ`n”.

Phượng Hoàng chẳng thay đổi sắc mặt, vẫn nhìn ta chằm chằm, đầu mày không nhú, tuy nhiên đầu ngón tay lại khẽ cử động, một vết mực chưa khô dính vào tay mà cũng không biết, thoảng trong làn gió thổi qua có một làn hơi thở rối loạn. Một lúc sau hắn mới mở miệng, xem xét kỹ lưỡng từng chữ từng câu mới nói: “Nàng nói cái gì?”.

Ta cố nhìn sắc mặt vui buồn khó đoán của Phượng Hoàng, đột nhiên nhớ ra một chuyện, luôn tiện nhắc ngay: “Người có thể không kết hôn với công chúa Tuệ Hòa được không?”.

Lần này, cuối cùng sắc mặt Phượng Hoàng cũng có chút động tĩnh, kinh ngạc nhìn về phía ta. Ngọn lửa trong mắt hắn như bị gió thổi qua, mờ tỏ bất định: “Ồ, vì sao vậy?”.

“Vài ngày trước ta có xem mấy quyển y lý, trong sách nói lấy vợ không nên lấy người cùng gia tộc, nếu không đưa trẻ sinh ra không phải là thiếu một ngón tay thì cũng có thể thừa một ngón chân, tóm lại là không tốt. Người và Tuệ Hòa là anh em họ, lại cùng một tộc, kết hôn thực sự không tốt.” Ta chân thật nhìn hắn, đâu phải với ai ta cũng giành cho những lời khuyên tận tình như vậy.

Khóe miệng Phượng Hoàng hơi nhếch lên, trông như dở khóc dở cười: “Như vậy thì phải đa tạ nàng đã nghĩ thay ta rồi. Chỉ là...”. Hắn lại chuyển câu chuyện, đôi mắt phượng nhìn thẳng vào mắt ta, giống như muốn nhìn xuyên vào trái tim ta vậy. “Nếu như ta nói với nàng rằng, điều nàng nói chỉ đúng với phạm nhân, còn thần tiên thì không bị nhiễu loạn như vậy. Nàng có muốn ta kết hôn với Tuệ Hòa không?”

Hắn nhìn ta, một Hỏa Thần đánh đầu thối ngó giờ đây giữa hai hàng lông mày lại hiện lên một vẻ yếu mềm run rẩy, giống như đánh một canh bạc sinh tử vậy.

Ta suy nghĩ rồi trả lời: “Không muốn”.

Phượng Hoàng thở phào một cái, hai mắt nhắm lại thư thái, rồi mở mắt ra, ánh mắt tràn đầy ánh sáng, thấp thoáng lúm đồng tiền nơi khóe miệng hỏi: “Vì sao?”.

“Trên đời nào có nhiều nguyên do như vậy, không muốn là không muốn chứ còn sao nữa.” Ta dứt khoát khẳng định.

“Nếu như ta không cưới Tuệ Hòa, mà cưới Nguyệt Bội tình sư của Cửu Diệu Tinh cung có được không?” Ngày hôm nay Phượng Hoàng hỏi hơi nhiều.

Ta cân nhắc đắn đo một chút, rồi thận trọng nói: “Cũng không thỏa đáng lắm”.

Lúm đồng tiền nơi khóe môi Phượng Hoàng càng hiện rõ: “Vậy lấy Biện Thành công chúa Lưu Anh được không?”.

“Cũng không thật tốt.” Ta lắc đầu phủ nhận.

Cứ như vậy, phạm là những mỹ nhân, yêu nữ xinh đẹp có tiếng trên trời dưới đất trong lục giới đều bị Phượng Hoàng truy đến cùng để hỏi một lượt. Ta đặt mình vào hoàn cảnh người khác để thay hấn cân nhắc một phen. Tất cả đều nhận thấy không ổn thỏa lắm, nên dứt khoát phủ định toàn bộ. Nhưng không hiểu sao Phượng Hoàng lại cười rạng rỡ.

Cuối cùng, hấn ngơ ngác bên cạnh ta, đưa tay vén sợi tóc mai đang rủ lòa xòa trước trán ta gài vào sau tai, trong ánh mắt ngập tràn tình cảm dịu dàng nói: “Nàng yên tâm, những tiên tử này cho dù có tốt đẹp thế nào cũng không thể bước vào tim ta được. Trời đất bao la, nữ tử dù nhiều, nhưng trong lòng ta chỉ có một người đẹp

nhất. Húc Phượng đời này chỉ cưới một người”. Nói rồi kéo ta ôm vào trong lòng.

Ta dựa vào ngực hấn, nghe trong lồng ngực tiếng tim đập rộn ràng. Ta cup mắt xuống, cũng ngoan ngoãn thay hấn vuốt lại vài sợi tóc bung ra, rồi vòng tay ôm lấy hấn.

Hấn dùng cánh môi chậm rãi ve vuốt mái tóc ta, chẳng nói một lời mà chỉ khe khẽ thở dài. Trong lòng có chút mừng vui vô hạn, không thể nói cho rõ ràng được.

Trước lúc rời đi, Phượng Hoàng còn do dự một chút, trên mặt thoáng nổi lên một vết hồng nhàn nhạt, hỏi ta: “Giây Tuyền Thành này nàng nói tặng ta có còn giữ lời?”.

Ta cầm tập giây Tuyền Thành lên đưa hết cho hấn, khẳng khái nói: “Đương nhiên còn giữ lời. Người cầm hết đi, nếu không đủ lần sau lại đến lấy”.

Phượng Hoàng mặc áo trắng tinh, tay cầm một tập giây Tuyền Thành, nhún mày mỉm cười, hòa vào trong gió xuân. Chỉ một sắc trắng, cũng tận phong lưu.

Ta nhún mày mỉm cười.

3

Tiểu Ngư tiên quan càng ngày càng bận, hấn không nói, nhưng ta có thể đọc được điều ấy từ giữa hai hàng lông mày của hấn. Tuy vậy số lần hấn đến thăm ta càng lúc càng nhiều, hấn thường trông coi cả đêm ở đầu giường của ta.

Trước khi ta nhắm mắt chìm vào trong giấc ngủ, thấy dáng người thanh nhã của hắ n ngồ i trên ghế trúc uố ng trà. Lúc mở mắt tỉnh dậy vẫn thấy dáng người thanh nhã của hắ n ngồ i trên ghế trúc, chỉ là chén trà trên tay đã đổi thành một quyển thi thư. Thấy ta tỉnh lại, hắ n luôn ngẩng đầ u cười thân thiện, lại vừa vặn đúng lúc nên luôn khiế n cho ta cảm thấ y ấ m áp, toàn thân khoan khoái dễ chịu không gì so sánh được.

Ta thỉnh thoảng cũng có một, hai đêm không ngủ, cùng hắ n nói chuyện đánh cờ, luận pháp thuật, đế n khi trời sáng thì cả người đã mệt mỏi rã rời, mê m nhũn như người say rượu, không khỏi thán phục hắ n thường thường cả đêm không ngủ, treo tinh tú, sắp xếp công việc của đêm xong, còn vội vã đế n Hoa Giới thăm ta. Hắ n chỉ mỉm cười, lơ đãng nói: “Có gì đâu mà mệt, nhìn gương mặt nàng say ngủ, đó chính là sự nghỉ ngơi tồ t nhấ t của ta, nó còn hữu hiệu hơn cả được ngủ liên tiế p mười ngày”.

Bấ t luận có bao nhiêu việc muố n làm, bận bịu đế n đâu đi chẳng nữa thì Dạ Thầ n vẫn không chùng không mỏi, luôn giữ được dáng vẻ nhẹ nhàng thanh nhã của mình, hắ n đố i xử ôn hòa nhã nhặn với từng cảnh hoa, cọng cỏ cùng tấ t cả mọi người mọi vật xung quanh mình. Không ngại phiề n hà chán ghét, đặt mình vào vị trí của người khác để thay người ta suy nghĩ chu toàn, một trái tim thấ u hiểu nỗi lòng người khác, vô cùng nhanh nhẹn hoạt bát.

Lão Hô ề sợ thỏ, Tiểu Ngư tiên quan liề n từ chỗ Lôi Công tìm về ề cho lão một cái tro ́ng Kinh Lôi, chỉ to bằ ng bàn tay, bình thường thì đeo ở bên hông, khi gặp thỏ chỉ câ n vỗ nhẹ lên mặt tro ́ng liề n có tiế ng sắ m đầ u hạ ầ m ầ m vang lên, thỏ vô ́n nhất gan, chỉ câ n hơi có động tĩnh sẽ sợ hãi tro ́n mắ t. Lão Hô ề có được vật này thì vui mừng hơn hở, thẳng thắ n khen ngợi Dạ Thầ n số ng gầ n bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, là một cây trúc tồ t duy nhấ t trong đám

mắng xâu Thiên gia, thậm chí còn than rằng trước đây suy nghĩ thiên lệch làm hắ n phải chịu thiệt thòi, oan uổng.

Liên Kiêu linh lực thấp kém, bị giới hạn chỉ được ở trong Thủy Kính nên vô cùng á m ức, luôn muốn được tìm hiểu những sự vật khác ngoài hoa cỏ, thấy vậy Tiểu Ngư tiên quan liền tặng cho nàng một cái gương, vạn vật trong thế gian đều có thể nhìn được qua chiếc gương này. Liên Kiêu được thỏa mãn lòng hiếu kỳ nên cứ truy hỏi ta, tương lai Tiểu Ngư tiên quan có nạp tiểu thiếp hay không, nàng muốn tự tiến cử.

Trưởng phương chủ ngày ngày bận túi bụi với nhiều việc rườm rà trong Hoa Giới, một người nghiêm túc như vậy thì sở thích đương nhiên cũng không giống người thường. Lão nhân gia nàng những lúc nhàn rỗi thường thích đọc sách và soạn thảo Hoa Sử. Nghe nói sư phụ của Tiên Hoa Thần là Huyền Linh Đẩu Mẫu Nguyên Quân năm xưa từng viết một bộ *Hoa Kinh*, sâu rộng phong phú đến tận ba mươi hai bộ. Mười mấy vạn năm qua truyền qua tay nhiều người nên bị thất truyền, đến nay chỉ còn lại có mười bốn bộ phân tán rải rác, khiến Trưởng phương chủ rất đau lòng. Không ngờ, Tiểu Ngư tiên quan thần thông quảng đại, ngay cả vật thất truyền này cũng có thể tìm được trọn bộ đem tặng cho Trưởng phương chủ. Trưởng phương chủ tuy ngoài miệng chỉ nói câu cảm ơn lãnh đạm, nhưng trong mắt đã lộ rõ vẻ khen ngợi tán thưởng hiếm có.

Ngoài Trưởng phương chủ ra, hai mươi ba vị phương chủ còn lại, kể cả Đinh Hương phương chủ tính tình nóng nảy đều hết lời ngợi khen Tiểu Ngư tiên quan, đủ thấy sức hút thân thiện của hắ n lớn mạnh đến cỡ nào. Hơn nữa, Tiểu Ngư tiên quan làm việc giúp người không bao giờ nhớ đến, hắ n luôn ở trong trạng thái lúc mọi người không để ý đến thì đều giải quyết tất cả mọi việc viên mãn ổn thỏa. Tựa hồ như những việc khó mấy đối với hắ n mà nói chẳng qua cũng chỉ phẩy tay một cái là xong, khiến những người nhận được

sự giúp đỡ của hắ n trong lòng cũng không cảm thấ y lo sợ vì nợ hắ n. Nhấ t là khó có được bồ n chữ “tự nhiên mà vậy”, cái đó gọi là làm cho vật nhỏ vô thanh.

Chỉ trong một thời gian ngắ n, các cỏ tiên hoa tinh, ong bướm côn trùng, đê n cả con bọ dừa thấ t tinh linh lực bé mông cũng đê u cho rằ ng danh hiệu vị thầ n tiên ôn hòa, văn nhấ nhấ t trong lục giới phải thuộc về Dạ Thầ n.

Các tiên tử, tinh linh trong Hoa Giới những lúc nhàn rỗi nói chuyện tào lao thường thích lấ y Tiểu Ngu tiên quan ra làm chủ đề , đương nhiên không tránh khỏi việc nhân tiện đem người huynh đệ Hỏa Thầ n của hắ n ra để so sánh một lượt. Giả dụ như hiện tại ta đang tản bộ một vòng quanh lăng mộ, liê n nghe thấ y một con châu chấ u và một đóa hoa nhài tinh đang khoác lác.

“Có lẽ Dạ Thầ n thật sự là... phải hình dung như thế nào cho đúng nhỉ? Đêm qua ta ở bên ngoài cửa sổ nhìn thấ y hắ n nhét góc chần cho Đào Đào, động tác đó, ánh mắ t đó, thật là chỉ câ n một ánh mắ t như vậy thôi cũng đủ khiê n người ta cam tâm tình nguyện tan chảy ra, chà chà...” Con châu chấ u tinh màu xanh lá chẹp chẹp miệng, càng nghĩ càng đắ c ý vô cùng.

Đóa hoa nhài tinh bên cạnh nói giọng xem thường: “Đấ y đã là cái gì, tại ngươi chưa từng thấ y Dạ Thầ n và Đào Đào chơi cờ, mỗi lầ n Đào Đào có nước cờ xấ u chỉ muô n xóa bỏ, Dạ Thầ n không để cho nàng thắ ng thì nàng tưởng như là không có lẽ trời vậy, chỉ có Dạ Thầ n mới có đủ kiên nhẫn để cùng nàng chơi kéo dài như vậy, lại còn luôn có thể khi chỉ còn hai, ba con nữa biê t chắ c thắ ng, thua, hòa, đê u thì dừng lại đúng lúc, khiê n Đào Đào bắ t kể thắ ng hay thua đê u cảm thấ y giữ được thể diện. Chỉ tiê c là đàn gảy tai trâu, theo ta quan sát mấ y năm nay, Đào Đào chỉ là một hòn đá tạm coi là thuận

mắ t ưa nhìn, mắ t thắ y một con rô ã ng Dạ Thầ n tồ t như thề mà lại sắ p mục nát trên tay nàng, đáng buồ n đáng tiế c làm sao”.

Ta nghe vậy không khỏi có chút giận dữ, thực sự ta không hiểu ta có chỗ nào làm mục nát Tiểu Ngư tiên quan đâu? Thôi bỏ đi, ta đại lượng, không tính toán mắ y chuyện cỏn con này.

Con châu chắ u tinh kia lại nói: “Nói đế ã Dạ Thầ n, ta lại nhớ đế ã Hỏa Thầ n dạo gầ n đây cũng thường hay qua lại Hoa Giớ i, nghe nói lúc ở trên Thiên Giớ i đã từng dạy cho Đào Đào một chút pháp thuật, có tình nghĩa sư đồ ớ với Đào Đào, bề ớ ngoài của hắ n thực sự là đẹp đế ã mức không chề vào đâu được, không hỏ là một mỹ nam tử nổi tiế ng khắ p lục giớ i, so với Thủy Thầ n đẹp trai nhắ t năm xưa, nhan sắ c của hắ n còn có vẻ hơn ba phầ n. Chỉ là ánh mắ t đó... hơi lạnh lùng băng giá, khí thề cũng khó đoá n định, trước đây ta đã từng nghe hắ n nói chuyện với một vị thầ n tiên khác, thật là tiế c chữ như vàng, nói một là một hai là hai, linh lực lại cao cường, những thầ n tiên từng quen biế t qua lại với hắ n không có ai là không sợ hắ n vài ba phầ n. Không hiểu Hỏa Thầ n và Dạ Thầ n, hai người á y tính tình trở ã đánh xuôi kèn thổi ngược như thề sao có thể cùng do Thiên Đế ớ sinh ra nhỉ. Thực là một chuyện kỳ quặ c lạ lùng”.

“Sai rô ã i, hai vị thầ n này nào có trở ã đánh xuôi kèn thổi ngược đâu, nói cho đế ã cùng đế ã u là những người khiế n cho người khác phải thêm thuồ ã ng ngưỡng mộ.” Đóa hoa nhài tinh kia cười hì hì, khẩu khí rắ t là kính phục.

“Ha ha, nhưng thật ra, nế u là ta thì ta thắ y Đào Đào và vị Dạ Thầ n bị nàng làm cho mục nát kia kề t hợp không xứng bắ ãg nàng với Hỏa Thầ n, hòn đá bườ ng bình ghep với tảng băng kiên cố , đế ã u là rắ n chắ c như nhau, rắ t là phù hợp.”

“Đừng có nói hô` đồ`, Đào Đào tương lai còn phải gọi Hỏa Thầ`n Nhị điện hạ là tiểu thúc thúc đầ`y.”

...

Thời thê` thay đổi, những tinh linh Hoa Giới ngày nay càng ngày càng nhiề`u chuyện hỗn tạp, càng lúc càng giồ`ng các tiên cô tí tí ở Thiên Giới. Ta lắ`c đầ`u chỉ tiề`c chẳng thể làm gì được, bèn men theo đường cũ quay về` Ký Minh đình.

Còn chưa đi đế`n đình, từ xa xa ta đã nhìn thấ`y kẻ nghe nói là rấ`t xứng với ta - Phượng Hoàng - đang lười nhác tựa người trên lan can bằ`ng đá quanh đình, trên tay cầ`m một cuộn tranh mới mở ra một nửa đang cúi đầ`u chăm chú xem. Ta nhìn thấ`y một phầ`n gáy mê`m mịn mà rắ`n chắ`c lộ ra từ cái cổ áo màu đen của hắ`n, nhấ`t thời hứng chí, biề`n thành một đóa hoa tuyế`t bay bay nhẹ nhàng, bắ`t thành linh rơi vào trong cổ áo hắ`n, dán cái lạnh buồ`t vào da thịt hắ`n với ý đồ` làm cho hắ`n vì cái lạnh buồ`t đông cứng mà giậ`t mình hoảng hồ`t.

Nhưng không ngờ, Phượng Hoàng không những không hoảng hồ`t mà trái lại còn mỉm cười khoan khoái, ta không khỏi nghi hoặc hay là mình đã dán nhầ`m vị trí, dán đúng vào huyệt ngư`a của hắ`n rồi, không cam lòng, ta bèn kê` sát vào sau gáy hắ`n nhỏ giọng thì thào uy hiế`p: “Mau mau giao nộp nội đan tinh nguyên của ngươi ra đây! Bằ`ng không...”.

Phượng Hoàng nhế`ch khéo miệng đùa dí dỏm, lúm đầ`ng tiề`n xoáy sâu: “Bằ`ng không thì làm sao?”

“Bằ`ng không ta sẽ cắ`n ngươi!” Ta gắ`n giọng nói.

Phượng Hoàng đặt cuộn tranh xuô`ng, xoay người lại biề`n ta trở về` nguyên dạng, vòng tay giữ chặt lắ`y hai cánh tay ta, càng cười

càng hời lòng hời dạ: “Như vậy quá hợp ý ta”. Lời còn chưa dứt liền cúi người xuống phủ lên đôi môi ta, khuôn mặt kẻ sát của hắn che phủ trước mắt ta xanh thẳm mênh mông như một góc trời quang đến mức làm trái tim ta ngửa ngáy râm ran, ta cảm thấy mình giống như một con lông ngỗng nhẹ nhàng bay bay rơi xuống giữa hồ nước, từng vòng gợn sóng từ từ chậm rãi dập dờn lan ra mãi. Ta nhắm hai mắt lại, cắn cắn lên đôi môi mềm mại ngon miệng của hắn để đáp lại, hắn sững người, rồi đôi môi như được tiếp lửa, càng lúc càng mãnh liệt, ngấu nghiến ta, thiêu đốt ta, giống như Hồng Liên Nghiệp Hỏa bốc cao ngàn ngọn... Đầu lưỡi khí thế cuộn rợp trời kín đất tiến vào, hơi thở xộc thẳng vào buồng phổi ta, không lưu lại một chút dư thừa nào...

Cho đến khi cả hai thở hỗn hà hỗn hển mới rời nhau ra, ta chỉ cảm thấy giống như linh hồn muốn chui qua thất khiếu mà bay đi mất, hai má nóng bừng không chịu nổi, cố gắng dùng tay làm quạt quạt đi cảm giác khô nóng ở trên mặt, nhưng dưới con mắt nhìn chăm chú đưa tình đã mồi dúi của hắn, ta đành phải cụp mắt cúi đầu xuống, hai má lại càng thêm nóng rực, nóng đến mức tựa hồ có thể đun sôi cả nước.

Phượng Hoàng đưa tay ve vuốt gương mặt ta, giống như đang vuốt lông của một con mèo, đầu ngón tay trượt xuống từ từ nâng cằm ta lên: “Ta thích nhất là được nhìn ngắm dáng vẻ thẹn thùng e ấp như thế này của nàng. Nàng đừng cúi đầu, hãy để cho ta ngắm nàng một chút có được không?”. Mỗi lần đều như vậy, trong gần ba năm, mỗi lần hắn nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng xấu hổ của ta thì tâm tình thường rất vui, ta càng ngượng ngùng hắn càng vui vẻ.

Ta chau mày nhăn mặt, nói liền tù tì: “Không cho nhìn, không cho nhìn”.

Phượng Hoàng bật cười, ôm ta vào lòng, hiế´m lắ´m mới thuận theo ta một lầ´n: “Được rồ´i được rồ´i, không nhìn thì không nhìn”. Một lúc sau lại nói: “Đừng nói gì đê´n nội đan tinh nguyên, nàng muố´n cái gì ta đê´u cho nàng hế´t, cho dù nàng muố´n Thiên hà chảy ngược, cá bay trên trời, chim bơi dưới nước, ta cũng sẽ làm cho nàng”.

Ta vui đầ´u trong lòng hắ´n mỉm cười hài lòng, nhận xét thẳng thắ´n: “Ngoan lắ´m, ngoan lắ´m”.

Phượng Hoàng đưa tay gõ nhẹ vào trán ta một cái, trên mặt lộ rõ một chút cao ngạo: “Nàng nói ai ngoan hả?”.

Ta vuô´t râu hùm của hắ´n không phải ngày một ngày hai, cho nên hôm nay cũng có chút kinh nghiệm, trong lòng không còn sợ hắ´n nữa nên nịnh bợ hắ´n một chút, nói: “Tiểu thúc thúc ngoan lắ´m”.

Phượng Hoàng nắ´m lắ´y vai ta, đẩy mạnh ta từ trong lô´ng ngực hắ´n ra ngoài, cách xa một đoạn, đôi mắ´t dài khế´nhú lại, đuôi mày hơi chề´ch lên, tuy miệng vẫn cười, nhưng lúm đồ´ng tiề´n nơi khoe´ miệng đã chẳng còn dắ´u vế´t. Giọng nói trầ´m trầ´m từ tồ´n hỏi: “Tiểu thúc thúc? Nàng gọi ai là tiểu thúc thúc?”.

Ta run lấy bẫy, thầ´m nghĩ không được rồ´i, nhìn hắ´n cười như vậy mà trong lòng kinh sợ, không phải sờ trúng vảy ngược của hắ´n rồ´i chứ? Liề´n thắ´n nhiên đùn đẩy nói: “Bọn họ đê´u nói ta nên gọi người một tiể´ng tiểu thúc thúc”.

“Ta thật không hiểu, đê´n tận hôm nay nàng vẫn còn tư tưởng đê´n việc muố´n gả cho Dạ Thầ´n?” Phượng Hoàng buông ta ra, đứng thẳng người nhìn ta, khí thế´ vồ´n luôn bức người của hắ´n bây giờ còn đáng sợ hơn. Ta đoán năm xưa, lúc Tôn Đại Thánh bị năm ngón tay của Phật tổ gia gia đè lên, cảm giác chắ´c cũng không hơn gì

như thế này, ta đang cúi đầu suy nghĩ làm thế nào để đối đáp thì lại nghe Phượng Hoàng đột nhiên bổ sung thêm một câu: “Gần đây đêm nào nàng cũng âu bạn với Nhuận Ngọc, chắc là vừa ý lắm phải không?”.

Ta nuốt nuốt cổ họng khô không khô, cân nhắc một lượt rồi mới nói: “Người đừng nói những lời như thế làm tổn thương trái tim ta. Ta vừa ý hay không vừa ý người lẽ nào lại không hiểu?”. Rồi oai phong lắm liệ nói: “Ta sao lại muốn gả cho Dạ Thân được, ta chỉ muốn gả cho người”.

Sắc mặt Phượng Hoàng chấn động.

“Nhưng mà... lời thề hôn ước mà Thiên Đế đã định há lại có thể thay đổi được sự thật này sao...” Ta u buồn, tủi thân đưa mắt nhìn hấn.

Phượng Hoàng định thân nhìn ta mỉm cười, tiếc không làm gì được lại gõ gõ lên trán ta: “Khéo lo trời sập, chuyện này nàng đừng lo lắng quá, ta tự có cách làm. Chỉ có điều muốn nàng cố nhẫn nại chờ một tháng sau cho đến trước khi nghi thức hôn lễ hoàn thành...”. Hấn nắm tay lại thật chặt, tựa như trong lòng có một việc gì đó muốn nhìn mà không nhìn được nữa nhưng vẫn phải cố ép lòng nhẫn nại. Đầu mày nhíu chặt.

Ta cầm lấy bàn tay hấn, gỡ từng ngón từng ngón một ra, bất ngờ nhìn thấy trong lòng bàn tay tứa ra năm vết máu, trong lồng ngực nhát thoi như có nha trùng cắn phá tàn bạo, bị chúng gặm nhấm vô cùng khó chịu, ta nhíu mày nâng tay hấn lên thổi phư phù.

Thần sắc của Phượng Hoàng trong chớp lát đã trở nên khoan khoái, cúi đầu nhìn ta chăm chú, giống như đau đến mức vô cùng mãn nguyện, hấn đưa tay xoa nhẹ lên trán ta, đúng chỗ mà lúc nãy

hắ n vừa gõ gõ chẳng đau chút nào mà chỉ như gãi ngứa vậy, nói: “Cầm Mịch, trong lúc nguy nan, giữa ta và Dạ Thầ n, nàng sẽ giúp ai?”.

Ta chẳng buồ n ngắ ng đầ u lên, đáp: “Đương nhiên giúp người!”.

Phượng Hoàng thở phào một cái, mắ n nguyện giồ ng như người trong khoảnh khắ c có được năm vạn năm linh lực, nói: “Hôm nay có được lời nói này của nàng là đã đủ rồ i, không uổng công ta...”. Thanh âm phía sau của hắ n hơi nhỏ, giồ ng như nói với chính mình, ta nghe không rõ, chỉ thấ y trên mặt hắ n đỏ hỏ ng.

Lúc sắ p chia tay, hắ n mới cẩn thận đưa cuộn tranh lúc nãy cho ta: “Bức Đan Thanh này là ta đã vẽ mấ y ngày trước trong lúc rảnh rỗi, nàng câ m đi”.

Ta mở ra, thì thấ y một gồ c cây bồ ðào tươi xanh mơn mớn leo quanh một giàn trúc, dây leo vùn lá từng sợi rõ ràng, một chùm nho tím nặng trĩu đang treo ngược dưới giàn, xa xa hình bóng một nữ tử mờ mờ ảo ảo, chỉ thấ y rõ trên búi tóc có cài một cây trâm màu sắ c rực rỡ. Ta khen lắ y lòng: “Bút pháp sinh động, đạo này kỹ thuật vẽ tranh của người càng lúc càng tinh luyện hơn. Tiên nga này đáng người tha thướt như liễu rủ, không tồ i không tồ i, nhưng hơi gầ y một chút”.

Phượng Hoàng day day thái dương, sau khi dồ n khí xuồ ng đan điề n cô gắ ng bình tâm tĩnh khí nói: “Tranh này chính là vẽ nàng”.

Ta ngắ n ra, lại nhìn kỹ một hỏ i. A! Nhìn ra rồ i, cây trâm cài tóc kia chính là Hoàn Đế Phượng Linh, bèn nói: “Nói như vậy thảo nào nhìn thấ y quen quen”.

“Thôi bỏ đi, bỏ đi.” Phượng Hoàng trong chồ c lát như dỏ khóc dỏ cười.

...

Ba năm, chẳng qua chỉ là thời gian trượt qua của một viên trăng hạt được lặn ở trong tay Phật tổ, ngả nghiêng như một cái chớp mắt mà thôi.

Mùng bảy tháng Ba, đêm trước đại hôn, Tiểu Ngư tiên quan theo nghi lễ tránh mặt, không được gặp ta.

Ta quỳ trước mộ phần của cha, đầy trời đom đóm lượn bay, đưa tay rút trâm cài tóc ra, mái tóc dài dày dặn trong chốc lát đã bung xõa xuống, ta nhặt một nhánh cây bồ đề đào biến thành một chiếc dao nhỏ, giơ tay chém xuống, cắt gọn một đoạn đuôi tóc, rồi dùng tờ giấy Tuyên Thành gói lại cẩn thận. Sau đó gọi một con bướm đến, buộc gói giấy nhỏ trên lưng nó, dặn nó nhất định phải đưa đến cho Hỏa Thần.

Con bướm nhỏ như hiệu như không trình trọng nhận nhiệm vụ ta giao phó đang cánh bay đi, chớp mắt đã biến mất trong bóng đêm dày đặc.

“Cha, con từng nói sẽ hiếu kính với lão nhân gia người. Con vẫn không quên, không biết cha có quên hay không?” Ta cúi lạy mộ phần ba lạy, đứng dậy, ngửa đầu cười.

Chương 19

Sợi tóc sợi tình

Sợi tóc, sợi tình, đem tặng tóc để gửi tình, duy nguyện lòng chàng tựa lòng ta...

I

“Giờ lành đã đến! Khởi kiện!”

Mùng tám tháng Ba, lúc trời chiều bàng lãng, mười sáu vị tiên thị quần áo đỏ rực, điểu khiển kiệu hoa trang trí xa hoa lộng lẫy, khí thế ngút trời bay ra khỏi Hoa Giới, một đường tiển thẳng về thiên đình.

Ta ngồi trong kiệu hoa to lớn sang trọng ấy, đầu đội chiếc khăn đỏ được dệt từ tơ Thiên Tằm, chiếc khăn đỏ phủ xuống mặt che khuất tầm mắt, cũng may là chiếc khăn không quá dày, nên ta vẫn có thể căng mắt nhìn ra bên ngoài, chỉ có điểu nhìn mọi vật không được rõ ràng mà thôi. Tất cả những loài được xem là kỳ hoa dị thảo chân quý trong Hoa Giới đều được trang trí hết ở trong kiệu hoa này, mùi thơm ngào ngạt từ chúng tỏa ra khiến ta nhất thời không phân biệt được phương hướng, chỉ biết lác lác theo chuyển động của chiếc kiệu khổng lồ, giống như bị sóng to gió lớn đẩy xô lên xuống.

Trong chỗ lát, kiệu hoa dừng lại, vững chãi đặt xuống đất.

Có ai đó ở phía ngoài vén chiếc rèm kiệu lên, một bàn tay thon dài đưa vào, một giọng nói ôn hòa khe khẽ cất lên: “Mịch nhi”. Thì

ra chính là Tiểu Ngư tiên quan. Ta đặt tay mình vào lòng bàn tay hắ n, hắ n nắ m lại nhẹ nhàng rồi đỡ ta ra khỏi kiệu hoa.

Ngay lúc đó, tiên nhạc thiên tiêu nhắ t tề vang lên, tâ u nhạc hoan hỉ. Những con bướm bướm sắc sỡ sắ c màu bay lượn vòng quanh, những con hạc tiên vươn cổ nhảy múa.

Ta sánh vai cùng Dạ Thầ n, cô nhìn hắ n qua tâ m khăn đỏ, chỉ thắ y trên đầ u hắ n đội Ngọc Long Quan, người mặc một bộ hỉ bào mới tinh đỏ thắm, mày đen mắ t sáng, khuôn mặt thanh nhấ, nổi lên một vằ ng sáng nhạt như trắ n châu, đố i lập với sự trang hoàng xa hoa lộng lẫy chung quanh, giồ ng như một giọt sương mai trong màn đêm đen kịt, cô giữ chặt bản tâm thanh tịnh, để những ô ã ào xung quanh dường như không tác động đế n mình.

Hắ n mỉm cười nhìn ta, trang trọng câ m tay ta, dắ t ta đi xuyên qua các chư tiên lục giới đế n xem lễ, hướng về phía đại điện. Mai hoa Yểm Thú đã lâu không gặp, trên cổ cũng được buộc một quả câ u hoa màu đỏ, đi bên cạnh ta, đầ u luôn cúi gắ m xuồ ng sàn mây, đang len lén sợ hãi ngược nhìn ta dưới tâ m khăn đỏ, thắ y ta trừng mắ t một cái nó lại hắ m hờ tiể p tục đi theo. Chúng ta đi thẳng đế n trung tâm điện, ở hai bên trái phải của lố i đi, trên những chiế c bàn nhỏ, rượu ngon được xế p đầ y, thầ n tiên các giới tụ tập, ngay cả chư vị Diêm La của Quỷ Giới U Minh Ti cũng được mời đế n, ngô ã bên phải ngay dưới Thiên Đế .

Thiên Đế ngô ã ngay ngắ n phía trên điện, đầ u đội kim quan thân khoác vân bào, thầ n sắ c trang trọng, đuôi mắ t hơi cụp xuồ ng, thắ y ta và Tiểu Ngư tiên quan dắ t tay nhau bước đế n thì khẽ mỉm cười vui vẻ.

Nguyệt Hạ tiên nhân đứng bên cạnh Thiên Đế cũng cúi đầ u nhìn ta và Tiểu Ngư tiên quan tay trong tay không rời, lại nhìn

khoảng cách kê vai sát cánh thân mật của bọn ta, mặt mày lão nhăn lại, giữa hai hàng lông mày nhú chặt hằn lên những nếp nhăn sâu hoắm. Một lát sau, ta nghe thấy Nguyệt Hạ tiên nhân dùng mật ngữ truyền âm nói với ta: “Tiểu Mịch nhi, sao ngươi có thể có mối nói cũ, di tình biệt luyến, vứt bỏ tào khang? Như vậy Húc Phượng sở khổ nhà ta làm sao có thể sống nổi đây? Chỉ nghe người mới cười, nào hay người cũ khóc a!”.

Ta cũng dùng mật ngữ ho một tiếng, cắt đứt hứng làm thơ đang bỗng nhiên trời dậy của Hồ Ly tiên, thân thiết nói với y: “Nguyệt Hạ tiên nhân chớ có kích động, tạm thời ngồì xuống từ từ nói, đừng nói một lả m đấ y”.

Hồ Ly tiên trợn trừng mắt, dùng mật ngữ nói: “Ta đến làm chủ hôn. Không thể ngồì”.

Ta lặng im, thực sự nhìn không ra dáng điệu hùng hồn mới vừa rõ của Hồ Ly tiên là đến để làm chủ hôn... Mà nhìn kiểu gì cũng chỉ thấy dáng vẻ ấy giống như cái gậy chia rẽ uyên ương vậy.

Thiên Đế uy nghiêm đảo mắt nhìn quanh đại điện, tân khách đã đến rất đông, nhưng người Thiên Đế cần tìm vẫn chưa thấy, người thấp giọng quay đầu hỏi Hồ Ly tiên: “Vì sao chưa thấy Húc Phượng?”.

Nguyệt Hạ tiên nhân liếc mắt nhìn ta, nói: “Thiên Giới có việc trọng đại, công đình bị tắc nghẽn, Húc Phượng có lẽ đang bị kẹt trên đường đi, không bằng chờ một chút”.

Lý do vô cùng khiên cưỡng, Thiên Đế hơi chau mày, đương nhiên không vừa lòng với việc kiếm cơ đồ vậy cho lỗi tại đường đi để bao biện cho Phượng Hoàng của Hồ Ly tiên. Thiên Đế trực tiếp nói: “Không đợi nữa, bắt đầu đi”.

Hồ Ly tiên còn muốn nói gì đó nữa nhưng Thiên Đế đã phất tay ngăn lại, chẳng còn cách nào khác, đành sửa sang tư thế trở về ngôi vị chủ hôn, tuân lệnh xướng một câu: “Cử hành nhạc lễ!”. Ngay tức thì, những âm thanh tự nhiên của *Dương Xuân Bạch Tuyết*⁽¹⁾ được đổi thành tiếng nhạc hợp tấu vui vẻ của đàn và sáo. Chúng tiên gia xung quanh nhìn ta và Dạ Thần tấm tắc khen ngợi: “Đúng là một cặp đẹp đôi!”.

“Tân nhân bái thiên địa!”

Tiểu Ngư tiên quan dặt tay ta quay sang Thiên Đế bái một cái, sau đó lại quay sang chư vị Diêm La mặt xanh nanh vàng bái một cái. Thiên có Thiên Đế, địa có Diêm La, từ xưa bất biến.

“Tân nhân bái cao đường!”

Mẫu thân của Tiểu Ngư tiên quan đã qua đời từ lâu, chỉ còn lại phụ thân là Thiên Đế, vì vậy nhị bái này vẫn là bái Thiên Đế. Chúng ta bái xong vừa đứng thẳng người lên, liền nghe thấy Tiểu Ngư tiên quan nói: “Phụ thân đối với Nhuận Ngọc chẳng những có tình phụ tử sinh thành dưỡng dục, còn có nghĩa thầy trò bảo ban dạy dỗ, càng có ân ban duyên chỉ hôn, nhị bái này không đủ để bày tỏ hết sự cảm kích tận đáy lòng của con, hôm nay là tiệc mừng đại hôn, đặc biệt dùng một chén nước tráng kính phụ đế, để bày tỏ tấm lòng của Nhuận Ngọc”.

Thiên Đế nhận lấy chiếc chén ngọc vừa được biếu ra trên tay Tiểu Ngư tiên quan, vui mừng nói: “Khó có được tấm lòng của Nhuận Ngọc”, rồi ngửa đầu uống một hơi cạn sạch chén nước trong veo.

“Phu thê giao bái!”, hôn điển tiếp tục, sau cái bái này thì buổi lễ sẽ hoàn thành. Tận đáy lòng ta nhát thời hoảng hốt, chỉ nghe thấy

Hồ Ly tiên không cam tâm tình nguyện, cứ kéo dài kéo dài mãi bốn chữ “Phu thê giao bái” kia, đọc một chữ còn dài hơn cả một câu.

Lời vừa dứt, liền nghe thấy cửa điện như bị một luồng kinh phong đột nhiên thổi tới ào ào, đẩy tung cánh cửa. Chợt thân giật mình quay đầu lại, ta đưa tay vén chiếc khăn đỏ lên để nhìn cho rõ.

“Khoan đã!”

Phượng Hoàng trên người mặc một bộ cẩm bào màu xanh ánh bạc bước vào trong điện, tạo thành sự tương phản kịch liệt với không khí vui vẻ đang tràn ngập nơi đây, khí thế ngang bướng bất thường hiện rõ mồn một.

“Húc Phượng!”, Thiên Đế thấp giọng trầm trầm hỏi: “Con làm gì vậy?”.

Phượng Hoàng đẩy một người mà hắn dắt theo vào giữa điện, lúc này mọi người mới chú ý đến, ngoài hắn ra vẫn còn một người nữa. Ánh mắt sắc lẹm của hắn lập tức đảo một vòng quanh điện, trường kiếm trong tay đột nhiên giơ cao, trực chỉ Tiểu Ngư tiên quan nói: “Phụ đế e là đã hỏi nhầm người rồi, cần phải hỏi xem Dạ Thân muốn làm gì mới phải!”.

Tiểu Ngư tiên quan nhìn người bị trói ở giữa điện, thân sắc không đổi, trên mặt chỉ thoáng chút sa sầm nói: “Hỏa Thân có ý gì?”.

Phượng Hoàng liếc nhìn hắn, cũng không tiếp lời, chỉ quay sang kẻ đang quỳ rạp trên đất ra lệnh: “Làm phiên Thái Tị tiên nhân ngẩng đầu lên”.

Chúng thân nghe hắn gọi đến tên của người này, không khỏi kinh hãi, ai nấy nhao nhao nhìn chăm chú, thì thấy người nọ quỳ

thẳng người ngược đầu lên. Tuy rằng khắp mặt chẳng chịt vết thương, nhưng chỉ cần liếc mắt ai cũng có thể nhận ra vị này chính là Thiên tướng Thái Tị tay nắm trọng quyền binh lực.

“Ngày đại hôn của Dạ Thần, vẫn không quên điệu binh khiển tướng. Ở nơi này đón dâu cưới gả thật là náo nhiệt, nhưng ở chỗ khác lại nhân lúc chư tiên dự tiệc, vị trí phòng thủ bị bỏ trống, đã phái Thái Tị đương nhiệm đi đánh cướp binh phù, giải cho một chiêu “minh tu sạn đạo, ám độ trăn thương”⁽²⁾!” Lời này của Phượng Hoàng vừa nói ra, như đất bả ng nổi sấm sét. Chư thần trong điện cùng ô lên, mọi ánh mắt đổ dồn vào Tiểu Ngư tiên quan, trên mặt lộ rõ vẻ lo âu nghi ngại.

Mọi người đều biết thiên binh thiên tướng được chia thành tám phương như nhau, trong đó ngũ phương Đông, Nam, Tây, Bắc, Đông Bắc là do Hỏa Thần nắm giữ; còn lại tam phương Đông Nam, Tây Bắc, Tây Nam là sở hạt của Dạ Thần, mà Thái Tị tiên nhân chính là chủ tướng phương Đông Nam. Hẳn từ xưa đến nay luôn trung thành tận tụy đi theo Dạ Thần, hôm nay bị bắt, kẻ đứng phía sau sai khiến ta không nói ra chắc chư vị cũng hiểu.

Trước điện thì đón kiệu nương, sau điện lại bày binh bố trận, hiện tại xung quanh Cửu Tiêu Vân điện này đã bị mười vạn thiên binh thiên tướng mai phục.” Phượng Hoàng chậm rãi nhả từng từ, một không khí lạnh im bao trùm khắp đại điện khiến ai nấy đều cuống cuống sợ hãi. “Giờ Thìn vừa đến đánh trống làm lệnh, bắt giữ Thiên Đê, Dạ Thần nói xem có phải như vậy không?”

Tiểu Ngư tiên quan rốt cục sắc mặt cũng tối sầm, khóe miệng mím chặt. Phượng Hoàng búng đầu ngón tay một cái, một luồng ánh sáng nhanh như chớp bắn ra nhắm vào cái trống lớn phía sau nhạc ti. Âm thanh ồm ồm khó chịu kia chưa kịp lắng xuống, đàn đàn lớp lớp thần tướng đen kịt trang bị giáp sắt cầm kích mang

đao, cười mây đạp gió dững mảnh xông vào, nhưng sau khi nhìn thấy người bị bắt ở giữa điện và tình thế trong điện liền đồng loạt khựng lại, không biết làm sao.

“Người đâu! Bắt Dạ Thân lại!” Phượng Hoàng ra lệnh, hai vị thiên tướng uy vũ liền xông vào trong điện, bắt giữ Tiểu Ngư tiên quan, bẻ ngoặt hai cánh tay hắn ra sau lưng, đè chặt vai hắn.

Còn Phượng Hoàng thì tiến lên vài bước che chở ta ở phía sau lưng hắn.

“Nhuận Ngọc, ngươi còn có gì để nói?”, Thiên Đế mặt mày căng thẳng, nghiêng người nhìn Dạ Thân, trong ánh mắt hiện rõ vẻ thất vọng và vô cùng khiếp sợ.

Tiểu Ngư tiên quan người khoác hỉ bào, mặt như quan ngọc, mày tựa họa đồ, tuy rằng bị trói nhưng vẫn không hề nao núng. Mái tóc của hắn buộc gọn gàng trong mũ, đến một sợi cũng không hề rối. Hắn thản nhiên cười, nhìn thẳng vào Phượng Hoàng: “Không có gì để nói, được làm vua thua làm giặc, chỉ sai một nước cờ, không ngờ “đường lang bộ thiên hoàng tước tại hậu”⁽³⁾”.

2

Phượng Hoàng điềm tĩnh nhìn Tiểu Ngư tiên quan bị sợi dây thừng vàng trói chặt linh lực: “Chớ trách chim tước làm gì, Dạ Thân hôm nay chỉ là tự mình làm kén nhốt mình mà thôi”. Tiểu Ngư tiên quan mỉm cười, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Chúng thần tận trung phục vụ Dạ Thân, nguyện vì Dạ Thân máu chảy đầu rơi!” Chẳng biết ai trong đám thiên binh thiên tướng mới vừa dững mảnh xông vào gào to một tiếng. Trong khoảnh khắc, nhất hô bách ứng, mọi người xông về phía chư thần đang

ngô`i, định bắt chúng tiên làm con tin, những người đang ngô`i đa số là văn tiên, tất nhiên không thể chống lại các thiên binh uy lực này, nên tất cả nhấ t thời hoảng loạn.

Chỉ thấ y mắ t Phượng Hoàng lóe lên, một tiế ng hỏa lệnh “giế t” phát ra, ngoài điện đột ngột xông vào một lực lượng binh lính nhiề u gấ p mắ y lầ n so với đám lính vừa tiế n vào lúc nầy, ngăn chặn đám quân phản loạn của Dạ Thầ n, trong chố c lát, bữa tiệc linh đình biế n thành sa trường đầ y đao quang kiế m ảnh.

Thiên Đế` giận dữ, đập tay vịn kim loan định đứng lên quở trách, nào ngờ, thân thể còn chưa đứng thẳng bỗng thành linh ảo đảo ngã xuố ng ghế` ngô`i. Đế`n lúc này Thiên Đế` mới tỉnh ra, tro` mắ t kinh hoàng nổi giận quát Dạ Thầ n: “Người vừa mới cho ta uô`ng nước gì?”.

Tiểu Ngư tiên quan từ tồ`n nói: “Chẳng qua chỉ là một chút tàn nhang sát khí, chỉ có thể làm yế u linh lực hai canh giờ”.

“Người!”, Thiên Đế` hai mắ t trợn trừng như muố n toác ra, không nói nên lời, Nguyệt Hạ tiên nhân đưa tay đỡ Thiên Đế`, phần nộ nhìn Tiểu Ngư tiên quan khiển trách: “Nhuận Ngọc, ta vớ n biế t người có những suy nghĩ trù tính thâm hiểm sâu sắ c, nhưng mà, người bắt trung bắt nghĩa, bắt nhân bắt hiế u như vậy không sợ trời phạt sao!”.

Tiểu Ngư tiên quan lãnh đạm nhìn Thiên Đế`, nói: “Kẻ bắt trung bắt nghĩa, bắt nhân bắt hiế u thì có quyề n gì mà yêu câ`u người khác trung nghĩa nhân hiế u với mình? Thiên Đế` năm xưa vì đắ ng Thiên vị, giế t chề t anh ruột, bỏ rơi Hoa Thầ n, cưới ác phụ, làm nhục mẫu thân ta, vứt bỏ con trai mình, nế u không phải vì năm xưa đánh nhau với Ma tộc, liệu có triệu hồ`i ta trở về` không? Trước cường ép chia rẽ Hoa Thầ n và Thủy Thầ n, chỉ hôn Phong Thầ n

khíến cho Hoa Thầ̀n bị tổn thương, yế̀u sức mới trúng độc kế̀ của Thiên Hậu mà bị hủy diệt; sau lại cường đoạt mẫu thân ta, hủy đi nhân duyên của mẹ ta với con trai của Đông Hải Ngư Vương, rồi sau đó lại bỏ rơi người, lờ đi tội ác giế̀t chóc của Thiên Hậu. Thiên lý rõ ràng, rồ̀t cuộc luân hồ̀i cũng phải dừng lại”.

Thiên Đế̀ mặt mày tái nhợt.

“Nhuận Ngọc không cầu hành động của mình không hồ thẹn với trời đấ̀t, chỉ cầu trong lòng có thể báo đáp ơn sinh thành nuôi dưỡng của mẫu thân nơi Tịnh Phổ⁽⁴⁾”. Hai mắ̀t Tiểu Ngư tiên quan sáng rực, nhìn xa xăm về̀ phía ta, màu đỏ rực của y phục trên người cũng không thể nào che giấ̀u nổi vẻ thanh đạm nho nhã toát ra từ cả bên trong lẫn bên ngoài của hắ̀n: “Kiế̀p này không thẹn, chỉ nợ một người”.

Ta nhìn hắ̀n trong veo, rồi lại đưa mắ̀t nhìn về̀ phía các thầ̀n tướng, người ra người vào, tấ̀t cả tụ thành một đám người nhố̀n nháo ở giữa điện, trong giấ̀y lát, có người hôi phi, có người yên diệt, thế̀ lực của quân Dạ Thầ̀n yế̀u kém, còn tướng của Hỏa Thầ̀n càng đánh càng mạnh, thắ̀ng bại đã quá rõ ràng. Phượng Hoàng thanh sắc không đổi, chắ̀n ở trước mặt ta: “Đừng nhìn, cẩn thận đao kiế̀m không có mắ̀t”. Thuận thế̀ hắ̀n đưa tay ra ngăn một cây giáo dài vừa đâm ngang tới, tung một chưởng đánh về̀ phía tên thiên binh định lấ̀y trứng chọi đá, đánh lén từ phía sau, nghiệp hỏa trong tay hùng hực, không cần phí sức thổi tro, tên lính phản loạn kia trong chớp mắ̀t đã bị thiêu rụi.

Ta bình tĩnh nhìn chắ̀m chắ̀m vào đôi vai rộng lớn rắ̀n chắ̀c của hắ̀n, rồi lại thuận theo từng động tác của hắ̀n nhìn về̀ phía bàn tay, nhìn vào ngọn lửa ở giữa lòng bàn tay kia. Trong suố̀t ba năm, ta đã nhìn đi nhìn lại bàn tay ấy không biế̀t bao nhiêu lầ̀n, từng đường vân, từng chỉ tay ta đề̀u khắ̀c ghi nhớ kỹ tận trong tim.

Cũng để tự mình nhớ kỹ một điều: Chính đôi bàn tay ấy, chính Hồ`ng Liên Nghiệp Hỏa tỏa ra từ những ngón tay ấy đã cướp đi người cha duy nhất của ta, đã thiêu rụi thấ`t hồ`n lục phách của cha ta.

Tiểu Ngư tiên quan vừa rồ`i đã nói những gì ta đề`u nghe không rõ, ta chỉ nghe thấ`y trong câu nói lãnh đạm của hắ`n có nhắ`n mạnh bô`n chữ: “Sinh dưỡng chi ân”.

Bô`n bê` dầ`n im ắ`ng, ta chẳng còn nghe thấ`y gì nữa, cũng chẳng còn nhìn thấ`y gì nữa, trong đầ`u chỉ còn lại duy nhấ`t cảnh tượng hải hùng đêm đó: Trời mưa như trút nước, sắ`m vang chớp lóe chắ`ng chịt, tiế`ng mưa rơi lộp độp làm ta giật mình tỉnh giấ`c, vừa đưa mắ`t nhìn, cha đang dựa vào đầ`u giường ngủ gà ngủ gật liề`n mở choàng đôi mắ`t mệt mỏi nặng trĩu, yêu thương hiề`n từ nói với ta: “Con ngủ thêm một lát nữa đi, để cha đi bung thuố`c cho con”.

Thế` nhưng, ta chẳng bao giờ còn có thể chờ được chén thuố`c đắ`ng đó, chẳng bao giờ còn chờ được một viên đường ngọt mát bỏ vào trong miệng sau khi uố`ng thuố`c nữa...

Tiên thị thường đi theo cha dồ`c hế`t hơi tàn chạy thoát được, từng tá`c từng tá`c bò tới trước cửa phòng ta, hơi thở mỏng manh như tơ nhện, ngay cả một từ cũng không thồ`t được thành tiế`ng, toàn thân kiệt quệ, cô` gắ`ng dùng chút sức lực cuố`i cùng không ngừng lặ`p đi lặ`p lại một khẩu hình.

Ta đẩy thi thể hắ`n ra, vội vã lao tới nhà bế`p, tận mắ`t nhìn thấ`y cha đang từ từ tan biế`n giữa một đố`ng hỗn độn. Ta hoảng loạn vươn đôi tay ra, nhưng chỉ kịp nắ`m được một góc áo đã bị cháy dờ, hơi ắ`m còn vương nơi đây mà người đã ra đi, đầ`u ngón tay ta chỉ còn lưu lại một chút hơi nước đang dầ`n bô`c hơi đi mắ`t.

Ta đã đọc được, một chữ duy nhất mà tiên thị kia dùng hết chút sức tàn lực kiệt để nói với ta - Hỏa.

Trong trời đất này, có thể giết được Thủy Thần chỉ có Hồng Liên Nghiệp Hỏa. Mà có thể dùng được Hồng Liên Nghiệp Hỏa thì chỉ có hai người, Thiên Hậu và Hỏa Thần.

Thiên Hậu phạm tội đã bị giam giữ, ngoài Hỏa Thần ra, không còn ai khác...

“Thủy Thần vì báo mối thù giết con gái mà định lấy mạng Thiên Hậu, Hỏa Thần nhận thay ba chương, bị trọng thương, mẫu thân hắn bị tống giam, Hỏa Thần ôm hận trong lòng, lại sợ Thủy Thần không buông tha mà tìm đến sát hại mẫu thân hắn lần nữa, liền tiêu diệt Thủy Thần, vĩnh tuyệt hậu hoạn!”

Ký ức trong đầu ta từng tác từng tác xé toang, rồi lại từng mảnh từng mảnh ghép lại. Ta cảm thấy đau đầu. Đau quá! Đau quá. Đầu óc ta quay cuồng, hai mắt ta nhắm chặt...

“Cảm Mịch! Cảm Mịch?” Phượng Hoàng xoay người cúi đầu thì thào khẽ gọi tên ta.

“Không sao.” Ta bình thản trả lời.

“Đừng nhìn nữa.” Phượng Hoàng không chút do dự chặn ngang tầm nhìn trước mặt ta, rồi xoay người đi, đối diện với Dạ Thần. Hắn đưa tay ra, trên đầu ngón tay nở ra một đóa hoa sen tươi thắm, trong Cửu Tiêu Vân điện kinh phong nổi lên, ổng tay áo rộng và tà áo của hắn bay phấp phất, chỉ nghe hắn ngạo mạn nói: “Tiếp tục đánh chỉ khiến đồ tăng vô tội thương vong, bây giờ chẳng lẽ chỉ có tiêu diệt Dạ Thần trước, các thiên tướng phản loạn của điện hạ mới chịu đình chiến hay sao?”

Lúc này, ta không nhìn thấy khuôn mặt của Phượng Hoàng, chỉ thấy trước mắt ta chỉ là tấm lưng to rộng của hắn, hắn quay lưng lại, cánh cửa trống không rộng mở. Ta nhìn thấy ở chính giữa lưng hắn, một chùm thủy quang xuyên qua, bất giác mỉm cười. Quả nhiên đúng như ta dự đoán, những cuốn sách ái tình đã không lừa gạt ta.

Sợi tóc, sợi tình, đem tặng tóc để gửi tình, duy nguyện lòng chàng tựa lòng ta...

Hắn quả nhiên đã đem tóc của ta đặt vào nơi quan trọng nhất trên người mình, không uổng công ta suốt ba năm qua nhọc lòng mê hoặc hắn. Hóa ra, vị trí nội đan tinh nguyên của hắn không phải ở giữa trán, mà là ở chính giữa lồng ngực!

Ta cúi đầu nhìn thanh đao bằng lá liễu đã cầm trong tay hàng trăm hàng ngàn lần, mỏng như lá, trong tựa băng, hai cạnh đều là lưỡi bén, cứng rắn sắc nhọn.

Trong khoảnh khắc, nó đã cắm phập vào giữa lưng của Hỏa Thần.

Cha, con từng nói sẽ báo đáp cha, nhưng con không biết nên làm như thế nào cho phải. Hôm nay, nếu con tự tay giết chết kẻ đã giết hại cha, phải chăng xem như đã làm tròn đạo hiếu?

Ta đứng thẳng người lên không một chút do dự, dồn hết toàn bộ sức lực của mình đỡ lấy cán dao ở trên tay, cho đến khi toàn bộ lưỡi dao ngập sâu vào tấm lưng chẳng chút phòng bị kia. Ta tận mắt nhìn nó cắm sâu xuống tận cán, không gặp phải một chút trở ngại nào... Tận mắt nhìn thấy nó xuyên qua năm tóc đặt giữa lồng ngực, từng tấc từng tấc một, rồi xuyên thấu qua trước ngực...

Trên mũi dao sắc nhọn, một giọt máu đỏ tươi từ từ chảy xuống, rơi xuống sàn mây sáng bóng, nở ra một đóa hoa nho nhỏ, sắc hồng tươi. Xung quanh thật tĩnh lặng, tĩnh lặng đến mức ta có thể nghe thấy âm thanh của đóa hoa đang nở.

Hắn dựa vào ta rồi chậm rãi quay người lại, chớp mũi chạm vào chớp mũi ta, gần đến mức ta không thể nhìn rõ khuôn mặt hắn, chỉ có thể nhìn thấy trong đôi đồng tử đen nháy kia, ngập tràn hình ảnh phản chiếu đôi mắt ta, một đôi mắt lộ rõ vẻ thần nhiên bội phản.

Hắn hỏi ta: “Vì sao...?”.

Ta nói: “Người biết mà”.

Hắn hỏi ta: “Nàng có từng yêu ta...?”.

Ta nói: “Chưa từng”.

Lúc chúng ta nói chuyện, dựa vào nhau thật gần, gần đến mức khi mở miệng thì hai đôi môi khe khẽ chạm vào nhau... Nó khiến ta nhớ lại buổi chiều ngày hôm đó, nhiều nhiều buổi chiều, mây rất mỏng, gió rất nhẹ...

“Yêu, là cái gì?” Ta thì thào trong hoang mang.

Nhưng mà hắn lại không trả lời.

Từ xưa đến giờ, ta không hiểu được thế nào là yêu, chỉ chẳng qua là đã đọc một số cuốn sách dày cộp, chăm chỉ nắm bắt nghiền ngẫm, lặp đi lặp lại những lời thoại được viết ở trong đó, diễn lại những động tác đã được miêu tả. Ta học cách đỏ mặt, học cách ngượng ngùng của nữ nhi.

Ai nói cho ta biết, ta học có giỏi không...?

Dịch thể ấm nóng chảy ra ướt đầm đôi tay ta, lọt qua kẽ tay rớt xuống hỉ phục đồ chót thêu hoa xinh đẹp, trên chiếc áo hồng bào tươi tắn thắm đậm sắc hồng, nở ra từng đóa hoa đỏ thắm.

Đôi mắt phượng dài kia lặng yên khép lại, như một hải tử ngủ say. Ta mở mắt trừng trừng nhìn hấn càng ngày càng trở nên trong suốt, càng ngày càng loãng ra, từng chút từng chút tiêu tan thành mây khói... Cuối cùng hóa thành một ngọn lửa leo lét. Trong khoảnh khắc, vạn vật sau lưng ta đều bị thiêu hủy. Nhưng mà ta, với Hoàn Đê Phượng Linh gài trên tóc, không một chút tổn hại gì...

...

“Cảm Mịch, nàng hiểu rõ lòng ta mà. Cho dù nàng giận ta, cho dù nàng oán ta, ta cũng kiên quyết không để nàng kết hôn với Dạ Thôn!”

“Xuống địa ngục thì đã sao? Trong trời đất này, há có thứ gì làm Húc Phượng ta phải sợ?”

“Cảm Mịch, ta nghĩ, rồi có một ngày ta sẽ giết nàng.”

“Giấy Tuyên Thành này nàng nói tặng ta có còn giữ lời?”

“Nàng đó... Vô tâm vô phệ...”

“Nàng yên tâm, những tiên tử này cho dù có tốt đến đâu cũng không chen vào được trái tim ta.”

“Thiên địa bao la, nữ tử cũng nhiều, nhưng trong lòng ta duy chỉ có một người đẹp nhất.”

“Húc Phượng cuộc đời này chỉ cưới một người.”

...

Một luồng khí hỗn loạn bốc thẳng lên lồng ngực, ta ngã khụy xuống đất, “hự” lên một tiếng thò ra một nhúm máu đen. Một hạt châu màu bạch đàn tuôn ra lẫn trong vũng máu. Trong chỗ lát tan biến không còn dấu vết.

Trước mặt, Dạ Thần vùng thoát khỏi sợi dây thừng vàng...

3

*Nguyên lai xá tử yên hồng khai biến, tự giá bàn đồ phó dữ
đoạn tình đồ i viên.*

*Lương thân mỹ cảnh nại hà thiên, thưởng tâm nhạc sự thù gia
viện!*

Triêu phi mộ quyển, vân hà thúy hiên;

Vũ ti phong phiến, yên ba họa thủyên -

Cảm bình nhân thắ c khán đích giá thiêu quang tiện!

... ..

Hồ sơn bạn, hồ sơn bạn, vân triêu vũ miên.

Điêu lan ngoại, điêu lan ngoại, hồng phiêu thúy biến.

Nhạ hạ phong sâu điệp luyến.

Tam sinh thạch thượng duyến, phi nhân mộng huyền.

Nhất chẩm hoa tư, lưỡng hạ cự nhiên.

Ta trở mình, mở mắt ra, thấy trên máy chiếu ghế nhỏ ở đầu giường có hai tiểu tiên cô, cúi đầu ngủ gà ngủ gật. Ta chống tay định

ngồi dậy, nào ngờ khuỷu tay mềm nhũn, yếu ớt ngã ngược xuống giường. Tiếng động phát ra khiến hai tiên cô kia giật mình tỉnh giấc. “Bên ngoài ai đang hát vậy?” Ta hỏi.

Một trong hai tiểu tiên cô tròn xoe hai mắt, đột nhiên xoay người chạy ra ngoài, reo to: “Mau! Mau báo với Thiên Đế bệ hạ! Thủy Thần tỉnh rồi!”.

Tiểu tiên cô còn lại cử chỉ trang nghiêm hơn một chút, gương mặt nhìn ta rồi cất giọng run run trả lời: “Thủy Thần đã ngủ suốt nửa năm rồi, cuối cùng cũng tỉnh lại, Thiên Đế bệ hạ ngày đêm lo lắng cho người”.

Ta nhú mày, hỏi lại một lần nữa: “Bên ngoài ai đang hát vậy?”.

Tiên cô kia nói: “Thiên Đế bệ hạ hôm nay đăng vị, chư tiên đến góp vui, ở trước đình có tiên gia dựng đài diễn kịch, đang hát một khúc nhạc của phàm gian”.

Ta nhắm mắt hỏi: “Đây là bài hát là gì?”.

Tiểu tiên cô cung kính trả lời: “Là một đoạn Côn kịch, tên là *Kinh mộng*”.

“Kinh mộng... Kinh mộng...” Ta lẩm bẩm lặp đi lặp lại hai từ ấy mãi mãi, rồi giật mình ngẩng đầu nhìn tiên cô hỏi: “Thiên Đế? Thiên Đế nào?”.

Tiểu tiên cô che miệng cười: “Thủy Thần nói đùa, Thiên Đế còn có ai khác, đương nhiên chỉ có một, chính là Dạ Thần điện hạ. Vừa rồi Thiên Đế còn tranh thủ chút thời gian đến thăm Thủy Thần, không ngờ mới vừa đi khỏi, Thủy Thần đã hồi tỉnh”.

“Dạ Thần...” Trong đầu ta bỗng nhiên hỗn loạn, “Dạ Thần... Người nói Dạ Thần nào?”. Ta đưa tay túm lấy ống tay áo của tiểu

tiên cô: “Hỏa Thầ`n đâu? Người nói ta ngủ đã nửa năm? Vì sao Hỏa Thầ`n không đê`n thăm ta?”.

“Hỏa Thầ`n...?” Tiểu tiên cô nhậ`t thời kinh ngạc không biế`t phải trả lời thế` nào, bị ta túm ô`ng tay áo giật mạnh ba bô`n lầ`n hỏi lại, mới thận trọng đáp: “Hỏa Thầ`n... Hỏa Thầ`n... Chẳng phải nửa năm trước đã bị hôi phi yên diệt rồ`i sao?”.

“Ầ`m... ầ`m...” một tiế`ng nổ lớn vang lên, trong đầ`u ta nổ tung thành một màn sương máu.

Lợn tóc...

Đao băng lá liễu...

Lung...

Nội đan tinh nguyên...

Máu, trước mắ`t toàn là máu, máu ướ`t đẫm men theo bậc thê`m mây trắ`ng toát, chảy tràn xuố`ng từng bậc từng bậc thê`m, chỉ có nơi bắ`t nguồ`n, không có điể`m kế`t thúc.

Đúng vậy, hắ`n đã ché`t rồ`i! Là chính tay ta đã đâm cây đao của mình vào tinh nguyên của hắ`n! Là chính tay ta đã gié`t ché`t hắ`n! Là tận mắ`t ta nhìn thấ`y hắ`n hồ`n phi phách tán!

Ta giơ hai bàn tay lên, trong lồ`ng ngực đau đớn`n như bị ai xẻ từng miế`ng thịt. Ta cuộn tròn người co vào trong góc giường, đau đớn`n đế`n mức không thể đứng dậy, thoá`ng chồ`c tâm can tỳ phê` giồ`ng như bị ai đục khoét lồi ra, máu tươi chảy ướ`t đẫm lan tràn trên mặt đấ`t. Ta cô` dùng toàn bộ sức lực của mình bóp chặt cổ tay, nghi hoặc không tin vì sao thứ bị cắ`t xẻ không phải là đôi bàn tay này?

“Tiên thượng! Tiên thượng! Người làm sao vậy? Người đừng làm mình bị thương!”

Ta đau đớn đến mức các ngón chân đều co rút lại, kinh hãi cuống cuống nhìn tiên cô: “Mau! Trái tim ta rơi rồi! Ta làm mất nó rồi! Người mau tìm giúp ta! Mau lên! Mau lên! Nhất định chỉ ở trong phòng này, nhất định phải tìm được! Ta không thể không có nó! Đau quá, đau chết mất...”. Ta ôm chặt lồng ngực trống rỗng, co rúm người lại.

Tiểu tiên cô vẽ mặt kinh sợ, run rẩy nói: “Được, tiểu tiên tìm giúp người, tìm giúp người...”. Rồi quỳ bên mép giường, vén gối lật chăn tìm hết một lượt, xoay qua xoay lại tìm khắp một vòng: “Không... Không có... Tiên thượng, không có...”.

“Trên giường không có, tìm dưới gầm giường, còn có sương phòng bên ngoài! Nhất định là có!” Ta gào khóc nước mắt đầm đìa, cơn đau cứ lớn dần chẳng chịu ngừng lại.

“Đang tìm gì vậy?” Có người bước vào, ta nhìn thấy một dáng người cao lớn, khoác áo bào lấp lánh ánh vàng.

Húc Phượng?

Đôi mắt ta lệ chảy vòng quanh, rồi ánh mắt ngừng lại ở nơi ấy, vạn vật cũng như đứng lại.

“Tìm trái tim... Thiên Đế... Thiên Đế bị hạ... Tiên thượng muốn tiểu tiên giúp nàng tìm trái tim... Nàng nói trái tim nàng rơi mất...” Tiểu tiên cô run lấy bầy, mắt hết hồn vía.

“Mịch nhi, nàng sao vậy?”

Vừa nghe hai tiếng “Mịch nhi”, chút hy vọng trong lòng ta tức thời sụp đổ vỡ vụn, Phượng Hoàng chưa bao giờ gọi ta là Mịch nhi...

Ta cảm thấy ngực mình lại bị một nhát dao khoét vào, máu thịt lẫn lộn... Ta cố sức bóp chặt hai bàn tay, trong cổ họng tứa ra một vị đắng chát như mật vỡ.

“Đáng quá, đau quá! Có phải ta sắp đã chết rồi không?” Ta hoang mang bất lực nhìn Tiểu Ngư tiên quan. Hấn giữ chặt hai tay ta lại, ôm ta vào trong lòng, vỗ vỗ lên lưng ta, nhẹ nhàng nói: “Không đâu, có ta ở đây, Mịch nhi làm sao mà chết chứ? Huống hồ, chúng ta còn phải dắt tay nhau ngàn năm vạn năm chục vạn năm nữa, cho dù thiên hoang địa lão cũng không đủ. Mịch nhi chỉ vì ngủ quá lâu, thân thể khó tránh khỏi có chút không thích ứng”.

Ta vùng khỏi vòng tay hấn: “Đừng đụng vào ta, ta đau lắm!”.

“Nàng đau ở đâu?”, Tiểu Ngư tiên quan ôn hòa nhìn ta, “Ta độ khí cho nàng, dùng nguyên linh giúp nàng giảm đau có được không?”.

Ta ôm ngực, chỉ cảm thấy cơn đau khủng khiếp lan ra từ lồng ngực, nhanh chóng tràn khắp tứ chi bách động, như kim chọc dao đâm, không thể nói rõ đau ở chỗ nào, nhưng chỗ nào cũng đau đớn. Ta cuộn chặt cả người, nước mắt không ngừng tuôn xối xả: “Ta không biết, ta không biết đau chỗ nào... Đáng quá, trong miệng toàn vị đắng. Người mau cứu ta...”.

Tiểu Ngư tiên quan mỉm cười: “Ăn đường sẽ hết đắng ngay”. Hấn tiện tay biến ra một viên đường phèn, đút vào miệng ta.

Viên đường tan ra trên lưỡi, biến thành một thứ nước đắng như hoàng liên, ta cảm thấy trong cổ họng càng trở nên đắng chát, đắng đến mức ta cau chặt đầu mày phun nó ra, liền thấy viên đường kia đã bị nhiễm màu đỏ như máu. Hóa ra, chỉ có viên đường của cha mới có vị ngọt. Thế nhưng, cha từ lâu đã không còn...

Tiểu Ngư tiên quan nhìn viên đường nhuộm máu loang lổ, đầu mây chau lại lộ rõ vẻ lo lắng, đưa tay truyền linh lực qua đầu ngón tay rồi chậm rãi vuốt nhẹ trên lưng ta: “Mịch nhi đừng sợ, không sao đâu, tất cả sẽ tốt thôi”.

Ta ghen ngào khóc nức nở, cho đến khi cổ họng khàn đặc không thể phát ra một âm thanh nào nữa, nhưng nước mắt vẫn không ngừng tuôn rơi, tựa như thể vĩnh viễn không bao giờ cạn kiệt. Ta không biết rốt cục mình bị sao nữa, giống như bị trúng phải một thứ bùa chú mê hoặc gì đó của thầy mo. Ta túm chặt tay Tiểu Ngư tiên quan nói: “Ta nhất định trúng phải Giáng Đầu thuật như người phạm gian thường nói, người giúp ta giải nó đi có được không?”.

“Được, ta giúp nàng giải nó, Mịch nhi đừng sợ, có ta ở đây.”

Tiểu Ngư tiên quan lấy một viên kim đan dưỡng thần hòa với nước mật đường cho ta uống, hơi thở dần dập gập gáp của ta dần dần bình phục. Chỉ cảm thấy thân thể nhẹ bỗng, càng lúc càng mệt mỏi, rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, nhưng ngay cả trong cơn mộng mị, ta vẫn phải chịu đựng nỗi đau đớn cứ bám chặt lấy ta không rời như hình với bóng vậy.

Ta không biết mình đã ngủ bao lâu, ngủ qua ngày, ngủ qua đêm, ngủ qua những cơn đau, ngủ cho đến khi vị đắng chát trong cổ họng ngấm đến từng chân tơ kẽ tóc.

Lần thứ hai tỉnh dậy, lại là một ngày mùa xuân, nắng xuân ấm áp xuyên qua song cửa sổ chiếu vào trong phòng, trong đình viện chim hót véo von. Thấp thoáng bên ngoài bình phong, có ai đó ngò ì quay lưng lại phía ta đang say sưa gảy đàn, tiếng đàn réo rắt du dương như tiếng nước róc rách từ núi chảy cao xuống. Yên bình thanh đạm.

Ta ngồ`i đây, để chân trầ`n bước ra ngoài bình phong, lướt qua người đang gảy đàn kia, mở toang cửa sổ, gió xuân ấ`m áp mang theo những sợi mây mỏng tấp vào mặt, dưới mái hiên một đôi chim Tước đang ngậm bùn xây tổ, hai cánh vỗ phành phạch bện bện bịu bịu, khi thì thân mật cọ cọ vào đố`i phương bày tỏ sự động viên, khi thì lại riu riu rít cái cọ không ngớt, như có chút bấ`t đờ`ng về` việc đặt cọng rom xây tổ. Thấ`y ta nhìn, chúng bỗng ngừng tranh cãi, sợ hãi rụt đầ`u vào dưới cánh, len lén nhìn ta qua lớp lông chim.

“Mịch nhi, cuố`i cùng nàng cũng tỉnh. Nàng đừng ngủ như vậy nữa có được không? Ta sợ, từ tận đáy lòng ta, ta sợ mình còn chưa kịp cưới nàng về`, còn chưa kịp yêu thương chăm sóc nàng, thì nàng đã ngủ cho đế`n khi địa lão thiên hoang mấ`t.”

Ta không dám quay đầ`u nhìn người đánh đàn kia... Chính xác hơn là ta không dám nhìn vào cây đàn kia, nó gọi cho ta nhớ, đã từng có lúc, cũng có một người thanh cao ngạo nghễ ngồ`i quay lưng về` phía ta đánh đàn. Cuố`i cùng, đàn đứt dây tơ, còn người thì ra đi mãi mãi.

Ta đưa hai tay sờ lên gương mặt mình, ráo hoảnh không một giọt nước. Thì ra, nước mắ`t cũng có thể chảy ngược, nó chảy ngược thành sông ở bên trong ngực ta, còn trên mặt ta, không chảy ra dù chỉ một giọt.

Tiểu Ngư tiên quan vòng tay ôm nhẹ eo ta từ phía sau, cắ`m đặt nhẹ nhàng trên vai ta, nghiêng sát đầ`u vào đầ`u ta, hơi thở ẩm ướt như cọng lông vũ cọ cọ trên gáy: “Mịch nhi, nàng xem, muôn hoa đã nở. Chúng ta lúc nào có thể thành hôn? Mùa xuân này có được không?”. Ta nhích người ra, lặng im không nói.

Phải rô`i! Cửa sổ đã mở, hoa cũng đã nở, nhưng vì sao lại không thấ`y người?

Chương 20

Vết thương ngọt ngào

“Hoa nở ta vẽ hoa, hoa tàn ta tự vẽ mình, hắn đến ta vẽ hắn, hắn đi rối ta tìm vẽ kí ức.”

I

“Tiên thượng thể chấ́t âm hàn, nơi này lửa nóng hùng hực, chúng ta không nên ở lâu, mong Tiên thượng nhanh chóng trở về́, nếu Tiên thượng có mệnh hệ gì, Thiên Đế bệ hạ sẽ rấ́t đau lòng.”

Ta đưa gầ́u tay áo lên lau nhẹ má́y giọt mồ́ hôi trên trán, rối dùng làm quạt phe phẩy trước mặt nói: “Không sao, chỉ hơi nóng một chút thôi, làm gì nghiêm trọng như ngươi nói, vả lại, Thiên Đế bệ hạ bận trăm công nghìn việc, chàng không có thời giờ để ý đến những việc vụn vặt này đâu”.

Li Châu là tiểu tiên cô được Tiểu Ngư tiên quan phái đến để hằ́u hạ ta. Tá́t cả đếu tốt, chỉ thường hơi quan trọng hóa vắ́n đế mà thôi. Những chuyện vụn vặt, vị tiểu tiên cô này cũng muố́n can thiệp, mở miệng là khuyên giải ta phải thế́ này, phải thế́ kia... Câu nói thường xuyên trên miệng cô ấy là: “Như vậy sẽ khiến Thiên Đế bệ hạ lo lắ́ng”. Có những lúc thắ́y ta ngối thờ ra suy nghĩ, Li Châu liến vội chạy đến bên cạnh với khuôn mặt lo lắ́ng làm như ta đang xảy ra một chuyện gì nghiêm trọng lắ́m không bắ́ng, hoặc vị tiểu tiên này nghĩ ta đang bị tẩu hỏa nhập ma. Còn ít tuổi mà đã như thế́ này rối thì khi về́ già, chắ́c Li Châu sẽ trở thành một bà tiên khó tính.

Ta nghĩ đến điều này bỗng dung vì Li Châu mà buông tiếng thở dài. Không ngờ thấy ta như vậy, Li Châu vội vã hỏi: “Vì sao Tiên thượng lại thở dài, cho phép tiểu tiên nghe lời được khuyên như Tiên thượng một câu, những chuyện quá khứ hãy để nó qua đi, hãy hết những người phạm gian dung tục còn biết nhìn về phía trước, huống hồ Tiên thượng là một vị đại tiên đã tu hành nhiều năm. Tiểu tiên nghĩ, Tiên thượng nên cởi mở tâm lòng, như vậy tình thân sẽ thoải mái hơn, ngoài ra Thiên Đế bề hạ lại luôn luôn lo lắng, quan tâm săn sóc đến Tiên thượng. Nếu như Tiên thượng trong lòng nghĩ đến người khác, đừng nói đến Thiên Đế bề hạ, ngay cả tiểu tiên được Thiên Đế phái đến hãy hạ Tiên thượng cũng thấy buồn lòng”.

Con đầu đầu thường xuyên lại đột nhiên kéo đến khiến ta loạng choạng, ta vội lôi trong túi ra một viên kẹo đưa vào miệng và ngắt lời Li Châu: “Ở đây ấm áp, ta muốn ngủ thêm lát nữa, ngươi về trước kiếm chút gì cho con Yểm Thú của ta ăn”.

“Tiên thượng... Ngủ ở bên ngoài phòng luyện đan của Thái Thượng lão quân nóng như trên đỉnh Hỏa Diệm Sơn mà Tiên thượng nói là ấm áp? Hơn nữa, thức ăn cho con Yểm Thú của Tiên thượng là những giấc mơ, tiểu tiên tìm đâu cho ra được nhiều giấc mơ đến như vậy để cho nó ăn?”, Li Châu vừa nói vừa giậm hai chân xuống đất.

“Con Yểm Thú này đã theo ta rất nhiều năm, nó chưa bao giờ biết kén chọn thức ăn, ngươi về vớt cho nó nắm cỏ, hoặc ít lá trúc là được rồi.” Li Châu định mở miệng nói thêm vài câu thì bị ta xua xua tay chặn lại, thế là vị tiểu tiên cô này đành phải ra về, nhưng trong lòng không mấy thoải mái.

Hôm nay, Thái Thượng Lão Quân mở lò luyện đan. Ta biết tin này từ rất lâu rồi, nên hôm nay mới đặc biệt đến đây. Không ngờ,

tiểu tiên cô Li Châu cũng đòi theo đi, may mà cuối cùng ta cũng đuổi được cô ta về trước. Tuy bên ngoài lò luyện đan của Thái Thượng Lão Quân lửa nóng hùng hực, nếu là người thường thì chắc sẽ không chịu được, dù chỉ một lát, nhưng do ta là Thủy Thần, nên sức nóng của lò bát quái cũng không mấy làm ảnh hưởng đến ta.

Giờ Ngọ vừa đến, chỉ nghe thấy tiếng chuông ngân vang vọng ra từ trong cung Đẩu Suất. Ta chỉnh lại y phục, đưa tờ thiếp diện kiến Thái Thượng Lão Quân cho một vị tiên gác cửa. Chẳng mấy chốc, vị tiên này đã quay trở lại, với thái độ cung kính đưa ta vào trong cung. Trên đường đi, vị tiên gác cửa không một lần dám ngược ánh mắt lên nhìn ta.

Nghe Li Châu kể lại, ngày hôm đó, sau khi thoát khỏi vòng trói của sợi thừng vàng, Tiểu Ngư tiên quan bèn nhân cơ hội hỗn loạn của thiên binh thiên tướng, trong phút chốc đã bắt sống được Thiên Đê, không chế toàn bộ Thiên cung. Quân của Hỏa Thần mất tướng, bị quân của Dạ Thần lấy ít đánh nhiều đánh cho tơi tả. Sau trận đại thắng, Thiên Giới mở đại hội luận pháp. Trong đại hội, Tiểu Ngư tiên quan đưa ra mười tám tội trạng của Thiên Đê. Với tài năng và đức phẩm của mình, Tiểu Ngư tiên quan đã được tiên giới kính phục, lập thành Thiên Đê. Còn vị Thiên Đê cũ, sau khi bị truất ngôi đã được Tiểu Ngư tiên quan đưa xuống đảo Thần Tiêu Cửu Trập, một ngày nuôi ăn ba bữa.

Đối với ta, ai làm Thiên Đê thì cũng vậy thôi. Nhưng chẳng qua, từ khi ta được Thiên Đê tiên nhiệm phong làm Thủy Thần, chư thần trong tiên giới gặp ta đều tỏ thái độ cung kính, với nét mặt khép nép, dè chừng, cứ như thể ta là con mãnh thú luôn gây ra những trận đại hồng thủy không báo trước! Thái độ của họ khiến ta không mấy thoải mái.

Ta đi xuyên qua con đường được thiết kế theo sơ đồ bát quái vòng vo, phức tạp, vậy mà vẫn chưa đến được chính điện. Đang đi bỗng dừng bị một vị tiên bê trên tay lư hương đâm sầm vào người, làm ta ngã lăn ra đất.

“Người phải chú ý nhìn đường chứ!” Vị tiên dẫn đường nhanh tay ngăn lư hương để tránh đổ vào người ta, đồng thời luôn miệng trách mắng vị tiên đã vô ý va vào người ta đang đứng như trời trồng ở bên cạnh.

“Lăng Quang công tử!”

Ta chỉnh lại phục trang, phỉa chút bụi hương bám trên áo, coi như không có chuyện gì xảy ra, định nhanh chân bước vào chính điện. Nhưng tiếng gọi nghe quen quen của vị tiên này đã khiến ta dừng bước.

“Cái gì mà Lăng Quang công tử!” Người còn không mau bái kiến Tiên thượng? Vị tiên dẫn đường giật giật ống tay áo nhắc nhở.

“Tiên thượng!” Vị tiên va vào người ta rụt rè cất tiếng chào.

Ta đưa mắt nhìn kỹ khuôn mặt của vị tiên này. Ô! Hóa ra là sơn thần thổ địa, người đã từng dạy ta cách ăn chơi sa đọa khi ta ngao du dưới hạ giới năm nào.

Thái Thượng Lão Quân là một vị tiên vô cùng nghiêm khắc, ông ấy rất ghét những thói trăng hoa. Chính vì vậy, trong cung Đâu Suất chỉ toàn là tiên nam, không có bất kỳ một vị tiên nữ nào xuất hiện. Ta biết điều này từ rất sớm, nên trước khi đến đây đã cố tình biến thành một nam thần. Thông thường thì nhập gia phải tùy tục, huống hồ hôm nay ta đến là có việc cậy nhờ. Hơn nữa, việc cải trang thành một nam tử còn để Lão Quân thấy được sự thành tâm thành ý của ta.

Việc thường cải trang thành một nam tử của ta không có mục đích gì khác, chẳng qua là năm đó Tiểu Ngư tiên quan bắt ta phải hóa thân thành như vậy khi ở phạm thế. Vì vậy mà khi vừa gặp mặt, vị Thổ Địa này đã lập tức nhận ra ta. Đã lâu lắm rồi mới gặp một người quen, mà lại dám nhìn thẳng vào mặt ta để nói chuyện, điều này khiến ta có cảm giác vô cùng thân thiết. Ta tiến lại gần khách sáo hỏi: “Thổ Địa, lâu rồi không gặp, người đạo này khỏe chứ?”.

“Ồ! Đúng là Lăng Quang công tử rồi, tiểu tiên có mắt như mù, không nhìn thấy núi Thái Sơn... Thât kính, thât kính.” Thổ Địa liên hôì chấ hai tay trước ngực thi lễ, rồi cung kính trả lời: “Tiểu tiên mấy năm nay tâ t cả đề u tô t, tuy nơi này hơi nóng một chút, nhưng cuộc sống cũng được gọi là tạm ổn. Bất cứ lúc nào cũng có thể nhậ nhanh được chút cặn sót của Lão Quân khi luyện đan để ăn, như vậy cũng có thể tăng thêm hàng trăm năm công lực, đúng là trong họa gặp phúc. Mà đúng rồi, tiểu tiên phẩm giới thấ p kém, hiểu biế t không nhiề u, cho phép tiểu tiên mạo muội được hỏi một câu, Lăng Quang công tử là một tiên thượng quản thúc việc gì?”.

Ta ngầ n ngừ một lúc rồi miễn cưỡng trả lời: “Quản về nước”.

“Thủy Thầ n, Thủy Thầ n, hóa ra tiên thượng là...” Thổ Địa lấ p bắ p nói thêm vài câu rồi thay đổi ánh mắ t nhìn ta, ánh mắ t này cũng không khác gì những ánh mắ t của các vị tiểu tiên khác.

Ta móc trong túi tay áo ra một viên kẹo mạch nha cho vào miệng, bỏ lại ánh mắ t kinh ngạc của Sơn Thầ n sau lưng bước chân vào chính điện.

Vừa vào trong cung Đấ u Suấ t, cũng là lúc Thái Thượng Lão Quân đang vén bức màn bước ra từ phía sau phòng luyện đan. Con mắ t lửa ngời vàng của lão vừa nhìn đã phát hiện ra chân tướng thật của ta. Lão Quân vội vàng bước lên phía trước chấ tay chào hỏi:

“Không biết Thủy Thần đến, lão phu thật thất lễ”. Sau khi mời ta an tọa, Lão Quân liền sai tả hữu dâng trà mời khách, chậm rãi đưa tay lên vuốt nhẹ chùm râu bạc trắng phất phơ dưới cằm rồi quay sang ta hỏi: “Thủy Thần lần này đường xá xa xôi đến đây, không biết có việc gì?”.

Rất tốt, ta rất thích bản tính thẳng thắn của lão tiên già này. Như vậy sẽ giảm bớt đi thời gian của những màn chào hỏi xã giao câu nệ. Ta ngắm bộ râu trắng, ngọn cong tí do bị lửa lò bát quái hun cháy của Lão Quân chậm rãi nói: “Tiểu tiên từng nghe, linh đan của Lão Quân là bảo vật thiên hạ, người ăn viên nhỏ sẽ trẻ mãi không già, ăn viên to tiêu trừ bách bệnh, cải tử hoàn sinh”. Ta dừng lại một lát, nhìn vết nhò mờ trên trán Lão quân rồi tiếp tục: “Ngoài ra, Lão Quân còn vừa luyện xong ba viên Cửu Chuyển kim đan, có khả năng cứu sống cả thần tiên. Lần này, tiểu tiên đến gặp Lão Quân là muốn Lão Quân tặng cho tiểu tiên một viên Cửu Chuyển kim đan, không biết ý Lão Quân thế nào?”

Thái Thượng lão quân đột nhiên dừng tay vuốt râu, bàn tay vẫn để nguyên trên chòm râu trắng như cước, hình như việc xin kim đan của ta đã gây cho lão sự bất ngờ. Dưới chân lão, con trâu xanh ngược đầu lên nhìn ta, rồi lên một tiếng rồi tiếp tục nằ m xuống ngủ.

Ta ngó nghiêng quan sát nét mặt đang thay đổi liên tục của Lão Quân. Phải đến một tuấn hương sau câu hỏi của ta, Lão Quân mới từ từ buông bàn tay xuống khỏi chòm râu, chậm rãi đưa lên miệng tách trà rồi nói: “Thật ra, kim đan của lão phu không đạt được công hiệu ghê gớm như những lời Thủy Thần vừa nói, đó chẳng qua chỉ là những lời đồn thổi của thiên hạ mà thôi. Cần phải biết rằng, thần tiên có bảy hô, bảy phách, hợp thành bốn mươi chín ngày. Nếu chết rồi mà trên người vẫn còn một hô, một phách, hoặc vẹn toàn xác thể thì kim đan của ta mới phát huy công hiệu”, Lão

Quân dừng lại một lát, nhìn ta rồi nói tiếp: “Không biết có phải Thủy Thần cần viên Cửu Chuyển kim đan của lão là để cứu chữa cho Thủy Thần tiên đế? Cho phép lão phu nói thẳng, Thủy Thần tiên đế bằng hà đã lâu, hồ đã lìa, xác đã mục. Viên kim đan của lão không thể có công lực hồ sinh phi phạm đến như vậy được!”

Ta bóp chặt tay vào tách trà, sau đó từ từ buông lỏng ra rồi nói: “Tiên phụ của tiểu thần bằng hà đã lâu, tiểu thần không nghĩ có thể cứu người sống lại. Hôm nay đến đây xin kim đan là để cho... Rất mong Lão Quân nể tình ban tặng, nếu được, tiểu tiên xin thiên ân vạn tạ, sau này có dịp trả công, dù phải nhảy vào nước sôi, lửa bỏng tiểu tiên cũng không dám khước từ”.

Thái Thượng Lão Quân ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Viên Cửu Chuyển kim đan của lão phải dùng sáu mươi giáp⁽¹⁾ mới luyện thành. Hôm nay, Thủy Thần đến đây muốn xin kim đan, hãy để lão phu suy nghĩ một ngày, có gì ngày mai lại đến!”.

Ta biết viên Cửu Chuyển kim đan của Lão Quân phải trải qua mấy nghìn năm mới có thể luyện thành, vô cùng quý hiếm, chính vì vậy mà ta không thể miễn cưỡng lão. Tuy nhiên, trước khi cáo từ, ta còn nhiều lần quay đầu lại nhìn cánh cổng cung Đâu Suất với ánh nhìn tha thiết.

Về đến Toàn Cơ cung thì đêm đã khuya, phòng của Tiểu Ngư tiên quan vẫn hắt ra ánh sáng từ ngọn nến qua khung cửa sổ. Chắc giờ này Thiên Đế vẫn đang phê duyệt tấu trình của các giới. Ta rón rén bước chân về phòng, không muốn để Thiên Đế biết, không ngờ khi ta vừa mở cửa thì Tiểu Ngư tiên quan đứng sau lưng ta cất tiếng hỏi: “Mịch nhi, nàng về rồi?”.

Ta trong lòng thở dài một tiếng rồi trả lời: “Vâng, Thiên Đế vẫn chưa ngủ à?”.

Tiểu Ngư tiên quan tiể n lại gầ n, đưa tay lau nhẹ má y hạt sương còn đọng trên tóc ta cười nói: “Nàng chưa về , ta làm sao ngủ được! Mà ta đã từng nói với nàng rồi, hãy gọi ta là Nhuận Ngọc, gọi hai chữ “Nhuận Ngọc” không dễ dàng gọi hơn là gọi bốn chữ “Tiểu Ngư tiên quan” à? Nàng nói có đúng không?”. Giọng của Thiên Đế nhẹ nhàng, mang một chút gì mê hoặc!

Ta hắ ng hắ ng giọng, cup mắ t nói: “Tên gọi của Thiên Đế làm sao có thể tùy tiện xưng hô được, tiểu thầ n nghĩ rằ ng, thay đổi cách gọi như vậy e rằ ng không ổn”.

Tiểu Ngư tiên quan đưa tay nắ m lắ y bàn tay ta nói: “Giữa ta và nàng mà vẫn còn những quy tắ c vậy sao, nghe xa lạ quá!”.

Ta bô i rồ i rút tay lại nói: “Tiểu tiên thắ y hơi mệt, Thiên Đế cũng đi nghỉ sớm đi”.

Tiểu Ngư tiên quan cúi xuô ng, lạnh lùng nhìn vào mắ t ta rồ i hỏi: “Nghe nói, hôm nay nàng đế n cung Đấ u Suấ t gặp Lão Quân xin kim đan?”.

Đúng là cái cô Li Châu tiểu tiên cô nhiề u chuyện! Ta cup mắ t cúi xuô ng nhìn ngón chân trả lời: “Tiểu tiên chỉ là tiện đường ngang qua mà thôi”.

Tiểu Ngư tiên quan ừ nhẹ một tiế ng rồ i hỏi tiế p: “Không biế t Mịch nhi câ n viên Cửu Chuyển kim đan để làm gì?”.

Ta lúng túng, chớp chớp mắ t trả lời: “Tiểu tiên mang vận xắ u, muố n có một viên kim đan bên người làm vật hộ thân, phòng lúc câ n dùng tới”.

Tiểu ngư tiên quan ngược mắ t lên nhìn bầ u trời đầ y sao, rồ i lại cúi xuô ng nhìn ta nói: “Sau này, nế u Mịch nhi câ n gì cứ nói với

ta, ta sẽ tận lòng giúp đỡ”.

Ta ngẩng đầu lên nhìn, Thiên Đế buông bàn tay đang nắm chặt lấy tay ta ra rồi tiếp: “Thôi, đêm khuya rồi, nàng đi nghỉ đi”.

2

Ngày hôm sau, đợi đến đúng giờ Dần, ta giờ tay gõ cửa cung Đầu Suất, tiểu đồng gác cửa đưa ta vào trong.

Lão Quân đang ngồi trông lò luyện đan, lửa trong lò hắt ra hừng hực. Sự tập trung cao độ của lão khiến ta không tiện làm phiền. Ta nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh chờ. Sức nóng của lò bát quái khiến mồ hôi ta vã ra như tắm. Cho đến khi Lão Quân quay lại nhìn ta, đưa tay vuốt vuốt chòm râu như cước của mình, ta mới mở miệng: “Không biết hôm qua Lão Quân đã suy nghĩ như thế nào rồi?”.

Đưa tay xóc lại ít cao linh đan đựng trong túi gấu tay, Lão Quân dẫn ta bước ra bên ngoài. Khi vừa ra đến cửa, Lão Quân bất chợt dừng bước quay sang ta nói: “Sự thành ý của Thủy Thần khiến lão phu không tiện khước từ, nhưng lão phu chỉ có ba viên Cửu Chuyển kim đan, nếu hôm nay Thủy Thần dễ dàng mang đi, e rằng sau này những tiên gia khác biết được cũng kéo đến đây xin thuốc, khi đó, lão phu sẽ không biết phải làm thế nào để đối phó?”.

Nghe Lão Quân nói vậy, ta thấy tim mình như có một luồng hơi lạnh chạy khắp toàn thân.

“Thế nhưng, hôm nay, khi trời còn chưa sáng, Thiên Đế đã đích thân đến cung Đầu Suất nói giúp Thủy Thần, chính vì vậy, lão phu không thể không tặng cho Thủy Thần một viên Cửu Chuyển kim đan.” Hóa ra là Tiểu Ngư tiên quan bấy lâu nay vẫn âm thầm quan

tâm và giúp đỡ ta, nghĩ đến điều này, ta cảm thấy mình thật không phải với tâm lòng của Thiên Đế.

“Tiểu tiên cảm tạ Lão Quân đã tặng viên Cửu Chuyển kim đan”, ta đưa hai tay lên đáp lễ”.

“Thủy Thần chớ vội cảm tạ”, Lão Quân khoát tay nói, “Mặc dù kim đan có thể tặng, nhưng Thủy Thần cần phải dùng một vật gì để đổi lấy, tiện lão phu sau này ứng phó với những người khác cũng muốn đến đây để xin linh đan.

“Chỉ cần vật đó là của ta, Lão Quân cứ nói ra, vì viên kim đan quý, tiểu tiên nhất định sẽ nghe theo.”

Thái Thượng Lão Quân trầm ngâm một hồi lâu rồi nói: “Nếu Thủy Thần nguyện dùng sáu phần linh lực để đổi lấy kim đan, viên Cửu Chuyển kim đan này hôm nay sẽ thuộc về Thủy Thần”.

“Được, nhất định như vậy nhé! Ta vội vã nhận lời.”

Trái ngược với vẻ mặt hớn hờ của ta, Thái Thượng Lão Quân dường như thấy mình bị hớ điều gì, nên lão vẫn ngơ ngác ra đó. Sợ Lão Quân đột nhiên thay đổi ý định, ta vội vã giục: “Nếu vậy, bây giờ chúng ta cùng đến phòng luyện đan, ta sẽ lập tức chuyển sáu phần linh lực của mình vào trong lò bát quái, lão thấy thế nào?”.

Vẫn bần ngắc vẻ mặt đó, Lão Quân miễn cưỡng gật đầu.

Viên linh dược quý được Lão Quân gọi là Cửu Chuyển kim đan chẳng có một chút ánh kim nào phát ra cả, nó giống như một viên đất tròn, to bằng viên mộc dùng để nấu canh vậy, nếu không cẩn thận mà làm rơi xuống đất thì có lẽ khó có thể tìm thấy được. Ta cẩn thận bọc viên Cửu Chuyển kim đan vào một mảnh vải lụa, cầm chặt trên tay rồi vội vã từ biệt Lão Quân ra về.

Thái Thượng Lão Quân tiến ta ra đến tận cửa, lão dặn ta thêm một câu nữa: “Mộc khắc kim, viên kim đan này gặp mộc sẽ tan biến, Thủy Thân cần phải bảo quản cẩn thận, nhớ chú ý, chớ quên lời lão thân dặn”.

Mặc dù sau đêm hôm đó khi tỉnh dậy, linh lực của ta tăng gấp hàng chục lần. Nhưng vừa rồi liên một lúc chuyển sáu phần linh lực vào lò bát quái cho Thái Thượng Lão Quân, quả thật cũng khiến chân tay ta bủn rủn. Hít một hơi sâu rồi từ từ thở ra, chân khí ta đã phục hồi đôi chút. Tay cầm chặt túi lụa đựng viên kim đan, ta bay về hướng Ma Giới. Mặc dù đường xa, linh lực giảm sút, nhưng miệng ta ngược lại không có cảm giác đắng ngắt như mấy ngày vừa qua. Từ sáng sớm cho đến tận giờ Ngọ bây giờ, ta vẫn chưa ngậm một viên kẹo nào, vậy mà ta cũng không cảm thấy khó chịu.

Khi vừa chạm chân xuống mặt đất bên bờ Vong Xuyên, ta đã nhìn thấy ông lão chèo đò. Vẫn bộ y phục bạc màu, chiếc mũ lá sòn nát, ông lão vội hỏi ta: “Cô nương định qua sông?”.

Ta cầm một cây Linh chi đưa ra trước mặt rồi nói với lão: “Thưa lão, hôm nay ta không qua sông, nhưng có chuyện gấp phiền hỏi lão, nếu được, tôi sẽ tặng lão cây Linh chi này”.

Ông lão chèo đò đưa tay cầm cây Linh chi ngắm nghía một hồi rồi vội vã xua tay: “Ấy chết, đây là thân thảo trong Hoa Giới, cô nương muốn hỏi điều gì, nếu biết lão phu sẽ sẵn lòng giúp đỡ, cây Linh chi này lão phu nào dám nhận”.

Tâm lòng cao cả của ông lão chèo đò đã khiến ta một Hoa Thân cảm thấy xúc động mạnh. Một luồng đau nhói chạy từ trong lồng ngực lan tỏa theo mạch máu đến từng chân tóc. Ngừng một lát, ta mạnh dạn hỏi lão: “Bên Vong Xuyên là lối dẫn xuống địa phủ, lão

ngày ngày chèo đò đưa khách trên bển này, không biết có gặp qua vong hồn của Hỏa Thân đi qua đây hay không?”.

Lão lái đò cất tiếng thở dài nói: “Cô nương thừa biết rằng, con đường dẫn xuống địa phủ này chỉ dành cho những linh hồn của người phạm tặc, ngay cả những người phạm trần khi còn sống mà tích được một chút công đức cũng đi lối thiên đạo, huống chi vị công tử cô nương ra sức kiếm tìm kia là một vị thần cao quý của tiên giới, khi mới sinh ra đã được siêu thoát khỏi lục giới, không còn kiếp luân hồi... thì linh hồn làm sao mà xuất hiện ở những khu vực như thế này được! Lão phu e rằng cô nương đã tìm nhầm chỗ rồi. Huống hồ...”, lão lái đò ngừng một lát rồi quay mặt ra phía dòng Vong Xuyên bao la, tránh nhìn thẳng vào ta nói tiếp: “Nói một câu khó nghe, trong thuyết ngũ hành, từ thời khai thiên lập địa tới nay, thủy hỏa tương khắc, nước của cô nương sẽ như mũi dao nhọn đâm vào hỏa linh của công tử, vì vậy mà linh hồn của vị công tử đó nếu có ở đây thì cũng lập tức bị phân tán”.

Ta đưa cả vô cực kẹo vào miệng, ương bướng ngẩng đầu lên nói: “Không thể nào, linh hồn của hã'n vẫn còn ở đâu đó! Hã'n từng nói với ta rằng, hã'n sẽ giết ta. Giờ ta vẫn đứng sờ sờ ở nơi đây, ta biết hã'n là người luôn nói lời giữ lời, nhất định hã'n sẽ trở về tìm ta để giết”.

Trong sâu thẳm, ta biết, dù không có bất kỳ một đầu mối mong manh nào ta vẫn tin rằng, chàng đang ở đâu đó quanh đây. Vì trong những giấc mơ gần đây, ta luôn thấy có một hình bóng đang đứng đợi ta ở bên bờ Vong Xuyên, từ cái nhíu mày, cái khoát tay, nụ cười trên khóe môi của người ấy... Tất cả đối với ta đều vô cùng thân thuộc.

Không chút do dự, ta bước xuống dòng Vong Xuyên. Mặc cho những tiếng kêu gào ghê rợn từ những vong hồn ai oán đang hướng

về phía ta, trong chỗ cát, nửa thân ta đã chìm sâu trong dòng nước. Ta đưa tay vén từng màn nước có chứa những vong hồn lưu lạc, mò mẫm kiếm tìm... Trong sâu thẳm, ta tin rằng, chỉ cần ta quyết tâm tìm kiếm, kể cả nước sông Vong Xuyên có hàng trăm, hàng triệu giọt nước chứa đựng vong hồn, trong số đó, ta nhất định sẽ tìm thấy giọt nước có chứa đựng vong hồn của hã'n.

“Cô nương, ôi chao, sao cô lại hành hạ mình đến như vậy!”, lão lái đò đưa tay ngăn ta lại, nhưng bị ta dùng tay gạt ra, nên đành quay lại ngồi trên đầu thuyền, lắc lắc đầu nhìn ta nói: “Hãy nghe lão phu khuyên một câu, con đường tình duyên của cô nương đầy chông gai, trở c trở, chứa đầy hiểm nguy, chỉ cần đặt chân lên là sẽ không có lối trở về, mong cô nương hãy bình tâm suy nghĩ, kéo không lại hại mình hại người đó”.

Không phải, ông lão này nói sai rồi, cái gì mà là tình, là yêu? Chẳng qua chỉ là do ta bị trúng Giáng Đầu thuật⁽²⁾ mà thôi. Chẳng hiểu sao từ hôm đó tỉnh giấc, ta không thể nào kiểm soát nổi bản thân, hay mang nỗi buồn vô cớ và làm những việc vô cùng ngớ ngẩn. Pháp thuật của hã'n ngay cả Tiểu Ngư tiên quan cũng không hóa giải nổi, nó như một căn bệnh nan y đang từng bước xâm nhập vào cơ thể ta, giằng xé ta.

Không biết ta đã tìm kiếm bao lâu, chỉ biết rằng, từ lúc đặt chân xuống dòng Vong Xuyên, ta chẳng còn ý thức được ngày đêm. Trước mắt ta chỉ toàn những vong hồn thét gào, vờ vạt. Ta phải tập trung toàn bộ thị lực âm dương để phân biệt và nhận dạng chúng. Đến nỗi, nhìn nhiều quá khiến đôi mắt ta sưng húp lên, mọi vật trước mặt nhòa đi, ta lấy tay dụi dụi mắt rồi lại tiếp tục tìm kiếm. Ta không thể ngủ, và cũng không dám ngủ. Ta đã từng ngủ thiếp đi hai năm rồi, nếu ta tiếp tục ngủ thêm một đêm nữa, e rằng ta sẽ để vượt mất linh hồn của hã'n, ta rất sợ điều đó lại xảy ra, chưa bao giờ ta thấy mình sợ hãi đến như vậy...

“Mịch nhi! Nàng đang làm cái gì thế này?” Một vầng sáng chói mắt bay vụt qua, ta lắc tay dụi dụi mắt rồi ngược đầu lên nhìn.

Khi ta vẫn chưa kịp nhận ra điều gì thì đã bị một sức kéo vô cùng mạnh lôi ra khỏi dòng Vong Xuyên. Không đợi ta nói câu nào, người đó đã nhắc ta lên, vút mạnh lên bờ rồi sáng giọng: “Nàng nhìn đôi tay, đôi chân của nàng xem! Nàng đang hành hạ chính mình hay đang hành hạ ta vậy?”.

Ta cúi xuống nhìn đôi bàn tay, bàn chân của mình. Cũng chẳng có gì là nghiêm trọng cả. Chẳng qua chỉ có vài giọt máu đang nhỏ ra từ những vết cắt của những hồn ma đói mà thôi. Tiểu Ngư tiên quan hôm nay hình như hơi quan trọng hóa vấn đề. Từ trước đến giờ ta chưa thấy Thiên Đế giận dữ với ta đến như vậy. Cứ như thể ta đã phạm tội tày đình không bằng. Mà chẳng phải hai năm về trước ta cũng đã từng phạm qua tội này sao? Có gì ghê gớm đâu!

“Nàng biết không! Nếu hôm nay ta không kịp tìm đến đây, chỉ cần tiếp tục ngâm mình trong dòng Vong Xuyên thêm một lúc nữa, ngay cả linh hồn của nàng cũng bị dòng sông này nuốt mất.” Ngực Tiểu Ngư tiên quan nhấp nhô mạnh theo từng hơi thở, hai tay nắm chặt, hất ném ánh mắt giận dữ nhìn ta: “Nàng làm vậy là vì hấn? Vì hấn mà nàng không cần linh lực của mình, thậm chí cả dòng Vong Xuyên luôn chứa đầy sự chết chóc nàng cũng dám nhảy vào! Nàng có biết nàng đang làm gì không vậy? Nàng quên rằng hấn chính là con trai của kẻ giết cha, giết mẹ nàng sao?”

“Tiểu tiên biết, tiểu tiên biết chứ.” Ta đưa hai bàn tay đang sưng vù, tê cứng của mình ôm chặt lấy mặt. “Thế nhưng tiểu tiên không làm sao kiểm soát nổi bản thân mình, Thiên Đế biết tiểu tiên bị trúng ma thuật của hấn, tuy dù chỉ một ngày tiểu tiên cũng không bao giờ dám quên rằng, hấn chính là con của kẻ giết cha mẹ tiểu tiên, thế nhưng ma thuật của hấn luôn kiểm soát, không chế tiểu

tiên, khiến tiểu tiên không thể nào...” Ta như kẻ vô hồn, lặp đi lặp lại những ngôn từ không đầu, không cuối. Giọng ta dần lạc đi, tất cả nghẽn nơi cuối họng, nhỏ tới mức chỉ mình ta mới có thể nghe thấy.

“Ta không thể nào quên được hắc n. Dù biết rõ hắc n là con của kẻ thù giết cha, nhưng mỗi lần nhắm mắt lại, hình ảnh hắc n lại hiện về và chiếm ngự lấy tim ta. Ta rất nhớ hắc n, nhớ như thể chưa bao giờ được nhớ vậy...” Ta run rẩy ngẩng đầu lên, đưa tay bám lấy gấu tay áo của Tiểu Ngư tiên quan: “Hắc n có thể sống lại đúng không? Chỉ cần hắc n sống lại, thì pháp thuật đang yểm trong người tiểu tiên sẽ được hóa giải, có phải vậy không?”.

Tiểu Ngư tiên quan ngẩn ngừ trong giây lát, song trước ánh mắt khẩn cầu của ta, hắc n cúi xuống kéo ta vào lòng. Cử chỉ nhẹ nhàng của hắc n bây giờ khác hẳn với ánh mắt tức giận vừa rồi. Một hồi lâu, sau tiếng thở dài nhẹ nhẹ, Tiểu Ngư tiên quan mới cất tiếng: “Húc Phượng chết rồi, không thể nào sống lại được nữa”. Thiên Đế nhẹ nhàng nắm lấy tay ta đặt lên trên ngực: “Thế nhưng nàng vẫn còn ta, chẳng phải thế sao? Nàng có nghe thấy nhịp đập từ nơi trái tim ta không? Mỗi nhịp đập là một tiếng gọi nàng quay trở lại đây!”.

Suốt đêm đó, ta không sao chợp mắt được, ta ăn hết bát mật này đến bát mật khác. Dường như ta đã bị nghiện mật, ngoài mật ra, ta ăn thứ gì cũng thấy đắng. Ngay cả uông nước cũng vậy.

Sau buổi đó, Tiểu Ngư tiên quan luôn để mắt đến ta, Thiên Đế không muốn ta đặt chân xuống dòng Vong Xuyên thêm một lần nữa. Ta hứa sẽ nghe theo lời Thiên Đế, nhưng chỉ xin Thiên Đế cho ta được hàng ngày ngõ ngò bên bờ Vong Xuyên, như vậy ta sẽ nguôi ngoai đi phần nào nỗi nhớ. Nghe lời thỉnh cầu của ta, Thiên Đế

đành miễn cưỡng đồng ý. Tuy nhiên, con Yểm Thú của ta lại luôn cuốn lấy chân ta, nó không rời ta, dù là nửa bước.

Sáng sớm, ta đã ra ngoài bên bờ sông Vong Xuyên chờ đợi. Chẳng hiểu sao hôm nay rất ít hồn ma đi lại qua bờ sông này. Chỉ thỉnh thoảng có vài vong hồn của người phạm tội lúc ẩn, lúc hiện. Trong tiếng gió, ta nghe giọng hát của một đôi hài đồng vọng lại: “Cậu mưa đến miếu Thủy Thần, chẳng cần dâng trà, chẳng dâng hoa, một lọ mật ong đầu xuân chút, hơn cả thiên kim vạn ngọc ngà”.

Ta cười thâm trong bụng, làm sao mà vàng bạc sánh nổi mật ong được. Giờ đây ta dám khẳng định rằng, đối với ta, mật ong là một linh dược hữu hiệu nhất trong mọi linh dược.

Ta có cảm giác, thời gian mỗi ngày như dài hơn, dài tới mức ta không thể chịu đựng thêm nổi. Tiểu Ngự tiên quan sau mỗi ngày phê duyệt xong tấu trình đều tranh thủ đến trò chuyện với ta. Thiên Đế cùng ta đánh cờ, gảy đàn, tu luyện... Nhưng tất cả đều không khóa lấp nổi những ưu buồn đang chôn chứa trong ta. Trừ khi đến Vong Xuyên ra, ta thường giam mình cả ngày trong thư phòng để vui cùng thi họa. Ta tin rằng, sẽ có một ngày, ta sẽ lấp đầy trang giấy Tuyên Thành cuối cùng của thế gian.

“Hoa nở ta vẽ hoa, hoa tàn ta tự vẽ mình, hỡi đến ta vẽ hỡi, hỡi đi rồi ta tìm vẽ ký ức.”

3

Hai mươi niệm bằng một cái chớp mắt, hai mươi cái chớp mắt bằng một cái búng tay, hai mươi cái búng tay bằng một giây lát, hai mươi giây lát bằng một khoảnh khắc, một ngày một đêm có ba ngàn khoảnh khắc.

Mười năm, một nghìn lẻ chín mươi lăm vạn khoảnh khoảnh, về hết vạn trang giấy, mới gặt gượng nổi qua ngày.

Ta đứng lặng bên bờ Vong Xuyên, đưa ánh mắt thần thờ nhìn dòng nước chảy. Lão lái đò cầm chiếc tàu thóc gõ gõ vào mạn thuyền, hă ng hă ng cổ họng, lão bắt chuyện với ta: “Mấy ngày gần đây, ngoài cô nương ra, ban đêm thường có một người ngời đò qua bên Ma Giới. Người này mười hai năm trước lão phu từng gặp qua.”

Ta vâng nhẹ một câu. Từ trước đến giờ, ta không mấy khi quan tâm đến những vấn đề xung quanh, nhưng do hôm nay, ông lão chủ động bắt chuyện, nên ta không nỡ làm lão lái đò mất hứng, ta hỏi một câu bằng quơ: “Người đó là ai vậy nhỉ”?

“Lão phu chỉ là lão lái đò, không quen biết nhiều người. Nhưng vì cô nương đó khoác trên người một bộ trang phục rất lạ mắt, nên mới khiến lão phu để ý. Lão lái đò rút một hơi thóc dài, rồi chậm rãi tiếp: “Cô nương đó mặc chiếc áo choàng được kết bằng lông của hàng trăm loài chim, chiếc váy dài thướt tha, sang trọng... Xem ra, cô nương này có xuất thân không hề thấp”.

Công chúa Tuệ Hòa?

Ta không trả lời mà chỉ nghĩ trong lòng, không hiểu công chúa Tuệ hòa thường xuyên đi qua bên Ma Giới là có việc gì?

Tôi đó, chắc Tiểu Ngư tiên quan bận việc, nên không đến phòng ta như mọi khi. Không ngủ được, ta chợt nảy ra ý định đến bến Vong Xuyên. Sau khi dùng con bọ ngủ làm cho Li Châu đang đứng canh chừng ta ngoài cửa ngủ say, sau đó lại lấy giấc mơ ngọt ngào của Li Châu để dụ con Yểm Thú, ta bay thẳng đến bờ Vong Xuyên. Nhận từ tay ta một ít lộ phí, lão chèo đò vội vã đưa ta sang bên kia Ma Giới.

Cô gắ ng chịu đựng những con muỗi tinh đang bắ u vào ta hút máu, thỉnh thoảng lại có vài ánh lân tinh xanh như mắ t sói thoắ t ắ n thoắ t hiện khiế n người ta lạnh người, ta ngồ i bên bờ Ma Giới chờ đợi.

Có tiếng mái chèo khua nước, lão lái đò lại có khách sang sông. Ta vội vàng biến thân thành giọt nước nằm gọn trên một tàu lá. Hóa ra vị khách qua sông kia là công chúa Tuệ Hòa. Tuệ Hòa đi vội vã qua mặt ta, chưa đầy một lát, bóng nàng đã biến mất trong màn đêm tĩnh mịch.

Do ta có thuộc tính nước, không mùi, dễ hòa vào màn đêm, nên mặc dù ta bám theo công chúa Tuệ Hòa cả một chặng đường dài mà vẫn không bị nàng phát hiện.

Tuệ Hòa bước đi thật nhanh, nàng men theo con đường nhỏ, tránh những nơi có nhiều yêu ma qua lại. Vừa đi, nàng vừa nhìn trước ngó sau xem có ai đang theo mình hay không. Nhìn bộ dạng lén lút lút lút của nàng, ta đoán chắc, người này không phải đi trộm đồ thì là đi trộm tình, tóm lại là không thoát khỏi ra ngoài chữ “trộm”.

Cuối cùng, công chúa Tuệ Hòa dùng chân bên một góc cây lớn. Sau khi nhìn ngó xung quanh thêm một lần nữa, nàng đưa tay trái ra, dùng ngón trỏ chạm lên chút nước sương đọng trên lá, sau đó vẽ một vòng quanh góc cây. Một lúc sau, góc cây từ từ tách ra, để lộ một lối vào. Công chúa Tuệ Hòa vừa lách mình vào trong, góc cây nhanh chóng khép lại.

Ta vội vàng bước lên theo, với ý định đưa tay giữ lấy chút khe hở chưa khép hết trên thân gốc cây, nhưng không kịp nữa. Đang định làm theo cách của Công chúa Tuệ Hòa để mở cánh cửa thì ta chợt nghe thấy tiếng người từ bên trong vọng ra. Ta áp sát tai vào thân cây, cố gắng dùng pháp lực để nghe xem họ đang nói gì.

Có hai giọng nói! Một nam, một nữ!

Nữ là Công chúa Tuệ Hòa, còn nam... giọng trầm, khỏe, nhưng nghe rất lạ. Ta cẩn thận lấp mình vào trong tán cỏ tiệp tục nghe ngóng.

“Ở chỗ Lão Quân có linh đơn, nhưng chỉ tiếc rằng ta không tiện lộ diện để xin lão một viên. Lục Điện thừa biết, Thiên Đế rất nhạy cảm, chỉ cần ta đến chỗ Lão Quân xin linh đơn, nhất định Thiên Đế sẽ đoán ra được ngay, như vậy việc sẽ bại lộ... Đây là loại Linh chi tiên thảo trong Hoa Giới... Khi xưa, Hoa Giới Trưởng phương chủ đã từng khiến họ chìm ta vô cùng oan ức, nên luôn cảm thấy áy náy trong lòng. Chính vì vậy mà lần này ta đến xin Linh chi, nàng ấy không nỡ từ chối. Thế nhưng, hiện nàng ấy chỉ có ba cây Linh chi, cũng là do Hoa Thần để lại. Giờ người duy nhất trông được loại thảo dược này, ngoài Mịch nhi ra, chắc không còn ai khác... Nhưng nàng ấy đang mang trong lòng mối thù truyền kiếp, làm sao có thể...”

“Nếu vậy, chúng ta đành phải dùng tạm số Linh Chi này... Cũng chẳng còn cách nào khác... Lần này vất vả cho công chúa quá...”

Tiếng của hai người bọn họ nói chuyện rất nhỏ, nên ngay cả ta dùng pháp lực cũng chỉ nghe thấy câu được câu chăng.

“Tuệ Hòa cần phải đa tạ Lục Điện mới đúng. Nếu không phải lần này Lục Điện nhân lúc rối loạn nhanh tay cứu thoát, thì... làm sao giữ lại được...?”

“Vả lại, may mà... không giống người thông thường... Bảy hôm bảy phách... là được dùng cho niết bàn luân hồi... Mà mấy ngày gần đây, công chúa liên tục đi lại qua khu vực này, liệu có ai nghi ngờ gì không?”

“Mỗi lần đến đây, tiểu thần đều hết sức cẩn thận, nhưng không hiểu sao hôm nay trong lòng có cảm giác bất an, vậy nên tiểu thần xin được phép cáo từ trước.”

Vừa dứt lời, gốc cây đột ngột tách đôi. Ta vội nhanh chóng biến thành giọt nước nấp gọn trên một chiếc lá cây. Công chúa Tuệ Hòa từ trong mật đạo bước ra, nàng đứng ngay cạnh chiếc lá ta đang nấp ẩn mình, quan sát kỹ lưỡng một hồ i, nhưng dường như không phát hiện ra điều gì đặc biệt, nên nàng quay đầu bước đi.

Nhìn bóng công chúa khuất xa, ta mới dám thở mạnh. Nhưng ta vẫn chưa kịp hiện nguyên hình thì lối vào mật đạo lại được mở ra. Từ bên trong, một người đàn ông cao lớn bước ra.

Định thần một lúc, ta mới nhận ra, người này chính là Biện Thành Vương, người đứng thứ sáu trong Thập Điện Diêm La. Biện Thành Vương dừng lại nhìn ngó một hồ i trên gốc cây, sau đó lấy tay vơ đám cỏ rậm mọc bên cạnh phủ lên. Nếu không biết trước, chắc hẳn sẽ chẳng ai để ý đến một gốc cây bị cắt ngang nấp ven đường này. Và càng không ai có thể ngờ rằng, bên dưới đó còn có một bí mật.

Chờ cho thân hình cao lớn của Biện Thành Vương chìm dần trong bóng đêm, ta mới nhẹ nhàng từ trên chiếc lá lặn xuống đất hiện lại nguyên hình.

Ta áp sát tai vào mặt cắt của gốc cây nghe ngóng. Sau khi xác nhận bên trong không có động tĩnh gì, ta mới đưa ngón tay ra, chấm vào chút nước sương đọng trên lá, định vẽ một vòng trên gốc cây theo cách làm của công chúa Tuệ Hòa để mở cửa vào mật đạo. Nhưng chẳng hiểu sao, ngón tay ta lúc đó lại không nghe theo lời ta chỉ bảo, nó run rẩy như một tàu lá úa đang lắc lư trước cơn đông giạt. Ta cố gắng kìm nén tất cả những cảm xúc của mười hai năm chờ đợi trong

lòng, sau đó dùng tay trái nắm chặt lấy cổ tay phải, từng chút từng chút vẽ thành một vòng lên trên mặt gỗ cây.

Sau tất cả mọi cố gắng của ta, gỗ cây cũng từ từ tách ra, để lộ phía trong là một mặt đạo sâu hút, ta vội vã bước vào bên trong. Bước thấp bước cao, ta mò mẫm kiếm tìm trong bóng tối. Đến một khúc ngoặt, do thiếu tập trung, ta bị mắc chân vào gấu váy khiến cả thân mình ngã sõng soài trên nền đất cứng.

Mất ta hoa đi, mặt mũi đau rát, toàn thân ê ẩm, ta cố gắng đứng dậy nhưng không sao đứng nổi. Dòng toàn bộ sức lực ta dồn đi từng chút một... Cổ họng ta khát khô, mất ta nhòa đi, mờ hơi nhỏ lã chã trên mặt đất.

Ngọn lân tinh cháy bùng bùng làm ta bừng tỉnh. Ta cố gắng ngẩng đầu nhìn về nơi phát ra ánh sáng.

Hắn nắm im giữa quầng sáng lân tinh. Sắc mặt vẫn giống hệt như mười hai năm về trước. Sống mũi cao, bờ môi hồng nhạt, bộ lông mi dài đan xen khép lại... Nhìn hắn nắm tựa như một đứa bé đang ngủ một giấc ngủ trưa ngon lành.

Mùi tiên khí tỏa ra từ ba cây Linh chi đang cháy quện lấy thân thể hắn, thấm thấu vào trong từng huyết đạo. Trong Hoa Giới, Linh chi là một thần dược quý. Nhưng chẳng hiểu sao, đối với hắn, nó dường như không phát huy tác dụng. Hắn vẫn nắm yên bất động, đôi mắt nhắm nghiền. Ta cố tìm nghe, trong khoảng không gian tĩnh mịch, dù là một tiếng động nhẹ phát ra từ nơi hắn, nhưng tất cả đều chìm trong yên lặng. Chỉ còn lại nhịp đập gấp gáp, được phát ra từ nơi sâu thẳm trái tim ta.

Trong lòng ta có một mong muốn mãnh liệt, đó là được chạm vào người hắn, ngắm nhìn hắn. Ước muốn chỉ vậy thôi, nhưng nó cũng khiến tâm hồn, thể xác ta như muốn tan ra, ta chìm đắm

trong nỗi khát khao cháy bỏng. Ta lờ mờ nhận ra rằng, pháp thuật hắ n yểm trong ta từ mười hai năm về trước giờ đây lại phát tác. Trừ khi ta cứu sô ng được hắ n, ta mới có thể hóa giải được pháp thuật quái ác này.

Ta gượng hết sức đứng lên khỏi mặt đất lao về phía hắ n. Mặc cho các chùm lân tinh đang chờ trực bám lấy để cắ n xé thân xác ta, bước qua vài vong hồn hộ pháp đang nhe nanh, múa vuốt, ta ngồ i sà xuô ng bên hắ n, đưa tay ra định vuốt nhẹ lên má hắ n, nhưng chẳng có gì tiế p xúc với bàn tay ta cả, đầ u ngón tay chỉ như xuyên vào hư vô vậy, xuyên vào một mảng hư vô tro ng rỗng.

Ta sững sờ nhận ra, người đang nằ m trước mặt ta đây chỉ còn lại phầ n hồn chứ không còn phầ n xác... Ta vội vàng lấy viên Cửu Chuyển kim đan đưa vào miệng. Một lúc sau, một làn khói đỏ từ trong miệng ta bay ra. Qua làn khói mờ ảo, ta nhìn thấ y khuôn mặt chàng lúc ẩn, lúc hiện, không biểu lộ cảm xúc.

Không phải là ta muố n cứu chữa cho con của kẻ thù giế t cha mẹ mình. Ta cứu hắ n chẳng qua chỉ là để hắ n giúp ta hóa giải pháp thuật của hắ n đang chế ngự trong ta mà thôi... Đúng là như vậy, ta chỉ muố n cứu mình... Sau khi tự thuyế t phục mình xong, ta nhắ m chặt mắ t lại, nhẹ nhàng trút từng làn khí của viên kim đan vào trong miệng hắ n.

Một hồ i lâu sau, ta có cảm nhận như có một luồ ng hơi ấm phả vào môi ta. Mũi ta chạm vào sô ng mũi vừa cao vừa thẳng của hắ n, dưới bàn tay ta không còn là khoảng không nữa mà là những tiế ng đập nhẹ, từng nhịp, từng nhịp.

Cuố i cùng, ta dồ c toàn bộ khí lực, ngồ i gục xuô ng bên cạnh nhìn những đốm lân tinh đang tắt dầ n dưới thân hắ n... Bộ lông mày đen rậm rạp của hắ n hình như đang động đậy, ta ngồ i im

phăng phắc như người bị đâm vào huyết thủ, ánh mắt ta lơ lửng theo những biến động, dù là nhỏ nhất trên người hắn.

Có tiếng chân người từ bên ngoài bước vào làm ta giật mình bừng tỉnh. Ta vội vã hóa thân, nằm ẩn mình trên một cây Linh chi đang cháy dở.

Ai vậy? Thì ra là công chúa Tuệ Hòa quay trở lại. Nhìn ánh lân tinh bên cạnh Phượng Hoàng đã tắt ngóm, công chúa Tuệ Hòa đột ngột dừng chân, vẻ mặt nàng vui mừng khôn xiết.

Tim ta chợt đập mạnh.

Đúng lúc đó, đôi mắt của Phượng Hoàng bất chợt động đậy và từ từ mở ra.

“Húc Phượng!” Tuệ Hòa vội sà xuống nắm chặt lấy tay hắn.
“Chàng tỉnh rồi! Cuối cùng chàng đã tỉnh thật rồi!”.

Phượng Hoàng từ từ ngొì dậy nhìn đôi bàn tay đang bị nắm chặt của mình, sắc mặt hơi chút nhợt nhạt, hắn chậm rãi cất tiếng:
“Tuệ Hòa?”.

“Là ta đây!”, Tuệ Hòa vẫn nắm chặt lấy bàn tay của Húc Phượng. Như thể nể u buồn ra, Húc Phượng sẽ biến mất khỏi nàng thêm một lần nữa.

...

Hóa ra công chúa Tuệ Hòa nɦìu lần lén lén lút lút ra vào Ma Giới không phải là để trộm đồ, mà cũng chẳng phải là để trộm tình... Ta đột nhiên nhớ đến một câu trong một cuốn tiểu thuyết tình yêu mà nɦìu người vẫn chưa kịp tìm ra lời giải, đó là câu “Trộm trái tim”.

Chương 21

Phượng này Hoàng này

Phượng Hoàng dùng hết sức xách ta lên, ném sang một bên, thở ra một làn khí lạnh lẽo rợn người, lạnh lùng nói: “Không hẳn hổ dữ mới hại người, một con hổ cũng có thể làm đau người khác, đúng không?”.

I

Ta ngó i trên mép giường, nghĩ lại việc đêm qua bị lũ quỷ trắ n linh cắ n bị thương, bây giờ trên chân vẫn còn lưu lại những đường lõm nông sâu. Nhìn những vết thương ấy trong lòng ta bỗng thấy buồn buồn. Chỗ Tiểu Ngư tiên quan có một loại linh dược trị thương, lần trước không biết ma xui quỷ khiến thế nào ta trắ n đến Vong Xuyên, sau đó lôi theo cả tá m thân đắ y thương tích trở về. Tiểu Ngư tiên quan liền sai Dược Tiên đến Đông Hải lấy nước mắt Giao Nhân về, chế ra một loại thuốc tinh diệu có thể trị thương giảm đau. Chỉ có điều, nếu đến chỗ hắ n lấy thuốc, hắ n sẽ biết là ta lại đến Ma Giới, mà như vậy dĩ nhiên sẽ không vui.

May thay hôm qua, nhân lúc nửa đêm ta đã biến thành một làn hơi nước trắ n xuống địa ngục, rồi lại lặng lẽ quay trở về Thiên Giới, không làm kinh động đến quỷ hay thần. Vết thương hiện tại chỉ là vết thương ngoài da, cắ n rằng chịu đựng một chút là sẽ qua. Đang nghĩ như thế, ta bỗng lạnh người khi nhìn thấy một ánh mắt sáng lướt qua.

“Mịch nhi”, tiếng gọi trầm trầm vang lên, ta giật mình, lúng túng vơ vội một góc chăn lụa, vội vàng che chân lại.

“Chân của nàng bị sao vậy?”, Tiểu Ngư tiên quan nhẹ nhàng ngờ i xuô ng chiế c ghế được làm bằ ng gỗ Hoàng Dương, giọng bình thản hỏi: “Hôm qua nàng đã đi đâu?”.

Ta thoáng sợ sệt, ấ p a ấ p úng: “Chẳng đi đâu cả, chỗ nào cũng không đi... chỉ là... chỉ là...”.

Tiểu Ngư tiên quan bóp bóp ấ n đường đang nhăn lại, không nói gì, vén chiế c chăn vớ n không thể che giấ u nổi những vết thương loang lổ trên chân ta ra, ngay lập tức, vết thương hiện rõ trước mắ t hắ n. Ta co đầ u ngón chân lại. Hắ n lại nói tiế p: “Mịch nhi, nàng cũng biế t, dù nàng có làm việc gì thì ta cũng không trách nàng, nàng không câ n phải giấ u ta. Nhưng, ta nhấ t định sẽ không tha thứ cho việc nàng làm tổn thương bản thân mình. Có phải đêm qua nàng lại đế n Vong Xuyên không?”.

Ta không đáp, cảm giác căng thẳng như đang làm một chuyện xấ u xa trong ta được giải thoát, thì ra hắ n chỉ nghĩ là ta đế n Vong Xuyên. Hắ n thở dài, rút từ trong ngực áo ra lọ thuố c trị thương, tự tay bôi thuố c cho ta. Chẳng biế t vì sao, ta bỗng thấ y ngại ngùng, rút chân lại nói: “Hay là để ta tự xoa thuố c”.

Hắ n vẫn không buông tay, chân mày cũng không hê` nhúc nhích, bình tĩnh nói: “Giữa ta và nàng còn phải e ngại chút việc này sao?”. Ta không nói gì, hắ n nắ m lấ y chân ta: “Mịch nhi, lúc nào nàng mới đờ ng ý lấ y ta?”.

Ta bắ t giác co chân lại, nói: “Ngươi cũng hiểu, ta đang bị trúng Giáng Đầ u thuật, không truyề n sang ngươi mới là việc tô t”.

Hắ' n ngừng lại hồ' i lâu rô' i mới tiế' p tục xoa thuố' c. Đôi mắ' t dịu dàng ấ' m áp chăm chú dõi theo cử động của hai tay, miệng không ngừng nhắ' c lại một cách vô thức: “Giáng Đầ' u... Giáng Đầ' u thuật ư?...”. Xong xuôi, hắ' n ngắ' ng đầ' u mỉm cười với ta: “Nàng biế' t là ta không quan tâm mà. Huồ' ng hồ' ta e là ta còn trúng Giáng Đầ' u thuật trước cả nàng ấ' y chứ”.

Ta lặng người, bẽ' tắ' c, không biế' t nên trả lời thế' nào đây. Hắ' n lại cúi đầ' u xuố' ng, nhẹ nhàng bôi thuố' c cho ta, dường như không để ý, cũng không phải là đang đợi câu trả lời của ta. Lúc đó, ta mới thở phào nhẹ nhõm. Hai người chúng ta ngồ' i đố' i diện nhau mà không nói một lời. Đế' n khi hai chân ta đã được xoa thuố' c bầy, tám lầ' n, hắ' n mới buông ra, đứng dậy, vuồ' t vuồ' t vạt áo không một nề' p nhăn, nói: “Ta phải đi luận bàn cùng chư tiên, hai ngày này nàng phải ngoan ngoãn tĩnh dưỡng ở đây”.

Ta đáp lại, nhìn theo hắ' n đang quay người đi ra. Yểm Thú nằ' m ngoài cửa, bụng vẫn căng tròn vì tô' i qua được ăn uồ' ng no nê. Thấ' y Tiểu Ngư tiên quan đi ra, nó vội lùi lại phía sau, sợ hãi cúi rạp đầ' u xuố' ng đấ' t, chờ đế' n lúc hắ' n đi hẳn mới liế' c nhìn theo bóng dáng đã khuấ' t xa của hắ' n. Li Châu bụng đồ' điể' m tâm sáng vào, vừa nhìn thấ' y ta liề' n lải nhải, cuố' i cùng kế' t thúc câu chuyện đông dài bằ' ng một câu: “Tiên thượng nế' u cứ không yêu quý bản thân mình như vậy sẽ càng khiế' n cho Thiên Đế' bệ hạ thêm lo lắ' ng thôi”.

Ta thật không hiểu, một người đã là Thiên Đế' , quyề' n lực tuyệt đỉnh như Tiểu Ngư tiên quan mà qua lời nói của Li Châu lại trở thành một thư sinh nho nhã, đa sầ' u đa cảm. Thật là khiế' n cho người ta khó hiểu.

Ta vô' n cho rằ' ng vế' t thương ở chân chỉ câ' n hơn hai ngày là khỏi, nhưng phải mắ' t đế' n nửa năm sau nó mới hoàn toàn bình phục. Trong vòng nửa năm này, mỗi lầ' n đứng dậy đi lại là chân ta lại

đau như bị gai đâm. Mặc dù trong lòng, lúc nào cũng vang lên những tiếng kêu gào giục giã ta đi tìm cái kẻ đã hạ thủ mình, mặc dù biết bao lần ta đã u tranh vật lộn, nhưng chỉ có thể vịn vào Li Châu, mò mẫm lần theo những vách tường, hớn hển bước lên cửa Toàn Cơ cung. Chỉ khi nằ m hoặc ngồ i ta mới không thấy đau, dĩ nhiên càng không thể cười mây đạp gió. Vì thế, trong suốt nửa năm, ta không hề bước chân ra khỏi Toàn Cơ cung.

Mặc dù không được ra ngoài, xong chỉ cần nghĩ đến việc cái kẻ đang ở đằng u bên kia của lục giới sẽ sống lại, lòng ta như được an ủi. Mật cũng không ăn được nhiều, còn cơm thì thỉnh thoảng mới ăn được vài bữa cho ra hồn, vì thế ta càng tin chắc rằng Giáng Đầ u thuật là do Phượng Hoàng truyền vào cơ thể ta. Chỉ là yêu thuật này thay đổi thất thường, cứ ngày nào nghĩ đến hai người Tuệ Hòa và Phượng Hoàng, ta lại thấy lòng ngực mình khó chịu bứt rứt. Cũng chính vì vậy mà ta cho rằng mình vẫn chưa khỏi hẳn.

Hôm nay Trưởng phương chủ bay lên Thiên Giới gặp Thái Bạch Kim Tinh, bớt chút thời gian ghé qua thăm ta. Rất may vết thương cũng đã gần bình phục, vậy nên ta bỗng nổi hứng tự tay pha trà mời Trưởng phương chủ. Mọi quan hệ giữa Hoa Giới và Thiên Giới căng thẳng là do Thiên Đế và Thiên Hậu trước đây, giờ Tiểu Ngư tiên quan đã lên làm Thiên Đế, Hoa Giới đã bãi bỏ lệnh cấm kết giao với Thiên Giới, thần tiên tinh linh giữa hai giới vì thế mà ngày càng qua lại thân thiết với nhau. Mười hai năm qua, mỗi lần lên Thiên Giới, hai mươi bốn vị phương chủ đều đến thăm ta, chỉ có điều, Giáng Đầ u thuật mỗi ngày một ăn sâu vào cơ thể ta, hút máu ta, làm cho bệnh tình ta càng thêm nguy kịch. Cho dù họ đến ta cũng chỉ ngồ i im lặng, hỏi câu nào thì đáp lại câu đó, thường hỏi một đằng trả lời một nẻo, có lúc Tiểu Ngư tiên quan thấy tình thần ta không tốt bèn giúp ta từ chối khéo khách đến thăm.

Vì vậy, hôm nay thầy ta thay hắ n rót trà, Trương phương chủ không khỏi ngạc nhiên: “Cầm Mịch, gần đây sức khỏe của con thế nào?”.

Ta nhấp một ngụm trà, nghĩ ngợi trong đầu, cuối cùng không kìm lòng được bèn thỉnh giáo Trương phương chủ: “Trương phương chủ chắc cũng biết trà n gian có một loại yêu thuật gọi là Giáng Đầu thuật?”.

Trương phương chủ gật gù đầu: “Cũng có nghe qua. Nghe nói ai trúng Giáng Đầu thuật sẽ mất hết tâm tính, lời nói và hành động như bị người khác khống chế, không là chính mình”.

“Đúng vậy.” Ta gõ nhẹ vào chén trà, “Ta e là mình đã trúng Giáng Đầu thuật”.

Trương phương chủ đặt mạnh chén trà đang cầm trên tay xuống bàn, nhìn ta một cách kì quái. Ta biết người không hiểu sự tình, bèn thuật lại triệu trúng của mình trong những năm qua. Sắc mặt Trương phương chủ càng lúc càng chùng xuống, cuối cùng, nhăn mày lại trầm ngâm như đang chìm vào suy tưởng. Hò i lâu sau, người nâng mặt ta lên chăm chú nhìn, rồi hỏi một câu khiến ta giật mình: “Cầm Nhi, không phải là con đã yêu Hỏa Thân chứ?”.

Ta buông tay, chén trà rơi xuống vỡ tung tóe trên mặt đất. “Không phải! Tuyệt đối không phải! Làm sao có thể?...”. Ta đứng phắt dậy, kiên quyết phủ định suy đoán của Trương phương chủ. “Chỉ là ta trúng Giáng Đầu thuật của hắ n! Hôm đó, ta còn nhìn thấy một viên trân châu màu gỗ Đàn Hương. Viên trân châu đó nhất định có vấn đề.” Ta nắm chặt lòng bàn tay.

“Trân châu? Con nói đến viên trân châu nào?” Sắc mặt Trương phương chủ trở nên kinh ngạc.

“Con nhớ không rõ, chỉ nhớ được nó giống như một viên Phật châu.” Quả nhiên, viên trân châu đó có điều kỳ lạ, nhất định có liên quan đến Giáng Đà thuật.

Nói đến đây, mặt Trương phương chủ đã tái nhợt.

“Nói đến trân châu nào vậy, cho ta cùng nghe với.” Bên ngoài, Tiểu Ngư tiên quan cũng vừa hay đến. Hắn cầm lấy chiếc khăn Li Châu đưa cho, lau hai tay, tươi cười bước vào. Hắn chọn chiếc ghế sát ta rồi ngồi xuống, không hề quan tâm đến địa vị tôn kính của một Thiên Đế.

Sau một hồi nghe Trương phương chủ đoán già đoán non, ta vẫn còn đang bực tức, chẳng muốn nghĩ gì nữa bèn nói: “Nói tiếp chuyện về Giáng Đà thuật đi”.

Tiểu Ngư tiên quan sa sầm nét mặt: “Hả”, lại quay nhìn chân của ta, dịu dàng hỏi: “Hôm nay còn đau nữa không?”.

“Thiếp cũng muốn nói với chàng, chân thiếp đã bình phục được rồi.” Nếu vết thương này không được chữa trị bằng linh dược của Tiểu Ngư tiên quan thì chắc một năm rưỡi nữa cũng không thể khỏi. Bây giờ khá hơn là nhờ có hắn. Ta đứng dậy đi vài bước cho hắn xem.

Hắn mỉm cười lắc đầu, rồi quay người lại thăm hỏi Trương phương chủ. Trương phương chủ sau khi nghe ta nhắc đến chuyện viên đàn châu lòng vẫn chưa yên, sau khi nói vài câu khó hiểu với Tiểu Ngư tiên quan liền cáo biệt ra về.

Ta dừng bước, bất giác ngoái đầu lại.

Tiểu Ngư tiên quan cúi mặt chăm chú nhìn lá trà trong chén, một làn khói bốc lên mù mịt, phả lên mặt hắn, mơ mơ hồ hồ, bỗng

nhiên hắ n cười nhạt. Hô`i lâu, hắ n nói: “Mặc dù tái sinh, nhưng lại rơi vào Ma Giới”. Hắ n ngẩng đầu, chắ m chắ m nhìn ta: “Hắ n đã tái sinh được nửa năm rô`i, lại có thể lần trở n kĩ trong một khoảng thời gian dài như thế, đến hôm nay Thiên Giới mới biế t...”.

Không hiểu sao lòng ta bỗng thắ y nhẹ nhõm.

“Bây giờ, người ở âm phủ đề`u gọi hắ n là Thượng Tôn.” Hắ n nhắ p môi, tiế p tục bình thản nói như thể không liên quan gì đề`n mình: “Chỉ trong vòng nửa năm, Thập Điện Diêm Vương đề`u bị hắ n thu phục”.

Chiế c nắ p sứ màu xanh lam trên tay hắ n chắ m chậm quay nửa vòng, âm thanh khế khàng cứ lượn lờ khắ p vòng không chịu đi. Chủ đề` câu chuyện cũng thay đổi theo vòng quay đó: “Mịch nhi, sao chân nàng lại bị thương?”.

Ta ngán người, nói: “Chàng biế t mà... Do bọn quỷ ở Vong Xuyên cắ n bị thương”.

“Hả!”, hắ n nhìn ta, một quầ ng sáng vỡ vụn lướt qua.

Ta quay người, bỗng nhiên thắ y lòng hơi buồ n, vội vàng nói: “Thiế p đi bồi thuố c”.

“Mịch nhi, nàng nên nhớ, ba phầ n thuố c bảy phầ n dưỡng. Chân của nàng vẫn chưa khỏi hẳn, vẫn câ n phải tĩnh dưỡng”. Hắ n dịu dàng dặn với theo, ta dừng lại một lúc. Khi bước đề`n cửa, ta ngoái đầu nhìn lại, lúc đố i diện với đôi mắ t êm đề`m như màn đêm kia ta chợt nghĩ: “Không thể nhìn thắ y được cát sỏi trong hồ` nước không phải vì hồ` vừa trong vừa cạn, mà là do hồ` nước quá sâu, căn bản không thể nhìn thắ y đáy; nế u không nhìn thắ y đáy thì sao biế t được ở đó có cát sỏi hay không?”.

Ngày hôm sau, nhân lúc Tiểu Ngư tiên quan luận pháp cùng Dực Thánh Chân Quân, ta lại trốn khỏi Thiên Giới. Yểm Thú cứ nhảy nhót bám theo ta. Mặc cho ta có dụ dỗ, đe dọa thế nào, nó cũng chỉ chớp chớp đôi mắt tròn to long lanh nhìn ta, đợi đến lúc ta quay đi, lại mừng rỡ chạy theo. Chẳng còn cách nào khác, ta đành phải cho nó đi cùng.

Vừa mới đi khỏi Nam Thiên Môn chưa được bao xa, ta giật mình khi nhìn thấy một đống xanh lè nằm giữa đường, nhìn kĩ lại, thì ra là một con rắn lục nằm cuộn tròn. Ta bất giác nhắm mắt nghĩ thầm: “Suýt nữa thì giẫm phải, suýt nữa thì giẫm phải”.

Con rắn bỗng rung rung đuôi, biến thành một người xanh lè từ đầu tới chân, nhìn bộ dạng đó ta bỗng nhớ đến một chuyện. Trước khi bước ra cửa hình như ta quên xem quẻ, quả nhiên vừa lỡ việc người vừa lỡ việc mình, đáng trách đáng trách.

“Mỹ nhân, cuối cùng ta cũng bắt được nàng rồi.” Mặc dù Phốc Xích Quân không tròn vo vo như Lão Hồ nhưng cũng là một nam yêu cao lớn. Hắn đứng chặn giữa đường như thế, ta bỗng trở nên lùn một mẩu, không thể đi qua được.

Ta bình tĩnh lùi lại hai bước, lại nghe thấy Phốc Xích Quân cười nhai: “Vài năm không gặp, mỹ nhân sao lại gầy đi nhiều thế này? He he, thật là giống liễu yếu bay trong gió, ta nhìn mà thương, vẻ đẹp của Hoa Thần và Thủy Thần đúng là chân truyền! Ta quyết định sẽ soạn lại cuốn *Lục giới mỹ nhân thưởng tích bảo điển*, giờ đây vẻ đẹp của Mịch nhi chắc chắn đứng đầu lục giới, không ai sánh kịp”.

Ta xua tay khiêm tốn nói: “Thường thôi, thường thôi, chỉ một chút phong tao mà thôi. Thực ra, Phôc Xích Quân người cũng rất là phong tao”.

Phôc Xích Quân thoải mái rướn mày, nói: “Phong tao là một loại mỹ đức”.

Ta trịnh trọng gật đầu, chỉ là hòa theo qua quýt mà thôi, lại nhìn mặt trời nói: “Thực ra, lời ít ý nhiều mới là mỹ đức. Phôc Xích Quân có lẽ còn có việc phải làm”.

Phôc Xích Quân đột nhiên cúi đầu, thành thật nói: “Không có gì, chỉ là ta muốn xem người đẹp sau khi chịu tang cha xong sống có tốt hay không?”. Nói rồi mặt hắn bỗng trở nên dữ tợn, đầy phần nộ: “Chỉ hận đám thiên binh canh cửa cứ nhất quyết không cho ta vào, nói là phải có chỉ thị viết tay của Thiên Đế mới được. Ta biết...”, Phôc Xích Quân vờ như hiểu ra điều gì, gật gật nói: “Nhất định là Nhuận Ngọc tiểu long đồ kị với vẻ đẹp phong tao hút hồn của ta, nếu đứng cạnh sẽ bị ta lấn át, sợ khi ta xuất hiện nàng sẽ xiêu lòng vì ta”. Hắn nắm tay lại.

Ta thực sự khâm phục khả năng nói chuyện lạc đề của Phôc Xích Quân, bất luận nói về cái gì, cuối cùng hắn cũng nói đến chuyện yêu đương.

Phôc Xích Quân bỗng giơ móng vuốt chụp lấy tay ta, trịnh trọng nói: “Chọn ngày không bằng gặp ngày, người đẹp, hay là hôm nay nàng hãy trốn cùng ta!”.

Ta lại ngẩng đầu lên, mặt trời đã lên đến đỉnh đầu, xua xua tay, nói: “Đề hôm khác, hôm khác sẽ trốn, hôm nay ta có chuyện”.

Ta chẳng dễ gì mới có được cơ hội thoát khỏi tảng đá cản đường Phôc Xích Quân này, đang định tiến về phía trước, bỗng nghe

thầy tiếng Phốc Xích Quân vọng lại từ phía sau: “Nghe nói Điều nhi tái sinh rồi, giờ hắ n rơi xuống Ma Giới trở thành Ma Tôn, hô mưa gọi gió, xung vương xung bá, mỹ nhân không phải nhân lúc nhá nhem tôi ham vui chạy đến tìm hắ n chứ?”.

Ta đứng khựng lại, có cảm giác như bị nhìn thấu tim gan.

“Mỹ nhân à! Ta khuyên nàng tốt nhất đừng đi, Điều nhi đó không phải là Điều nhi của ngày xưa nữa, ngày đó hắ n chưa hẳn đã nổi bật mà còn kiêu ngạo đến mức khiến người khác chỉ muốn bóp chết, nhưng bây giờ sự kiêu ngạo đó còn không thể hình dung nổi... Thập Điện Diêm Vương cũng bị quy phục dưới tay hắ n. Để trèo lên ngôi vị Ma Tôn, Điều nhi đó không có gì là chưa làm, gần đây còn tá m địa ngục trong biển máu, những kẻ chống đối hắ n đều bị diệt trừ, không sót một ngọn cỏ. Địa ngục giờ đây không ai dám đối đầu với hắ n, Thập Điện Diêm Vương nhìn thấy hắ n là phải cung kính gọi hắ n hai tiếng Thượng Tôn. Huống hồ, ngày xưa hắ n chết dưới lưỡi dao của nàng, nếu để hắ n nhìn thấy nàng...”.

Ta mím môi: “Ta vẫn muốn nhìn thầy hắ n, nhìn từ phía xa...”.

Phốc Xích Quân nhìn ta dè dặt, khuôn mặt đầy cảm thông: “Mỹ nhân, có phải nàng đã bị buộc nhậm dây tơ hồng không, sao lại ung hắ n chứ?”.

Một luồng gió lạnh lướt qua mặt, có một nỗi đau âm thầm nhói lên trong tim ta, e rằng không phải do Giáng Đầu thuật phát tác. Ta quay người bỏ lại Phốc Xích Quân đang huyền thuyên đằng sau, cười lên một đám mây ngũ sắc bay đi.

Đến bờ Vong Xuyên, ta trả tiên cho ông lão lái đò rồi sải bước lên thuyền, yểm thú nhảy nhót theo sau. Bỗng dừng thuyền lắ c lự, có tiếng cười hi hi vang lên: “Lão Quán, nhân tiện cho ta qua sông cùng nhé!”.

Lúc đó ta mới nhận ra, thì ra Phô'c Xích Quân vẫn bám theo ta suốt đường đi, mặt ta không giấ' u nổi thấ' t vọng. Ông lão lái thuyề' n thật tinh ý, chỉ câ' n liế' c một cái đã hiểu ta không muố' n cho Phô'c Xích Quân đi cùng, nhẹ nhàng nói: “Thưa công tử, thuyề' n của lão phu nhỏ, nế' u chở thêm một người nữa e rằ' ng sẽ nguy hiểm”.

Phô'c Xích Quân sầ' m mặt xuố' ng, nghiêm giọng nói: “Lão Quán đang ám chỉ ta béo hả?”. Vừa nói vừa tức giận giơ tay uốn ngực về' phía ông lão lái đò: “Lão thử nắ' n cánh tay cường tráng của ta, thử sờ phầ' n bụng vững chắ' i của ta, ta béo ở chỗ nào? Rõ ràng là Lão Quán đang chà đạp lên lòng tự trọng của một công tử đẹp trai dễ bị tổn thương như ta. Đương nhiên công tử đẹp trai này sẽ không đôi co với lão, chỉ câ' n lão cho ta đi cùng, ta sẽ không đòi lão tiề' n bô' i thường”.

Ta bỗng nhớ lại Thiên Bô' ng Nguyên Soái có chiêu Tấ' t Sát Kê' sở trường, còn gọi là “quạt lại một đôn”, sao lại truyề' n cho Phô'c Xích Quân này kia chứ?

Ông lão bị dọa sững người, cuô' i cùng đành phải chở Phô'c Xích Quân, ta và Yểm Thú qua sông. Ta thở dài. Một cái đuôi vồ' n đã phiề' n phức lắ' m rô' i, giờ lại thêm một cái đuôi nữa, càng chẳng hay ho chút nào. Huô' ng hồ' hai cái đuôi nay lại quá ư nổi bật. Yểm Thú toàn thân đầ' y vắ' n hoa mai thanh nhắ' , nhìn là biế' t đế' n từ Thiên Giới. Còn Phô'c Xích Quân càng không phải nói, từ khắ' n đội đầ' u đế' n giày dép đầ' u xanh lét một màu, quả là trên trời dưới đấ' t không kiế' m được kẻ thứ hai.

Ta đang lo lắ' ng, bỗng Phô'c Xích Quân lắ' c người biế' n thành một nữ yêu dịu dàng, kế' đó biế' n yểm thú thành một con chó chó' c đầ' u. Yểm Thú soi mình vào vũng nước, thấ' t kinh, bực tức vô cùng.

Ta móc ra đôi tai thỏ trước lúc đi đã nhét trong tay áo. Đôi tai thỏ này là đồ của Ma Giới, mang yêu khí, có thể che giấu được tiên khí mà ban ngày ta không thể giấu được. Ta đội tai thỏ ra phía sau, hóa thân thành một con thỏ trắng. Yểm Thú thấy ta biến thành thỏ, nhát thời bình tĩnh lại, mở to đôi mắt long lanh nhìn ta.

Ta không để ý đến hai kẻ bọn họ, vẫy một đám mây đen bay về phía trước, chỉ nghe thấy Phốc Xích Quân gào thét đằng sau: “Mỹ nhân, nàng chậm lại chút đi. Vả lại, nàng có biết hã ở đâu không đó?”.

Phượng Hoàng, không phải ngộ đồ không dùng chân, không phải trúc không ăn, không phải nước suối trong không uống.

Hã rất kĩ tính, là thư đồ bên cạnh hã suốt một trăm năm, ta tự nhận ra điều đó, nước ở đó trong lành nhát, ngộ đồ ở đó xanh tươi nhát, ở đó chỉ trồng cây phượng tiên đơn điệu và nhật nhèo nhát, đó chính là nơi hã ở.

Phân biệt được mùi vị của nguồ nước và hoa cỏ gần đó, ta tìm đến được một phủ đệ rộng lớn, trên cửa treo một tấm biển rất to, nhìn từ đằng xa không thấy đề một chữ nào.

Ta đứng giữa đường nhìn tấm biển không chữ, khắp nơi toàn là bọn yêu ma hình thù quái dị, muôn hình vạn trạng chen chúc, huyền náo. Đột nhiên một tiểu yêu nhảy ra hô lớn: “Đã đến giờ Ngọ, Thượng Tôn rời phủ”.

Một thoáng sau, bọn yêu quái đi trên đường dừng bước, tự động dạt sang một bên, mặt lộ rõ vẻ e sợ, cung kính. Ta chết lặng vì mình đã chậm một bước. Con đường vốn chen chúc hồ lô n toàn là yêu quái giờ chỉ có ta ngộ i tro tro ở giữa.

Đúng vào lúc đó, Phô'c Xích Quân hô'ng học chạy đế'n, nắ'm rạp xuô'ng đấ't chộp lấ'y ta, ôm vào lòng, sau đó trà trộn vào đám yêu ma hai bên đường.

Vừa mới nhập bọn cùng đám yêu ma, cửa phủ bỗng mở to. Phô'c Xích Quân nói: “Nguy hiểm quá, nguy hiểm quá, may mà nhanh một bước”.

Từ trong vạt áo Phô'c Xích Quân, ta thò đầ'u nhìn ra ngoài, chỉ thấy dưới cánh cửa lớn với tấ'm biển không chữ kia, hai hàng nữ yêu thân hình đầy đà, dáng người uyển chuyển nô'ỉ đuôi nhau bước ra, tay cầ'm cô'c vàng. Bọn yêu tinh xung quanh nhìn thềm rõ dãi. Tiế'p đế'n là hai hàng nam yêu, hoàn toàn trái ngược với các nữ yêu đi trước. Bọn chúng hình thù kì quái dị dạng, đầ'u trâu mặt ngựa, xấ'u đế'n độ khiế'n người ta chẳng dám nhìn bắ'ng hai mắ't.

Sự trái ngược này ta có thể hiểu. Ma Giới có quỷ La Sát là loại quỷ tàn bạo nhấ't. Nam thì xấ'u, nữ thì đẹp, nhưng đầ'u ăn thịt người. Không ngờ quỷ mở đường lại toàn là quỷ La Sát.

Bỗng nhiên trước mắ't ta tồ'ỉ sầ'm lại, một đám mây đen ngòm như mực, viề'n ánh vàng từ không trung hạ xuô'ng, hung hăng che lấ'p ánh mặt trời chính Ngọ. Một chiế'c xe kéo â'm â'm tiế'n ra từ phủ đệ. Tim ta bỗng đập nhanh hơn, nhanh đế'n mức như sắ'p nhảy ra khỏi cổ họng. Ta tưởng chừng không thể chịu đựng thêm được nữa.

Rắ't nhanh, bớ'n quái thú khổng lồ' mặt xanh nanh vàng kéo theo một chiế'c xe lớn màu đen xuấ't hiện phía sau đám quỷ la sát, bánh xe gỗ mun nghiề'n trên mặt đấ't, âm thanh sát phạt vang vọng như sắ'm rề'n. Xe đi qua đâu, nơi đó mây đen tan tác, trời long đầ't lổ.

Giữa tầ'm rèm cửa xe đỉnh đá màu máu đỏ quạch đang đong đưa, giữa hư hư ảo ảo là một người nửa nắ'm nửa ngô'ỉ, dung mạo trác

tuyệt, ánh mắt lạnh lùng. Hắ n mặc một chiếc áo trơn màu đen huyền, chỉ vậy thôi cũng chói lòa đến mức người ta không dám chăm chú nhìn. Trên xe, Hạ Thành Lục Điện quỳ rạp bầm báo. Những kẻ xung quanh sợ hãi cúi đầu, mặt lộ rõ vẻ cung kính thần phục. Dường như chuyện quỷ La Sát mở đường, quái thú kéo xe, Hạ Thành Lục Điện khầu đầu bầm báo là điều đương nhiên ở chốn này.

Ta nhìn hắ n, tim đang đập dữ dội bỗng nhiên im bật, chỉ sợ một tiếng đập nhỏ cũng khiến hắ n nghe thấy và phát hiện ra. Ta nhìn chăm chăm đôi mắt phượng hẹp dài của hắ n, lòng bất chợt dâng lên một nỗi mong ngóng lạ lùng. Ta mong hắ n nhìn thấy mình, chỉ cần một ánh nhìn lướt qua thôi cũng được.

Ta nhớ lại lời đồn đại về dung mạo đứng đầu lục giới, không ai sánh bằng của hắ n. Trước đây, ta không nhận ra điều đó, chỉ hôm nay mới ngạc nhiên phát hiện ra hắ n cực kì khôi ngô tuấn tú.

Nhưng ta phải hận hắ n, hận hắ n đến tận xương tủy, phải thấy hắ n là người xấu xí nhất trên thế gian này mới đúng. Cha mẹ hắ n giết hại mẹ ta, còn hắ n thì giết hại cha ta, đến khi chết hắ n vẫn hạ độc thủ lên người ta. Đúng vậy, ta phải hận hắ n, nghiến răng nghiến lợi, dậm ngực giậm chân mà hận hắ n.

“Mỹ nhân, nàng làm thế là đúng! Hắ n đáng chết! Thật rất đáng chết!” Câu nói vô tình của Phốc Xích Quân kéo ta ra khỏi suy tưởng. “Những kẻ nào khôi ngô hơn ta đều đáng chết! Dung mạo của tên này sau khi tái sinh càng khiến trời đất không dung, thần tiên phản nộ!”

Ta phút chốc không biết nói gì.

Phốc Xích Quân cúi đầu thì thầm: “Nghe nói cái tên Hạ Thành Lục Điện nổi giáo cho giặc này có công lớn giúp kẻ bán nước hại dân kia tái sinh, vì thế rất được hắ n tín nhiệm. Hai kẻ này lộng hành

khắ p Ma Giới, một tay che cả bầ u trời, sớm nắ ng chiề u mưa lật lọng như trở bàn tay.

Ta nhìn theo chiề c xe đã đi xa, tâm trí như không còn ở đây nữa, lẩm bẩm: “Hả, hai người đó sớm nắ ng chiề u mưa”.

Không ngờ, ta vừa dứt lời, bọn yêu ma xung quanh đề u quay lại nhìn vào cái đầ u đang lộ ra trong vạt áo Phồ c Xích Quân của ta, ánh mắ t vô cùng ngạc nhiên. Phồ c Xích Quân cười trù nói: “Con thỏ xinh đẹp tinh ranh của ta đang học nói, đang học nói...”. Bọn yêu quái lúc đó mới quay mặt bước đi.

Đầ ng xa, chiề c xe kéo bỗng nhiên dừng lại, trên xe có người quay đầ u lại. Phồ c Xích Quân nhanh như chớp cúi đầ u xuồ ng.

Người đó chầ m chậm quét mắ t qua đám yêu ma, may thay bỏ sót lại góc của chúng ta.

Phút chồ c, hắ n thu lại ánh mắ t, đột nhiên nhề ch mép cười, cười khiề n cho người ta phải sờn tóc gáy. Trục bánh xe lại tiế p tục lăn, chiề c xe đi mỗi lúc một xa.

Phồ c Xích Quân ôm lầ y ta, Yểm Thú đi theo đầ ng sau. Chúng ta vội vã chạy khỏi địa ngục nhanh như sắ p được đầ u thai, sau khi vượt qua Vong Xuyên mới dừng lại thở hồn hên.

Ta nhảy ra khỏi vạt áo Phồ c Xích Quân, hiện nguyên hình, thắ y trán hắ n đầ m đầ m hòi.

“Mỹ nhân, cái câu sớm nắ ng chiề u mưa của nàng suýt nữa đã hại chề t chúng ta đó.” Phồ c Xích Quân ngồ i xuồ ng đầ t quạt quạt hai vạt áo.

Ta ngăn người: “Thề không phải người đã nói thề sao?”.

Phô'c Xích Quân giật giật lông mày: “Ta nói là lật lọng như trở bàn tay. Tiề'n có thể tiể't kiệm, nhưng không thể kiệm lời”.

3

Cuô'i cùng thì ta cũng đã trị được chứng ăn mật nhưng lại mắ'c một căn bệnh khác.

Từ ngày gặp Phượng Hoàng đó, ta thường nhân lúc Tiểu Ngư tiên quan bận rộn, tách khỏi Li Châu, một mình trô'n xuống âm phủ, lầ'n nào cũng biể'n thành một con thỏ, dùng đôi tai thỏ che giấ'u tiên khí trên cơ thể, vượt sang bờ bên kia mà không bị phát hiện. Sau đó, ta bắ't đầ'u to gan hơn, trô'n vào phủ đệ nơi kẻ đó sô'ng, qua lại nhiề'u lầ'n mà chưa bị con quỷ nào bắ't được. Ta nghĩ rằ'ng không ai để ý đế'n con thỏ tinh bé nhỏ.

Mặc dù ta đế'n đó rấ't nhiề'u lầ'n, nhưng sô' lầ'n nhìn thấ'y hắ'n chỉ đế'm trên đầ'u ngón tay, mà dù có nhìn thấ'y, thì hắ'n cũng bị bọn yêu quái bám quanh, ta cũng chẳng dám tiể'n lên phía trước vì sợ bị lộ, chỉ dám nhìn từ xa. Cho dù chỉ đứng nhìn từ xa, cho dù chỉ một ánh mắ't cũng khiể'n ta vui như có được linh lực năm ngàn năm.

Ta thích đế'n những lúc hắ'n đang đọc công văn. Hắ'n không giồ'ng Tiểu Ngư tiên quan, không đọc lúc đêm khuya mà thường là vào giờ Ty. Khoảng thời gian đó là lúc Tiểu Ngư tiên quan bận rộn nhấ't, cũng là lúc ta dễ trô'n đi nhấ't. Và lại, thư phòng của hắ'n nằ'm cạnh vườn hoa, hiên cửa sổ chạm trổ hoa văn lại đố'i diện với những cây hoa phượng hoàng và hoa phượng tiên nở rộ trong vườn. Trên người ta vớ'n có hương hoa, trô'n trong đám hoa cỏ này rấ't an toàn. Vì vậy, ta thường trô'n dưới những cành hoa phượng hoàng cứng cáp, nhìn xuyên qua kẽ lá, ngắ'm sắ'c trời Ma Giới đỏ quạch

đang chiếu qua song cửa, phản chiếu lên khuôn mặt hơi nhợt nhạt của hắ n.

Lúc xem công văn hắ n rấ t im lặng, ánh mắ t tập trung nhìn những hàng chữ, đuôi mày thỉnh thoảng nhể ch lên. Sô ng mũi hắ n cao, lông mi hơi rủ, đôi môi hơi bặm lại... tấ t cả như phác lên một bức tranh cắ t tinh xảo. Nhưng sự im lặng này chỉ là giả đồ i, chỉ khi đồ i diện với bút mực giấ y nghiên vô tri vô giác hắ n mới như vậy. Một khi rời khỏi thư phòng, đôi mắ t kia liê n sâu thẳm như một chiếc giế ng cạn, đen tồ i đế n rợn người. Toàn thân hắ n phát ra một luồ ng khí lạnh lẽo khiê n cho những người xung quanh bị đồ n nén đế n ngộp thở. Không ai dám nhìn thẳng vào hắ n. Những nơi hắ n đi qua, bọn yêu quái đề u nằ m rạp xuồ ng run rẩy sợ hãi.

Hắ n phê duyệt công văn rấ t nhanh nhưng lại không hê lộn xộn. Những ngón tay dài thanh tú lật từng trang giấ y, thỉnh thoảng dính một vài vế t mực chưa khô. Những vế t mực vương trên đầ u những ngón tay gầ n như trong suồ t đó gọi cho ta một cảm giác mơ hồ khó hiểu. Dường như chỉ câ n là một trang giấ y, một vế t mực thôi cũng cảm thấ y hạnh phúc.

Nhưng không phải ngày nào hắ n cũng duyệt công văn, và không phải ngày nào ta cũng có thể trở n khỏi Thiên Giới. Vì vậy, có lúc ta cũng liê u lĩnh đế n những nơi khác trong phủ đệ, có lúc lại đứng bên cửa lớn dõi theo chiếc xa liễn đang dầ n đi xa của hắ n hoặc đứng ngoài phòng ăn nhìn hắ n đặt đĩa xuồ ng và đứng dậy, lúc lại trở n tại một góc điện nhìn hắ n thu lại luồ ng tà khí sau khi đã sát phạt một cách tàn ác, có khi còn thấ y hắ n cùng một yêu nữ xinh đẹp lả lướt bước vào phòng ngủ, đế n nửa đêm quầ n áo xộc xệch đi ra.

Hôm nay ta đế n muộn. Không biế t hắ n đã vào phòng ngủ hay chưa. Ta tìm hắ n khắ p phủ đệ. Đang định rời đi thì suýt nữa bị một nữ yêu đi qua giẫm phải, may mà kịp thoát thân.

“Nhanh! Thượng Tôn đang cần chiếc áo khoác mà Sở Giang Nhị Điện dâng tặng! Người mau đi tìm đến đây!” Yêu nữ nọ vừa đi vào đã vội sai bọn người hầu.

Thoáng chỗ, bọn quý đã nháo nhào, chỉ nghĩ đến việc chạy đến nhà kho tìm đồ. Một lúc sau, một tên quý bê đến một chiếc hộp nạm hoa văn ngọc, cẩn trọng đưa cho nữ yêu nọ. Hắn không giấu nổi tò mò liền hỏi: “Thượng Tôn từ trước đến nay chẳng thèm nhìn đến công vật này, sao hôm nay lại muốn tìm nó?”.

“Tên tiểu quý nhà ngươi thì biết cái gì?” Nữ yêu rên lên một tiếng đầy khinh thị, “Hôm nay Thượng Tôn mở yến tiệc tại cung Ngu Cương để mừng sinh nhật thủ lĩnh Điều tộc công chúa Tuệ Hòa. Điều này ngươi phải biết chứ?”.

Tên quý gật đầu.

Yêu nữ nói tiếp: “Chiếc áo khoác này là quà Thượng Tôn chuẩn bị làm quà sinh nhật cho công chúa Tuệ Hòa. Người biết công chúa Tuệ Hòa là ai rồi chứ?”.

“Chẳng phải ngươi vừa nói là thủ lĩnh Điều tộc sao?” Tên quý gãi gãi mái y ngọn tóc lơ thơ trên trán, ngờ ngạc nhiên nói.

“Đồ ngu!” Nữ yêu chỉ tay vào chiếc sừng trên đỉnh đầu hắn, “Đó là ân nhân của Thượng Tôn, cũng là biểu muội của ngài”.

Tiểu quý như hiểu ra, hỏi cục xúc: “Người nói xem có phải Thượng Tôn hiến thân để báo đáp ân nhân không?”.

Yêu nữ nhìn hắn hết cách: “Nếu vậy thì phải là công chúa Tuệ Hòa gả cho Thượng Tôn mới đúng. Nhưng theo ta, nếu Thượng Tôn đồng ý cưới ai thì không ai ngoài công chúa Tuệ Hòa. Được rồi, ta

không nhiều lời với người nữa, ta đi đây”. Dứt lời, yêu nữ nhẹ nhàng đi khỏi.

Ta bám theo ả, chưa đi được bao xa thì mất dấu. Chỉ bực một nỗi chân thỏ quá ngắn, chỉ có thể nhảy từng bước. Rất may ta đã nhớ được mùi yêu khí tanh tươi trên người ả, tìm khắp nơi trên đường đi cuối cùng cũng tìm ra cung Ngu Cương.

Ta vừa leo qua thêm cửa cao ngất liền nhìn thấy một đoàn người nô i đuổi nhau đi ra, dẫn đầu là Phượng Hoàng và Tuệ Hòa.

Hai người dừng lại ngoài cửa điện. Những người khác dừng lại cách họ một đoạn dài. Tuệ Hòa ngược đôi mắt ngân ngấn nước nhìn Phượng Hoàng, sau đó lại cúi xuống, hàng mi mảnh mai đen dài nhẹ nhàng rung động trong màn đêm, đẹp mê lòng người: “Tiến đến đây là được rồi. Hôm nay làm phiên Thượng Tôn bày tiệc sinh nhật cho Tuệ Hòa, thiết p vô cùng cảm kích”.

Phượng Hoàng nhẹ nhàng vẫy tay. Yêu quái theo hâu đã ãng sau lập tức hiểu ý, mở chiếc hộp nạm ngọc vẫn bê từ nãy đến giờ. Đó chính là yêu nữ ta thấy lúc trước. Chiếc hộp mở ra, ánh hào quang ngũ sắc như được giải thoát, tỏa sáng chói lòa. Xung quanh bọn yêu tinh há hốc mồm kinh ngạc. Hai mắt Tuệ Hòa cũng mở to.

Phượng Hoàng tung chiếc áo choàng ra, tự tay khoác cho Tuệ Hòa rồi cẩn thận buộc dây áo cho nàng: “Sương đêm gió lạnh, không thể để Tuệ Hòa bị cảm lạnh được”. Không thêm để ý đến bọn yêu tinh đang ngó người căm khẩu, hấn lại tiến lên phía trước, ghé vào tai Tuệ Hòa thàm thì một câu gì đó.

Đợi đến lúc hấn nhích người ra, chỉ thấy mặt Tuệ Hòa đỏ bừng, không biết là đang xấu hổ hay vui mừng, hai mắt long lanh đầy nước. Nàng ngán người, mím môi nhìn Phượng Hoàng như có một chút hờn dỗi. Hò i lâu, nàng ta mới trở lại cái vẻ đoan trang thường

ngày, quay đầu nói với đoàn yêu ma phía sau: “Tuệ Hòa đến đây xin đi trước, chư vị hãy dừng bước, hôm nay vô cùng cảm ơn tâm thịnh tình của mọi người”. Cuối cùng, nàng ta rời đi trong những tiếng “Không có gì, không có gì, khách sáo quá, khách sáo quá” của đám yêu quái vừa mới định thản nhiên lại.

Không biết những kẻ khác có nghe thấy không, nhưng làn gió đêm lúc đó vừa hay đưa lời nói của Phượng Hoàng lọt vào tai ta: “Nàng và ta gần gũi như thế, cần gì phải gọi ta là Thượng Tôn?”.

Làn gió đêm khiến cho ta thấy đãng ngất nơi cổ họng. Phượng Hoàng quay lại điện. Trong điện vang lên tiếng đàn sáo lá lướt. Chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào ta lại chui qua khe hở giữa bày yêu ma vào trong điện, nấp vào một góc khuất.

Trong điện, ánh đèn huyễn ảo, gấm đỏ lụa hồng, hương tửu ngát ngậy, đẹp không tả xiết. Mười hai yêu nữ quyên rũ nõn ngà nhẹ nhàng múa lượn để lộ ra đôi chân trắng trẻo tựa ngọc. Chiếc chuông vàng buộc trên chân cũng rung lên theo điệu múa, vang vang những âm thanh trong trẻo du dương, giống như một thứ bùa chú đầy mê hoặc khiến hồn người bay bổng dập dờn.

Trong điện không có giá đèn, những hân u gái xinh đẹp cầm đèn trên tay, ánh đèn đỏ như sắc mặt trời sắp tàn lòn vào những quầng sáng mờ ảo, nhẹ như một tấm voan mỏng.

Phượng Hoàng ngồi uống rượu trên đại điện, hai yêu nữ ngồi hai bên, một chuốc rượu, một gắp thức ăn. Phượng Hoàng mở mắt nhìn về góc đại điện, đặt chén rượu xuống, quay sang yêu nữ ngồi bên trái, nở nụ cười đẹp như hoa khiến cho người ta hồn xiêu phách lạc. Yêu nữ nọ vô cùng ngạc nhiên, tay mềm nhũn. Á làm rút đôi đũa bạc xuống cạnh bàn, toàn thân cũng mềm ra.

Phượng Hoàng thân mật đưa tay đỡ lấy ả. Nữ yêu nọ thấy mình bỗng nhiên được sủng ái vừa mừng vừa lo. Toàn thân như bại liệt, nả m im trong cánh tay hắ n. Hô i lâu, thấy Phượng Hoàng có vẻ không từ chối i, liền ngã vào lòng hắ n. Đôi tay thon dài lạnh giá vòng qua sau gáy Phượng Hoàng, gò má cọ vào ngực hắ n lả lướt: “Thượng Tôn, công chúa Tuệ Hòa đã về, đêm còn dài, thời gian còn lại xin để nô tì hầu hạ ngài”.

Đôi mắt lạnh lùng của Phượng Hoàng không chút chuyển biến, mép môi nhếch lên, không biết là đang cười hay đang đồ ng ý.

Nữ yêu nọ nhấ t thời bị mắ t hế t tâm trí, càng dựa sát vào người Phượng Hoàng, chỉ suýt chút nữa là đã ngồ i lên đùi hắ n. Phượng Hoàng cũng đưa tay vuốt vuốt những lọn tóc của ả. Một động tác đơn giản nhưng không hiểu sao lại trông phong tình đế n thế .

Ta bỗng nhớ lại trước đây hắ n cũng đã từng vuốt mái tóc dài của ta như thế . Hắ n gỡ những bông liễu bị gió thổi, vô tình vương lại trên tóc ta. Hắ n cũng thích chà m chậm vuốt những lọn tóc của ta. Có những lúc ta bị hắ n làm cho bực mình, không chịu được bèn quay đầu lại, hắ n vẫn chẳng dừng lại, chỉ nói: “Trên đó vẫn còn vài bông liễu, ta giúp nàng gỡ ra, nàng đừng cựa quậy lung tung nữa”.

Không biết vì sao, ánh mắ t gợi tình dừng lại nhìn ta lúc đó đế n giờ đồ i với ta thật quá đồ i xa xỉ.

Nhìn dáng hình hắ n và yêu nữ kia tựa người vào nhau, lòng ta dâng lên một nỗi cay đắng, chua chát, giồ ng như có một dòng nước lũ đang cuồ n cuộn gào thét đòi ra ngoài, miệng ta không còn phân biệt được bắ t cứ mùi vị nào nữa.

Lại nghe thấy yêu nữ nọ xu nịnh: “Thượng Tôn có dòng dõi quý tộc, đứng đầu lục giới, nếu có thể hầu hạ ngài một đêm...”.

Yêu nữ nọ vừa nói đến phần quan trọng thì thầy Phụng Hoàng khẽ chày cái lưỡi: “Dòng dõi quý tộc?”.

Yêu nữ vội vàng phủ phục sợ hãi nói: “Đúng thế! Dung mạo của Thượng Tôn, cách làm của Thượng Tôn đều khiến cho lũ nô tì ngưỡng mộ vô cùng”. Vừa nói, ả vừa chỉ bàn tay mềm mại đứng vào chỗ góc khuất ta đang đứng: “Đến một con thỏ chưa thành tinh cũng phải ngưỡng mộ ngài”.

Phụng Hoàng nhanh chóng liếc ánh mắt sắc bén theo tay ả. Ta đến thờ cũng không kịp, nấp gọn trong ánh mắt hắc n. Rõ ràng hắc n chỉ nhìn ta với ánh mắt hết sức bình tĩnh, vậy mà ta hoàn toàn bị mê hoặc, giống như bị nhốt trong chiếc chuông vàng của Chiêu Đức Chân Quân, toàn thân không thể cự quấy nhúc nhích, chỉ mở to đôi mắt thỏ màu đỏ nhìn hắc n.

Miệng hắc n chậm chậm cử động, từng chữ từng chữ từ từ phát ra: “Hả? Sao ngươi biết con thỏ này ngưỡng mộ ta?”.

Yêu nữ nhanh nhẩu nói: “Từ khi vào điện, nó cứ ngồi ở góc đó, nhìn Thượng Tôn không chớp mắt”. Để càng tăng tính thuyết phục, ả lại còn vẽ vờ thêm một câu: “Trước đây lúc Thượng Tôn ở trong phủ cũng thường bắt gặp con thỏ này, nó thường ngồi lặng lẽ ngắm Thượng Tôn”.

Ta bỗng dừng mưu tìm một cái cột mà đập đầu vào đó. Thì ra, ta trước nay toàn là tự dối mình, dối người. Ta cứ nghĩ rằng mình không hề bị phát hiện. Thực ra lũ yêu quái kia đã sớm phát hiện ra ta, chỉ là không thèm để ý đến một con thỏ mà thôi.

“Thế à! Vậy mà ta không nhìn thấy.” Phụng Hoàng nói từng chữ từng chữ.

Ta thở phào, may mà hắ n không nhìn thấy ta. Sau đó nghĩ lại thấy có gì không đúng. Bây giờ hắ n đã nhìn thấy ta rồi, không biết liệu có phát hiện ra thân thể của ta không? Trong thoáng chốc ta hoàn toàn bấn loạn, nhảy lên định chạy thoát thân.

Không ngờ, yêu nữ nọ đã dùng tấm vải trong tay tóm gọn ta: “Thượng Tôn mỗi ngày phải xử lý trăm công nghìn việc, tất nhiên là không thể nhìn thấy con thỏ bình thường này”. Ầ kéo ta ra rồi giờ lên trước mắt, hô lên ngạc nhiên: “Thượng Tôn, ngài nhìn xem con thỏ này thật dễ thương. Toàn thân không có lấy một sợi lông tạp, trắng như sương đêm long lanh thuôn khiết. Nếu trên người nó có tiên khí, thì đã khiến người ta tưởng là thỏ ngọc của Thường Nga”.

Phượng Hoàng há t mắt, đưa tay ra: “Đem lại đây!”.

Tim ta bỗng nhảy loạn lên, nghĩ bụng hay là liêu biế n thành hơi nước để thoát thân. Không ngờ Phượng Hoàng không chờ yêu nữ kia đưa cho, xách đôi tai thỏ lên trước mặt, mở màng mắt nhìn ta. Đôi mắt hắ n không một chút sòng gợn, nhưng sao ta vẫn mơ hồ cảm giác như âm thanh sát phạt, ánh dao vàng loang loáng, tiếng ngựa sắ t hí vang đang tạt mạnh vào mặt mình.

Ta hoảng sợ vô cùng, hoảng sợ đê n mức quên cả nhắm mắt lại. Từ trong mắt hắ n, ta nhìn thấy mình đang bị hắ n xách lên, nhìn thấy đôi tai thỏ đang bị hắ n nắ m chặt trong tay. Từng mạch máu nhỏ trên đôi tai lộ ra rõ mồn một. Ta nhớ ra đôi tai thỏ này là do hắ n mua tặng ta.

Hắ n nhắ t định là đã không còn nhớ nữa.

Ta vùng vẫy một hồ i, tại sao đôi tai lại là điểm yếu của thỏ kia chứ. Ta ra sức vùng vẫy nhưng tất cả chỉ vô ích. Hai tai thỏ đã bị hắ n tóm chặt. Phượng Hoàng càng ngày càng bóp mạnh. Ta tự hỏi liệu hắ n có cú thế này kéo rách hai tai ta không.

“Thượng Tôn, con thỏ này thật đáng yêu, ngài cho nó tì nuôi nó được không ạ? Nó tì sẽ thuần hóa nó thành thú cưng.” Nữ yêu vịn vào cánh tay Phượng Hoàng năn nỉ. Ta chợt nghĩ cho dù bị một yêu nữ nuôi dưỡng cũng còn tốt hơn nhiều việc để Phượng Hoàng nhìn bằng một con mắt. “Mắt của nó thật là long lanh như làn nước.” Nữ quái bỗng sợ hãi che mờ m lại, nắ m phục xuống dập đầu liên tục, “Thượng Tôn bớt giận, Thượng Tôn bớt giận, nó tì không có ý nhắ c đế n từ “nước”, nó tì... nó tì chỉ là nhắ t thời ngu muội...”.

Sắ c mặt Phượng Hoàng sa sắ m nhìn ả. Lúc đó ta mới biế t mắ t hắ n không phải màu đen, mà là một màu máu đỏ sắ m, đỏ đế n mức nề u không đế n gầ n như ta lúc này người ta dễ lầ m tưởng là màu đen. Một nỗi sợ hãi dâng lên trong ta, suýt nữa ta đã lờ mờ kêu lên một tiế ng. Hắ n bỗng nhế ch mép nói: “Thú cưng? Có một số thứ mà người có muố n thuần hóa nó the nào cũng không được. Người tận tâm nuôi dưỡng nó, nhưng cũng không thể bảo đảm được một ngày nào đó nó sẽ quay lại phản người”.

“Nhưng đây chỉ là một con thỏ mà thôi, vả lại nó hiề n lành ngoan ngoan như vậy, không phải là hồ dữ, làm sao có thể hại người được ạ?” Yêu nữ nọ run rắ y nói.

“Ngowan hiề n?” Phượng Hoàng bóp hai tai ta, kéo xích lại gầ n vài phầ n. Ánh mắ t hắ n đè nặng khiế n ta ngộp thở, lò ng ngực khó chịu như muố n nổ tung. Ta giật mình nhận ra trước mắ t là kẻ giế t cha mình. Vậy mà ta không chỉ cứu hắ n, nay lại còn lưu luyế n đế n mức bị hắ n nắ m trong tay, bị hắ n chế nhạo đùa cợt.

Trong lúc tâm trí rồ i loạn, ta há mờ m cắ n mạnh lên lông mày hắ n.

“A!” Yêu nữ hét lên kinh hãi.

Phượng Hoàng dùng hết sức xách ta lên, ném sang một bên, thở ra một làn khí lạnh lẽo rợn người, lạnh lùng nói: “Không hẳn hồ dữ mới hại người, một con thỏ cũng có thể làm đau người khác, đúng không?”.

Ta bị hắ n xách lên, vì vậy không thể cắ n hắ n thật đau, chẳng qua chỉ cắ n rách một chút da mà thôi. Một giọt máu chậ m chậm chảy dọc theo số ng mũi, nhẹ nhàng đọng lại trên chóp mũi hắ n. Ta sợ hãi nhìn, nhớ lại chiếc dao băng hình lá liễu đó, nhớ lại những đóa hoa nở rộ trên chiếc áo tân nương đó, nhớ lại ánh mắ t cuối cùng tuyệt vọng mà hắ n nhìn ta... Tâm trí ta bỗng không còn tỉnh táo, quên cả việc bỏ chạy, quên cả nghĩ nên bỏ chạy thế nào và nên chạy đi đâu.

Hắ n cũng không đưa tay lau vế t máu, để mặc nó đọng lại trên chóp mũi, chỉ hơi cúi mặt xuố ng, nhìn bộ dạng thảm hại khi bị quăng xuố ng đấ t của ta, đột nhiên hắ n cười.

Bọn yêu quỷ trong điện, kể cả hai yêu nữ ngô ì canh hắ n đề ù sợ hãi quỳ rạp dưới đấ t, không dám ngắ ng đầ u: “Con thỏ đáng chề t! Tội đáng muôn chề t! Là bọn thầ n không... không làm tròn bổn phận, để nó lọt lưới vào được”.

“Con thỏ này đáng bị nhổ lông lột da, rút gân xẻo thịt rô ì thiêu chề t.” Hắ n ngắ ng đầ u nhìn quanh điện, chậ m chậm nói: “Chuẩn bị giàn thiêu”.

“Vâng... vâng!” Vài tên yêu quái đề ñ nói tiế ng vâng cũng lắ p ba lắ p bắ p, loạng choạng đứng dậy. Một lát sau đã xế p được một đố ng lửa, củi gập lửa kêu lách tách, những lưỡi lửa nóng rát liế m lên trên.

“Đố ng lửa tâ m thường này sao có thể làm bản bộ lông tră ng của con thỏ này được?” Hắ n lại xách tai ta lên, không dùng hết sức

nhưng cũng khiến máu trong cơ thể ta như chảy ngược lại. “Đốt lửa tam muội.”

Ta run rẩy.

Lát sau, một yêu quái bầm báo: “Bầm Thượng Tôn, lửa tam muội đã được đốt”.

Phượng Hoàng gật gật đầu, giọt máu cuối cùng cũng rơi xuống đất. Hấn nhanh lẹ đưa tay ra, quăng ta vào giữa đống lửa, không một chút do dự, tàn bạo dứt khoát.

Lưỡi lửa trong phút chốc đã nuốt lấy ta, hơi nóng bỏng rát. Ta nhắm nghiền hai mắt... nhưng đột nhiên có một vòng bảo vệ bao bọc lấy ta.

“Yểm Thú!” Một con quỷ hét lên kinh ngạc: “Yểm Thú của Thiên Đế!”.

Ta tròn tròn mắt, chỉ nhìn thấy Yểm Thú ngậm lấy mình, chớp mắt đã lao ra khỏi đại điện, nhảy vài bước liền bay vụt đi. Ta cứ tưởng đã cắt được cái đuôi này, ai ngờ nó vẫn âm thầm đi theo ta.

“Nhanh! Nhanh bắt lấy nó!”

“Không được để nó chạy thoát!”

...

Phía sau là những âm thanh hỗn loạn. Ta quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một đám lửa bập bùng mờ mờ.

Chương 22

Yêu hận rõ ràng

Hoa đã nở, cửa sổ cũng mở, nhưng làm sao có thể nhìn thấy hắ n?

Nhìn thấy hắ n, nghe thấy hắ n, nhưng không thể yêu hắ n.

I

Tiểu Ngư tiên quan ngô ì trên mép giường, cúi đầu bơi thuốc vào tay ta. Chỉ trong chốc lát, ống tay áo của ta đã bị hắ n xé lột từ cổ tay đến vai. Toàn bộ cánh tay của ta nháy mắt đã hiện ra trước mắt hắ n. Ta đôi chút thẹn thùng, rút ống tay áo lại, nhưng lại bị hắ n dùng sức nắm chặt, không thể cử động.

Bị hắ n nắm chặt, vết thương càng đau nhức, ta kêu lên một tiếng: “Hứ...”.

Trước nay không biết Tiểu Ngư tiên quan cũng có lúc hung dữ thế này, vì vậy ta không khỏi ngạc nhiên. Hắ n vẫn không ngẩng đầu, hai mắt nhìn vào vết bỏng chằng chịt do bị lửa tam muội liếm phải. Trán hắ n nhăn lại, môi mím chặt. Hắ n không dịu dàng xoa thuốc cho ta như lần trước nữa mà giống như là đang hận ai. Hắ n lấy thuốc ra, bóp mạnh lên những vết bỏng. Ta đau đến mức nước mắt như sắp ứa ra ngoài, nhưng lại không dám lên tiếng, chỉ ngô ì im chịu đựng.

Hắ n gượng gạo bôi thuố c cho ta. Xong xuôi, nét mặt càng trở nên khác lạ, mở mồm như đang muố n nói gì nhưng lại không thể nói ra được, quay đầ u bước đi.

Ta kịp nhận ra, bước nhanh lên vài bước kéo lắ y tay áo hắ n: “Tiểu Ngư tiên quan...”. Ta gọi hắ n, nhưng không biế t nên tiế p tục thế nào, cũng không biế t mình kéo hắ n lại để nói điề u gì.

Hắ n không quay đầ u lại, lưng cứng ngắ c, lạnh lùng nói: “Đừng nói nữa, không câ n phải nói gì nữa”. Hô i lâu, hắ n nhẹ nhàng thở ra một hơi, nhẹ như một đám mây lướt qua, “Có một số chuyện nế u không biế t thì tô t hơn. Càng biế t rõ, càng đau khổ...”.

Hắ n cúi xuố ng nhìn bàn tay đang nắ m chặt áo hắ n của ta, như thể đang lưỡng lự điề u gì, cuố i cùng lạnh nhạt nói: “Buông ta ra”.

Một cảm giác khó hiểu trào lên trong lòng ta. Ta chỉ biế t buông tay áo ra theo lời hắ n nói. Rắ t lâu sau, hắ n vẫn chưa đi. Ta lặng lẽ quay đầ u trở về phòng. Vừa đi được hai bước, ta liề n cảm thấ y có luồ ng gió mát sau lưng, Tiểu Ngư tiên quan ôm lắ y ta: “Mịch nhi...”.

Ta ngắ n người, chỉ nghe thấ y lời nói vọng ra từ lô ng ngực hắ n: “Mịch nhi, đừng để ta phải nhìn nàng từ phía sau nữa, được không? Ta đang chờ nàng quay đầ u lại, luôn chờ nàng quay đầ u lại, nàng có biế t không? Ta luôn tự thuyế t phục mình, chỉ câ n ta chiề u ý nàng, dễ dãi với nàng, chỉ câ n mỗi ngày ta nhắ m mắ t làm ngọc, lừa mình lừa người, chỉ câ n có thể khiế n nàng vui vẻ, chỉ câ n có thể làm cho nàng khỏe lại, nhắ t định một ngày nào đó nàng nhận ra điể m tô t ở ta, nhận ra tá m lòng mà ta dành cho nàng. Nhưng, tại sao nàng vẫn không quay đầ u lại? Tại sao nàng thà bị hắ n dìm trong lưỡi lửa tam muội chứ không chịu tìm đế n vòng tay của ta?”.

Hắ n nhìn ta, ánh mắ t u buồ n tắ m tồ i, thắ t vọng nắ o nề :
“Đế n tận bây giờ nàng vẫn yêu hắ n sao?”.

Ta hoảng hồ t đẩy hắ n ra, “Chàng nói gì? Yêu gì cơ, ta chưa bao giờ yêu hắ n! Ta hận hắ n, ta vô cùng hận hắ n!”. Toàn thân ta như có luồ ng gió lạnh chạy qua. Ta ôm chặt hai cánh tay mình tìm hơi á m, “Ta chỉ bị trúng Giáng Đầ u thuật, sao chàng lại không hiểu kia chứ?”.

“Giáng Đầ u thuật? Giáng Đầ u thuật... Ta cũng trúng Giáng Đầ u thuật của nàng, tại sao nàng lại không đế n giải độc cho ta?”. Hắ n cúi đầ u buồ n rầ u cười: “Nàng có thể buông ta ra, nhưng ta mãi mãi không bao giờ buông nàng ra...”.

Ta nhìn những đám mây tan rồ i lại hợp, hợp rồ i lại tan, bay lơ lửng bên ngoài, lòng tro ng rồ ng như bị rút hế t gan ruột.

Ta chẳng hiểu bá t cứ điề u gì.

Từ cái lâ n thoát thân khỏi đố ng lửa tam muội đó, rắ t lâu sau ta vẫn chưa quay lại Ma Giới, ta sợ nhìn thắ y hắ n, sợ hắ n nhìn thắ y mình. Ta cũng tránh mặt Tiểu Ngư tiên quan, không dám nhìn hắ n, cũng không dám để hắ n nhìn thắ y mình.

Mỗi ngày ta chỉ nuôi Yểm Thú, tro ng hoa, đế m những thẻ câ u nguyện của người phạm mà Tiên Quán mang đế n cho ta, xuố ng trầ n ban phát nước mưa. Có những lúc ta nghĩ, người dưới trầ n gian khi đau khổ thường câ u xin thầ n tiên, vậy thầ n tiên khi có điề u phiề n muộ n sẽ câ u xin ai đây?

“Dĩ nhiên là sẽ câ u xin Thiên Đế bệ hạ! Nế u Thủy Thầ n có mong muố n gì, Thiên Đế bệ hạ nhắ t định sẽ hế t sức đáp ứ ng!” Li Châu nhắ c đế n Tiểu Ngư tiên quan với vẻ đầ y sùng bái.

Ta trừng mắt nhìn Li Châu.

“Thượng tiên đừng nhìn nô tỳ như vậy. Li Châu chỉ đang nói sự thật thôi. Thiên Đế ́ bệ hạ bao năm qua đồ ́i xử với Thượng tiên thế ́ nào, người khác không biế ́t, nhưng chẳng nhẽ Thượng tiên cũng không biế ́t hay sao?” Thấ ́y dáng vẻ giữa đường bấ ́t bình rút đao tương trợ của Li Châu, ta đang định chuyển câu chuyện sang chủ đề ́ khác, bỗng cô nói: “Nghe nói thủ lĩnh Điều tộc gầ ́n đây đã đính ước rồi, Thượng tiên lúc nào mới thành thân với Thiên Đế ́ bệ hạ?”.

Lòng ta trĩu nặng: “Đính ước với ai?”. Bản thân rõ ràng là biế ́t mà vẫn cô ́ hỏi, nhưng không biế ́t sao trong lòng vẫn còn nhem nhóm một chút hi vọng.

Li Châu lúng túng, hỏi một đầ ́ng trả lời một nẻo: “Năm đó, Tuệ Hòa công chúa có lai lịch không rõ ràng với Ngạn Hữu Quân, nghe nói Ngạn Hữu Quân vì nàng á ́y mà bị đày xuô ́ng hạ giới làm yêu quái”.

Nhìn bộ dạng trố ́n tránh của Li Châu, ta không còn tâm trạng để nghe những lời đồ ́n đại thực hư nữa. Lòng rồ ́i như tơ vò, buồn bã vô cùng.

...

Trưởng phương chủ nói: “Cầm Mịch, nàng không phải đã yêu Hỏa Thầ ́n rồi chứ?”.

Phó ́c Xích Quân nói: “Mỹ nhân, nàng không phải đã bị buộc nhầ ́m dây tơ hồ ́ng chứ?”.

Tiểu Ngư tiên quan nói: “Đế ́n tận bây giờ, nàng vẫn còn yêu hắ ́n sao?”.

...

Làm sao được? Làm sao có thể thế được? Ta làm sao có thể yêu kẻ thù đã giết hại cha mình? Làm sao có thể? Ta bỗng thấy hoang mang vô cùng... Không được, ta phải đi gặp lại hã'n một lần nữa! Ta phải xác nhận lại, ta phải chứng minh, chứng minh cho mình thấy!

Đêm đó, Tiểu Ngưu tiên quan đến Tây Thiên luận kinh cùng Nhiên Đăng Cổ Phật. Ta nhân cơ hội đó trốn xuống âm phủ lần nữa.

Khi ta nhìn thấy Phượng Hoàng, hã'n hình như hơi say, chân bước loạng choạng. Trên đường về phòng ngủ, có hai nữ yêu tiên lên định đỡ hã'n, liền bị hã'n hất ra. Hã'n cầm một chiếc bình ngọc, há miệng rót rượu vào mõm, sau đó cau mày, có vẻ như không hài lòng với thứ rượu này. Hã'n quăng bình rượu xuống đất, bình vừa chạm đất đã vỡ choang, dọa bốn người hầu khiếp vía quỳ rạp dưới đất.

“Không phải ta đã nói là rượu Hoa Quê sao?” Hã'n nhìn bốn yêu quái đang quỳ dưới đất: “Đứng dậy hết đi, đi lấy rượu Hoa Quê về đây cho ta”.

“Vâng... vâng... Nhưng, thưa Thượng Tôn, đây chính là rượu Hoa Quê mà, là rượu Hoa Quê ngon nhất âm phủ...” Một nữ yêu to gan nói.

“Ừm?”, Phượng Hoàng nhìn ả, kéo một âm rât dài. Yêu nữ nọ không dám hỏi lại nữa, nói: “Nô tì sẽ đi lấy rượu Hoa Quê ngay ạ”.

Phượng Hoàng thấy thế mới quay người bước vào phòng ngủ. Một lúc sau, ta cũng biến thành hơi nước rón rén theo vào.

Trong phòng, hã'n nằm vật trên chiếc giường mây phủ đầy vải màn rực rỡ, áo và giày vẫn còn nguyên chưa cởi. Một chiếc trâm bạch ngọc khảm vàng rơi trên đất, chiếc chăn gấm phủ đầy lông chim,

giờ như một dòng suối đổ dài theo mép giường. Một tay hất trượt trên mép giường, mơ hồ khép lại, nắm chặt như đang muốn bắt lấy cái gì, cuối cùng không đủ sức lại buông xuôi. Những ngón tay hất trắng xanh, thon dài.

Ta chợt muốn đưa tay ra nắm lấy bàn tay đó... Đang định biến hình thì nghe thấy tiếng vuốt vạt áo khe khẽ bên ngoài, trong lúc bối rối ta cũng chẳng biết mình đã biến thành thứ gì, trốn vào giữa những mâm ngũ quả.

Hai yêu nữ bưng bình rượu bước vào, có lẽ đó là bình đựng rượu Hoa Quê vừa chuẩn bị. Chúng nhẹ nhàng đặt rượu lên bàn, nhìn Phụng Hoàng đang nằm giữa đống gối ngang trên giường, định kéo chăn đắp cho hất nhưng lưỡng lự một chút, cuối cùng cũng không dám làm. Hai ả rón rén bước ra. Bỗng một ả liếc mắt về mâm ngũ quả nơi ta đang nấp, mặt lập tức biến sắc, kéo vạt áo của ả kia.

Nữ yêu kia liền quay đầu theo, mặt cũng biến sắc, lập tức đưa tay bước tới. Nhìn theo hướng đó... liệu có phải là đang định tóm lấy ta?

Đúng lúc đó, trên giường Phụng Hoàng bỗng trở người. Hai yêu nữ sợ đến mức quên cả việc định làm, bảo nhau bước vội khỏi phòng.

Khi cửa khép lại, ta vẫn nghe thấy hai yêu nữ nọ thì thầm: “Sao lại là bồ đào... Sao lại có kẻ liều mạng mang bồ đào vào phòng Thượng Tôn... Đến giờ này mà vẫn còn có kẻ không biết Thượng Tôn ghét nhất là loại quả đó... Ngày mai hất nhất định sẽ không sống nổi đâu”.

Ta nhìn vào đáy mâm quả bằng thủy tinh phản chiếu hình một quả bồ đào căng tròn đỏ tía. Thì ra trong lúc bối rối, ta đã biến

thành chính mình - hình hài một quả bồ` đào mà lâu rồi ta không dùng đến.

Loại quả hắ n ghét nhất là bồ` đào...

Không biết vì sao ta bỗng thấy mình như một ngọn đèn bị xé toạc những lớp giấy bọc bên ngoài, lắ c lư trong gió.

Hắ n động dậy, đưa tay khó chịu kéo vạt áo ra, có lẽ là hơi nóng. Mồ m hắ n đang lẩm bẩm nói điề u gì đó, trông có vẻ ngủ không hề dễ chịu. Ta biết hắ n khi say thường nửa tỉnh nửa mê, sẽ không thể phát hiện ra ta, liền hiện nguyên hình đi đến bên giường.

Trong phòng ánh nê n yếu ớt, những quầ ng sáng đu đưa qua lại trên má hắ n, mờ mờ ảo ảo. Vì say rượu nên môi hắ n trơn bóng như đàn chu, cặp lông mày đen dài như một nét vẽ khỏe khoắ n, khuôn mặt phẳng phắ t nổi buồ n. Giữa mày, vế t thương do bị ta cắn cũng sắ p lành.

Ta cúi đầu chăm chú nhìn hắ n. Hận hắ n? Hay yêu hắ n?

Nê u như không hận hắ n thì sao ta lại tự tay giế t hắ n? Nhưng tại sao sau khi giế t hắ n ta lại buồ n như vậy, buồ n đến không muồ n sô ng nữa? Có thật là do Giáng Đầ u thuật không? Nhưng, nê u như ta yêu hắ n như người ta nói thì tại sao ta lại giế t hắ n? Ta và hắ n gắ n bó đêm ngày suồ t trăm năm qua vậy mà chưa nảy sinh một thứ tình cảm nào khác. Vài trăm năm sau đó, hắ n đã nói với ta biết bao lời đầ y ngụ ý, vậy mà ta cũng chẳng động lòng. Hắ n đã từng hôn ta, hôn ta rắ t nhiề u lầ n, thậm chí vào đêm uồ ng say đó hắ n đã cùng ta song tu... Nhưng, ta chưa hề đặt hình ảnh hắ n vào trái tim mình.

Tại sao đến lúc hắ n chề t ta lại yêu hắ n trong nhớ nhung? Huồ ng hồ` giờ đây hắ n đã đính ước với Tuệ Hòa...

Hắ n đột nhiên trùng mắ t, đôi mắ t đen thăm thăm nhìn ta. Ánh đèn trong phòng không thể phản chiế u trên hai con người đó. Ta bị hắ n làm cho giật mình, đứng im không nhúc nhích. Song, hắ n chỉ nhìn ta như thế rô i chột nhắ m mắ t lại. Ta lúc đó mới nhớ lại, lầ n đó say rượu dưới trầ n gian hắ n cũng thế này, chỉ vô tình mở mắ t chứ thực ra không hề tỉnh.

Hai môi hắ n mắ p máy như đang muố n nói gì. Ta tò mò ghé tai vào, nghe ngóng hồ i lâu, rô i lại nhìn chắ m chắ m vào miệng hắ n, hình như là đang nói hai tiế ng không rõ: “Nước... uố ng...”. Có lẽ là hắ n khát sau khi uố ng rượu say.

Sau khi ý thức được hành động của mình, ta liề n biế n hóa ra một bình trà. Một tay luồ n qua sau gáy, nâng đầ u hắ n lên, một tay nghiêng bình trà chầ m chậm rót trà vào miệng hắ n.

Không ngờ, đôi môi hắ n mím chặt, một giọt nước cũng không thể lọt vào, trà từ miệng chảy rồ ng rồ ng xuố ng, rô i đọng lại những vế t nhàn nhạt. Ta bỗng lo lắ ng, không còn cách nào khác, chỉ còn biế t uố ng nước, ghé vào mồm hắ n, cạy răng hắ n ra rô i mớm từng ngụm từng ngụm.

Sau khi môi ta rời khỏi môi hắ n, lông mi hắ n bỗng rung rung. Đang định đặt bình trà xuố ng, môi hắ n lại mắ p máy, có lẽ muố n nói: “Nước... uố ng...”.

Thầ y vậy, ta lại uố ng nước chuẩn bị mớm tiế p cho hắ n. Vừa đẩy qua hàm răng sáng bóng, lưỡi ta liề n bị lưỡi hắ n quắ n chặt. Ta hoảng hồ t định rút lưỡi ra nhưng không kịp.

Lưỡi hắ n nô ng nần hương rượu Hoa Quế , ngậm chặt, quắ n quanh lưỡi ta, không thể tách rời. Hương rượu từng chút từng chút một thắ m qua đầ u lưỡi, hương rượu hòa quyện cùng hương trà khiế n ta mơ mơ màng màng.

Có một bàn tay vòng qua sau gáy ta, lòng bàn tay lạnh giá như sắt khiến ta rùng mình tỉnh lại. Ta đẩy hấn ra định đứng dậy. Nhưng ta không ngờ sau lưng đã bị một bàn tay khác của hấn khóa chặt. Ta cố gằng giãy giụa nhưng chỉ càng làm cho quần áo của hai người thêm xộc xệch.

Vạt áo hấn mở ra, để lộ lồ ng ngực trắng ngà n vững chãi, làn da mềm mại khiến khuôn mặt ta nóng bừng. Ta bối rồ i nhấ m nghiề n mắ t lại, trước đó còn kịp nhìn thấ y một vết nhỏ nằ m giữa ngực hấn, dài khoảng hai tấ c. Nó dường như chứa đựng một điề u gì, dường như gọi lại một điề u gì... Lòng ta nhói đau, tay xoa nhẹ lên vết sẹo lờ mờ.

Hấn nhấ m mắ t, vô thức nhắm mày lại. Một luồ ng sát khí lướt qua mặt ta. Ta không thể không rùng mình. Khoảnh khắ c, hấn nói lỏng cánh tay sau gáy và xoa lên vạt áo của ta, từng chút từng chút một thăm dò. Từng hàng cúc trong chồ c lát cú thể rơi ra.

Hấn vuồ t qua eo ta, đầ u ngón tay chầ m chậm đưa lên theo số ng lưng, lượn lờ quanh vai, cuố i cùng dừng lại ở một nơi, mơ hồ nằ m lầ y vùng mềm mại đó. Ta nghe thấ y tiế ng tim mình đập mạnh trong lòng tay hấn.

Hơi thở mang hương rượu của hấn lướt qua trán ta, có một vị ngọt ngào đế n tàn bạo, ngưng đọng, đè nén khiến ta không tài nào thở được, ngón chân ta cũng đang duỗi căng ra. Khoảnh khắ c đó, trời đầ t quay cuồ ng, ta bị người hấn đè xuồ ng.

Ta hôn lên bờ môi khô đó, tay ta ôm chặt lầ y gáy hấn... Hấn cũng hôn ta từ đầ u lưỡi trườn xuồ ng lưng, rồ i đế n tận gót chân, từng chút từng chút một, tinh tế nhưng không dịu dàng, say đầ m nhưng không ấ m áp. Hấn hôn ta, vuồ t ve ta, đôi môi nóng bỏng mê hoặc. Ta vịn lên vai hấn, quấ n lầ y đùi hấn, mơ màng tìm

kiếm một nơi ấm áp. Khoảnh khắc đó, hơi thở đứt đoạn như đan xen vào nhau, hai người chúng ta như hòa làm một, dường như chưa hề xa cách, dường như không có khoảng cách sinh tử, không có yêu và hận, chỉ có hai trái tim đang hòa chung nhịp đập.

Hắn bắt đầu tiến vào, mang theo một sức mạnh kinh người. Mọi thứ như tĩnh lại, giống như tiếng đàn réo rắt bỗng nhiên ngừng bật. Rồi rất nhanh, tiếng đàn lại vang lên, dao vàng ngựa sắt, khói lửa mịt mù, thuốc súng kèn lệnh, vó ngựa tiếng thét... cuộn cuộn xông đến cho đến khi ta hoàn toàn bị nhấn chìm...

Không biết bao lâu sau, ta đã nằm trên ngực hắn, mình đã mồi hôi. Trước mắt ta là khuôn mặt đang ngủ của hắn với vẻ đẹp siêu việt lạ thường.

Ta cúi đầu nhìn vết sẹo mờ trên ngực hắn, đưa tay vuốt ve, tim ta như bị nhấn chìm trong biển nước, không tài nào thở được.

Hắn máp máy môi, hình như vẫn muốn nói: “Nước... uống”.

Ta lặng người. Hắn lại muốn uống trà? Ta nghĩ bụng, sau khi say rượu, hắn khát nước là điều đương nhiên. Không ngờ khi ta đưa trà vào mồi hắn, hắn lại quay đi. Môi hắn vẫn máp máy, lần này cuối cùng cũng phát thành tiếng. Ta không cần phải đoán xem hắn nói gì theo hình dáng miệng hắn nữa.

“Tuệ... Hòa...”

Ta như bị sét đánh ngang tai, sau khi lặng người đi, ta bỗng giờ tay che hai tai. Ta không muốn nghe bất cứ điều gì, không muốn!

“Có một số chuyện nếu không biết thì tốt hơn. Càng biết rõ, càng đau khổ...” Câu nói của Tiểu Ngưu tiên quan vang vọng trong đầu ta, ta thấy tim mình như ứa máu.

Vô n dĩ không phải là “Nước... uố ng...” gì cả! Toàn bộ chỉ là suy đoán chủ quan của ta, từ đầ u hắ n đã luôn nói “Tuệ Hòa” hai tiế ng đó.

Hắ n uố ng rượu vì nàng ta, đau khổ vì nàng ta, hơn thế , hắ n ôm ta, hôn ta cũng chỉ vì tưởng ta là nàng ta.

Ta loạng choạng đứng dậy, cài lại vạt áo mà tay không ngừng run rẩy. Ta cố nhìn những chiế c cúc trên vạt áo kia nhưng nhìn không rõ nữa, trước mắ t chỉ còn là một làn sương mơ hồ , cuố i cùng khá lâu sau ta mới mặc xong.

Đường dài quá, không thể thấ y bệ n bờ. Ta cắ m đầ u chạy, có cảm giác như ác quỷ đang chạy đuổi theo. Chúng muố n bắ t lấ y ta, muố n ăn thịt ta, không bỏ sót một phầ n thịt nào.

Ta cứ chạy, cứ chạy. Ta quên mắ t mình biế t bay, quên mắ t mình là thầ n, quên mắ t rằ ng bọn yêu quỷ vô n dĩ không thể làm hại ta.

Nhưng ta đã hiểu rấ t rõ một việc... trước nay không hề có Giáng Đầ u thuật nào cả...

Ta yêu hắ n, yêu kẻ thù đã giế t cha ta...

Diề u đó quá rõ ràng, rõ ràng đế n mức ta không thể lẩn tránh.

2

Chạy suố t một đêm, ta ngã nhoài trên tấ m bia đá lạnh lẽo, ngắ ng đầ u lên đó là mộ cha ta. Thì ra, đêm qua ta đã rơi trở lại Thủy Kính.

Ta quỳ trước mộ cha, im lặng, cho đến khi mặt trời lên cao bằng ba cây sào.

“Đào Đào?” Một màu vỏ quýt hiện ra trước mắt, ta ngẩng đầu lên, chỉ thấy Lão Hồ với chiếc bụng tròn vo khó nhọc cúi xuống nhìn ta. Khi nhìn thấy khuôn mặt ta, lão kinh ngạc hỏi: “Đào Đào, cô làm sao vậy? Cô đang... đang... đang khóc đúng không?”. Lão đưa tay đón lấy những hàng nước mắt vương lại trên mặt ta, đưa lên nhìn chăm chú, thích thú nhìn đi nhìn lại hai lần. “May mà hai ta đi ngang qua đây thả p hương cho Thủy Thần, nếu không đã không được ngắm những giọt nước mắt có một không hai của Đào Đào rồi.” Bỗng lão nghĩ lại, đột nhiên lúng túng quay mòng mòng, mồm không ngừng lẩm bẩm: “Xong rồi, xong rồi, ta phải nhanh quay về nhà sắp xếp hành lý chạy trốn thôi, Hoa Giới sợ có chuyện rồi, như vậy Đào Đào mới khóc”.

“Hò òng Hò òng, ngài cũng đi mau đi! Quay về Thiên Giới của ngài đi! Dù sao Thiên Đế bây giờ cũng là cháu trai của ngài. Thúc cháu sao thể thù ghét nhau được. Hoa Giới này e rằng không thể lưu lại lâu thêm nữa.” Lão Hồ quay đầu lại nói với thiếp u niên mặc áo đỏ đã òng sau.

Hừm! Người nọ thở một hơi, nói đầy vẻ khinh thường: “Thật là xui xẻo! Lại gặp kẻ vong ân phụ nghĩa số một thiên hạ. Ngài không giục ta đi ta cũng đi”. Dứt lời, giũ tay áo tròng mắt nhìn ta phần nộ. Đó chính là Nguyệt Lão đã đi khắp thiên hạ suốt mười hai năm qua.

Ta cúi đầu.

Sau khi tiến lên phía trước hai bước bằng đôi giày đen đi nhằ trái phải, Lão Hồ quay lại. Lão lại khó nhọc cúi người xuống nhìn

ta, nghiêm túc nói: “Đào Đào, hôm nay có ai cướp mất linh hồn của cô sao?”.

Ta không nói.

Mặt Lão Hô` tỏ i lại: “Lẽ nào, tên tiểu long Thiên Đê` không cho cô làm thầ`n tiên nữa?”.

Ta không nói.

Mặt Lão Hô` trắng bệch ra: “Lẽ nào, lẽ nào tiểu long Thiên Đê` bị truất ngôi, chỗ dựa dẫm của cô không còn nữa? Ai dà! Nếu như thế` thì thật không hay rồi i.

Cô không biết sao, Phượng Hoàng kia bây giờ xưng vương ở Ma Giới, nếu cô mất đi chỗ dựa, hẳn nhất định sẽ bắt cô xuống địa ngục. Mười tám tầng địa ngục, diêm vương nhất thập điện, núi đao chảo dầu, đều là chuyện nhỏ, quan trọng là dưới địa ngục đó, đầu trâu mặt ngựa, yêu ma chúc quỷ, trắng trắng đen đen, bọn quỷ quái đó xâu đến kinh hồn bạt vía. Nếu cô không bị ném vào chảo dầu biến thành bồ` đào rán thì nhất định cũng bị bọn quỷ đó cắn chết. Không biết tên cháu trai thứ hai mặt hoa da phấn kia của Hô`ng Hô`ng có liên hệ gì với chúng...”.

“Không cho phép người nói xâu dòng tộc ta!” Hô` Ly tiên vẫn chưa đi, phần nộ căt lời.

“Thực ra, ngài cũng không cần phải bênh vực Điều nhi như vậy, theo ta thấy, Điều nhi còn kém xa tiểu long Thiên Đê`...”.

“Người ăn nói hàm hồ`! Định chọc lão phu giận hả! Ngày mai ta sẽ đi mời thỏ ngọc...”

...

Phượng Hoàng, Phượng Hoàng, ta lắm bầm, lòng trống rỗng, chỉ còn một nỗi tuyệt vọng vô bờ.

“Đào Đào, cô đang bị chảy máu hả?” Lão Hồ` kéo lấy tay ta, gỡ mười đầu ngón tay đang nắm chặt, vết thương trong hai lòng bàn tay sâu hoắm nhìn thấy cả xương, “Đào Đào, cô rốt cuộc bị sao vậy?”.

Nhìn những vết máu, tự thấy mình thật vô dụng, Ta thấy ghét cay ghét đắng chính bản thân mình: “Lão Hồ`, ta yêu hắ n, yêu kẻ thù đã giết hại cha ta mất rồi”.

Lão Hồ` đang lải nhải, bỗng buông cánh tay ta ra, loạng choạng lùi về phía sau hai bước, giống như nhìn thấy quỷ: “Tuyệt đối không thể thể được! Cô có phải là Đào Đào không? Cô không thể yêu hắ n ta được”.

“Nực cười, cô yêu Húc Phượng? Nếu trong lòng cô có chút tình cảm với nó thì mười hai năm trước đã không xuống tay ác độc như thế, uổng công nó làm trái ý của Thiên Hậu năm đó, một mực không chịu thành thân với Tuệ Hòa, uổng công nó bày mưu đầu trí với Nhuận Ngọc suốt ba năm trời, cuối cùng cũng nắm được thóp của hắ n, dốc toàn lực đánh nhau với quân binh của hắ n trong ngày đại hôn. Nó toàn tâm toàn ý yêu cô như vậy, bảo vệ cô như vậy, làm sao biết được cô lại một đao giết nó. Cho dù Thủy Thần thực sự do Húc Phượng sát hại, nếu cô yêu nó thì liệu có ra tay dứt khoát như vậy không? Huống hồ, ta không tin là Húc Phượng làm Thủy Thần bị thương, càng không nói đến việc sẽ sát hại Thủy Thần.” Hồ` Ly tiên phần nộ nhìn, trông như đang có trăm nghìn lời muốn thét vào mặt ta.

“Ta tận mắt nhìn thấy... Ta tận tai nghe thấy... Ta không biết. Ta rất đau khổ...” Ta khóc nức nở, nói không thành lời. Ta không

biết tại sao trước đây lại không mê m lòng, cũng không biết tại sao mình có thể ra tay như vậy.

“Húc Phượng đúng là hồ đồ mới yêu cô, nay nghe tin nó đính ước với Tuệ Hòa, lão phu thấy thế mới đúng. Uống công lão phu một lòng tác hợp cho hai người, không ngờ cuối cùng lại hại nó!” Hồ Ly tiên chua chát ném vào mặt ta từng chữ từng chữ.

“Không thể được! Đào Đào, cô sao có thể yêu hắn được? Cô ăn Vãn Đan, số phận đã định cô là Đào Đào một đời vô tình, một đời lòng dạ sắt đá!” Lão Hồ hồ t hoảng.

“Vãn Đan? Vãn Đan nào kia?” Hồ Ly tiên nghi ngờ hỏi.

Ta bỗng thấy bất an.

“Không... Không có gì... Ta không nói gì cả... Hồ ng Hồ ng, tuổi ngài cao nên tai nghễnh ngãng rồi.” Lão Hồ h i hận đã muộn, ánh mắt h t hoảng lần tr n.

“Nếu ta là kẻ điếc thì cũng nghe được rõ m n một những lời người nói. Nói mau, Vãn Đan nào? Vô tình cái gì hả?” Hồ Ly tiên từng bước uy hiếp, suýt nữa tóm lấy vạt áo của Lão Hồ .

Lão Hồ liên tục xua tay, ôm bụng quay đầu chạy đi.

Ta quỳ trước bia mộ, ánh mắt tr ng rỗng nhìn ra xa, lẩm bầm: “Thế còn viên trân châu màu gỗ Đàn Hương... to bằng viên phật châu”.

“Cô... cô biết tại sao?” Lão Hồ dừng lại, quay người, tròn mắt nhìn ta vẻ không tin, “Là Trương phương chủ đã nói với cô phải không?”.

Ta cúi đầu cười tuyệt vọng, vậy mà...

“Ta nhìn thấy rồi, chính ta đã nhổ nó ra, hất chết rồi, trái tim ta cũng chết theo, còn gì mà không thể nhổ ra được...”

“Oan nghiệt quá!”, Lão Hồ đã mưng ngực dừng bước, “Công sức của Hoa Thập cũng coi là uổng phí mất rồi”.

“Mau nói rõ t cục là đã có chuyện gì? Nếu không lão phu sẽ thả cỏ chết nhà ngươi! Một con cỏ dẫn đầu, vạn cỏ theo sau, tất cả cùng xông lên...” Hồ Ly tiên nóng ruột dọa Lão Hồ.

“Ồi chao, ta nói, ta nói là được chứ gì. Nhưng ta chỉ nghe loáng thoáng, không được rõ ràng, không được rõ ràng...” Lão Hồ e ngại nhìn hai mắt đỏ mọng của ta, biết là không thể tiếp tục giấu được nữa, lưỡng lự nói: “Đào Đào đã phát hiện ra rồi... Thực ra, việc này hai mươi bốn vị phương chủ đều biết, chỉ vì Hoa Thập ép thế độc, nếu tiết lộ sẽ phải tự phá hủy nguyên thân, vì vậy mà không dám hé ra nửa lời”.

Lão Hồ sụt sịt, bùi ngùi lắc lắc đầu: “Năm đó, Tiên Hoa Thập phải lòng Thiên Đế, nhưng lại tận mắt thấy Thiên Đế tái giá. Sau đó Hoa Thập động lòng trước Thủy Thập, nguyện sống bên nhau trọn đời, không ngờ Thủy Thập lại được chỉ định thành thân với Phong thập, trong đêm diễn ra hôn lễ hai người, Hoa Thập trước lúc hấp hối đã sinh ra Đào Đào. Lúc đó, Thiên Giới vui vẻ náo nhiệt, còn Hoa Giới thì thật thê lương buồn thảm. Hoa Thập thất vọng não nề, cảm thấy tình yêu hư hư ảo ảo vô n chẳng đáng tin, càng thấy dung nhan của người con gái không nên khoe khoang ra ngoài, nếu không sẽ đi kèm với tai họa. Vì thế, người đã cho Đào Đào nuôi Vẫn Đan do Huyền Linh Đầu Mẫu Nguyên Quân luyện năm đó.

Hoa Thập từng nói, uổng viên đan này vào sẽ tuyệt tình, không muốn Đào Đào lại giẫm lên vết xe đổ của người, mong Đào Đào vô

tình cứng rắn, hồn nhiên vô tư, ung dung tự tại sống cuộc đời này, còn lệnh cho hai mươi bốn vị phương chủ nhốt Đào Đào trong Thủy Kính một vạn năm để tránh nạn. Không ngờ, ài... Thật không ngờ, Văn Đan cũng không thể diệt tận gốc thứ tình ái kịch độc này, không thể vui dập được mầm móng của tình yêu. Đào Đào, cô đã yêu hắn, yêu đến mức nôn ra cả Văn Đan... Người có mệnh, thân cũng có. Ai dè... tất cả đều do số mệnh sắp đặt”.

Thì ra vậy... Ta cười, lại cười, rồi lại cười...

Giờ đây biết thì để làm gì? Hắn giết cha ta, ta giết hắn, hắn chết, ta mới nhờ Văn Đan ra, mới biết là mình yêu hắn. Hắn sống lại, lại không còn yêu ta nữa, chỉ muốn ăn tươi nuốt sống ta. Bây giờ, hắn yêu Tuệ Hòa, Tuệ Hòa cũng yêu hắn.

Chỉ một mình ta yêu không được, hận cũng không được, cả hai giả ng co mâu thuẫn, thế nào cũng không thể... “Văn Đan? Ta phụ trách việc sắp xếp nhân duyên suốt vạn năm qua mà chưa hề biết đến loại được đan này, cũng chưa nghe ai nói bao giờ.” Hồ Ly tiên tròn mắt kinh ngạc, lắc đầu liên tục, mặt lộ rõ vẻ nghi hoặc.

Ta đứng dậy, loạng choạng đi ra.

“Đào Đào! Lần này cô lại đi đâu?” Lão Hồ hoảng sợ kêu lên.

Đi đâu? Ta còn có thể đi đâu? Ta lại vô cảm nhìn phần mộ của cha.

Lục giới lớn như vậy mà chỉ có mỗi Thiên Giới để quay về.

Hôm đó, có sứ giả mang một tấm thiệp rất đẹp đến cho ta. Thiệp màu đỏ rực, trên có hình một đôi chim cặp lá liềm cành, sinh động như thật, tên tên lang tân nương ánh vàng rực rỡ. Mười lăm tháng sau? Thật là nhanh thế sao... Đầu ngón tay ta đưa theo nét

hai chữ Húc Phụng, giờ tay lên, ngón tay đã dính đầy phấn vàng. Ta nhè nhẹ vê vê, phấn vàng tản ra bay theo gió.

Hôm sau, Thiên Đế bắt gặp ta đang ngắm sao bên bờ Thiên hà. Hắ n ôm lấy ta, thở dài, cau mày, rất lâu sau mới cất tiếng nói: “Mịch nhi, nàng vẫn còn có ta. Ta còn có cơ hội lấy tâm lòng đôi tâm lòng không?”. Hắ n nói nhỏ đến mức ta gần như không nghe thấy gì.

Ta ngẩng đầu nhìn Tiểu Ngư tiên quan, bỗng thấy chạnh buồn... Bên ngoài hắ n dịu dàng ấm áp nhưng thực ra lại rất cố chấp. Hắ n cố chấp đứng ở một bên, đứng rất lâu mà không chịu quay đầu lại.

“Mịch nhi, tuyê t ở dưới trầ n gian sắ p tan rồ i, mùa xuân năm sau chúng ta sẽ thành hôn, được không?”

“Được.”

Hơi thở của hắ n bỗng dừng ngừng lại, hắ n càng ôm chặt ta trong lòng.

Ba người, hai người yêu nhau, như vậy cũng tính là số nhiều, cũng coi là mãi mãi. Mãi mãi là được rồ i, viên mãn thì khó quá, trên thế gian này nơi nào có được nhiều chuyện vui thế này...

Hoa đã nở, cửa sổ cũng mở, nhưng làm sao có thể nhìn thấy hắ n?

Nhìn thấy hắ n, nghe thấy hắ n, nhưng không thể yêu hắ n.

Giờ Thìn, ta đến thư phòng tìm Tiểu Ngư tiên quan, theo lệ lại nhìn thấy tiểu tiên cô nọ đang đi đi lại lại trong Toàn Cơ cung. Tiểu tiên cô rất ngoan ngoãn lễ phép, mỗi lần nhìn thấy ta đều khom người cúi đầu nói: “Tham kiến Thủy Thần tiên thượng”. Ta cũng gật đầu đáp lễ.

Ta gặp người khác chỉ nhìn qua loa đại khái, hôm nay bỗng nhiên lại liếc nhìn khuôn mặt tiểu tiên nữ, thấy rất quen. Ta dừng bước hỏi: “Người tên gì?”.

“Thưa Tiên thượng, tiểu tiên tên gọi Quảng Lộ”.

Ta nghĩ ngợi, cái tên này nghe rất lạ. Tiểu tiên cô thấy ta có vẻ không hiểu gì cả bèn nói thêm: “Thái Tị tiên nhân là cha của tiểu tiên”. Vừa nói đến Thái Tị tiên nhân - kẻ đã anh dũng hy sinh thân mình để đưa Tiểu Ngư tiên quan lên ngôi Thiên Đế, tiểu tiên cô liền ngẩng đầu lên đầy kiêu hãnh.

Con gái của Thái Tị tiên nhân? Nói vậy ta liền nghĩ đến một hình ảnh mơ hồ, gật đầu nói: “Ồ, ta đã gặp người, người đã là cô bé đã hỏi Thiên Đế có tiếp nhận tiểu thiên binh hay không”.

Cô bé đỏ mặt, gật gật đầu, xấu hổ gằn như muốn chui đầu vào đám mây ngũ sắc.

Ta nhìn cô bé nói: “Ta nhớ ra rồi, người về trước đi”.

Cô bé nhìn ta nghi ngờ. Khi biết ta không hề gạt mình, cô bé mới đỏ mặt nhìn ra ngoài, lễ phép cảm ơn rồi tiễn ta đến tận cửa Toàn Cơ cung mới rời đi.

Trong thư phòng, Tiểu Ngư tiên quan vừa nhìn thấy ta liền lập tức đặt quản bút vừa chấm mực lên giá, đứng dậy bước ra nắm lấy

tay ta. Ta không co tay lại, cũng không đưa tay ra, mặc cho hắ n nắ m lắ y tay mình.

“Mịch nhi, nàng đế n thật đúng lúc, vừa hay có người bê đế n một đĩa bánh thạch lựu, ta vừa ăn điểm tâm sáng, bụng vẫn còn no, không bắ ng nàng hãy thưởng thức thay ta.” Vừa nói, hắ n vừa tận tay đưa đĩa điểm tâm ngon lành đế n trước mặt ta.

Ta câ m lên một miế ng, bỏ vào miệng nhai. Ta thường không đế tâm mà quên bữa, hắ n cũng không hề trách mắ ng ta. Chỉ có điề u từ đó trở đi, trong thư phòng hắ n luôn đặt một đĩa điểm tâm, mỗi lầ n nhìn thắ y ta là lại nhờ ta ăn hộ hắ n.

Hắ n rắ t tồ t với ta, tồ t đế n mức không thể tồ t hơn được nữa. Điề u đó càng khiế n ta thắ y hổ thẹn, thắ p thỏm không yên, không dám nhìn vào đôi mắ t dịu dàng say đắ m của hắ n. Ta nói: “Dưới trầ n gian phầ n đấ t ở cực Đông đang gặp hạn nghiêm trọng, đấ t đai nứt nẻ, mùa màng thắ t bát, người dưới đó không chề t khát thì cũng chề t đói, xác người chắ t đố ng, có người không ngừng đế n miế u Thủy Thầ n câ u mưa. Nhưng ta đi xem, không phải chỉ ban mưa là có thể giải quyề t được, dưới trầ n gian có hai con yêu quái ăn thịt người đang tác oai tác quái, hại là ở chỗ đó”.

“Chuyện này không khó, ngày mai ta sẽ phái chim Thuần Ô xuồ ng trầ n gian bắ t hai con yêu quái này.”

“Ừm.” Ta ngừng lại một lúc rồi lại nói: “Tiểu Ngư tiên quan...”.

Hắ n nắ n nắ n lòng bàn tay ta, dịu dàng nhìn. Cuối cùng, ta cũng ấ p úng gọi lại tên hắ n: “Nhuận Ngọc...”. Hắ n thích ta gọi tên hắ n. Nế u ta gọi sai, hắ n lại nhìn ta chăm chú như thế , nhìn đế n lúc nào ta sửa lại mới thôi.

Thầy ta gọi tên, hắ n hài lòng mỉm cười. Dường như chỉ câ n thế thôi cũng khiế n hắ n vui sướng tột cùng, vui như có thêm ngàn năm linh lực.

“Thiế p vừa gặp con gái của Thái Tị tiên nhân.” Ta nghĩ rô i buột miệng nói.

“Hả?” Tiểu Ngư tiên quan hơi nghiêng mặt nhìn ta, ánh mắ t sáng lên vẻ hiế u kì.

“Thực ra, thiế p không phản đố i việc chàng nạp thiế p, nếu chàng thích ai thì có thể nạp người đó làm thiế p.” Hắ n rấ t tốt với ta, nhưng thứ mà hắ n muố n ta lại không có, nếu ta không thể đem nó đế n cho hắ n thì hy vọng người khác có thể.

Hắ n ngừng lại một lúc, chăm chú nhìn vào mắ t ta. Ta thản nhiên nhìn lại hắ n. Hắ n mím môi, đặt đĩa điểm tâm trên tay xuố ng án thư làm bằ ng gỗ đỏ, kêu cạch một tiế ng. Hắ n buông tay ta ra, phúi áo đứng dậy, lưng quay về phía ta, nắ m chặt lòng bàn tay: “Cảm phiề n nàng lo lắ ng cho ta”. Lời nói lạnh lùng trước nay chưa từng thầy: “Mịch nhi, ta không sợ nàng vô tâm, chỉ sợ nàng thỉnh thoảng lại quan tâm đế n ta như thế này”.

Đó, đó là lời từ chớ i khéo léo? Ta ngại ngừng, tự thầy không nên lưu lại nữa, liề n cáo từ ra về . Ta cười sương mù bay lượn một vòng vô định. Từ xa, ta chợt nhìn thầy ở phía Đông Thiên Môn một thân hình xanh lét như rau cải đang khua môi múa mép trước hai thiên tướng đứng im bất động, liề n bay lại gầ n.

“Phô c Xích Quân, là người...”

Mắ t Phô c Xích Quân vụt sáng, mừng rỡ như gặp người thân: “Mỹ nhân, là nàng sao?”. Nhưng ngay sau đó, hắ n lại gào khóc thảm

thiếu t: “Hai cái cột gỗ này không cho ta vào”. Vừa nói vừa nhấc chân, thừa cơ lén vào theo ta.

Hai thiên binh đưa kích chặn ngang đường, chặn hắ n ở ngoài: “Xin thất lễ với Thượng tiên”.

“Mỹ nhân, bọn họ không cho ta vào, hay là nàng ra đây đi.” Nhìn mắt Phốc Xích Quân chớp điên đảo, ta đành chiều ý hắ n bước ra ngoài Đông Thiên Môn.

Phốc Xích Quân nắm vạt áo ta kéo đi. Trước khi đi, hắ n không quên vênh vào nhìn hai thiên binh.

“Mỹ nhân, nàng nghĩ quần nên đòi làm Thiên Hậu đúng không?” Phốc Xích Quân kéo ta đến một nơi vắng vẻ, mở đầu bằng một câu hỏi, sau đó lại nói tiếp: “Ngôi vị Thiên Hậu này người có tư chất hơn người mới gánh vác được, không phải là ta đánh giá thấp nàng, nhưng tư chất nàng bình thường, à, không đúng, là hơi kém một chút”.

“Tư chất bình thường? Người đang ám chỉ là thân lực của ta yếu kém ư?” Nhiều năm nay, ta tu tâm dưỡng tính để tính cách trở nên ôn hòa, nhưng bị một tên thủy yêu dưới quyên chê bai ngay trước mặt, hai hàm răng không thể không nghiến vào nhau.

“Không phải là vì thân lực”, Phốc Xích Quân thất vọng nói: “Nói chung đã là Thiên Hậu, có ai lại không nguy hiểm gian xảo, bụng dạ nham hiểm, miệng nam mô bụng một bồ dao găm? Phẩm chất tốt đẹp này mỹ nhân dường như không có...”. Đang nói đến cao trào, hắ n bỗng nhiên ngừng lại.

Ta nhìn theo hướng mắt hắ n, chỉ thấy bóng con gái yếu điệu duyên dáng bay về phía Đông Thiên Môn, lòng ta bỗng nhói đau.

“Không nói Thiên Hậu trước đây, chỉ cần nói đến Tuệ Hòa kia, mỹ nhân à, thủ đoạn của nàng vẫn không bằng một phần của cô ta.”

Ta cúi đầu, lời nói thẳng tuột của hắ n chọc đúng vào nỗi đau của ta. Ta thấy mắt mình cay cay.

“Mỹ nhân, đừng, đừng, nàng đừng buồn. Ta không có ý đó”
Phước Xích Quân nhìn ta, tay chân bỗng luống cuống, nói năng trở nên lộn xộn: “Ta nói là nàng không nguy hiểm bằng cô ta, không lắm mưu nhiều kế như cô ta. Trước đây, khi ta còn nhỏ dại đã từng bị cô ta ngầm bày mưu hại một lần”.

Ta ngạc nhiên nhìn Phước Xích Quân, nghe hắ n nói: “Trước đây khi còn là thân Sinh Tiêu, ta đáng yêu vô tư biết bao. Mỗi ngày ta đều sống vô lo vô nghĩ, du ngoạn khắp thiên đình, thảnh thơi trên ghẹo mây tiểu tiên cô. Tuệ Hòa mặc dù là người trong dòng tộc của Thiên Hậu, nhưng chỉ là họ hàng xa. Người nhà Thiên Hậu nhiều, không phải ai cũng được Thiên Hậu để ý tới. Để trèo lên cao, cô ta bắt đầu thực hiện kế hoạch từ ta. Trong tiệc bàn đào, cô ta bỏ thuốc mê vào trong rượu của ta. Khi trở về, thuốc có tác dụng, ta ngã vào giữa những đám mây. Cô ta liền đặt một phi thân của Thiên Đế vào trong lòng ta, sau đó dẫn chúng ta đến bất. Chúng ta bị bất giải đến trước mặt Thiên Đế. Ta vô n nổi tiếng phong lưu, vì thế Thiên Đế tin ngay. Ngài phần nộ thu lại chức thân rồi đầy ta xuống làm yêu quái, đầy vị phi thân kia xuống làm người trần. Thiên hậu sớm đã coi vị phi thân kia như cái gai trong mắt, giờ lại được Tuệ Hòa thay mình diệt trừ, vui như mở cờ trong bụng, lại nghe nói cô ta là họ hàng xa, từ đó hai người càng thân thiết. Tuệ Hòa vô n nhiều thủ đoạn, từng bước từng bước trèo lên cao, cuối cùng ngồi lên ngôi vị thủ lĩnh Điều tộc.

Ta tròn mắt nghe Phước Xích Quân kể lại câu chuyện bí mật đó, không ngờ lý do Phước Xích Quân bị đầy xuống âm phủ chỉ tầm

thường như thế. Uổng công ta đã nghĩ là nó sẽ thật li kì, lại còn nghĩ qua biết bao nhiêu là nhịp cầu. Ví như Thiên Đế phải lòng Phốc Xích Quân xanh biếc nõn nà, Phốc Xích Quân bị thiên uy kìm kẹp nên không thể không phục tùng. Song, Thiên Đế vì tình thế ép buộc phải lấy Thiên Hậu. Sau khi lấy Thiên Đế, Thiên Hậu không có được tình yêu của ngài, bà hận Phốc Xích Quân đến tận xương tủy. Sau đó hận quá thành yêu. Hai người ngưỡng mộ nhau, âm thầm nảy sinh tình cảm. Trong lúc chuyển từ nam sang nữ, Phốc Xích Quân lưỡng lự không quyết định được. Cuối cùng sự việc bị bại lộ. Thiên Đế biết được, vô cùng tức giận, nhưng cuối cùng lại không nỡ ra tay, không nỡ để Phốc Xích Quân phải thịt nát xương tan, vì thế đầy xuống làm yêu quái, đuổi khỏi Thiên Giới, không bao giờ gặp mặt nữa. Hai người từ đó vẫn thương nhớ đến nhau.

Thì ra, ta đã nghĩ quá nhiều rồi.

“Mỹ nhân à, sao nàng lại vì một con chim mà bỏ qua tất cả rắn trên thế gian này, để rồi quay lại chui đầu vào lòng một con rồng, nhận cái vai phản diện thiên hậu không phải sở trường của nàng. Về sau, nàng sẽ chịu sao nỗi khi phải đấu với Thiên Đế, đấu với chư thần, đấu với thiên phi Giáp, Ất, Bính, Đinh, đấu với Mậu, Kỉ, Canh, Tân, Nhâm, Quý... Mỹ nhân, ta không nỡ nhìn thấy nàng hương tàn ngọc nát...” Phốc Xích Quân lắc đầu, than vẫn không ngừng.

Ta ngờ là lắng nghe ý kiến chủ quan của Phốc Xích Quân, lòng buồn như mất mạng, mặt tối sầm nói: “Quá khen, quá khen”.

Phốc Xích Quân lại nói lời đầy ý sâu xa: “Biển khô vô biên, quay đầu là bờ. Thực ra, nữ nhi đáng sợ, nhưng có một số nam nhân, họ còn đáng sợ hơn...”.

Những lời nói chẳng ra đầu ra đuôi của hắ n ta không cho là đúng, thuận miệng nói: “Chẳng lẽ không phải là nam cũng không phải là nữ mới không đáng sợ”.

“Mỹ nhân, hay là nàng chạy trốn khỏi cuộc hôn nhân này đi. Ta đến tìm nàng cũng là để bàn việc này!” Phô c Xích Quân vẫn nhiệt tình dụ dỗ ta chạy trốn theo hắ n như thường lệ. Song tâm trí ta lại nhớ đến một việc khác, vì thế không thèm nghe những lời ba hoa chích chòe của hắ n nữa mà đi thẳng.

Ma Giới và Thiên Giới gập n đây như nước với lửa, Tuệ Hòa sắp được gả cho Ma Giới, không biết hôm nay đến đây vì chuyện gì?

Càng kì quặc, nàng ta vừa qua cửa Đông Thiên Môn đã đi về hướng Toàn Cơ cung.

Chương 23

Không thể hối hận

Hóa ra, trên đời này có một viê t thương như xát muối vào lòng khiến trái tim đau đớn như vậy.

Hoặc có thể là không thể hối hận.

I

Ta đứng trên câ u vô ng, khum tay trên trán dôi mắ t nhìn về nơi xa xôi đó.

Toàn Cơ cung tường trắ ng ngói đen, từ xa nhìn lại luôn là chỗ n thâm nghiêm uy quyề n, từ trước đế n nay chưa từng có thiên binh thiên tướng canh gác, nay lại được bố trí một đội quân canh gác, trong đó có cả Thái Tị tiên nhân. Những vị thiên binh thiên tướng này tuy trên người không mặc áo giáp nhưng mắ t ai nắ y đề u sáng như sao, cảnh giác nhìn khắ p bốn phía, một vài vị tiên có công việc đi qua mà lén nhìn lại đề u bị khéo léo chố i từ, nhìn tư thế của Thái Tị tiên nhân thì đế n một con châu chắ u cũng không thể lọt vào được, quả thật Toàn Cơ cung được những vị tiên này canh giữ trở nên bắ t khả xâm phạm.

Trong lòng ta thêm hoài nghi, liề n biế n thành một hạt nước hòa nhập vào đám mây đang lững lờ trôi, bô ng bê nh chậm rãi tiế n đế n Toàn Cơ cung. Thư phòng của Tiểu Ngư tiên quan cửa đóng then cài, nghĩ vậy ta liề n biế n thành hình giọt nước đậu vào ô cửa sổ, từ từ thắ m ướt một góc ô cửa sổ bắ ng giấ y nhìn vào bên trong. Chỉ

trông thấy Tiểu Ngư tiên quan đang ngơ ỉ phía trước cầ m cớ c trà sứ men xanh thưởng trà, khuôn mặt không để lộ bất kỳ cảm xúc nào, ngơ ỉ phía sau là thủ lĩnh Điều tộc Tuệ Hòa. Hai người đều không nói gì, ta cũng giữ tư thế bất động, không hiểu có tiếng hát ở đâu vọng lại.

Sau một hồi, dường như không thể nhẫn nại thêm nữa, Tuệ Hòa nói: “Người quang minh chính đại không nói những lời lẽ mờ ám, lý do mà Tuệ Hòa ta hôm nay tới đây chắc hẳn Thiên Đế biết rất rõ”.

Tiểu Ngư tiên quan cười lãnh đạm nói: “Công chúa Tuệ Hòa nói vậy là sai rồi, bản thân quả thực không hay biết lý do hôm nay người hạ cố đến đây”.

Tuệ Hòa lạnh giọng nói: “Phải chăng ngươi đã cho thêm gì vào trong đơn dược của Lão Quân?”.

Ta giật mình, chỉ nghe thấy tiếng đáp lại chậm rãi của Tiểu Ngư tiên quan: “Hóa ra là vì chuyện nhỏ này, bản thân chỉ là bỏ đi một vị thuốc tăng tính hỏa mà thôi”.

“Ngươi!”, Tuệ Hòa nhấc tay tức giận, lập tức đáp lại: “Bên ngoài đều đồn Thiên Đế có tình cảm sâu sắc với Thủy Thần, càng không biết Thiên Đế còn lợi dụng lừa gạt người mà bản thân mình hết mực yêu quý!”. Rõ ràng ngươi biết Húc Phượng là loài chim bất tử, rất có khả năng vẫn chưa hoàn toàn hồn siêu phách tán, mà sau khi Thủy Thần lấy được kim đan của Lão Quân chắc hẳn sẽ đi cứu Húc Phượng, rõ ràng ngươi biết Húc Phượng thuộc mệnh hỏa sợ kỵ nhất là lạnh giá, liên cố ý giảm bớt tính hỏa trong đơn dược, đến nay Húc Phượng phải hứng chịu những sự đau khổ do đơn dược phản lại tác dụng, ngươi...”, Tuệ Hòa đang truy vấn Tiểu Ngư tiên quan bỗng nhiên thay đổi chủ đề, lời nói đầy mỉa mai: “Thủy

Thân kia e rằng vẫn chưa biết bản thân mình là một con cò có hiệu quả vô cùng to lớn? Nếu có ai đó nói ra nói vào...”.

Ta như thể bị sét đánh trúng đầu, toàn thân bất động.

Tiểu Ngưu tiên quan đặt cốc trà xuống bàn, nhíu mày nhỏ nhẹ đáp: “Tuệ Hòa công chúa nói năng ngay thẳng như vậy, chẳng hay có thẳng thắn nói thật với Ma Tôn rằng, hã có thể chết rồi sống lại hoàn toàn không phải là do người cứu?”. Tuệ Hòa biến sắc, lặng im không trả lời.

“Huống hồ ma lực của hã không phải ngày càng tăng lên sao, đến bản thân hã còn không để ý đến việc bị phản tác dụng, công chúa lo lắng như vậy e là đã lo bò trắng răng rồi”. Hã ta nhẹ nhàng đáp lại, lời nói thoảng như mây gió.

Tuệ Hòa im lặng trong cốc lát rồi sau đó định thân lại nói: “Ngay cả khi Húc Phượng biết Cẩm Mịch cứu hã thì thế nào? Nếu như cô ấy không một đao giết chết Húc Phượng, Húc Phượng làm sao có thể hồn phi phách tán? Nhưng có một chuyện... Nếu Cẩm Mịch biết cái chết của Thủy Thân năm đó không phải do Húc Phượng gây ra, mà vị hôn phu của cô ta, Thiên Đế bệ hạ là thủ phạm, nhưng lại luôn giấu cô ta, khiến cô ta hiểu lầm, Bệ hạ nói xem cô ta sẽ có phản ứng như thế nào?”

Sét đánh giữa trời quang! Trời đất như sụp đổ, trong phút chốc, cột chống trời đứt lìa ra, bầu trời đổ sập xuống... Ta không thể chuyển động nổi, chạy không nổi, bay không được, chỉ có thể trừng mắt nhìn những trận đất đá cuồn cuộn phong ào ào đổ tới tạt thẳng vào mặt.

“Ta có lời khuyên người đừng làm chuyện điên rồi!”

Tiểu Ngưu tiên quan sa sầm nét mặt, ngón trỏ gõ gõ xuống bàn: “Người sắp sửa được như ý nguyện gả cho hắ n rồi, nếu như nói trắng ra cho thiên hạ biết, người không sợ giặc mộng hoàng lương của người sẽ trở thành hư vô sao?”.

“Nếu Thiên Đế bệ hạ nói cho Tuệ Hòa biết đã loại bỏ đi vị được thảo nào, Tuệ Hòa đảm bảo một từ cũng không tiết lộ! Nhưng nếu Thiên Đế bệ hạ khăng khăng theo ý mình, Tuệ Hòa cũng đành đánh cược một ván, liệu mình cá chết thì lưới cũng rách vậy thôi!”

“Người thật sự cho rằng, bản thân chỉ biết mỗi việc Húc Phượng không phải là người sát hại Thủy Thần, mà chẳng hề biết thủ phạm là ai sao? Người dựa theo Thiên Hậu, đi theo bà ta vạn năm có thừa, Hồng Liên Nghiệp Hỏa ít nhiều gì cũng học được chút ít? Người biết thân lực của Thủy Thần chỉ còn lại không đến một nửa, giết y vì báo thù cho Thiên Hậu chỉ là mượn cớ, kì thực muốn mượn chuyện này gây chia rẽ Mịch nhi và Húc Phượng mới là thật, đúng chứ? Đáng tiếc, người tính nhầm một bước, có lẽ người chẳng bao giờ nghĩ tới Mịch nhi lại có thể một đao khiết hắ n hồi phi yên diệt... Vẽ hổ không thành lại thành ra vẽ khuyển!” Hắ n lạnh lùng tung ra con cờ cuối cùng.

“Người...” Tuệ Hòa kinh ngạc, “Người... người biết từ lúc nào...?”.

“Bản thân biết lúc nào không quan trọng, nhưng những lời nói đầy sơ hở của người hôm nay đã không đánh mà tự khai. Ta khuyên người một câu, uốn lưỡi ba lần mà nói thì gả cho hắ n là đúng đắn, có hắ n bảo vệ, người tạm thời có thể bảo toàn tính mạng, nếu như một ngày nào đó rơi vào tay ta... khắp thiên hạ đều biết ta có đồng ý với Mịch nhi là thay cô ấy báo thù cho cha...”

Tuệ Hòa mặt trắng bệch, vô cùng kinh hãi: “Người... hóa ra người luôn biết, người luôn lợi dụng ta để lôi kéo Húc Phượng, từ đó cắt

đứt khả năng hàn gắ n nhỏ nhấ t của hai người bọn họ... người... người quả thật là không từ một thủ đoạn nào!”.

“Người biế t thì càng tô t.” Hắ n đưa tay mở cửa, miệng nói: “Thong thả không tiền”.

Tuệ Hòa lão đảo từ trong ngôi nhà tường trắ ng ngói đen dài dằ ng đặc lao ra, sau cùng thì biế n mấ t sau câ u vô ã ng rực rỡ tươi sáng.

Ta trượt ra từ trên ô cửa sổ, từ từ đặt chân xuô ã g đấ t, bản thân không còn chút sức lực nào để biế n hóa, lộ rõ nguyên hình, cắ n răng chịu đựng đứng dậy bước ra ngoài.

“Mịch nhi?”

Không được dừng lại! Không được quay đầ u lại! Ta chỉ có thể lao như bay ra ngoài.

“Mịch nhi!” Hắ n ôm ta từ phía sau lưng, ta kinh ngạc đế n độ run lẩy bẩy, cô gắ ng hế t sức chạy thoát khỏi sự kìm kẹp này, thoát khỏi nơi đây, nhưng ta đã dùng đế n chút sức lực cuố i cùng của bản thân cũng không thể phá vỡ hay lay động được sức mạnh kiên cô này. Ta dùng móng tay bóp mạnh vào cánh tay rắ n như thép á y, đế n nổi chảy máu... cho đế n khi không còn chút sức lực nào nữa, chỉ nhìn thấ y những vế t xước đỏ đân xen lẫn lộn, rô i trước mắ t ta nhạt nhòa, nhạt nhòa...

Ta chỉ là một chú kiế n nhỏ, dù có nhe nanh múa vuố t bao nhiêu đi chăng nữa cũng chỉ là điề u vô ích đáng buồ n cười.

“Mịch nhi... Nàng nghe ta nói...” Đáng buồ n cười làm sao, giọng điệu của hắ n ta cũng rắ t run, ngắ t quắ ng, hắ n ta sao có thể diễn kịch sô ã g động đế n vậy chứ?

“Được, ta nghe người nói... chỉ cần người buông ta ra, ta chẳng còn có thể làm gì được nữa đâu. Người nói đi, người muốn ta làm gì ta đều làm hết, rồi người buông tha cho ta... có được không?”

Hắn ở trên cao quan sát nghĩ mưu tính kế, ta cuối cùng cũng hiểu được, ta vốn không thể đoán đầu tính toán thắng thua với hắn, điều duy nhất ta có thể làm là yếu ớt cầu xin hắn, xin hắn buông tha cho ta.

Hắn đứng đó lặng im như trời trong, cánh tay thu vào từng chút một, đôi môi run run khẽ hôn vào gáy ta, giống như mũi kim đâm vào ta, ta cảm thấy sợ hãi... “Mịch nhi, xin nàng đừng nói vậy... đừng rời xa ta... ta xin nàng, đừng rời xa ta, ta thực rất sợ...”

“Nhưng, giờ ta chỉ còn là cái xác không hồn... mỗi giờ mỗi khắc trôi qua, mọi sinh lực đều bị rút cạn, không còn chút gì. Tại sao...? Tại sao người vẫn không chịu buông tha cho ta?” Ta cắn vào môi, hoang mang đến độ khiến toàn thân run lên: “Ta cũng rất sợ, người buông tha cho ta có được không?”. Lời khẩn cầu yếu ớt của ta thốt ra, run rẩy... run rẩy... rồi tan vào trong gió.

“Mịch nhi, Mịch nhi.” Hắn ôm lấy hai bờ vai đã cứng đờ của ta, rồi xoay cơ thể gần như chẳng còn chút sức lực nào của ta lại, đoán mặt nhìn ta, khiến ta sợ đến nỗi không thể co người lại. “Mịch nhi... Nàng có thể nhìn ta được không? Ta yêu nàng... ta thật sự yêu nàng... nàng đừng sợ ta, đừng bỏ rơi ta...”.

“Không phải, người nhớ sai rồi, người không yêu ta. Người chỉ lừa gạt nói yêu ta thôi, lừa cha nói yêu ta, lừa mọi người nói yêu ta, lừa lão Hồ nói yêu ta, lừa cả thiên hạ nói yêu ta, người lừa gạt lâu quá nên đến ngay chính cả bản thân mình cũng tin rằng đã yêu ta thật”.

“Không phải, Mịch nhi... Hãy tin ta, hãy nghe trái tim ta nói, ta yêu nàng...” Hắn ta vụng về ôm ta vào lòng, yếu ớt giải thích, lòng

dạ rồi bởi dường như đó là sự thật.

Ta chậm rãi lắc đầu: “Tuy ta ngốc, nhưng ta không muốn tiếp tục ngốc nghếch thêm nữa. Bây giờ tất cả đã rõ ràng, ngay từ đầu người tiếp cận với ta chỉ vì ta là người ở bên cạnh Húc Phượng, người muốn bí mật tìm hiểu mọi điều, khi người có chút hoài nghi ta là con gái của Thủy Thần, đã nhân bữa tiệc chúc thọ Thiên Hậu, cố ý bày thủy kế giới, và ta đã phá được thủy kế giới của người, qua đó người đã hoàn toàn xác định được thân phận thật sự của ta.

Hôm đó, khi cha dẫn ta lên Thiên Giới, ở bên ngoài Bắc Thiên Môn, người rõ ràng đã nhìn thấy cha đứng nấp sau cột chống trời, vậy mà cố ý vờ như không thấy, không biết ta là con gái của Thủy Thần, dù dẫu ta nói ra ta thích người, khiến cha tưởng rằng chúng ta yêu nhau tâm đầu ý hợp. Người còn chỉ lên trời mà thề rằng có thể vì ta mà không hời tiếc từ chối lời hẹn ước của Thiên Đế và cha, bởi vì người biết, cha đã biết cái chết của mẫu thân ta là do Thiên Đế và Thiên Hậu gây ra, sợ rằng cha vì lý do này mà hủy bỏ hôn sự, với lời nói như vậy, người đã có thể yên tâm loại bỏ hoàn toàn lý do để có thể khiến cha Thủy Thần làm như vậy. Cha ta lương thiện, cứ cho rằng người thật lòng với ta, thì không nỡ hủy bỏ hôn sự này, còn toàn tâm ủng hộ người. Do đó, nếu người cùng tranh đấu với Húc Phượng, có thể thêm phần thắng.

Người cho phép ta ra vào Tê Ngô cung, cho phép Húc Phượng thường xuyên gặp ta, chỉ là muốn dùng ta để bắt hãm. Người tặng ta Yểm Thú, chỉ vì muốn nắm bắt được mọi hành tung của ta.

Hôm đó, Phật tổ gia gia lập đàn giảng thiên tại Đại Lô Âm Tự ở Tây Thiên, chúng thần tiên lục giới đều đến, Thiên Hậu không đến, có lẽ người đã dự liệu lần ra manh mối. Người từ từ đưa Thiên Đế và cha Thủy Thần đến, xem ta giả vờ chết, nhưng lại không nói một lời nào, người mở to mắt nhìn cha ta đau đớn khi tưởng

rằ ng ta đã chệ t, mượn tay cha ta giế t Thiên Hậu, nhưng ngưoi lại không ngờ tới là bị Húc Phượn g ngăn lại. Sau đó Thiên Hậu không chệ t, Húc Phượn g bị thương, Thiên Hậu phải vào ngục, xem như là đã đạt được mục đích của ngưoi.

Cha ta bị Tuệ Hòa dùng thủ đoạn độc ác sát hại, rõ ràng là ngưoi biế t rõ chân tướng, biế t rõ ta hoài nghi Húc Phượn g. Ngưoi rõ ràng biế t... Nhưng mà ngưoi lại nói với ta: “Thủy Thầ n vì muố n báo thù cho cái chệ t của con gái mình mà lấ y mạng Thiên Hậu, Hỏa Thầ n nhận thay ba chương, ngăn cản được, mẹ hắ n bị phạt giam vào đại lao, Hỏa Thầ n ôm hận trong lòng, lại sợ Thủy Thầ n vẫn muố n giế t mẹ hắ n lầ n nữa, bèn diệt Thủy Thầ n, vĩnh tuyệt hậu đoạn”.

Ba năm, trong ba năm ngưoi biế t Húc Phượn g luôn biế t ngưoi triệu tập binh tướng, biế t ngưoi có dã tâm cướp đoạt ngôi vị của Thiên Đế , ngưoi cũng dự liệu được là Húc Phượn g trong giờ phút nguy nan sẽ nắ m được điểm yế u của ngưoi mà chồ ng trả lại ngưoi.

Nhưng, ngưoi không chỉ là kẻ đa mưu túc trí mà còn rấ t giỏi trong đánh cược, phải không?

Ngày cử hành hôn lễ là một trận đánh cược lớn. Không cược chuyện gì khác, chỉ cược hoặc là Húc Phượn g có vào điện thành hôn, hoặc là ta có báo thù cho phụ thân hay không! Ngưoi dò n hế t tâm sức vào một con bài lớn, một ngưoi mà không ai có thể ngờ tới...

Còn ta, giồ ng như thề sô ́ kia. Vừa tung ra là đã biế t được thắ ng thua. Lầ n này, ngưoi giành được thắ ng lợi tuyệt đồ i. Nhưng tại sao vẫn không bỏ qua cho ta? Ta đi câ u cứu Lão Quân đơn được, Lão Quân đồ ́ ng ý với ta là sẽ suy nghĩ trong một đêm, ngày hôm sau ngưoi giả là ta gặp Lão Quân, thực tề ́ là cản trở ta đi lấ y đơn được. Ngưoi biế t rằ ng trước kia ta xem trọng nhấ t là linh lực, xem linh lực còn quan trọng hơn sinh mệnh, do đó ngưoi liề n hiề n

kê cho Lão Quân, bắt ta phải đổi sáu phần linh lực để lấy kim đan.

Nhưng, người làm sao mà lại có thể để cho có sơ hở chứ, người đã sớm dự liệu bất trắc, tự ra tay phá hủy tiên đan, sau đó, nếu như ta có từ bỏ linh lực, để đổi lấy đan dược đó thì nó chẳng qua cũng chỉ là một viên đan dược có vẩn đục mà thôi.

Người làm sao mà biết rõ bản thân mình muốn gì? Người làm sao có thể từng bước từng bước vào cung, tính toán không sai lệch bước nào? Người làm sao có thể biến tất cả mọi người thành quân cờ trong tay người, để người lợi dụng, rồi xem người là người trong sáng thuần khiết, lương thiện thân thiện đây?

Cho đến nay, người đã ngồi yên vị trên ngai vàng của Thiên Đế, cả thiên giới chỉ trừ Nguyệt Hạ tiên nhân, không một ai dám thách thức với người. Mà Nguyệt Hạ tiên nhân hoàn toàn chẳng thể uy hiếp được Đế vị cao cao tại thượng của người. Nguyên vọng của người đã đạt được, tại sao vẫn không chịu buông tha cho ta?”

Chân tướng đã rõ ràng như ban ngày, rõ ràng đến mức khiến người ta không thể nào chối bỏ.

Hắn khẽ nhắm mắt, gương mặt trắng bệch, không phản bác lại dù chỉ một từ.

“Cho đến nay người chỉ có sơ hở duy nhất một điểm, đó là người không bao giờ ngờ tới, tuy đơn được thiêu đi một vị thuốc, nhưng vẫn có thể phát huy công lực, người cũng không thể ngờ rằng Húc Phượng có thể hồi phục nhanh như vậy, trong một khoảng thời gian ngắn có thể thống lĩnh Ma Giới, đủ sức mạnh để chống lại người. Ta run đến độ hai hàm răng va vào nhau lập cập: “Hay là người... người lại định sử dụng ta để đối phó với hắn thêm một lần nữa?”

Trong lúc hoảng loạn ta đã hung hãn hỏi hắ n, hắ n khuyu xuô ng mặt đấ t, giọng ta khô khan tiế p tục nói: “Không có tác dụng gì đâu, hắ n đã không còn chút tình cảm nào với ta rô i! Hắ n hận ta đế n tận xương tủy, hận là không thể tự tay băm ta ra làm trăm mảnh, hắ n đã yêu người khác, yêu người đã giế t cha ta...” Ta ghen ngào lúi lại, nói không thành tiế ng: “Người buông tha cho ta! Ta cũng không thể tiế p tục đi làm tổn thương hắ n được nữa!”.

“Không phải, Mịch nhi, không phải!” Hắ n quỳ xuô ng ôm ta vào lòng, mặc cho ta có đấ m đá thê nào hắ n cũng không buông tay: “Ta sai rô i, trước đây đề u là ta sai, nhưng, cho đế n hôm nay ta thật sự yêu nàng, yêu đế n nỗi khiế n ta vô cùng đau đớn... ta nhìn thấ y giấ c mơ của nàng, nhìn thấ y tình cảm vương vấ n không rời của nàng và hắ n ở trong mơ, nàng có thể hiểu tâm tình của ta lúc đó thê nào? Ta chỉ mong có thể dùng một đao để chặt đứt những tà ý trong lòng ta, nếu như ta chưa từng tô n tại thì làm sao ta có thể gặp nàng, không gặp nàng, thì sẽ không đau đớn đế n nhường này... Nhưng ta cũng hiểu rằ ng, ta nhấ t định phải nhẫn nại, chỉ có chờ đợi cho đế n khi ta thực sự trở thành kẻ mạnh, mạnh đế n mức mà ai gặp ta đề u phải cúi đầ u, lúc đó ta mới có thể bảo vệ người ta yêu thương, khiế n cho người con gái đó có thể toàn tâm toàn ý phục tùng ta...”

Nàng hế t lâ n này đế n lâ n khác lén xuô ng Ma Giới gặp hắ n, ta đề u vờ như không biế t, ta chỉ xem như nàng vương phải cơn nghiện, giố ng như nghiện ăn đường ngày trước, luôn phải chậm rãi đề phòng từng chút từng chút một, không thể vội vàng há p tâ p”.

Sau đó số lâ n nàng đi gặp hắ n cứ giảm dầ n, càng ngày càng ít, lúc đó nàng không biế t rằ ng ta đã vui biế t bao. Rô i sau đó, nàng đứng trên bờ sông Thiên hà đô ng ý cưới ta, nàng không thể biế t là lúc đó ta kinh ngạc đế n độ nào? Ta vui mừng đế n nỗi nhảy cẫ ng lên, lúc đó ta đã nghĩ, chỉ câ n ta và nàng có thể kế t hôn với nhau, nếu không xảy ra vấ n đề gì khác nữa, thì ta và nàng có thể bình yên

sống một cuộc sống giản đơn cho đến hết cuộc đời, cho dù ta có phải từ bỏ ngôi vị Thiên Đế, ta cũng có thể làm...”.

“Mịch nhi, nàng có thể không tin ta, có thể không yêu ta, có thể hận ta, nhưng nàng tuyệt đối không thể rời xa ta!” Lúc đó ta cảm giác tim mình như bị dao đâm thủng, bị cô lập không ai giúp đỡ, chỉ có thể tuyệt vọng nhìn hắ n, chỉ có thể nhìn dòng nước mắt khế lăn trên khuôn mặt nhợt nhạt của hắ n, rơi trên trán ta: “Mịch nhi, ta sai rồi, nhưng ta không hối hận!”.

Sai rồi, ta cũng sai rồi, sai đến mức không thể bù đắp được, sai lắm đau đớn... Nhưng mà, Phượng Hoàng ơi, người có thể nghe thấy không?

Hóa ra, trên đời này có một vết thương như xát muối vào lòng khiến trái tim đau đớn như vậy.

Hoặc có thể là không thể hối hận.

2

“Mịch nhi!”

Ta vẫn chơi đùa sợi cỏ ở trong tay mình, chỉ là không nghe thấy bất cứ thứ gì. Hắ n giam giữ ta suốt ba tháng liền, dù cho ta có cầu xin thế nào cũng chỉ là một câu nói: “Ta không thể buông tha cho nàng được, cũng không thể nói cho nàng biết rằng kim đan thiếu vị thuốc nào, khi mùa xuân tới chúng ta sẽ cử hành hôn lễ”. Sau đó một tháng ta cũng không cầu xin hắ n, cũng chẳng nói chuyện, chỉ xem hắ n như ngọn cỏ gai vô hình. Mỗi ngày hắ n đều đến, đều dùng những lời lẽ ấm áp ngọt ngào nói chuyện với ta, hỏi han ta ba bữa cơm trong ngày, thậm chí còn hỏi thăm tỉ mỉ xem trà uống nóng hay lạnh, như thế nào là thích hợp nhất, lúc ngồ i thì

sợ ta đau hông, nắ`m thì lo ta đau lưng, chỉ mong có thể giữ ta trong tim. Các tiên nữ thay hắ`n bất bình, cảm thắ`y ta không biế`t trân trọng tình cảm của bệ hạ, luôn nói rằ`ng tình yêu của bệ hạ nam giới trong thiên hạ này đê`u khó có được.

Đúng vậy, trên thế` gian này làm gì có kẻ nam nhi nào đố`i xử tốt đê`n như vậy với người yêu của mình? Nê`u như thật sự có thì đó chắ`c chắ`n là giả. Cái gọi là hoàn mỹ, chỉ đê`u là mộng tưởng. Nê`u như bản thân mình trải nghiệm, ai có thể tin rằ`ng đắ`ng sau sự quan tâm ấ`m áp đó lại là một sự độc ác tàn nhẫn đê`n như vậy.

“Các người lui hế`t xuô`ng cho ta, ta muô`n nói chuyện riêng với Thủy Thầ`n.” Hắ`n vẫy tay, đuổi tiên nữ ra ngoài, rô`i nói: “Mịch nhi, nàng đang làm việc đồ`ng áng sao?”.

Ta bỗng dừng lại, là tiế`ng nói của hắ`n, là diện mạo của hắ`n, nhưng khẩu khí này...

“Mĩ... Mịch nhi, ta đê`n rô`i, tại sao nàng không quay lại nghênh tiế`p? Nàng không nên dựa vào việc cho đê`n bây giờ ta vẫn sủng ái nàng mà lạnh nhạt với ta như vậy, nàng có biế`t tại sao ta phải làm Thiên Đê` không? Ưu điểm của Thiên Đê` là ở chỗ ngoài Thiên Hậu ra, Thiên Đê` có thể nạp thêm rắ`t nhiề`u Thiên Phi.”

Ta buông cái xẻng trong tay nói: “Tùy người”, không nói nhiề`u lời, hơn nữa giọng nói có phầ`n khản lại.

“Chà, nê`u nàng đã cứng đắ`u như vậy thì xem ra ta phải dạy dỗ nàng thêm mới được.” Hắ`n đưa tay xoa cắ`m. Vẻ mặt phiề`n muộn vì đau đắ`u: “Nhưng mà, phải dạy dỗ nàng thế` nào mới được đây?”.

Bỗng nhiên hắ`n nắ`m tay ta, khiế`n cho ta sợ đê`n mức gio` chiế`c xẻng nhỏ cắ`m trong tay dọa hắ`n, hắ`n liề`n nắ`m chặt bàn tay ta, trang trọng đáp lại: “Để ta đóng cửa lại dạy dỗ nàng!”.

Hắ n vừa nói vừa vội vàng dắ t ta đi thẳng tới sương phòng, trên đường đi các tiên thị tiên cô nhìn chúng ta tay trong tay, lại nhìn hướng chúng ta đang đi đế n, ai nắ y che miệng cười ám muội như trút được gánh nặng, một bên má của ta lập tức đỏ bừng lên.

“Ngươi đế n đây làm gì?” Vừa bước vào phòng ta liề n buông tay hắ n ra.

“Mỹ nhân, nàng làm tổn thương trái tim ta rô i, lầ n này ta đế n đây mang theo cả tính mạng này để làm anh hùng cứu mỹ nhân!” Phồ c Xích Quân đau khổ đáp lại, nhìn thắ y mặt của Thiên Đế biế n thành thề này, ta liề n cảm thắ y toàn bộ cơ thể không phù hợp cho lắ m.

“Không câ n nói nhiề u, khó khăn lắ m mới đợi được đế n hôm nay Phật Tổ khai đàn giảng pháp, hắ n không có ở trên Thiên Giới, việc này phải nhanh chóng tiế n hành, nế u muộn hơn nữa e rắ ng hắ n sẽ quay lại. Phồ c Xích Quân lắ y từ trong túi áo ra hai con chim sâu, rô i lôi ra một tờ giấ y đặt trên bàn. Trên tờ giấ y viế t một hàng chữ nghịch ngoạc: “Mượn Thủy Thầ n, nghiên cứu bản chấ t của song tu”. Ta nhìn rõ chữ trên tờ giấ y, chỉ nghe thắ y hai chú chim sâu đứng trên đầ u giường hót líu lo vang vọng.

“Vâng...! Không câ n... đáng ghét...”

“Ừ... ừ... Nàng đẹp quá!”

Tiề p đế n là tiế ng hót líu lo của đôi chim.

Ta ngắ n người, lúc bị Phồ c Xích Quân không nói không rắ ng túm lắ y, bay ra khỏi song cửa sổ mới sức tỉnh lại, suýt nữa thì rơi xuố ng đấ t. Hậu viện mở ra một khe hở không thể nhìn rõ, Phồ c Xích Quân kéo ta biế n thành hơi nước luồ n qua đó, bay một mạch đế n bên bờ sông Thiên hà, hắ n dùng một tay đặt ta vào bên trong

Thiên hà, bản thân cũng theo sát, sau khi mượn nước Thiên hà mở ra tránh một đội quân thiên binh, rồi mới bay qua Thiên hà ra khỏi Thiên Giới.

Ta nhìn về phía xa thấy một thiếu niên mặc áo đỏ, Phốc Xích Quân cũng hiện nguyên hình, chạy đến phía trước vỗ vai hắn, thiếu niên bị vỗ vai đến mức gần như ngã về phía trước, chính là Hồ Ly tiên.

Phốc Xích Quân nói: “Đon Châu, cảm ơn ngươi đã sử dụng pháp khí mở cho bọn ta một con đường”.

Hồ Ly tiên cong đôi môi đỏ lên, miễn cưỡng lướt nhìn ta, rồi nói với Phốc Xích Quân: “Ta giúp ngài, cũng là giúp nàng! Giờ nàng đã đến đây, ta phải đi thôi!”.

Phốc Xích Quân nói: “Tại sao người càng già da mặt càng mỏng vậy, đừng xấu hổ, người đẹp và ta là một”. Nói xong liền kéo tay ta, đau lòng nói: “Đáng thương cho mỹ nhân của chúng ta, thật quá đáng thương rồi, trước đây được nuôi dưỡng đầy đủ đã rất già rồi, nay càng già hơn. Mỗi ngày còn bị Thiên Đế bắt đi làm việc nông nữa, nhìn xem, ngón tay cái đều bé lại thế kia rồi, nếu cứ tiếp tục thế này, chỉ sợ sớm muộn gì nàng cũng biến thành nông phụ!”.

Ta rút tay lại nói: “Cảm ơn Phốc Xích quân đã quan tâm, chỉ là cái ngươi mới nhìn chính là ngón tay út, không phải ngón tay cái”.

“Ồ, hèn gì ta đang thắc mắc sao nó dài như thế!” Phốc Xích Quân tỉnh ngộ, lại nói: “Mỹ nhân, hôm nay ta vất vả lắm mới chọn được một ngày Thiên Đế đi ra ngoài, lại dùng viên tiên đan “biến hình” đã cất kỹ năm vạn năm biến mình thành bộ dạng của hắn, liên thủ với Don Châu, trộm nàng ra khỏi Thiên Giới. Đói mặt với sự tự do khó mà có được này, nhân lúc Nguyệt Hạ tiên nhân còn đang ở

đây, nhân lúc Thiên Đế còn chưa phát hiện, thiên la địa võng còn chưa bày bố, nàng có nguyện vọng gì, hãy mau nói ra đi!”.

Ta giật mình, Phô c Xích Quân liền nháy mắt nói tiếp: “Ví dụ như nguyện vọng được bỏ trốn”.

Hồ Ly tiên đứng một bên, khuôn mặt lộ rõ vẻ nghiêm túc trước nay chưa từng thấy, nhìn chằm chằm vào ta.

Ta cup mắt, một lúc lâu sau, mớiค่อย lấy hết dũng khí lí nhí nói một câu mà chỉ bản thân mới nghe được: “Ta muốn đi Ma Giới, ta muốn nhìn thấy hắn...”. Đáy mắt cay xè, có gì đó sắp sửa tràn mi, ta vội vàng ngược mắt lên, chớp chớp mắt nén lại.

Phô c Xích Quân thầm than: “Thiên đạo bất công!”.

Hồ Ly tiên dường như thở dài một tiếng, không quay mặt lại nói: “Lần này ta không thể giúp nàng được, nếu nàng muốn đi nàng phải tự mình đi, trước kia nếu ta không để nàng gặp Húc Phượng, nghĩ lại thì hắn ta sẽ không yêu nàng đến vậy, lần này ta không thể giúp được nàng! Ta không thể lại hại Húc Phượng nữa!”, nói rồi liền vung tay áo quay lưng bỏ đi.

Ta cung kính cúi gập người xuống nói với Hồ Ly tiên và Phô c Xích Quân: “Hai người chân thành giúp đỡ ta, Cẩm Mịch ta vô cùng cảm tạ, sau này nhất định sẽ báo đáp hai vị”.

Ta quay người bước đi, nghe thấy Phô c Xích Quân nói: “Tại sao có thể như vậy? Tại sao lại như vậy! Ta vẫn chưa có cơ hội ngao du sơn thủy cùng Thủy Thần...”.

Ta chưa bao giờ không biếu thân mà xuống Ma Giới, có thể là do tiên khí còn rất nhiều trên cơ thể, yêu ma trên đường đều dừng lại, nhìn chằm chằm vào ta rồi thì thào to nhỏ.

“Lần đầu tiên ta nhìn thấy một La Sát có bộ dạng thế này, là ở tầng thứ mười tám của địa ngục lên đây sao?”

“Đồ ngốc! Cái gì mà La Sát chứ, người không ngửi thấy mùi vị của thần tiên sao?”

“Ồ! Hóa ra là thần tiên! Thật là đáng tiếc, xinh đẹp như vậy lại nghĩ không thông đi làm thần tiên, tiếc quá, tiếc quá...”

Cuối cùng ta cũng dừng lại bên bức hoành phi không chữ, hít một hơi thật sâu, gõ cửa, rất lâu không có ai mở cửa, chỉ có hai con dã thú hung dữ đứng hai bên cửa nhìn ta không phản ứng gì. Sau đó rất lâu, ta lại tiếp tục gõ tay ra gõ cửa. Thời gian trôi qua ước chừng ba nén nhang, cuối cùng cũng nghe thấy tiếng cánh cửa lớn từ từ mở ra, bên trong bước ra hai con yêu nữ.

“Có chuyện gì thế?”

“Phiên nói với Ma Tôn, nói là... nói là có Cẩm Mịch muốn xin gặp.”

“Cẩm Mịch? Ma Tôn phải giải quyết rất nhiều công việc hàng ngày, phàm là những kẻ vô danh tầm thường làm sao có thể tùy tiện gặp được.” Nói xong một con yêu nữ tỏ vẻ mất hết kiên nhẫn, kéo cửa đóng lại.

Ta liền gõ tay ra ngăn lại, vội vàng nói: “Xin hãy nói có Thủy Thần Cẩm Mịch cầu kiến”.

Con yêu nữ kia bỗng nhiên dừng lại, bất động nhìn ta, một con yêu nữ khác thì như gặp phải sét đánh giữa trời quang, dường như sợ đến độ không thốt nên lời, lặp lại một lần nữa: “Thủy Thần... Thủy Thần nào... Lẽ nào là Thủy Thần ấy...”.

Hai con yêu nữ trong chốc lát không chút do dự mở cửa lớn, khóa cửa dường như đập vào sống mũi ta. Ta ngẩn ra, miệng nở một nụ cười khô sở, ngẩng đầu nhìn lên trời, rồi lại cúi mặt xuống nhìn bàn chân.

Không ngờ một lát sau, cánh cửa từ dưới đất mở ra, hai con yêu nữ vừa đi đã quay lại nhìn ta với vẻ mặt rất cổ quái, lạnh nhạt nói: “Ma Tôn truyền lệnh, Thủy Thần đi theo chúng ta vào trong”. Cứ như vậy, ta bị dẫn vào bên trong hậu viện, nhìn xa xăm thấy trong biển hoa đỏ rực có một cái hồ nhỏ, giữa hồ có một cái đình nhỏ, có vài nhạc công đang gảy đàn, đàn sáo vi vu. Một người dựa vào lan can, trên cái bàn dài trước mặt rơi ra vài tờ giấy, trên tay là một bó thẻ tre màu vàng nhạt đã mở ra được một nửa. Hấn ngưng thần nhìn ta, sắc mặt thản nhiên không chút thân thiện. Khi mắt hắn chạm phải mắt ta hình như có chút kinh động, làm trái tim ta cũng nhát thời run lẩy bẩy.

Yêu nữ dẫn ta đến bên bậc thềm của cái đình giữa hồ, cung kính nói: “Tôn thượng, Thủy Thần cầu kiến”. Ta khẽ nhíu mày, một cơn gió thoảng qua, dưới mái hiên biển hoa khẽ rung động, tiếng trúc bỗng nhiên dừng lại, bốn bề lặng yên, chỉ nghe thấy nốt chũy⁽¹⁾ lạc điệu vang lên. Có người cúi đầu khẽ cười, nhạc công gảy sai hoảng sợ quỳ xuống van xin: “Xin tôn thượng trừng phạt”.

“Không thể trách cứ các người được, đến ta còn sợ Thủy Thần tiên nữ.” Giọng hắn lạnh lùng, rõ ràng là có đôi chút mỉa mai mà như ẩn giấu một điều gì đó. “Tất cả các người lui xuống đi.”

“Vâng”, mọi người đồng loạt đáp rồi từ từ lui xuống.

Ta khẽ nhắm mắt lại, trái tim như bị bóp nghẹn, hàng nghìn hàng vạn lời nói trong lòng như muốn trào ra nhưng đến cổ họng thì nghẹn ứ, không biết phải mở lời thế nào.

“Thế nào? Không lẽ Thủy Thần tiên thượng đang trách cứ tại hạ không đích thân ra nghênh đón, thất lễ với nàng, nên khinh thường không nói chuyện sao?”

Từng lời từng lời hắ n cứ gọi ta là Thủy Thần tiên thượng, khiến trái tim ta đau nhói.

“Húc Phượng...”, ta ngẩng đầu ngược nhìn hắ n, “Ta...”. Ta cũng không biết bản thân mình muốn nói gì nữa, cứ đứng gầ n như vậy nhìn ánh mắ t hắ n, bỗng nhiên cảm thấ y thế cũng là đủ mãn nguyện rồi.

Hắ n khẽ cử động chân mày, dường như cạ n mọi kiên nhẫn, khẽ nói: “Nghe nói mùa xuân năm sau Thủy Thần đăng cơ lên ngôi Thiên Hậu, đáng chúc đáng chúc. Hôm nay đế n đây để đưa thiế p hồ ng chắ ng? Gan của Thủy Thần có phải càng ngày càng lớn rồi không, chỉ một mình đi vào âm phủ, không sợ một đi không có đường trở lại sao?”. Hắ n câ m lắ y cây đàn, đập mạnh tay trên phím, một thứ âm thanh chề t chóc vang lên. “Hay là người cho rằ ng ta đây không dám giế t người?”

“Húc Phượng...”, ta nhắ t thời không biết nói thế nào, vươn tay ra ôm cánh tay hắ n. Phượng Hoàng bỗng dừng lại, nheo nheo khóe mắ t, dường như là rắ t tức giận, gương mặt lộ rõ sự ghê tởm chán ghét, rồi bỗng nhiên quay người lại, dùng sức mạnh luyện công đẩy ta ra xa, ta bị đẩy mạnh ngã khuyu xuố ng đấ t.

“Thủy Thần xin hãy tự trọng.”

Tim ta dường như thắ t lại, đau đế n độ như ai xát muố i vào, cả hai người gầ n nhau trong gang tắ c mà giồ ng như biển trời cách mặt... Ánh mắ t của hắ n từ chán ghét chuyển sang giận dữ nhìn ta, hận là không thể tự tay giế t ta...

Hắ n hắ t tay, dường như sợ rằ ng chỉ câ n nhìn ta thêm chút nữa sẽ làm vắ y bản đôi mắ t hắ n, hắ n quay người bước ra khỏi cái đình giữa hồ .

Ta vội vã chạy lên phía trước, nhưng chân ta dường như không còn chút sức lực nào hế t, lại ngã khuỵu xuô ng đắ t một lâ n nữa. Nhìn bước chân hắ n chuẩn bị rời khỏi, toàn thân ta run lên, đây là cơ hội duy nhấ t của ta, ta chỉ còn một cơ hội này, nế u bỏ lỡ, sau này sẽ không bao giờ còn có được nữa, người thường có thể hô i sinh, còn ta chỉ có một kiế p này thôi, nế u như sau này không còn cơ hội để gặp lại hắ n, những năm tháng dài đắ ng đắ ng đó, hàng nghìn năm, hàng vạn năm, thậm chí vài chục vạn năm sẽ trở thành hình phạt tàn khố c đố i với ta...

Trong khoảnh khắ c, nước mắ t ta ướt đầm.

Ta nức nở gọi hắ n từ phía sau: “Húc Phượn, ta sai rô i, trước đây ta đã sai rô i! Chàng giế t ta cũng được, róc thịt ta cũng được, the ́ nhưng... đừng phỏ t ta... Ta biế t sai rô i...”.

Hắ n bỗng dừng dừng bước.

“Ta không biế t, ta thực sự không biế t, ta tưởng chàng đã giế t cha ta. Ta từng hứa với cha sẽ hiế u kính cha, báo đáp cha, nhưng mà cha đã hời phi yên diệt mắ t rô i... chỉ trong một khoảnh khắ c mà chẳng còn lại chút gì. Mắ t cha, mắ t phương hướng, ta không biế t mình nên đi đâu... Ta đã hiểu lâ m chàng... Ta tưởng rằ ng...”

“Nàng tưởng rằ ng...”, hắ n quay lưng lại cắ t đứt lời ta nói, “Hay cho câu nói nàng tưởng rằ ng...”, hắ n cười gắ n, đầ y mai mỉa: “Vị ba chữ này, nàng đã không do dự lâ y đi tính mạng của ta! Sự tàn ác á y trong thiên hạ không có ai bì được. Thủy Thầ n, tại hạ được lĩnh giáo rô i”.

Đúng vậy, ta sai đến độ phi lý, phi lý đến mức không thể bù đắp được... phải làm sao đây?

Ta hoảng loạn nhìn hắ n, trong lúc này một ý nghĩ chợt lóe lên... Ta biết rồi, ta chỉ có một cơ hội, sau này nếu không bị hắ n giết thì sẽ là Thiên Đế giết, hàng nghìn hàng vạn câu nói quả thực chỉ gói gọn trong một câu nói, câu nói này trước nay ta chưa từng nói với hắ n.

“Có một câu, chàng tin cũng được không tin cũng được...”, hai mắt ta ngược lên nhìn hắ n, tay nắm chặt đến mức đầu ngón tay ấn vào lòng bàn tay bật ra cả máu tươi, “Ta yêu chàng...”.

Hắ n đứng yên bất động, trước mắt là những cánh hoa nhẹ nhàng rơi xuống. Hắ n đứng trên cao nhìn ta, trong ánh mắt dường như có muôn vàn tia lửa đang nhảy múa, dậy lên một ánh nhìn mơ hồ, sau cùng là sự giận dữ tột độ.

Hắ n tức giận nói: “Lần này nàng lại muốn gì nữa đây?”.

Ta ngây người, không biết làm sao.

Hắ n bỗng nhiên ngẩng đầu lên nói: “Vẫn là màn kịch cũ? Không nghĩ rằng đã bao nhiêu năm qua đi khả năng diễn xuất của nàng vẫn tốt như vậy. Lần trước, nàng và Nhuận Ngọc liên thủ, chỉ một đao là lừa lấy đi tính mạng ta, toàn thối trở về. Đến nay hai giới vẫn chưa khai chiến, không ngờ Thủy Thần đã hóa trang lên sân khấu, nhập kịch nhanh như vậy...”.

“Chỉ là...”

Hắ n đột nhiên nắm cằm ta: “Các người đừng xem thường Phượng Hoàng này, nàng nghĩ, ta sẽ ngã hai lần ở cùng một chỗ ư?”.

“Không phải.” Ta bị hắ n siê t mạnh đau đớn, rõ ràng chỉ là cắ m bị nắ m giữ, tại sao trong tim lại cảm thấ y đớn đau như vậy, chỉ khê chớp mắ t thôi cũng làm ta đau đớn, giồ ng như con rắ n bị bóp chặt bảy thố n, không lời nào tả đượ c, “Không phải... ta từ trước đế n nay chưa từng biế t Nhuận Ngọc có mưu đồ ̀ tạo phản... ta nói thật lòng... ta yêu chàng...”.

Một hàng nước mắ t lăn dài trên gò má, rơi xuồ ng mu bàn tay đang nắ m lắ y cắ m ta của hắ n. Hắ n dừng lại, giậ t mình như phải bồng, nhanh chóng thu tay về ̀, nhìn ta, vẻ mặt lộ rõ sự khinh miệt.

“Ta còn nhớ rắ t rõ, trước khi ta chề t, Thủy Thầ n nàng đã tặng ta hai chữ: Chưa từng! Húc Phượ ng đế n nay vẫn khắ c cô t ghi tâm, không một giây một phút nào quên lãng. Thủy Thầ n trước nay chưa bao giờ yêu ta, sao bây giờ bỗng nhiên thay đổi, yêu ta như vậy? Hay Thủy Thầ n có sở thích đặc biệt là yêu người đã chề t? Nhuận Ngọc trước nay chưa bao giờ hành độn g sơ suấ t đế n vậy, tại sao không dạy dỗ cho nàng? Nói dồ i cũng cầ n có lý do, mới có thể khiế n người ta tin đượ c.”

Ta liề c mắ t nhìn hắ n, nước mắ t đã ướ t hế t mặt: “Từ lúc mới sinh ra ta đã bị cho ăn một loại đan hoàn, gọi là Vắ n Đan, từ đó, diệt tình tuyệ t ái... Chỉ đế n khi tận mắ t thấ y chàng bị hồ n phi phách tán, trong phút chồ c ta mới có thể nôn nó ra ngoà i... Ta cũng không biế t đã yêu chàng từ lúc nào...”. Ta thấ p giọng thì thầ m nói: “Có thể là lúc bên bờ Lưu Tử Trì... có thể là lúc ta giả chề t... cũng có thể là lúc chàng ô m tập giấ y Tuyên Thành xoay người cười với ta... hoặc có lẽ chỉ bởi vì một câu “tiểu yêu phương nào?” của chàng năm xưa... Ta không rõ, ta không biế t... Ta chỉ biế t, khi nhìn thấ y chàng bị thương, ta sẽ rắ t khổ sở, khổ sở như có hàng vạn con sâu đang đục khoét trong lục phủ ngũ tạng vậy...”.

“Vẫn Đan? Diệt tình tuyệt ái?” Hắ n đưa tay chậm rãi siết quanh cổ họng ta, “Đan Dược Phổ của lục giới ta đã thuộc nằ m lòng, chưa hề nghe nói có một thứ đan dược nào có thể khiế n người ta diệt tình tuyệt ái. Cứ cho là thật sự có thứ đan đó đi nữa, thì làm sao nàng biế t mình rung động với ta trong khi trái tim vẫn bị đan dược khô ng chấ ? Là nàng quá ngô c, hay là xem ta quá ngô c?”. Tay hắ n siết chặt thêm một chút, cổ họng ta như muố n đứt đoạn. “Nói đi, Nhuận Ngọc lâ n này phái nàng đế n là có lý do gì? Cùng một chiêu sử dụng hai lâ n sẽ phản tác dụng, không ngờ đế n bây giờ hắ n còn sử dụng chiêu thức ngu ngô c này nữa! Nàng cho rằ ng khi đã bước vào Ma Giới nàng có thể toàn thân trở về sao?”

Từng lời từng lời hắ n thô t ra, như cào xé trái tim ta, nhưng ta không trách hắ n, là ta đã phụ hắ n trước, dù hắ n có lắ y đi tính mạng của ta thì cũng không đủ để đáp đề n hắ n được.

Cảnh vật trước mắ t càng lúc càng mơ hồ , ta chằ m chậm khép chặt mắ t lại. Quả thực có thể chấ t trong tay hắ n cũng chưa hẳn đã là không hạnh phúc.

Trong chồ c lát, hắ n thả lỏng cánh tay vừa thít chặt cổ ta ra, ta liề n ngã nhào vào lòng hắ n, hắ n để cho ta dựa vào lòng mình, không đưa tay ra đỡ ta nhưng cũng không đẩy ta ra, cứ như vậy cho ta một tia hy vọng mong manh yế u ớt.

Nhưng ta không ngờ, chỉ trong nháy mắ t hắ n đã nói bằ ng giọng lạnh nhạt vô tình: “Tình cảm mà Thủy Thầ n dành cho Thiên Đế quả thật khiế n cho trời xanh cảm động, vì hắ n mà nàng có thể hy sinh cả mạng số ng của mình? Mà hắ n ta, để củng cố địa vị Thiên Đế của mình cũng không tiế c hy sinh mạng số ng của vị hôn thê của mình, tự mình dâng tặng nàng cho ta. Khắ p thiên hạ này liệu có hôn phu nào vô tình vô nghĩa đế n vậy, cũng làm gì có một hôn

thê nào yêu chồ`ng đế`n vậy. Tô`t, quả nhiên tô`t, khiế`n cho Phụng Hoàng ta được mở rộng tâm mắ`t rô`i!”.

Ta đã mắ`y lầ`n muố`n đưa tay ra ôm chặt lắ`y hắ`n, nhưng cơ thể như không còn chút sức lực nào, đế`n cổ tay muố`n cử động mà cũng chẳng thể nhắ`c lên được, nên đành miễn cưỡng nhìn hắ`n: “Không phải, trước nay đề`u không... Không... Nhuận Ngọc... luôn luôn... luôn luôn chỉ có... luôn chỉ có một mình chàng...”.

Không biế`t có phải là do ảo giác hay không, ta tự nhiên cảm thắ`y có một lườ`ng gió mát nhẹ nhàng thổi qua.

“Ha ha!” Hắ`n cười cao ngạo, một tay tóm lắ`y eo ta khi ta sắ`p ngã xuố`ng, một tay nâng cắ`m ta lên, trong khoảnh khắ`c á`y bó`n mắ`t nhìn nhau, “Thủy Thầ`n nàng luôn tự tin như vậy sao? Nàng dựa vào cái gì mà nghĩ mình có thể mê hoặc được ta một lầ`n nữa khiế`n ta mắ`c mưu nàng? Ta nghĩ, thiệp hồ`ng của ta và Tuệ Hòa đã được gửi đế`n Thiên Giới từ cách đây ba tháng rô`i, nế`u còn sót lại Thủy Thầ`n chưa nhận được, thì ta có thể tặng cho nàng một tá`m thiệp khác”.

Hắ`n nhìn ta, chậm rãi nói từng từ: “Nế`u nàng còn nói lời yêu ta giả dồ`i đó, ta sẽ lập tức giế`t nàng! Nói một lầ`n, giế`t một lầ`n!”.

Một cơn gió thoảng qua, trái tim ta vụn vỡ thành trăm mảnh, tịch mịch vô thanh.

“Báo.” Có một tên quý tử phía bên kia bờ hồ` chạy như bay đế`n quỳ trước mặt Phụng Hoàng: “Bẩm báo Tôn thượng, Thiên Đế` dẫn theo trăm vạn thiên binh đế`n phía bên kia bờ Vong Xuyên, nói rõ nế`u Tôn thượng không giao Thủy Thầ`n sẽ lập tức tuyên chiế`n!”.

Trong lòng ta vô cùng kinh ngạc, ngón tay khẽ run lên. “Quả nhiên là như vậy”, Phượng Hoàng nhanh chóng giữ chặt ta bằng một tay, đôi môi tái nhợt khẽ nói vào tai ta: “Hóa ra hôm nay nàng đến đây là vì mục đích này... Được, Thủy Thần bị Ma Tôn bắt làm con tin, Thiên Đế nổi giận, để cứu Thủy Thần mà xuất binh tấn công Ma Giới, đúng là một cuộc chiến vì chính nghĩa, thay trời hành đạo!”.

“Xem xem, một cái có vô cùng hoàn mỹ. Lòng người luôn hướng về chính nghĩa. Phượng Hoàng ta không xa không đến, chẳng có gì là không làm được...” Hả'n ngậm vành tai ta trong miệng, dùng đầu lưỡi vuốt ve thân mật, sau cùng, cắn thật mạnh, một dòng máu nóng từ bên tai ta từ từ chảy ra.

“Đáng tiếc, khiến nàng thất vọng rồi, ta sớm đã có chuẩn bị, trăm vạn binh tướng của Ma Giới ngày đêm luyện tập, chỉ chờ đợi giây phút này!” Hả'n ngẩng đầu lên, nụ cười ngậm máu trên khuôn mặt hoàn mỹ, hai môi đỏ tươi, lạnh lùng thốt ra hai tiếng, vang vọng khắp trời: “Ứng chiến!”.

Vong Xuyên rộng mênh mông, bốn bề là nước, cũng là hồ nước phách. Mây đen cuộn tầng tầng lớp lớp, áo giáp phản chiếu ánh mặt trời chói loáng.

Bên kia bờ Vong Xuyên, Thiên Đế mặc bộ y phục màu trắng nhẹ nhàng thoát tục, sau lưng là ba mươi sáu vị thiên tướng của lục giới, và hàng ngàn hàng vạn thiên binh, ai nấy trong tay đều cầm binh khí sáng loáng, phản chiếu ánh nắng gay gắt của mặt trời chính ngọ, khiến người ta lóa mắt không thể nhìn.

Bên này Vong Xuyên, Phượng Hoàng đứng tại bên ngang, hồ nước bao lie'u linh bay phàn phật, mây đen chậm chạp trôi qua, mặt trời

chói chang rực rỡ là thế mà cũng không đủ chiếu sáng. Thập điện Diêm La đích thân ra trận, yêu ma quỷ quái lặng im chờ lệnh chủ tướng, quỷ tướng yêu binh sẵn sàng nghênh đón quân địch.

Ngoài mây bay cuộn cuộn, gió thổi vù vù, thì tất cả đều lặng yên nín thở, trong không gian tĩnh mịch ấy, một luồng sát khí đang từng giọt từng giọt nhỏ xuống.

Ta bị bắt ngờ trên một chiếc ghế gỗ mun rộng lớn, xung quanh trang hoàng vô cùng tráng lệ, màn rèm dài xuôi theo thân ghế buông rủ xuống, giống như mái tóc dài của một cô gái bay bay trong gió. Ta đưa tay ra tóm lấy một nắm, chúng mềm mại trôi qua kẽ tay ta, mềm mại gây tê dại tâm trí ta.

Ta cách Phượng Hoàng chỉ hai bước chân, mà sao cảm giác như còn xa hơn sự ngăn cách của hai bờ Vong Xuyên vậy. Ta nhìn Phượng Hoàng, Phượng Hoàng nhìn Nhuận Ngọc, Nhuận Ngọc nhìn ta. Thật nực cười, một sự luân hồi kỳ dị.

“Nhuận Ngọc ta hôm nay đến đây không phải để đánh nhau, mà chỉ muốn đưa Thủy Thần về.” Thiên Đế cuối cùng cũng lên tiếng, hai con người kia được gột rửa sạch sẽ hồng trần đang nhìn ta chăm chú, ẩn giấu dưới đôi mắt ấy rốt cuộc là gì? Hình như có đôi chút lo lắng và thất vọng, nhưng làm sao có thể như thế? Hẳn luôn là người mà không ai có thể nhìn thấu được kia mà.

“Ồ!”, Phượng Hoàng nhẹ nhàng thốt lên, đôi mắt dài hẹp của hắn khẽ chuyển động, mở miệng cất tiếng, âm thanh vang vọng dưới lá cờ đang tung bay phấp phật, trả lời Thiên Đế: “Nếu như ta không thả người thì sao?”.

Con Thử Thiệt Thú bên cạnh Thiên Đế vùng lên nện móng cộp cộp xuống đất, nóng nảy ngẩng đầu phì một hơi dài ra đường mũi,

Thiên Đê' nắ' m chặt dây cương, điề' m nhiên nói: "Nê' u vậy thì ta chỉ có thể tiên lễ hậu binh!".

Phượng Hoàng ngửa mặt lên trời cười: "Hà tấ' t nhiề' u lời, như người mong muố' n!".

Dưới bầ' u trời mênh mang sắ' c thu, tiề' ng trồ' ng trận đột ngột gióng lên, tiề' ng tù và nổi dậy, ba quân giáp mã không đê' m xuể, chỉ thấ' y tràn ngập khắ' p nơi.

Trong nháy mắ' t, không khí tĩnh mịch đầ' y giề' t chóc bồng giồ' ng như một vò rượu bị đá lặn lông lô' c, mùi máu tươi thoáng cái đã ngập tràn trong không khí. Vong Xuyên mắ' t hẫ' vể yên tĩnh vô' n có, giờ đây, trên mặt nước Vong Xuyên, hai bên đánh giáp lá cà, huyề' t nhục bay tung tóe, tiề' ng kêu thảm liên miên.

Có thầ' n tướng ngã vào Vong Xuyên, không thể leo lên, cũng có yêu ma trúng tên thầ' n, hô' n phi phách tán. Trong lúc hai quân đố' i đầ' u, chỉ có nhị vị chủ tướng sừng sững bắ' t động, vô tình nhìn ngàn vạn chúng sinh, quyề' t định kê' sách, dường như tấ' t cả Càn Khôn đã được định sẵn từ lâu.

Chỉ có ta, đã không thể làm một tên lính quèn chém giề' t trên sa trường, cũng không thể làm một vị tướng toan tính cơ mưu, cùng lắ' m chỉ có thể làm một chiề' c bè qua sông, một mầ' m mộ' ng khơi mào chiề' n loạn, ta bắ' t lực giương mắ' t nhìn hai bên tàn sát lẫn nhau mà không thể làm gì, ngày sau e còn phải gánh chịu bị bêu danh thiên cổ, bị thề' nhân chửi rửa là họa thủy nhiều loạn nhị giới.

Ta bỗng nhiên nhớ lại Phật tổ đã từng ví ta với một con mãnh hổ trong núi, lúc đó ta cho rằ' ng đó là chuyện rấ' t hoang đường, hôm nay nghĩ lại, quả thật không sai chút nào.

Ta nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của Phượng Hoàng, tựa như cảm nhận được ánh mắt của ta, hắ n cũng quay đầu lại, một đôi mắt đen như bóng đêm sâu không thấy đáy, hắ n cười nhạt, như mỹ ngọc Côn Lôn rơi xuống một góc Tây Nam, nhưng lại không nhìn thấy cái lúm đồng tiền đảo điên nhạt nguyệt kia nữa, cái còn lại, chỉ là hận, là khinh miệt, không còn yêu. Dầ n dầ n, binh lính Thiên Giới trở nên yếu thế, yêu ma dầ n chiếm thế thượng phong, ánh sáng báo thù chiếu sáng trên gương mặt Phượng Hoàng, vết máu của ta dính trên môi hắ n đã khô từ lâu, nhưng trong vầng sáng kia lại làm nổi bật cái màu tái nhợt khác thường trên gương mặt hắ n, mỏng manh như trong suốt... Có một làn khói nhạt bay ra từ đầu ngón tay, chậm rãi chuyển động vờn quanh thân hắ n, chỉ thấy hắ n khẽ nhú đầu mày, mím mím môi.

Chẳng lẽ là phản phệ?

Trong lòng ta bỗng nhiên có chút sợ hãi, sợ cái vị thuốc không biết tên bị thiêu mất trong kim đan.

Ta hốt hoảng nhìn Thiên Đê, chỉ thấy hắ n ta ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về phía xa xăm, xa xa dăm ba đám mây trôi hờ hững. Trong tiếng sát phạt huyên náo, hắ n thấ t thầ n lặng yên, trầ m tĩnh cô tịch đến mức trong đất trời này ta chưa từng thấy. Sau khi ta nhìn hắ n, hắ n liền quay đầu lại nhìn ta, khoảnh khắc ấy như có muôn ngàn vạn ánh sao tụ lại trong mắt hắ n, ánh mắt lấp lánh chuyển động. Hắ n mở miệng nói, hữu ngôn vô thanh, nhưng ta hiểu khẩu hình của hắ n: “Mịch nhi, về nhà thôi”. Ta chăm chú nhìn hắ n, cũng mở miệng khẽ dùng khẩu hình nói: “Thuốc”. Trong phút chốc, toàn thân hắ n cứng đờ. Ta nhấ t thời lo lắng, một nắm thuốc bột cháy trong đầu, cháy đến mức khiế n ta cảm giác như sắp ngã t, liền ngã xuống ghế.

Những đám mây bông bèo nh dưới ghề tởn đi, ta nhìn thấy rất nhiều những lùm cây gai góc rậm rạp, trên mỗi thân cây đều lỗ chỗ những vết đâm, trên mỗi vết đâm ấy đều nhuộm đỏ máu, tiếng gào thét của những linh hồn cuối cùng lại vang bên tai ta. Nhưng mà, khi ta ngỡ mình sắp rơi xuống thì có một bàn tay kéo ta lên, một làn nữa ngời lên trên ghề. Trước mắt ta thoáng qua hình ảnh của chiếc áo hồng bào, chính là Phụng Hoàng. Đợi đến khi ta hoàn hồn thì hấn đã quay về chỗ cũ.

Trên đỉnh đầu hấn, một cây phụng trâm gọn gàng cắ m giữa búi tóc đen, như thiên ngoại phi kiế m, làm nổi bật lên chiế n bào đỏ thẫm, sát khí bốn phía, kim quang rạng rỡ...

Kim? Kim! Ta đột nhiên tỉnh ngộ, chớp mắt đã hiểu ra tất cả, kích động nắ m chặt tay vịn ghề ngời, giữa đao quang kiế m ảnh lớn tiếng gọi hấn: “Húc Phụng...”, giọng ta đứt đoạn, nói năng không đầu không đuôi: “Ta hiểu ra rồi, Đào Ngột, là Đào Ngột thảo!”.

Ở phía dưới điện, mặt Thiên Đế bồng chồ c sa sầm.

Lòng ta bỗng dâng lên một cảm giác bất an mơ hồ. Bất chấp giọng nói khàn đi đau đớn, ta vội vã hét lên: “Trong kim đan đó có cho thêm một vị Đào Ngột, chỉ cần ăn Bông Vũ, Bông Vũ khắ c Đào Ngột!”.

Thì ra Nhuận Ngọc không giảm bớt vị dược thảo nào trong kim đan, mà là thêm một vị Đào Ngột. Ta còn nhớ, lúc Thái Thượng Lão Quân đưa kim đan cho ta đã từng nhắc đi nhắc lại rằng đan này sợ mộc, nếu gặp thảo mộc sẽ lập tức tiêu tan hết. Mà ta lúc đó đang mắ m theo dấu vết của Tuệ Hòa, trong lòng vội vã nên quên mất điề u này, cố đi theo vào phía trong cái cộc gỗ ở chỗ ẩn náu của Tuệ Hòa, mà quên mất kim đan đang giá u trong người không thể ở

gân mộc, thế nhưng kim đan lại không hề bị tan biến, cho thấy đan này căn bản không sợ mộc! Ta vừa nhớ lại việc này, liền thông suốt tất cả, lập tức hiểu ra trong đan dược này nhất định có cho thêm một vị dược có thể áp chế kim tính, mà thứ dược liệu có thể áp chế kim tính lại có hàn tính khử hỏa, trong thiên địa chỉ có một loại - đó chính là Đào Ngột sinh trưởng ở dưới đáy Dao Trì. Đào Ngột thuộc tính hàn, nhưng lại có một thứ cỏ có thể khắc chế, chính là một thứ cỏ dại thường thấy bên bờ Vong Xuyên, tên là Bồ ng Vũ.

Phượng Hoàng bất chợt quay đầu.

Ta còn chưa kịp thấy rõ thân sắc trên khuôn mặt hắc n, thì khốc mắt đã thấy xẹt qua một luồng ánh sáng kỳ dị, từ phía bên kia bờ Vong Xuyên phóng tới, như một mũi tên rời dây cung, một con ngựa thoát khỏi dây cương, nhanh như điện, thế tiến hung hãn.

Ta không kịp nghĩ nhiều, chẳng biết sức mạnh từ đâu tới, nhún người lao về phía trước ngực Phượng Hoàng. Không ngờ, Phượng Hoàng đã sớm phát hiện luồng ám quang kia, giờ tay tung một chưởng đón đầu, giữa điện quang hỏa thạch, trong lòng bàn tay hắc n một ngọn lửa mãnh liệt ngùn ngụt phun ra, Hồn Liên Nghiệp Hỏa cuộn cuộn như lốc xoáy...

Chỉ trong một tích tắc mà thôi, rất ngắn, rất ngắn.

Luồng ám quang kia không thể bắn vào giữa ngực Ma Tôn, còn chưởng Hồn Liên Nghiệp Hỏa kia cũng không thể cháy tới Thiên Đê ở bên kia bờ.

Ta yêu ớt “hự” lên một tiếng, từ từ ngã xuống, một luồng kim quang Phật Án từ giữa lòng bàn tay bắn ra bốn phía...

“Cầm Mịch!”

Nghe mang máng ai đó gọi tên ta, là ai nhỉ? Là Phụng Hoàng phải không? Nếu đúng là chàng, thì thật tốt quá.

Hóa ra, ta có thể nhẹ bỗng đến như vậy, nhẹ như một cọng lông vũ làm đường lạc lối, chẳng biết quy y vào chốn nào.

Có thật là có kiếp sau hay không?

Vậy thì ta nguyện làm con bướm vô cánh bay bay, làm giọt mực thấm vào trang giấy, làm hạt cát theo gió cuốn bay xa...

Chương 24

Biển xanh rơi lệ

***Ta đột nhiên hiểu ra một việc, thì ra ta chỉ là một nắ m
linh hồn vô hình vô ảnh, mà nơi nương nhờ chính là trong
đáy mắt của nam tử này.***

I

Hạnh phúc là gì? Hạnh phúc là sau một giấc ngủ dài tỉnh dậy, có rượu ngon canh ngọt chờ sẵn đợi người thưởng thức.

Ta đang chìm đắm trong một giấc mộng dài, thì chợt mùi thịt nấ u thơm phức lọt vào mũi ta, khiến ta không kiề m chề n nổi, cựa mình tỉnh giấc. Trước mặt quả nhiên có một bữa cơm thơm tấ t, trong các bát đĩa đựng đầ y những món ăn được bày biện đẹp mắ t, hương thơm ngào ngạt, các món chay mặn được phồ i hợp với nhau, lầ n lượt bày ở trên bàn, ta đế m đế m, tổng cộng có tám mươi mố t món.

Đúng là xa xỉ, kỳ thực chỉ câ n tám mươi món đã là quá đủ, con người ngày nay càng lúc càng không biế t câ n cù, tiế t kiệm đề lo liệu việc nhà.

Đứng bên bàn thức ăn là một tiểu cô nương xinh đẹp, đang bày một bộ bát đĩa xuố ng trước mặt ta, lại bày thêm một bộ bát đĩa nữa vào vị trí chỗ ngô ì ngay cạnh ta, cúi đầ u cung kính nói: “Tôn thượng, thức ăn đã mang lên đủ rô ì”.

Tôn thượng? Là đang gọi ta sao? Ta đang do dự xem có cần trả lời hay không, thì lại nghe một giọng nói phát ra ở phía dưới ta: “Lui ra đi”.

Giọng nói sôi động đến mức dọa ta giật nảy mình! Ta vội vàng đưa tay lên vỗ ngực, nhưng bỗng phát hiện chẳng có cái tay nào đưa lên cả, ta cúi đầu xuống, lại không nhìn thấy thân thể của chính mình, ta nhát thời kinh hoàng bối rối, muốn mở miệng hét lên, nhưng bất luận thế nào cũng không thể phát ra dù chỉ một âm thanh.

Thế là ta sợ quá, ngã t xiú ngay tại chỗ.

Làm sao có thể không ngã t được? Nhìn thấy được nhưng ăn không được, đó chính là nỗi bi ai lớn nhất trong đời người. Ta rõ ràng là không có hình thể, điều đó cũng đồng nghĩa là sẽ không bao giờ còn ăn cơm được nữa, thật là đáng sợ, sợ muốn chết luôn!

Lúc ta tỉnh lại lần nữa, trước mặt vẫn là một bàn đầy thức ăn, có điều trông như là một bữa ăn sáng, tương đối thanh đạm, không thấy có thịt. Trước mắt vẫn là một bộ bát đĩa, hình như chưa được động đến, sạch sẽ như vừa rửa xong, nhưng trong cái bát bên cạnh lại có vài miếng thức ăn, chỉ có điều chỗ đó hoàn toàn không có người ngồi.

Quả thực có chút kỳ dị.

Tiếp theo ta thấy một cánh tay thon dài cầm đôi đũa trước mặt lên, gắp một miếng Phù Dung xếp giòn đặt vào cái đĩa ở bên cạnh. Miếng Phù Dung này rất hợp khẩu vị của ta, tuy nhiên cánh tay kia so với miếng Phù Dung thì còn đáng chú ý hơn vài phần, ta do dự một lúc, cuối cùng chuyển sự chú ý sang cánh tay ấy.

Đây hẳn là đôi tay của một nam tử, ngón tay trắng trẻo thon dài, phân đốt rõ rệt, khiến ta đột nhiên có cảm giác muốn cắn cho một cái, chắc là cũng không đến nỗi nào.

“Cảm Mịch, chẳng phải nàng thích nhất là ăn món Phù Dung xốp giòn này hay sao? Ta biết nàng nhất định còn sống, ngay bên cạnh ta!” Ta đang bung cánh tay kia, có chút bức dọc vì cắn mà không được, nhưng trong lúc lơ đãng lại nghe thấy giọng nói lần trước bất thành linh hồn thốt ra: “Cảm Mịch, nàng ra đây đi, đi ra ăn Phù Dung này... Nếu nàng không muốn ta thấy nàng, ta sẽ nhắm mắt lại... Chỉ cần nàng bước ra...”.

Ta ngẩn ra. Dựa vào khẩu khí ngôn từ của nam tử này mà suy đoán: Cảm Mịch này nhất định là một con thú cưng mà hã'n nuôi! Hã'n đang dụ nó đi ra ăn sáng. Ăn cùng bàn với chủ nhân, thú cưng này đúng là tốt số. Có điều... Cảm Mịch? Cái tên này hình như nghe quen quen. Ta cố nhớ, nhưng cuối cùng đưa ra một kết luận, ta thực sự chưa từng gặp một con mèo, con chó hay con thỏ nào có tên Cảm Mịch hết.

Bỗng nhiên, trước mắt ta tối sầm, chẳng nhìn thấy gì nữa. Ta đang kinh ngạc không biết nguyên nhân gì, lại nghe nam tử kia nói: “Ta nhắm mắt lại rồi, nàng ra đi được không?”.

Ngũ lôi oanh đình, sét giữa trời quang! Ta đột nhiên hiểu ra một việc, thì ra ta chỉ là một nắm linh hồn vô hình vô ảnh, mà nơi nương nhờ chính là trong đáy mắt của nam tử này.

Vì vậy, ta lại một lần nữa ngất xỉu ngay tại chỗ.

Túc chủ của ta, cũng chính là chủ nhân của đôi mắt này, là một người rất kỳ quái. Đây chính là kết luận của ta rút ra được dựa trên căn cứ quan sát hã'n mấy ngày liên tiếp.

Mỗi lần nhìn thấy bồ đào, hắ n thường thích đến ngự ngân, bồ đào thật cũng vậy, mà bồ đào trong tranh cũng thế. Chỉ cần là bồ đào, hoặc là thứ gì tròn tròn tím tím giống như trái bồ đào, đều có thể hấp dẫn ánh mắt của hắ n. Kỳ thực hắ n thích ngắm bồ đào thì cũng chẳng hại gì, mỗi người mỗi sở thích, ta không thể ép buộc hắ n thích nhìn bắ p đùi hay Phù Dung xô p giòn giống như ta được. Nhưng mà hiện tại nơi ta trú ngụ chính là trong con mắt hắ n, hắ n nhìn chỗ nào, ta bị ép phải nhìn về chỗ đó, điều này khiến ta vô cùng đau khổ. Cả ngày chỉ nhìn toàn màu tím, sợ rằng đến một ngày nào đó nếu ta không biến thành một kẻ mù màu, thì cũng biến thành một trái bồ đào từ trong hố c mắt hắ n nhảy phóc ra.

Hắ n thích ngắm bồ đào như thế, ta vốn tưởng rằng hắ n nhất định rất thích ăn thứ trái cây này, ai ngờ hắ n chỉ nhìn bắ ng mắt, chứ không hề ăn, chưa bao giờ thấy hắ n đưa tay ngắt lấy một quả bồ đào tím đỏ nào ở trong đĩa cả.

Ta nhớ đến câu “Diệp Công thích rô ng”⁽¹⁾ mà mọi người thường nói, được dùng để chỉ loại người giống như hắ n.

Ta không biết hắ n là ai, chỉ có điều luôn nghe thấy những yêu quái thường ra vào nơi này cung kính gọi hắ n là Tôn thượng, có lẽ là một người có địa vị khá cao. Ta cũng không biết rõ hình dáng hắ n như thế nào, bởi vì hình như hắ n chưa bao giờ soi gương, mà không soi gương, thì làm sao ta có thể nhìn thấy toàn bộ diện mạo của hắ n được? Cho nên ta chỉ còn cách tưởng tượng ra mà thôi. Nhìn thấy mấy tên yêu quái hề gặp hắ n thì lập tức cúi đầu, không bao giờ dám ngẩng đầu nhìn bộ dạng run rẩy của hắ n, ta phỏng đoán người này nhất định rất xấ u! Xấ u đến mức ngay cả đám quỷ quái dữ tợn cũng cảm thấy không thể nào nhìn nổi, khiến ta không khỏi suy nghĩ sâu xa, thật ra là xấ u xí đến mức độ nào đây. Có lẽ còn hơn cả quỷ, dọa chết cả quỷ.

Vì vậy, hắ n mới chưa từng soi gương, hóa ra là sợ dọa chề t chính mình.

Cũng may, hắ n chưa từng soi gương, ta sợ hắ n dọa chề t ta.

2

Ta giờ đây chỉ là một linh hồn kí gửi, tất nhiên chỉ có thể sống dựa vào người khác, chỉ cần hắ n nhắm mắt lại, ngay lập tức ta chẳng nhìn thấy gì nữa, cho nên việc quan trọng nhất bây giờ chính là ta phải điều chỉnh bản thân, cố gắng cùng thức cùng ngủ với hắ n, như vậy mới có thể tranh thủ thêm một ít ánh sáng. Nếu hắ n ngủ ta thức, hắ n thức ta ngủ, thì ta sẽ vĩnh viễn không nhìn thấy ánh nắng mặt trời. Nhưng rồi, ta dần dần phát hiện, hầu như bất cứ lúc nào, chỉ cần ta tỉnh lại, hắ n cũng đều mở to mắt. Sau đó, ta cố gắng chống chọi một ngày một đêm không ngủ, liền phát hiện hắ n cũng không hề chớp mắt dù chỉ trong chớp lát.

Người này còn có một chỗ kỳ lạ nữa, mỗi lần đến lúc dùng bữa, đều sẽ ra lệnh dọn lên một bàn đầy rượu thịt thức ăn vô cùng phong phú, sau đó ngay phía trước chỗ ngồi bên cạnh nhất định sẽ bày lên một bộ bát đĩa, nhưng chỗ ngồi ấy lúc nào cũng trống không. Chưa bao giờ từng thấy ai ngồi ở đó. Mà lúc dùng bữa, túc chủ của ta thỉnh thoảng sẽ gắp ít thức ăn vào trong cái bát đó, món nào ngon sẽ gắp món đó, đều là những món ta thích ăn, khiến ta nhìn mà thèm rõ dãi, chỉ có thể nghiến răng nghiến lợi, hận bản thân không thể làm người ngồi trên chiếc ghế đó.

Lúc đầu, ta còn hoài nghi không biết có phải chỗ đó có một người mà kẻ khác không thể nhìn thấy đang ngồi hay không, thí dụ như là một linh hồn vô hình giống như ta vậy, chỉ có thể hành động tự do, phiêu du tại ngoại. Có điều lâu dần, ta đã nhận ra, trên

chiếc ghế đó hoàn toàn là một khoảng không, ngay cả một hơi thở mỏng manh cũng không có. Mặc cho thức ăn trong bát có chất cao thành đống, đầy tràn ra ngoài, cũng chẳng có ai ăn, thật sự là lãng phí. Mà túc chủ của ta ngoại trừ thích gắp thức ăn vào cái bát trống không kia, còn bản thân thì hầu như không ăn gì cả, thỉnh thoảng cũng chỉ gắp một hai đĩa rồi buông bát đĩa ngay. Có lẽ thức ăn do đầu bếp này nấu mặc dù có hình thức đẹp, nhưng mùi vị nhất định không ngon, không hợp khẩu vị hã'n, khiến hã'n ăn mà miễn cưỡng như vậy.

Đến lúc này, ta tổng kết lại, túc chủ của ta là một đại yêu quái tương mạo vô cùng xấu xí, không ăn không ngủ mà vẫn có thể sống như thường. Ừm... Còn một điều, hã'n thích ngắm bồ' đào, nhưng lại không dám ăn bồ' đào. Còn nữa, hã'n có nuôi một con thú cưng tên là Cẩm Mịch nhưng suốt ngày chẳng thấy bóng dáng của nó đâu cả.

Hã'n đối với con thú cưng này... ài... hình dung thế nào cho đúng nhỉ? Hã'n là rất đặc biệt. Đương nhiên, con thú cưng này dường như cũng rất đặc biệt, đến tận bây giờ ta vẫn không biết nó rốt cuộc là cái thứ gì.

Có lúc, hã'n nhìn một đám mây trôi qua bên đường, lầm bầm: “Cẩm Mịch”. Có lúc, hã'n nhìn một đóa hoa vừa nở, gọi: “Cẩm Mịch”. Có lúc, hã'n nhìn một trái bồ' đào tươi non tròn trĩnh, thì thào cất tiếng gọi: “Cẩm Mịch”. Lại có khi, hã'n nhìn một giọt sương mai bình thường, cũng gọi: “Cẩm Mịch”.

Kỳ quái hơn là những lúc hã'n gọi như vậy, ta đột nhiên cảm thấy trong lòng dường như ẩn giấu một trái bồ' đào còn chưa chín, vừa chua lại vừa chát.

Ta kinh hoàng nghĩ, sợ rằng một ngày nào đó, ta sẽ bị đọa xuống làm một trái bồ đào.

Hôm nay, ta hết sức ngạc nhiên, vừa mở mắt ra liền nhìn thấy một vầng kim quang chói lóa, chói đến mức khiến ta hoa hết cả mắt, cuối cùng cố gắng hết sức định thần nhìn kỹ lại, sự ngạc nhiên này thật không phải chuyện đùa.

Trước mắt ta chẳng phải là Phật tổ gia gia hay sao? Thiện tai thiện tai, Phật tổ gia gia mà tùy tiện muốn gặp là có thể gặp được ư? Có thể thấy địa vị của túc chủ này quả thực không nhỏ.

“Húc Phượng tham kiến ngài Phật.” Húc Phượng? Hóa ra tên thật của hắn là Húc Phượng.

Phật tổ ngô ì xé p bằ ng trên Liên Hoa Tọa, đưa mắt xuống thoáng qua nhìn hắn, tựa như chỉ vừa đưa mắt một cái đã nhìn thấu tất cả, nói: “Người không cần tương cầu, việc gì có thể làm, không cầu cũng có thể thành, còn việc không thể làm, cầu xin vạn lần cũng bằ ng không. Sai một ly, đi một dặm”.

Hình như ta cảm thấy thân thể túc chủ ta hơi sững lại, hơi thờ ả c nghẽn trong khoảnh khắ c, rồi lại nghe hắn nhỏ giọng nói: “Húc Phượng cũng biết đạo lý này. Nghiệp chướng mà con tự gây nên, cuối cùng cũng phải gánh lấ y hậu quả. Thế nhưng...”. Sau khi ngừng lại một lúc lâu, hắn mới tiế p tục nói: “Con chỉ muố n lại được nhìn thấy nàng một lầ n, chỉ nhìn chút thôi cũng tồ t lắ m rồi... cho dù chỉ nhìn mà không được, thì cũng có thể nghe nàng nói thêm một câu nữa...”.

Hắn tuy tướng mạo xấ u xí, nhưng giọng nói từ trước đến giờ vẫn rấ t dễ nghe, hôm nay không hiểu vì sao, đến cả giọng nói cũng khàn khàn đứt đoạn, giồ ng như một hài tử đang có chuyện thương tâm, lời nói nghẹn ngào, ta thấy vô cùng chán ngán.

Sau một hồi lâu, hắ n lại nói: “Hồi n phách của nàng vẫn chưa tan hết, con có thể cảm nhận được sự tồn tại của nàng, thế nhưng lại không biết nàng ở nơi nào, hôm nay không câu gì khác, chỉ câu ngã Phật chỉ dạy”.

Phật tổ gia gia lặng lẽ thở dài nói: “Gần ngay trước mắt, mắt cảm thấy, tâm nhìn thấy. Cái người thấy nó đều thấy, cái nó thấy đều do người nhìn thấy”.

Lời nói thật là huyền diệu! Một hồi n phách thông minh như ta, nghe mà vẫn còn chẳng hiểu gì, chẳng biết tức chủ này nghe có hiểu tí gì không.

“Đa tạ Phật tổ chỉ dạy...” Nghe khẩu khí của hắ n, rõ ràng cũng chưa thể tham ngộ hết. Hắ n im lặng một lúc lâu, dường như đang ấp ủ một lời nào đó rất quan trọng, cuối cùng mới mở miệng: “Không biết có còn một cơ hội sống nào không?”.

Phật tổ trả lời: “Nhất niệm ngu tức bát nhã tuyệt, nhất niệm trí tức bát nhã sinh”⁽²⁾.

Phật tổ gia gia quả nhiên thân thiết, có hỏi điều gì tất sẽ trả lời. Thế nhưng ta cho rằng, Thiên cơ này quả thực không phải ai cũng có thể lĩnh ngộ thông suốt được. Đây chính là nguyên do vì sao Phật tổ là Phật tổ, còn ta chỉ có thể là một hồi n phách nhỏ bé mà thôi.

Ta suy đi rồi nghĩ lại tỉ mỉ từng chút một, rồi cuộc, ngủ lúc nào không biết.

3

Lúc ta tỉnh dậy đã thấy tức chủ mang ta trở về chỗ ban đầu, trước mặt ta có một vị công tử mặc áo xanh đang đứng chống tay mà

ta chưa từng gặp bao giờ, áo của hắ n bay bay, đáng vẻ thầ n tiên thanh nhấ.

“Ta đã từng nghĩ rằ ng chúng ta là đồ ỉ thủ ngang tài ngang sức, đề ừ kiên trì giữ vững lập trường và tôn nghiêm của mình. Chỉ câ n làm hao tổn sức lực của nhau, cứng rắ n kiên trì, thì cuố ỉ cùng cũng sẽ có một bên giành phầ n thắ ng. Thê nhưng hôm nay, ta đã tỉnh ngộ, thì ra có một số việc không thể nào nói thắ ng hay thua được, không thể phân biệt đúng sai. Có lúc, chỉ là bỏ lỡ... Ta xem như sai lúc bắt đầ u, để xem như sai lúc kế t thúc... Lực đã không còn đủ để xoay chuyển đấ t trời, hớ ỉ hận không thể nào quay trở lại thuở nguyên sơ nữa...”. Vị công tử áo xanh nói, giọng nhẹ như gió thoảng, trong veo á m áp, nhưng trên đầ u mây lại hiện rõ nỗi sầ u bi thương và hớ ỉ hận không thể nào giải được, giồ ng như cơn gió xuân ưu thương, để lỡ mấ t một mùa hoa nở.

“Bỏ lỡ?”, chỉ nghe tức chủ của ta từ tô n nói: “Không, huynh cũng không phải tính sai, mà ta cũng chưa bao giờ tính toán. Lẽ nào hôm nay huynh còn chưa hiểu, chữ “tính” kia chính là điề u đại kỵ trong tình yêu. Ta chưa từng bỏ lỡ, cũng không tin vào bỏ lỡ. Ta chỉ tin vào sai lầ m”.

Vị công tử áo xanh kia như bị đâm vào chỗ hiểm, nhấ t thời không nói được lời nào nữa. Một lúc lâu sau mới lên tiế ng: “Tuệ Hòa đã bị ta giam vào Tì Bà lao ngục”.

Nghe vậy, tức chủ của ta chỉ “ừ” nhẹ một tiế ng, tỏ ý đã biế t, nhưng tâm tư dường như không còn ở đó nữa. Ta thuận theo ánh mắ t hắ n nhìn, thấ y trong ô ng tay áo của vị áo xanh công tử lộ ra một góc giấ y Tuyên Thành.

Vị áo xanh công tử trước khi đi rút từ trong tay áo ra một tập giấ y, đưa cho tức chủ của ta: “Ta nghĩ, có vài thứ nàng muố n đưa cho đệ,

tuy lòng ta trăm ngàn lần không muốn, nhưng chúng không phải của ta, chung quy không phải, nên ta không thể chiếm làm của riêng cho mình, không thể...”.

Túc chủ của ta nhận lấy xấp giấy đã ô vàng, nhìn theo bóng áo xanh sắp sửa rời đi, tuôn ra mấy chữ: “Vĩnh viễn không còn chiếm tranh!”.

Vị áo xanh công tử kia quay đầu lại, nhìn thẳng túc chủ của ta nói: “Vĩnh viễn không còn chiếm tranh!”. Sau đó, nhanh chóng rời đi.

“Vĩnh viễn không còn chiếm tranh” - chỉ mấy chữ giản đơn này thôi mà xóa hết được ân oán hận thù.

Nhưng sao ta cứ cảm thấy cái tập giấy kia nhìn quen thuộc quá? Nhìn từng trang nối tiếp nhau lật sang lật sang, ta càng lúc càng cảm thấy quen thuộc.

Mỗi một trang giấy đều vẽ đầy tranh, chỉ có điều, kỹ thuật vẽ tranh của người này quả thực vô cùng vụng về kém cỏi. Không nói đâu xa, ngay như trang giấy trước mắt này thôi, ta nhìn cả nửa ngày mới nhận ra là vẽ một con chim, nhưng mà, đây rõ ràng là loại chim gì, thì không thể gọi thành tên... Vừa giống một con quạ đen dị dạng bị nhuộm màu trắng sau có một cái đuôi dài lê thê, lại vừa giống một con Phượng Hoàng bị vặt hết lông, gấn nhảm cái đầu của một loài chim khác. Quả thực chẳng có lời nào để nói.

Ta đang tặc lưỡi tán thưởng cái kỹ thuật vẽ tranh kinh thiên địa khiếp quỷ thần này, trong lúc không để ý lại nhìn sang một tờ giấy khác, trên đó vẽ khuôn mặt nhìn nghiêng của một người, chỉ lơ thơ vài nét bút, một công tử thanh cao ngạo nghễ tuyệt điểm kinh người hiện rõ trên mặt giấy, mắt phượng môi mỏng, nhìn như vô tình nhưng lại ẩn tình chan chứa, khiến người ta đem lòng tương tư, khiến

người ta muố n bước ngay vào trong tranh để nhìn rõ chính diện khuôn mặt ấy.

Cả tập giấ y bị tức chủ của ta lật xem từng trang một, ta phát hiện phầ n lớn hình vẽ trong đó đề u là hình vị công tử thanh cao ngạo ngễ kia, hoặc ngồ i hoặc đứng, hoặc giận dữ hoặc phẫn nộ. Trong tập tranh ấy, tuy các hình có khuôn mặt nhìn từ một bên hoặc chỉ là bóng lưng, nhưng tất cả đề u vô cùng sinh động, mỗi nụ cười hay cái nhíu mày của hắ n, đề u khiế n người ta cảm thấ y hắ n như đang đứng trước mặt mình.

Ta không khỏi tự nhủ, người vẽ những bức tranh này khi vẽ hoa lá chim muông cá cảnh đề u tập nham không chịu nổi, nhưng sao độc nhấ t vẽ nam tử kia lại xuấ t quỷ nhập thầ n đế n vậy, linh khí thầ n vận đề u hiện ra rõ ràng dưới nét bút?

“Cầm Mịch...”

Hắ n làm sao vậy nhỉ? Đang nghiêm chỉnh xem tranh lại đột nhiên gọi cái tên này nữa rô i.

Chỉ thầ y ngón tay thon dài của hắ n siế t chặt một góc trang giấ y, từng chút từng chút siế t chặt, chặt đế n nỗi các khớp ngón tay trở nên trắ ng bệch, như thể muố n nắ m lấ y một thứ gì đó mà không nắ m được, lại giồ ng như đang phải chịu đựng một nỗi đau nào đó.

“Sao nàng lại ngu ngồ c như thế ... Quá ngu ngồ c... Ta tưởng rằ ng ta đã rắ t ngồ c... Thật không ngờ, nàng lại còn ngồ c hơn ta!”

“Vì sao nàng ngồ c như vậy chứ? Ta dạy dỗ nàng suố t một trăm năm, sao cái gì không học, lại chỉ học được mỗi cái ngu ngồ c này? Thực là kẻ bá t tài!”

“Một mình ta ngu ngốc đủ rồi, vì sao nàng cũng ngu như vậy?... Nàng biết... ta không nữa...”

Hắn bàn luận một loạt vấn đề kẻ ngốc khiến ta nghe mà đầu vầng mắt hoa, có điều hắn xem thường kẻ ngốc như vậy, khiến ta không hiểu sao bỗng sinh ra một cảm giác oán giận, kẻ ngốc thì có chỗ nào không tốt chứ? Không nghe người ta nói kẻ ngốc có phúc của kẻ ngốc hay sao?

“Ngay từ đầu, ta đã biết nàng là người cứu ta... Con thỏ đó, lần đầu tiên ta nhìn thấy, liếc mắt một cái đã biết đó là nàng, nhưng ta đã xem như không biết. Bởi vì ta biết, gặp lại nhau chính là giết chóc, mà ta thì không xuống tay được. Mặc dù nàng lừa gạt ta, giết ta, mặc dù mỗi thời mỗi khắc ta đều nhắc nhở bản thân phải hận nàng, phải tự tay giết chết nàng, thế nhưng chỉ cần đối diện với nàng, cho dù phòng ngự hay tính toán tốt đến thế nào đi nữa cũng đều thất bại, không thể nhắc nổi tay. Ta không những không hạ thủ, mà còn thường âm thầm chờ mong được gặp nàng, như kẻ bị trúng độc, ngay cả bản thân ta cũng xem thường chính mình...”

Đêm đó, ta không hề say... Ta chỉ xem mình như kẻ say, ôm nàng, ôm chặt lấy nàng, cũng chỉ có nàng khiến ta say thực sự. Ta thả mình thỏa mãn, duy nguyện thiên hoang địa lão. Như thể bất cứ ân oán gì cũng đều là mây khói chớp mắt bay qua, trong đầu nghĩ như vậy làm ta hoảng hốt, thoáng hận bản thân mình, hận mình chỉ vì nàng mà mê mẩn lòng đến cả tính mạng lẫn tôn nghiêm đều vứt bỏ.

Ta cố ý gọi tên Tuệ Hòa, chỉ vì muốn nhắc nhở bản thân không được để cho nàng mê hoặc. Thế nhưng, khi nhìn thấy vẻ cô đơn suy sụp của nàng, thấy nàng rời đi bước chân vô định, lòng ta đau lắ m, ngay cả thở mà cũng nhói đau, ta hận không thể đuổi theo để nói với nàng rằng, không phải như nàng nghĩ.

Hôm đó, nàng một mình đến Ma Giới, không ngờ nàng lại nói nàng yêu ta. Trong khoảnh khắc, tim ta như ngừng đập, tuy rằng đến sợi tóc trên đầu cũng biết đây là lời nói dối, thế nhưng ta lại tin, tin không cưỡng lại được như một kẻ uống rượu độc để giải khát. Miệng ta tuy nói lời châm chọc, nhưng tận đáy lòng lại trở nên ấm áp chỉ vì một câu nói này của nàng.

Ta buộc bản thân nói những lời tàn nhẫn với nàng, ta nói với nàng: “Nếu nàng còn nói yêu ta một lần nữa, ta liền lập tức giết nàng. Nói một lần, giết một lần!”, nhưng thực ra ta biết, chỉ cần nàng lặp lại một lần nữa, ta sẽ bỏ qua tất cả, không để ý thứ gì nữa, sẽ không từ thủ đoạn buộc chặt nàng bên người, thù hận dù có thâm sâu hơn chẳng nữa, cũng sẽ để cho nó rơi vào quên lãng... Thế nhưng, nàng đi rồi... Sao nàng lại có thể ra đi như thế?

Thầy nàng hóa thành một đóa hoa sương bôc hơi đi mất... Ta nghĩ mình đã chết. Đã từng bị nàng một đao đâm xuyên tim cũng không đau đớn đến như vậy... Thế nhưng, ta lại không chết... Vì sao lần nào nàng cũng đều nhẫn tâm như thế?”

Nghe hã'n độc thoại, ta không biết cảm nhận của mình ra sao nữa, chỉ cảm thấy hận không thể lập tức biến thành một quả bom để làm hã'n vui lên.

Nhưng mà sao có thể biến được đây? Đang lúc ta không biết phải làm thế nào, thì không ngờ xung quanh có sự biến hóa, hơi nước từ từ tích tụ về phía ta, từng chút từng chút ngưng kết quanh thân ta, cuối cùng cố định ta khiến ta không thể nhúc nhích.

Trong lòng ta, một ý nghĩ thoáng vụt qua, không tốt rồi!

Nhưng mà, tất cả đã muộn rồi. Ta chỉ có thể trơ mắt nhìn bản thân như một con bướm bay bị ngưng kết ở bên trong lớp nhựa thông đặc sệt, bị hơi nước bao bọc trượt ra khỏi mi mắt hã'n.

Hóa ra, ta lại là một giọt lệ tá túc trong dòng tử của hắ n, ngay từ đầu đã định trước phải phân ly...

Lúc này, ta bỗng có một chút cảm giác tiê c nuô i, trong khoảnh khắc rơi xuống, ta quay đầu lại nhìn hắ n, kỳ thực không phải là một tên yêu quái xấu xí như ta vẫn hình dung, hiện ra trước mắt là một vị công tử cực kỳ tuấn tú.

Ngoài ý liệu, lại tựa như tất cả đều ở trong ý liệu.

Mệnh số đã định là chấm dứt... Ta thở dài, rơi xuống.

Phần kết

Hoa nở nguyệt tròn

Vị công tử thanh nhã tuấn tú kia xòe rộng chiếu c ô, che cơn mưa hoa đang rải khắp bầu trời, cúi người đưa tay ra nói: “Cảm Mịch, ta đã đến rồi”.

Vũ miếu Ngự Lương khẩu, phù chu lạc nhật quá.

Bộc thanh trùng tuấn bích, kinh ảnh dạng tã ng hà.

Lâu môi thanh sơn khoách, luật đình cảm thụ bí.⁽¹⁾

Ở phía nam thành Huy Châu có một thị trấn nhỏ, tên gọi Hấp Huyện. Trong Hấp Huyện, có một cửa hàng nhỏ tên gọi Đường Việt Cư, chuyên bán văn phòng tứ bảo⁽²⁾.

Chuyện này vốn chẳng có gì ngạc nhiên, ở đây chuyên sản xuất nhiều kỳ thạch cổ tùng. Chắt đá kỳ thạch ở đây rất chắc, nhám nhưng không dính bút, trơn nhưng vẫn giữ được mực, dùng để chế tạo nghiên mực rất tốt, mọi người gọi là Hấp Nghiên. Còn mực thì dùng cổ tùng để tạo thành, giọt mực như sơn, vạn năm không phai mờ, được xưng tụng là mực Huy Châu nổi danh thiên hạ. Người bản địa sử dụng nguồn tài nguyên ngay tại chỗ, vì vậy chỉ trong vòng mười bước quanh Hấp Huyện, nếu không phải là các lò xường làm những đồ thủ công văn phòng tứ bảo, thì cũng là những cửa hàng cửa hiệu bày bán văn phòng tứ bảo. Đường Việt Cư nằm xen lẫn trong số đó, trông có vẻ như chẳng có gì nổi bật.

Nhưng mà, Đường Việt Cư ở chốn này ai cũng biết, danh tiếng từ các con phố lớn của Hấp Huyện lưu truyền khắp thị trấn.

Rồi truyện tới thành Huy Châu, cuối cùng truyện đến cả kinh thành cách xa ngàn dặm. Tất nhiên chuyện này có nguyên do của nó.

Mười sáu năm trước, phu nhân của chủ cửa hàng Đường Việt Cư một đêm nằm mộng, trong giấc mộng nhìn thấy hai câu thơ: *Phồn hoa tự cảm mệnh an ninh, đạm vân lưu thủy độ thử sinh*. Sáng sớm hôm sau, ngoài trời bỗng có sương mù mờ mịt, làm cho phu nhân lạnh quá mà tỉnh giấc, sau đó nàng thấy cả người không khỏe. Vô n tưởng rằng bị nhiễm lạnh, nhưng không ngờ sau khi mời thầy lang bắt mạch, liền nhận được lời chúc mừng, thì ra phu nhân đã có tin vui.

Nói ra cũng thấy lạ, phu nhân này từ ngày gả vào Cẩm gia Đường Việt Cư đến nay đã gần sáu năm, nhưng từ trước đến giờ vẫn không thấy hi mạch, không ngờ một đêm sương giá nhập mộng lại có được tin vui. Chuyện này khiến Cẩm lão gia vui mừng khôn siết.

Năm sau, Cẩm phu nhân sinh hạ một nữ nhi, da dẻ trắng như tuyết, dung mạo tựa pha lê, ai thấy cũng yêu, bèn lấy hai chữ “Cẩm Mịch” trong bài thơ mà Cẩm phu nhân nằm mộng đặt tên cho nàng.

Nhưng mà, phu phụ họ Cẩm diện mạo không có gì xuất chúng, mọi người tuy luôn miệng khen đứa bé dễ thương xinh xắn, nhưng trong bụng thầm than vắn thở dài: Con gái giống cha, đứa bé này tương lai diện mạo chưa chắc đã xinh đẹp.

Ai ngờ đứa bé không những chẳng giống cha như mọi người dự đoán, mà trái lại càng lớn càng xinh đẹp. Năm đến tuổi cập kê, nàng trông như Cửu Thiên tiên nữ hạ phàm, à không, có lẽ ngay cả Cửu Thiên tiên nữ cũng không xinh đẹp được như vậy. Một truyện mười, mười truyện trăm, trăm truyện ngàn, nam tử ở Huy Châu đều xem việc có thể nhìn thấy mặt nữ tử này là một vinh dự, thế nhưng

không một người nào dám đến cửa cầu thân. Có vợ đẹp như vậy, tất dự tai họa đến. Điều này khiến phu phụ họ Cẩm vô cùng hoảng sợ, Cẩm lão gia biết rõ câu “hồ ng nhân họa thủy”, chỉ sợ vẻ đẹp của nữ nhi là họa không phải phúc, nhất định sẽ đem tai họa tới cửa, cho nên cả ngày nhốt nữ nhi trong phòng, khiến người ngoài không nhìn thấy được, giàu giếm vô cùng cẩn thận, giống như đang giấu một món tiền của bất nghĩa vậy.

Càng kỳ quái hơn, trưởng nữ nhà họ Cẩm không những sắc đẹp không hợp thói thường, mà lời nói cử chỉ càng không giống những nữ nhi thường tình khác. Nữ tử này từ nhỏ đã luôn thích mê y câu chuyện quỷ quái yêu ma, Cẩm lão gia cho rằng tiểu hài tử đưa nào chẳng thích nghe loại chuyện ly kỳ này, nên không để ý. Không ngờ, sau khi lớn lên, nữ tử này lại một lòng một dạ chuyên tâm nghiên cứu tu luyện đạo. Tu luyện cũng không nói làm gì, người thường tu luyện đều mong mình trở thành thần tiên, nhưng nàng cả ngày chỉ nghĩ cách làm thế nào để tu luyện thành ma, điều này dọa cho Cẩm lão gia tức đến mức dấm ngực giậm chân. Sau nhiều lần khuyên can vô hiệu, phu phụ họ Cẩm chỉ mong sao sớm tìm được một gia đình tốt gả “kẻ họa thủy” này đi cho xong.

Cẩm gia đang lo không ai cầu thân, chẳng biết có tìm được một người con rể thật thà chất phác đến ở rể hay không, thì thực là trùng hợp ngẫu nhiên, bức họa chân dung Cẩm Mịch bị người ta truyền tới tay tể tướng ở kinh thành. Tể tướng nhất thời kinh ngạc vô cùng cho là người trời, không dám giàu giếm, lập tức đem bức họa trình lên Hoàng Đế. Ngay đêm hôm đó, một tờ chiếu thư từ kinh thành tám trăm dặm khẩn cấp truyền đi, triệu Cẩm Mịch vào cung, phong làm Cẩm phi.

Lại là một năm xuân đến sớm, hoa đào thắm đỏ, hoa cải rực vàng.

Đội ngũ rước dâu nhiê`u không kể hê`t, trang hoàng long lầy từ kinh thành đê`n đón trưởng nữ Cẩm gia, đi theo hướng Bắ`c quay về` kinh thành.

Hấ`p Huyện thì nhỏ, đường sá khó đi, đội ngũ đón dâu vừa mới ra khỏi thị trấ`n thì đã sắ`p hoàng hôn. Mắ`t thấ`y tịch dương sắ`p lặn, minh nguyệt sắ`p lên, mọi người đang định dừng kiệu nghỉ ngơi, bỗng ở phía chân trời nơi mặt trời lặn xuô`ng lại có một vầ`ng mây hô`ng rực lửa nhô lên, trong phút chồ`c ánh lửa chiề`u sáng cả nửa bầ`u trời. Nhìn thấ`y cảnh tượng này, những người có mặt đê`u trùng mắ`t cứng lưởi, ngây ra như phỗng.

Chợt nghe ở giữa đám mây hô`ng có tiế`ng chim hót véo von trong vắ`t, một con chim bảy màu sinh động dang cánh bay ra từ nơi giao nhau giữa đấ`t và trời, đuôi dài tám xích, hào quang long lầy, quý giá vô cùng, khiề`n người ta chỉ có thể đứng từ xa quan sát.

“Phượng Hoàng! Là Phượng Hoàng!” Không biế`t người nào trong đội ngũ đón dâu nhanh mắ`t nhanh miệng, điên cuồ`ng gào to, những người còn lại nghe tiế`ng hét á`y mới hoàn hô`n trở lại, ai nắ`y xôn xao. Thậm chí có người trong lòng thầ`m nghĩ: Quả thật khó lường! Có chim Phượng đê`n dự lễ, không ngờ hôm nay lại được thấ`y Thầ`n Điều mang điề`m lành xuấ`t hiện, chẳng lẽ... chẳng lẽ... Cẩm phi hôm nay nghênh đón chính là Hoàng Hậu ngày sau?

Nhưng mà, mặc kệ đám người đón dâu kích động gào thét thề` nào, nữ tử trong kiệu kia vẫn chẳng mảy may động đậy, tua rua bên rìa khăn trùm đầ`u cũng chẳng hê` lay động chút nào, dường như tắ`t cả đê`u ở trong ý liệu, ổn tọa tựa Thái Sơn, không có nửa chút hiề`u kỳ của người bình thường.

Chỉ thấ`y Phượng Hoàng kia chao mình bay tới, chớp mắ`t đã bay đê`n phía bên trên đầ`u đội ngũ đón dâu, chúng phàm nhân trong

khoảnh khắc đều vừa kính vừa sợ, ngay cả thở cũng không biết phải thở làm sao cho đúng.

Phượng Hoàng kéo theo bộ đuôi dài lộng lẫy, sau khi bay lượn một vòng tròn trên đầu mọi người, liền bỏ nhào lao xuống, vũng vàng ngậm lấy chiếc loan kiệu đỏ thẫm nhấc lên, trước sự ngưỡng mộ kinh ngạc trọn mắt há mồm của mọi người, nghênh ngang bay đi...

“Không được rồi, Phượng Hoàng cướp mất tân nương đi rồi!”

Trăng sáng đã lên, phía bên kia dãy núi hiểm trở, một cánh đồng rộng mênh mông không bờ bên đã bị rất nhiều rất nhiều hoa cải vàng che lấp, phóng tầm mắt nhìn ra, chỉ thấy mênh mông một biển hoa vàng rực rỡ. Trong biển hoa ấy, nổi lên màu đỏ rực của chiếc kiệu cưới năm thờ ơ lẫn lóc. Màu sắc của chiếc kiệu tuy rực rỡ lóa mắt nhưng lại có vẻ tĩnh mịch an tường, dường như nó đã đứng đợi ở đây từ rất lâu... rất lâu rồi... Có đến năm ngàn năm...

Thì ra là chờ một vụ đoạt hôn oanh oanh liệt liệt này đây.

Xa xa, một chiếc cầu bằng đá cong cong, bắc ngang qua khe suối.

Một vị công tử tuấn tú thanh thoát nhẹ nhàng từ giữa biển hoa đi tới, những bông hoa cải vàng rực tự động rẽ ra một đường thẳng tắp dưới chân y. Một cơn gió nhẹ thoảng qua, thổi hát lên một trận mưa hoa, thổi bay bức rèm kiệu đỏ thẫm, rồi thổi tung chiếc khăn trùm đầu của tân nương...

Vị công tử thanh nhã tuấn tú kia xòe rộng chiếc ô, che cơn mưa hoa đang rải khắp bầu trời, cúi người đưa tay ra nói: “Cẩm Mịch, ta đã đến rồi”.

Nữ tử trong kiệu khẽ mỉm cười, đặt tay mình vào lòng bàn tay y, chớp mắt một cái, nói khẽ: “Thế nhưng, ta đã nhận sính lễ của Hoàng Đế tiểu nhi kia rồi”.

Lòng bàn tay của nữ tử bị ai đó siết chặt, chỉ nghe công tử kia nói: “Ài..., đáng tiếc cho sáu ngàn năm linh lực mà ta đã chuẩn bị”.

Nữ tử kia nghe vậy, khóe miệng cong lên thành một nụ cười giao hoạt, nắm chặt tay y, từ trong kiệu vội vã vươn người bước ra: “Thế thì, ta đành miễn cưỡng chấp nhận vậy”.

...

Mọi âm thanh đều yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng côn trùng và hoa cỏ thì thầm.

Dưới ánh trăng, một khung cảnh viên mãn.

Lời cuối sách

Mỗi một người trong cuộc đời đều sẽ hội ngộ hai người.

Cuối cùng...

...

Một người ở lại trong tim, còn một người sẽ ở phương xa nào đó.

Mong mỗi độc giả khi đọc quyển sách này đều được viên mãn
tròn trịa như quả bồ đào!

**Điện Tuyên,
Âm lịch ngày hai mươi mốt tháng Tư năm Kỷ Sửu.**

1. Năm tháng củ hành: Thực ra là năm tháng thanh xuân, từ “thanh xuân” được đọc lái thành “củ hành” để so sánh ví von.

1. Henry Norman Bethune, bác sĩ người Canada, chiến sĩ hòa bình sang giúp Giải phóng quân Trung Quốc trong những năm 1938-1939.

* Có sự chơi chữ ở đây, từ 'thủ dâm' trong tiếng Trung đồng âm với từ 'tự vệ' - ND.

* Tứ hợp viện là kiểu kiến trúc cổ miền Bắc Trung Quốc. Nhà xây bốn phía xung quanh và có khoảng sân lớn ở giữa - ND.

* Có nghĩa là kẻ thứ ba - ND.

* Trong tiếng Trung cách phát âm từ 'thác nước' và từ 'vải rách’ khá giống nhau, nếu đọc từ 'thác nước' mà không bật hơi, sai chính tả sẽ thành từ 'vải rách' - ND.

* Từ 'vu' và từ 'cá' trong tiếng Trung đồng âm với nhau - ND.

* Một loại cây thuộc họ đào lộn hột - ND.

* Hàng năm đều dư thừa - ND.

* Tết Tiểu Niên là Tết ông Công ông Táo - ND.

* Người Trung Quốc thường ăn mỳ trường thọ vào dịp sinh nhật - ND.

* Hai từ đồng âm nhưng khác nghĩa, lão công có nghĩa là ông xã - ND.

* Một thiết bị chơi điện tử cầm tay của Sony - ND.

* Trong tiếng Trung tất cả những tên này đều có vận âm 'an' ở cuối - ND.

* Giải Pulitzer là một giải thưởng của Mỹ, trao cho nhiều lĩnh vực, trong đó quan trọng hơn cả là về báo chí và văn học. Đặc biệt về báo chí, Pulitzer được xem như một trong những giải danh giá nhất - ND.

* Có nghĩa là Rùa con, dùng để mỉa mai những người chậm chạp - ND.

* Khoảng hơn 300.000 đồng - ND.

* Niên Cao có nghĩa là bánh Tết - ND.

* Niên hồ có nghĩa là dính như keo - ND.

1. Một tác phẩm kinh điển tràn đầy sức sống của Giải thưởng Văn học Mao Thuần, tựa như một giấc mộng trong sáng, một tình yêu toàn mỹ, một số phận đau khổ.

1. Vận động Ngũ Tứ là cuộc vận động phản đối chủ nghĩa thực dân của người dân Trung Quốc bạo phát tại Bắc Kinh ngày 4 tháng 5 năm 1919.

1. Còn gọi: Tân Tây du ký.

1. Trương Tiểu Nhân: Nhà văn Trung Quốc chuyên sáng tác những câu chuyện tình yêu và tản văn.

1. Tam đường hội thẩm ngày nay chính là công an, ban kiểm soát, tòa án.

1. Nhân vật trong tác phẩm Nỗi oan nàng Đậu Nga của nhà viết kịch đời Nguyên Quan Hán Khanh.

1. Lời thơ trong bài Thái cát (Hái sẵn dây) của Khổng Tử.

1. Tịch Mộ Dung: Nhà văn, nhà thơ hiện đại Trung Quốc, với phong cách trữ tình mượt mà.

Lôi Phong là một người làm việc thiện nổi tiếng Trung Quốc.

1. Một thành phố thuộc tỉnh Quảng Đông, Trung Quốc.

1. Lời thơ trong bài Thù mâu 1 (Quần quýt 1) của Khổng Tử.

1. Tương truyền Nguyệt lão có một cặp bảo vật ổ khóa trái tim, đôi nam nữ yêu nhau bị ổ khóa trái tim khóa lại thì sẽ chẳng bao giờ phân ly. Nếu tình yêu của những người yêu nhau làm cảm động Nguyệt lão thì Nguyệt lão sẽ ném cặp ổ khóa trái tim cho họ, để bọn họ có thể đời đời kiếp kiếp vĩnh kết đồng tâm.

2. Đỉnh Quang Minh là một trong những đỉnh núi cao nhất ở Hoàng Sơn.

3. Con số 1314: Trong tiếng Hoa phát âm là “yi san yi si”, giống với “yi sheng yi shi” ngụ ý “suốt đời” hay “trọn đời trọn kiếp”.

1. Platon (429-347 TCN): Nhà triết học cổ Hy Lạp, quan niệm tình yêu thuần chất tinh thần, hay còn gọi tình yêu lý tưởng thuần khiết.

1. Ý chỉ người xinh đẹp, nổi bật nhất.

1. Câu này xuất phát trong một truyện cười của Trung Quốc, nội dung như sau: Hàng rào sắt bao quanh trường đại học A đều có phần mũi nhọn, để ngăn chặn tình trạng sinh viên vượt rào trèo tường bên trên tường treo một câu biểu ngữ: “Nam sinh trèo không cẩn thận sẽ biến thành nữ sinh, nữ sinh trèo không cẩn thận sẽ biến thành đàn bà”. Câu biểu ngữ vui này thường thấy ở các trường đại học ở Trung Quốc.

1. Hay còn gọi là sao ông lão: Từ xưa tới nay được coi là tượng trưng cho sự trường thọ. Trong dân gian, ngôi sao này thường vẽ thành một ông già đầu dài trán dô.

1. Một câu chuyện trong thần thoại Hy Lạp.

1. Câu nói trong hồi 91 của tác phẩm _Hồng lâu mộng_, nghĩa là: Trong biển nước mênh mông, chỉ chọn mức một gáo. Trong tình yêu, giữa muôn ngàn người con gái, chỉ chọn cho mình một người. (Chú thích trong cuốn sách là của dịch giả.)

1. Dịch là: Gió hiu hiu sông Dịch lạnh lùng ghê / Tráng sĩ một đi không trở về.

1. Tên gốc là _The dream factory_: bộ phim được sản xuất năm 1997 của đạo diễn Phùng Tiểu Cương. Bộ phim này rất nổi tiếng, đã tạo ra trào lưu xem phim nội địa vào các kỳ nghỉ đông.

1. Từ này còn có nghĩa là: Thâm, vụng trộm.

1. Diệp có nghĩa là lá.

1. Nhà văn Hàn Hàn: 28 tuổi, nổi tiếng Trung Quốc.

1. Thường chỉ những bữa tiệc “lành ít dữ nhiều”, là cuộc đấu trí mà khách mời thường phải vượt qua, thoát nạn nhờ mưu lược và may mắn.

[11] Murphy's law: “Điều tệ hại nào có thể xảy ra thì nó sẽ xảy ra.”

[12] Mèo Cheshire là nhân vật được nhà văn người Anh Lewis Carroll sáng tạo nên và xuất hiện trong câu chuyện và phim 'Alice's Adventures in Wonderland'. Được biết đến với cái miệng rộng ngoác và nụ cười tinh nghịch đặc trưng đến mức, tại Anh có câu nói so sánh “Grinning like a Cheshire cat” (nghĩa là “Cười toe toét như mèo Cheshire”).

[1] Tên kho vàng của Mỹ, đặt ở Kentucky.

[19] Quan hệ bằng miệng

[4] 4,54 lít ở Anh, 3,78 lít ở Mỹ.

[5] Tạm dịch: Phải gió, chết tiệt, khi thật.

[21] Là loại thuốc dùng trong điều trị bệnh lý tim mạch, đặc biệt là với những bệnh nhân bị bệnh thiếu máu cơ tim (cả cấp tính như nhồi máu cơ tim hay cơn đau thắt ngực không ổn định, lẫn mãn tính) và suy tim.

[2] Cột gỗ cao, khắc hoặc vẽ các biểu tượng vật tổ.

[20] Ngon miệng nhé (lời chúc tiếng Pháp).

[13] Tạ ơn Thiên Chúa.

[6] Một loại chó săn.

[7] Có nghĩa là người hay lơ đãng theo sau.

[3] Trong thần thoại Hy Lạp, sự tích về chiếc hộp Pandora kỳ bí đã để lại cho nhân gian những điều thú vị và hấp dẫn. Theo truyền thuyết, đó là một chiếc hộp mà các vị thần trên đỉnh núi Olympus đã tặng cho nàng Pandora - người phụ nữ đầu tiên đến thế giới loài người. Nàng Pandora đã được các vị thần dặn kỹ rằng không được mở chiếc hộp đó ra. Nhưng với sự tò mò của mình, Pandora đã mở chiếc hộp ra và tất cả những gì trong chiếc hộp kỳ bí đó đã khiến những điều bất hạnh tràn ngập khắp thế gian: Thiên tai, bệnh tật, chiến tranh... và chiếc hộp chỉ còn sót lại một chút “hy vọng” mang tên Pandora cho loài người để có thể tiếp tục sống.

[18] Sly có nghĩa là ranh mãnh, quỷ quyệt.

[8] Người luôn lạc quan (giống nhân vật chính trong tiểu thuyết Pollyanna của Eleanor Porter (1868-1920), tiểu thuyết gia người Mỹ.

[9] Một loại nước sốt cay , thường làm từ rau hoặc trái cây chưa nấu chín, đặc biệt là cà chua, hành, và ớt đỏ, được sử dụng như đồ gia vị.

[10] Bánh ngô nhồi thịt, phô mai, đậu... hoặc nhiều thứ khác, rưới tương ớt.

[15] Kích dục bằng tay.

[16] Hotline còn có nghĩa là đường dây nóng.

[17] Âm vật.

[14] Peter Pan là cậu bé lém lỉnh có thể bay được và không bao giờ già, một nhân vật được tạo ra bởi tiểu thuyết gia và nhà biên kịch J. M. Barrie.

1. Một trong những nhà xuất bản sách hướng dẫn du lịch lớn nhất thế giới.

5. Rial là đơn vị tiền tệ chính thức của Iran. Một rial bằng 100 dinar, tuy nhiên đồng rial ngày nay có giá trị quá thấp nên phần lẻ của rial không còn được dùng trong kế toán. Trên thực tế, ngày nay người Iran sử dụng đơn vị toman có giá trị tương đương 10 rial. (Theo Wiki)

6. Medina hiểu đơn giản là khu phố cổ có tường thành bao quanh. Ở Ma Rốc và các quốc gia Trung Đông, mỗi thành phố đều hình thành những khu Medina từ hàng trăm đến hàng nghìn năm trước. Đây là nơi sinh sống, làm việc, các khu chợ trao đổi mua bán các sản vật địa phương, những làng nghề thủ công mỹ nghệ độc đáo được hình thành trong khu vực này và

được chia ra theo từng khu vực như khu chạm khắc gỗ, khu thuộc da, hàng mã, đồ đồng...

7. Caliph, hay Khalip có nghĩa là “người kế tục”, được xem là “người kế tục Muhammad” để làm thủ lĩnh chính trị và tinh thần của các tín đồ Hồi giáo.

8. Tức dịch vụ Chuyển vùng quốc tế (CVQT/Roaming), dịch vụ cho phép khách hàng dùng chính thẻ SIM và số thuê bao di động của mình để liên lạc khi đang di chuyển ở các quốc gia khác.

11. GBAO viết tắt của Gorno-Badakhshan Autonomous Oblast. Đây là vùng đất tự trị nằm ở phía Đông Tajikistan. Khu vực này nằm trong dãy núi Pamir, chiếm 45% diện tích đất nước.

12. Trail là hệ thống những con đường mòn xuyên qua những vùng đất gồ ghề, những cánh rừng rậm rạp, những dãy núi cao, những thảo nguyên bao la hay những công viên quốc gia rộng lớn...

13. CBT - Community Based Tourism - loại hình du lịch dựa vào cộng đồng.

9. Akhal-Teke là giống ngựa có nguồn gốc từ Turkmenistan, nơi chúng được tôn vinh làm biểu tượng quốc gia. Đây là giống ngựa thuần chủng có tốc độ phi mã rất cao được mang tên từ ốc đảo Akhal và tộc người Teke sinh sống ở vùng đất Trung Á này.

10. “Cánh cửa Địa ngục” là tên gọi của một mỏ khí thiên nhiên ở Derweze, tỉnh Ahal, Turkmenistan.

14. Liên minh các hợp tác xã tiêu thụ, kiểu như liên minh các hợp tác xã mua bán của Việt Nam thời bao cấp.

15. Một loại đá giống như quả thông và có màu xanh để được đặt tên giống như vậy, rất được người theo đạo Hồi ưa chuộng vì tên của nó có nghĩa là “người làm phúc không bao giờ bại trận.” Loại đá này thường được vận chuyển qua châu Âu bằng con đường Thổ Nhĩ Kỳ nên gọi là “ngọc Thổ Nhĩ Kỳ.”

2. Đây là tên gọi tháng thứ 9 của âm lịch Ả Rập. Tháng Ramadan theo dương lịch thay đổi từng năm, không có ngày thống nhất. Trong suốt một tháng lễ này, tất cả các tín đồ đạo Hồi đều thực hiện nghiêm túc quy định:

không ăn, không uống, không hút thuốc... nghĩa là không được đưa bất kể thứ gì vào miệng (kể cả không sinh hoạt tình dục), nhưng chỉ áp dụng vào ban ngày – cụ thể là từ lúc mặt trời mọc đến khi mặt trời lặn mà thôi.

3. Một tỉnh thuộc tây bắc Campuchia.

4. Đồng Dinar, đơn vị tiền tệ của Kuwait

Hai từ “kết thúc” và “số phận” trong tiếng Trung đều có phiên âm là “Jieshu”.

Trích trong tập thơ “Những con chim bay lạc”

Tư Nguyên có nghĩa là nhớ nguồn.

Lord George Gordon Noel Byron là nhà thơ lãng mạn Anh, một trong những nhà thơ lớn của thế giới thế kỷ 19.

Tiểu Diện Hồ (Hồ mặt cười) là một trong một trăm linh tám anh hùng Lương Sơn Bạc trong tác phẩm “Thủy Hử” của tác giả Thi Nại Am.

Trích trong bài thơ “What is love?” của nhà thơ Đức Henrich Heine.

“Yesterday kissed my happiness, Today has come to naught, I received a sincere love Always the total can not be sustained.”

Năm 1917, Trung Quốc tuyên chiến với Đức, hy vọng rằng sẽ lấy lại được những lãnh thổ đã mất, khi ấy đang ở trong tay Nhật Bản. Nhưng năm 1918, chính phủ Bắc Kinh lại ký kết một mật ước với Nhật Bản, chấp nhận chủ quyền của nước này với Sơn Đông. Khi Hiệp ước Versailles xác nhận chủ quyền của Nhật với Sơn Đông và sự bán rẻ lãnh thổ quốc gia của chính phủ Bắc Kinh đến tai quần chúng, những phản kháng trong nước nổ ra. Ngày 4 tháng 5, 1919, hàng loạt các cuộc biểu tình đông đảo của sinh viên chống chính phủ Bắc Kinh và Nhật Bản nổ ra. Những người nhiệt tình chính trị, phong trào hành động sinh viên và những trí thức phản đối thần tượng cũ, kêu gọi cải cách cùng với các sinh viên yêu nước phát triển trở thành một phong trào phản kháng toàn quốc được gọi là Phong trào Ngũ Tứ (còn gọi là Ngũ Tứ vận động, hay phong trào ngày 4 tháng 5).

15. Ngày 1 tháng Ba năm 1961, Tổng thống Mỹ John F. Kennedy ra nghị định thành lập Đoàn quân Hòa bình (Peace Corps) với mục tiêu góp phần xây dựng hòa bình và tình hữu nghị trên thế giới. Lời kêu gọi này đã nhanh chóng thu hút hàng nghìn thanh niên Mỹ tình nguyện gia nhập Đoàn quân

Hòa bình để đi đến phục vụ tại các quốc gia xa lạ ở châu Phi, châu Á, châu Mỹ Latinh... - BT.

16. Viện Công nghệ Massachusetts (tiếng Anh: Massachusetts Institute of Technology) là một viện đại học nghiên cứu tư thục ở thành phố Cambridge, bang Massachusetts, Hoa Kỳ. MIT nổi tiếng nhờ hoạt động nghiên cứu và giáo dục trong các ngành khoa học vật lý, kỹ thuật, cũng như trong các ngành sinh học, kinh tế học, ngôn ngữ học và quản lý - BT.

17. AOL (viết tắt của America Online) là một công ty cung cấp dịch vụ Internet toàn cầu, có trụ sở tại Hoa Kỳ - BT.

18. Nguyên văn: “DVD by mail” - BT.

21. Warren Buffett là một nhà đầu tư, một doanh nhân, một nhà từ thiện nổi tiếng của Mỹ. Ông sinh ngày 30 tháng 8 năm 1930 tại thành phố Omaha, bang Nebraska. Warren Buffett được ca tụng là “Huyền thoại đến từ Omaha” và là nhà đầu tư nổi tiếng nhất thế giới với sự kiên định trong triết lý đầu tư theo giá trị cũng như lối sống tiết kiệm dù sở hữu khối tài sản khổng lồ. Tên của ông luôn có mặt trong danh sách những người giàu nhất thế giới - BT.

27. Cuộc khủng hoảng tên lửa Cuba (Cuban Missile Crisis) xảy ra vào tháng 10/1962. Nguyên nhân trực tiếp của cuộc khủng hoảng là do Cơ quan Tình báo Mỹ phát hiện Liên Xô triển khai các tên lửa đạn tầm trung có khả năng mang đầu đạn hạt nhân tại Cuba, vốn cách bờ biển Florida của Mỹ chưa đến 160km. Chính quyền Mỹ lúc bấy giờ, đứng đầu là Tổng thống John F. Kennedy đã tìm kiếm các hành động trả đũa quyết liệt vì cho rằng an ninh nước Mỹ đang bị đe dọa nghiêm trọng và xem đây là hành động thách thức của khối xã hội chủ nghĩa, đứng đầu là Liên Xô - BT.

28. Serif và sans serif là hai kiểu chữ phổ biến nhất trong thiết kế. Kiểu chữ serif có đặc điểm là cuối mỗi cạnh của kí tự có thêm đường uốn ra, còn sans-serif thì không có - BT.

31. Nguyên văn là New York Stock Exchange (viết tắt: NYSE) - BT.

32. Khi một doanh nghiệp/tổ chức muốn phát hành chứng khoán để huy động vốn hay niêm yết chứng khoán trên sàn giao dịch, họ phải tìm cách tiếp cận các nhà đầu tư. Bản cáo bạch, bao gồm mọi thông tin liên quan đến

đợt phát hành chứng khoán này và đã được Ủy ban Chứng khoán Nhà nước chấp thuận, chính là lời mời/chào bán để các nhà đầu tư đăng ký mua chứng khoán của công ty phát hành - BT.

33. Câu “Khi gà chưa kịp gáy thì anh đã chối chúng tôi ba lần” được mượn ý từ lời tiên báo của Chúa Jesus với Peter (Phero), môn đồ trưởng trong 12 môn đồ của Chúa Jesus. Vào đêm trước khi Chúa Jesus bị bắt, Peter đã thề sẽ luôn trung thành với Thầy của mình. Lúc đó, Chúa Jesus đã nói với Peter rằng: “Trước khi gà gáy hai lần thì con sẽ chối Thầy ba lần” (nguyên văn: “This very night, before the rooster crows, you will disown me three times”). Và quả đúng như vậy, khi “kẻ phản bội” Judas Iscariot dẫn người đến bắt Chúa Jesus, Peter đã ba lần chối bỏ mối quan hệ với Thầy của mình. Trong trường hợp này, Felix Rohatyn cho rằng Dan Lufkin là “kẻ phản bội” đã “chối bỏ” Phố Wall và sở giao dịch qua hành động xin niêm yết Ngân hàng Đầu tư DLJ của ông - BT.

34. Sidney Weinberg (1891 - 1969) là một nhà lãnh đạo kỳ cựu của Ngân hàng Goldman Sachs. Sidney Weinberg được tờ New York Times xướng danh là “Mr. Wall Street”. Còn tạp chí Fortune đã gọi ông là “director’s director” - BT.

35. Hoàng tử bé (tựa gốc: Le Petit Prince) là tác phẩm nổi tiếng nhất của nhà văn Pháp Antoine de Saint-Exupéry, ra đời vào năm 1943 và đã trở thành một trong số các tác phẩm văn học cổ điển dành cho trẻ em trong thế kỷ XX - BT.

38. PayPal là một công ty chuyên cung cấp các dịch vụ thanh toán và chuyển tiền qua mạng Internet. Tính đến năm 2002, khi eBay mua lại PayPal, Reid Hoffman đang giữ chức Phó chủ tịch điều hành công ty - BT.

39. Robert Lee Frost (1874 - 1963) là một nhà thơ nổi tiếng của Mỹ. Ông đã bốn lần được trao giải Pulitzer. Nguyên văn các câu thơ của Robert Lee Frost là: Two roads diverged in a wood, and I - I took the one less traveled by, And that has made all the difference - BT.

40. Khó đọc (tiếng Anh: Dyslexia) là chứng tật bẩm sinh. Dù vẫn phát triển bình thường nhưng người bị tật này thường gặp khó khăn trong việc đọc và viết, như: đọc sót, đảo trật tự các chữ, không nhất quán giữa đánh vần và

đọc trơn, không biết ngắt ở dấu câu, không nắm được nghĩa của câu - đoạn vừa đọc; khi viết thường bỏ sót chữ cái, bỏ sót từ, sai chữ... - BT.

41. Punk là một dòng nhạc rock bắt đầu phát triển từ năm 1974 đến 1976 tại Mỹ, Anh và Australia - BT.

42. Erwin Johannes Eugen Rommel (1891 - 1944) là một trong những vị Thống chế lừng danh nhất nước Đức trong Thế chiến II. Ông là một trong những bậc thầy vĩ đại về mưu mẹo trong chiến tranh, có lòng quả cảm và tinh thần thượng võ cao đẹp - BT.

47. Jawaharlal Nehru (1889 - 1964) là Thủ tướng đầu tiên của Ấn Độ. Ông không chỉ là một nhà hoạt động chính trị lỗi lạc của thế kỷ XX mà còn là một nhà hoạt động văn hóa, nhà khoa học và nhà triết học tài năng - BT.

48. William Edwards Deming (1900 - 1993) là một kỹ sư, nhà thống kê, giáo sư, nhà phát minh, giảng viên và chuyên gia tư vấn quản lý người Mỹ. Ông được xem là “cha đẻ của quản lý chất lượng”. Ông đã đưa ra hệ thống lý thuyết về kiểm soát chất lượng bằng phương pháp thống kê, từ đó hình thành một triết lý mới về quản lý công việc - Nâng cao chất lượng sản phẩm, dịch vụ sẽ làm giảm chi phí trong khi gia tăng năng suất và tăng thị phần - BT.

49. Malcolm Baldrige là một doanh nhân và là cựu Bộ trưởng Bộ Tài chính Mỹ từ năm 1981-1987. Tên ông được đặt cho Giải thưởng Chất lượng quốc gia của Mỹ, ra đời từ năm 1987, nhằm tôn vinh các tổ chức xuất sắc của Mỹ trong kinh doanh, chăm sóc sức khỏe, giáo dục và các lĩnh vực phi lợi nhuận - BT.

50. Đơn vị tiền tệ của Ấn Độ - BT.

1. Doanh chủ (entrepreneur) được hiểu là người có tư duy làm chủ doanh nghiệp và có những phương thức sáng tạo nhằm tạo ra các giá trị khác biệt so với những gì đã có trên thị trường - BT.

2. Nhà phát triển nội bộ (intrapreneur) là thuật ngữ để chỉ những người phát triển công ty bằng cách tạo dựng mảng kinh doanh, sản phẩm hay dịch vụ mới cho công ty đó thay vì đi tạo lập sự nghiệp cho riêng mình ở bên ngoài - BT.

11. Nguyên văn: do-it-yourself (viết tắt: DIY) - BT.

12. Tequila là một loại rượu truyền thống, có nồng độ rất cao của Mexico - BT.

13. Đây là quy ước chỉnh đồng hồ tăng thêm một khoảng thời gian so với giờ tiêu chuẩn tại một số địa phương ở các nước ôn đới hoặc gần cực trong một giai đoạn (thường là vào mùa hè) trong năm. Ở những nước này, vào mùa hè, ban ngày bắt đầu sớm hơn so với mùa đông vài tiếng đồng hồ. Ở Hoa Kỳ và Canada, thời gian sử dụng “giờ tiết kiệm ánh sáng ngày” (daylight saving time) bắt đầu từ Chủ nhật trong tuần thứ hai của tháng Ba đến Chủ nhật trong tuần đầu tiên của tháng Mười một - BT.

14. ESOP (viết đầy đủ: “employee stock ownership plan”) là một khái niệm quen thuộc dùng để chỉ quyền sở hữu cổ phần cho nhân viên công ty. Cụ thể là cổ phiếu của một công ty được bán với giá ưu đãi cho các nhân viên xuất sắc, nhà quản lý giỏi theo các tiêu chí lựa chọn của công ty - BT.

51. Tên gọi khác của Charles Schwab - BT.

53. Nguyên văn: International Olympic Committee (viết tắt: IOC) - BT.

54. Thế vận hội 2016 sẽ diễn ra từ ngày 5 đến ngày 21 tháng 8. Đây là một sự kiện rất có ý nghĩa của Brazil nói riêng và Nam Mỹ nói chung, vì đây là lần đầu tiên một thành phố Nam Mỹ, một đất nước nói tiếng Bồ Đào Nha giành được quyền đăng cai tổ chức - BT.

57. Cựu Tổng thống Lula (tên đầy đủ: Luiz Inácio Lula da Silva) là Tổng thống của Brazil trong hai nhiệm kỳ từ năm 2003-2010 - BT.

7. Thực phẩm tự nhiên là loại thực phẩm được phát triển trong điều kiện tự nhiên mà không có sự tác động của con người trong bất kỳ giai đoạn nào của quá trình sinh trưởng - BT.

8. Thực phẩm hữu cơ là các loại thực phẩm được nuôi trồng và sản xuất sử dụng phương thức canh tác hữu cơ mà không sử dụng phân bón hóa học, các hóa chất bảo vệ thực vật độc hại, các chất kích thích tăng trưởng - BT.

9. Vị tướng lĩnh phe miền Nam ly khai - BT.

10. Insulin là loại hoóc môn giúp đường di chuyển vào trong tế bào và có khả năng làm giảm nồng độ glucose trong máu. Insulin được bào chế nhân tạo dùng điều trị cho những người bị bệnh tiểu đường - BT.

52. Đây là một câu nói trong tiếng Anh, xuất phát từ một câu danh ngôn của nhà văn Charles Caleb Colton (1780-1832) - BT.

55. Cụm từ dùng để chỉ văn hóa thách thức các hạn chế và cách suy nghĩ thông thường bằng cách tìm kiếm những phương pháp tiếp cận mới hơn và sáng tạo hơn để giải quyết những hạn chế hay cải tiến cách làm cũ - BT.

56. USC (tên đầy đủ: University of Southern California) là ngôi trường đại học có đội bóng bầu dục nổi tiếng với 11 lần đăng quang ngôi vị vô địch giải Bóng bầu dục quốc gia - BT.

3. Giải thưởng Viện Hàn lâm (Academy Awards) là giải thưởng điện ảnh của Viện Hàn lâm Khoa học và Nghệ thuật Điện ảnh (Academy of Motion Picture Arts and Sciences, viết tắt là AMPAS) và thường được biết đến với cái tên giải Oscar. Kể từ năm 1928, giải Oscar được trao hằng năm tại thành phố Los Angeles để ghi nhận những thành tựu xuất sắc của điện ảnh trong năm của các đạo diễn, diễn viên, kịch bản và nhiều lĩnh vực khác - BT.

4. Thung lũng Silicon (Silicon Valley) nằm ở phía Nam của vùng vịnh San Francisco tại phía Bắc California, Mỹ; là trụ sở của hàng nghìn tập đoàn công nghệ, trong đó có rất nhiều tập đoàn nổi tiếng nằm trong danh sách Forbes 500. Thung lũng Silicon trở thành tên gọi chung cho tất cả các khu thương mại công nghệ cao (high tech) trong khu vực - BT.

5. Thị trường ngách (niche market) là một phân đoạn nhỏ của thị trường mà bạn đặt mục tiêu vào một nhóm khách hàng riêng biệt - BT.

6. Gail Sheehy là nhà báo, nhà văn, giảng viên nổi tiếng. Bà là tác giả của 17 cuốn sách rất được yêu thích. Qua các tác phẩm của mình, Gail Sheehy đã thay đổi cách hàng triệu phụ nữ và nam giới trên toàn thế giới nhìn vào các giai đoạn trong cuộc sống của họ. Đặc biệt, cuốn sách mang tính cách mạng của bà, Passages, được bình chọn là một trong mười cuốn sách có ảnh hưởng nhất thời hiện đại - BT.

19. Jim Collins sinh năm 1958 tại Colorado, Mỹ. Ông là chuyên gia tư vấn kinh doanh, nhà văn, đồng thời là giảng viên trong lĩnh vực nghiên cứu sự phát triển bền vững của doanh nghiệp - BT.

20. Product Red là một hoạt động nhằm gây quỹ cho phong trào phòng chống AIDS ở châu Phi. Dòng sản phẩm Product Red đã tạo dựng thành

một thương hiệu vì cộng đồng, được khách hàng tin tưởng và ủng hộ. Các sản phẩm này không nhất thiết phải có màu đỏ đậm, nhưng đều có logo của (RED) và 50% lợi nhuận sẽ được đóng góp trực tiếp vào Quỹ Toàn cầu - BT.

22. Thập tự chinh là một loạt các xung đột quân sự mang màu sắc tôn giáo do những người theo Kitô giáo tiến hành từ năm 1095 - 1291 với mục đích giải phóng Jerusalem và vùng Đất Thánh khỏi sự thống trị của người Hồi Giáo - BT.

23. Quỹ hưu trí tư nhân là chương trình cho phép nhân viên để dành một phần từ tiền lương hằng tháng (trước khi đóng thuế). Số tiền để dành này được bỏ vào trong một quỹ 401k chung của công ty. Nhân viên đó sẽ không phải nộp thuế cho tất cả tiền lời sinh ra trong quỹ 401k cho đến lúc anh ta về hưu. Khi về hưu và rút số tiền này ra, anh ta mới phải nộp thuế theo mức thuế phải đóng của mình lúc còn làm việc - BT.

24. Thuộc bang Missouri - BT.

25. Thành phố Dallas (thuộc bang Texas) có hai sân bay lớn là Sân bay quốc tế Dallas-Fort Worth (DFW) và Love Field (DAL). Love Field là sân bay có trụ sở của Southwest Airlines - BT.

26. Stock option: quyền được mua cổ phiếu với giá định trước vào một thời điểm hẹn trước. Người mua/bán không nhất thiết phải thực hiện giao dịch này - BT.

29. S&P500 (viết đầy đủ: Standard & Poor's 500 Stock Index) là một chỉ số cổ phiếu dựa trên cổ phiếu phổ thông của 500 công ty có vốn hóa thị trường lớn nhất niêm yết trên Sở Giao dịch Chứng khoán New York (NYSE) hoặc Sàn Giao dịch Chứng khoán Hoa Kỳ (NASDAQ) - BT.

30. Trái khoán (debenture) là một công cụ nợ không được bảo đảm bằng các tài sản hữu hình hoặc ký quỹ nào mà nó chỉ được đảm bảo bằng mức độ tin cậy về khả năng trả nợ hay là uy tín của chính công ty phát hành trái khoán - BT.

36. Fortune 500 là bảng xếp hạng danh sách 500 công ty lớn nhất Hoa Kỳ theo tổng thu nhập mỗi công ty - BT.

37. Nguyên văn: "Transformation Agenda" - BT.

43. Tiền “trôi nổi” (nguyên văn: float money) là thuật ngữ tài chính dùng để chỉ trạng thái của một số tiền khi được chuyển từ điểm A sang điểm B (thường là bằng chi phiếu). Trong khoảng thời gian các chi nhánh ngân hàng (hoặc các ngân hàng khác nhau) vận chuyển và xử lý chi phiếu, số tiền được chuyển sẽ tồn tại trong cả hai tài khoản ở điểm A và điểm B. Tiền “trôi nổi” có khả năng gây lạm phát tạm thời khi nó tồn tại - BT.

44. Trục bánh xe - nan hoa (nguyên văn: hub-and-spoke model) là mô hình vận chuyển dựa trên quy tắc sử dụng tối thiểu số đường liên kết để đi qua tất cả các trạm. Thay vì nối trực tiếp mỗi điểm đến từng điểm còn lại dẫn đến việc tăng số lượng đường nối, một điểm sẽ được nối với một điểm khác đóng vai trò trung tâm phân phối, từ đó di chuyển tiếp đến điểm cần đến. Có thể có một hoặc nhiều điểm trung tâm. Mô hình này giúp tối giản số đường đi trong toàn hệ thống - BT.

45. United Parcel Service (UPS) là một công ty hàng đầu trong lĩnh vực chuyển phát hàng quốc tế và cung cấp các giải pháp quản lý chuỗi cung ứng. Với trụ sở chính tại thành phố Atlanta, bang Georgia, UPS phục vụ hơn 220 quốc gia và vùng lãnh thổ trên toàn thế giới - BT.

46. Nguyên văn: FedEx’s counterparts of NCOs - BT.

(1) Vợ chồng đối đãi tôn trọng nhau.

(2) Vào ngày mừng năm, mừng sáu tháng Ba.

(1) Là tên một khúc hát cao siêu của nước Sở thời Chiến Quốc, được dùng chỉ những tác phẩm văn học có nghệ thuật cao.

(2) Dùng một hành động giả dối để thu hút sự chú ý của mọi người, trên thực tế có âm mưu khác.

(3) Chỉ lo để ý phía trước mà quên mất phòng vệ đằng sau.

(4) Thế giới Tây Thiên cực lạc của Phật A Di Đà.

(1) Một trong năm âm thời cổ.

(1) Hoán trả.

(1) Lửa từ rượu.

(2) Lửa từ dầu sôi.

(3) Băng lạnh ở địa cực và mưa đá ở Tam Cửu - Theo nông lịch Trung Quốc, Tam Cửu (hay Tam Cửu Thiên) là thời gian lạnh nhất trong năm (từ

ngày thứ 19 đến ngày thứ 27 sau Đông chí).

(1) 3. 600 năm.

(2) Một loại chú sai khiến.

(1) Ngụ ý của câu thành ngữ này là có ý châm biếm những kẻ bề ngoài thì tỏ ra rất say mê một sự vật nào đó, nhưng thực ra lại sợ đến chết khiếp.

(2) Nếu trong lòng có ý niệm ngu xuẩn, thì trí tuệ sẽ mất hết; nếu trong lòng có ý niệm thông minh, thì trí tuệ sẽ ở bên mình.

(1) Tám vị tiên là Hán Chung Ly, Lã Động Tân, Trương Quả Lão, Lý Thiết Quả, Lam Thái Hòa, Tào Quốc Cửu, Hà Tiên Cô, Hàn Tương Tử.

(1) “Hoàng lương” có nghĩa là kê vàng. Ngày xưa có Lư Sinh đi thi không đỗ, vào hàng cơm nghỉ chân. Có một lão già cho mượn một cái gối nằm. Lư Sinh ngủ và chiêm bao thấy đỗ tiến sĩ, làm quan vinh hiển, gia đình hạnh phúc, con cháu đầy đàn. Tỉnh ra mới biết ấy chỉ là một giấc mộng.

(1) Trăm nghe không bằng một thấy.

(2) Tắm đệm tròn bằng cối, dùng để lót khi ngồi xếp bằng trên đất.

(3) Tán chuyện.

(4) Chân trời góc biển đều có giới hạn, còn chuyện ngồi lê đôi mách thì miên man không bao giờ kết thúc.

(5) Chường ra lửa.

(6) Mắt phóng lửa.

(7) Nhấc tay lên không mất nhiều công sức.

(8) Là thanh gỗ mà các quan xử án hay cầm trong tay để gõ xuống bàn.

(9) Công đường xử án.

(10) Chết trong lúc ngồi thiền.

(11) Một loại chim tưởng tượng mang lại may mắn, cát tường.

(12) Lời chúc Thiên Hậu thọ tựa thiên thu.

(13) Chái nhà.

(14) Xứng đôi vừa lứa.

(1) Ảo ảnh.

(2) Con cóc.

(3) Âm thanh.

(4) Lí lẽ vô cùng chính xác, không thể nghi ngờ.

(5) Tìm kiếm an bình giữa chốn phồn hoa, sống cuộc đời ở chốn hoang sơ thanh vắng.

(6) Lưu loát sinh động vô cùng tuyệt diệu.

(7) Ngâm hãm hại.

(1) Vì yêu mà sinh ra buồn phiền, vì yêu mà sinh ra sợ hãi, nếu dứt được yêu chẳng buồn cũng chẳng sợ.

(2) Nghĩ một đằng nói một nẻo.

(3) Khó mà có thể quên được ơn của mỹ nhân.

(4) Thử sinh sống đời nhà Minh. Vì lòng trắc ẩn đã cứu một con sói bị thương nhưng con sói lại có ý định ăn thịt ân nhân. Sau này cụm từ Đông Quách tiên sinh dùng để chỉ những kẻ lấy oán báo ân.

(5) Ác giả ác báo.

(1) Dịch nghĩa: Bài thơ xuân ý tứ sâu xa không nghĩ cho tận được, bèn hỏi chàng có bao nhiêu chỗ dựa. Đứng ở đầu cầu đưa tờ giấy lên nhìn chăm chú, vườn xanh giữ chặt tay mi khóa muện... Hồng trần từ xa xưa đã có nhiều vấn kết, nếu giải được tương tư sao vẫn còn si mê đến thế. Có tình rồi vẫn còn phải đợi duyên, không thì trái tim lạnh giữa hai tấm lòng cố chấp.

(2) Dịch nghĩa: Cỏ nước Yên xanh biếc như tơ, cành dâu nước Tân cũng xanh xanh mướt, trong lòng chàng mong ngóng ngày trở về quê nhà, nỗi nhớ quặn thắt ruột gan làm thiếp vô cùng thương xót. Gió xuân không quen biết, vì cố gì mà lại lẫn vào túi hương mang bên chàng.

(3) Dịch nghĩa: Không viết thư tình không viết thơ, chiếc khăn tay trắng gửi tương tư, tâm trí nhận rồi điên đảo xem, ngang cũng tơ mà dọc cũng là tơ, tâm sự này có ai biết được.

(1) Nghĩa là cắt ống tay áo. Xưa vua Hán Ai Đế vô cùng yêu mến một chàng trai tên là Đồng Hiền. Một hôm ngủ trưa, Đồng Hiền gối lên tay áo của vua, vua ngủ dậy không nỡ đánh thức Đồng Hiền liền lấy kiếm cắt tay áo của mình rồi đứng lên, không làm Đồng Hiền thức giấc. Từ đó về sau, từ này thường được dùng để chỉ các mối tình đồng tính.

(2) Nguyên tác là chữ “bảo” nghĩa là ôm. Do tự dạng chữ này rất giống với chữ “báo” nghĩa là báo đáp nên dễ xảy ra nhầm lẫn. Ý Hồ Ly tiên là nếu không yêu thương nhau sao có thể trả ơn.

(3) Hiện tượng từ đồng âm khác nghĩa rất phổ biến trong tiếng Trung. Hai chữ “mật”, “mịch” này có phát âm hoàn toàn giống nhau nên gây hiểu lầm.

(4) “Tầm mịch” nghĩa là tìm kiếm, “mịch thực” nghĩa là kiếm ăn.

(5) Phan An: Một người nổi tiếng đẹp trai thời Tống. Lý Đỗ: Chỉ hai nhà thơ kiệt xuất thời Đường là Lý Bạch và Đỗ Phủ.

(6) Xuân cung đồ: Tranh miêu tả những cảnh ân ái.

(7) Tiên phạm luyện: Câu chuyện về mối tình giữa chàng phạm nhân Đồng Dũng và Thất tiên nữ trên thiên đình.

(8) Một trong năm lối viết chữ Hán cổ: Hành, lệ, triện, khải, thảo.

(9) Hỉ đàn: Người Trung Quốc có tục nhuộm trứng gà thành màu đỏ khi có việc vui.

(1) Cây trâm gây bệnh ôn dịch.

(2) Sa bố: Một loại vải dùng để băng bó vết thương.

(1) Bánh bao trong có nước canh, trước khi ăn phải dùng ống hút hút hết nước.

(1) Sương giáng là một trong 24 tiết khí của của âm lịch Trung Quốc. Đối với Trung Hoa cổ đại, sương giáng có nghĩa là sương mù xuất hiện. Theo quy ước, tiết Sương giáng là khoảng thời gian bắt đầu từ khoảng ngày 23, 24 tháng 10, khi kết thúc tiết Hàn lộ và kết thúc vào khoảng ngày 7, 8 tháng 11 trong lịch Gregory theo các múi giờ Đông Á khi tiết Lập đông bắt đầu. (Mọi chú thích đều của người dịch).

(2) Giờ Mão: Từ năm giờ tới bảy giờ sáng hàng ngày. Theo lệ xưa các quan làm việc từ giờ Mão.

(3) Tương truyền khi Phượng Hoàng sắp chết, thường đậu trên cây ngô đồng, toàn thân bốc cháy, khi lửa cháy hết sẽ sống lại như xưa.

(1) Nói thẳng không kiêng kỵ.

(2) Tan thành tro bụi.

(1) Lời trong kinh Kim Cương.

(1) Đau hai bên sườn khi thở.

(2) Những bức họa quý được cất giấu bí mật.

(3) Chỉ người thân thiết nhất và yêu thương nhất.

(4) Dịch nghĩa: Ai bảo tắc lòng của cỏ non có thể đền đáp được ánh nắng của mùa xuân tháng Ba.

(5) Dịch nghĩa: Người không thể nhìn tướng mạo, nước biển không thể đo bằng đấu.

(1) Tên khác của Hằng Nga.

(2) Chu Công họ Cơ, tên Đán, là một vị quan hiền đức nổi tiếng, phò giúp ấu chúa cai trị đất nước giàu mạnh ở Trung Quốc thời thượng cổ. Khổng Tử khi than thở cuộc đời loạn lạc, lễ nghĩa đảo điên đã nói: “Lâu rồi ta không mộng thấy Chu Công”. Ở đây chỉ ý một giấc ngủ ngon.

(3) Nguyên tác là “mạc tu hữu”: Thời Tống danh tướng Nhạc Phi bị tên gian thần Tần Cối hãm hại, thủ hạ hỏi hãn nên gán cho Nhạc Phi tội gì, hãn trả lời “mạc tu hữu” - chả cần có.

(4) Vong nghĩa là quên, xuyên nghĩa là sông, ở đây Vong Xuyên hà chỉ con sông nổi tới địa ngục, khi đi qua sẽ quên hết tất cả mọi thứ.

(1) Câu trên có nghĩa là kinh hãi cả người và trời, câu dưới có nghĩa là người của trời.

(1) Đây là bài thơ tả cảnh hoàng hôn bên bờ sông ở thành phố Ngự Lương.

(2) Văn phòng tứ bảo gồm: Bút lông và giá treo bút, nghiên mực, ấn chương, hộp son.

1. Nhân vật nữ trong tiểu thuyết võ hiệp _Thần điêu đại hiệp_ của Kim Dung.

2. Động Bàn Tư vốn là địa danh nổi tiếng trong tiểu thuyết _Tây Du Ký_, đó là nơi trú ngụ của bảy nữ yêu nhen nhện tu luyện ngàn năm vô cùng xảo quyệt.

1. Trong tiếng Trung, từ “đóng cửa hàng” phát âm gần giống với cụm từ “đánh dê”.

1. Họa sĩ người Đài Loan. (Mọi chú thích đều của người dịch)

2. Trích trong bài từ Ngọc Thanh Án của Tân Khí Tật (1140-1207).

1. Một trong ngũ đại nam vương của Trung Quốc cổ đại.

Tần Dịch Hạ đồng âm với ba chữ “thơm một cái”.

1. Ngược nghĩa với “hồng nhan tri kỷ”. Bạn tri kỷ là nam giới, “lam nhan” đọc giống “nam nhan”.

1. Thang Hiễn Tổ (1550-1616): nhà văn, nhà biên kịch nổi tiếng của Trung Quốc vào cuối đời nhà Minh.

(1) Ý tác giả muốn nhấn mạnh Kevin Ryan là người có tài năng đặc biệt.

(1) Oprah Winfrey (1954 -): Người dẫn chương trình đối ngoại truyền hình và nhà xuất bản tạp chí. Bà là phụ nữ Mỹ gốc Phi đầu tiên có tên trong danh sách tỉ phú và được xem là một trong những nhân vật có nhiều ảnh hưởng nhất trên thế giới.

(2) Sử dụng nguồn lực cộng đồng Crowdsourcing: Hình thức một công ty hay tổ chức giao việc cho mạng lưới cộng tác viên và kêu gọi họ cùng phối hợp thực hiện.

(1) Dick's Sporting Goods: Công ty chuyên kinh doanh mặt hàng thể thao, có trụ sở tại Pennsylvania, Mỹ.

(2) Bộ phim tâm lý do Mỹ sản xuất năm 2010, nói về sự hình thành của mạng xã hội Facebook.

(1) Hedge fund được biết đến ở Việt Nam với các tên như Quỹ phòng hộ, Quỹ phòng ngừa rủi ro,... là một dạng quỹ đầu tư tư nhân không có tính đại chúng cao do số lượng các nhà đầu tư tham gia vào quỹ rất hạn chế.

(2) EMR (Electronic Medical Records): Hệ thống hồ sơ y tế điện tử.

(3) A/B Testing, còn có tên khác là Split Testing là phương pháp kiểm tra một vấn đề ảnh hưởng đến marketing và so sánh chúng với nhau để tối ưu hiệu quả.

(1) Ý nói về hiện tượng bong bóng thị trường cổ phiếu tại Mỹ vào những năm 1995-2000 khi cổ phiếu của các công ty công nghệ cao bị đầu cơ.

(2) Ý nói là người có kiến thức sâu rộng, quan tâm tới nhiều vấn đề cả về khoa học và nghệ thuật.

(1) Hội đồng doanh nghiệp vì sự phát triển bền vững Hoa Kỳ (American Sustainable council): Tổ chức phi lợi nhuận hoạt động nhằm thúc đẩy các chính sách và ý tưởng phát triển bền vững.

(2) Liên minh Iroquois: Nhóm gồm sáu bộ lạc ở Bắc Mỹ trong những năm 1600.

(1) Là các phương tiện được thiết kế đặc biệt phục vụ cho việc xây dựng hoặc khai thác mỏ như máy đào thủy lực, xe cẩu cần trục, máy bơm bê

tông, cầu bánh xích.

(2) Groupon: Công ty sở hữu trang web mua chung www.groupon.com, từng từ chối mức giá mua lại 6 tỷ đô của Google.

(3) BranchOut: Mạng lưới tìm việc làm trên Facebook.

(4) Medio System: Công ty thông tin nghiên cứu và đầu tư có trụ sở tại Seattle, Mỹ.

(5) Couchbase: Công ty phần mềm có trụ sở tại California, Mỹ.

(6) Phá vỡ thị trường (disrupt a market) là thuật ngữ chỉ tình trạng một công ty, doanh nghiệp tạo ra được sản phẩm/dịch vụ với giá cả cực kỳ cạnh tranh, chất lượng tốt hơn, tốc độ nhanh hơn, v.v... mà không có công ty nào khác địch lại được.

(1) O-Focus: Lisa ám chỉ bà sẽ chỉ tập trung vào phát triển Ofoto.

(1) Khả năng email gửi đi đến được hộp thư đến của người nhận.

(2) Tỷ lệ vào hộp thư: Tỷ lệ phần trăm email gửi đi đến được hộp thư đến của người nhận.

(3) Fresh Address: Công ty được thành lập vào năm 1999, có trụ sở tại Newton, Massachusetts, chuyên cung cấp dịch vụ cho phép các cá nhân và các công ty có thể giữ liên lạc khi thay đổi địa chỉ email.

(4) Là một bản đánh giá nhân viên thông qua báo cáo của những nhân viên khác.

(1) Video 'Rethink What You Drink' (Xem lại thứ bạn đang uống) được đóng và hát rap bởi chính Seth.

(1) Mirabilis là một công ty của Israel đã phát triển chương trình tin nhắn nhanh ICQ (tương tự như Yahoo! Messenger).

(2) People (con người), Passion (đam mê), và Perseverance (Kiên trì).

(1) Bài kiểm tra Myer-Briggs có khởi nguồn từ các lý thuyết phân loại trong cuốn Psychological Types của Carl Gustav Jung, được phát triển với Katharine Cook Briggs và con gái bà Isabel Briggs Myers.

(1) Là khái niệm mô tả loại khách sạn vừa và nhỏ cung cấp các dịch vụ lưu trú chuyên nghiệp.

(2) Netflix: Công ty hoạt động trong lĩnh vực dịch vụ phim ảnh trực tuyến ở Mỹ.

(1) Công dân toàn cầu: Người sống và làm việc ở nhiều quốc gia khác nhau.

(2) Một tập đoàn truyền thông Hoa Kỳ có trụ sở chính ở phía Nam San Francisco, có văn phòng tại New York và Los Angeles.

(1) Elvis Costello (1954-): Nhạc sĩ người Anh, bắt đầu sự nghiệp âm nhạc vào những năm 1970 và cho ra album *My Aim is True* vào năm 1976.

(2) RIM (Research in Motion): Công ty viễn thông và thiết bị không dây của Canada, được biết đến nhiều nhất với việc phát triển điện thoại thông minh BlackBerry.

(3) Công nghệ tích hợp đeo trên người: Sản phẩm công nghệ có thể đeo được trên người, tạo thuận tiện cho việc di chuyển

(1) Chi tiết trong Câu chuyện của Jim được phỏng theo hồi kí *_Stop and Sell the Roses: Lessons from Business & Life_* (Dừng lại và bán hoa hồng: Những bài học về kinh doanh và cuộc đời)(New York: Ballantine Books, 1999).

(2) Sodium pentothal: Hợp chất gây mê và gây tê.

(1) Giả kim thuật: việc nghiên cứu phương pháp biến đổi kim loại thường thành kim loại quý như vàng.

(1) Private label: thương hiệu được sở hữu không phải bởi nhà sản xuất mà là nhà bán lẻ hoặc nhà cung ứng sản phẩm.

(1)The Jetsons là một bộ phim hài hoạt hình của Mỹ, được sản xuất bởi Hanna-Barbera, ra mắt lần đầu vào năm 1962.

(2)Loạt robot quân sự loại nhỏ, nặng khoảng 18kg và hoạt động trên bánh xích.

(3) Series B là vòng tài trợ vốn lần hai (sau Series A) của các nhà đầu tư mạo hiểm hoặc các nhà đầu tư cá nhân cho một doanh nghiệp. Lượt tài trợ này diễn ra khi công ty đã hoàn thành những mốc nhất định trong phát triển kinh doanh.

(4)George Bernard Shaw (1856 - 1950): Nhà soạn kịch người Ireland.

(1) MacGyver là chương trình truyền hình dài tập của Mỹ thuộc thể loại hành động - phiêu lưu. Nhân vật chính của chương trình truyền hình này là gián điệp MacGyver, với kiến thức sâu rộng về khoa học vật lý có thể giải

quyết những vấn đề phức tạp bằng bất cứ vật liệu thông thường nào mà ông có trong tay.

(1) Là thuật ngữ dùng để chỉ những cá nhân giàu có, có khả năng cấp vốn cho một doanh nghiệp mới thành lập, và thông thường để đổi lại, họ sẽ có quyền sở hữu một phần công ty.

1. Acc chính: cách gọi tắt của account chính, chỉ tài khoản chơi chính, cấp cao, trang bị tốt, ngược lại acc phụ là tài khoản phụ mới chơi hoặc cấp thấp thường dùng để trưng dụng hòm đồ hay cất vật phẩm. (Mọi chú thích trong cuốn sách đều của người dịch.)

2. Nhện cầu vồng: Một loài nhện màu sắc rực rỡ rất độc.

3. Tanker: Thường là nhân vật cận chiến máu nhiều, chịu đòn giỏi.

4. Bang công: Quyên góp vật phẩm, tiền cho bang hội (guild).

5. Max cấp: Hay còn gọi là full cấp, ý chỉ nhân vật của người chơi đã đạt cấp cao nhất, không thể tăng thêm nữa.

6. Cày: Farm hoặc raid, thuật ngữ game, tiến hành phụ bản vượt ải, săn BOSS, săn đồ.

7. Gà: Người mới chơi kinh nghiệm còn kém.

8. Auto: Tự động tiến hành chơi mà không cần người chơi thao tác trực tiếp.

1. AQ: tên nhân vật trong tiểu thuyết cùng tên của Lỗ Tấn, điển hình cho tinh thần lạc quan.

Bệnh sùi mào gà: Còn gọi là mụn cóc sinh dục. Bệnh do Papilloma virus (HPV) gây ra và là một trong những bệnh lây truyền theo đường sinh dục.

1. Bạch Thiên Trương là đậu phụ trắng.

2. Bạch Thiên Trương là đậu phụ trắng.

Lâm Đại Ngọc: Nhân vật hay u sầu trong tác phẩm Hồng Lâu Mộng của Tào Tuyết Cần.

1. Hack: Hành động thâm nhập vào phần cứng máy tính, phần mềm máy tính hay mạng máy tính để thay đổi hệ thống đó.

2. Lag: Hiện tượng nghẽn mạng, hoặc mạng chập chờn.

1. SM: (somasochism) Chứng Ác thống dâm (thích bị ngược đãi). Trong đó M là người thích bị ngược đãi, S là người thích ngược đãi.

2. Tiểu Loli: Những cô gái theo phong cách Lolita (hầu gái).

1. Sở Hà Hán Giới: Bốn chữ có trên bàn cờ tướng, nguồn gốc từ chuyện Hán Sở phân chia lãnh thổ.

1. Totem: Thần vật tổ, ở đây chỉ một cột trụ trong thành, phá hủy cột bên thủ thành sẽ thua.

1. Móc lố: Tiếng lóng của game thủ chỉ những người chơi hay đánh hôi, chơi bẩn.

Ai gia: Ta, lối tự xưng của phụ nữ quyền quý trong cung thời xưa.

1. Cá thu đao: Cá có thân dài, trung bình khoảng 20-30 cm một bên hơi hẹp lại; tiết diện của thân hầu như tròn. Thịt ngon, thường được dùng làm sushi hoặc sashimi.

1. AV: viết tắt của Adult Video, phim người lớn.

Cày kéo: Một cách nói của các game thủ để chỉ việc tập trung chơi game lên cấp hoặc kiếm tiền.

Ngạn ngữ Do Thái, theo lời dẫn của Milan Kundera (nhà văn Tiệp Khắc) trong Diễn văn Zérusalem.

PIA: Thuật ngữ mạng Trung Quốc, ý chỉ hạ gục đối thủ.

High light: Nhuộm một hay nhiều dải tóc, có tác dụng nổi bật.

1. RMB: Nhân dân tệ, viết tắt tên đồng tiền của Trung Quốc.

2. Delay: Thời gian giãn cách của một chiêu thức trước khi tiếp tục sử dụng.

1. Phù Dung tỷ tỷ: Nick name của Sử Hằng Hiệp, nhân vật nổi tiếng nhờ blog của Trung Quốc.

2. Kịch đối mặt: Một hình thức kịch kịch của Tứ Xuyên, diễn viên có thể thay đổi mặt rất nhanh.

1. Liễu Hạ Huệ (720 TCN- 621 TCN), tên thật là Triển Cầm, tự là Quý, người đất Liễu Hạ, nước Lỗ, thời Xuân Thu, nổi tiếng là một chính nhân quân tử.

2. Tiểu Shota: các chàng trai theo phong cách quân gia, mô tip chịu ảnh hưởng từ Nhật cùng với tiểu Loli.

1. Lesbian: Đồng tính nữ.

2. IS: Một hình thức chat âm thanh của Trung Quốc.

3. Yêu nhân: người chơi là nữ còn nhân vật trong game là nam (ngược với nhân yêu).

Mã Cảnh Đào: Diễn viên nổi tiếng người Hồng Kông.

Thiên trường nhục cốt đầu nghĩa là đậu phụ nhồi thịt.

Cây gậy và củ carrot: Biện pháp chính trị ngoại giao do Mỹ đưa ra với các nước thù địch, vừa nhử vừa dọa

Tường Lâm tẩu là một nhân vật trong tiểu thuyết Chúc phúc của Lỗ Tấn. Bà là mẫu phụ nữ lao động điển hình ở nông thôn Trung Quốc thời xưa. Bà đại diện cho hình tượng người phụ nữ lương thiện, chịu khó, hiền lành chất phác, ngoan cường trước mọi khó khăn

1. Gay: Đồng tính nam.

1. Mana: thuốc hồi phục pháp lực.

2. Chiếc hộp Pandora: Thần thoại Hy Lạp, chiếc hộp chứa đựng đau khổ, tai ương.

1. Tên các thiên trong Ba mươi sáu kế của Binh Pháp Tôn Tử.

2. Tên hai kế sách trong Ba mươi sáu kế của Binh Pháp Tôn Tử.

1. Củ Cải: Tên nhân vật nam trong chuyện tranh người lớn của Hàn Quốc Kim chi Củ Cải.

2. Nhân yêu: Người chơi là nam nhân vật trong game là nữ.

3. Vùng lưỡi kiếm: Thuật ngữ y học chỉ vùng bên trái lá lách.

1. Tên cậu bé nhân vật chính trong bộ truyện tranh cùng tên của Nhật.

1. Phong cách kỳ lạ khác người: Khoa trương, trào phúng, và tự trào. Bắt nguồn từ phong cách biểu diễn trong bộ phim Đại thoại tây du của Châu Tinh Trì. Và phong cách này trở thành một đặc điểm rất riêng để rồi sau này trở thành một thương hiệu của phim Châu Tinh Trì.

2. Chủ nghĩa giải cấu trúc hay còn gọi là giải cấu trúc luận được khởi xướng bởi một triết gia Pháp, Jacques Derrida (1930-2004), là một hệ thống phân tích ngược nhằm mục đích tháo rời cấu trúc của ngôn từ ra từng mảnh và vạch ra những lập lờ, giả trá ẩn trong ngôn từ.

3. Loại nhạc cụ làm bằng kim loại mảnh uốn cong thành hình tam giác, dùng que kim loại gõ vào đó để phát ra tiếng.

4. Thất tình là bảy sắc thái tình cảm của con người; lục dục là sáu điều ham muốn của con người.

5. Câu thành ngữ nhắc lại điển cố mẹ của Mạnh Tử đã phải chuyển nhà ba lần để chọn được láng giềng tốt cho việc giáo dục con.

6. Có nghĩa là: Núi sách vở có đường, con đường ấy chính là sông năng, biển học văn vô bờ bến, phải lấy sự gian khổ làm thuyền, thì mới có thể vượt qua được.

1. Một câu trong bài _Hóa ra anh vẫn ở đây_ do ca sĩ Đài Loan Lưu Nhược Anh trình bày. (Mọi chú thích trong cuốn sách đều của người dịch).

2. MIT: Massachusetts Institute of Technology.

3. Người Trung Quốc gọi mặt là lý, lý đi đôi với đào thành đào lý, thường để ví với những gì tốt đẹp. Ví dụ cảnh đẹp thì “xuân phong đào lý”, người đẹp thì “tươi như đào lý”.

1. Một nhân vật trong bài văn xuôi của Vương An Thạch (nhà chính trị, nhà văn Trung Quốc ở thế kỉ XI). Bài văn kể về việc tác giả gặp một thần đồng tên Phương Trọng Vĩnh, nhưng do không được giáo dục đến nơi đến chốn, Vĩnh dần dần trở thành một đứa trẻ rất bình thường.

2. Lưu Hồ Lan (1932 - 1947): Một nữ chiến sĩ giải phóng quân anh hùng trong lịch sử Trung Quốc.

3. Vạn Lý Trường Thành.

4. Một dân tộc thiểu số thuộc tỉnh Vân Nam, Trung Quốc.

5. Chất độc hại ở đây bao gồm: heroin, thuốc phiện, ma túy.

6. Đường thi, Tống từ, Nguyên khúc: Ba thể loại văn học nổi bật ở Trung Quốc.

7. Câu thứ tư trong tám câu của bài Liêm hà trong Thi kinh (Được nhân tử Nguyễn Văn Thọ tuyển dịch): “Bờ lau bụi lách xanh xanh La đà mọc trắng đã thành giá sương Người đi sông nước mệnh mang Ngược dòng nước biếc tìm chàng ta theo Sông sâu nước xiết khó chèo Tìm chàng ta lại tính chiều bơi xuôi Ngược xuôi ta chẳng kịp người Giữa dòng thanh thản kìa ai một chèo.”

8. Đại bi bạc đầu ông dịch nghĩa là Vịnh ông lão đầu bạc. Bài dịch thơ trên là của Nhất Chi Mai.

9. Lưu Hy Di (651 - 679) tự Diên Chi, người Nhữ Châu, nay thuộc tỉnh Hà Nam, Trung Quốc.

1. Câu đầu trong bài thơ _Xuân hiệu_ của Mạnh Hạo Nhiên. Dịch nghĩa là: Giấc ngủ đêm xuân không biết trời sáng.

2. Chữ “Triệu” và từ “chép” trong tiếng Trung là từ gần âm khác nghĩa.

3. Tiểu Hổ hay còn được gọi là Tiểu Hổ đội, gồm ba thành viên: Ngô Kỳ Long, Trần Chí Bằng và Tô Hữu Bằng. Đây là ban nhạc nổi tiếng của Đài Loan hồi cuối thập kỷ tám mươi, đầu thập kỷ chín mươi.

4. Tên một trường đại học danh tiếng bậc nhất Trung Quốc.

1. Bài hát Không chốn dung thân do nhóm Báo Đen biểu diễn.

2. Eugénie Grandet: Một tác phẩm trong bộ Tấn trò đời của Balzac. Grandet là cha của Eugénie và lão là minh chứng sống cho vai trò “nô lệ của đồng tiền”, còn có ý chỉ những người keo kiệt.

3. Sự giao thiệp giữa người quân tử với nhau nhạt như nước lã.

4. Một thương hiệu mỳ ăn liền của Trung Quốc.

5. Một loại hình nghệ thuật dân gian, dùng kẹo để đồ thành tranh. Vừa là kẹo mà vừa là tranh, có thể ngắm mà cũng có thể ăn.

6. Tứ đại thiên vương: gồm Trương Hữu Học, Lưu Đức Hoa, Lê Minh, Quách Phú Thành.

7. Lời bài hát Thiên Nhai ca nữ do Hoàng Hiếu Quân hát.

8. Lời bài hát Mười tiền hồng quân do Tống Tổ Anh hát.

9. Tiếng Mân Nam thuộc hệ ngôn ngữ Hán - Tạng, được nói như tiếng mẹ đẻ ở miền nam Phúc Kiến, một tỉnh thuộc miền đông nam của Trung Quốc.

1. Câu ngạn ngữ này có nghĩa là: Có cho đi mới có thể nhận về.

2. Một bài dân ca của Tứ Xuyên.

3. Đạo diễn điện ảnh người Hồng Kông nổi tiếng.

4. Châu Nhuận Phát đóng vai Tiểu Mã Ca trong phim Bản sắc anh hùng.

5. Học sinh ba tốt gồm: Tư tưởng đạo đức tốt, học tập tốt, sức khỏe tốt.

6. Từ “Ba” trong “Song Ba” có nghĩa là hoa, tinh hoa.

7. Plato (427 - 347 TCN): Triết gia Hy Lạp.

1. Cô gái đến từ nơi khác là bộ phim truyền hình dài mười tập được Đài Truyền hình Quảng Châu, Trung Quốc sản xuất, bắt đầu phát trên sóng của

Đài Truyền hình Trung ương Trung Quốc năm 1991, tạo nên cơn sốt chấn động cả nước.

2. Nhân vật trong _Hồng lâu mộng_, là cô gái giỏi cầm, kỳ, thi, họa, có tâm hồn đa cảm.

3. Agatha Mary Clarissa (1890-1976): một nhà văn trinh thám người Anh, thường được biết đến với tên Agatha Christie. Bà còn viết tiểu thuyết lãng mạn với bút danh Mary Westmacott. Christie. Bà được coi là “Nữ hoàng trinh thám”, là một trong những nhà văn quan trọng và sáng tạo nhất của thể loại này.

4. Nghề tự do ở đây là những nghề như luật sư, ca sĩ, người mẫu, nhà văn tự do...

1. Tam giáo là chỉ Nho giáo, Phật giáo, Đạo giáo. Cửu lưu là chỉ chín học phái lớn thời Chiến quốc: Nho gia, Đạo gia, Âm Dương gia, Phật gia, Danh gia, Mặc gia, Tung Hoành gia, Tạp gia, Nông gia. Từ này có ý là: Đủ mọi hạng người trong xã hội.

2. Du trường giả kỳ là một bộ phim Nhật được sản xuất vào năm 1996, tên tiếng Anh là Long Vacation.

3. Một bài thơ của Trương Nhược Hư.

4. Hà trong tiếng Trung có nghĩa là hoa sen.

5. “Vô” có nghĩa là không, trống rỗng.

6. Lời bài hát Yêu của nhóm Tiểu Hồ.

1. Là nghi lễ trưởng thành của con gái dân tộc Hán, một nghi lễ thời cổ đại.

2. Sigmund Schlomo Freud (1856 - 1939): Bác sĩ về thần kinh và tâm lý người Áo. Ông được công nhận là người đặt nền móng và phát triển lĩnh vực nghiên cứu về phân tâm học.

3. Lời bài hát Hoa tường vi nở khắp nơi, do Đặng Lệ Quân trình bày.

4. Tên một câu chuyện cổ tích của Andersen.

5. Lời bài hát Người con gái dễ bị tổn thương của Vương Phi, hát bằng tiếng Quảng Đông.

6. Quốc ca Trung Quốc.

Hãng kem nổi tiếng của Mỹ.

Nói lái đi từ câu thành ngữ: “Xuất khẩu thành thơ”, chữ “thơ” và chữ “phân” trong tiếng Trung có âm đọc giống nhau.

Đại từ nhân xưng ngôi thứ hai anh hay em thuộc vào người nói. Người nói là Châu Tinh Trì thì sẽ là Em-là-lợn!

Một chiêu võ của Hoàng Phi Hồng.

Chữ khốn khiếp có một âm trùng với chữ “trúng”.

Tên phiên âm từ tiếng Trung: Mộc Thôn Thác Thai.

Thanh niên Trung Quốc hiện nay hay viết số 88 thay cho từ bye bye.

Một câu thơ trong bài “Hoàng hạc lâu”, có nghĩa: Hoàng hạc một đi không trở lại.

Binh lính trong lăng mộ Tần Thủy Hoàng.

Lam: màu xanh da trời; biến đổi từ câu: hồng nhan tri kỷ.

Viết tắt của cụm từ: Bulletin Board System: Hệ thống bảng tin.

Tương đương hơn 20 triệu đồng Việt Nam.

Một trò chơi khá thú vị của người Trung Quốc: Khi uống rượu, hai người cùng giơ bàn tay ra và nói một con số (thường là số 0, 5, 10, 15, 20). Nếu con số của người này nói bằng tổng số ngón tay của hai người giơ ra thì người này thắng, hai người đều nói đúng thì hòa. Ai thua phải uống rượu phạt.

1. Trong tiếng Trung từ xin lỗi có ba từ: dui bu qi.

1. Từ “lưới cá” và “dục vọng”, trong tiếng Hán đều có phiên âm là “Yuwang”, nhưng khác nhau về âm điệu. (Mọi chú thích trong cuốn sách này đều của người dịch).